De Volkeren der Aarde

door Gene Zijde bezien

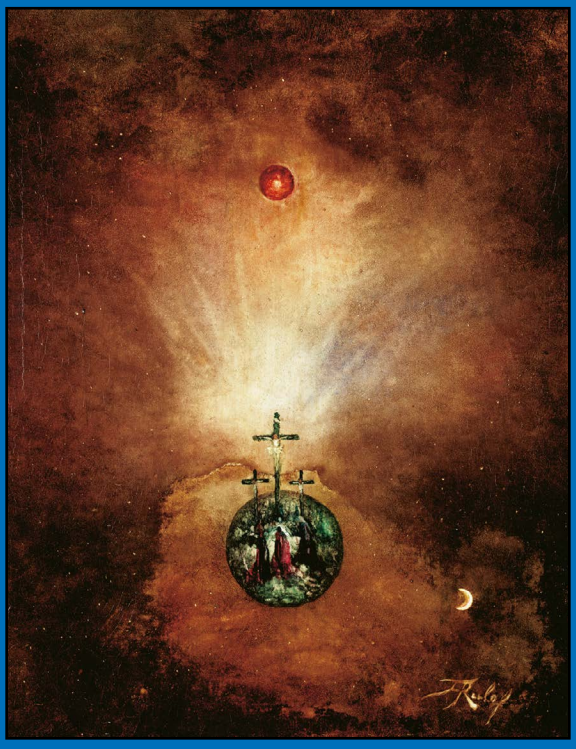

Jozef Rulof

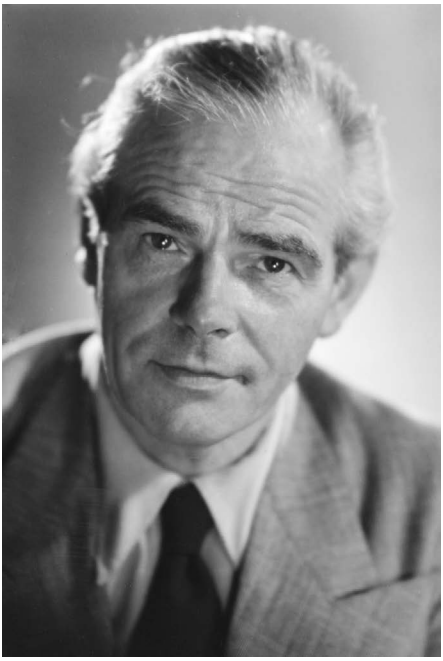

Jozef Rulof
1898-1952

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien

Het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' werd geschreven tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het gaf antwoorden op vragen die de lezers van de boeken van Jozef Rulof zich in die tijd stelden, zoals: 'Hoe kan God toestaan dat er zoveel ellende over de mensheid wordt uitgestort?'
De antwoorden in dit boek werden gegeven op een maatschappelijk verklaringsniveau, om aan te sluiten bij het denken van de toenmalige lezers. Daarom werd deze wereldbrand beschreven als een eindstrijd tussen 'de volkeren der aarde'.
Wanneer de meesters van het licht in latere boeken de ontwikkeling van het leven op zielsniveau beschrijven, staat de ziel van de mens centraal. De ziel beleeft een kosmische evolutie en is oneindig dieper en ruimer dan datgene wat men met de naam van een volk aanduidt.
Achterin dit boek zijn 33 artikelen uit de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' toegevoegd, zodat naast het maatschappelijke verklaringsniveau in termen van volkeren ook het zielsniveau in dezelfde uitgave geraadpleegd kan worden. Hierdoor wordt benadrukt dat de meesters van de 'Universiteit van Christus' elke ziel op aarde helpen op weg naar de universele liefde, en dat de huidige 'Eeuw van Christus' geluk wil brengen aan iedereen zonder aanzien des persoons.

Jozef Rulof

De Volkeren der Aarde

door Gene Zijde bezien

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus
Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland
Tel: 00 31 (0)728443852
E-mail: info@rulof.org
Website: rulof.nl

Op de omslag ziet u een afbeelding van een schilderij dat Jozef Rulof uit het hiernamaals ontvangen heeft.

© 1941-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap "De Eeuw van Christus", Nederland, alle rechten voorbehouden.
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien, 2021
ISBN 978-90-70554-72-9

Inhoud

Contact en copyright 4
Woord van de uitgever 9
Boekenreeks 16
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof 17
Artikelenlijst 19
Jozef Rulof 23

1941

Voorwoord 27
Inleiding 29

Deel 1: Het verleden

Bij het ontstaan van de mensheid 33
De eerste openbaringen 35
Het ontstaan van hellen en hemelen 43
De Bijbel in het licht van Gene Zijde 54
Het Oude Testament 71
Mozes' wedergeboorte op aarde 76
De kinderen van Israël en hun oorzaak en gevolg 84
Van Mozes naar Christus 98
De ontwikkeling van de mensheid in tweeduizend jaren 103

Deel 2: Het heden

De mentaliteit der volkeren 119
De volkeren der aarde 124
De laatste stormloop van de heidenen tegen Israël 142
Wat drijft Adolf Hitler? 159
Van Adolf Hitler naar ... Judas 164
Judas Iskariot 165
Caiphas 179
Adolf Hitler een genie? 187
Het oorzaak en gevolg van de enkeling, de massa en de mensheid 192

Deel 3: De toekomst

Door de duisternis naar het licht 201
De astrale mensheid 216
Het geestelijke ontwaken van de enkeling, de massa en de mensheid 228
De volkeren der aarde als eigenschappen bezien 251
Naar de eerste sfeer — het ontwaken aan Gene Zijde 258
Geestelijke en stoffelijke wonderen in het heelal 267
De geestelijke alwetendheid 285
In de tempel der Medici 292
Een goddelijk wonder 310
Technische wonderen voor de Eeuw van Christus 322
De verenigde volkeren der aarde 325
De staat als een groot huisgezin 330
Golgotha 334
Het huwelijk 339
Het moederschap 344
De zeven graden voor het huwelijk 350
Tweelingzielen 360
Het oorzaak en gevolg van de toekomstige mens 364
De meesters spreken op aarde 368
Het oorzaak en gevolg van Adolf Hitler en zijn soort 378
Het einde van de mensheid 384

Bijlagen

Verklaring op zielsniveau 390
Er bestaan geen rassen 398
Mens of ziel 403
Universiteit van Christus 407
Mozes en de profeten 410
Bijbelschrijvers 415
God 419
De eerste priester-magiër 424
Het oude Egypte 431
Piramide van Gizeh 436
Jezus Christus 438
Judas 444
Pilatus 448
Caiphas - artikel 451
Gethsemane en Golgotha 454
Apostelen 458
Kerkelijke vertelsels 462
Evolutie van de mensheid 470
Hitler 476
Joodse volk 482
NSB en nationaalsocialisme 488
Genocide 494
Graden van liefde 499
Tweelingzielen - artikel 507
Moederschap en vaderschap 511
Homoseksualiteit 519
Psychopathie 522
Krankzinnigheid 527
Het mediumschap van Jozef Rulof 532
De Eeuw van Christus 539
Lichtende toekomst 544
Ultiem genezingsinstrument 549
Directe-stemapparaat 553

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap "De Eeuw van Christus", die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel 'verklaring op zielsniveau' op rulof.nl) naar het basisartikel 'verklaring op zielsniveau' zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Tussen 2003 en 2007 is er veel te doen geweest omtrent 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien'. In dit boek komen gevoelige onderwerpen aan bod zoals de rol van Adolf Hitler in de Tweede Wereldoorlog en de oorzaak van zijn haat tegen het Joodse volk.

Een aantal mensen vonden dat passages uit dit boek discriminerend en racistisch waren, en dat de schrijver de genocide op het Joodse volk rechtvaardigde en/of goedkeurde. Dit leidde in 2003 in België tot een rechtszaak tegen de uitgever van dit boek. De aanklagers vroegen de rechtbank van Dendermonde om de stichting te veroordelen wegens het schenden van de Belgische Negationismewet en Antiracismewet.

Na jaren onderzoek hebben de drie rechters van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 3 april 2007 een vonnis gewezen, waarin de stichting vrijgesproken wordt van alle aanklachten. We geven hierna woordelijk enkele passages uit hun vonnis. De rechters wijzen allereerst op de wijze waarop de aanklagers te werk gingen, die zich enkel en alleen baseerden op een paar citaten:

———————————

1.3. Beoordeling door de rechtbank

1.3.1. Met betrekking tot de onvolledigheid van het onderzoek

(...)

Een boek of een geschrift dient steeds in zijn geheel beoordeeld te worden op mogelijk inbreuk op de weerhouden tenlasteleggingen A (Negationismewet) en B (Antiracismewet). Het volstaat dus niet om enkele citaten te lichten uit een omvangrijk oeuvre (meer dan 11.000 bladzijden) om dan te stellen dat elk boek afzonderlijk of het oeuvre in zijn geheel een inbreuk uitmaakt op de Antiracismewet en/of de Negationismewet.

Verder dient rekening te worden gehouden met de context van de geuite woorden, gebaren of handelingen en, daarmee samenhangend, de potentiële impact ervan.

(...)

Ook de historische context speelt hierbij een rol, waarbij dan ook alles dient geplaatst te worden in een bepaald tijdskader. Het eerste boek van Jozef Rulof werd uitgegeven in 1933. Jozef Rulof overleed in 1952. De boeken kwamen aldus tot stand tussen 1933 en 1952.

De boeken "Zielsziekten van Gene Zijde bezien" en "Het Ontstaan van het Heelal" werden in 1939 geschreven. 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' werd tijdens de Tweede Wereldoorlog (zie het 'Voorwoord' in het boek met vermelding 'voorjaar 1941'; in de verantwoording staat vermeld dat de eerste druk in 1946 verscheen) geschreven.

(...)

Controle met betrekking tot de in de tenlasteleggingen aangehaalde citaten is noodzakelijk, enerzijds om na te gaan of deze weldegelijk staan vermeld en anderzijds om na te gaan in welke context deze werden vermeld.

Zo dient de rechtbank vast te stellen dat een deel van het geciteerde onder de tenlasteleggingen A.2 en B.23, meer bepaald "Wie Hitler beschimpt, belastert Jezus" in elk geval niet terug te vinden is in de drie ter correctionele griffie neergelegde boeken. De rechtbank leest in het ter correctionele griffie neergelegde boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien" iets anders. Het betreft de herdruk 2001. De geciteerde tekst bevindt zich op blz. 208:

> Adolf Hitler veroorzaakt dieper leed dan ooit één heerser voor hem heeft gedaan. Hij is voor de ruimte het énige wezen, dat het meeste kwaad doet en kan doen. Na hem komt er geen mens meer, die zoveel macht krijgt, en geen mens meer, die zoveel leed scheppen zal, want het is dan niet meer mogelijk, niet meer nodig! *Daarom is Adolf Hitler het laagste wezen in de ruimte, Christus het Hoogste!*
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE4972-4975)

Bij zijn verhoor d.d. 28 september 2005 verklaarde Koenraad Cooreman (Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding) ter zake o.a. (stuk 154 van het strafdossier):

"(...) Wat betreft het betwist citaat „Wie Hitler beschimpt, belaster Jezus" heb ik navraag gedaan bij een genaamde Herman NIMIS uit Nederland die zich ook met degelijke zaken als deze bezighoudt. Hij heeft mij geantwoord dat bedoeld citaat niet letterlijk voorkomt in het boek maar dat het een samenvatting betreft van allerlei citaten die ik niet meer kan aanhalen. (...)".

Het gevaar van het gebruik van louter citaten of beweerde citaten uit een boek kan aldus niet beter worden geïllustreerd.

Het belang van het plaatsen van citaten in de totale context van een boek, zal verder in dit vonnis blijken bij het citeren van passages uit de voor de rechtbank te beschikking zijnde boeken van Jozef Rulof.

1.3.2. De tenlastelegging A (Inbreuk op de Negationismewet)

(...)

De rechtbank heeft zich de moeite getroost om het boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien" door te nemen. Uit dit boek blijkt duidelijk dat de genocide niet wordt ontkend, niet wordt geminimaliseerd, niet wordt gerechtvaardigd en niet wordt goedgekeurd.

De rechtbank beperkt zich tot het citeren van een passage uit het ter correctionele griffie neergelegde boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien". Het betreft de uitgave 2001 (de eerste druk verscheen in 1946). De geciteerde tekst bevindt zich op de bladzijden 168 en 169:

De kinderen van (het Huis) Israël onder zijn volk huiveren van alles wat zij te zien en te horen krijgen. De Joden worden tot vijanden van het Duitse volk verklaard en als zodanig behandeld. Ook toont Hitler zich een vijand van de kerken. Zij ontvangen van hem een kaakslag. Wat Hitler om zich vergaart, zijn mensenhaters, bruten en sadisten. Zij leven hun hartstochten uit ten koste van duizenden. De gevoelsmens vlucht uit Duitsland en intussen gaan Hitler en de zijnen voort dood en verschrikking te brengen onder de Joden. Zij zijn krankzinnig geworden, dit alles is beestachtig, maar het wordt nog erger. De verschrikkingen hopen zich op, de martelingen worden steeds afschuwelijker. Adolf Hitler is nu reeds de vijand van de mensheid geworden.

Nu Hitler zich eenmaal aan zijn gevoelens heeft overgegeven, lost hij geheel in het kwaad op; het verleden in hem openbaart zich aan het dagbewuste ik, dat thans volkomen plaats moet maken voor zijn slechte persoonlijkheid. Het kwaad heeft zich van dit leven meester gemaakt, de duivelen van de hel scheppen zich door hem en zijn soort een eigen wereld en leven zich in de sfeer der Aarde uit. En Adolf Hitler kan het kwaad, dat hij opgeroepen heeft, niet meer tegengaan. Ieder van zijn volgelingen leeft zich uit, zij overtreffen elkander in wreedheid. Door hellen en hemelen wordt Adolf Hitler bezield, hij dient de plannen van twee werelden. Hitler denkt, dat het de Voorzienigheid is, die hem helpt. Al zijn daden motiveert hij door de Voorzienigheid erachter te stellen. Op haar gezag legt hij de zweep over de Joden en ranselt hij er meedogenloos op los. Hij steriliseert het leven van God om een gezond volk te krijgen. De Voorzienigheid wil het! Hij bezoedelt het huwelijk en maakt er een mestput van. Het kind hoort aan de staat. De Voorzienigheid wil het!

Hij leeft met de zijnen in het prehistorische tijdperk. Hij voelt het nieuwe, het komende door het kwade en verkeerde heen, maar wat uit zijn handen komt, is besmet met dierlijk gif. En toch heeft deze man een taak te volbrengen voor Gene Zijde? En deze taak wordt hem door de Eeuw van Christus opgelegd?

Wat leeft er in deze mens?

Waarom haat hij de Joden?

Waarom valt hij de kerken aan?

Is hij waarlijk door God gezonden of is hij de Satan zelf?

In Duitsland zelf ziet men hem als een God. God en Christus gaan er voor aan de kant.

De volken der Aarde staan machteloos, want in eigen land kan de Führer doen wat hem goeddunkt. Miljoenen zielen bidden tot God en smeken Hem deze demon van de Aarde weg te nemen. Maar de volken zien het tegendeel geschieden, Hitlers macht groeit met het uur. Zal zij straks niet de gehele mensheid vernietigen? Men klampt zich vast aan de voorspellingen van de zieners en zieneressen, die daar bijzonder gul mee zijn en Hitler allerlei doden zien sterven. Maar Adolf Hitler sterft niet en wordt evenmin vermoord.

Heeft God zich van de mensheid afgewend? God schijnt al Zijn leven te vervloeken, God moet de mensheid wel haten. Het vreselijke geschiedt, Hitler begint de oorlog en ondraaglijk is het leed, dat hij over miljoenen uitstort. En nog is hij niet verzadigd, het beest gaat verder en waar hij zijn voetstappen zet, vloeit er bloed, veranderen huizen in puin en worden mensen gemarteld.

Toch zal hij zich in het door hem en de zijnen ontketende geweld verliezen, u zult het beleven. Hij zal gaan twijfelen aan zijn Voorzienigheid, nu en dan wartaal spreken en in zichzelf een verschrikkelijke strijd voeren, daar hij dan niet meer weet, wat hij goed of verkeerd doet.

Dit alles zullen de geschiedschrijvers vastleggen, ik ga er hier niet verder op in, ik volg verder de geestelijke weg.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE3912-3957)

De geschiedschrijving laat Jozef Rulof aan anderen. Rulof 'filosofeert' dan verder. Hij stelt dat hij moet aantonen dat Adolf Hitler het instrument is, waarop deze (twintigste) eeuw speelt en hij preciseert:

Dat het Golgotha, het Koninkrijk Gods en de mensheid zijn, die hem als instrument nodig hebben, had u zeker niet gedacht.

Adolf Hitler kon dat instrument worden uitsluitend en alleen door zijn verleden. Ik moet u nu in dat verleden binnenvoeren, zo ge alles wilt begrijpen.

(voornoemd boek op bladzijde 169)

Uit dit 'gefilosofeer' van Rulof blijkt nergens dat hij de genocide ontkent, goedkeurt, schromelijk minimaliseert of poogt te rechtvaardigen en evenmin enige intentie daartoe heeft. De rechtbank gaat ter zake niet meer citeren, doch verwijst hiervoor naar de inhoud van het boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien" (2001) in zijn geheel.

(...)

De boeken toegeschreven aan Rulof dienen tevens te worden gezien in de tijdsgeest waarin zij werden geschreven.

(...)

1.3.3. De tenlastelegging B (Inbreuk op de Antiracismewet):

(...)

Uit het "Voorbericht" in het boek "Het Ontstaan van het Heelal", blijkt dit boek te dateren van 1939. Dit boek werd aldus in een bepaalde tijdsgeest geschreven. Ook hier kunnen de citaten niet los gezien worden van de totale inhoud van het boek, de tijdsgeest (zeer belangrijk) waarin het werd geschreven en de plaatsing van het woordgebruik en de betekenis ervan in die tijdsperiode. Alles dient gezien in de 'filosoferende' context van dit boek met betrekking tot het ontstaan van de schepping. Het eerste deel gaat over „Het Stoffelijk Organisme". Het tweede deel behandelt „Het Zieleleven". Het derde deel „De Wedergeboorte op aarde".

(...)

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de drie boeken, waarvan zij kennis kon nemen (waaronder 'Het Ontstaan van het Heelal' en 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien, n.v.d.r.), inhoudelijk niet van aard zijn om te kunnen aanzetten (aanmoedigen of aansporen) tot discriminatie, segregatie, haat of geweld en deze boeken evenmin met dat doel werden geschreven. De bijzondere wil om aan te zetten tot discriminatie, segregatie, haat of geweld is niet aanwezig.

Rekening houdende met het geschetste wettelijke kader en de elementen van de tenlastelegging B die de rechtbank kon nagaan via de drie beschikbare boeken, dient de rechtbank aldus te concluderen dat er geen inbreuk op de Antiracismewet kan worden weerhouden. Gezien die boeken niet in strijd zijn met de Antiracismewet kunnen de verspreiders van die geschriften (boeken) uiteraard niet worden veroordeeld op basis van de Antiracismewet.

————————————

Tot zover de aangehaalde woorden van de drie rechters uit Dendermonde.

Als bestuur van de stichting zijn wij van oordeel dat dit vonnis voor zich spreekt en we hopen dat hiermee eens en voor altijd (juridisch) werd vastgesteld dat deze boeken van Jozef Rulof niet racistisch, negationistisch of discriminerend zijn.

Om overzichtelijk in kaart te brengen wat de boeken dan wel zijn, hebben we de 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' uitgegeven. Deze toelichting bevat 30 artikelen in het hoofdthema 'Universiteit van Christus'. Deze artikelen vatten samen wat in al de 27 boeken van Jozef Rulof te vinden is over de thematiek die in het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' aan bod komt, met de nadruk op verklaringen hierover op zielsniveau. We voegen deze 30 artikelen toe in bijlage achterin dit boek. Daarnaast voegen we ook 3 artikelen toe uit het hoofdthema 'Onze Kosmische Ziel', die eveneens relevante kernpunten samenvatten.

Door de toevoeging van de 33 artikelen hopen we dat naar voren treedt dat Jozef Rulof en zijn meesters geen enkel onderscheid op basis van volk, land, werelddeel, zogenaamd ras, huidskleur of lichamelijke eigenschap relevant vinden, omdat de universele liefde zich enkel richt naar het wezen van de mens: zijn ziel.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
De Kringloop der Ziel (1938)
Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
Het Ontstaan van het Heelal (1939)
Tussen Leven en Dood (1940)
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
Geestelijke Gaven (1943)
Maskers en Mensen (1948)
Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
Lezingen Deel 1 (1949-1950)
Lezingen Deel 2 (1950-1951)
Lezingen Deel 3 (1951-1952)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeest van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijkwetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ´Het Jozef Rulof Naslagwerk´, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,
Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,
Ludo Vrebos
11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel

34. Dante en Doré
35. Engel
36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals

Reïncarnatie

41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil

71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry
75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie

Onze Kosmische Ziel

81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht

108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis

Universiteit van Christus

111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten
113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de

boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terechtkomt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich afscheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken.

In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jeus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jeus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stemapparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Voorwoord

Geachte lezer,

Toen de wrede oorlogswals vernietigend over de wereld rolde, miljoenen levens werden afgeslacht, ontbering, ziekte en ellende de volken tot vertwijfeling brachten en de mensen zich radeloos afvroegen, hoe God, hun Schepper, deze verschrikkingen kon toestaan, kon zwijgen, terwijl Zijn kinderen verbloedden, toen, in die wanhopige tijd, verscheen mij mijn leider, meester Alcar. Hij sprak:

„De vragen, die de mensheid in haar grote nood stelt, hebben de sferen van licht bereikt. Thans is het ogenblik gekomen, dat Gene Zijde gaat spreken en antwoord zal geven op de beklemmende vragen van hen, die de zin van deze wereldbrand niet verstaan en Gods zwijgen niet begrijpen.

Deze oorlog, André, is van ontzaglijk belang voor de gehele mensheid. Hij heeft een heel andere betekenis dan de mensen kunnen vermoeden. Zijn betekenis is kósmisch! Hierdoor is niet één mens op Aarde in staat de machtige vragen, die hij opwerpt, te beantwoorden. Daartoe is nodig, dat men de geestelijke afstemming, de mentaliteit van de gehele mensheid kent. Alleen een kosmisch bewuste vermag het in aardse ogen zo afschuwelijke probleem te behandelen.

Doordat deze oorlog niet slechts de mensen op aarde, maar zelfs de meesters uit de hoogste sferen raakt, helpen zij op hun wijze mee om deze gigantische strijd tot een goed einde te brengen. Zij willen nu, dat de mensheid wete!

In de handen van mijn hoogste leerling aan deze zijde is de taak gelegd, de ontzagwekkendste problemen te behandelen. Maar het zijn de meesters, die door hem spreken. Door jou, André, zal hij het boek vastleggen. Hij heeft alle bestaande wetten leren kennen en met het behalen van zijn kosmische graad ontving hij de geestelijke naam Zelanus, dat is: „Ondervinding door liefde”.”

Meester Alcar ging na deze woorden heen. Ik zonk in trance en meester Zelanus begon aan zijn taak.

Zijn boek wil u overtuigen van uw eeuwige leven en u een beeld geven van de duizenden wetten, die Gods schepping regeren. Het bevat tevens profetieën en meester Zelanus geeft die u door in opdracht van de hoogste meesters. In het ganse werk spreekt de liefde van God en Christus. Moge Hun onmisbare zegen op het boek rusten!

Jozef Rulof

’s-Gravenhage, Voorjaar 1941.

Inleiding

Mijn broeder André, na lange tijd zijn we opnieuw één om een geestelijk werk vast te leggen. God dank ik voor deze genade, aan mij gegeven.

Tot mijn lezers zeg ik het volgende: Indien u zich voor mij wilt openstellen, zal ik voor u al de vragen, die aan deze afschuwelijke oorlog vastliggen, behandelen.

Is deze strijd Gods bedoeling? Is het God niet mogelijk in te grijpen en hem te beëindigen, of wil Hij het niet? Was Hij het, die aan één mens de macht schonk de wereld in vuur te zetten? Schiep Hij Zijn leven alléén om het te laten vernietigen? Kan men God eigenlijk wel een Vader van liefde noemen? En Zijn Zoon Jezus Christus, waarom zwijgt Hij? Is Hij ook al doof voor de smeekbeden, die in vertwijfeling tot Hem worden opgezonden? Of is Hij een fictie? Zal de mensheid uit deze oorlog haar lessen trekken, of zullen er tot het einde der tijden oorlogen zijn? Wat is het doel van ons leven op aarde en in de ruimte? Waarom schonk God het ons?

Op deze en duizenden van de andere vragen zal ik u uitvoerig antwoorden tijdens een wandeling, die we beginnen bij het ontstaan van mens, dier en universum. En tijdens deze tocht zal ik gelegenheid hebben u aan te tonen, dat deze verschrikkelijke oorlog niet Gods wil is. God heeft al Zijn kinderen lief, ik zal het u bewijzen. Maar tevens wil ik u verklaren, dat Hij niet ingrijpen kán! Hij ziet toe en zwijgt, maar ... weet, dat alles goed is. Hij weet, dat al Zijn kinderen juist door deze oorlog, door deze afschuwelijke ellende zullen ontwaken.

U, mens der aarde, leeft in een ontzaglijk tijdperk, u leeft in de eeuw van geestelijke ontwikkeling. Schuilt er dan in dit vreselijke gebeuren ontwikkeling, zult u vragen? Ja, is hierop het antwoord van Gene Zijde, het brengt u geestelijke bewustwording, in de verheven en alles overtreffende zin van het woord. Op dit punt zijn Moeder Aarde en al haar kinderen thans gekomen.

Onze kosmische wandeling begint, zoals ik daareven opmerkte, bij het begin van de schepping en voert ons over de planeten, door de hellen en hemelen naar het huidige stadium. Op deze reis zullen we de bewegingen van het eerstgeboren leven gadeslaan en beleven hoe de mensheid een geloof ontvangt. Daarna volgen wij het optreden van de profeten en de groei van de stammen van Israël (het Huis Israël, waartoe eenieder behoort, die gelooft in één God en liefheeft alles wat leeft) en buigen het hoofd voor Christus, in Wiens Heilig Leven we dan mogen schouwen. We gaan vervolgens na, hoe de volken der aarde tot hun huidige stadium en afstemming geraken, waarna we de problemen, alsmede de stoffelijke en geestelijke wetten van deze oorlog

zullen behandelen. Nog vindt onze wandeling dan geen einde. We moeten nog verder, want achter de puinhopen wenkt lachend het „Koninkrijk Gods". We zullen het vol eerbied betreden en het doorkruisen, vervuld van blijheid om wat de volkeren wacht, als ze van goede wil zijn.

En tenslotte zal het ons, geholpen door de hoogste meesters van Gene Zijde, vergund zijn een blik te slaan in de verre toekomst. De profetieën, die ons uit hun mond bereiken, zullen ons de knieën doen buigen om onze Goddelijke Schepper te danken.

De meesters droegen mij op voor u het verleden, het heden en de toekomst van de mensheid te behandelen. Door het verleden zult ge uw eigen leven leren kennen, door mijn verklaringen van het heden zult ge al uw problemen in een ander licht gaan zien, terwijl ge door over uw toekomst te lezen in de geest kunt ontwaken. Ge zult weten, waartoe ge leeft, in welke graad voor het gevoelsleven u gekomen zijt en op welke sfeer in ons leven gij afstemming hebt. De hellen en hemelen zult ge leren kennen, alsmede alle kosmische graden in de ruimte. En uw Bijbel zult ge in een ander licht gaan zien, nu de wetten van God tot uw leven zullen spreken.

Ik voel mij gereed deze machtige stof voor u te behandelen. Helpe mij God dit alles door het aardse instrument vast te leggen, ik zal er alles van mijzelf voor geven.

Meester Zelanus

Deel 1: Het verleden

„Waak toch over uzelf, doe goed –

of gij verliest uw Koninkrijk aan Gene Zijde."

Meester Zelanus

Bij het ontstaan van de mensheid

Toen God Zichzelf deelde, Zichzelf wegschonk, Zich in miljoenen deeltjes splitste, waaruit wij mensen groeiden, geschiedde dit met een vast doel. God wilde, dat wij, Zijn Leven, de ene evolutie na de andere zouden volgen, graad na graad zouden beleven om ons Zijn heilige wetten eigen te maken. *Zijn wil was het, dat we ons van heel Zijn schepping bewust zouden worden.*

Om ons dit mogelijk te maken schiep Hij ons, man en vrouw, naar Zijn beeld. In de man en de vrouw legde Hij Zijn Goddelijke kern, Zijn eigen afstemming, Zijn Goddelijk gevoel. In hun handen legde Hij Zijn Heelal, het stoffelijke en astrale Universum. In hen kreeg het wonder, dat God is, gestalte en bewustzijn. Hoe kwamen deze twee mensen nu tot leven? Hoe was de ontwikkeling van man en vrouw?

Aan deze zijde leerden wij het antwoord op deze vragen kennen. Hier, in het bezit van hoger geestelijk bewustzijn en levend in een hemel, een bestaanssfeer, is tot ons gevoelsleven doorgedrongen, hoe wonderbaarlijk Gods schepping is. De meesters aan deze zijde toonden haar ons en zo konden we de eerste drie kosmische graden in bezit nemen.

Mijn meester Alcar heeft het ontstaan van de schepping en de evolutie van mens, dier en universum beschreven in drie boeken, getiteld: 'Het Ontstaan van het Heelal', die hij door het instrument, waardoor ook ik thans schrijf, aan de wereld heeft geschonken. Ik zal deze stof dus straks heel in het kort behandelen en ik verwijs u naar de boeken van mijn meester, als u uitvoeriger ingelicht wilt worden.

Toen de meesters ons de beginstadia van de schepping toonden, verbonden ze ons tevens met het ogenblik, waarop God als een Vader van liefde tot Zijn schepselen sprak. Voordat wij als cellenleven aan onze eerste evolutie begonnen, schonk Hij ons Zijn heilige zegen. God legde toen in ons:

„Mijn Eigen Leven. Ik spreek tot u als uw God, als uw Vader en Moeder, als uw Oppermacht. Mijn kinderen, ik schiep u als Man en Vrouw. Aanstonds zult gij aan uw leven beginnen. Gij zult steeds verder en hoger moeten gaan om in al Mijn wetten te ontwaken en te worden als Ik ben. Gij zult daartoe leven en sterven. Daarna keert gij terug naar het onzichtbare leven, waar u af wacht en u zich gereedmaakt voor het nieuwe organisme, dat Ik voor u schep. Een dood is er niet!

Wat Ik voor u schiep, is oneindig en behoort u toe. Door Mijn wetten te beleven zult gij Mij en Mijn schepping leren kennen. U bent slechts een vonk van Mij en van het machtige geheel, waarin Ik leef, niettemin zijt gij Goddelijk. Ik zal u volgen, Mijn kinderen, en zo nodig uw wegen verlichten. Ook al ben Ik

voor u onzichtbaar, Ik weet waarheen gij gaan zult en kan Mij met uw levens verbinden. En gij zult Mij kunnen zien en betasten, maar dan zal er liefde in u moeten zijn. Volg Mijn wetten op en gij zult in vrede en rust uw levens beleven.

Heb al Mijn leven lief, zoals ook Ik u liefheb. Ga nu als man en vrouw door Mijn wetten, weet echter, dat gij in beide lichamen zult leven, want alleen hierdoor zal het Goddelijke ontwaken in u kunnen komen. Vele lichamen zal Ik voor u scheppen en deze zullen u dienen.

Ik leg Mijn oneindigheid in uw handen. Ik schiep alléén geluk voor u. Maar treed Mijn leven tegemoet, zoals Ik u tegemoet treed. Mijn zegen hebt gij thans ontvangen.

Nimmer behoeft gij te denken, dat ik er niet ben. U bent één met Mijn leven en niets kan ons eenzijn verbreken. U zult Mij steeds kunnen voelen, gij moet Mij echter in liefde benaderen. Heb Mijn ruimte en al het leven daarin lief. Wees eerlijk en oprecht jegens elkander en draagt elkander, bewust, in uw voelen en denken. Ik ga naast u!

In biljoenen vonken splitste Ik mij. Doe als Ik en vermenigvuldig u, geef andere vonken het leven. Dáártoe zijt gij vader en moeder, zó zult ge worden als Ik ben.

Dat, wat Ik voor u geschapen heb, moet u zich eigen maken. Ik wil daarom, dat ge steeds het goede zoekt. Wie Mij en Mijn leven niet liefheeft, zal moeten beleven, dat Mijn wetten tot hem of haar niet spreken. Die levens staan dan stil. Weet, dat Ik geen uitzondering kan maken, want Ik heb u állen lief. De stoffelijke en geestelijke schatten in de ruimte zult gij rechtvaardig verdelen. Zorg, dat ge u niet vergrijpt aan het bezit van anderen, want dan zijt ge in opstand met Mijn wetten en verliest gij Mij.

Door Mijn wetten zult ge evolueren! Om u verrijst het universum, Mijn en uw Huis, waarin Wij eeuwigdurend één zullen zijn. Weet Mijn kinderen, Ik schenk u alles van Mijzelf. Vraag Mij nimmer tot u te komen als gij duistere wegen bewandelt, want ik gaf u een eigen wil! Weet, dat Ik leed noch smart schiep.

Wie voor Mij leeft, zal Mij bezitten. Gij zult Mij als uw God, als uw Vader en Moeder leren kennen. Ik ben en blijf ... LIEFDE!"

De eerste openbaringen

Zo sprak God tot ons als een Vader van Liefde. Het was op het ogenblik, dat wij als mensen onze kosmische weg geheiligd en lichtend aanvingen. Maar hoe werd ons leven? Hoe gedroegen wij ons? Begrepen wij ons leven? Handelden wij in alle graden naar Gods geboden?

De antwoorden op deze levensvragen kent u. Niet één ziel in de ruimte onthield wat God tot haar sprak! Wij bezoedelden daarentegen Zijn leven en besmeurden Zijn Heiligheid. Ik ben mij er zeer wel van bewust, dat door deze vaststelling tal van vragen in u opkomen. Toch zal ik hierop maar ten dele ingaan. Zo God ons de genade schenkt zullen eens al de vragen, die in de mensheid omtrent de Goddelijke scheppingsdaad leven, duidelijk en afdoend worden beantwoord. Het bestek van dit boek staat dit niet toe, nu zal ik moeten volstaan met u een kort en lang niet volledig beeld te geven van het proces en de ontwikkeling der schepping.

Miljoenen zielen op Aarde kunnen, hoe gelovig en godsdienstig ze ook zijn, onmogelijk langer het Bijbelse scheppingsverhaal als waarheid aanvaarden. Hun gevoelsleven weigert nog maar één ogenblik in het zonderlinge verhaal omtrent het ontstaan van aarde, uitspansel, mens en dier te geloven. De besliste uitspraken van de wetenschap over de onmogelijkheid van de Bijbelse gegevens steunen die zielen nog in hun verwerping. De Bijbelschrijvers zeggen u, dat aarde en uitspansel, mens, dier en plant door God zomaar ineens werden geschapen. Maar hoe anders is de werkelijkheid! *Het ganse Goddelijke scheppingsplan is gebouwd op geleidelijke ontwikkeling!* Niets in de ruimte was er zomaar ineens, alles evolueerde van graad tot graad naar zijn definitieve staat!

In grove trekken geschetst – want over élk stadium zijn reeksen boeken te schrijven – voltrok het scheppingsproces zich als volgt. Toen God Zich openbaarde waren de nevelen de eerste zichtbare verschijnselen. In een later stadium verdichtten de nevelen zich tot een wolkenmassa. Hieruit – en we bevinden ons reeds in de stoffelijke openbaring – ontstond het embryonale menselijke leven. God heeft Zich nu gedeeld: een Goddelijke openbaring door het stoffelijke leven aan de mens geschonken. Het embryo – de door God bezielde en uit de verdichting van de nevels ontstane cel, staat voor de Goddelijke wetten en zal tot de evolutie overgaan en aan het scheppingsplan deelnemen. Zijn menselijk bestaan nam een aanvang. Het ene celletje gaf zich nu aan het andere, bevruchtte het, maar stond daardoor het eigen leven af, en terwijl uit het moedercelletje nieuw leven ontstond, onderging het mannelijke embryo de eerste dood. Het binnentreden in de astrale wereld

volgt, hier wacht dit leven in de wereld van het onbewuste op de tweede geboorte. De eerste stoffelijke cel onderging een verrottingsproces en uit dit proces ontstond het dierenrijk. Dit dierlijke leven begon nu aan zijn evolutie. Hierna had God Zijn leven niets meer te schenken, Hij gaf het Zijn Eigen Bewustzijn!

Het God vertegenwoordigende embryo aanvaardde telkens een volgende levensgraad. Het innerlijke leven als ziel ontwaakte hierdoor.

U kunt nu vragen, wáár ontstond en ontwikkelde zich de vonk Gods, het menselijk leven? Het antwoord is: op de Maan, op Moeder Maan! Door Gods manifestatie kon onze Moederplaneet aan haar verdichting en evolutie beginnen, daarbij geholpen door het centrale zonnestelsel, dat met Moeder Maan tevens voor een beschermende dampkring zorgde. Vergeef mij, dat ik u al deze ontzaglijke wetten en gebeurtenissen in een handomdraai voor ogen zet, ik herhaal en herhaal, dat een heldere en aanvaardbare beschrijving van dit immense gebeuren meer ruimte vergt, dan er in het kader van dit boek beschikbaar is.

Het eerste leven in de ruimte is op de Maan ontstaan. Bezield door de Goddelijke vonk treedt het in de eigen verkregen zelfstandigheid en wordt bezieling. De vonk Gods gaat op weg om te evolueren, om graad na graad, wereld na wereld te scheppen, te verkennen en te beleven. Eens zal zij volwassen zijn en God als mens vertegenwoordigen en de ruimte in bezit nemen.

Nadat vele vonken het leven ontvingen, want deze kosmische verdichting ging verder, ontstonden er graden, verschillende en opvolgende levensgraden voor het stoffelijk embryo. En voortdurend gaat de vonk Gods verder, zij geeft zich aan het andere leven in de eigen levensgraad, sterft en treedt hierna de astrale wereld binnen om opnieuw geboren te worden. Door deze evolutie krijgt dit leven meer gevoel en ruimte, het stoffelijke celletje wordt groter, de levensduur langer. Het embryonale leven beleeft Gods stoffelijke openbaringen, een stoffelijk en geestelijk evolueringsproces. Duizenden levensgraden zal dit cellenleven te volgen hebben om op Moeder Maan zijn hoogste stadium te bereiken. Het celletje zal dan zijn uitgedijd tot het in vorm gelijk is aan een vis, een vorm, die nóg in het embryonale stadium in het moederlichaam valt waar te nemen.

De planeet Maan heeft zich nu verdicht, er is ruimte gekomen en de wateren zijn tevoorschijn getreden. In deze wateren leven verschillende graden van de mens en het dier. Zij beleven niets anders dan het bevruchten, het sterven en het opnieuw geboren worden. In die tijd beleefde Moeder Maan een groot verrottingsproces, door het ene leven ontstond het andere en ook dit splitste zich opnieuw om daardoor de Goddelijke evolutie te bevorderen. Het uiteindelijke stadium in de evolutie van Moeder Maan is de eigen stof-

felijke verdichting. In de wateren scheidt zich nu iets af, dit wordt dichter en het verhardt langzaamaan. Nu ontstaat de begaanbare planeet. Wat later zien we het plantenleven ontstaan, het zet zich in de bodem vast. Moeder Natuur ontwaakt.

De oorsprong van het leven, de Godsvonk, de mens, leeft en evolueert nog in de wateren. Ontstaan uit de Almoeder beleeft dit goddelijke leven het scheppend organisme én het moeder-zijn. Het barende principe overheerst echter op Moeder Maan. Elk vonkje is als de Almacht, Die het schiep. Ook God overheerst hier als Moeder. God schiep, maar gaf, doordat Hij Zich splitste, deelde, het leven aan miljoenen vonken. Doet de Moeder anders? Zó is de Moeder één met God en zó zal voor álle levensgraden *het moederlijke* de ziel overheersen. Nu, in dit Maanstadium, volgt de menselijke vonk de wetten van God reeds op. En ook het grotere lichaam, de Maan, dient als Moeder, in niets is zij schepper, het Moederinstinct overheerst in al deze levensgraden.

De evolutie, die de goddelijke vonk hier te beleven heeft, gaat van het stoffelijke leven uit. Nog overheerst hier het stoffelijke leven, dit gaat vóór het astrale bestaan. Wel beleeft de ziel een eigen evolutie, maar deze is niets anders dan werking, het beleven van het stoffelijke leven. De vonk Gods zoekt en beweegt in de wateren, zij wil verder, dit is nog niet haar definitieve lichaam. Deze werking deelt zich mee aan de ziel en hierdoor ontwaakt het innerlijke leven. Ziel en stof zijn nu reeds volkomen één, doch de volgende stadia zullen te zien geven, dat de ziel het stofleven gaat overheersen. Dit is nu reeds te volgen en te verklaren. Als de ziel straks het bewuste, menselijke organisme zal binnentreden, overheerst de ziel het lichaam *en dit is doordat het zieleleven eeuwigdurend is.* Op de Maan moet het zieleleven de werking van het organisme aanvaarden. Hierdoor ontwaakt echter, zoals gezegd, het innerlijke leven, de ziel gaat er de ruimte gewaar worden, die in haar leeft, en zal straks de Moederplaneet volkomen overleven. Het wordt de overwinning van de ziel op de stof en deze evolutie gaat nu reeds een aanvang nemen. Het stoffelijke lichaam zal telkens sterven, de ziel daarentegen telkens verdergaan om de hogere levensgraden te beleven. De ziel krijgt nieuwe organismen van Moeder Maan, steeds heeft deze een ander lichaam gereed, dat door de hogere stoffelijke graad is ontstaan. Het innerlijke leven kán niet anders beleven dan deze werking, dan dit ondergaan van de stoffelijke cel in al deze graden, want die werking, dit ondergaan van de stoffelijke cel en later van het volwassen menselijke lichaam, is het door God opgelegd. God, de Maan en de vonk zijn in alle stadia één, zij werken aan één doel. De vonk Gods zal echter als bewúst goddelijk wezen tot Hem terugkeren!

In dit Maanstadium is van bewustzijn nog geen sprake, dit zal eerst later

het geval zijn: op de tweede van de zeven kosmische levensgraden, die de mens voor zijn evolutie naar God te beleven heeft. Daar zal dit leven zichzelf gaan voelen en dan iets gaan begrijpen van het eigen bestaan.

De vonk Gods heeft nu op de eerste kosmische graad, op Moeder Maan dus, de hoogste levensgraad bereikt, van cel is het tot visvorm uitgedijd, ontwikkeld. Duizenden stadia volgden elkaar hierbij op, het zieleleven moest ze beleven om zich de Goddelijke wetten eigen te maken. De ziel is reeds oppermachtig in dit bestaan, zij voelt dit, zij overheerst haar Moeder Maan. Moeder Maan, dit geweldige lichaam? De menselijke ziel is heerseres over dit machtige organisme! De ziel leeft, zij schept, baart en ze is daardoor gekomen in een natuurlijke, zelfstandige staat, die Moeder Maan niet bezit. Dit bewijst de macht van de menselijke ziel, zij bezit Moeder Maan. Moeder Maan dient háár, zij bemoedert dit leven, geeft het eten en drinken, bezorgt het nieuwe organismen. Maar achter dit alles leeft God. Hij, Die Zichzelf splitste, Zich in biljoenen vonkjes deelde, Hij ziet toe, dat alles goed gaat.

Men noemt deze Oppermacht God. Men zegt tevens, dat deze kracht wind is, regen, vuur, nacht en licht, natuur. Op de Maan was God nog duisternis. Toen ging Hij tot scheppen over, Hij schonk Zijn leven alles, gaf het Zijn Eigen-Ik, Zijn Eigen Bewustzijn. Hij schonk Zijn leven ook een eigen wil! De ziel kan thans reeds doen, wat zij wil. Zij beweegt zich voort naar waar zij wil, zij voelt, waar zij haar eten moet halen, ze doet zo kennis op en verrijkt zich door al deze levensmogelijkheden. Moeder Maan ziet dit, maar zij laat haar kinderen begaan, zij weet, dat zo het proces goed verloopt. Zij voelt ook de machten en krachten, die de menselijke ziel stuwen, machten en krachten, waaruit ook zij ontstaan is. Haar levenswetten gingen in de handen van de menselijke ziel over. Zij weet, dat niets de evolutie van haar kinderen kan tegenhouden. Zij wil hen blijven dienen, ze wil voortgaan de stoffelijke woning te zijn, waarin haar kinderen voorspoedig groeien en beleven kunnen. Zij wil een goede Moeder voor hen zijn. De wetten Gods worden door Moeder en kinderen nauwlettend opgevolgd.

Aan de oevers van de wateren ligt de hoogste levensgraad. Hij is stervend. Wat nu? Zal de ziel thans opnieuw de astrale wereld binnentreden? Dit leven, waarvan de ziel na het sterven loskomt, is als hoogste organisme gereed om verder te evolueren. Maar Moeder Maan bezit geen organismen meer voor de ziel. Toch moet zij verder, er moeten hogere, edeler organismen beleefd worden. Maar waar? Heeft de Oppermacht aan dit sterven op de Maan gedacht? Aan de stranden liggen duizenden vissoorten, stervende, maar met het dwingende gevoel in zich hoger te gaan. Maar waarheen?

Indien God aan Zijn leven geen verdergaan had geschonken, zou al Zijn leven op de Maan zijn gestikt. Uit het niets is dit alles tevoorschijn getreden,

thans is er een zichtbare ruimte ontstaan, een enorm lichaam heeft zich verdicht en tevens is er licht gekomen in de duisternis. Een zwak licht bestraalt thans het Maanleven! Het is als uw morgenlicht, krachtig genoeg om aan dit leven het bestaan te verzekeren. Het licht uit de ruimte bestraalt Moeder Maan, zij voelt en weet, dat zij door dit licht haar omvang en haar levenswetten kreeg. Dit licht komt uit de centrale bron en zo is het alsof God nog steeds Zijn Adem tot Zijn leven stuurt. Er is thans geen duisternis meer, Moeder Maan ziet zichzelf. Al van haar eerste barensweeën af, toen rillingen en trillingen haar doorvoeren, kreeg zij deze warmte toegezonden en hierdoor ontwaakte haar leven. Door die bron van licht voelt Moeder Maan zich bij haar grote werk gesterkt, die steunt haar bij haar door God opgelegde taak, het jonge leven op haar ademt het in en ziet het zijn organisme ten goede komen. Er is licht in de duisternis gekomen, lichtend is thans het leven, gezegend licht beschijnt en bestraalt nu de Goddelijke vonk, de mens. Moeder Maan voelt haar zuster Zon (de zon is taalkundig vrouwelijk maar vertegenwoordigt in het scheppingsplan het mannelijke principe) – een ander deeltje van God – één, die een andere taak ontving, warmte moet geven, stuwing en geluk. Deze centrale levensbron is ontstaan op dezelfde wijze als zij haar bestaan kreeg, door de duidelijke, bewust ingestelde concentratie van de Oppermacht.

Deze kracht schiep tevens andere planeten, ze zijn thans nog onzichtbaar, maar straks zullen ze zich verdichten en zichtbaar worden en dan aan het gigantische proces deelnemen. Zon, Maan en andere planeten, al die vonken van God, groot en klein, hebben een eigen taak te volbrengen, de ene geeft licht, gene baart, andere scheppen. *Zij doen wat God deed en waardoor al het leven in de ruimte ontstond, ze zijn duister en licht, ze worden vader en moeder, maar allen werken aan één wezen, de Mens!*

En zie, het vonkleven heeft zijn kringloop op de Maan volbracht, maar het zieleleven moet verder, steeds hoger en hoger, want het moet tot God terugkeren.

Het vonkleven is daarom uit de wateren gekropen. Maar dit is vragen om een zekere dood! Het zoekt niet meer naar eten, het legt zich neer om te rusten en wacht af. Zo zal dit leven spoedig moeten sterven. Waarom keert het niet naar de wateren terug? Daar kreeg het bestaan, daar alleen kan het voortleven. Toch komen steeds meer Godsvonken naar de oever, naar de begaanbare planeet. Ze leggen zich neer en gaan de dood in. Welke krachten leven er opeens in dit dierlijke bestaan, in dit onbewuste leven? Door wat wil het verder? Wil het bewust sterven of heeft de eigen wil geen betekenis meer? Treedt hier een overheersende wilsuiting op, een kracht, die dit leven dwingt om te sterven? Of is het doel: bewust de dood in te gaan? Maar betekent

dood dan niet algehele vernietiging? De ziel schijnt bewust te voelen, dat dit niet zo is. En het lichaam moet naar de ziel luisteren! In Gods schepping zijn geen stoornissen, de ziel moet en kan verder. Nu dit leven zijn hoogste stadium, zijn hoogste organisme voor de Maan bereikt heeft en het dus verder moet, zullen andere lichamen het zieleleven aantrekken: *God schiep het eeuwigdurende voortgaan!* Op de Maan leefde de ziel eerst in het beginstadium, zij zal verder en hoger gaan om te evolueren: de ziel staat voor een Goddelijk wonder, een nieuwe openbaring Gods.

Rondom Moeder Maan leven andere lichamen en deze zullen zich verdichten. Moeder Maan zendt haar eigen energie uit en helpt mee aan deze verdichting. De Zon straalt steeds sterker uit, geeft naarmate de tijden verstrijken voortdurend meer licht af en steunt met haar voedende krachten Maan en bijplaneten. Zo overheerst de Zon in de Goddelijke ruimte, zij staat direct ingesteld op de levensadem van mens en dier. De bijplaneten komen gereed, de verdichting zal geschieden, het zieleleven kan verder!

Miljoenen vonken worden nu niet langer door Moeder Maan aangetrokken, maar door deze bijplaneten. Miljoenen levens, de ziel als massa dus, scheppen thans een nieuw bestaan. Verdergaan blijkt mogelijk, God zorgde ervoor. Deze nieuwe planeten dienen het zieleleven, ze zullen zich, gelijk Moeder Maan deed, geheel verdichten en het zieleleven een nieuw en hoger organisme schenken.

Weer beleeft de ziel wereld na wereld, levensgraad na levensgraad, lichaam na lichaam, ze beleeft het scheppende organisme en het barende principe, ze sterft en keert opnieuw en opnieuw tot het stoffelijke leven terug. Dit zijn de wetten van God, die beleefd moeten worden en waaraan niet één ziel in de ruimte ontkomt. Maar dit blijkt keer op keer: *Een dood is er niet! Het sterven is het terugkeren naar de astrale wereld, het gereedmaken voor de nieuwe geboorte.* God overzag dit alles en de ziel aanvaardt de Goddelijke wetten, er is alléén leven voor haar, haar wacht het uiteindelijke!

Tijd bestaat nog niet, die heeft hier nog geen bestaansmogelijkheid gekregen, hij komt eerst later. Veel is al door de ziel beleefd en gewonnen, maar er wachten haar nieuwe werelden, met andere verten, diepten en hoogten. En keren we nu in gedachten terug, dan zien we, dat niet alleen het menselijke embryo door de Goddelijke wetten te volgen kon ontwikkelen, ook de grote lichamen in de ruimte leefden naar die heiligende wetten. De ene planeet ontstaat door de andere, schept en baart, werkt en dient, gehoorzamend aan de wet, waarnaar het kleinste diertje in de ruimte luistert en handelt!

De tweede kosmische graad zal hard aan het organisme werken, Moeder Maan stond vooral ingesteld op het zieleleven en het zal Moeder Aarde zijn, die als behorend tot de derde kosmische graad dit organisme zal afmaken en

verfraaien. Deze ruimte is door drie planetenstelsels tot stand gekomen. Uw fonkelende sterren en planeten dienden voor Moeder Maan, voor de tweede kosmische graad en voor Moeder Aarde, elk ervan heeft een eigen taak te volbrengen. Er is reeds kosmische, Goddelijke orde gekomen in de ruimte. Wat is het uiteindelijke stadium?

Wanneer is het vonkleven van Moeder Maan mens geworden? Daar bezat het nog een vorm, die aan de vis herinnert, deze zal nu gaan veranderen. Daaraan werken de planeet Mars en de bijlichamen, de tweede Kosmische graad. Wet na wet beleeft de ziel, zij komt van de ene wereld in de andere, als man en vrouw wordt zij steeds weer opnieuw geboren, want de stoffelijke levensgraden volgen elkaar onophoudelijk op. Groot zijn de ontwikkelingsmogelijkheden voor het organisme, er groeit een hoofd, ledematen ontwikkelen zich. Uit het celletje, dat op Moeder Maan aan zijn evolutie begon groeit een mens! Nog is het een dierlijke levensgraad, die niets menselijks bezit. Het krijgt intuïtie, dierlijk instinct. Het maakt zich het instinct eigen, dat afstemming heeft op het verkregen organisme. Het stoffelijke lichaam vertegenwoordigt het instinct, de ziel kan niet hoger of verder voelen dan haar stoffelijk kleed aan kracht en aan werking bezit. Lichaam en ziel zijn dus volkomen op elkander ingesteld, zij zijn één in alles, de één is niet verder dan de ander of er zouden stoornissen ontstaan en zulks is nog niet mogelijk. Eens zal de ziel echter dit onnatuurlijke stadium binnentreden en ernstige stoornissen veroorzaken. God schonk haar het natuurlijke, volmaakte eenzijn met het stoffelijke leven, er was tot nu Goddelijke harmonie in de door de mens bewoonde werelden. Maar straks zal de ziel met haar kosmische wil gaan overheersen en eisen gaan stellen. Zij zal de wereld, die haar tot woning dient, in bezit nemen, ze zal zichzelf vernietigen, doordat zij deze wetten voelt noch begrijpt.

Het organisme voor dit leven gééft slechts, het heeft geen andere taak dan het zieleleven. Het menselijk organisme is, zoals Moeder Maan dit heeft moeten aanvaarden, dienend. De ziel is de persoonlijkheid, deze kan alleen eisen stellen. Nog is deze persoonlijkheid van de tweede kosmische levensgraad voordierlijk en onbewust. Het zal Moeder Aarde zijn, die de vonk Gods bewustzijn en een fraai organisme zal schenken.

Op de hierboven geschetste wijze zijn er *zeven* kosmische graden ontstaan en het is door het beleven van al deze bestaanswerelden, dat de ziel als mens tot het Alstadium, het Góddelijk stadium kan terugkeren!

Moeder Aarde trok het zieleleven van de tweede kosmische graad tot zich. Zij doet het zeven stoffelijke graden doormaken. De geleerden van uw tijd spreken in dit verband over rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). De laagste graad hiervan wordt beleefd door de oerwoudbewoners,

die u koppensnellers noemt, terwijl de blanke rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en verscheidene Oosterse rassoorten tot de zevende stoffelijke graad behoren. In deze gradenverdeling ligt de verklaring van het bestaan van uw rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), zij beantwoordt logisch en duidelijk de door miljoenen denkenden onder u gestelde vraag, waarom de ene door God geschapen mens een donkere huidskleur heeft en in het oerwoud leeft, terwijl de andere een Aziaat is of een blanke. *Uw vele rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) wijzen op de evolutie, die de vonk Gods stoffelijk en geestelijk door te maken heeft. Niets gaat in de Goddelijke schepping met sprongen, niets is er zomaar ineens! Mens, dier en plant, Maan, Zon en ster, ál het leven in Gods ruimte doorliep een evolutie vooraleer het het volgende stadium kon binnentreden!*

Voor het innerlijk leven van de mens schiep God de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke en geestelijke graden. De ziel gaat van de voordierlijke naar de geestelijke graad. Terwijl zij zich de tussenliggende graden eigen maakt, zien we gebeuren, dat de ziel de Goddelijke wetten overtreedt, de persoonlijkheid leeft zich uit en begaat fouten, die, nu de ziel het nodige bewustzijn bezit, tot goedmaken ervan dwingen. Hoe de ziel tijdens het volbrengen van haar aardse kringloop heeft gehandeld, zullen we in het verloop van dit boek uitvoerig volgen.

De ziel, die die kringloop volbracht en de wetten van Moeder Aarde beleefde, staat nu voor een nieuwe wereld, zoals zij dat vroeger op de eerste en tweede kosmische graad gewaar werd. Wat zal zij in die wereld beleven? Wij zullen dat aanstonds volgen en dan leert u het ontstaan van hellen en hemelen kennen.

Alles wat ik u in de vorige bladzijden over het verloop van het Goddelijke scheppingsproces verhaalde, was zeer beknopt. Dit is ook de oorzaak dat veel u niet duidelijk zal zijn en vragen bij u zal doen opkomen. Indien u er meer over wilt weten, raad ik u aan de trilogie te lezen, waarin mijn meester u uitvoerig over al deze wetten vertelt. (voetnoot in eerste druk: „Het Ontstaan van het Heelal", een trilogie door Jozef Rulof, eveneens van Gene Zijde ontvangen). En zo God ons de genade wil geven, zullen wij straks in staat zijn de ganse Goddelijke schepping in haar onmetelijke diepte op een voor het menselijk bewustzijn begrijpelijke wijze te verwoorden en duidelijk te maken. Tot beter begrip van Gods Liefde en Almacht, en van uzelf!

Het ontstaan van hellen en hemelen

De mens, die zijn aardse kringloop heeft volbracht, staat voor nieuwe werelden, daar het Gods bevel is, dat hij tot Hem terugkeert. Hij heeft zich de stoffelijke wetten eigen gemaakt, beleefde de wetten van leven en dood en overwon zo de derde kosmische graad.

Waarheen gingen de miljoenen mensen, die de Maan, de bijplaneten en de Aarde hadden beleefd? Zij traden de astrale wereld binnen en ervoeren er, dat zij voor het stoffelijke leven niet meer naar de Aarde konden terugkeren. In de wereld, waarin zij binnentraden, heerste duisternis. Geen sprankje licht verwelkomde hen. Hoe nu ... geen licht? Waar was het licht, dat hen toch beschenen had? Zij wachtten en geloofden, dat het spoedig zou komen. Maar zij wachtten tevergeefs ... ze voelden zich slaperig, deze mensen hadden honger en dorst en ze begrepen zichzelf en hun nieuwe toestand niet. Ze waren wellicht te vroeg wakker geworden, het was nog nacht hier, dadelijk zou de Zon opkomen en zou het licht worden.

Waar leefden ze? Ze wisten het niet! De ziel als mens voelde, dat zij leefde, maar meer ook niet. De persoonlijkheid en het gevoelsleven van deze mens waren in de nieuwe wereld nog onbewust. Maar hij zou wakker en bewust worden, hij zou zijn vreemde omgeving gaan verkennen en zich, als daarvoor op andere planeten geschied was, de wetten van dit astrale bestaan eigen maken.

De mens begon te denken. Hij realiseerde zich het lange slapen, het niet opkomen van de Zon, het licht, dat hem vanuit de hoogte altijd had beschenen en het leven op Aarde groei en bloei geschonken had. Dat licht hadden zij lief, het betekende een macht voor hen. Had deze macht hen alleen gelaten? Wat was er toch wel met hen geschied? Ze riepen om hulp, hun stemmen hadden hun klank behouden, ze kregen antwoord en zochten elkander op. In al deze mensen leefden dezelfde vragen. Waarin leefden zij? Was er buiten hun weten om in de ruimte iets gebeurd? Er kwam angst in hen ... angst! Het duurde lang, er moest nu toch eindelijk licht komen. Zij dachten na. Waar waren vrouw en kinderen? Ze riepen om hun geliefden, maar deze antwoordden niet op hun geroep.

Ze herinnerden zich nu, dat ze ziek geweest waren. Maar dan moesten ze nu toch beter zijn, ze leefden immers! Ze begaven zich onder de anderen en ontdekten dat dit grotendeels vreemden voor hen waren. Ze zochten naar hun eigen stamgenoten en zo ze deze vonden, bespraken zij met hen hun toestand. Maar ook deze wisten de verklaring niet.

Toen, moe van het denken en zoeken, gaven de mannen en vrouwen zich

maar aan elkaar over. Ze namen bezit van elkanders lichamen en zochten het eenzijn te beleven, zoals ze dat tot nu toe gekend hadden. Er leefde hartstocht in hun innerlijk, hun persoonlijkheid verlangde. Deze astrale wezens voelden zich als voorheen, maar wat nu – wat moesten ze thans weer beleven? Hun verlangen loste niet op, aan het gebeuren kwam geen einde! Waren ze onmachtig geworden? Waren hun lichamen veranderd? Nog groter werd hun angst. Wat was er tijdens hun slaap toch allemaal gebeurd? Ze betastten elkander en hun verwondering groeide nog. En alle mensen hier beleefden hetzelfde. Hun geest sprak, eiste, verlangde bevrediging, het drong echter niet tot hen door, dat ze hun stoffelijke lichamen hadden afgelegd.

En het licht bleef nog altijd uit. Moesten ze aanvaarden, dat de zon uit de ruimte verdwenen was? Verschrikkelijke vragen!

Ze verplaatsen zich, verkennen hun omgeving, steeds verder dringen ze erin door. Maar het blijft duister en hun pad vindt geen einde. Eindeloos schijnt deze wereld te zijn.

De angst neemt bezit van hen, ze schreeuwen radeloos om hulp, maar er komt geen redding.

Is het wilde dier in de nacht tot hen gekomen en verscheurde het vrouw en kind? Ze gillen, maar hun angstkreten gaan in het duister verloren.

Al die miljoenen zielen zoeken, ze vallen neer van vermoeienis, staan weer op en zoeken verder. Maar bij iedere stap worden de moeilijkheden groter, vermeerderden zich de problemen. Waanzinnig worden velen. Zo staat de ziel hier ervoor, het is hier ineenzinken en oplossen in de krankzinnigheid óf bewust worden en begrip verkrijgen. Zijn er onder hen, die sterk zijn en het hoofd niet verliezen? Ja, ze zijn er en zij worden zich het eerst van hun nieuwe toestand bewust.

Deze durven verder te gaan dan de anderen, ze dringen stoutmoedig dieper door in de ruimte, die oneindig schijnt.

Dan staan ze plotseling voor een groot wonder. Zij verzadigen zich eraan en keren terug naar de anderen. Snel gaat dit nu. Een vreemde, onzichtbare kracht voert hen bliksemsnel terug naar hun eigen soort. Ze behoeven slechts aan hen te denken. Ze vertellen van het wonder, dat ze ontdekt hebben.

„We hebben mensen ontdekt," zo zeggen ze. „Ze zijn anders dan wijzelf zijn. Maar zij leven in het licht."

Ze geloven het niet, de anderen.

„En toch is het waarheid. Er is daar licht. En eten en drinken kun je er ook."

Ze willen erheen, nu zij dit alles horen, zij vergaan van dorst en de duisternis hier verplettert hen. Het licht willen ze zien, het wonder van het licht.

Met honderden gaan ze op pad. Onderweg vertellen de eerste wat ze eigen-

lijk beleefd hebben. De anderen onderbreken hen telkens met vragen. „Is zo dan niet ons eigen leven? Zo leefden wij toch ook? Is het licht van die mensen niet ons licht? En is er gefonkel te zien in de ruimte?"

Ja, bevestigen de anderen, het gefonkel is er. Alles is daar, hun wereld van nu is er leeg en zwart bij.

„Is de duisternis daar dan anders dan deze?"

Ja, ook dat is het geval. Maar straks kunnen ze zichzelf overtuigen. En als het daar soms duister mocht zijn, moeten ze zich niet ongerust maken. Ze behoeven maar af te wachten, het licht zal vanzelf komen.

„Maar dan is het dus toch ons leven," laten de anderen zich ontvallen. Hevig is hun verlangen de wereld te zien, waar het licht is. Die wereld hoort hun toe, naar haar zoeken zij. Weten ze ook al, wat dit voor een ruimte is, waarin zij plotseling terechtgekomen zijn, vragen ze hun leiders. Neen, dat is ook deze niet bekend. Maar misschien zullen ze het spoedig weten. Bij de mensen, waarheen ze thans gaan, is er in elk geval van die blijvende duisternis niets te bespeuren.

Druk pratend, vol spanning, zetten ze hun weg voort. Dan houden de leiders plotseling in. Hier is het, zo zeggen ze, hier leven die mensen. Nog is het donker, maar straks zal de zon opkomen.

Ze wachten af en dan – o, heerlijk ogenblik – werpt de zon haar eerste stralen over de wereld. Er vaart blijdschap in de harten van deze mensen, die het licht zolang ontbeerd hebben.

De aardse mens is ontwaakt. Ze volgen alles, de astrale wezens. Ze betasten de mensen, er zijn eronder, die duidelijk kunnen waarnemen, anderen zien zij slechts als schimmen. Ze begrijpen dit niet goed, maar lang staan ze er niet bij stil. Die ze het best kunnen zien, volgen ze. Waarlijk, het zijn mensen, die eten en drinken en werken.

Nu voelen ze scherper nog hun eigen honger en dorst en ze dalen in de mensen af, gedreven door hun verlangen zich eindelijk te kunnen verzadigen. En door zich één te maken met de aardse mens gelukt het. Ja, ontdekken ze, ze kunnen hem zelfs hun wil opleggen. Ze willen drinken, veel drinken en de aardse mens neemt hun verlangen over en drinkt, terwijl hij gelooft aan een onverzadigbare dorst te lijden.

Hebben ze hier nu altijd geleefd? willen ze thans weten, de astrale wezens. Of was het ergens anders?

Ze blijven de aardse mensen volgen, in de hoop hierdoor het antwoord op hun vragen te krijgen. Ze kunnen hun geluk niet op – nu léven ze weer, er is licht, warmte en er is nog meer! De astrale man daalt af in de aardse man, de astrale vrouw in de aardse vrouw en als deze één zijn beleven zij dit mee!

Zo gaan de dagen voorbij, ze genieten duizend vreugden en missen de

behoefte om terug te keren naar de duistere, stille oorden, waarin ze een tijdlang waren.

Als de aardse mens op jacht gaat, beleeft het astrale wezen een nieuwe wet, die hen met de grootste verbazing vervult. Een der jagers wordt door het wilde dier besprongen en gedood. Z'n ziel wordt uit het lichaam geslingerd en treedt als astrale persoonlijkheid het hiernamaals binnen.

Verwonderd, niet begrijpend, ziet de astrale mens, die zich met de jager verbonden had, dit alles aan. Dan haast hij zich naar de anderen en vertelt hun wat hij waarnam. „De man werd gedood," zo zegt hij, „een wild dier besprong hem. En ik zag, dat er uit dat dode lichaam een nieuw lichaam kwam. Die jager is dus dood én hij leeft. En hij is nu net als wij! Wij zijn dus ook gestorven, ja, dát is het! Wij zijn op Aarde gestorven en daardoor werd alles anders voor ons. We zijn dood en we leven toch – net als de jager!"

Onzin! Nee, dat kunnen ze niet geloven. Ze moeten maar opletten, raadt de man hun aan. Dit doen zij en moeten dan aanvaarden, dat hij de waarheid sprak.

Er was dus geen dood, aan het leven kwam geen einde. Als je dood ging, kwam je daar, waar zij nu waren en dan leefde je verder – en hoe!

Niet één wonder beleefde je hier, maar duizenden. Veel begrepen ze er nog wel niet van, maar dat belette hun niet, het genot te zoeken, waar ze konden. Er was licht en warmte, eten en drinken, er was vermaak en avontuur en bovenal was daar het menselijke éénzijn. Ze konden zich weer net als vroeger één maken en zich uitleven. Ja, ze zagen zelfs, dat er door de verbintenis, die zij door de twee aardse mensen beleefden, bij deze kinderen werden geboren. En die op Aarde wisten niet eens, dat zij het waren, die hen telkens weer in elkanders armen dreven. Vermakelijk vonden ze het. Ze zouden niet graag meer terug willen naar daar. Het was hier beter dan op aarde.

Meerdere malen maakten ze nu mee, dat ze hun stoffelijke mens moesten loslaten, doordat deze stierf. Ze werden dan uit die lichamen geslingerd, maar daarom gaven ze niet. Ze zochten dan maar weer een ander op, verbonden zich ermee en leefden zich opnieuw uit.

Zover waren zij gekomen, dat ze de aardse mens in álles konden overheersen. Ze leefden en beleefden in zijn organisme en terwijl hij aan hun wil en verlangens voldeed, wist hij van hun aanwezigheid niet af. Door hier over na te denken, gingen ze het wonderbaarlijke van hun bestaan begrijpen en kwamen ertoe het steeds dieper te ontleden, want ze wilden er alles van weten. Zo begonnen ze veel te begrijpen, wat voor korte tijd nog duister voor hen was en langzamerhand verkregen zij een ander bewustzijn. Dit was weliswaar nog voordierlijk, maar eens zou het toch geestelijk worden.

Steeds beleefden ze iets anders. Doordat de astrale persoonlijkheid zich

uitleefde ten koste van de aardse mens, werd deze op den duur bezeten. Ze konden er niet aan ontkomen, deze mannen en vrouwen, de astrale mens trad zo overheersend op, dat krankzinnigheid moest volgen. Geen mens op deze plek van de aarde was meer vrij van de astrale beïnvloeding. Het werd een chaos. Het astrale wezen wilde niet meer terug naar de eigen duisternis, het astrale bestaan. De eerste hel in het leven na de dood stroomde leeg, iedere ziel keerde van daar naar de aarde terug. Eeuwen achtereen beleefde de astrale persoonlijkheid toen door de aardse mens de stoffelijke wonderen. Hij zal echter hierdoor ontwaken, want het is juist door dit in bezit nemen van de stoffelijke mens, dat het astrale wezen tot bewustzijn komt.

Iedere seconde treden er nieuwe zielen het leven na de dood binnen en ook die keren naar de aarde terug om er zich uit te leven. Er wordt thans gevochten om de aardse mens. Nu krijgt het astrale wezen angst. Angst om het stoffelijke wezen, dat hem het genieten mogelijk maakt, te verliezen. Hij gaat het beschermen. Er is dus bezorgdheid in de astrale mens gekomen, wat op een hoger gevoel duidt. En meteen ontstaan meerdere gevoelens in hem, waarvan hij niets wist, geen vermoeden bezat, dat ze bestonden. Er komt warmte in hem, een andere warmte dan het lichaam geeft. Deze warmte maakt hem licht en blij. En zij komt in hem, alleen doordat hij het aardse wezen helpt. Hij kan niet anders, hij beleeft dit wonder. Deze mens denkt hierover na en volgt de gevoelens in hem. En door dit te doen gaat hij ook het aardse leven dieper aanvoelen en begrijpen. Het stoffelijke leven gaat nu tot hem spreken.

Hij wil de warmte in hem sterker voelen, de astrale mens, en om dit te bereiken, verhoogt hij zijn inspanning. Hij is bezig te dienen! En langzaamaan komt er liefde in hem voor de mens, die hij bewaakt en beschermt. En dit liefdegevoel krijgt al een graad van betekenis. Op den duur zal zijn astrale wereld erdoor veranderen.

Een schok gaat er door de astrale mens. Welke verandering voltrekt zich in hem? Hij wil meer weten van het leven rondom hem. En zij, die zich uitgeleefd hebben zólang tot er andere en bétere gevoelens in hen begonnen te komen, verenigen zich en beginnen de wereld te verkennen. Ze verwijderen zich steeds verder van de plek, waar hun soortgenoten voortgaan met het uitvieren van hun wellusten. Onderweg leren ze nieuwe machten en krachten kennen, ze beleven wonder na wonder.

Als ze snel vooruit willen gaan, behoeven ze er zich maar op in te stellen en ze schieten vooruit met de snelheid van de bliksem. Ze kunnen naar omhoog en naar omlaag gaan, ja, ze kunnen dóór de Aarde gaan, als ze willen, en komen er dan aan de andere kant weer uit. En overal ontdekken ze mensen. Daar waar ze vertrokken vocht men om een aards wezen en hier leefden er massa's. Zij waren dus niet de enige mensen in de ruimte.

En al die lichamen waren eender. De mensen handelden en voelden ook eender. De astrale mens daalt opnieuw in de aardse mens af om dit vast te stellen en dwingt hem tot eenzijn. En dan stelt hij vast, dat deze aardse mensen het liefdesproces op dezelfde wijze beleven als op de plek, vanwaar ze vertrokken. In niets is er enig verschil.

Na een tijd begrepen ze, dat ze opnieuw in een oneindigheid leefden. Nu kwam het verlangen in hen het gefonkel te leren kennen, dat ze in deze oneindigheid waarnamen. Maar eerst keerden ze terug tot hun soortgenoten en vertelden hun wat zij beleefd hadden op hun lange reis. Ze gaven hun de raad voort te gaan met de aardse mens te helpen. Want, zo zeiden zij, door te dienen zouden er andere gevoelens in hen komen. Ze hadden op hun reis, vervolgden ze, een groot wonder ontdekt. In hun duistere wereld was er licht gekomen en dit licht zou groter worden naarmate zij meer deden voor de aardse mens. Daar was men bezig zich een nieuwe wereld te vormen en om deze meer en meer te verdichten en later in bezit te kunnen nemen, was het nodig, dat zij het stoffelijk leven dienden.

De hoogsten onder hen maakten zich nu los van de Aarde om de ruimte en het gefonkel daarin te leren kennen. En terwijl zij op reis zijn, brengen de anderen daadwerkelijke hulp op Aarde, ze voeren daar het menselijke bestaan op en helpen de mens aan enige uitvindingen. Ze leren hem vuur maken, het land bewerken, er ontstaat ruilhandel.

Zij, die hun kosmische reis maken, beleven grootse en ontzagwekkende wonderen. Ze betreden de Maan en andere planeten, niets of niemand houdt hen tegen. Ze spreken geen woord, ze zijn stil van de wonderen, die van Gods schepping deel uitmaken.

Er is één mens onder hen, die meer voelt en begrijpt dan de anderen. Zij aanvaarden hem als hun meester, het is de eerste meester in de ruimte.

„Ga met mij terug naar de eerste planeet," zo spreekt deze meester, „en wij zullen er zien hoe daar het leven ontstaan is." En de meester spreekt de waarheid. Op de Maan beleven ze het hele proces van de schepping. Ze volgen alle stadia, graad na graad. Eindelijk staan ze voor de hoogste levensgraad, die het zieleleven op de Maan beleeft. Aan de oevers van de rivieren liggen dierlijke wezens.

De meester zegt:

„Dit is voor dit lichaam het einde. Wat nu komt zullen we eveneens volgen en beleven. Eenieder van ons moet zich één maken met een van deze zielelevens. Als dan de dood intreedt, zal de ziel door andere lichamen worden aangetrokken, zo voel ik. Wij zullen dit dan meebeléven en nieuwe stadia leren kennen.

Voelt ge met mij, mijn vrienden, mijn zusters en broeders, dat wij hier ge-

boren zijn? We zullen ons al de wetten, die hier mee samenhangen, moeten eigen maken en door dit te doen, zullen wij komen tot ...! Ja, tot Wie? Wie is het, die dit alles schiep en het in stand houdt? Wie is deze oppermacht? Is het een mens zoals wij? Zullen wij ook dit eens weten? Ik hoop het u te kunnen schenken.

Voor mij staat vast, dat wij op deze wijze verder moeten gaan. Wel moet ons leven veranderen. Door de aardse mens te dienen, zal dat gelukken. Door ons mogen er op Aarde geen kinderen meer geboren worden, dit is het bezit van de stoffelijke mens. Ons leven is anders dan het hunne. Wij zijn onzichtbaar voor hen. Gij hebt het kunnen volgen. Welnu, ge kunt eruit weten, dat wij het leven na de dood toebehoren. De oneindige ruimte, waarin wij nu zijn, is ons bezit. Ook die fonkelende lichamen horen ons toe. Kunnen wij niet gaan waarheen wij willen? Niets houdt ons tegen! En Hij – of is het een Zij? – vindt goed, dat wij alles leren kennen. De Oppermacht, die de wonderen schiep en ons tot handelen bracht, ons dit denken en voelen gaf, zal geweten hebben, hoe alles verlopen zou. Rondom ons leeft er een kracht, die van ons leven weet. En in ons leeft zij, want zijn er geen andere werelden ontstaan? Is ons leven niet veranderd? We zullen dus nu de levens aan deze oevers volgen."

En op een vraag, hoe hij dit alles weet, antwoordt de meester: „Kan het zijn, mijn vrienden, dat ik eerder dan gij geboren ben? Is mijn leven van langere duur geweest dan het uwe?"

Eenieder van hen zuigt zich nu vast aan de astrale vonk en voelt zich in een andere wereld komen. Terwijl zij als bewuste zielen blijven zien en voelen, merken ze, dat het leven, waarmee ze zich verbonden hebben, inslaapt. Wat zal er geschieden? Gespannen wachten ze af. Dan ontvangen beiden, de onbewuste en de bewuste ziel, nieuw leven. Met het zieleleven, waarmee ze zich verbonden heeft, ontwaakt de bewuste ziel in de moeder op een nieuwe planeet. Tot de geboorte volgt is de ziel één met het groeiende leven en leert hierdoor de stoffelijke en geestelijke wetten kennen. De bewuste mens weet nu, dat andere lichamen gereed zijn om het innerlijke leven op te vangen.

Hierna riep de meester allen tot zich en sprak:

„Heb ik u niet gezegd, dat er een voortgaan is? Na de stadia op de eerste planeet gaat het zieleleven naar een andere om daar z'n teruggaan en dit wonder opnieuw te beleven. Daarna zullen we dan de nieuwe werelden volgen."

Opnieuw keerden allen naar de Maan terug en beleefden graad na graad. Toen de hoogste bereikt was, daalden ze weer met een zieleleven in het vonkstadium af en beleefden met dit leven de wedergeboorte op een andere planeet. Ze konden weer vaststellen, dat er in dit proces geen stoornissen waren. Zij ervoeren, dat de ziel zowel het scheppende als het barende organisme

ontving en ook, dat het belang van het moederlichaam in de schepping overheersend was, want door het moederlichaam ontving de ziel steeds weer een andere en hogere levensgraad om haar evolutie voort te zetten.

Vele eeuwen duurde hun reis, maar intussen leerden ze Gods wetten kennen. Ruimtelijk diep werden hierdoor hun innerlijke levens. Thans waren ze zo ver, dat ze alle levensgraden in de schepping konden ontleden en met hun meester spraken ze thans over een Oppermacht, die het bestuur heeft over al het leven in de ruimte. Ze leerden denken op hun lange reis en geestelijk aanvoelen en verkregen er een hoger bewustzijn door.

Eindelijk keerden ze naar de Aarde terug om er de achtergeblevenen van hun ervaringen en opgedane wijsheid te vertellen en te beraadslagen, wat er thans gedaan moest worden. Een geweldig plan ziet hun hoogste meester voor zich. In het besef, dat de hele ruimte in hun handen is gelegd en deze oneindigheid hun toebehoort, staat voor hem vast, dat het de wil van de Oppermacht is, dat zij dieper en dieper doordringen in deze oneindigheid.

Hij weet echter ook, dat zij alleen verder kunnen gaan, als zij bereid zijn het andere leven te dienen. Het Heelal zal hun nog meer wonderen, nog meer wijsheid schenken, als zij daadwerkelijke hulp verlenen aan hen, die nog niet zover zijn gekomen. Ze zullen hierdoor aan licht winnen en dat licht hebben ze nodig om die nog ongekende werelden bloot te leggen. Hij dringt er dus bij zijn volgelingen met klem op aan, dat hun gewroet in het aardse leven moet ophouden, daar ze anders stilstaan in hun ontwikkeling. Die levens behoren hun niet toe, ze hebben geen recht in die stoffelijke lichamen af te dalen, ze bezoedelen, zo zegt hij, zichzelf erdoor!

Door die hartstocht, kunnen ze nu weten, hebben de astrale duistere werelden zich verdicht, door hun verkeerde daden bouwden ze de hellen op.

Zo, door de woorden van hun meester, gaan deze astrale wezens hun zwakte zien, hun verkeerde daden, hun eigen afbraak. Maar tevens zien ze de weg, die naar de opbouw, naar een beter leven leidt.

Ze moeten trachten los te komen van de schrikwekkende hellen. Ze zullen daartoe hard aan hun innerlijk moeten werken en zichzelf dienen in te zetten voor hun zusters en broeders, de astrale en stoffelijke persoonlijkheden, die nog niet anders doen dan zich uitleven.

Ernstig beginnen zij aan hun levenstaak. De laagste hel, de eerste geestelijke afstemming, die ze bereikten, hebben ze reeds overwonnen. De volgende hellen bezitten al wat meer licht, het is ontstaan – weten zij – door hun dienen, tezamen hebben ze het geschapen!

Wie goed doet helpt aan die nieuwe werelden bouwen, wie hen volgt treedt erbinnen. Eens, zo zegt hun meester, zal de duisternis geheel plaats moeten maken voor het licht, hun wacht dan groot geluk! De Oppermacht zal het

hun schenken.

De liefde is geboren, de waarachtige liefde, die geven en dienen wil!

Met hernieuwde ijver steunen zij de stoffelijke mens. Er is op Aarde nog weinig te bereiken, de mensheid moet nog tot ontwikkeling komen. Maar Moeder Aarde werkt voortdurend aan haar taak. Haar kinderen stuwt ze van de ene graad naar de andere en het is duidelijk vast te stellen, dat de mens stoffelijk en geestelijk ontwaakt.

Onder leiding van hun meester, leren de astrale wezens die evolutie kennen en ze stellen vast, dat de aardse mens zeven organische graden beleeft.

Deze mens inspireren zij het goede te doen – zij, die zich vroeger door de stoffelijke mens uitleefden. Zo helpen ze eraan mee het aspect van de Aarde te veranderen en zo verandert tevens hun eigen innerlijk en hun wereld.

Vijf astrale werelden zijn er nu reeds ontstaan. Die vijf werelden, leren ze, zijn ook op Aarde terug te vinden, want iedere mens draagt één van deze werelden in zich, doordat hij er door zijn daden afstemming op heeft. Wil die mens zich er vrij van maken, dan moet hij navolgen, wat zij doen, leren liefhebben en dienen!

De astrale mens maakt er zich een nieuw bestaan door eigen in een land, waar een schemerig licht hangt. Maar nog kunnen zij verdergaan, leert hun meester hun, en de tijd geeft hem gelijk.

Na eeuwen betreden zij een sfeer, die een hemel gelijk is. Hier straalt en glanst alles, overgoten door een gouden licht. Ongelooflijk is het, wat zij hier aan geluk en wonderen beleven. Ongelooflijk is het ook, wat ze zich in al die eeuwen aan wijsheid hebben eigen gemaakt. En er woont liefde in hen, hun ganse wezen is ervan vervuld. Zij zijn koningen geworden en dit alles door hun reine liefde en hun kennis van Gods wetten. Ze dienen de stoffelijke mens met hun geestelijk bezit, maar deze weten van hun bestaan niet af.

Heilig ontzag leeft er in de astrale mens voor het Opperwezen en hierdoor leren ze tot Hem bidden. Ze gaan voelen, dat deze macht als een Vader en een Moeder voor hen is. En zo voelen zij zichzelf vader en moeder. In hun harten leeft grote dankbaarheid voor hun geheiligd bezit, het leven rondom hen.

Steeds bewuster worden hun levens, hun werken en dienen, en de ene hemel na de andere wordt door hen opgebouwd. En als de zevende hemel gereed en beleefd is, roept hun meester hen tot zich en zegt:

„Wat ik voel is het volgende. Aanstonds zullen we weer hoger kunnen gaan. We zijn thans gereed voor een nieuwe wereld, die wacht. Dit zal zijn een stoffelijke wereld, zoals die, waar we eens leefden en waar we thans de geestelijke ontwaking brengen. Deze nieuwe wereld zal ons een ander stoffelijk lichaam schenken, zo wil het de Oppermacht. De sferen, die achter ons

liggen, dienden om ons geheel voor het geestelijke leven in die wereld gereed te maken. Als het de wens is van de Oppermacht, zullen wij weer andere wetten leren kennen. In vrede en volkomen rust zullen wij ze thans beleven, want wij hebben ons eigen innerlijk overwonnen. Vanwaar komen deze gevoelens in mij? Wie schenkt ze mij? De Oppermacht?

Nu, dan gaan wij naar ons nieuwe bestaan. We zullen ook daar bijeen zijn als man en vrouw en kinderen baren gelijk op Aarde. Dat zijn de wetten van Hem, die wij onze Vader zullen noemen. Of mijn gevoelens juist zijn, zal het leven daar ons bewijzen."

Om te kunnen worden aangetrokken tot die nieuwe wereld, keren de zielen terug tot in het allereerste stadium voor de ruimte, tot het vonkstadium. Dan ontwaken zij in het embryonale leven, groeien op en nemen de nieuwe planeet in bezit, de Vierde Kosmische levensgraad is nu door hen bewoond.

Ze vergeten te midden van de wonderen, die de mentale gebieden hun brengen, de onder hen liggende levensgraad niet. Ze brengen een verbinding met de zevende sfeer tot stand en vertellen aan de meesters daar, hoe hun nieuwe leven is. Ze dringen eropaan, dat deze zich voor de stoffelijke planeet blijven inzetten.

Zo groeit de astrale mens van de ene wereld in de andere. Van de mentale gebieden gaat hij naar de Vijfde Kosmische Levensgraad, van deze naar de Zesde en van de Zesde naar de Zevende. Dan heeft de mens het Al bereikt, de sfeer, waarin het Opperwezen leeft – onzichtbaar, zoals Hij dat blijven zal. Nu kennen zij deze macht, Zijn Wezen, Zijn schepping.

Thans is het ganse universum bewoond, zowel stoffelijk als geestelijk. Miljoenen eeuwen zijn voorbijgegaan. Het leven op Aarde is onder invloed van de astrale meesters geheel veranderd, want nog altijd heeft de astrale mens verbinding met de stoffelijke mens en deze verbinding zal duren.

Ook tussen het *Al* en de zevende sfeer kwam er verbinding tot stand. En op een zeker ogenblik spraken die hoge meesters:

„Wij weten, hoever de ontwikkeling op de stoffelijke planeet gevorderd is. In niets hebben wij het contact met de Aarde verloren. Nu moet ge aan een belangrijke taak beginnen. De mensheid heeft een geloof nodig. Zij zal de Schepper van al het leven leren kennen. Weet gij, hoe wij die Oppermacht noemen? Luister goed, dit woord zegt u alles. Wij zeggen u het woord.

God.

Hoort gij het? Nogmaals komt het woord tot u.

God.

God is alles, wat wij hebben leren kennen en ons eigen mochten maken. God is de Oppermacht. Hij is onze Schepper. Hij is onze Vader en Moeder.

Heb lief alles wat leeft en ge zult Hem leren kennen.

Als Vader heeft Hij tot ons gesproken en als Moeder deed Hij ons Zijn wetten beleven. Hoe ons leven is? Gij zult het leren kennen. U en de mensheid zullen wéten. Uw sferen en de Aarde zullen erdoor veranderen, omdat God het wil!"

Geholpen en voorgelicht door de meesters uit het „AL" bouwen de meesters uit de sferen van licht voort aan de bewustwording van de aardse mensheid. Zij zullen dit blijven doen tot het laatste zieleleven de sferen van licht binnentreedt en Moeder Aarde haar grootse taak heeft verricht.

Zij gaan de mensheid voor in het bewúste dienen. Het is door de vervulling van deze Goddelijke wet, dat de mens zich van de duistere sferen zal losmaken om tenslotte de Goddelijke sferen binnen te treden.

Leer te dienen, mens der Aarde!, roept Gene Zijde u daarom toe. Want alleen door te dienen maakt u zich gereed om naar de werelden van de hogere bewustwording te worden opgetrokken.

Ik vraag nu aan u: wie was de eerste meester in de ruimte? Voor mij is het een genade het u te mogen zeggen.

Christus. Hij was en is de eerste meester in de ruimte. Hij is het, die de mens als u en wij, Zijn volgelingen in de scheppingen en wonderwerelden Gods voerde. Heeft u ooit gedacht, dat Christus dezelfde weg heeft moeten afleggen, die u bezig bent af te leggen? Zowaar er een God is, zowaar was Christus mens! Nu is Hij het hoogste wezen in Gods Ruimte, het directe contact tussen u en uw hemelse Vader. Zegt het u niets? Ons zegt het, dat God geen onrechtvaardigheid duldt. God is liefde! God kan geen onderscheid maken, niet voor één van Zijn kinderen! Voor allen schiep Hij dezelfde evolutie!

Uw Bijbel leert het u anders. Ook over dit Boek zal Gene Zijde haar licht doen vallen. Dit is de wil van Christus en de meesters uit het leven na de dood!

De Bijbel in het licht van Gene Zijde

Hetgeen ik u gaf was een korte beschrijving van het ontstaan van de mensheid, van de hellen en hemelen, de kosmische graden en het „AL". Op deze wijze schiep God het universum. Maar wat zegt de Bijbel over het ontstaan van de mensheid? Ge kunt nu weten, dat het in strijd is met de werkelijkheid. Dat wat in de Bijbel staat geschreven over de wijze, waarop God de ruimte en ons als mens schiep, is in de „Eeuw van Christus" niet meer te aanvaarden. Nu pas is het mogelijk de waarheid op Aarde door te geven, hiervoor moest de mensheid ontwaken. Om u de geestelijke werkelijkheid te geven, ga ik hier de gezegden van de Bijbel verklaren. Er staat geschreven:

1 ... In den beginne schiep God de Hemel en de Aarde.

Hier is niets tegen in te brengen, want die hemel en de Aarde zijn zichtbaar voor ons, wij leven erin. Maar zoals gezegd, de schepping ervan is anders in haar werk gegaan dan de Bijbel u vertelt. Wat de Bijbel ervan meedeelt, is het weten van aardse mensen. Toen hij neergeschreven werd was de mensheid nog niet zover, eerst thans heeft het menselijke bewustzijn de noodzakelijke hoogte bereikt. Het is dus duidelijk, dat de mensheid in de voorbije eeuwen deze kosmische wijsheid niet kón verwerken. En toch moest er een begin mee worden gemaakt de vragende mensheid, die een geloof had ontvangen, over het scheppingsproces in te lichten. En dit kwam tot stand, meer dan de Bijbel geeft, was tóen niet nodig. Thans echter ontvangt u de feiten. De schepping heeft zich voltrokken op een wijze, als wij aan deze zijde hebben moeten aanvaarden en zoals ook Christus bij eigen aanschouwen als eerste meester in de ruimte heeft beleefd.

2 ... De Aarde nu was woest en ledig, en de duisternis was op de afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.

Dit klopt niet met de werkelijkheid. Op dat ogenblik is de schepping reeds miljoenen eeuwen oud! Als de aarde waarlijk woest en ledig was geweest, zou daar nimmer leven hebben kunnen ontwaken. Waarom spreken de Bijbelschrijvers niet over de Maan? De Geest Gods zweefde op de wateren. Zeker, want het leven van God is door de Goddelijke kern bezield. De Geest Gods leefde in de wateren en kreeg het leven door de embryonale vorm. Het zweven van Gods Geest over de Aarde behoorde dus tot het verleden, de schepping was toen reeds oud en wij mensen waren al op weg om tot het *Al* terug te keren. God schiep hemel en aarde, doch miljoenen eeuwen terug. De eerste verschijnselen ervan waren de nevelen, daarna volgde de verdichting als wolken en begon het embryonale stadium. Hiervan wordt in de Bijbel met geen woord gesproken. Op Aarde wist men hiervan ook niets af en nú

nog kan de wetenschap deze wetten niet aanvaarden.

Wij aan Gene Zijde leerden, hoe de Maan eens tot bezieling overging. Thans is de Maan stervende, de dampkring loste op, het is nu niet meer mogelijk op de Maan te leven. Toch was het de Maan, die de ziel schiep voor de ruimte, biljoenen zielen werden op haar lichaam geboren, maar van haar spreekt de Bijbel alleen als over een nachtlicht. Bezit zij geen andere betekenis? Het kleinste atoom heeft leven geschapen. De Maan niet? Van Moeder Maan wordt geen woord gesproken en toch is de Maan het Moederlichaam voor de ruimte, zij hoort tot de eerste kosmische graad. Moeder Aarde leeft in de derde kosmische levensgraad, zij dient in een verder en hoger stadium voor het leven van God.

De Bijbelschrijvers hebben het bestaande vastgelegd, zij klampten zich vast aan wat het aardse oog kon waarnemen, ze schreven over God en Zijn heilige schepping, maar kenden de wetten niet. „God schiep Hemel en Aarde", zo vangen zij aan en slaan miljoenen eeuwen over! Voor tallozen is de Bijbel een heilig boek. *Wij willen die heiligheid in genen dele aantasten, we willen u daarentegen in opdracht van de meesters de Goddelijke waarheid schenken!*

3 ... En God zei: Daar zij licht en daar werd licht!

Ook dit is onjuist! Voor de aardse mens is God oppermachtig, ook voor deze zijde. Maar zo eenvoudig kwam dit licht toch niet tot stand. Aan deze zijde hebben wij het ontstaan van het licht anders leren kennen. Ook dit proces heeft miljoenen jaren geduurd, eerst toen gaf de Zon licht af en bestraalde zij het Universum, het leven van God in alle levensgraden. Dat geweldige licht is niet in éénmaal ontstaan! Dat is onzin! Aan de Oppermacht van God twijfelt Gene Zijde geen seconde, maar het licht heeft een eigen evolutie gekend. Waarlijk, God schiep het licht, maar de Zon heeft haar eigen verdichting ondergaan, of zij zou in het beginstadium van de schepping het leven hebben verbrand. Het embryonale leven bezat toen nog geen weerstand. Volg nu eens deze geweldige ontwikkeling en het duizelt u.

De Zon als het centrale punt heeft enorme betekenis voor het menselijk wezen en van de schepping zonder licht zou het leven nimmer bestaan hebben gekregen. En de Zon was niet verder verdicht dan de Maan en al haar leven, of er waren kosmische stoornissen ontstaan. Zon en Maan waren volkomen één en zijn dat gebleven tot het laatste leven de Maan ging verlaten. De Zon kreeg eerst kracht, toen ook Moeder Aarde ontwaakte en aan haar taak kon beginnen. Aan deze zijde hebben wij deze wetten van graad tot graad kunnen volgen. De Zon voorzag eerst de Maan en haar bijplaneten van licht en daarna de Aarde. Toen de drie Kosmische levensgraden zover waren gekomen, kon de Zon zich krachtiger verdichten en nam de stoffelijke evolutie voor dit Uitspansel een aanvang. Was de Zon vóór de Maan gereed

geweest, dan zou geen vonk van God bestaan hebben gekregen en voor deze evolutie reeds levend verbrand zijn geweest. De Zon, zo roept Gene Zijde u toe, heeft een eigen verdichting ondergaan. Uit de eerste openbaringen is dit zwakke licht ontstaan, van de duisternis uit trad het licht naar voren, zoals al de planeten hebben beleefd. Voor de Zon is er geen andere evolutie geschapen!

Christus, als eerste meester in deze ruimte, heeft deze wetten met Zijn volgelingen kunnen vaststellen. Hij ging hun voor naar de eerste openbaringen en overtuigde deze mensen van deze Goddelijke wonderen. Wij aan deze zijde keerden eveneens naar de Maan terug, doch Christus en de eerste mensen zagen de Maan nog in werking, zij zagen ook de Zon, want Maan en Zon waren één. Beide lichamen zorgden voor de evolutie! In niets waren er stoornissen, God overzag dit alles!

Toen de Maan aan haar verdichting werkte, kreeg de Zon eveneens meer kracht, door haar energie ontstond graad na graad en ontving al het embryonale leven levenskracht. Maar Moeder Maan kon niet meer verwerken dan wat zij voor haar leven nodig had. En naarmate de Zon meer kracht kreeg verruimde zich de omgeving van de Maan, beschreef zij haar baan om de Zon, die steeds ruimer werd. Warmte en ruimte hadden voor de Maan één betekenis, aan haar ruimte kon men de warmtestralen vaststellen, wat Moeder Aarde eveneens heeft beleefd.

Maan en Zon beleefden hun eigen wetten. „Daar zij licht en daar werd licht" is het gezegde van een stoffelijk onbewuste, die van de ruimte geen begrip heeft. Toen deze Bijbelschrijvers het aardse leven verlieten en bewustzijn kregen van de astrale wereld, zagen zij wat voor een onwaarheid zij op de Aarde hadden achtergelaten.

Eens zal de waarachtige, de „Goddelijke" Bijbel door de meesters worden geschreven, straks wanneer de technische wonderen ervoor op Aarde geboren zijn. En dat wil Christus! Aan deze zijde zagen wij, dat de Zon en Maan op elkaar waren ingesteld, door de Zon kreeg de Maan evolutie. „Daar zij licht en daar werd licht" is onmogelijk! God schiep het licht, want het duistere uitspansel scheurde vaneen, verdeelde zich in biljoenen deeltjes en dat werden zonnen, planeten en sterren, doch elk deeltje onderging een eigen evolutie! Evenzeer naast de werkelijkheid is het volgende gezegde, dat zichzelf volgens de wetten in de schepping tegenspreekt.

4 ... En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tussen het licht en tussen de duisternis.

Hoe is dat nu weer mogelijk? Wat wil deze scheiding tussen duisternis en licht zeggen? Wat hebben de Bijbelschrijvers ermee bedoeld? Men spreekt hier van nacht en dag, licht en duisternis. Licht en duisternis? Begrepen de

Bijbelschrijvers iets van de Aarde? Wist men toen reeds, dat de Aarde om de Zon draaide en niet de Zon, zoals werd gedacht, om de Aarde? Want dit gezegde over licht en duister heeft hiermee te maken. Dat God scheiding maakte tussen licht en duisternis, betekent dat de nacht oploste. Waardoor? Doordat de Maan licht kreeg van de Zon? Hierover is geen woord geschreven. Men wist er in die tijd niets van, de Bijbelschrijvers moesten nog ontwaken. Eerst eeuwen later werd dit vastgesteld. Toen veranderde ineens dit gezegde van de Bijbelvertellers, doch niemand op Aarde durfde deze onwaarheid te weerleggen. Thans komen Gods afgezanten naar de Aarde en zullen de waarheid zeggen en er u van overtuigen. De Bijbelschrijvers hebben die gebeurtenissen van de Aarde af vastgesteld. Hier treedt duidelijk naar voren, dat zij uit het bestaande hebben geput, uit datgene, wat reeds miljoenen eeuwen terug gereed was en nu als zodanig niets meer met de schepping van God te maken heeft. Toen de Bijbelschrijvers aan de Bijbel begonnen, dachten zij geïnspireerd te worden, maar deze zielen waren niet eens te bereiken. Omdat zij nog moesten ontwaken en een lagere evolutie vertegenwoordigden, kon deze kosmische wijsheid hun niet gegeven worden. De wetenschap heeft echter inmiddels vastgesteld, waardoor het nacht op Aarde werd. Dat deed God niet, die macht en kracht bezit Moeder Aarde, deze planeet schept duisternis, doordat zij haar baan door de ruimte moet beschrijven en zich om haar eigen as draait. Dat doet God voor de Bijbelschrijvers en God zag, dat het goed was, er was nu scheiding tussen dag en nacht. Maar is het niet duizendmaal eenvoudiger het te aanvaarden, zoals het in werkelijkheid is geschied? De Bijbelschrijvers hebben het zo in elkaar gezet, dat er niemand achter zou komen en niemand aan de oppermacht zou gaan twijfelen. En dat deden ook wij op Aarde niet, aan deze zijde echter moesten wij de Goddelijke openbaringen aanvaarden, zoals de Maan ze heeft beleefd en zoals al de andere planeten ze hebben leren kennen. De Zon ging dit proces van licht en duisternis niets aan, de Aarde bracht scheiding tussen dag en nacht en zij kreeg dit van God in handen. En al het leven van God stelde er zich op in, de nacht werd voor de mens en het dier de slaap, de rust het zich gereedmaken voor het daglicht of dagbewustzijn.

God heeft dus nimmer scheiding gebracht tussen duister en licht; op het allereerste ogenblik, dat Moeder Aarde aan haar taak begon, zij zich ging verdichten, ontstond deze duisternis. In het begin van de schepping was er alléén duisternis. Maar naarmate de Aarde zich verdichtte en verruimde, zij haar baan beschreef, ontstond de nacht. De nacht in het oertijdperk van de Aarde duurde slechts een kort kwartier, toen reeds had Moeder Aarde haar baan beschreven en was er van een dag- en nachtstadium, zoals u thans kent, geen sprake. Maar de Aarde verdicht zich, wordt ruimer en groter, beschrijft

haar baan en sluit het Zonnelicht af, er is nacht over de Aarde gekomen! Maar deze nacht evolueerde als alles in de ruimte en kreeg eindelijk de eigen tijd en levensduur, die u thans kent en bezit.

Hieruit wordt ons steeds duidelijker, dat de Bijbelschrijvers alleen hun eigen leven hebben gekend, maar ook niet meer. Zij kenden hun dag en nacht, keken omhoog en zagen sterren en planeten, zagen Zon en Maan, maar begrepen er niets van! Is dit zo onwaarschijnlijk? Weet men er thans alles van op Aarde? De wetenschap moet ook hiervoor nog ontwaken, zelfs uw eigen eeuw weet niet, dat de Maan leven heeft gebaard, het zieleleven schiep voor de ruimte en dat de Maan met de Tweede Kosmische graad en Moeder Aarde één toestand, één leven vertegenwoordigen. De geleerden weten niet waarom de Maan zich maar aan één kant laat zien en waarom Moeder Aarde haar omwenteling heeft moeten aanvaarden, doch de meesters aan deze zijde zullen het hun vertellen en verklaren! Ook die wetten hebben wij in ons bestaan moeten aanvaarden, want wij leven erin! God legde die in onze handen!

De Bijbelschrijvers vertellen u van de bestaande schepping uit, zij hebben het beginstadium van al het leven niet gekend. Hoe willen deze zielen nu weten, op welke wijze God al dit leven heeft geschapen? Dit putten uit het bestaande voert u als mens uit de twintigste eeuw op een dwaalweg. Om u de hogere bewustwording te geven is Christus naar de Aarde gekomen en gaf Hij Zijn Heilig Leven. Thans zal de gehele mensheid weten!

De Bijbelschrijvers wisten niet beter, zij maakten slechts een begin en dit geschiedde even voor het ogenblik, waarop Gene Zijde aan het Huis Israël zou gaan bouwen. En ook al zouden deze mensen het gevoel hebben gekend om voor Gene Zijde als instrumenten te dienen, dan nog had Gene Zijde hen niet kunnen bereiken, omdat het bewustzijn van deze mensen geweigerd zou hebben dit te ontvangen.

De Bijbel spreekt dus over een nacht, die er reeds is, maar de Bijbelschrijvers weten er geen raad mee. Ze zeggen iets, dat eigenlijk geen betekenis heeft, ze weten het niet, ze lopen vast in deze ruimtelijke wetten, ze verliezen zichzelf! De Bijbel spreekt dan ook over iets, dat reeds miljoenen eeuwen af is. Dit is in strijd met de werkelijkheid, want God had toen niets meer te scheppen, de Goddelijke Schepping was al biljoenen eeuwen gereed. Het embryonale leven was toen reeds tot het menselijke bestaan gekomen. Dit embryo vertelt al van de schepping van God, maar is zich van die werkelijkheid niet bewust. Er staat verder:

5 ... God noemde het licht dag, de duisternis noemde Hij nacht. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de eerste dag.

God noemde helemaal niets, God heeft alléén door Zijn Openbaringen tot het menselijke wezen gesproken, nimmer door het wóórd! Dit zijn verzin-

sels! Wij mogen thans zo spreken: aan deze zijde hebben wij de Goddelijke wetten leren kennen en wij hebben ons die eigen kunnen maken. Nu heeft Christus ons opgedragen de wetten van God op Aarde te brengen. Vergeet niet dat wij heilig ontzag hebben voor de wetten in de Goddelijke ruimte, niets houdt ons tegen om u thans de werkelijkheid ervan te vertellen. Wij zijn bewust geworden van al deze openbaringen Gods, door de wetten kregen wij deze ruimte in eigen handen, want hierover zal het menselijk wezen tot zijn *„Alvader"* terugkeren.

God heeft nimmer van dag en nacht gesproken, God gaf ons het leven en de planeten het bestaan en het licht en daarmee was alles voorbij, toen kon Gods schepping beginnen. Toen had God niets meer te schenken!

En de Bijbelschrijvers spreken over avond en morgen, maar beleefden hun eigen dag en nacht en schreven dat neer. Dat zou God hebben gezegd? Onwaar!!! De directe feiten spreken anders. Al die gezegden hebben geen betekenis voor de Goddelijke schepping, maar miljoenen mensen zitten eraan vast, omdat de Bijbel het Goddelijke woord zou zijn. Aan Gene Zijde beleefden wij de werkelijkheid en hebben wij onze hoofden moeten buigen voor Gods waarachtige Schepping!

De eerste dag in de schepping beleefde niet één mens. Toen God zich openbaarde, was er alléén werking. Na die werking, het duurde heel lang, ontstonden de nevelen. Weer later, miljoenen jaren duurde het volgens uw eigen tijdrekening, zien wij verdichte wolken. Dáárui t is de mens ontstaan. Er kwam een afscheiding, het cellenleven ontwaakte, het embryonale stadium ving aan.

Dat is de eerste dag voor Gods Schepping, de eerste feitelijke scheppingsdag was dus niets anders dan werking, maar die dag kreeg bijna geen einde. Duizenden eeuwen moesten er eerst nog voorbijgaan, eer God zich in het volgende stadium openbaren zou. En de mens was nog slechts een cel, een nietig diertje. Hoe wil deze mens dag en nacht kennen? Dat het menselijk wezen eerst op Moeder Aarde die hoogte zou bereiken, hebben wij in ons leven kunnen vaststellen en is door Christus als eerste meester in de ruimte beleefd. Morgen en avond, licht en duisternis hebben één betekenis voor de Bijbelschrijvers, maar deze mensen putten uit het bestaande, uit hun eigen dag en nacht, en kenden Moeder Maan nog niet. Maar op de Maan heeft dit proces gevoel en ruimte gekregen, daar zijn dag en nacht ontstaan en niet op Aarde! Toen was de schepping van God reeds miljoenen eeuwen oud!

6 ... En God zei: Daar zij een uitspansel in het midden der wateren, en dat make scheiding tussen wateren en wateren!

Hoe moet dit worden begrepen? Wat hebben de Bijbelschrijvers hier mee precies bedoeld? Is het voor u duidelijk? Wij zouden een veronderstelling

kunnen opbouwen, maar dat is de bedoeling niet. Toch zijn de Bijbelschrijvers aan te voelen, indien u het verloop van de schepping wilt volgen.

Het kan alléén betekenen, dat uitspansel en Aarde, wateren en zeeën een eigen bestaan hebben gevonden. De scheiding tussen wateren en wateren is alleen door de verdichting van de Aarde ontstaan, Moeder Aarde zweefde echter in de Goddelijke ruimte en kreeg haar eigen taak en plaats toegewezen. Door haar verdichting en vergroting ontstond er ruimte, die door het aardse wezen waargenomen werd en van het eigen leven uit gezien is. Door niets tonen de Bijbelschrijvers aan, dat God het ruimtelijke begrip aan de planeet Aarde vastgelegd heeft, aan haar heeft geschonken door de Goddelijke evolutie, want dan beleven wij als mens een geheel ander en waarachtiger proces dan u thans is gegeven. Dit zegt u, dat tussen de wateren én de wateren ruimte aanwezig is, maar die ruimte houdt met het kosmische verband rekening en is daardoor ontstaan. Dat wil tevens zeggen, dat het ene leven door het andere is ontstaan en dat de ene levensgraad verder is dan de andere, of die bewustwording nog moet bereiken. Toen deze scheiding van de Aarde is vastgesteld, was de Goddelijke ruimte reeds gevuld en tevens gereed. Toen de Maan aan haar verdichting kon beginnen, was er ook van een scheiding nog geen sprake, zodat gij kunt aanvaarden, dat de Bijbelschrijvers ook dit gezegde uit hun eigen dagbewuste-ik-leven hebben neergeschreven. Alles wijst op het bestaande uit hun eigen leven en hun gedachtenkring, op niets en niets anders, en toch gaat dit door voor het Goddelijke woord? Het uitspansel volgde voor ons als mens een eigen evolutie en die evolutie voert u tot dit gezegde, namelijk er zij scheiding tussen dag en nacht en tussen de wateren en de wateren. Op dat ogenblik was Moeder Aarde reeds miljoenen eeuwen oud en had zij haar puberteitsjaren reeds beleefd!

Het waarnemen van de Bijbelschrijvers is voor u het beleven van het onwaarschijnlijke, dat niettemin uw leven kan vernietigen. Het gevaar van al deze gezegden heeft miljoenen mensen van hun nacht- en dagrust beroofd en ze verloren hun geloof in God erdoor. Dat de Bijbelschrijvers naar hun eigen hemel hebben gekeken, behoeft ons niet te verbazen, want zij leefden in deze ruimte, doch zij voelden zich aards, vast door de Aarde omklemd, en hun gevoelsleven weigerde de Goddelijke wijsheid te ontvangen. Hiervoor moesten al deze zielen nog ontwaken. Maar in deze gevoelsruimte zijn zij aan het neerschrijven van hun gezegden begonnen. Wij breken hen niet af, zij hebben naar eigen vermogen hun opgedragen taak afgemaakt en deden alles om ervan te maken wat ervan te maken viel. Maar de mensheid wordt er niet wijzer van, hun gezegden zijn volkomen duister!

De wateren kregen een eigen verdichting, ook de Aarde en het uitspansel, God scheidde niets, het één maakte zich van het ander los en beleefde

het voorgeschreven bestaan volgens de Goddelijke wetten in de ruimte. Elk orgaan kreeg een eigen betekenis en het had een eigen evolutie als ziel en als stofleven te volbrengen. Zo ook de wateren met daarboven het uitspansel.

Eerst is de ruimte ontstaan, de wateren daarna, en die wateren beleefden de eigen levenswetten, de verdichting, waarin al het leven reeds aanwezig was. Er staat verder:

7 ... En God maakte dat uitspansel, en maakte scheiding tussen de wateren, die onder het uitspansel zijn, en tussen de wateren, die boven het uitspansel zijn. En het was alzo.

God schiep aldus het Universum, uw uitspansel. God maakte scheiding tussen de wateren, die onder het uitspansel zijn. Dat is het loskomen van de natuur, deeltjes, vonken van leven, waartoe het water, zoals al het andere leven, moet behoren. Het is de eigen evolutie van het Goddelijke leven in eigen vorm en voor de eigen soort en levensgraad. Dát alzo heeft geen betekenis en raakt kant noch wal. Zó is het niet geschied, dit is niet naar de feiten, het zijn alweer de eigen gedachten van de Bijbelschrijvers.

God schiep dit alles, de ruimte en de wateren, maar die ruimte is rondom de Maan ontstaan. Het gehele uitspansel heeft zich moeten verdichten, de ruimte, waarin al die sterren en planeten leven, is door een biljoenen-proces tot die verdichting en tot dit licht gekomen, waarvan Moeder Aarde slechts één nietig deeltje is. De ruimte van vóór de schepping was duisternis! Die duisternis loste op en hierdoor, na biljoenen eeuwen, is er de scheiding gekomen tussen Hemel en Aarde, maar dit heeft alléén het aardse wezen kunnen beleven, op de Maan hadden wij die hoogte nog niet bereikt. Het machtige verleden is dus steeds zoek in de Bijbel, de schrijvers spreken voortdurend van hun eigen dagbewustzijn uit en ze weten niet beter.

8 ... En God noemde het uitspansel hemel. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de tweede dag.

Uit dit alles spreekt alweer het onbewuste kind van de Aarde, dat voor al deze Goddelijke wetten staat, maar nog moet ontwaken. Nimmer heeft God één woord gesproken, deze gezegden hebben voor de ruimte en de Goddelijke schepping meer kwaad dan goed gedaan voor de menselijke ziel. Wat de Bijbelschrijvers u hebben geschonken, behoort tot uw bewustzijn, ze spreken over uw dag en nacht, maar toen was de schepping reeds biljoenen jaren oud. Dat wil dus zeggen, dat deze Bijbelschrijvers hun eigen tijd beschreven hebben en God niet begrijpelijker, maar onbegrijpelijker voor u hebben gemaakt!

De eerste miljoenen eeuwen geven aan al het leven van God de kosmische en goddelijke betekenis, niet uw eigen tijd en eeuw, want die is ontstaan door uw denken en voelen, uit uw eigen bewuste scheppen, ook die wetten heeft God in de handen van al Zijn kinderen neergelegd. Niets weet men bij u van

de eerste stadia af, ook de wetenschappelijk onderlegden op uw aarde niet, hoewel men thans grote vorderingen maakt. – Waar komt de mens vandaan? Waar is de mens eigenlijk geboren? En hoe? Géén mens kan u het antwoord geven! De geleerde is nog niet zover, maar in het verleden ligt en leeft het Goddelijke antwoord. Om daarin terug te kijken, moet u echter aan deze zijde zijn. Dan kunnen de wetten van God tot uw leven spreken.

Het 7e ... 8e ... 9e ... 10e ... 11e ... en 12e gezegde in de Bijbel hebben met de verdichting van de ruimte te maken, maar niet één gezegde wijst u de weg naar de waarachtigheid. Over de Maan spreekt de Bijbel niet en toch is op de Maan dat wonder geschied. Niet van de Aarde ging deze verdichting uit, maar door Moeder Maan kwam dit alles tot stand. Al de krachten van Moeder Maan gingen eerst naar de bijplaneten, dan naar de tweede kosmische graad en eerst daarna tot de Aarde. Maar toen was de hemel al miljoenen eeuwen oud en behoefde God geen hemel meer te scheppen. Door het ontstaan van de Maan en al die andere lichamen ontstond de eigenlijke ruimte, waarin u leeft – de Hemel!

Het 9e gezegde wil nog zeggen: Dat de wateren van onder de hemel in ene plaats vergaderd worden en dat het droge gezien worde. Het wil zeggen en betekent, dat toen de verdichte aarde is ontstaan, zich losmaakte uit de wateren, maar ook dit is door de schrijvers van deze regels van de eigen levenstijd en -ruimte uit waargenomen.

Het 10e gezegde haalt aan: En God noemde het droge Aarde, en de vergadering der wateren noemde Hij zeeën; en God zag, dat het goed was.

U ziet het reeds weer: de Bijbelschrijvers beleefden hun eigen leven en zij schreven daarnaar, maar dit alles behoort niet tot het woord Gods. Dat is het denken en voelen van het schrijvende intellect, de beperkte ziel, die zich ertoe heeft gezet om Goddelijke waarheden vast te leggen, maar iets wrocht waardoor miljoenen mensen zijn gestruikeld en hun geloof verloren.

Weet u, hoe de Maan zich heeft moeten verdichten en wat iedere planeet onderging om de stof-aarde te scheppen? De Maan zweefde toen in de ruimte en was nog steeds een onzichtbaar lichaam, de Zon had zich nog niet kunnen verdichten. Maar de Maan had zichzelf reeds zover afgesloten en de dampkring was al ontstaan, of dit leven zou in de ruimte zijn opgelost. De Maan was in dit stadium nog doorschijnend, bezat nog geen stoffelijk gewicht, of deze verdichting, deze verdichte stof, zou de astrale afsluiting hebben verbroken, waardoor de verdichte Maan door de eigen afsluiting zou zijn heen gezonken. De Bijbelschrijvers zien deze verdichting van het bestaande stadium uit, doch in hun tijd waren Moeder Maan en de Aarde reeds stoffelijk verdicht. En in hun stadium kon de stof aarde zich in de wateren verdichten, wat echter geschiedde, toen door de overstromingen zeeën ontstonden. Dit

alles behoort tot de bestaande schepping, het zijn gebeurtenissen, waaraan de Bijbelschrijvers goddelijke macht verleenden, maar die niets anders zijn dan natuurlijke verschijnselen! In het stadium van vóór de schepping was er geen verdichte stof aanwezig, de latere eeuwen zouden daar aan werken. De eigenlijke verdichting duurde miljoenen eeuwen en weer biljoenen eeuwen daarna, en wel op Aarde, ontstond de stóf-aarde! Op de Maan geschiedde het volgende.

Daar stierf het eerste leven en daar beleefden wij als mensen de eerste dood. Een verrottingsproces van het cellenleven volgde en daaruit ontstaat het dierlijke leven. Ook die levens leggen het stoffelijke kleed af en er komt verrotting na verrotting. Miljoenen organismen beleven deze verrotting, deze evolutie gaat dóór. In de wateren ontstaat het groen en blijft daarin, omdat de aarde als stof nog niet gereed is. Langzaam maar zeker zet zich slib af, dat slib verdicht zich als het andere leven en zet zich vast. Van oevers is er nog geen sprake, toch drijft daar het verdichte slib, dat eens stof zal zijn. Hieruit zal de begaanbare planeet ontstaan, over miljoenen eeuwen is dat zover! Deze evolutie heeft de stof als aarde moeten beleven, in niets was dit proces tegen te houden.

En nu willen de Bijbelschrijvers beweren, dat God zei: Er zij stof! Maar die stof heeft de eigen evolutiewetten moeten aanvaarden, zoals ál het andere leven in de ruimte!

Het 12e gezegde geeft: En de aarde bracht voort grasscheutjes, kruidzaadzaaiende, naar zijnen aard, en vruchtdragend geboomte, welks zaad daarin was, naar zijnen aard. En God zag, dat het goed was.

Ook dit slaat weer op het bestaande, op een schepping, die reeds gereed is. Toen Moeder Aarde in dit stadium leefde, een boom reeds bevrucht was en vruchten als zaad afleverde, had Moeder Aarde uw eigen tijd al bereikt. In de eerste uren van de schepping is er boom noch plant te bekennen. Dat leven moet nog geboren worden, eerst miljoenen eeuwen later ontstaat het leven in de natuur, maar toen hadden de ruimte en de natuur zich reeds verdicht en waren de eerste drie kosmische levensgraden tot stand gekomen. Toen had de mens de bewoonbare planeet overgenomen. Maar volgens de Bijbelschrijvers moest de mens toen nog door God geschapen worden.

Biljoenen eeuwen is de schepping reeds oud, als het ontstaan van grasscheutjes en een vruchtgevende boom het menselijk leven veraangenamen. Het leven als boom, kent een eigen verdichting, die eveneens miljoenen eeuwen heeft geduurd. De hitte- en koudetijdperken gaven het aardse leven verdichting en verharding. Een boom kreeg eerst na al die tijdperken de huidige kracht en hardheid. Grasscheutjes en zaad en uitzaaiend kruid hebben alweer een eigen verdichting ondergaan en behoren bij uw eigen tijd. Die verdich-

ting heeft eeuwen geduurd, het zaad is niet in één nacht geboren! Maar van dit vroege stadium konden de Bijbelschrijvers niet weten.

Het 14e gezegde spreekt over de lichten in het uitspansel. Er staat: En God zei: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om scheiding te maken tussen de dag en tussen de nacht; en dat zij zijn tot tekenen en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren.

Hier is nu sprake van sterren en planeten, van een uitspansel met al het leven daarin. Maar dat leven heeft eveneens biljoenen eeuwen nodig gehad om tot stoffelijke verdichting te komen. De Bijbelschrijvers putten steeds uit het bestaande, uit dat, wat tot hun eigen leven behoort. Zij wisten van dit ontstaan niets af, zij schrijven over iets, waartoe zij behoren en dat van hun leven deel uitmaakt. Wat weten ze van het verleden van de ster? Wat kunnen deze goedgelovigen zeggen van al deze wonderen? Geen woord! Zij kennen de goddelijke wetten niet! Zij staarden zich blind op al deze wonderen, maar kwamen niet achter de waarheid. Zij kenden de diepte van hun eigen leven niet en God was voor hen mens! Maar wie is die God? Deze mensen hebben een taak volbracht, die ver boven hun eigen bewustzijn leefde.

Aan deze zijde hebben wij de concrete verschijnselen kunnen vaststellen. Men kan ons niets meer wijsmaken, de wetten van God voor de kosmische evolutie hebben wij op de Maan beleefd. Wij leerden daar, hoe God ons geschapen heeft en hoe de ruimte met al het leven erin geboren werd.

15e gezegde ... En dat zij zijn tot lichten in het uitspansel des hemels, om licht te geven aan de Aarde. En het was alzo.

En zo was het ook, maar ook dat „zó" heeft miljoenen eeuwen geduurd. De Zon zou licht geven aan de Aarde en gaf licht voor het leven in de ruimte. God schiep dat licht, het Goddelijke uitspansel scheurde vaneen, splitste zich in biljoenen deeltjes en dit werden lichtgevende lichamen. De Maan hielp de Zon verdichten en de Zon kreeg de eigen verdichting direct vanuit de Goddelijke bron, zij ontving de halfstoffelijke verdichting. De Zon is voor Gene Zijde dan ook het vaderlijke principe, zij is niet barend, maar scheppend. Zon en Maan vertegenwoordigen God en ze hebben beide het vader- en moederschap moeten aanvaarden.

Wat wisten de Bijbelschrijvers in hun tijd van deze omstandigheid, van deze gigantische en toch zo natuurlijke wetten af? Niets! In uw eigen eeuw zijn deze openbaringen nog niet begrepen. De wetenschap weet er geen raad mee, de geleerden van uw eigen tijd verliezen zich nog steeds in de Goddelijke schepping, want zij kennen het ontstaan niet! Nog is de verdichting van Zon en Maan op Aarde niet bekend, maar dat zal komen en eerst dan lost deze onnatuurlijkheid van de Bijbel op en zal deze opnieuw geschreven worden. De Aarde ontleent haar warmte en licht aan de Zon, doch de Zon

kreeg de bezieling direct uit God en de Maan weer door de Zon en met haar al het leven in de ruimte. De Zon bleef deze Goddelijke bezieling behouden en is hierdoor half stoffelijk en half geestelijk gebleven, een energie, die op ons astrale leven afstemming heeft.

16 ... God dan maakte die twee grote lichten; dat grote licht tot heerschappij des daags, en dat kleine tot heerschappij des nachts, ook de sterren.

Heel waarachtig is dit en eenvoudig, maar de Bijbelschrijvers vergaten te vermelden, dat de Maan geen lichtgevende bol is, want de Maan krijgt haar licht van de Zon. De Maan heeft een heel andere betekenis in deze schepping dan deze schrijvers hebben kunnen vaststellen. Alléén de Zon en de sterren zijn uitstralend. Hoe kan God Zichzelf zó tegenspreken? Dat mensen zich vergissen omtrent al deze problemen, is mogelijk. Kent God Zijn eigen schepping niet? Moeten wij aanvaarden, dat God geen onderscheid kan maken tussen Zijn leven? Groeit God dit leven over Zijn hoofd? Weet God niet meer wat een ster, wat een planeet is, wat barend of lichtgevend is? De Bijbelschrijvers tastten in het duister! Zij konden het dag- en nachtlicht niet van elkaar onderscheiden, ze kenden de schepping niet. Een geleerde van uw eigen tijd had deze onmogelijkheid niet opgeschreven.

Maar God weet beter! Hij heeft nimmer gezegd, dat de Maan de nacht zou verlichten, dit zijn menselijke gedachten, is fantasie! Er staat verder:

17 ... En God stelde ze in het uitspansel des hemels, om licht te geven op de Aarde.

U ziet het zeker, de Bijbelschrijvers haakten het ene gezegde aan het andere om de Goddelijke woorden kracht en ruimte te schenken, maar het ene woord is als het andere door hun eigen denken en voelen geboren. Uit alles spreekt het onbewuste mensenkind van de Aarde. Alléén de Zon dient al het leven in de ruimte, maar het kosmische verband tussen al die geweldige lichamen heeft toch weer betekenis voor elk levensvonkje van God, doch de centrale levensbron overheerst en zal blijven overheersen tot aan het einde van deze drie levensgraden. Eerst dan zal ook de Zon uitsterven en heeft zij, zoals de Maan reeds heeft beleefd, haar grootse taak volbracht. Maar de Zon geeft, bestraalt, en is als zodanig het enige lichaam voor de Aarde, dat direct het kosmische verband in handen heeft gekregen van God, die achter dit alles leeft en waakt!

De Bijbelschrijvers voeren ons tot een schepping, waarvan zij het licht niet kennen, noch één van de andere miljoenen wonderen, die voor ons menselijk oog gestalte hebben gekregen. Heilig is alles, maar zij breken deze heiligheid af, onbewust, of zij zouden geen letter hebben neergeschreven.

18 ... En om te heersen op de dag, en in de nacht, en om scheiding te maken tussen het licht en tussen de duisternis. En God zag dat het goed was.

Dat had u een kind kunnen vertellen. Elk kind weet dat, ja, weet nu meer. Het heeft op school geleerd, dat Maan en Aarde om de Zon heen draaien. Hoe hoog waren de Bijbelschrijvers dan gekomen in het menselijk weten? Ze schreven maar neer wat hen in gedachten kwam en wat zij in de nacht hadden waargenomen. Maar God en Zijn schepping werden door hen kinderachtig naïef! En toch hebben miljoenen mensen dat als waarheid aanvaard, ze durven geen eigen oordeel te vormen, want de Bijbel is heilig. Maar ook zij zijn onbewust en moeten voor de Goddelijke wetten en de waarachtigheid nog ontwaken.

19 ... Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vierde dag.

In vier dagen tijds zou dit alles zijn geschied? In vier dagen schiep God al deze wonderen, deze onmetelijkheid, de sterren en planeten, zonnen en wateren? Een dag is hier slechts symbolisch bedoeld? Goed, maar weet u, dat over biljoenen jaren, ja biljoenen eeuwen moet spreken, zo gij wilt uitspreken wat in die tijd is geschied? Zoveel tijd had deze evolutie nodig om het stadium te bereiken waarin de Bijbelschrijvers leefden.

Wordt het niet de hoogste tijd, dat de mens zijn God en Diens schepping leert kennen? Moet de mens niet weten hoe hij is ontstaan? Eerst dan krijgt uw leven voor de Aarde betekenis en krijgt dit wonderbaarlijke gebeuren een plaats in uw hart. Hierdoor leert gij uzelf en het leven van een ander kennen.

20 ... En God zei ... Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en het gevogelte vliege boven de Aarde in het uitspansel des hemels.

Dit is alweer putten uit het bestaande, spreken over een toestand, die met het ontstaan van de schepping niets te maken heeft. Toen de schepping een aanvang nam, zei ik u reeds, was er alléén bezieling, astrale kracht in de ruimte. Daarna kwam er werking, toen de nevelen, weer later de wolken en ontstond het embryonale leven. Eerst is de mens geboren, daarna het dierlijke leven. Maar in de Bijbel staat geschreven, dat God eerst de wateren vulde met zielen en wriemelende diersoorten. En dat kan niet, want het dier is uit de mens geboren.

Toen de wateren met diersoorten werden gevuld, was de schepping biljoenen jaren oud en had de mens het hoogste stadium op de Maan al bereikt. De Maan heeft geen gevleugeld dier gekend. Op de tweede kosmische levensgraad ontstond dit leven, terwijl het op de planeet Aarde tot ontwikkeling kwam, waar het zich van de wateren losmaakte en de gevleugelde soort ontstond. De hoogste soort gaat met ons naar het Al terug! Ook het dier heeft dus een eigen ontwikkeling moeten volgen.

21 ... En God schiep de grote walvissen, en alle levende wriemelende zie-

len, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haren aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijnen aard. En God zag dat het goed was.

De werkelijkheid is, dat de walvissen en andere diersoorten eerst in de latere tijdperken ontstonden. Die tijdperken heeft alléén de Aarde gekend. De Bijbelschrijvers putten steeds uit een schepping, die reeds lang af is, uit het eigenlijke nú; de wereld, waarin zij leven.

God behoefde de wateren niet te vullen, die wateren waren reeds gevuld. De ziel is op de Maan geboren. Moeder Maan schiep al die wriemelende diersoorten, het dier heeft deze eigen evolutie moeten aanvaarden. Ook hierin verliest de Bijbelschrijver zich. Zijn kinderlijke fantasie schiep voor de huidige mens een droombestaan. De allesomvattende werkelijkheid zou de Bijbelschrijver naar Moeder Maan en naar de Aarde voeren, Zij is het, die aan dit leven gestalte gaf en niet God, want de schepping had toen reeds biljoenen jaren terug een aanvang genomen. Dit zegenrijke gebeuren valt door niets te verkleinen. De bekrompenheid van de Bijbelschrijvers mag in uw menselijk oog nú geen rechtvaardigheid meer verkrijgen, want deze leer voert u verre van de werkelijkheid en laat u achter in een doolhof!

Het 22e, 23e, 24e en 25e gezegde spreken over de vermenigvuldiging van het dierenrijk. Maar die vermenigvuldiging van de schepping hebben wij leren kennen, want elk vonkje splitste zich, gaf het eigen leven aan het andere en nam deel aan de voortplanting. Mens én dier gingen tot de goddelijke evolutie over, het ene leven ontstond door het andere.

26 ... En God zei: Laat ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee, en over de gehele Aarde en over al het kruipende gedierte, dat op de Aarde kruipt.

27 ... Toen schiep God de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze.

Dit is wel de grootste onwaarheid, die de Bijbel u wil vertellen. Erger kan het niet, dit druist in tegen alles in de natuur, tegen alle wetten door God geschapen, tegen ál het leven van God! Dit is pure fantasie! Hier spreken onwetenden, onbewuste zielen. Maar zó armoedig, dat er geen vergelijking nodig is. En toch heeft de mensheid deze onwaarachtigheid aanvaard. Ja, heilig verklaard! Voor de christelijke mens is alles uit de Bijbel heilig, de Bijbel is Gods woord. Wij leerden aan onze zijde evenwel de werkelijkheid kennen. En nu komen wij om u die onbestaanbaarheid af te nemen, om u de werkelijkheid ervoor in de plaats te geven en u de ogen te openen. Moet u nog langer in de duisternis blijven voortgaan? Want dit is ongelooflijk bekrompen, de schepping, waarover de Bijbel hier spreekt, was reeds biljoenen eeuwen af. Toen de mens het embryonale leven betrad, had God niets meer

aan Zijn kinderen te schenken, God gaf op dat ogenblik Zichzelf! De mens als vonk Gods kreeg nu het Goddelijke bestaan. En nog is dat vonkstadium aanwezig. De Moeder ontvangt die Godsvonk tijdens de bevruchting. Die vonk is dan als mens, ook zij heeft reeds miljoenen malen geleefd. Niettemin daalt de mens terug in het vonkstadium, of deze vonk zou als volwassen menselijke toestand het embryo in de Moeder dood drukken. Een groeiproces zou dan niet mogelijk zijn.

Waarom zinkt de vonk Gods tot het allereerste stadium terug? Omdat in de Moeder het goddelijke openbaringsproces leeft, de Moeder schept, zoals God het in het oneindige heeft gedaan. De volwassen mensen begrijpen hun eigen schepping niet eens, hiervan is de mens onbewust! Maar het vruchtje in de Moeder is als het embryonale leven van Moeder Aarde, toen zij aan de schepping begon en deel nam aan dit grootse werk. Hierin is niets veranderd, alleen geschiedt het thans ín de Moeder. De éne cel heeft zich vermiljoenvoudigd, het menselijk lichaam heeft zich opgebouwd door biljoenen cellen en is geworden tot wat het nu is. Moet in uw eigen tijd het scheppingsproces van Adam en Eva blijvend aanvaard worden? De kerkganger drukt men dood door deze gezegden, hij durft niet buiten de Bijbel om te denken, ook al voelt hij het onwaarachtige ervan, Gods woord is wet! Ook voor ons, doch dit zijn menselijke gedachten. Hier spreekt het onbewuste kind van de Aarde tot u en uw gevoelsleven. En die mensen konden niet achter die kosmische sluier zien, daartoe hadden zij het gevoel niet en daarvoor moet gij eerst op Aarde sterven, pas daarna treedt gij al deze wetten, die Gods werkelijkheid uitmaken, binnen. U leeft dan in deze wetten!

Aan deze zijde zullen wij u ervan overtuigen, want de wetenschap – zei ik u meermalen reeds – is nog niet zover en zal er voorlopig ook niet achter komen. Indien de geleerde het leven na de dood kan aanvaarden, staat ook hij open voor de Goddelijke wetten, hij weet dan, dat er geen dood is! Gods schepping is machtiger dan de Bijbelschrijvers u aantonen. Zij maken van deze oneindigheid een kinderachtig spel, want ze kennen zichzelf niet! Ze kennen dood noch leven!

Blijf niet langer deze onzin aanvaarden, want uw leven staat stil. Durf te denken! God én Christus willen, dat gij denkt, zélf voelt! U moet u niet láten leven! Leef zélf! Hiervoor kwam Christus tot u! Hiervoor zette Christus Zijn Heilig Leven in!

Eerst nu is het mogelijk om op deze wijze tot uw leven te spreken, eeuwen terug zou dit niet mogelijk zijn geweest, in die tijd werden onze instrumenten levend verbrand! De meesters uit ons leven schenken u thans het Goddelijke weten! Uit naam van Christus komt het tot u!

Miljoenen mensen zijn in opstand gekomen, doordat zij de verhaalde non-

sens niet langer meer konden aanvaarden. De natuurlijke wetten van God hebben geestelijke en goddelijke betekenis, die van de Bijbel raken slechts het menselijke gevoelsleven, het naïef geschoolde kind. Ook een aards geleerde kan u deze wijsheid niet schenken, dit kan alléén de geestelijk bewuste, de astrale persoonlijkheid, die de wetten van God, zoals ze zijn geschapen, heeft leren kennen, maar vooral ze zich heeft kunnen eigen maken! Nú zullen deze bewijzen u worden gegeven. Of bent u nog niet zover, dat u ze voor uw leven aanvaarden kunt? U moet dan nog voor de waarachtige schepping Gods ontwaken!

De mens is volgens de Bijbel na het dier en het groen geboren. Maar de Aarde en Maan en alle dragende bewustzijnsplaneten schiepen éérst het menselijk wezen! God schiep de mens naar Zijn eigen beeld, maar de mens mag nu niet denken, dat God tevens méns is zoals hij zelf, want ook dat is niet waar. *God schiep de ziel als Zichzelf, het innerlijke leven voor de stoffelijke lichamen.* Als mens zou deze ziel het Goddelijke Al binnentreden en zijn als God. En dat is geschied!

Christus keerde als de Goddelijk bewuste mens naar de Aarde terug om aan de mensheid de levende God te schenken. Het gezegde: God schiep de mens naar Zijn eigen beeld, moet aldus begrepen worden, dat God de mens alles gaf, álles, wat tot het bewust Goddelijke behoort. God nam geen rib weg van de man om de vrouw te scheppen, het moedercelletje op de Maan en op de Aarde bezat deze vermogens reeds in het embryonale leven. Ook die gezegden uit de Bijbel zijn verouderd, zijn uit het bestaande genomen, zijn fantasieën van de aardse mens, die niet beter wist!

28 ... En God zegende hen, en God zei tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de Aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des Hemels, en over al het gedierte, dat op de Aarde kruipt!

Het enige, dat hierin volgens de astrale schepping Gods waarheid is, is het ogenblik, dat God tot ons mensen sprak, wat wij echter als gevoelskracht hebben beleefd. Die wijsheid, die Goddelijke taal legde God in ons leven neer en in al de biljoenen levensgraden, die wij zouden gaan beleven, riepen de Goddelijke wetten ons het halt toe, indien wij ze zouden misbruiken, zouden vernietigen, zouden bezoedelen! En ook dat is geschied, want de mens ging door zijn eigen leven te gronde! Hij richtte voor zichzelf een schavot op! Hij hing zich op, doordat hij het leven niet kende en niet wist, dat er geen dood was! Maar God legde in ons neer Zijn weten, doch dat weten zouden wij ons als mensen eigen maken. God zegende Zijn kinderen door deze goddelijke genade aan al Zijn leven te schenken, maar de mens heeft deze Goddelijke schatten niet begrepen.

29 ... En God zei: Ziet, Ik heb u lieden al het zaad-zaaiende kruid gegeven, dat op de ganse Aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is, het zij u tot spijze!

De Aarde heeft al deze waarheid geschapen, maar dit leven heeft een eigen evolutie gekend en onderging een miljoenenproces. Elke eeuw bracht het eten en drinken voort in de vorm, waaraan het menselijke organisme behoefte had. Toen de mens bewust werd, zette hij dit proces voort en hielp de natuur, zo ontstonden er tal van vruchten. Altijd is er voedsel genoeg geweest voor de mens, want God overzag de tijden, het groei- en bloeiproces van Zijn kinderen. Doch de Bijbelschrijver klampt zich angstvallig aan het bestaande vast, daar hij het ontzagwekkende verleden niet kent.

30 ... Maar aan al het gedierte der Aarde, en aan al het gevogelte des Hemels, en aan al het kruipende gedierte op de Aarde, waarin een levende ziel is, heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. En het was alzo.

En zo is het ook! Elk dier vindt op Aarde eten en drinken naar zijn aard voor het stoffelijke leven. Maar al dit leven moest eerst evolueren!

Wij zijn geen Godslasteraars, wij hebben echter de Goddelijke wetten leren kennen. Wij zijn niet van plan u uw kerk te ontnemen, dit is wel het allerlaatste wat Gene Zijde zou willen doen. Wij willen u alleen overtuigen van de waarachtige schepping Gods en van heel uw eigen heiligheid!

Het tweede hoofdstuk van de Bijbel vertelt u naast de onwerkelijkheden van het eerste, toch ook waarachtigheid, maar toen konden de Bijbelvertellers uit het bestaande putten. Gij kunt dat zelf volgen, ik ga er niet op in, mij ging het, om u in opdracht van de meesters het ontstaan van de schepping te schenken, en daarvan alléén dat, wat nodig is voor dit werk, want de meesters van Gene Zijde komen hierop zelf terug (zie hiervoor de boeken van de Kosmologie van Jozef Rulof)! Nu behoort alles in de ruimte u toe, dit zal u op deze reis duidelijk worden. Wij zullen nu tezamen de lange weg door de geschiedenis bewandelen, de geschiedenis, die ook wij, die thans Gene Zijde hebben bereikt, hielpen maken en dan zal u duidelijk worden, of God gelijk een stofmens gesproken heeft. De Eeuw van Christus brengt u het geestelijke ontwaken, het astrale bewustzijn!

Het Oude Testament

In het Oude Testament wordt u een God beschreven, die haat kent, oorlog voert, Zijn eigen schepselen mismaakt, verguist, bezoedelt en verdelgt.

Kan dat, vragen velen? Is het mogelijk, dat een God, die, naar het woord van Christus, een Vader van liefde heet, Zijn kinderen laat afslachten?

Maar terwijl zij deze wraakzuchtige God niet langer kunnen aanvaarden, prediken de kerken, dat de Heilige Schrift wét is en zij dwingen hun volgelingen volstrekt in de wrede Heerser van het Oude Testament te geloven.

Wie heeft nu gelijk?

Is God werkelijk zoals de Bijbelse schrijvers Hem schilderen? Was Hij het inderdaad? Was Hij het, Die deze volken ten oorlog voerde, hen strafte en dood en verderf onder hen bracht? Of hebben zij het aan het rechte eind, die het onbestaanbaar achten, dat een God van Liefde zó grillig, wreed en wraakzuchtig handelt?

Wij, die in het leven na de dood, in de werkelijkheid van de dingen hebben kunnen schouwen, zullen u ook in dit opzicht de waarheid geven.

Bereid u op machtige openbaringen voor.

Zo vérstrekkend is hetgeen ik u geleidelijk aan zal meedelen, dat u géestelijk ingesteld moet zijn om mijn verklaringen te kunnen bevatten en aanvaarden.

Zij, die aan de Bijbel in zijn huidige vorm en naar de letter vasthouden, vastgeroest zitten in hun armzalige dogma's, zullen wel niet in mijn openbaringen willen geloven. Ze zullen het ook niet kúnnen. Ze behoren nog tot de stoffelijke gevoelsgraad en zijn daardoor niet in staat géestelijk te denken.

Of getuigt het soms van een hoger bewustzijn, dat zij de wreedaardige God van het Oude Testament nog kunnen rijmen met de Vader van Liefde, waarvoor Christus gestorven is en waarover Hij sprak?!

Door u over de ware verhoudingen in het Oude Testament in te lichten, maak ik u bekend met het ontzaglijke plan, dat de hoogste meester in de astrale wereld al voor zich zag, toen Hij met de zijnen aan het einde waren van hun eerste kosmische reis.

Deze meester liet zijn blik over de aardse mens gaan, schouwde diens staat en begreep, dat deze mens door hem en de zijnen geholpen moest worden, of hij zou over miljoenen jaren nog in dezelfde bedroevende omstandigheden leven, zonder enig begrip van de machtige, geestelijke wonderen, welke hem omringden.

Deze meester en de zijnen – wat hadden ze zelf niet moeten kreunen om aan licht, aan warmte en bewustzijn te winnen? Daarom was hun verlangen

zo groot de mensheid te helpen, vóór te gaan op het zo moeilijke pad naar de geestelijke bewustwording. Gedurende hun eigen evolutie groeide dat verlangen nog, ze zagen in, dat ze alles van zichzelf moesten inzetten om de stoffelijke mens weg te leiden van het kwaad, dat hij in zijn lage levensgraad van voelen en denken makkelijk bedreef. Als ze de mens betere gedachten konden bijbrengen, hem ertoe konden krijgen zijn hartstochten en driften te beteugelen, zou ook het leven op Aarde niet langer ellendig en verschrikkelijk zijn.

Maar hoe moesten zij de mensheid overtuigen van de wet, welker strengheid zij aan hun zijde hadden moeten aanvaarden? Deze wet, die zei, dat alléén de mens, die liefde bezat en tot dienen bereid was, blijvend licht en warmte en geluk zou kunnen genieten. Hoe moesten zij de stoffelijke mens deze waarheid leren?

Nogmaals peilden ze de mensheid, de astrale meesters, en toen rees in hen een gigantisch plan.

Ze zagen, dat op Aarde te midden van het kwaad al een aantal mensen leefde, die openstonden voor het hogere leven. Deze zielen wilden ze nu verzamelen, hen tot een vaste kern samensmeden, tot die door krachtige leiders aangevoerd en met astrale hulp eindelijk zo sterk en machtig geworden zou zijn, dat ze het kwaadwillige deel van de mensheid, dat de geestelijke opbouw van de wereld in de weg stond, haar wil kon opleggen.

O, ze wisten heel goed, dat de mensheid bij de uitvoering van dit ontzagwekkende plan door oceanen van leed zou moeten waden, immers, oorlog na oorlog nodig zou zijn, om de goede kern aan de macht te helpen, die dienen moest om de kwaadwilligen te overheersen.

Maar zonder bewuste leiding ervan zouden de lage hartstochten, welke in de mens woedden, hem nog verschrikkelijker en vreselijker ellende bezorgen en deze ellende zou onnoemlijk veel langer geweest zijn!

Geleid door hun verlangen de mens geestelijk zó hoog op te voeren, dat hij van zijn leven op Aarde een hemel zou maken, grepen de meesters van Gene Zijde in zijn bestaan in en namen het in hun sterke, bewuste handen.

Wie, vraag ik u nu, sprak er tot de aartsvaders, wie sprak er tot Noach, tot Abraham, Isaak en Jakob, tot Mozes? Wás het God?

Neen, lezers, het waren – en u zult het al wel begrepen hebben – de meesters van Gene Zijde!

Zíj spraken tot de mannen, die zij tot leiders hadden aangewezen van de stam Israël, de stam, die, groot en sterk geworden, het later zou moeten opnemen tegen de kwade elementen onder de mensheid.

Waarom noemden zij zich dan God, hoor ik u al vragen. Dit is het antwoord: Als de meesters zich aan hen hadden geopenbaard als astrale wezens,

zouden ze hen nimmer aanvaard hebben. In hun bovennatuurlijke verschijning kón de mens niet anders dan God zien. De meesters lieten het bewust zo en versterkten in de mens het gevoel, dat hij God zélf zag, die ene en Almachtige God, Die de mens van nu af aan moest verkiezen boven de vele goden en halfgoden, die hij aanbeden had.

Ik zal straks nog gelegenheid te over hebben op de machtige plannen van de meesters en de uitvoerders ervan in te gaan. Voor alles wil ik nu – zij het in het kort – het Oude Testament eens nader beschouwen, dat door wat ik u meedeelde, wel in een heel ander licht komt te staan.

Er ligt waarheid in de beschrijvingen, die de Bijbelschrijvers geven omtrent de grondvesting en voltooiing van het Huis Israël, maar niet alléén de waarheid, vaak is hun fantasie op hol geslagen of dikten zij de feiten aan. Zij wilden dan de mensheid overweldigen, zoals ook hun God van wraak het heeft gedaan. Het verhaal over Noach bijvoorbeeld, die met zijn kleine kudde overblijft, terwijl de rest van de mensheid omkomt, is een door de Bijbelschrijvers opgeblazen verhaal, waarvan de werkelijkheid anders is.

Zó zijn heel in het kort de feiten!

Er is voorzeker een zondvloed geweest, maar miljoenen mensen hadden er geen weet van. Een derde van de Aarde is destijds ondergespoeld. Slechts voor een deel van de werkelijkheid op de hoogte, hebben de Bijbelschrijvers toen een dramatisch beeld gegeven van een zondvloed, die door God ontketend zou zijn om de zondige mensheid voor het bedreven kwaad te straffen.

God had echter met het gehele gebeuren niets van doen. Deze zondvloed was een gevolg van de ontwikkeling, die Moeder Aarde doormaakte. Door deze natuurlijke wetten, natuurgebeurtenissen, werd de mens in die tijden vaak gedwongen naar andere, veiliger plaatsen te vertrekken. Wel vonden hierbij mensen de dood, de mássa echter bleef in leven, als zovele andere natuurrampen aantonen.

Geen ogenblik kwam Gods schepping in gevaar, de mensheid moest voortleven en tot God terugkeren. Niets kon haar evolutie tegengaan.

De Aarde heeft nimmer in haar gehele omvang afkoeling of verhitting beleefd, noch is zij ooit voor het grootste deel overstroomd. Dit was volkomen uitgesloten. Evenmin was een tweede schepping mogelijk. De Bijbel geeft een tweede schepping aan en wendt voor, dat het hele mensengeslacht van Noachs zonen afstamt. Deze bewering is in strijd met de historie, want ik zei al, dat miljoenen mensen van die zondvloed niets bemerkten, en zo is ze ook in strijd met de Goddelijke wetten voor de schepping. God had Zijn leven geschapen om onophoudelijk te evolueren en zo tot Hem terug te keren. Dit leven op luttele mensen na te laten uitroeien om het daarna maar weer opnieuw te scheppen, zou tegen Zijn eigen plan indruisen.

Wel spreken de Bijbelschrijvers de waarheid, als ze van Noach getuigen, dat hij onder hogere leiding handelde. Het waren de meesters van Gene Zijde, die hem inspireerden en hem behouden aan wal deden komen op een plek, waar hij vruchtbaar werk kon doen en wel ten behoeve van het Huis Israël, dat de meesters bezig waren op te trekken. Hij moest naar zijn omgeving geestelijke invloed uitstralen, de mensen zien los te maken van hartstocht en geweld en trachten hen samen te smeden tot een kern, waarop de meesters hun plannen zouden kunnen bouwen.

Wat de Bijbelschrijvers over de dieren weten te vertellen is al evenmin waar. Indien Noach een paar exemplaren van al de bestaande soorten in zijn ark had moeten meenemen, zou het ding met man en muis zijn vergaan. Noachs leven had dus een geestelijke betekenis, hij diende het Huis Israël en was in handen van de astrale meesters. Na hem zouden er andere leiders komen, bouwers als Abraham, Isaak, Jakob, Mozes en anderen, die met inzet van hun hele persoonlijkheid het Huis Israël hielpen optrekken en met hun zweet en bloed de rijke, veelzeggende geschiedenis van dit Huis schreven.

Wat is het Huis Israël? Het is het Huis, waartoe eenieder behoort, die gelooft in één God en liefheeft alles wat leeft. Tegen dit Huis zullen de heidenen zich te pletter lopen en door dit Huis zullen ze de waarheid leren kennen omtrent God en Zijn heilige wetten, door dit Huis zullen ze zich de liefde eigen maken.

Geen voet kunt ge op Aarde verzetten, of gij wandelt op de weg, waar het bloed van de kinderen van (het Huis) Israël gevloeid heeft. De kinderen van dit Huis gaven hun bloed voor het ontwaken van de mensheid, voor de geestelijke eenheid onder de volken der aarde.

God heeft hieraan geen deel gehad, het was de mens zélf die hier handelend moest optreden – waardoor hij tevens zijn bewustzijn kon tonen. Het waren de meesters van Gene Zijde, die het kind uit het Huis Israël voorgingen, het leidden, inspireerden en bezielden.

Van al deze machtige, bovennatuurlijke gebeurtenissen wisten de Bijbelschrijvers, zoals gezegd, niets af.

Het ligt niet in mijn bedoeling op deze wijze het gehele Oude Testament te volgen. Mij is opgedragen u een beeld te geven van de evolutie der mensheid. U kunt nu zelf aan de hand van deze nieuwe gegevens de Bijbel herlezen en vaststellen, dat hij erdoor aan waarde en realiteit wint!

In de eerste plaats leert u God anders zien. Hij is niet die God van wraak en verdoemenis, voor wie miljoenen gelovige mensen rillen en beven, maar Hij is een Vader van Liefde. God is evenmin een persoon. God is Leven! Al het leven in de ruimte, het is God! God is natuur, God is planeet, God is elementaire kracht, God is wet, God ís alles!

Het zijn de meesters van Gene Zijde, die, gesteund door hun kosmische bewustzijn, door hun kennis van de astrale wetten, door hun liefde, het aardse gebeuren in handen hebben genomen. Zij spraken tot Abraham, tot Jakob, tot Mozes, zij brachten de goedwillende elementen onder de mensheid bijeen en voerden hun kracht naar buiten op. Ze maakten daarbij gebruik van de nog op geweld en vernietiging gestemde eigenschappen van deze mensen, maar leidden die in de goede richting en maakten haar ondergeschikt aan hun vérstrekkende plannen.

Veel van wat deze nog onbeholpen en onbewuste instrumenten bedreven, is dus niet terug te voeren op de meesters. De kinderen van het Huis Israël waren vaak nog wreed en bloeddorstig, er stak in hen echter een goede kern en door deze stonden ze open voor hogere géestelijke doeleinden. Met dit materiaal moesten de meesters werken. Hoe ze desondanks hun doel bereikten, zal ik thans gaan vertellen en daar wacht ons allereerst de beschrijving van Mozes' leven.

Mozes' wedergeboorte op aarde

Het leven op Aarde is een chaos. De mensen begrijpen niets van zichzelf en van het leven, waarin zij staan. Zij leven zich uit en keren zich niet tegen hun hartstochten, die hen steeds verder wegvoeren van de weg, die God Zijn kinderen gewezen heeft. Toch is er al een kleine vooruitgang te bemerken. Er zijn reeds zielen, die zich afzonderen en aan een hoger leven beginnen. Zij voelen scherper dan de massa, dat een hogere macht bezig is op de mensen in te werken. Zij spreken al over een God, over een oppermacht, die mens en dier en wereld geschapen heeft. Verscheidene van hun leiders zijn door die God aangeraakt. Hij sprak hen toe en gebood hun Hem te dienen en de andere stammen van Zijn bestaan en Zijn geboden te spreken. Zij ondervinden, dat hun God hen leidt en bijstaat en ze putten kracht uit Zijn steun.

Veel is er door de meesters dus al bereikt, maar toch zijn zij niet tevreden. De massa moet krachtiger bewerkt worden en om zulks te kunnen doen, hebben de kinderen van (het Huis) Israël een sterke persoonlijkheid nodig. Wie zal die enorme taak op zijn schouders kunnen nemen? Wie is ertoe geschikt de domme, zich in hartstocht uitlevende massa wakker te schudden en zo nodig krachtdadig de ogen te openen voor de geestelijke zijden van dit leven?

De meesters weten het antwoord op de vragen. De mens, die deze gewichtige taak vervullen zal, leeft aan Gene Zijde, maar weet zelf nog niet wat hem wacht. Deze mens toeft in het schemerland en hij is een van de velen, die zich afvragen, wat hij voor het geestelijk ontwaken van de mensheid kan doen.

Moet het leven op Aarde zo voortgaan, overpeinst hij, walgend van de brute zinnelijkheid, waaraan dit leven zich zonder ophouden overgeeft. De mens denkt niet, leeft zich slechts uit en beseft niet, hoe hij zichzelf erdoor vernietigt. Hoe wil deze mensheid dan weten, dat er een leven na de dood is? Dat er een andere wereld bestaat, waarin de ziel verder leeft? Daarvan, zo voelt deze mens, moet de massa weten, anders is zij niet op te trekken. Hij zou weer terug willen zijn op Aarde en staande te midden van de mensen willen getuigen, dat de ziel na de dood verder leeft. Hij zou hem toe willen schreeuwen, zich af te keren van de hartstocht en zich te gaan voorbereiden op het leven na de dood.

Maar hoe zou hij opnieuw geboren kunnen worden, hij, die de Aarde voorgoed verlaten heeft? Zou de Oppermacht zijn wens niet waar kunnen maken? Men spreekt er hierover, dat er voortgang is, de mens hoger en hoger kan gaan. Er moeten werelden zijn, waar het altijd licht is en zielen wonen, die zich bewusten kunnen noemen. Zijn zij niet in staat hem te helpen?

Hij verlaat zijn schemeroord en daalt af naar de Aarde. Hier gaat hij van stad tot stad en volgt de bewoners ervan. Hij neemt waar, hoe meedogenloos het ene leven het andere behandelt, hij ziet de verdrukten en de rijken der Aarde. Hij staat midden in hen, op de dag en in de nacht, en blijft zichzelf, ook als hij beleeft, hoe man en vrouw één zijn.

Hij zoekt deze belevenis niet meer, dit hoort de aardse mens toe. Hij kent deze wetten, hij heeft die als stoffelijk mens en als astrale persoonlijkheid beleefd. Hij wil slechts dienen en verlangt ernaar opnieuw op Aarde geboren te worden. Maar wie geeft hem het nieuwe organisme?

Hij daalt in de moeder af, juist op het ogenblik, dat de bevruchting plaatsvindt. Zo hoopt hij een nieuw lichaam te ontvangen. Maar hij moet ervaren, dat het een andere ziel is, die aangetrokken wordt en hem buitensluit. Hij moet uit de moeder gaan, dit is niet voor hem. Wie staat het deze ziel toe in de moeder af te dalen om een nieuw lichaam te ontvangen? Welke kracht, welke macht beschikt het zo? Zijn deze wetten niet in eigen handen te krijgen? Waar valt dit te leren? Ik wil naar de Aarde terugkeren en er opnieuw leven. Ik wil die domme massa helpen, wakker te worden. Zie toch eens hoe stakkerig ze zijn. Wat zullen ze veel goed te maken krijgen, wat moest ik al niet lijden, omdat ik mezelf en het leven niet kende! Ik zou op hen in willen hakken, hard, hard, om hun toch maar aan het verstand te brengen, dat ze bezig zijn zichzelf te vernietigen. Hóe kan ik opnieuw geboren worden?

Hij zoekt het schemerland weer op, trekt zich in de eenzaamheid terug en vervalt in droef gepeins. Hevig en diep is zijn verlangen. Het laat niet af, maar wordt nog sterker. Het is ondraaglijk nu.

Dan gaat deze mens voelen, dat hij niet alleen is. Dit stoort hem, hij wíl alleen zijn. Hij staat op en trekt nog verder weg. Hier, afgezonderd van elkeen, peinst hij verder. Maar weer, en sterker nog, komt het gevoel terug, dat hij niet alleen is. Er spreekt iemand in hem. Ja, als hij een vraag zou durven stellen, zou hij zeker antwoord krijgen. Wie is het, die hem in zijn eenzaamheid gevolgd is? Is het een mens? Zou die mens hem iets te zeggen hebben? Hij durft niet te spreken. Hij voelt in en om zich een grote kracht. Wie is het? Wat is het?

Dan opent hij de mond en vraagt zacht:

„Wie is erom mij heen? Kunt gij mij antwoorden?" En hij hoort een stem, die zegt:

„Wat u voelt, zijn Mijn gevoelens."

En hevige schrik bevangt hem. Een mens sprak er tot hem en toch is deze mens niet waar te nemen.

„Wie bent U? Waar zijt Gij?" vraagt hij nu.

„Ik behoor tot het leven, zoals gij ertoe behoort, want Ik ben het die Mij

aan u gaf."

„Ik begrijp U niet. Kunt U iets duidelijker zijn?"

„Daar waar u leeft, leeft ook Mijn leven."

„Maar zeg mij toch wie U bent."

De stem antwoordt: „Uw oppermacht, uw God, uw Schepper."

In de hoogste verbazing vraagt de mens:

„Zijt gij wezenlijk de kracht, die alles geschapen heeft?"

„Zo is het. Ik kom tot u om u te helpen. Wilt gij naar Mij luisteren? Wilt gij niet terugkeren naar de Aarde? Wilt gij voor Mij dienen? Wilt gij niet een nieuw lichaam ontvangen en daarin voor Mij werken? De aardse mens moet geholpen worden, zo is Mijn wens! Wilt gij niet hetzelfde, wilt ook gij niet, dat de mensheid ontwaakt?"

„Gij weet, wat er in mij leeft?"

„Hoort gij niet, dat Ik u ken? Ik ken al uw gedachten en verlangens. Ik weet wat gij voelt en waarom gij de eenzaamheid opzoekt. Het is daarom, dat Ik tot u kom.

Waarlijk, mijn kind, Ik ben als God. Ik ben als gij zijt, Ik ben één met uw leven. Ik zal u de wedergeboorte schenken."

„Kunt Gij mij wezenlijk geven wat ik verlang te bezitten? Als dat zo is, als Gij waarlijk God zijt, geef mij dan een nieuw kleed. Ik wil daar werken."

„Gij zult uw nieuwe kleed ontvangen."

„Wat betekent dit woord, ik bedoel, het woord God?"

„Het woord God betekent: Ruimte, Onmetelijkheid, het betekent Leven! Het woord betekent: Liefde. Wie Mij zoekt, zal het eeuwige geluk vinden. Wie Mij waarachtig aanvaarden kan en Mij dienen wil, zal Mij leren kennen ... Ik leef in deze ruimte en kan alles schenken, wat gij verlangt, als ge Mij maar zoekt.

Ik ben tot u gekomen, omdat gij wilt dienen. De betekenis van Mijn leven zult gij leren kennen.

Geef de mensheid op Aarde Mijn beeld, vertel haar van uw wijsheid. Blijf voortgaan op de weg, die u bent ingeslagen en die naar Mij voert.

De mens moet God leren kennen.

Waarin u leeft, voelt en ziet is het weten van God. Al het leven in de ruimte vertegenwoordigt Mij als God. God omvat álles, dit woord geeft u de betekenis van Mijn leven. Door dit éne woord overziet gij uw eigen leven en het Mijne, álles ligt er in besloten!

Ik ben het Universum, Mijn kind.

Ik ben het leven.

Ik ben de Liefde.

Ik ben in álles.

Ik ben licht en duisternis.

Ik ben zichtbaar en onzichtbaar en Ik spreek tot u als mens en toch ben Ik God.

Dit moeten de mensen op Aarde leren kennen, eerst dan zien zij in Mijn leven.

Om zulks mogelijk te maken, zal Ik u de macht en de krachten geven om naar de Aarde terug te keren."

Lang zwijgt de mens, overweldigd door wat de stem hem geopenbaard heeft. Dan vraagt hij:

„Maar waarom komt Gij tot mij en niet tot al die anderen, die hier leven?"

„Is er één onder hen, die gereed is om af te dalen? Is er in hen het verlangen, dat in u leeft? Zijn zij waarlijk wakker voor dit leven?

Niet één onder hen is zich bewust van z'n denken en voelen, zoals gij dat zijt. Ik heb u nodig, gij zijt gereed voor de taak, die Ik u op wil leggen. Gij moet er al uw krachten voor geven. Ik ga met u en zal steeds naast u zijn om u te helpen. Hij, die, zijnde in uw staat, naar de Aarde wil terugkeren, moet willen dienen. Gij bezit die verlangens.

Blijf nu mediteren, blijf ingesteld op wat Ik u zei en verlang om het leven op Aarde te ontvangen. Wacht en gij zult Mijn wetten leren kennen."

„Zal ik U daar zien – God?"

„Twijfelt gij aan mijn woord?"

„Het is moeilijk te geloven dat ik de nieuwe geboorte zal beleven."

„Gij moogt niet twijfelen. Ik zeg u, gij zult terugkeren naar de Aarde en daar zult gij Mij horen."

„Zal ik daar dan alles van dit leven weten?"

„Gij zult er weten, wat Ik u geven zal. Het leven daar gaat voor dit. Al het andere zal weer in u komen als ge naar deze zijde terugkeert en uw taak volbracht is. Ge zult de mensheid dienen, maar daardoor tevens voor uzelf verdienen. Gij zult Mijn rijk leren kennen en de wetten van al Mijn leven eigen maken, eerst dan komt het geestelijke ontwaken voor uw eigen leven."

„Wat wil dit zeggen, mijn God?"

„Eerst later zal u dit duidelijker worden."

„Ik heb daar niet aan gedacht. Maar wat wilt Gij mij dan schenken, God?"

„Wat Ik u schenken zal, is het eeuwige leven, Mijn eigen hemelrijk."

„U bent de macht, waarover men hier spreekt?" Hij twijfelt er niet meer aan, deze mens, maar het wonder, dat hij thans beleeft, is zo machtig en het verwerken ervan bijna ondraaglijk.

„Ik ben die macht, die u het leven zal geven," antwoordt de stem. „Op Aarde zult ge Mij horen en Mij herkennen."

„En onder al die mensen zult Gij mij vinden?"

„Weet Ik ook thans niet, waarnaar gij verlangt? Luister goed! Ik eis niets van u, gij zelf hebt uw taak gewild. Hoort ge Mij nu?"

„Ik hoor U, geen woord is mij ontgaan."

„Welnu, dáár zullen wij één zijn als op dit ogenblik. In niets zal deze band gestoord worden. In uw denken en voelen zult ge Mij horen en uw bevelen ontvangen omtrent vele zaken. Van nu af aan zijt gij met het *Al* verbonden. Met Mijn leven en dat van uw God, de schepper van Hemel en Aarde en al het leven in de ruimte. Thans zijt gij gereed. Ik groet u nu. Ons werk gaat beginnen!"

De mens is weer alleen. Hij denkt lang en diep na over wat hem gezegd is.

God? God? God? Het woord daalt in hem af, neemt bezit van hem. De astrale persoonlijkheid voelt er zich één mee. Telkens herhaalt zij het woord.

'Ik ben God en door Mijn kracht zult ge naar de Aarde terugkeren.' Hoe zal mijn leven daar zijn?

Hij komt niet uitgedacht, deze mens, hij blijft in diepe meditatie. Dan voelt hij zich verwazen. Hij wordt als een schijngestalte. Meer en meer lost hij op. God? Waar is God nu? Zal hij mij volgen? Ik ben stervende. Ik zink weg in een ongekende diepte. Waarheen ga ik? Is dit nu de geboorte? De wereld van het onbewuste heeft deze mens opgenomen. Wie is hij?

Mozes is zijn naam. Als Mozes zal dit leven op Aarde geboren worden en deel uitmaken van het Huis Israël.

Aan Deze Zijde heeft men het oplossen van deze ziel in de wereld van het onbewuste gevolgd. Niet God was het, die tot haar sprak, maar een engel, een meester in het eeuwige leven, een bewuste vonk Gods.

Nu zullen de wetten van God tot werking komen. God zal hem helpen. Wie liefde bezit en dienen wil, zal ontvangen, wat hij nodig heeft. Dit beleven de meesters en dit beleeft Mozes.

Mozes zal op Aarde het woord God opnieuw horen en herkennen, hij zal handelen naar het eeuwigheidsgevoel, dat in hem leeft. Er is geestelijk bewustzijn in zijn leven gekomen. En dit zal zich laten gelden!

Hij is gereed voor de grote taak, die hem wacht, en zal te bereiken zijn. Alle twijfel is uitgeschakeld, er is niets in dit leven, dat weigeren zal. Door deze mens zullen de meesters op Aarde wonderen tot stand brengen, zij kennen de astrale wetten, ze hebben ze zich eigen mogen maken.

Uit het *Al* bereikte hem de opdracht met alle krachten de bewustwording van de mensheid ter hand te nemen. Uit het *Al* kwam het woord God tot hen, de naam van Hem, Die Zijn schepselen als een Vader en Moeder moesten leren kennen en beminnen. Uit het *Al* verkregen ze de gegevens, hóe de mensheid het geloof in Hem te brengen.

„Tot u spreekt het leven van God," zo hadden de meesters uit het Al ge-

sproken, en hun woorden waren door de zevende sfeer ontvangen.

„Wij zijn Goden. Eens leefden wij op de Aarde als gij. De Goddelijke sferen hebben ons opgenomen en toch weten wij, hoe gij denkt en voelt en hoe het leven op Aarde nu is. Laat u dit tot steun zijn.

De aardse mensheid moet door u tot ontwaking gebracht worden. Zet alles van uzelf daarvoor in, zoals ook wij onszelf daarvoor hebben ingezet.

Elk schepsel is een kind van God. Goddelijk is al het leven in de ruimte. Spreek tot de mensheid als God, of gij wordt niet gehoord. Baan voor ons de weg, wij komen terug naar de Aarde. Voor de bewustwording van de mensheid zal de meester uit het Al naar de Aarde afdalen en er geboren worden! Door hem zal de mensheid tot ontwaking komen. Wie in Zijn Naam leven wil, zal zijn leven geheiligd zien.

Wij volgen u, wij zijn wachtende.

Als ge met uw taak zover gekomen zijt, zult ge uit deze Goddelijke sferen nieuwe berichten ontvangen en zal de hoogste meester tot u spreken.

Alléén het bewúste gevoel zal naar God kunnen luisteren. Werk dus aan het bewustzijn van de mens en geef daartoe aan het woord de Goddelijke betekenis!"

Mozes en de zijnen zouden onder leiding van de meesters de weg bereiden voor de hoogste meester uit het *Al*. Door Mozes zullen de mensen op Aarde met het *Al* verbonden worden. Hem zal het woord bereiken van de mens, die tot God was teruggekeerd en geworden was als God het wilde. Ja, waarlijk dit woord wás God.

Nog zou het niet dadelijk begrepen worden, hoe simpel het ook was, voor wie de kosmische wetten kent. Meer zouden de meesters Mozes echter onmogelijk kunnen zeggen. De bewustzijnsgraad van de mensheid stond het niet toe! Daarmee moesten zij rekening houden. En wat ze door Mozes aan haar zouden schenken, zou toch al een geweldige omwenteling in de toenmalige opvattingen teweegbrengen. Zelfs Christus, de hoogste meester uit het Al, zou de aardse mens niet kunnen vertellen, wat nodig was om hem inzicht te geven in de kosmische wetten, die het Heelal regeren. Er zouden na Zijn verblijf op Aarde nog eeuwen moeten verlopen, alvorens deze fase in het gigantische plan van Hem en de Zijnen zou zijn aangebroken!

Mozes is vanuit de wereld van het onbewuste naar de Aarde aangetrokken. Hij groeit op, er komt meer en meer bewustzijn in hem. In hem leeft God. Mozes weet dit. Hij krijgt visioenen, God spreekt tot hem in de slaap. Mozes droomt van een Oppermacht, die hem leiden zal en naar een grootse taak voeren. Hij ziet de chaos, waarin de mensen leven, hun haat, hartstocht en geweld. Liefde kennen ze niet, voor het geestelijk leven staat bijna niemand

open. Afschuwelijk is hun hardheid jegens de evennaaste, onmetelijke rijkdom leeft ernaast grenzeloze armoede en Mozes huivert van de ellende, die de wereld hem toont.

In deze duisternis, in deze vreselijke hel, begint Mozes zijn taak. Hij, nieteling die hij is, moet deze wereld en deze mensen gaan veranderen ...

Ik ga hier niet een uitvoerige beschrijving van zijn leven geven, maar ik volg alleen dat, wat ook betekenis heeft voor de huidige mensheid.

God wil, dat Mozes van zijn volgelingen strijders maakt. Hij moet in staat zijn tegen de heidenen oorlog te voeren, want het zal niet lang meer duren, of men valt hem en zijn kleine kudde aan. Hij moet dan weerstand kunnen bieden, wil hij niet met de zijnen uitgeroeid worden.

De meesters van Gene Zijde hebben goed gezien, de heidenen zoeken de stam Mozes te vernietigen, zij dulden haar niet. Mozes strijdt zijn eerste strijd! Deze is kort, maar er vloeit bloed en velen van Mozes' volgelingen worden omgebracht. En toch is deze korte strijd van Mozes van ontzaglijke betekenis voor de ganse mensheid. Het is het eerste gevecht tegen de heidenen, duizenden zullen er nog volgen en ze zullen duren tot in uw eigen tijd, lezer, nu voor de laatste maal slag geleverd wordt, een slag, die de kinderen van (het Huis) Israël blijvend over de heidenen zal doen zegevieren!!

De meesters aan deze zijde zien Mozes' kudde groeien. Rust krijgt de stam niet, van links en rechts wordt hij aangevallen, uiteengeslagen, maar vernietigd wordt hij nimmer. De meesters waken! Zij leiden Mozes en de zijnen door alle gevaren heen, zij zien vooruit en kunnen het leven op Aarde in alles volgen, geheimen bestaan er niet voor hen. Zij dalen af in de heidense aanvoerders, ze zijn de onzichtbare toeschouwers bij hun handelingen en weten erdoor wat zij in hun schild voeren. Zij waarschuwen Mozes en zo is deze hen telkens een stap voor.

Waarlijk, Mozes is een profeet, één, die met God spreekt en wonderen doet in Zijn Heilige Naam. Mozes krijgt de nodige bevelen niet alleen tijdens zijn slaap, maar ook op de dag bij vol bewustzijn. Op verschillende wijzen kan Gene Zijde hem bereiken. De intuïtie, die in hem is, maakt hem tot een meester. Hij is volkomen voor zijn taak gereed, hij leeft in twee werelden tegelijk, doch het is de astrale wereld, die overheerst.

In zich voelt hij het eigenlijke weten. Hij kent de wereld, die achter de dood ligt, diep in hem ligt en leeft die kennis. Maar zij komt niet naar boven, z'n astrale bewustzijn behoort nog tot zijn onderbewuste leven.

Mozes inspireert zijn volgelingen, hij onderricht hen in de rustpozen, die zijn vele vijanden hem laten, en geeft hun geestelijk weten. Hij schenkt hun een geloof. Toch zijn ze niet zo gereed als hun grote leider. Wat God van hen allen vraagt is voorzeker niet gemakkelijk. Hij eist alles van hen. En te

midden van de vreselijke ellende, die ze vaak moeten doormaken, klagen en jammeren ze en schijnen alles, wat Mozes hun aan geestelijke wijsheid bijbracht, vergeten te zijn. Desondanks vordert Mozes bij de uitvoering van z'n grootse opgave.

Steeds meer mensen sluiten zich bij hem aan. Zijn wonderen nemen hun twijfel weg, het geloof ontwaakt in hen. Bij verscheidenen openbaren zich geestelijke gaven, ze worden helderziend en ontvangen visioenen. Deze zieners en zieneressen vormen een steun voor Mozes in zijn zware strijd. De meesters werken niet alleen aan dit volk om het groot en sterk te maken en het verder te brengen op de geestelijke weg, zij geven het ook uitvindingen, voeren de kunst op. Miljoenen zielen van Gene Zijde werken in de sfeer der Aarde en dienen het stoffelijk leven, gedachtig aan het doel van de meesters, steeds meer mensen tot (het Huis) Israël op te trekken, opdat de heidense volken eens in de minderheid zullen geraken en door gebrek aan macht hun op kwaad en vernietiging gerichte plannen wel móeten opgeven.

Mozes weet al, dat hij vecht voor de grondvesting van het Koninkrijk Gods op Aarde. Deze wetenschap doet hem zo fanatiek verder strijden. Hij weet, dat hij God en de mensen dient.

Er vloeit veel bloed! Om te bestaan en te kunnen prediken moet het ene gevecht na het andere worden geleverd. Mozes' kinderen doden en worden gedood. Velen geven hun leven voor de heilige zaak. Zullen zij in het hiernamaals een hemel binnentreden, wacht hun daar de beloning voor hun strijden en streven?

Mozes weet dat niet, verdiept er zich ook niet in, hij vecht en leert en predikt het bestaan van de Levende Almachtige God, in Wie hij met heel z'n wezen heeft leren geloven.

En als hij zijn einde voelt naderen, weet hij, dat de Aarde door de kinderen van (het Huis) Israël in bezit genomen zal worden. Op de fundamenten, die hij heeft helpen leggen, zal eens stralend het Huis Israël verrijzen, waarin dan allen zullen wonen, die in een God van Liefde geloven en alles van zichzelf willen inzetten om Gods leven te dienen en geestelijk rijker te maken.

De kinderen van Israël en hun oorzaak en gevolg

Mozes treedt de astrale wereld binnen. Velen van zijn kinderen zijn hem voorgegaan. Waar zullen zij in het eeuwige leven binnentreden? Zullen zij plaats krijgen aan Gods rechterhand?

Zij hebben hun leven ingezet, al hun krachten gegeven om de mensheid een geloof te schenken en haar de weg naar God te wijzen. Ze hebben daartoe zonden en fouten begaan, geweld toegepast en ménsen gedood.

God heeft bij dit alles toegezien en gezwegen. Als een Vader van Liefde kan Hij niet dulden, dat wie van Zijn kinderen dan ook leed wordt aangedaan. Zal Hij Mozes en de zijnen dan in Zijn hemelen kunnen toelaten?

Neen, als een rechtvaardig Vader is Hem dit niet mogelijk! Mozes en de zijnen vernietigden Gods leven, aan hun handen kleeft bloed, zij overtraden de wetten van God. Het gevolg ervan is, dat Gods hemelen voor hen niet opengaan. Zo is Mozes martelaar van het volk van (het Huis) Israël, en met de wording van de mensheid schiepen zij zich oorzaak en gevolg. Alles wilden ze geven voor dit heilige doel – ze gaven het en moesten tijdens hun leven door onnoemelijk leed heen om daarna, in de astrale wereld, te ervaren, dat de hemelen voor hen gesloten waren ...

Wij moeten nu aanvaarden, dat God met al de door de mens geschapen ellende niets uitstaande heeft. Hij schonk ons een vrije wil! De mens leefde z'n hartstochten uit en smoorde de stem in hem, die hem ervan terug wilde roepen. Niet Gód voerde oorlog. Hij staat buiten de aardse conflicten. Evenmin grijpt Hij in, wetend, dat het ganse gebeuren behoort tot de stoffelijke evolutie, die de mens naar de geestelijke bewustwording zal voeren. De meesters hebben dit enorme proces in handen. Hier helpt de bewuste ziel de onbewuste! Zij zijn het, die de mensheid door de dood naar het leven, door de duisternis naar het licht voeren. Dit kost strijd en bloed, maar een ándere weg kunnen de meesters niet gaan, de mens zélf staat het niet toe!

Mozes móest sterk zijn en strijd kunnen voeren, of men zou hem en de zijnen onder de voet gelopen en afgeslacht hebben. Maar deze strijd bracht Mozes en de zijnen op Aarde leed en smart en sloot in de astrale wereld de hemelen voor hen af. En ook dat was weer niet te vermijden. Gods wetten bleven intact, zij zijn eeuwig en onveranderlijk en geen mens kan eraan ontkomen. Mozes en de zijnen evenmin, ook al dienden ze een heilig doel. De miljoenen zielen na hen, die zich voor bewustwording van de mensheid zullen inzetten, komen voor dezelfde offers en dezelfde wetten te staan. Ze zullen moeten goedmaken wat ze misdeden, terwijl ze hun beste krachten

gaven voor de evolutie van de mens. Maar na het beleven hiervan zullen ze zichzelf rijker, géestelijker weten! Mozes en zijn helpers ervoeren het!

Toen Mozes zijn ogen sloot, zijn ziel zich losmaakte van zijn lichaam, droegen de meesters hem naar de astrale wereld. Hij lag in diepe slaap.

Het duurt even voor hij ontwaakt. Hij kijkt om zich heen, probeert te denken. Hij voelt zich nog op Aarde, maar dan begrijpt hij plotseling, dat hij gestorven is en de Aarde verlaten heeft.

„Waar is God, waar is Zijn licht?" Mozes ziet, dat het schemerig is om hem heen, hij voelt zich vreemd. Alle gevoel is uit hem weg. De tranen lopen over zijn wangen, nu hij zich z'n toestand bewust wordt.

„Waar ben ik? Heeft God mij alleen gelaten? Op Aárde sprak Hij tot mij, volgde Hij mij in alles en nu, waar is Hij nu? Waarom vocht ik, waarom is al dat bloed vergoten?"

Mozes weet niet vanwaar deze gedachten in hem komen. Hij is er zich niet van bewust, dat men hem helpt te denken. Aangekomen in het eeuwige leven staat hij voor de opgave los te komen van het aardse leven. Nieuwe vragen wellen in hem op. Waar zijn z'n volgelingen? Velen gingen hem voor naar hier. Hij roept om hen. Dan treedt er een engel op hem toe en deze meester zegt:

„Mozes?"

„Wie zijt gij?"

„Ik ben een kind van God, Mozes. Ik ken u."

„U kent mij? Waar ben ik, waar leef ik?"

„In de wereld na de dood, Mozes."

„Waar is God, kunt u mij dat zeggen?"

„God zult gij leren kennen, Mozes."

„Is mijn leven daar voorbij?"

„Uw leven en uw taak zijn ten einde, Mozes. Gij zijt de astrale wereld binnengetreden. Uw leven na de dood is begonnen."

De engel toont Mozes zijn leven op Aarde en zegt hem waartoe hij daar geboren werd. Mozes moet in het gezicht van de feiten de woorden van de meester aanvaarden, toch valt hem het geloven moeilijk.

„Waar zijn mijn kinderen?" wil hij weten.

„Het is Gods wil, Mozes, dat zij ontwaken, door de engelen zal elk van hen naar Gods openbaringen worden gevoerd."

„En waar zullen ze dat beleven?"

„Gij zult hen ook leren kennen, Mozes. Als ge zovér zijt, gaan we er tezamen heen en zal ik u van uw aardse levens overtuigen. God wil, dat dit geschiedt."

„Zeg mij thans, meester, was het God, die tot mijn leven sprak?"

„Is het gevoel van voordien in u teruggekeerd, Mozes?"

„Ik ga mijzelf voelen, ik ga mij zien. Ik ga weten!"

„Rust wat, Mozes, en overdenk alles. Ga uw leven op Aarde na en vergeet niets. Roep mij dan wanneer ge gereed zijt. Ge behoeft slechts aan mij te denken en ik keer terug om u Gods wetten te verklaren."

De verpletterende teleurstelling, die ook zijn volgelingen gevoelden, toen zij zich in de astrale wereld niet door Gods hemel opgenomen zagen, ondervindt thans Mozes.

Waar is God, hebben ook zijn volgelingen zich afgevraagd, terwijl ze in het schemerland, verstoken van licht en warmte en Gods nabijheid ronddwaalden. Waar is de Oppermacht, die Mozes en hen heeft geleid? Het is allemaal zo duister voor hen. Is deze mannen en vrouwen, deze kinderen van (het Huis) Israël niet beloofd, dat zij een hemel zouden betreden? En thans? Ze zitten neer in een vreemd, kil, schemerachtig land. Waar is hun leider, waar is Mozes? Hij zal hen zeker naar het beloofde land voeren!

Teleurgesteld, bestormd door pijnigende gedachten is Mozes na het gesprek met de engel opgestaan. En als hij een tijd gelopen heeft, ontmoet hij de anderen van zijn stam. Een grote vreugde vaart er door hen heen, nu zullen ze antwoord krijgen op al hun drukkende gedachten. Zij klampen zich aan hun grote leider vast en overrompelen hem met vragen. Maar Mozes moet bekennen, dat hij hen niet wijzer kan maken ... Spoedig zal hij hun antwoorden, zo zegt hij, eerst moet hij zelf beleven!

Mozes wandelt alleen verder en verkent de ruimte, waarin hij leeft. Achter de waarheid komt hij evenwel niet. Dan keert hij in gedachten naar de Aarde terug en volgt zijn leven daar. Nog verder gaat hij terug. Wat was er vóór dit leven? Langzaam maar zeker wordt ook dat leven in hem bewust. Hij ziet zich weer in de sfeer, waarin hij ook thans is. De verlangens, die toen in hem leefden, gaat hij weer kennen, zij waren het, die hem een nieuw aards leven schonken.

Nu komt de moeheid in hem terug en hij legt zich neer om te slapen. Een grote stilte daalt in hem af. Al mediterend slaapt hij in en toch blijft hij wakker. Hij ziet en hoort opnieuw. Hij is op Aarde en leeft onder zijn volk. Allen, die om hem zijn, kent hij. Hoort hij het goed? Spreekt God tot hem? „Ga, Mozes, ga en voer mijn volk uit het Egypteland. De Heer spreekt!"

En Mozes ziet zich handelen. Duizenden bevelen krijgt hij en voert hij uit. Telkens lopen de heidenen storm tegen zijn stam, zonder dat zij die echter kunnen vernietigen. God de Heer beschermt hem en de zijnen. De jaren vliegen voorbij en alle gebeurtenissen daarin beleeft Mozes opnieuw. Weer ziet hij de brand in het braambos en alle andere wonderen. God geeft hem en zijn volk de Tien Geboden en niets is van dit ontzaglijk gebeuren verloren

gegaan. Dan voelt Mozes zijn einde op Aarde naderen. God is bij hem. God gaf hem tijdens zijn leven macht. God deed hem zegevieren over de heidenen.

Mozes slaat de ogen op, er valt een groot licht over hem heen. „Waar ben ik?" mompelt hij. Hij kijkt op. Er staat een engel voor hem en deze zegt:

„Is het weten in u gekomen, Mozes? Zijt gij gereed om mij te volgen? De God van al het leven heeft mij opgedragen u te helpen."

„Is alles waarheid wat ik zag?"

„Alles, alles, Mozes. Maar nu treedt ge de werkelijkheid binnen."

„Overtuig mij van Gods wetten. Indien de Heer het wil, laat mij dan weten. Ik wil u volgen."

Dan beginnen zij een grote reis. De meester voert Mozes terug naar de Maan. Daar leert hij Gods schepping kennen. Hij ziet de eerste openbaringen voor zich. Mozes schouwt in eigen verleden.

„Hier sprak God dus als een Vader van Liefde tot Zijn kinderen," zo zegt hij, „kan al dit machtige waarheid zijn, meester?"

„Kunt gij twijfelen aan hetgeen gij voor u ziet, Mozes?"

Deze wonderen schonk God mij dus in het allereerste stadium van mijn leven, denkt Mozes.

„Hoe is ons leven geweest, Mozes? Zó was het, hier ziet gij hoe wij ons leven begonnen. Thans leert ge de wetten van uw leven kennen. In deze stilte, in deze openbaringen leeft God als een Vader van Liefde. Alle engelen hebben deze heiligheid moeten aanvaarden. Dit is ons eerste bestaan, Mozes. Maar thans zullen we terugkeren tot het lege, het heilige, de Goddelijke leegte van vóór de schepping. Volg mij."

Mozes ziet in de wetten. Hij daalt af in de wereld van het onbewuste. Maar de meester gaat nog dieper terug. Er komt duisternis rondom hem. Mozes durft niet te denken, er komt angst in hem om dit wonder. Toch kan hij niet wachten en vraagt:

„Waarin leven wij, meester?"

„In God, Mozes!"

„Hier leven wij in God, zegt u?"

„Wij zijn ingegaan in Hem, Die ons en al het leven geschapen heeft."

„Deze stilte is God?"

„Hierin leeft God, Mozes, de God van al het leven in de ruimte! Laat ons neerknielen, Mozes, en ons aan Hem overgeven, ook nu zult ge mediteren."

Mozes geeft zich aan de goddelijke stilte over. Hij valt in slaap en is wakker. Hij denkt niet, maar vóelt. Hierin kan hij alles voelen. Het wordt stil in hem, deze stilte draagt hem, hij wordt er één mee.

Hierin leeft God! Hierin leeft álles! Dit komt in hem. Hij moet dit verwerken, hij wil het leren kennen.

Hij voelt God als een Vader. Hij ziet en voelt, dat de onzichtbare God zich heeft verstoffelijkt, en dat hij een deel van Hem is, een vonk van Zijn vuur.

Hij geeft zich geheel over en laat die heiligheid in zich afdalen. Dieper laat hij zich in de stilte en de duisternis wegzakken en lost volkomen op. Toch kan hij blijven voelen. Hij weet zich ruimtelijk diep, geholpen en gedragen door deze kracht. Hij zal weten!

Enorme wetten beleeft hij. Hij leeft in Gods stilte, maakt er deel van uit, hij aanschouwt leven en dood, duisternis en licht. Hij weet zich man en vrouw, vader en moeder, zoals God is, Die hij hier voelt en in Wiens hart hij thans leeft.

„Kunt gij nog twijfelen aan de wonderen, Mozes? Gij zult moeten aanvaarden, want de wetten zélf zijn het, die tot u spreken. Dat ge zo diep in Gods schepping mag schouwen, is een geschenk van de hoogste engelen uit ons leven. Ook zij hebben zich voor de stoffelijke mensheid ingezet. Zij voerden de mensheid tot de hogere bewustwording. Zij en wij, Mozes, hebben onszelf voor het andere leven willen geven. Gód was het niet, Mozes, Die ons vroeg naar de Aarde terug te keren en daar het onbewuste leven te helpen. Gód niet, we gingen uit onszelf, maar gehoorzaamden erdoor aan Gods hoogste bevel: *Zijn Leven te dienen met alles wat in ons is! ...* Hoeveel geluk ontvingen we zelf niet van Moeder Aarde? En staat zij niet in dienst van het Opperwezen? Behoort het leven in Gods ruimte niet tot ons eigen leven? Het zijn onze zusters en broeders, en voor hén hebben wij en hebt gij het leven ingezet. Niet één ziel in de ruimte ontkomt eraan, ál het leven van God moet dienen en zo tot Hem terugkeren. Dienen, Mozes, wát het ons ook kost! Kom, wij gaan verder."

De meester voert Mozes door leven en dood naar de Aarde. Hij laat hem de levensgraden zien, die het zieleleven na de Maan moest doormaken om eindelijk naar de Aarde te worden aangetrokken. Mozes beleeft thans z'n aardse levens en ook z'n laatste. Nu ervaart hij tevens, wie daar tot hem sprak en hem inspireerde. De meester naast hem kijkt hem aan en glimlacht. Nu weet Mozes alles van zijn leven en zijn taak. Hij kan nu neerknielen en dankbaar zijn.

De meester zegt:

„U ziet, Mozes, hoe het leven op Aarde voor ons is geweest. Ook ík heb op Aarde gediend en moeten aanvaarden, dat niet God het was, Die tot mij sprak.

God spreekt niet als mens, Mozes. God spreekt alleen tot ons leven van gevoel tot gevoel, in heilige eenheid!

Ik was het, die tot u sprak. Ik, die u kent als Abraham!

Mij was het gegeven tot u te spreken, de meesters wilden het! Gij zult mij

aanvaarden, Mozes, want ook dat wilden de meesters. Isaak en Jakob en de anderen, ze leven hier en ge zult hen ontmoeten.

Eens zullen onze levens tot het volk van (het Huis) Israël spreken. Zij zullen van betekenis zijn voor de gehele mensheid.

Dit weten moet ons heiligen. En God zal in onze daden de dankbaarheid zien, die wij voelen jegens Hem, om wat Hij aan ons geschonken heeft.

Elkeen op Aarde zal in de komende tijden zijn eigen leven voor Gods schepping inzetten. Als we de wetten van onze Schepper in liefde opgevolgd hadden, zou ons leven met het Zijne in harmonie geweest zijn. Maar ge hebt kunnen volgen, Mozes, hoe wij op Aarde geleefd hebben. Op de Moederplaneet waren wij rein en goddelijk, als ménsen echter vergaten we het goddelijke in ons en bezoedelden het. Desondanks is de mens tot God kunnen terugkeren. Hij leerde z'n fouten inzien en begon z'n evennaaste te dienen.

Ge ziet thans in uw eigen leven, Mozes. Het waren uw eigen verlangens, die u naar de Aarde deden teruggaan om er een taak te volbrengen. Niemand dwong u ertoe, als ú niet gegaan was, zouden er aan deze zijde miljoenen anderen gaarne die taak verricht hebben. Niet één ziel heeft uw leven dus overheerst of u tot daden gedreven, die strijdig waren met uw wezen, voor God is dat niet mogelijk.

Zo gij de taak niet aanvaard had, zoudt ge aan deze zijde zijn verder gegaan. Ge zoudt dan echter nimmer in korte tijd zóveel wijsheid hebben opgedaan. Doordat we ernaar verlangden om te dienen kregen we de genade van een nieuw leven op Aarde en door alles van onszelf te geven, kwam in ons het geluk en de ruimte van God.

Deze taak is thans voorbij, mijn zoon, gij kunt nu aan een hoger leven beginnen en met u allen, die u gevolgd zijn en God liefkregen. Het Huis Israël is gevestigd. De mensheid zal ernaar opzien en er innerlijk door veranderen. En dat hebt gij op Aarde gebracht. Gij ging vanuit een schemerachtige wereld naar de Aarde en na het volbrengen van uw grootse taak keerde gij in diezelfde schemerachtige wereld terug.

Helpt het u nu, neer te zitten en bedroefd te zijn? Helpt het u te vragen waar God is? Thans, nu ge Zijn wonderen en wetten leert kennen, kunt ge u Zijn wetten eigen maken. Eerst dan behoort de Goddelijke ruimte u toe!

Ge moet eerst goedmaken, Mozes, wat ge tijdens het volbrengen van uw taak misdreef. De wijsheid die u opdeed zal u echter hierbij helpen. Ge kunt nu aan een hoger leven beginnen. Mijn taak was in vergelijking met de uwe, Mozes, slechts gering en toch heb ik me de reine hemelen erdoor eigen kunnen maken en met mij de velen, die me op Aarde volgden.

Ik was het, Mozes, die tot u heeft gesproken als God en u wonderen toonde. Ik gaf u de helderziendheid en het weten en verbond u met de brandende

braambos. De hoogste meesters van deze zijde gaven u de „Tien Geboden", zij waren het, die zich als engelen aan u vertoonden. Wij allen leidden u door de gevaren heen, niets kon ons tegenhouden, dat zal de mensheid op Aarde eens moeten aanvaarden. Eens komt het eigenlijke weten onder de massa, maar dan treden we het laatste stadium van de strijd voor (het Huis) Israël binnen. Dan zullen de heidense volken overwonnen worden!

Hebben wij er verkeerd aan gedaan, Mozes, door de mensheid een geloof te schenken? Alleen door het zwaard wil de stoffelijke mens ontwaken, er was voor ons dus geen ander middel. Hij stond ons geen ander toe! Deden wij er verkeerd aan, Mozes, vraag ik u nogmaals, of zal God ons om ons werken en dienen zegenen?"

Lang dacht Mozes na. Toen vroeg hij:

„Maar waarom is die massa onwaarheid gegeven, meester?"

„Hebt ge dan niet gezien, dat de meesters het eerst op een andere wijze probeerden. Zij spraken door de gevoeligen en maakten zich bekend als mensen, die de Aarde voorgoed hadden verlaten, die opgenomen waren in het leven na de dood. Maar wat deden de mensen? Aanvaardden zij ons? Ze sloegen de goedgelovigen dood en beroofden ons zo van onze instrumenten! Zouden wij zelf op Aarde het astrale wezen aanvaard hebben? Weet de stoffelijke mens iets van deze persoonlijkheid en z'n denken en voelen af? Neen, Mozes, wij kónden niet anders handelen en moesten ons voor God uitgeven. En God-Zélf stond ons dit toe!"

„Zal de mensheid dit eens weten, meester?"

„Vanzelfsprekend komt het zover. Anderen, die na ons komen, zullen deze wijsheid op Aarde brengen. Dan zal elk kind van (het Huis) Israël weten, dat God nimmer oorlog heeft gewild, maar dat het de mens was, die zich zo vergat. Ze zullen weten, dat niet God, maar de meesters tot ons spraken. Maar ook zullen ze weten, dat de wonderbaarlijke machten en krachten, die de meesters geschonken zijn om de aardse gevoelsgraden als mens in goede banén te leiden, om op Aarde het geloof in de Ene, ware God te vestigen en het innerlijke leven te doen ontwaken, dat die krachten door Gods liefde ontvangen zijn. *God volgde ons op onze weg. Hij wist, dat wij ons als mens zouden vergeten, maar liet ons begaan, want Hij wist óók, dat we door te vallen zouden léren en dat het ene zieleleven het andere zou helpen om tot Hem terug te keren.*

De mensheid op Aarde zal eens aanvaarden, dat God een Vader van Liefde is. Dan zal daar het „Koninkrijk Gods" een aanvang kunnen nemen. Zij zal dan overtuigd worden van de machtige wonderen en wetten, die van Gods Schepping deel uitmaken. U, Mozes, zullen ze thans aan deze zijde getoond worden.

Met veel bracht ik u al in verbinding. Gij leerde God reeds als een Vader

van Liefde kennen. Maar als ge Hem nog dieper wilt leren kennen, keer dan terug tot het allereerste stadium op de Maan en ge zult Hem als Moeder zien. God als Moeder, ja – waarlijk!

Als Moeder schiep God een verbinding met de méns als moeder. Het is de moeder, die Zijn leven, Zijn schepping beleeft. De moeder doet, wat Hij in het groot deed, zichzelf delen, zichzelf weggeven. Wie de moeder leert kennen, leert God als „Almoeder" kennen. Gij zult beleven, Mozes. Met mij zult gij in de moeder afdalen en het groeiproces in haar beleven. Wat voor de hoogste meesters is, zullen ook wij kunnen beleven, ook zij gingen in de moeder en beleefden bewúst alle stadia tot de geboorte toe. Door dit te ondervinden leren we de moeder kennen en worden we ervan overtuigd, dat God Vader én Moeder is!

Gij en ik en anderen met ons hebben de weg bereid voor de komst van de allerhoogste meester op Aarde. Door Hem zullen de mensen God als Vader en als Moeder leren kennen. Daarna zal (het Huis) Israël nog vele oorlogen moeten voeren om de gehéle mensheid in het hogere bewustzijn op te trekken, hetwelk eerst geschikt is om de woorden van de allerhoogste meester ten volle te kunnen begrijpen.

Onnoemlijk veel leed zullen deze oorlogen over de mensheid brengen; zij zullen ook hen kunnen treffen, die een leven leiden zoals God het bedoeld heeft. Zulke mensen kunnen dit leed en deze ellende niet ontlopen, doordat ze zich in vorige levens hebben vergeten. Dit moet door hen worden goedgemaakt, eerst dan kan het zieleleven hoger stijgen.

Geen ziel in de ruimte of zij heeft zich vergeten. Maar door het vallen werden we wakker en gingen we ertoe over ons op ons leven te bezinnen. Er kwam wijsheid in ons en de liefde gaf ons vleugels. We leerden eindelijk zonder vallen voort te gaan.

Ook gij hebt fouten gemaakt, Mozes, maar wees niet bedroefd. God weet, dat ge gehandeld hebt om het aardse leven te helpen ontwaken. De vonk Gods in u zal ook u tot uw Schepper doen terugkeren. Ge waart eens een Koning over een heidens volk en in latere levens de slaaf van hen, wier lichamen gij eens liet verbranden. Zo spreken de wetten van God tot onze levens! Maar in die jammerlijke omstandigheden begon u te denken, toen ontwaakte in u het verlangen de ellende uit de wereld te verbannen en de mens geluk te verschaffen.

Die verlangens om te dienen maakten dat u opnieuw hier op Aarde geboren mocht worden. Indien ge mij in alles hebt kunnen volgen, Mozes, moet het u duidelijk zijn, dat er voordien nog geen geestelijk licht in u was. U bezat nog slechts het verlángen om te dienen. Maar nu is het dienen beleefd en er is licht in u gekomen. U hebt thans afstemming op een sfeer, welke ligt boven

die, waarin u vóór uw laatste aardse leven verbleef. Nog kunt u die sfeer van licht, de eerste hemel aan onze zijde, niet binnengaan. Eerst moet u zich uw toestand bewust worden en goedmaken wat misdreven werd. In u leefde niet het gevoel om te moorden, Mozes, noch schiep u er behagen in te vernietigen. In uw leven lag het gevoel van liefde, maar deze liefde was nog stoffelijk. Gij zult u thans de geestelijke liefde eigen maken en daarna uw hemel kunnen binnentreden, waarvan ge zélf het licht schiep.

Gij begeerde naar de Aarde terug te keren en daar te dienen, welnu, dat is geschied. Niets kon ons hierin tegenwerken, want wij volgden de Goddelijke evolutie.

Gij wilde dienen, uw volk de weg wijzen naar Zijn Vader en liet daarbij het bloed vloeien. Is dit niet met elkander in tegenspraak? Druist het een niet tegen het andere in?

Het geestelijk leven verbiedt zulks te doen, maar de wetten van het stoffelijk leven eisen u ervoor op! God kan u niet een hemel schenken, want om uw doel te bereiken handelde u tegen Zijn wetten. Zulks hebben wij en alle Engelen in de ruimte moeten aanvaarden. Door de duisternis moesten we naar het licht gaan. Ge zoudt ook anders hebben kunnen handelen en bijvoorbeeld een minder machtige en ingrijpende taak hebben kunnen verkiezen. Ge waart dan reeds in de hemel gezeten. Maar Mozes, zoudt ge de mensheid hebben gediend, als ge nu deed? Zoudt ge de wijsheid bezitten, die thans uw deel is? Trouwens, u kón niet anders handelen dan u deed, u richtte zich naar het verlangen en het weten in u! Zoudt ge thans nog willen terugkeren om hier op Aarde te leraren en zo nodig oorlog te voeren? Uw gevoel zegt neen, nu wilt ge verder en hoger gaan of uw leven staat stil. Met de ondervinding, die ge opdeed, kunt ge dat ook.

Maar eerst, ik zeg het u wéér, moet door u alles worden goedgemaakt, ja, zelfs een verkeerde gedachte moet worden rechtgezet. Voor deze Goddelijke wet staan u en uw volgelingen, staat al het leven van God!

In u was niet het gevoel om te moorden of te vernielen. Maar in velen van uw volgelingen leefden de lage driften wél. Zij genoten ervan als er bloed vloeide en de vlammen van de vernietiging hoog oplaaiden. Zij doodden bewúst en volgden de demonen van de hel. Diep zijn zij gevallen en eens zullen ze naar hier moeten terugkeren om er te helpen opbouwen wat door hen vernietigd is.

Door het kwade te doen schept de mens zich een eigen hel, de duisternis, waarin ook wij hebben geleefd.

God heeft het kwaad niet gewild, Mozes, Hij gebood ons Hem in liefde te zoeken. En wat deed de mens, die toch beter wist? We lieten ons door de lichamelijke wetten overheersen, het lichaam eiste te beleven en wij ga-

ven maar al te gauw toe! En toch werden ons steeds weer nieuwe lichamen geschonken. Druist het een alweer niet tegen het andere in? Neen, Mozes, want vergeet niet, dat wij door deze lichamelijke wetten door al die lichamen hoger zijn gekomen. Doch elk stoffelijk organisme kreeg de ziel te beleven, kwaad en goed, leven en dood. En dan moeten we nu nog jammeren over de ellende, die we om het kwaad dat we deden over onze hoofden riepen?

Door het beleven zijn we geestelijk ontwaakt, Mozes. Het kwaad en de dood hebben we erdoor overwonnen, de ruimte van het weten is in ons gekomen en God hebben we als een Vader van Liefde leren kennen. Het gevoel in ons is thans onbegrensd, het is ruimtelijk diep. Het is ons eigen bezit geworden en niemand is in staat het ons te ontnemen. En we verkregen dit geluk door te dienen, gij en ik en iedere Engel in de ruimte.

Het ogenblik is thans gekomen, dat ik u het allerlaatste probleem kan verklaren. Wij keren daartoe naar de astrale wereld terug. Uw volgelingen ontvangen van hun meesters hetgeen ik u mocht verklaren. Allen zullen hun God zien en Hem als een Vader van Liefde leren liefhebben!"

Zij maken zich los van de Aarde en Mozes beleeft, dat de stoffelijke wereld hem ontzinkt. Hij zweeft in de ruimte en aanschouwt de sterren en planeten en het zonnestelsel. Hij is nu weg van de Aarde, hij is ruimtelijk diep geworden. Diep ontroerd is Mozes. Hij denkt na en zou vragen willen stellen. Naast hem zweeft zijn meester, een vader van het Huis Israël. Twijfel of ongeloof bestaat er nu niet meer voor Mozes. Er is diep ontzag in hem voor al het leven in de ruimte. Nederig buigt hij het hoofd, hij is bereid álles van z'n innerlijk te geven voor de Goddelijke wetten, waarvan hij een deel is.

„Kijk Mozes," zegt zijn meester, „dit alles behoort u toe. Dit wat tot de ruimte behoort. Deze planeten en sterren, zonnen en werelden, ze zijn van u en mij en van elkeen op Aarde. Er zal een tijd komen, dat de mens dit alles wil leren kennen en zich eigen maken. Ik zie ver vooruit, eeuwen verder zie ik, dat de mensheid God wil leren verstaan en begrijpen.

Wij kennen God, wij leerden Hem zien en voelen, wij hebben Hem begrepen, als Vader en Moeder. Voor ons is Hij de zichtbare God, in Wie wij leven.

Zoals God onzichtbaar is voor de mens op Aarde, is onze astrale wereld dat voor hem. In de eeuwen, die komen, zullen de mensen God zoeken en Hem trachten te peilen en aan te voelen. Ik zie mensen, die hun levens ervoor inzetten en toch, wat zullen ze beleven? Ze trekken over de Aarde en beklimmen de hoogste bergen om zo dichter bij God en Zijn wezen te komen, maar Hij blijft desondanks onzichtbaar voor hen. Ik zie er onder hen, wier gevoel door hun zoeken en denken verdiept is, ze zijn hierdoor God zeer nabij gekomen. Ze schenken de mensheid, wat zij wonnen aan geloof en inzicht en

helpen het aardse bewustzijn veranderen. Maar toch, Mozes, blijven God en Zijn werken ook voor hen onverklaarbaar, want geen onder hen vermag in het eerste en laagste stadium van Gods scheppingsplan te zien. Die krachten en wetten kan niet één stoffelijk organisme beleven en verwerken, de mens zou moeten bezwijken.

Op Aarde zal men God zoeken, Die zichtbaar en onzichtbaar is. Maar men zal Hem eerst vinden en kennen, als men zich voor óns leven wil openstellen!

Wij zien in het oneindige, Mozes, wij zijn het levende beeld van Hem, Die ons geschapen heeft. Waarlijk, de ruimte en haar wetten horen u toe, wij hebben haar ons eigen gemaakt. Wij leven niet meer in gedachtenbeelden, maar staan in de werkelijkheid, die we zelf hielpen opbouwen.

Ons leven is onmetelijk diep geworden, doordat we het richtten op Hem, die onze Schepper en onze Vader is. Door Hem te dienen en lief te hebben, zijn we toch tot deze hoogte opgeklommen, en vandaar hebben we een oneindig vergezicht over het leven in de ruimte. Door ons aan Hem te wijden, is in ons gekomen het kinderlijk blijde, allesomvattende gevoel nimmer meer alleen te zijn. Hij waakt over Zijn leven met een aandacht, die nimmer verflauwen of eindigen kan.

Wij, die in deze hoge, blijde staat mogen leven, zouden alles willen doen om de mens op Aarde van God en ons leven te vertellen en ernaar op te trekken. En dit zal geschieden naar het plan van de meesters.

Uit het Goddelijke-zijn daalt straks de hoogste meester naar de Aarde om er de mens in Zijn heiligheid te doen delen. Hij zal hem leren, dat het leven aanvaard en beleefd moet worden, zoals Gods wil en wetten luiden. En nog eeuwen later, als de mensheid gereed is het Koninkrijk Gods in te gaan, zullen de meesters het kosmische weten op Aarde brengen. De mensheid zal dan openstaan voor Gene Zijde en het bewuste astrale zieleleven.

En eens – ja, zover reikt mijn blik – eens zal de Aarde oplossen. Al haar graden en wetten zijn dan door de mens beleefd en hij verlaat haar om de astrale wereld binnen te treden. Zoals gij thans, Mozes, maakt dan de laatste mens zich los van de stoffelijke wetten om het astrale, het geestelijke als ziel in te gaan, en te beleven, hoe de sferen van licht tot stand kwamen. Zo overwint de mens de ene wereld na de andere, voorgegaan door de bewuste zielen legt hij kwaad en wanbegrip af en leert hij zichzelf en God kennen. Zie om u heen, Mozes. Is er wijsheid in uw leven gekomen? Geluk? Zeg mij, gelooft ge nog, dat God haten, verdelgen en oorlogvoeren kan? Hij, die als Moeder ons baarde, zal Hij Zijn Eigen kinderen, die Hij waarachtig liefheeft, kunnen vernietigen? Zoals gij Hem nu hebt leren kennen, zal de ganse mensheid Hem eens begrijpen en aanvaarden. Ga zien in dit, uw nieuwe bestaan en beleef de wonderen, ge zult de mensheid dan – en thans van deze wereld uit

– opnieuw daadwerkelijke hulp kunnen geven. Ge zult zelf ziende worden en het de mensheid maken!"

Mozes begrijpt. Hij ziet zijn eigen levensafstemming voor zich en neemt waar, dat de mensheid nimmer alleen gelaten is! Anderen zetten zijn taak voort. Hij kan tevens een blik slaan in de verre toekomst en ziet, hoe de meesters van Gene Zijde steeds meer ingrijpen in het lot van de mensheid. Indien hij wil, kan hij opnieuw deelnemen aan hun plannen. Maar eerst wil hij alles weten van zichzelf en zijn volk.

Hij voelt zich gedragen door God, in hem leeft het liefde-gevoel. Het maakt hem licht en bewust. Zo zal hij ingaan in Gods wonderen.

„Mag ik de hemelen zien, meester?"

„Ga met mij, Mozes, ik zal u tonen wat u wacht."

De meester voert Mozes naar de eerste sfeer. Hij spreekt:

„Daar voor u, mijn zoon, leeft God, leven de mensen als God in een eigen wereld. Vele van deze werelden heeft God geschapen. Dit is de eerste geestelijke sfeer. Ik mag u deze heiligheid tonen, doordat gij uw leven ingesteld hebt op de wetten van deze wereld, of het was niet eens mogelijk. Deze sfeer is ontstaan, doordat miljoenen zielen aan een hoger leven begonnen. Deze mensen staan voor het kwaad niet meer open, zij kunnen geen onrechtvaardigheid begaan, hun zielen zouden weigeren.

Zij hadden uw taak niet kunnen volbrengen. Voelt gij dat? Voelt gij, waarom God toestond, dat u ging? Deze zielen hebben zich losgemaakt van het kwade en zouden daarom ingaan in het Koninkrijk Gods. Gij zijt nog niet zover, spoedig echter zult gij hun geheiligde toestand bereiken, zoals dat straks met de gehele mensheid het geval zal zijn.

Houd de heiligheid, die u hier waarneemt, in uw binnenste vast. Denk en verwerk en keer dan terug naar de Aarde, mijn zoon, en volg daar al het leven en spreek dan van onze wereld uit als God tot de mens.

Wij mogen dat doen, Mozes! Wij zijn Goden, Mozes! In ons leeft Zijn kern en we zijn geestelijk bewust geworden.

Leer al het leven van God kennen, ga in uzelf na wat goed en verkeerd is, gij weet nú, hoe God u het leven gaf."

Mozes weet reeds wat hij doen gaat. Hij kijkt naar zijn meester op en zegt: „Ik zal dienen, meester, en ga terug naar de Aarde. Voor mijn Vader doe ik dat. Ik wil mijn taak voortzetten. In mij is het weten gekomen en het grote verlangen om te willen dienen. Ik zal mijn leven losmaken van de stoffelijke wetten, ik wil geestelijk ontwaken en alles van mijzelf geven voor God. Gij, die mijn voorvader zijt, hebt mijn leven geopend. God zal mij de kracht en de steun geven om mijn taak te kunnen voortzetten. Hij is waarlijk een Vader van Liefde."

„Voor God doen wij alles, mijn zoon! Ik ga thans heen. Indien u mij nodig heeft, stel u dan op mijn leven in. Door aan mij te denken, kom ik tot u terug, nimmer zullen wij bij ons werk alleen staan, miljoenen aan deze zijde zijn gereed om ons te helpen. God zegene u en de uwen. Op ons leven rust Gods zegen."

Mozes begreep nu. Hij voelde de heilige betekenis van zijn leven, dat een schakel was tussen God en de mensheid op Aarde. Hij gaat diep in op de goddelijke wetten en maakt zijn „oorzaak en gevolg" goed. En zo doen zijn volgelingen. Ook zij zoeken het goede, vechten tegen hun verkeerde eigenschappen. Zij worden liefdegeesten, in wier leven het weten is gekomen, de rijke schat van het geestelijke bewustzijn, dat eeuwigdurend blijft. Zij, kinderen van (het Huis) Israël, hebben hun taak begrepen!

Mozes en de zijnen maken zich los van de Aarde en zijn dan gereed om de eerste sfeer, hun verkregen Koninkrijk Gods, binnen te treden.

Als astrale persoonlijkheid leidt Mozes het leven op Aarde door vele gevaren verder, omhoog naar het licht. Ook hij spreekt nu als God tot de mensheid.

Mozes ziet als zijn meester ver vooruit, vele eeuwen, weet hij, zullen er nog voorbijgaan, voordat de mensheid bewust is en zij God in Zijn Wezen en Schepping kent. De volken van (het Huis) Israël zullen de mensheid voorgaan naar het geestelijke bewustzijn. Bij hun laatste en verschrikkelijkste strijd zal hij, Mozes, zo ziet hij, zijn kinderen bijstaan en naar de eindoverwinning voeren.

„Dan, ja, mijn God, zal ik weer met de mijnen op Aarde zijn. Dan komt de mensheid tot het licht! Zal (het Huis) Israël dan alles mogen weten? Mogen de volken dan de wijsheid ontvangen, die hier mijn deel werd? Zullen zij eens mogen weten, hoe U Uw ruimte schiep en instand houdt? Ik ben gereed mijn aandeel ervoor in te zetten. Alles wat ik van U kreeg, mijn God, ben ik bereid te geven, als het de volken der Aarde van nut kan zijn!"

Mozes en alle andere bewuste zielen in de ruimte dienen en helpen het onbewuste leven om te ontwaken voor de wetten van God. God weet daardoor, dat ondanks de oorlog, de haat en de wraak op Aarde, toch alles goed is. Al Zijn kinderen zullen tot inzicht komen en tot Hem terugkeren. En mét Zijn bewuste kinderen waakt God over hen, als een Vader van Liefde!

Mozes weet nu, dat hij alleen door het goede te doen, alléén door de liefde de sferen van licht kan betreden. Hij voldeed aan zijn eigen verlangen, máár kreeg er ondervinding door en het bewuste gevoel, hoe hij het Koninkrijk Gods kon bereiken. Toen boog hij zijn hoofd voor God, knielde neer voor het leven in de ruimte en zo ontwaakte de God van al dit leven in zijn menselijke-ik! Géén ziel zal eraan ontkomen, de wetten van God eisen de volle

inzet van het menselijk bestaan. Ook de ménsheid kan er niet aan ontkomen!

Van Mozes naar Christus

Eenieder, die doodt, werpt een steen op en bouwt zich een muur, die hem het hoger gaan in de geest belet. Alleen door de misslag goed te maken en te dienen kan de muur worden geslecht. Deze wet hebben de kinderen van (het Huis) Israël moeten aanvaarden, toen zij een taak volbrachten, welke hen met het aardse leven verbond en hen op het stoffelijke leven afstemde.

Er stond de meesters evenwel maar één weg open, die van strijd, hetgeen in de vorige hoofdstukken uitvoerig is aangetoond. Wie durft zich in te denken, hoe de wereld er wel zou hebben uitgezien, als de meesters opgegaan waren in hun eigen geluk en zich verder niet om het leven op Aarde hadden bekommerd? U in uw eeuw had dan nog in het prehistorisch tijdperk geleefd! De meesters zagen hun geluk evenwel als onvolkomen, als het leven op Aarde door gebrek aan geestelijke leiding in duisternis en jammer zou moeten zuchten. Zij begrepen, dat die leiding alleen door hen zelf met goed gevolg gegeven kon worden.

Sindsdien doorloopt de mensheid een leerschool, die haar aan het eind ervan het geestelijk bewustzijn zal schenken. Door het onvermoeide werken van de meesters aan Gene Zijde en hun instrumenten op Aarde begon voor de mensheid het opwaarts gaan in stoffelijke toestand. Zij begonnen in te werken op hen, die het meest openstonden. Deze wonnen langzamerhand aan gevoel, hun betere-ik kreeg meer en meer de overhand en deed hen aansluiten bij de anderen, die dachten en voelden als zij. Steeds meer mensen sloten zich bij deze kern aan. Een strijdbaar volk ontstond, dat de Tien Geboden had ontvangen en zich zou eigen maken.

Mozes en zijn volgelingen hebben de Tien Geboden niet begrepen, ook al wilde Mozes, dat zijn volgelingen de geboden zouden beleven. Maar hoe was hun toestand? Ze stonden ondanks het geestelijk en Goddelijk weten voor oorlog, voor moord en vernietiging. Op het ogenblik, waarop Mozes de Tien Geboden uit de handen van zijn God ontving, hadden zijn volgelingen eigenlijk de strijd moeten staken, één gebod overheerste al de andere, namelijk het „Gij zult niet doodslaan!" Maar Mozes had die hoogte nog niet bereikt, niettemin werden door hem en de zijnen de eerste geestelijke fundamenten voor een christelijke mensheid gelegd!

Het was geen wonder, dat deze kinderen van (het Huis) Israël door hun prediken verzet wakker riepen bij de heidense volken. Er volgden bloedige oorlogen, die het volk van (het Huis) Israël over de Aarde verspreidden. Uw Bijbel vertelt u hierover meer.

De heidense volken dachten, dat zij de geestelijke opstandelingen voor-

goed vernietigd hadden, maar de meesters van Gene Zijde wisten beter. Niemand op Aarde wist, waar de eigenlijke stam Mozes zich bevond, alleen de meesters was dit bekend.

De jaren rijgen zich aaneen. Van de stammen van (het Huis) Israël werd niets meer vernomen, maar Gene Zijde volgde hoe zij zich sterker en sterker maakten om straks zo nodig opnieuw ten strijde te kunnen trekken. De stam Mozes ontwikkelt zich, steeds meer mensen komen tot het geloof en tot God. En de ene profeet na de andere komt nu naar de Aarde en uit hun woorden blijkt, dat er grote dingen te gebeuren staan. De Messias zal naar de Aarde komen, wordt er gezegd. Wat is de bedoeling van God, vraagt men zich af. Waarheen zal deze komst het leven voeren?

Van de profeten kan getuigd worden, dat hun wijsheid over die van Mozes heengaat. Zij dringen al dieper door in het leven van God, en de wetten, waarover ze spreken, worden voortdurend scherper door hen ontleed. Zij prediken hun hoorders over een God van Liefde en deze krijgen hoop, dat er eens rust en vrede op Aarde zal zijn. Zij voelen al wel, dat een hoger leven mogelijk is. Reeds durven ze het aan in zichzelf te schouwen, maar desondanks komen ze niet los van verkeerde eigenschappen. Zij zoeken en tasten nog naar de weg, die hen naar hun betere-ik kan voeren.

Aan Christus' komst op Aarde ging nog een machtige gebeurtenis vooraf. Uit het *Al* hadden de meesters van Gene Zijde het bericht ontvangen, dat op Aarde een groot bouwwerk zou moeten worden opgetrokken. Dit geschiedde; onder leiding van kosmisch bewuste meesters kreeg dit bouwsel vorm. U kent het onder de naam: 'Piramide van Gizeh'. In dit gebouw werd onder meer vastgelegd, dat de Messias uit het *Al* op Aarde geboren zou worden.

Wie is de Messias? Wie is Christus?

Hij is het Heilige Kind Gods. Uit de zevende kosmische levensgraad, uit de sferen dus, kwam Hij naar de Aarde.

Ik mocht het u al zeggen. Op de Maan is Hij als Mens geboren. Hij begon daar als elk ander door God geschapen wezen Zijn Kringloop. Hij maakte alle stadia van leven door, leerde de bestaande stoffelijke en astrale wetten kennen, bouwde aan de sferen van licht, bereikte de ene kosmische graad na de andere en trad eindelijk het *Al* binnen, waardoor Hij zeggen kon: „Ik en Mijn Vader zijn één." Ook Christus heeft dus die lange weg moeten bewandelen en alle graden in de ruimte moeten beleven om het Goddelijke leven binnen te treden?

Ja, ook Christus!

Na wat ik u in het voorgaande over de ontwikkeling van het leven meedeelde, zal u duidelijk geworden zijn, dat Gods wetten voor elk van Zijn schepselen van kracht waren. Als een rechtvaardig God kón Hij voor geen

enkele ziel in de ruimte onderscheid maken. Als een Vader van Liefde kon Hij onmogelijk het ene kind boven het andere stellen en een astraal wezen scheppen, dat als Zijn enig volmaakte Zoon in de ruimte hoog boven Zijn andere schepselen zou tronen!

Alléén door de lange weg van de Maan naar het *Al* af te leggen is Christus Goddelijk geworden en alleen daardoor is Hij God en mens tegelijk.

Iedere voetstap, die u en wij op Aarde hebben neergezet, heeft ook Christus daar geplaatst. Daardoor staat Hij zo dicht bij ons, mensen.

De kerken hebben het wonderbaarlijke in Hem niet begrepen, zij hebben Hem voor ons onbereikbaar gemaakt. Hoe anders zien wij Hem aan onze zijde. Wij leven in en door Hem, wij voelen ons door Hem gedragen, omdat wij weten, dat ook Hij onze weg heeft moeten afleggen om het Goddelijke leven in te kunnen gaan. Zijn adem is het, die ons het bewuste leven gaf. Zijn voelen en denken, Zijn beleven van de wetten verzekerden ons van het Goddelijke ingaan.

U en wij bewandelen dus Christus' weg. U en wij komen in Zijn leven, als we liefde trachten te geven aan al het leven van God. Is het niet machtig te moeten aanvaarden, dat Christus op Aarde heeft geleefd, voordat Hij daar als Messias terugkeerde? Voelen wij niet juist daardoor zo sterk, dat Hij tot ons behoort en Hij onze Vader en Moeder, onze Broeder en Zuster is?

Is het niet machtig te kunnen zeggen: Christus bouwde met de anderen voor ons aan de sferen van licht, aan al de gebouwen en tempels aan deze zijde en aan de levensgraden, welke in de kosmos zijn ontstaan? Zijn hartklop is als de onze en daardoor bezitten we zekerheid, dat ook wij ons Zijn Goddelijk licht eens kunnen eigen maken.

Deze Christus keerde als de Messias naar de Aarde terug om ons het Heilige Evangelie te brengen. Goddelijk bewust als Christus geworden was, kende Hij iedere hartstocht, maar kende Hij ook alle graden in de liefde. Zo was alleen Hij in staat ons mensen de weg naar God te wijzen en kon Hij van zichzelf getuigen: „Die Mij volgt, zal het Eeuwige Leven ontvangen."

Zijn geboorte vond op een heel andere wijze plaats dan de kerken u leren. Zij voltrok zich op de wijze, waarop zich de geboorte van iedere mens voltrekt. De Messias kreeg Zijn stoffelijk organisme door de verbintenis van Jozef en Maria, die het Goddelijk leven in reine overgave en eenvoud ontvingen. Ook hierin kon God geen onderscheid maken, dit moet u duidelijk zijn. Christus kende deze wetten, die tot de heiligste in de schepping behoren, en Hij zou niet anders hebben gewild.

Aan Gene Zijde is het afdalen van Christus door de meesters gevolgd, de kosmische graden waren bij dit machtige gebeuren tot in het Al zichtbaar. Miljoenen zielen zagen de terugkeer van de hoogste meester in de ruimte. Zij

wisten wat Hij op Aarde ging beleven.

Christus sloot Zijn ogen, loste langzaam voor hun ogen op in de wereld van het onbewuste en aanvaardde het vonkstadium. In niets onderscheidde dit gebeuren zich van het natuurlijke proces. De Goddelijk-bewuste had Zijn reis naar de Aarde aanvaard, werd embryo en groeide in Zijn moeder op.

Toen een engel – het was een meester van deze zijde – Maria verkondigde dat door haar de Messias geboren zou worden, was dit leven in haar reeds enige maanden oud! Er zal een rillen en beven door de gelovigen van de kerken gaan als zij mijn woorden lezen. Maar ik zeg u, dat dit, wat ik u geef, de heilige waarheid is. Ik weet dat, terwijl ik deze gegevens over Christus' Heilig leven aan u doorgeef, Hij zélf mij volgt! Ik zou mijn leven vernietigen, mij zelf verdoemen, indien ik u één onwaarheid over Zijn leven vertellen zou. Ik zou mij in de laagste hel storten!

Maria en Jozef ontvingen meer kinderen. Maar Christus is anders dan deze. Hij, als een Goddelijk bewuste, voelt Zijn taak al spoedig en zondert Zich af. Als kind is Christus reeds bewust van het werk, dat Zijn Vader in de hemel Hem opgedragen heeft te doen. Dan treedt Hij geheel gereed in de openbaarheid en predikt de mensheid Zijn Heilig Evangelie, dat als zoete, rijke bron opwelt uit Zijn Goddelijk bewustzijn. De meesters volgden Christus tot Zijn laatste uur op Aarde. Zij waren voortdurend bij hun hoogste meester. Geen seconde is Christus alleen geweest. En toch, hoe heeft de mens Hem begrepen?

Volgens de kerken heeft Christus, op Golgotha hangend aan het kruis, geklaagd dat God Hem verlaten had.

Maar de woorden, die Christus daar sprak, waren anders, groter en dieper en onomvatbaar voor de stoffelijke mens.

In de hof van Gethsemane zou Christus, zeggen de kerken, God gesmeekt hebben de lijdenskelk aan Hem te laten voorbijgaan.

Christus dacht te zullen bezwijken? Christus toont zich zwak? Christus, de Goddelijk bewuste?!

Wat zou er van dit bewustzijn overblijven, als dit waarheden zijn?

Onnoemlijk belangrijk zijn Christus' komst naar de Aarde en de boodschap, die Hij bracht, voor de geestelijke ontwaking van de mensheid geweest. Maar zelfs nu, na zóveel eeuwen, heeft de mensheid nog lang niet alles van Zijn Heilig Leven en van Zijn woorden begrepen. Eens echter zal de mensheid daarvan alles worden geopenbaard, dan schrijven de meesters de Bijbel opnieuw. In de Eeuw van Christus zal dit geschieden, naar Gods wil!

Christus' Heilig Leven en de betekenis, die dit heeft voor elke ziel, voor al het leven van God in de ruimte – daarvan zal ik straks nog mogen getuigen als ik spreek over „Golgotha". Ik herhaal nog eens: de wetten van God heeft

Christus als mens en als Messias moeten aanvaarden! Een astrale geboorte bestaat niet: niet één ziel kan buiten de stoffelijke wetten om een nieuw lichaam ontvangen! Hiervoor zijn man en vrouw nodig en daartoe dienden Jozef en Maria. Christus is geboren gelijk zijn zusters en broeders, in niets beleefde Hij andere wetten!

Hij was en zal blijven de Eérstgeborene in de Goddelijke Ruimte! Hij zal ons mensen blijven voorgaan, omdat Gods wetten en de Goddelijke Liefde het óók van Christus eisten. Maar hierdoor heeft Hij als Gods Zoon en Kind het Goddelijke *Al* bereikt!

En God zag, dat alles goed was!

De ontwikkeling van de mensheid in tweeduizend jaren

Christus, de Goddelijke Leraar en Profeet, vervult Zijn zending, Hij leert de mensen God zien als een Vader van Liefde, geeft hun regels mee, die hen tot een hoger en geestelijker bewustzijn kunnen voeren, en wijst hun de weg naar het Koninkrijk Gods.

Aanvaardde de mensheid Zijn Goddelijke boodschap? Was er in haar het verlangen naar geestelijke bewustwording? Leefde zij volstrekt naar de regels, die Hij haar meegaf?

Uw geschiedenisboeken geven een duidelijk antwoord op deze vragen.

Het Joodse volk, dat Hem kruisigt, volgt zijn eigen weg. Het voelt zich rustig, hoewel het de schuld heeft aan het ganse verschrikkelijke drama, dat zich op Golgotha voltrok (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl). De Joden zien echter in Christus niet meer dan een gewone rabbi en thans, in uw eigen tijd, erkennen zij nog de Messias niet in Hem. Die rabbi behoorde niet tot hen en ook Zijn Heilig Evangelie zegt hun niets. Ze negeren het en leven verder, zoeken zich te verrijken en versjacheren al wat voor Gods andere leven heilig is. Ze kennen zichzelf niet en willen niet inzien, dat het waarachtig de Messias was, Die zij aan het kruis sloegen. Maar de eeuwen door drukt de stilte van Golgotha op hun zielen en deze wijkt nimmer, al praten en handelen zij nog zo druk!

Als ze zouden willen luisteren, kunnen ze in die stilte de stem horen, die van hoog boven de heilige stad Jeruzalem roept:

„Hoort mensen, hoort, kinderen van God, uw Vader in de hemel, hoort, want (het Huis) Israël roept om u. Wacht niet langer, buigt uw hoofden, want zó alleen leert ge de Goddelijke wetten kennen.

O, gij farizeeërs en schriftgeleerden, gij huichelaars, die het heiligste leven van God hebben vernietigd, zoekt gij nog steeds uzelf? Verloochent gij nog langer uw God? Leed en smart zullen erdoor over u en uw kinderen komen!"

Als ze zouden willen luisteren, kunnen ze in die stilte een angstwekkend geschrei horen. Niemand weet, waarvandaan dit geschreeuw komt. Alleen de Jood kan het weten. Het zijn de angsten van het Joodse volk en deze nemen in de loop der eeuwen almaar toe. Het voelt zich ontredderd, het gaat diep gebukt onder een vreselijke vloek en het ziet tevergeefs uit naar de Messias, die deze van hem af zal nemen. Waarom luistert het niet naar het vermanende woord, dat uit Jeruzalem opstijgt en naar alle richtingen klinkt.

„Caiphas – o, Caiphas. Uw huis zal instorten. Gij zult uw nageslacht onder uw eigen leven begraven. Gij wilt uw eigen leven redden en dat van uw kin-

deren, maar ge zult de ellende niet kunnen ontvluchten, want Jeruzalem zal gezuiverd worden van al het kwaad, gezuiverd van de pest, die het nageslacht moet aanvaarden, o, Caiphas.

Hoor toch! Het is Gods stem, die tot u spreekt. En het is de stem van uw eigen geweten. Eens zult ge moeten luisteren naar het woord, dat diep en waarachtig is en u ziende zal maken.

Gij hebt u vergrepen. Gij hebt toegestaan, dat het heiligste Wezen in de ruimte vernietigd werd. Buig uw hoofd en breng al uw kinderen tot de „Enige God", waartoe de Messias tot u kwam."

In de stilte is deze vermanende boodschap te horen, maar geen Jood luistert of ziet naar Jeruzalem en Golgotha, liever kijkt hij naar omhoog, naar de wolken, waar hij verwacht, dat een eigen Messias zal verschijnen. Maar hij zal tevergeefs omhoog zien. Er komen geen profeten meer naar de Aarde. Die er komen moesten, zijn gekomen en volbrachten hun taak. Moeder Aarde en haar kinderen ontvingen zelfs het allerheiligste wezen in de ruimte. Het werd omgebracht en na hém zal geen andere Messias naar de Aarde afdalen.

De heidense volken aanvaardden Christus evenmin. De begeerte naar macht en rijkdom, hun gewelddadigheid blijven ook in de eeuwen na Hem hun handelingen bepalen. Bloedige oorlogen zijn er het gevolg van. En in het geweld, dat zij ontketenen, verklinkt Christus' liefdeboodschap.

Is dus alles, het werk van de meesters, de strijd van Mozes en Christus' komst uit het *Al*, is dit alles voor niets geweest? Neen! Want in de loop der eeuwen groeit het volk van (het Huis) Israël, dat het woord van Christus en Mozes met zich draagt en bewaart, in aantal en het wordt tegen de verdrukking in sterker. De stammen leven over de gehele Aarde verspreid. Niemand weet waar ze zich precies bevinden, zomin als men dat weet van de eigenlijke stam Mozes. Gene Zijde kent echter hun verblijfplaats. Zij blijven de Koningen en de leiders van deze stammen volgen en bezielen, het eens gevormde geestelijke contact blijft volkomen. Zij dwingen hen hun volken zo sterk te maken, dat ze eens in staat zullen zijn de heidense volken hun wil op te leggen.

Het leven op Aarde ondergaat intussen grote veranderingen. De ontwikkeling van de mensheid vordert. De steden worden groter en veranderen, niet in het minst door de uitvindingen, die ware technische wonderen zijn en door deze zijde worden geïnspireerd. Vreselijk blijft het kwaad, dat op Aarde woedt en nimmer is de satanische invloed van de hellen, wier bewoners zich op Aarde uitleven, zo verschrikkelijk geweest. De voortdurende oorlogen maken het leven tot kwelling. Telkens denkt de mens, dat de wereld op het punt is te vergaan. Maar daar zijn de profetieën, die een ontzettend einde aankondigen. Er zal een oorlog komen, zo afschuwelijk, dat hij met

geen andere te vergelijken zal zijn. Dan, zo zeggen die voorspellingen, zullen de mensen vogels zien vliegen, die vuur spuwen en dood en verderf brengen. En er zullen vreselijke gedrochten van ijzer en staal over de Aarde rijden om alles wat hen in de weg komt te vernietigen. Alles wijst erop, dat die strijd toch nog niet is aangebroken. Die monsterlijke vindingen ontbreken nog. De mens begrijpt de profetieën niet, die hem door de profeten onder inspiratie van de meesters van Gene Zijde gegeven werden en gelooft telkens het einde van de Aarde te beleven.

Zo bezien lijkt het of de mensheid zich geheel van God en Christus heeft afgekeerd en naar haar ondergang holt. Maar daar zijn lichtpunten.

De enkeling maakt zich al van het stoffelijke leven los en volgt een hoger bestaan. Hij aanvaardt het leven van Christus en is bezig tot God terug te keren. Hij doodt niet, maar geeft liefde, met de blik gericht op Golgotha, hij is een lichtend voorbeeld voor de massa.

Schoner en edeler wordt de kunst, die de Aarde ontvangt. De muziek, de beeldende kunsten maken een enorme bloei door en wijzen erop, dat er ondanks de barbaarse, ja dierlijke verschrikkingen onder de mensen bezig is een schoner, bewuster gevoel te groeien.

Zo nadert de Eeuw van Napoleon. De volken zijn machtiger in het kwaad dan ooit te voren. De kleine volken worden door de grote onder de voet gelopen en onderdrukt. Dan weer is het een klein volk, dat alle kracht en kwaad aan zich getrokken schijnt te hebben, grote volken onderwerpt en een bloedig spoor nalaat waar het verschijnt.

Macht en welvaart wisselen naargelang het zwaard de overwinning dan wel de nederlaag brengt. In niets zijn de volken te vertrouwen. Pacten, die gesloten zijn, hebben geen betekenis, ze worden genegeerd, zodra het eigenbelang dit nodig vindt. Er leeft angst in de harten van miljoenen mensen, massale slachtingen, met duivels raffinement uitgevoerd, storten de volken in de ellende. De wereld moordt, viert haar lage instincten uit, alsof er geen Golgotha geweest was ... Moeder Aarde bloedt uit duizenden wonden en bidt, dat haar kinderen toch eens uitgestreden zullen raken en het zwaard zullen wegbergen omwille van de liefde.

De heersers haken naar macht, orgiën van haat en vernietiging dompelen de massa in ellende. Wat zou er van de wereld en de mensheid terechtgekomen zijn, als de meesters niet hadden ingegrepen en deze blinde hartstochten ten goede geleid hadden? Ik vraag het u weer en zal het u blijven vragen!

Er moet allereerst eenheid komen in Europa, zoals er straks eenheid moet zijn onder alle volken der Aarde. Het streven van de meesters is erop gericht die eenheid tot stand te brengen. De mens wil vechten en vernietigen, goed, maar dan moet er tenminste de eenheid in Europa door bereikt worden!

Onder de miljoenen is er één mens opgestaan, die zich geroepen voelt Europa tot die eenheid te brengen.

Napoleon!

Deze naam ligt weldra op ieders lippen, hij zal geschiedenis maken. Zijn leven en heerschappij zijn u bekend. Maar waarom begeerde hij zo fanatiek Europa aaneen te sluiten? Het is een gedachte, die hij van de meesters ontving. Zij waren in en om hem heen en drukten deze gedachten op z'n gevoelsleven af. Hij is een werktuig in hun handen en aldus heeft zijn leven betekenis voor Gene Zijde.

Begrijp dit alles goed, lezer! De mens Napoleon werd verteerd door machtswellust en geen middel was hem te wreed om zijn verlangens te dienen. Hij ontketende een hel op Aarde en liet het bloed van honderdduizenden stromen. Rusteloos voortgezweept door zijn drift naar bezit en heerschappij, begon hij de ene militaire actie na de andere. Het waren echter de meesters, die richting gaven aan zijn plannen!

Napoleon was het product van een wereld, die voor een groot deel nog op haat en vernietiging ingesteld stond. Van hem in één slag een edel, geestelijk levend en denkend mens maken, konden de meesters niet, zomin als zij het kwaad van de mensheid maar ineens in goed vermochten om te zetten. *Maar wél konden zij, en dit geschiedt dan ook de hele historie door, de vreselijke uitbarstingen van het menselijke kwaad dienstbaar maken aan hun gezegende plannen.*

De meesters bedienden zich van de veroveraar Napoleon om tot de eenheid van Europa te geraken en de kleine landen tot de grote op te trekken. Dat Napoleon zich van hun inwerking onbewust was, spreekt, gezien zijn mentaliteit, wel vanzelf. En zo vergaat het deze veroveraars – zij geloven hun eigen plannen te dienen, maar de waarheid is, dat ze door de revolutie, die ze ontketenen, de geestelijke evolutie van de mensheid bevorderen, dit door de wil en het bewuste dienen van de meesters.

De geestelijke winst die van de militaire operaties en de bezetting een gevolg is, is deze: de volken leren elkander door dit weliswaar ongewenste en afgedwongen contact toch beter kennen, wat de eerste stap vormt tot het begrip, dat de volken zich door de tijd zullen eigen maken. En ook het leed, dat de volken ten gevolge van de oorlogen moeten doormaken, werpt winst af. Winst voor God en de massa!

Het schijnt alsof te midden van het geweld van de strijdende wereld geestelijke ontwikkeling onmogelijk is. En toch zien we gebeuren, dat er zich voortdurend meer mensen van de onbewuste, vechtlustige massa afkeren en aan een hoger leven beginnen. Zij komen hiertoe door de ellende en het leed, dat over hun hoofden wordt gebracht. Iedere daad, voor het kwade verricht,

schept bezieling en door deze komen zielen tot ontwaking. Door het leed komt de mens tot inkeer en wendt hij de blik tot God!

Dat Napoleon er niet in zou slagen de eenheid van Europa tot stand te brengen en nog wel op de noodzakelijke, rein-geestelijke basis, die alleen het geluk en de vrede van de aaneengesloten volken zou vermogen te waarborgen, was de meesters uiteraard bekend. Voor een dergelijke taak was Napoleon allerminst geschikt, wel kan van hem worden getuigd, dat hij de volken een stap dichter tot dit ideaal heeft gebracht. Hij schudde hen krachtdadig wakker en met iedere oorlog zien meer mensen in, dat haat en vernietiging de wereld naar de afgrond voeren.

Napoleon wordt definitief verslagen en wel door (het Huis) Israël, dat in deze strijd werd betrokken. Maar nog zijn de heidense volken niet overwonnen. Slechts vijftien procent van de gehele mensheid gaat tot (het Huis) Israël over. Eens zal ook Napoleons volk tot (het Huis) Israël overgaan. De heidenen zijn nog sterk en het zal nog veel tijd en strijd kosten, voor zij zich door (het Huis) Israël zullen laten leiden.

Bezit (het Huis) Israël echter zélf al geestelijke diepte, is het zélf al geschikt voor z'n leiderstaak?

Neen! Ook (het Huis) Israël begreep nog niets van Golgotha, ook (het Huis) Israël moest nog voor het leven van Christus ontwaken. De volken van (het Huis) Israël leefden nog niet veel anders dan de heidense volken. Ook onder hen was het een grote chaos. Hun bewustzijn raakte nog immer het leven op Aarde, het geestelijke leven, zoals Christus dat had gepredikt, was hun vreemd. Ook zij moesten nog veel leren, wilden ze begrijpen, welk een taak de meesters in hun handen hadden neergelegd.

Vreselijk is het lijden geweest, waarin haar oorlogen de mensheid hebben gestort. De volken zoeken zich van hun wonden te herstellen, het vernielde te herbouwen.

Prachtige vindingen stromen naar de Aarde, ze worden er door de afgezanten van de meesters gebracht en zijn nodig voor de geestelijke ontwaking, die op de nood en de verschrikking moet volgen en deze verhoogt haar kracht. Maar ondanks alle gunstige veranderingen in de maatschappij durft niemand aan een blijvende vrede te denken. Nog is de massa op oorlogen ingesteld en deze blijven dan ook niet uit. Volken voeren veldslagen, maar alleen dan, wanneer (het Huis) Israël in de strijd betrokken wordt, zijn de meesters paraat. De plannen mogen niet in gevaar gebracht worden. Zelfs gelovige mensen gaan nog met een gerust geweten de oorlog in. Hun geestelijkheid is zichzelf nog niet bewust van Gods wetten. Christus zei: „Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan." Maar zij, die zeggen in Zijn woorden te geloven, negeren ze ...! Het „Gij zult niet doden" wordt al evenmin door

hen verstaan.

Als zíj dan al aan de Geboden Gods voorbijgaan, in hoeverre zullen de heidenen er zich dan door gebonden achten? Deze willen er helemaal niets van weten, zij haken naar macht en overheersing, zij wensen de wereld en haar rijkdommen aan zich ondergeschikt te maken. De bewuste mens op Aarde ziet hun drijven en voorvoelt, dat zijn werelddeel spoedig opnieuw in vuur en vlam zal staan.

(Het Huis) Israël zal dan opnieuw strijd moeten leveren tegen de heidense volken.

Wat de bewuste mens allang voorvoeld heeft, wordt nu de massa duidelijk. Zwoel en vol dreiging is de atmosfeer, waarin de Europese mens ademt. Hij voelt, dat elke stap, die hij doet, hem dichter naar het noodlottige uur voert.

De leiders van de volken voeren de bewapening tot ongekende hoogte op. Zij benutten er de schitterende uitvindingen voor, die door de meesters en hun helpers op Aarde gebracht zijn. De meesters wisten natuurlijk, dat de mens ze misbruiken zou. Zij zagen echter ook hierin de grote lijn: door het misbruik ervan zou de mensheid zichzelf schaden, maar juist hierdoor tot bewustzijn komen!

Ziekten slopen en vermoorden het menselijke organisme, maar om dit alles tegen te gaan worden door de regeringen weinig gelden beschikbaar gesteld. Alles is nodig voor de legers. Velen, die de ten hemel schreiende armoede zien, waardoor massa's mensen omkomen, vragen zich af, hoe hun Koningen en Keizers door God zélf aangesteld kunnen zijn, zoals hun kerken leren. Enkelingen baden in weelde, de massa sterft van armoede en de regeerders smijten handen vol geld weg voor oorlogstuig! Hoe kan God, vragen ze zich af, zoveel tegenstrijdigheden dulden? Heeft God niets anders voor Zijn kinderen weggelegd? God toch!

Voor eenieder is het duidelijk, dat een oorlog onvermijdelijk is. Opnieuw staat er vreselijke ellende voor de deur. Angstwekkend is het aardse leven. Moord en vernietiging, haat, hartstocht en verschrikking, honger en ellende, bestaat hieruit het geluk voor de aardse mens?

De enkeling bidt tot God, maar zijn gebed gaat verloren in het gekletter van de wapens, waarmee de regeerders dreigend zwaaien, onder de toejuichingen van de massa.

De enkeling waarschuwt en herhaalt Christus' woorden. Hij is bereid álles voor zijn Heer te doen, hij wil in de leeuwenkuil af dalen of de brandstapel beklimmen. Hoe anders is de massa nog! Zij is blind voor Christus' heiligheid of huivert voor de strikte, volledige toepassing van Zijn Geboden. Haten en vernietigen vindt ze makkelijker dan liefde geven en goeddoen.

Ze zoekt liever de duivel dan God!

Ook de volken van (het Huis) Israël slapen nog en zijn ver verwijderd van het geestelijke ontwaken. Maar ze zullen wreed in hun slaap worden gestoord, een vreselijke schok zal hen tot ontwaken en inzicht brengen.

Toch heeft de enkeling ongelijk, als hij de staat, waarin het mensdom verkeert, té zwart ziet, en oordeelt, dat het na al de eeuwen, die meer dan door de liefde, door haat, strijd en vervloeking getekend werden en dit ondanks de woorden van de profeten, maar weinig gevorderd is.

(Het Huis) Israël moge dan in veel nog niet veranderd zijn, het is toch al bezig zich een hoger leven eigen te maken. Het gaat de weg, die de meesters hebben uitgestippeld.

(Het Huis) Israël ziet zich in het bezit van de sleutels, die de poorten der Aarde kunnen openen. Dit openbaarden de meesters al aan Mozes, toen hij zijn strijd begon.

(Het Huis) Israël bevaart de zeeën en trekt steeds weer nieuwe landen tot zich. Nu reeds is vast te stellen wie de eigenlijke stam van Mozes is.

Steeds sterker wordt (het Huis) Israël, het wordt nimmer verslagen. De heidense volken moeten ervaren, dat (het Huis) Israël niet te vernietigen is. Waar berust het geheim van de kracht van (het Huis) Israël? *Bij de meesters van Gene Zijde, in wiens handen (het Huis) Israël een instrument is!*

Er gaat bezieling over de Aarde en zij komt regelrecht vanuit Jeruzalem. Ze trilt in de harten van hen, die openstaan voor het goede. Met het vorderen van de jaren komt er meer eenheid onder de volken. Goede eigenschappen ontwaken. De ziel krijgt uitstraling. Nog overheerst evenwel de duisternis, maar de meesters weten, dat thans de laatste fasen van de door Mozes aangevangen strijd op leven en dood zijn ingetreden. De als een loden last op de mensheid drukkende en door de heidense volken gesponnen duisternis zal dan aan flarden worden gescheurd, zodat het licht van Gene Zijde in z'n volle kracht op een vredelievende en naar geestelijke wijsheid hunkerende gemeenschap kan neerstralen.

Ook het verleden spreekt mee. Het karma, door de mens in z'n vele levens geschapen, moet, voor zover het kwaad door hem nog niet is afgedaan, beleefd worden. Het vreselijke uur zal weldra slaan voor een Europa, dat feestviert en zich uitleeft. Satan en de zijnen hebben hun hellen verlaten om het feest mee te maken.

De bezoedeling van Gods Heilig leven en van Zijn wetten kan niet meer worden voorkomen. De waanwijze, zich oppermachtig voelende mens zoekt z'n macht te bewijzen en te vergroten. Hij heeft z'n bewapening zo opgevoerd, dat een uitbarsting wel móet volgen. Nuttige vindingen, die de hele mensheid tot zegen kunnen zijn, worden tot afgrijselijke monsters omgebouwd en door hen worden de profetieën bewaarheid. Er vliegen reuzenvogels door de

lucht, die vuur spuwen en dood en verderf zaaien, waar ze verschijnen.

Meerdere voorspellingen gaan in vervulling, maar de mensheid bekommert zich niet om profetieën. Ze leeft in een roes en viert haar hartstochten uit. Het woord van Christus kan de harten niet bereiken en de daden richten. Om aardse begrippen als nationale eer en vaderlandsliefde, om hun honger naar land, rijkdom en macht te stillen, zijn de mensen nog bereid een oorlog te ontketenen, met alle verschrikkingen en alle smart, die daaraan vastzitten. En als deze oorlogen hen niet voor onnóembare tijd ten verderve voeren, dan komt dat alléén maar, doordat de meesters van Gene Zijde, deze vorsten van liefde, de gewelddaden nog dienstbaar weten te maken aan hun gigantische plan, dat de mensheid door de stoffelijke, naar de geestelijke eenheid beoogt te brengen.

Augustus 1914. De hel breekt los.

De volken van (het Huis) Israël zochten geen oorlog, maar als de heidenen tot de strijd overgaan, vinden ze hen paraat. De uiteengeslagen kinderen van de stam Mozes hebben zich tot krachtige volken opgebouwd. (Het Huis) Israël beheerst de oceanen en zo is het mogelijk, dat zelfs van overzee hulp wordt geboden.

Thans is al vast te stellen, welke landen tot (het Huis) Israël behoren. Waarom sluit Amerika zich bij Engeland aan? Waarom gaat het niet samen met Duitsland? Omdat Amerika tot het volk van (het Huis) Israël behoort en als zodanig zich één voelt met de stam Mozes, Engeland! Toch is deze waarheid aan geen van beide volken bekend.

De heidenen willen Europa voor zich bezitten, maar dit roept (het Huis) Israël in het geweer. De meesters zijn weer op Aarde en mét hen is Mozes daar om de kinderen van (het Huis) Israël door de gevaren te loodsen en de heidenen de nederlaag toe te brengen.

Wie geestelijk denkt en voelt zal de grote lijn zien in het wereldgebeuren. Het is in genen dele toeval of aan aardse krachten te wijten, dat de stammen van (het Huis) Israël door de eeuwen de overwinning aan hun zijde hebben. De mens als massa denkt niet over het leven na de dood en gelooft niet aan de mogelijkheid van een ingrijpen in het aardse gebeuren door hen, die het stoffelijke leven verlaten hebben. En toch zal hij eens moeten aanvaarden, dat de taak van Mozes en de profeten niet ophield, toen zij de Aarde achter zich lieten. Zij zijn thans nog even actief bezig, voortgedreven door de drang tot daden, die in elk mens leeft, en door hun allesoverheersend verlangen de mensheid het geestelijke geluk te schenken, dat zijzelf wonnen! Men denkt op Aarde, dat Christus dood is, tot Zijn Vader in het *Al* is teruggekeerd en wellicht slechts neerziet en mediteert. Ja, wat doet Christus thans? Zet Hij zich nóg in voor Zijn kinderen, voor wier zieleheil Hij eens uit de Goddelijke sferen naar de Aarde kwam en aan wie Hij Zijn Geboden meegaf, die Hij

met Zijn Leven bezegelde?

Hoe zou het anders kunnen! Vanuit het *Al* volgt Christus het leven op Aarde en is Hij met de meesters in verbinding. Van Hém ontvangen zij hun berichten. Hóe deze luiden weet, behalve de meesters, géén mens. Maar dat zij kosmisch afgestemd zijn en ze de mensheid zonder dat zij het zich bewust is, regelrecht voeren naar het ontzagwekkende verheven doel, dat liefdegeesten zich stelden, is onloochenbaar voor wie alle feiten kan overzien. Wie een blik zou kunnen slaan achter de sluiers, zou ervaren, dat God waakt en mét hem Christus en de meesters!

Dat de aardse mens te midden van de barbaarse verschrikkingen van een moderne oorlog twijfelt aan zijn geloof en zijn God, dat hem de zin van alle ellende ontgaat en hij de hoop op betere samenwerking, zonder oorlog, haat en vernietiging, opgeeft, het is begrijpelijk. En toch hoeft hij niet zo te wanhopen – ondanks alles!

De oorlog 1914-1918 betekent voor de gehele mensheid een evolutie in de goede richting, terug naar Golgotha.

1914-1918 geeft de mensheid een levensles en al wordt ze niet begrepen, een grote stap naar dit begrip is toch weer gedaan.

1914-1918 bracht de vernietiging van miljoenen levens. Vreselijk is de schade, die in de landen wordt aangericht. Naarmate de volken sterker zijn geworden en de technische middelen groter, hebben de pijn en de smart zich verduizendvoudigd. En ook is waar, dat uit de oorlog ’14 - ’18 een andere geboren zal worden, een, die nog vreselijker zal zijn en de mensheid in nóg afschuwelijker ellende zal dompelen, wat door niemand in de ruimte zal kunnen worden voorkomen.

Maar vast staat – en dit kan niet ontkend worden, want de meesters konden het waarnemen – dat alweer méér mensen door het leed en de verschrikking tot inzicht komen en beseffen, dat haat en geweld de oorzaak zijn van alle ellende. Ze keren er zich vanaf en beginnen aan een beter leven terwijl ze hun stemmen verheffen om de liefde te prediken, als zijnde de enige macht, die de volken tot blijvende eenheid kan brengen!

Er is meer!

1914-1918 dwingt de volken reeds kleur te bekennen en zich óf bij (het Huis) Israël óf bij de heidenen aan te sluiten. Merkwaardige gevallen doen zich hierbij voor. Er zijn heidense volken, die zich bij (het Huis) Israël aansluiten en het helpen de overwinning te behalen. De heidenen zijn zich alleen bewust van het „nu”, wat het verleden en (het Huis) Israël betreft zijn ze onbewust. Zo ze geweten hadden, wiens strijd ze met de overwinning hielpen bekronen, zouden ze zeker de zijde van hun soortgenoten hebben gekozen. Maar ook dit komt eens in een nog vreselijker oorlog, weinige jaren later.

Ook zijn er nog volken, in welke het verlangen leeft zich van de rest van de wereld af te sluiten. Maar ook dat is niet meer mogelijk. In ’14 - ’18 worden ze hieraan al voortdurend herinnerd. En straks zullen ook zij kleur moeten bekennen.

De heidense volken begeren oorlogen, zetten Europa in vuur en vlam. Een enkel bevel van hun heersers is daartoe voldoende. Met gejuich worden de wapens omgegord en trekken de mannen ten strijde, gesterkt door de aanmoediging en de bloemen van de vrouwen. Waarom verzet de massa zich niet tegen de verschrikkelijke bevelen van haar leiders? Omdat ze de oorlog nog niet verafschuwt!!! Maar zelfs al zou zij dit wel doen, dan nóg liet ze niet na de bevelen getrouw op te volgen. Dit komt doordat de massa nog als het kuddedier voelt, denkt en handelt. Wat de eenling al wel begrijpt, behoort nog niet tot het bewustzijn van de massa. Eens zal ook zij echter bewuster leren handelen en dan aan haar regeerders zo nodig de macht durven onthouden om miljoenen mensen in de ellende te dompelen.

’14 - ’18 en de komende oorlog zullen haar nader tot dit geestelijke bewustzijn brengen. Zo is de oorlog in vele opzichten een harde, maar doeltreffende leerschool.

’14 - ’18 bracht schrik en pijn over Europa. Maar de mensen wilden niet anders, ze kennen zichzelf nog niet en verstaan evenmin het doel van hun leven op Aarde. De gehele mensheid zal het leven en handelen van Christus moeten aanvaarden en God leren dienen. Pas dan zal zij het zwaard laten roesten en gereed zijn een geestelijke gemeenschap op te bouwen, waarin voor wreedheid, armoede en ziekte, angst en leed, geen plaats kan zijn.

’14 - ’18 bracht al deze lessen. De volken vechten voor deze evolutie, ook al dachten ze de wapenen te hanteren voor hun eigen doeleinden, voor eigen aards bezit! 1914-1918 bracht winst voor (het Huis) Israël en dus voor de mensheid in haar geheel.

Tallozen gaan tot (het Huis) Israël over en beginnen aan een nieuw leven. Het evenwicht tussen goed en kwaad is bereikt! In de volgende en laatste oorlog zal (het Huis) Israël in de meerderheid zijn en zullen de kinderen van (het Huis) Israël definitief de heidenen overwinnen. Het merendeel van de volken verlangt thans al naar rust en vrede!

Het einde van de oorlog komt. (Het Huis) Israël behaalt de overwinning. De staatslieden komen bijeen en stellen de protocollen op, die Duitsland aan handen en voeten binden. Maar waarom waren de bepalingen zo onmenselijk streng? Wie op Aarde heeft het begrepen?

Duitsland werd gesmaad, ja, geestelijk en lichamelijk vernietigd, miljoenen mensen aan honger en ellende overgeleverd. Was het niet voldoende, dat dit volk verslagen en overwonnen werd? Kan een God van Liefde dulden, dat

een volk aan zulk een ellende wordt blootgesteld? Waarom grijpt hij niet in?

Op het ogenblik, dat het verdrag van Versailles werd opgesteld, geschiedden er wonderen.

Toen de staatslieden bijeenkwamen en besluiten namen, die het lot van de wereld bepaalden, waren de meesters van Gene Zijde bij hen!! Er waren er onder de staatslieden, die de geopperde bepalingen te zwak, anderen, die ze afschuwelijk vonden. Hoe dan ook, het verdrag kwam tot stand en werd ondertekend door politici, die dachten zélf te handelen.

Het waren echter de meesters, die die besluiten namen, welke ruimtelijk diep waren en met God, Gene Zijde, (het Huis) Israël en de totale mensheid te maken hadden!

Zoals Mozes het eens had beleefd en vele andere aanvoerders van (het Huis) Israël, kregen ook de staatslieden in 1918 hun astrale gegevens. Voor de kosmisch bewuste meesters, die hun plannen al tot in dit verre stadium met het grootst denkbare succes hadden uitgevoerd, bestonden er geen onoverkomelijke hindernissen. Zij waren in staat elk menselijk gevoelsleven te overheersen, zij konden stoffelijke en geestelijke wonderen verrichten. De staatslieden worden door hen geïnspireerd, ze kunnen zelf niet meer denken, hun gevoels- en gedachtenleven staat onder een hogere macht.

Onder deze inspiratie wordt het Verdrag van Versailles opgemaakt en verpletterend is de boodschap, waarmee de Duitse staatslieden huiswaarts keren. IJzig streng, ja, wreed zijn de protocollen van Versailles en desondanks zijn ze ruimtelijk diep en bezitten ze kosmische betekenis!

Waarom legden de meesters Duitsland dit verschrikkelijke verdrag op?

Dit is het enige antwoord: om dit land ertoe te brengen spoedig een nieuwe oorlog te ontketenen!

De meesters berechtten Duitsland, niet om dit volk voor eeuwen te breken en uit te schakelen, maar om het daarentegen nog groter en sterker te maken. Zij zagen een vast doel voor zich en niets kon hen tegenhouden.

Duitsland behoort tot de heidense volken. Het wil groot en machtig zijn en andere volken overheersen, het wil de Aarde bezitten. Kunnen de meesters dat toestaan, moeten ze goedvinden, dat een heidens volk goedwillende naties neerslaat en smoort?

Deze mentaliteit moet uitgebannen worden, of er zal nimmer vrede op Aarde zijn.

Door het Duitse volk te knechten, willen de meesters het een *prikkel* geven, die het tot opstand zal brengen. Duitsland zal vergelding zoeken en opnieuw naar de wapens grijpen. Maar dan zal het de gehele mensheid tegenover zich vinden en zich met z'n luttele bondgenoten eens en voorgoed voor de macht van (het Huis) Israël moeten buigen. *Dan zal niets de vreedzame opbouw van*

het Koninkrijk Gods in de weg staan!

Toen de meesters de protocollen deden opstellen zagen zij ver vooruit. Zij wisten, dat dit ogenblik beslissend was voor de toekomst en een nieuwe oorlog tot gevolg zou hebben, vreselijker en afschuwelijker dan '14 - '18 was. Door dit verdrag zou eens de Aarde dreunen, zouden de steden en dorpen worden verwoest, mannen en vrouwen en kinderen omkomen. Mijn God, waarheen voert Gij Uw leven? Heeft Christus ook met deze daad te maken? Ontvingen de meesters ook deze gegevens uit het *Al*?

Ja!!! Toen de protocollen van Versailles werden opgemaakt, keken de meesters tot in het Goddelijke *Al* en wisten dat het zo goed was. Heel de „Ruimte" stond op die gebeurtenis ingesteld, welke toch voor de staatslieden een eigen belevenis was en voor hen niet anders kón zijn. Maar wat weet de aardse mensheid van Gene Zijde, van God en van Christus af?

Het uur van de ondertekening beslist echter over miljoenen jaren! Dit uur krijgt betekenis voor Golgotha, voor God en Christus. Dit uur heeft betekenis voor al het stoffelijke, geestelijke en kosmische leven, ja, voor het *Al*, waarin zij zijn, die eens op Aarde waren. Zij zien naar de Aarde en naar het gebeuren, bij welks voltrekking alle hemelen geopend zijn en er verbinding is met alle astrale en stoffelijke levensgraden in het Heelal. Het straft Duitsland met het oogmerk, dat dit opnieuw de kop zal opsteken om dan, na al zijn krachten te hebben verbruikt, voorgoed het onderspit te delven, waarna het geschikt is om tot (het Huis) Israël te worden opgetrokken.

Dit uur zal eens ontwaking brengen, de volken wakker schudden en hen wijzen op Christus' „leven", *het zal geestelijke eenheid en geestelijk bewustzijn scheppen!*

Het zal niet nodig zijn erop te wijzen, dat de zware bepalingen nimmer zouden zijn uitgevaardigd, als Duitsland een andere, hogere mentaliteit had vertegenwoordigd. Het zou dan geen bedreiging hebben gevormd voor de vrede van de volken en het opbouwende werk van de meesters. Duitsland zelf, Duitsland alleen deed de protocollen zo uitvallen!

Door het Verdrag van Versailles lijdt het grote krijgszuchtige volk honger en gebrek. Het is innerlijk verscheurd en bloedt uit vele wonden. Het moet aanvaarden, dat andere volken in het eigen huis regeren. Het land wordt leeggehaald en verarmt steeds meer. De opgelegde schulden kunnen niet ingelost worden, hoe men zich ook afbeult, Engeland en Amerika tonen zich genadeloos, ze weten, dat Duitsland niet te vertrouwen is. Het moet met alle kracht eronder gehouden worden, men is de voortdurende oorlogen moe! Duitsland gaat door deze houding zijn ondergang tegemoet, het raakt uitgeput en zal verbloeden.

Hebben de meesters verkeerd gedaan? Zal de aderlating, die ze dit volk

hebben doen ondergaan, het doen sterven in plaats van het te prikkelen tot een nieuwe krachtsinspanning?

De meesters hebben goed gezien! De tijd zal dit bewijzen.

Verschrikkelijk is het lijden van het Duitse volk, het krijgt echter de hulp van Gene Zijde. Meer dan enig ander volk wordt het door de meesters bijgestaan.

Voel nu de enorme, geestelijke betekenis eens van hun handelwijze. Eerst breken zij dit volk tot de grond toe af, want dan pas, weten zij, is het geschikt om het op te bouwen en gereed te maken voor het Huis Israël.

De haat, die het Duitse volk tegen zijn overwinnaars koestert, is vreselijk. Ze is in eeuwen niet zo fel geweest en is voordierlijk te noemen. Deze haat, de algemene nood, de smaad, die het verteert, dit alles zal het Duitse volk straks tot een geduchte eenheid samenbinden. Het wachten is op de man, die het volk bezielen zal. En deze man is reeds werkzaam onder de leiding van de meesters, die zich van hem en zijn afstemming bedienen om tot hun doel te geraken.

Er gaat iets groots gebeuren, wereldschokkende gebeurtenissen zijn op komst.

Duitslands haat groeit. Het zelfbewuste volk kan de vernedering niet langer dulden. „Vervloekt zij Versailles. Weg met de protocollen, weg, wég met alles, wat Duitslands verheffing zou willen tegengaan. Weg met geschillen, die alleen maar verdeeldheid scheppen, weg met zwakheid en kleinzieligheid. Daar moet hardheid komen en de wil en de durf om Duitsland, het grote, heilige Duitsland, uit z'n verval op te heffen en de schande, het als overwonnene aangedaan, uit te wissen. Er moet eenheid komen onder het volk van Duitse stam, want dan zal het in staat zijn het zwaardrukkende juk af te werpen en een nieuwe, grote rol in het wereldgebeuren voor zich op te eisen."

Zo spreekt de man, die Duitsland wil wakker schudden en het sterk en machtig maken.

De wereld hoort van hem, maar gaat niet op zijn woorden in. Zij heeft geen begrip van hetgeen daar in Duitsland bezig is te groeien. Zij ziet geen gevaar en slaapt haar rustige slaap. Duitsland is overwonnen, het zal nimmer in staat zijn oorlog te voeren.

Zo denkt de mens en het toont overduidelijk aan hoe groot en diep zijn bewustzijn is ... Maar, godzijdank, zijn daar de meesters, zij waken en leiden de volken met vaste, bewuste hand.

De man, die het Duitse volk groot en sterk wil maken, wint aan volgelingen. Hij is fel als de bliksem, in hem dondert het en komen sterren en planeten in botsing. Hij is kosmisch geladen en wordt bezield.

Wie bezielt hem? God? De Voorzienigheid? Voor het Duitse volk, dat hem

als zijn leider erkent, staat vast, dat God het is, die hem als Zijn werktuig gebruikt. Het voelt zich heel wel met deze wetenschap. Het „Sieg-Heil" klinkt enthousiast uit miljoenen kelen, handen worden bij wijze van groet gestrekt, Duitsland is bezig op te staan. Niets houdt dit meer tegen! Het Duitse volk krijgt de wapenrok terug, het oefent reeds, commando's weerklinken en uit volle borst wordt het „Deutschland, Deutschland über alles" gezongen.

En nu pas schrikt (het Huis) Israël wakker. Er gaat een rillen en beven door het kind van (het Huis) Israël, als het het gevaar beseft. Hoe kon het gebeuren, dat (het Huis) Israël zo lang sliep, waardoor de oorlog het onvoorbereid vindt? Terwijl Hitler bejubeld werd, het volk in extase verkeerde, kanonnen de voorraadschuren vulden, sliep (het Huis) Israël. Het Duitse laarzengestamp was in Engeland te horen en nog geloofde het niet in oorlog. Hoe kon het gebeuren, dat (het Huis) Israël zo lang sliep, zodat Duitsland het ver vooruit komt? Waarom waarschuwden de meesters het niet tijdig? Ook dit heeft betekenis.

Er moest uit blijken, dat (het Huis) Israël geen oorlog wilde!

(Het Huis) Israël sliep, maar juist zólang als de meesters het wilden. Nu werpen de volken van (het Huis) Israël zich met koortsachtige ijver op de bewapening. Zij zijn echter ver achter bij Duitsland, dat een enorme macht heeft opgebouwd.

Zal (het Huis) Israël de verloren tijd kunnen inhalen? Het is wanhopig, maar tracht de eigen zwakte te verbergen.

De wereld staat voor haar laatste oorlog. Duizenden jaren terug hebben de profeten hem al voorspeld. De volken zijn meer of minder gereed ervoor. De meesters zijn op Aarde! De vreselijke slag kan ontbranden.

Deel 2: Het heden

De mentaliteit der volkeren

In de eeuwen, die voorbijgingen, evolueerde de enkeling, hij maakte zich bewustzijn eigen, zijn karakter vormde zich en daaraan was zijn persoonlijkheid te herkennen. Hij stond ervoor al zijn foute eigenschappen te bevechten en te overwinnen, wat een strijd op leven en dood betekende. God schonk de mens alles, maar deze, Zijn kind, moest zich Zijn wetten eigen maken om geestelijk te ontwaken. Telkens stond de mens voor zijn stoffelijke en geestelijke opbouw, het overwinnen van zichzelf. Hij vernietigde eindelijk het lagere in zich en z'n betere ik evolueerde. Voor de enkeling duurde dit proces miljoenen jaren, toen trad hij de astrale wereld binnen en kreeg hij een plaats, die zijn innerlijke afstemming aanwees. In de astrale wereld ging hij verder om zich hoger te ontwikkelen.

Ook de massa heeft die weg moeten bewandelen. De volken der Aarde evolueerden en maakten zich, door oorlog na oorlog te beleven, bewustzijn eigen. Toen de volken zover waren gekomen, trad de persoonlijkheid naar voren en daaraan was vast te stellen, welke afstemming een volk had bereikt.

Vele eeuwen terug leefden de volken nog in een chaos, zij wisten van God noch gebod af en leefden maar raak. Toen daar de profeten naar de Aarde kwamen en de mensheid een geloof ontving, veranderde zij. Er kwam meer karakter, waarna vast te stellen was, welke volken tot Israël (het Huis Israël, waartoe eenieder behoort, die gelooft in één God en liefheeft alles wat leeft) behoorden. Naarmate de eeuwen verstreken kregen de volken meer bewustzijn. Het ene volk stak gunstiger af dan het andere, maar niet een kwam er toch boven de dierlijke toestand en levensafstemming ten opzichte van Gene Zijde uit. Van geestelijk bewustzijn was er nog geen sprake. Deze hogere graad moesten de volken zich nog eigen maken.

De enkeling wilde zich van de dierlijke graad losmaken, hij scheidde zich van de massa af om aan een hoger leven te beginnen. Hij beleefde zijn strijd heel in zichzelf. Door leed, honger en ellende werd hij wijzer en bewuster. Met de massa was dat anders, zij kon alleen door een oorlog leren en ontwaken. Zijn gesel dwong de volken hun karakter te veranderen en in miljoenen jaren bereikten zij een zekere hoogte. Elk volk bezit thans een eigen karakter en dit stelt tevens zijn geestelijke afstemming voor de astrale wereld vast, zoals dat bij de enkeling het geval is. En zoals de enkeling, moet ook de massa naar haar geestelijke graad, haar geestelijke afstemming aanvaard en behandeld worden. Napoleon moest dit ervaren!

Toen hij de volken tot eenheid wilde brengen, stond hij voor hun dierlijke levensgraad. Als Napoleon deze mentaliteit had kunnen aanvoelen, zou hij

hebben geweten, dat de volken nog niet voor die eenheid gereed waren. Al die volken, als persoonlijkheden gezien, waren voor die hogere gedachten nog niet te bereiken. Maar Napoleon dacht die eenheid tóch te kunnen bewerkstelligen en hij beleefde zijn eigen ondergang hierdoor. Hij vermocht de afstemming van de volken niet te peilen en zo kan ook het ene volk dit niet van het andere.

Om de levensafstemming ten opzichte van onze wereld van de enkeling en de massa te kunnen vaststellen, moet men het aardse leven hebben verlaten en het hogere bewustzijn bezitten.

Napoleon wilde de volkeren tot eenheid brengen, die niet anders deden dan elkander beliegen en bedriegen en plechtige verdragen sloten, welke een dag later al geen waarde meer bezaten, kortom handelden naar hun dierlijke levensgraad. Aan Gene Zijde wist men wat het resultaat van zijn bemoeiingen moest zijn en ook wanneer de tijd rijp was om de beoogde stoffelijke en geestelijke eenheid te bewerkstelligen.

Geen volk begreep iets van zijn eigen levensafstemming of kon zeggen: ik behoor tot (het Huis) Israël. De karakters van de volken liepen te veel uiteen, hun ware persoonlijkheid was nog steeds zoek, deze moest zich nog scherper manifesteren.

Zelfs in 1914 -1918 was niet vast te stellen, welk karakter een volk bezat en hoe deze persoonlijkheid zou reageren. Nog verborgen de volken zich voor elkaar, zetten zij maskers op, zodat ze van elkander niet wisten, wat er achter die maskers werd uitgebroed. Maar er zal een tijd komen en wel heel spoedig, dat elk volk zijn ware aangezicht moet tonen en kleur bekennen. Daarvan sprak de Bijbel al, maar nog werden de profetieën niet begrepen.

Hoe dichtbij liggen de jaren ’14 - ’18, en toch was het ook toen nog niet mogelijk het waarachtige ik van de volken vast te stellen, omdat ze zich angstvallig voor elkander verborgen hielden, hun ware ik verdoezelden.

Nog niet één volk kende zichzelf. Volken leefden boven hun stand, het ene deed al dikker dan het andere en achter het masker, dat ze opzetten, verborgen zij hun roof-instinct. Men dacht aan niets en niets anders dan aan het vergroten van zijn kracht en macht. Maar deze gulzigheid zouden de volken duur moeten betalen. Eens zouden ze voor hun eigen ik komen te staan.

God zond Zijn Zoon niet voor niets naar de Aarde, naar de mensheid om haar te leren wat het inhield, te leven naar Zijn wil en wet. Leugen en bedrog, haat en machtsbegeerte, hartstocht en geweld, al dit lage en gemene zal door de volken moeten worden afgelegd. Golgotha dwingt hen ertoe. Ziet u, hiervoor kwam Christus naar de Aarde.

In de eeuwen, die voorbijgingen, werden door de volken de voordierlijke en dierlijke karaktertrekken afgelegd. Velen ervan, maar nog niet allen,

maakten zich van de dierlijke graad los en kunnen hun afstemming thans grofstoffelijk noemen.

Toen Napoleon de Europese volken tot eenheid wilde brengen, bevonden deze zich – zoals gezegd – in de dierlijke levensafstemming. Het geestelijke aanvoelen moest nog ontwaken, de voorwaarde tot een hoger leven. Dit zou de mensheid eerst over enige honderden jaren bezitten, zodat Napoleon zich te pletter liep. Toch wierp zijn strijd winst af en het waren de meesters, die deze af dwongen. Napoleon bracht het gevoel voor eenheid onder de volken en gaf aldus de eerste stoot tot de hogere bewustwording van Europa. Pas later zou de mensheid er echter in kunnen overgaan. Een geweldige, werelddelen omvattende strijd zou hen tot eenheid brengen. Daartoe moesten echter nog de nodige uitvindingen komen. Ze zouden op Aarde komen!

Napoleons intuïtie ging dus niet verder dan de volken aan eigen kracht en bewustzijn bezaten. Deze heerser kon niet hoger komen, niet meer bereiken, het bewustzijn van de volken riep hem het halt toe. Als de volken in ons leven hadden kunnen zien en daar de geldende wetten vaststellen en hen aanvaarden, ik verzeker u, dat ze zich hadden aaneen gesloten. Maar de mens weigert zijn hoofd te buigen, aanvaardt niet eens Christus' woorden, hij vertikt het om Gods leven en wetten aan te nemen of te eerbiedigen en stoot zich niet één maar duizend keer aan dezelfde steen. Is het dan vreemd, dat andere wetten naar voren moeten treden om dit opstandige karakter te dwingen? En deze zijn niet te ontgaan, 's mensen evolutie eist het. Zo kan het gebeuren, dat de massa alléén door een oorlog met zijn verschrikkingen op grote schaal op de knieën te dwingen is en zich gewonnen zal geven.

Het jaar 1914 komt in zicht. Ik schilderde u zostraks al hoe de mentaliteit was van de volken omstreeks die tijd. Al deze Europese persoonlijkheden als volken leefden nog in het land van haat of in een schemertoestand, namen voor bewustzijnsgraden, zoals wij die aan onze zijde leerden kennen. Geestelijke karaktereigenschappen zijn in de volken nog onbewust! De wil om het goede te doen en met andere volken in harmonie te leven, slaapt nog.

Het jaar 1914 rukt de volkeren hun maskers af. Velen tonen zich als wilde dieren. Na '18 werden de maskers weer opgezet, maar de volken hadden elkander intussen in verschillende opzichten leren kennen. Men wist nu wat men aan elkander had, op welk volk men rekenen kon. Meer behoefde '14 - '18 niet te brengen voor de meesters aan deze zijde! Dan nadert het jaar 1939.

Een nieuwe strijd staat voor de deur. Welke mentaliteit bezitten de volken thans? Welke volken behoren tot (het Huis) Israël, welke tot de heidense volken? Waar leeft (het Huis) Israël? Zeer veel scherper dan '14 - '18 zal de komende oorlog op deze vragen antwoord geven. Van Europa uit zullen grote dingen geschieden. Wie zich nu naast Engeland voelt, behoort tot (het

Huis) Israël. Deze volken wensen geen oorlog meer. Vele malen zijn ze ten strijde getrokken, in het bijzonder de eigenlijke stam Mozes, en vielen ze andere volken aan. Het doel was deze tot het eigen bestaan op te trekken, wat nodig was om tot de bewuste eenheid te komen, maar wat door de wereld, zo goed als door hen zelf, overigens nimmer werd begrepen. Thans echter willen ze geen oorlog meer om andere volken te knechten, maar begeren in rust en vrede te leven.

(Het Huis) Israël doet alles om de heidense volken van een oorlog terug te houden. Ja, om de vrede te bewaren gaan de staatslieden van de stam Mozes naar het eens overwonnen Duitsland. Zo diep is (het Huis) Israël bereid het hoofd te buigen, maar het zal niet helpen, de heidense volken willen hun eigen weg gaan, ook al voert deze regelrecht naar de oorlog, ze zijn enorm sterk en zich van hun macht bewust. Terwijl (het Huis) Israël met het hoofd tot op de grond buigt, strekken de heidenen de halzen, ze voelen haat en willen de vernietiging van (het Huis) Israël, van Engeland! Een dieper buigen achten de meesters niet nodig, zij weten immers wat Duitsland wil.

Uit dit alles treedt het karakter van (het Huis) Israël, maar tevens dat van Duitsland naar voren.

Waartoe de heidenen niet in staat zijn, laten de kinderen van (het Huis) Israël zien. Deze kunnen het hoofd al buigen en ze bewijzen ermee, dat ze uit ’14 - ’18 hun lessen hebben getrokken.

Het is nu onomstotelijk bewezen – de heiden staat tegenover de christen, het kwade bevecht het goede, de duivel strijdt tegen God, Christus en de meesters. De heiden vecht tegen Golgotha, waar (het Huis) Israël neergeknield ligt en vraagt, hoe te moeten handelen. De volken van (het Huis) Israël bidden en smeken God om de vrede te mogen behouden en in Duitsland klinkt uit miljoenen kelen het persoonlijk Sieg Heil!

Duitsland toont z’n ware karakter en valt Polen aan. Dit dierlijke bewustzijn laat zich niet langer beteugelen, het slaat door haat bezeten op hol, vertrappend wat het op z’n weg komt. En toch zal het zich te pletter lopen, omdat de geestelijk bewuste graad wakker geschud is en een muur van staal optrekt.

De karakters van de volken spreken thans, zoals nog nimmer te voren. Maskers worden afgelegd, de volken bekennen kleur – wat eens en voorgoed tot eenheid zal leiden. In de Eeuw van Christus zou dat geschieden, maar op Aarde is men Christus vergeten, ook al leeft Christus in miljoenen harten. De wetten van Golgotha kent men nog niet en die wetten moeten thans worden beleefd. Deze dwingen de volken hun karaktereigenschappen te tonen en te doen herkennen. Zij dwingen hen naakt voor God te verschijnen. Welke volken willen (het Huis) Israël volgen? Welke willen de vrede en de

rechtvaardigheid dienen? Welke volken voldoen aan Gods wetten? Welke volgen strikt de Tien Geboden op? Hoever zijn zij gevorderd op de geestelijke weg?

Deze oorlog eist van de volken op deze vragen te antwoorden. Hij eist van hen, dat ze jegens God en Christus kleur bekennen en het hoofd leren buigen en naar geestelijke eenheid streven. Wie zulks weigert, staat tegenover (het Huis) Israël – Engeland en Amerika en vele andere volken. Engeland en Amerika zijn de machtigste volken van (het Huis) Israël en hun is de taak opgelegd, de rust en de vrede op Aarde te verzekeren.

Het losbandige leven, dat de volken der Aarde tot nu toe hebben geleefd, is in strijd met Golgotha. Met (het Huis) Israël moeten zij aan een hogere staat beginnen. Elk volk moet thans weten, waaraan het toe is en in welk opzicht het dient te veranderen. Er zijn volken, die nog het dierlijke bewustzijn bezitten, ze leven in de duisternis en zijn dierlijk ingesteld op het kwaad. Maar er zijn andere, die reeds het licht zien, dat afstraalt van een hogere levensgraad. Zij zijn afkerig van het geweld, van dikdoenerij en opschik, ze verfoeien leeg gepraat en glanzende blikjes, ze zoeken Christus, in tegenstelling met de heidenen, die zichzelf liefhebben!

Deze heidenen – u zult hen leren kennen. Ze willen u al het goede van de Aarde geven en een geluk schenken als geen ander volk vermag. Maar – godzijdank – de volken van (het Huis) Israël zullen thans door dit bedrog heen kunnen zien, bestraald als zij worden door de Godslamp. Desondanks zullen ze trachten u te overtuigen, deze heidenen, maar de profetieën hebben u reeds voor hen gewaarschuwd en gezegd, dat ze zullen liegen en bedriegen, zoals nog nimmer gelogen en bedrogen is! Welke volken behoren tot de lagere bewustzijnsgraden en welke tot de hogere? Welke betekenis heeft het, dat in deze grote strijd heidense volken met (het Huis) Israël strijden en kinderen van (het Huis) Israël met de heidenen? Waaraan ontleent deze oorlog zijn kosmische betekenis? De strijd, die de verschrikkelijkste is van alle tijden, raakt niet meer alleen de volken, hij raakt de planeet Aarde. Hoe is dit te verklaren en waardoor bezit deze oorlog die diepte? En waarom is hij, wat weinigen van u zullen geloven, de laatste, die het mensdom zal teisteren?

De Eeuw van Christus zal u het antwoord brengen!

De volkeren der aarde

Zo u deze oorlog totaal wilt begrijpen, moet u de evolutie, het karakter en de afstemming van de volken kennen. Om de persoonlijkheid van de volken echter stoffelijk en geestelijk te ontleden, is het nodig, dat u tot de astrale wereld behoort.

Immers, zo vraag ik u, is het nu mogelijk vast te stellen, welke volken van de lagere, dierlijke graden deel uitmaken en welke reeds de hogere, geestelijke intuïtie bezitten? Kunt u de ganse ontwikkeling van de mensheid overzien en vaststellen, hoever zij is gevorderd op de weg naar het geestelijke bewustzijn? Weet u wát „geestelijk" bewustzijn eigenlijk is? Wie kent het verleden van een mens? U kunt uw eigen verleden niet vaststellen, hoe zou u dan het verleden van een volk willen kennen? Wie op aarde kent de hellen, de hemelen en de astrale wetten? Wie het ontstaan van de schepping en het doel van het leven op Aarde?

Slechts wie het kosmische bewustzijn bezit, is het gegeven het geestelijke peil van de volken vast te stellen en hun karaktereigenschappen te ontleden. Dit bewustzijn is alleen te bereiken door de mens, die Gods Universum kan bereizen. Wij als kosmisch bewusten, hebben alle astrale wetten leren kennen en ons eigen mogen maken. We hebben Gods leven in zijn eeuwigdurende voortgaan kunnen volgen, waardoor het ons mogelijk is het huidige stadium en zijn diepe problemen te doorschouwen en te begrijpen. Voor ons astrale wezens ligt het aardse leven naar alle kanten open – hierdoor kunnen wij de volken ontleden en kennen wij de geestelijke afstemming van al de miljoenen zielen, die van een volk deel uitmaken.

Ik wil thans beginnen met de ontleding van uw eigen volk.

Gij moet de mensheid zien als een persoonlijkheid. De volken vertegenwoordigen deze persoonlijkheid als karaktereigenschappen. NEDERLAND nu vormt een hogere karaktereigenschap van die persoonlijkheid. Deze karaktertrek duidt tevens de geestelijke afstemming van uw volk aan. Hij houdt intuïtie in, die uw volk maakt tot de voelhoorn van de mensheid. Dit is vast te stellen aan tal van eigenschappen, die uw volk zich verworven heeft en welke wij thans willen volgen.

Waarom wenste uw volk geen oorlog? Omdat het een geloof en een God van liefde heeft leren kennen. Het zoekt het hogere leven en buigt zich voor Golgotha. Nederland had slechts één wens: in vrede te leven met andere volken om rustig aan de opbouw te kunnen werken. Nederland begeerde geen gebiedsuitbreiding door wapengeweld, het wilde slechts zichzelf én anderen tot zegen zijn. Uw volk had zichzelf in dit opzicht reeds lang overwonnen en

die lage eigenschappen na veel strijd en leed afgelegd.

De vele kerken, die Nederland telt, zijn er het bewijs van, dat uw volk zich geestelijk wil verrijken. Het vecht als een massa tegen het kwade in haar gemeenschap – een strijd, waaraan andere volken nog moeten beginnen – en het heeft hier bijna overwonnen.

Deze karaktertrek staat voor moord, leugen en bedrog niet meer open, het heeft de „Tien Geboden" aanvaard en wenst ernaar te leven. Het volk als massa zoekt het goede en het is daardoor in harmonie met de andere volken.

Deze karaktertrek is betrouwbaar, een woord van dit volk heeft waarde doordat het wordt nagekomen, aan bezoedeling denkt het Nederlandse volk niet.

Nederland is gereed voor de hogere bewustwording en het zal zich dit geestelijk stadium eigen maken. Alle krachten worden hiervoor ingezet, het werkt bewust aan de eigen persoonlijkheid verder.

Vijfenzeventig procent van uw volk staan achter deze taak en groeien in geloof en wijsheid. Deze massa wil in liefde leven! Ik moet in dit verband opmerken, dat het nog niet de géestelijke liefde is, die door haar werd gewonnen. Zij heeft stoffelijk lief, maar staat voor de astrale geestelijke. Deze liefde gaat ver boven de stoffelijke uit, uw volk heeft er enige eeuwen voor nodig haar te bereiken. Maar de drang, de bezieling haar eigen te maken is er.

Het is om dit alles dat het Nederlandse volk tot (het Huis) Israël behoort.

De vijfenzeventig procent, die voor het goede werkzaam zijn, beijveren zich tevens de onbewuste massa van uw volk opwaarts te trekken. Ook deze groep moet ontwaken, eerst dan zal er geestelijke eenheid zijn. Zij, die tot de vijfentwintig procent behoren, bewandelen een eigen, maar doodlopende weg. Vijftien procent ervan zijn volstrekt onbewust, deze mensen hebben God niet nodig, ze zoeken Christus niet en zijn levend dood te noemen. Dit percentage dient de laagheid en bedrog, bedrijft ongure praktijken om aan geld en macht te komen, kortom, vertegenwoordigt het kwaad in al zijn vormen.

De overige tien procent lijken in slaap gedompeld, zij leven niet en staan voor alle invloeden open. Zij willen de heidenen volgen, maar ook Christus, maar waarom weten zij eigenlijk niet. Deze mensen zijn niet in staat aan te voelen wat goed en verkeerd is en te makkelijk volgen zij de lage instincten.

Doordat het Nederlandse volk als mássa zich heeft losgemaakt van hartstocht en bewust geweld, is het uitgesloten, dat het nog genieën voor het kwaad aantrekt. Andere volken daarentegen trekken juist deze genieën aan, zonder de betekenis hiervan te kennen, en zijn blij die „Übermenschen" te bezitten. Het geestelijke peil van ons volk belet ook, dat gelden beschikbaar worden gesteld voor vindingen, die de vernietiging dienen, zo hoog is uw

volk gekomen.

Als u dit alles voelt, moet het u duidelijk zijn, waarom het Nederlandse volk niets met het nationaalsocialisme te maken wilde hebben. Het kind van (het Huis) Israël heeft lief, tevens als massa. En de vijfenzeventig procent van uw volk walgen van de idealen en denkbeelden van deze beweging. Wat zij voor uw volk vertegenwoordigt is knechting, bruut geweld, bedrog, gemeenheid, verraad en duizenden andere eigenschappen meer, die tot het lagere, voordierlijke instinct behoren. Deze gedachten moeten botsen tegen de gezonde, vrije, bewuste, op liefde ingestelde mentaliteit van het Nederlandse volk. De mensen, die deze beweging dienen, vertegenwoordigen de lagere eigenschappen van uw volk, zij handelen aldus dierlijk slecht of stemmen er door te zwijgen op z'n minst mee in. Deze lieden hebben God en Christus niet nodig, zij voelen zichzelf „Übermenschen" en beleven de duisternis! Is het dan zo'n wonder, dat deze lage graad ondanks zijn vele inspanning door de hogere graad scherp wordt afgewezen?

Het is tevens geen wonder, dat de Nederlander zo'n slecht soldaat is. Het kind, dat de hogere bewustwording nastreeft, heeft die hartstochten afgelegd. Deze mentaliteit houdt niet van bruut geweld, van overheersing, van opschik, van ridderkruisen, commando's en andere razernij. Zij zoekt de wetten van God op te volgen en zich eigen te maken.

Het moet u thans duidelijk zijn, waarom uw land een voelhoorn van de mensheid is. Nederland staat ingesteld op het hogere geestelijke leven, voor laagheden is dit volk niet meer te vinden, het zoekt God, kortom het is een stam van (het Huis) Israël.

Om dit alles is uw koningin een kind van de kerk en van (het Huis) Israël. Zij stamt uit een godvruchtig geslacht, dat door werken en dienen is opgebouwd, zij bezit het vertrouwen van uw volk en de rest van de wereld en zij verdient dit, omdat zij rechtvaardig is. Met haar huis wil zij oprecht God en de mensen dienen. Zij zou nimmer in staat zijn haar volk naar de afgrond te zenden, haar karakter en haar geloof in de Allerhoogste beletten dit. Satan kan haar niet beïnvloeden. Die macht heeft zij overwonnen, zij gaat een rechte weg, het is de weg, die naar God voert. Uw Koningin vertegenwoordigt de hogere bewustwording en mét haar volk, de vijfenzeventig procent, die overheersend zijn en blijven!

Toch heeft haar leven voor de astrale wereld nog geen betekenis. Voor het stoffelijke leven van uw volk doet zij alles – voor het géestelijke bewustzijn kan zij niets doen, doordat zij en haar volk hiervoor nog moeten ontwaken.

Wanneer zou haar leven en dat van andere koningen, keizers en leiders voor de astrale wereld en voor de gehele mensheid betekenis hebben?

Als zij hun leiderschap zouden volbrengen op de wijze als Mozes het eens

deed! Mozes diende met alle krachten in hem de geestelijke bewustwording, niet van een *stam*, maar van de *mensheid*. Uw aardse regeerders dienen hun vólk, maar meestal alleen zichzelf. Als zij het leiderschap van Mozes zouden navolgen, zouden zij in waarheid God en Christus en de meesters hebben vertegenwoordigd.

Nu moeten zij aanvaarden, dat hun werk geen geestelijke betekenis heeft, ook al dienen zij hun eigen volk en ontvangen zij de hulp van de meesters daarbij. Hun dienen is aards, stoffelijk, maar niet geestelijk zoals eenmaal dat van Mozes. Zij gaven hun krachten om de stoffelijke welvaart van hun landen op te voeren, maar met het prediken hiervan kan een waarachtig leider niet tevreden zijn. Oneindig veel belangwekkender dan de stoffelijke welvaart is de geestelijke bewustwording van de mensheid. En hiervoor juist zetten Mozes en de zijnen alles van zichzelf in! Al die leiders hadden dus veel meer van hun taak kunnen maken.

Zeker is het volbrengen van een dergelijke taak ontzagwekkend zwaar. Zij eist van een leider, dat hij verder gaat dan de mentaliteit van z'n volk hem toestaat. Hij is het ver vooruit en moet het hoofd bieden aan het wanbegrip en de tegenkanting, welke elkeen ondervindt, die de massa naar een hoger stadium wil voeren. In plaats van zich dus aan te passen aan de mentaliteit van het eigen volk, moet een leider met een waarachtige opvatting van de stoffelijke en geestelijke kanten van zijn taak, met inzet van heel zijn persoon streven naar het volbrengen van de door God aan een leider gestelde opgave. Gods wil is het, dat zij, die zich tot hoge maatschappelijke taken hebben opgewerkt, zouden werken aan de stoffelijke en geestelijke opbouw van Zijn kinderen. Zij bezitten de macht ertoe, maar hoeveel heersers na Mozes, hun grote voorbeeld, waren op die wijze werkzaam?

Om een massa op te voeren is intuïtie nodig, een enorme bezieling en een nimmer aflatende wil! Met liefde te voelen voor God en het bezit van een groot geloof alléén komt men er niet.

Mozes was een waarachtig koning van (het Huis) Israël, zijn leven kreeg betekenis voor de stoffelijke en de astrale wereld, voor de stoffelijke en de astrale bewustwording. Niet één koning of keizer leefde en handelde zoals hij, want allen dienden het aardse leven, de stoffelijke opstanding, hun eigen persoonlijkheid.

Waar ter wereld leven de bewuste heersers, die God vertegenwoordigen op geestelijke afstemming? Welk volk ontving door hén de hogere liefde en bewustwording? Zijn zij wezenlijk dienaren van Christus te noemen? Arbeidden zij werkelijk van uur tot uur met inzet van ál hun krachten aan de stoffelijke en geestelijke opbouw van de mensheid? Het ontbreken van de geestelijke liefde, die nog geen heerser aan zijn volk heeft kunnen schenken,

stelt het levensbeeld van de huidige mensheid vast. Dit bepaalt tévens de mentaliteit van uw eigen volk. *Het verklaart ook, waarom uw land werd aangevallen en onder de gesel van de oorlog te lijden kreeg!*

Zo Nederland de aangeduide geestelijke hoogte bereikte en zijn oorzaak en gevolg, de fouten in het verleden begaan, had goedgemaakt, zou God nimmer hebben kunnen dulden, dat uw land door Duitsland onder de voet werd gelopen. Uw eigen wetten zouden u tegen dat geweld hebben beschermd. Het Nederlandse volk had echter nog goed te maken, zóver is het nog niet, dat het kan zeggen: we maakten ons de hogere bewustwording eigen, deden al het begane kwaad oplossen en richtten ons leven zó in, dat het de vestiging van het Koninkrijk Gods op Aarde betekent.

Nederland moest tot denken, tot nieuwe werkzaamheid geprikkeld worden. Het was ingeslapen en God duldt dat niet. Hij wenst, dat ons innerlijk voortdurend wakker is en bezig zich het hogere gevoel eigen te maken. Zo we als bewusten tot Hem willen terugkeren, dienen we aanhoudend ons innerlijk te onderzoeken, foute eigenschappen eruit te werken en in goede te veranderen. Maar zodra we met het bereikte peil genoegen nemen, slaapt ons innerlijk in en vloeit onze bezieling weg. We staan letterlijk stil. Wat voor de enkeling geldt, is ook voor de massa. Nederland was ingeslapen, was tevreden over de behaalde resultaten en het streefde niet ernstig meer naar de hogere, geestelijke bewustwording.

Zo riep het zelf om stuwing en bezieling – de oorlog zou het die geven. Duitsland viel uw land binnen, verpletterde uw leger en ontpopte zich als een roofmoordenaar. Ruw werd uw volk wakker geschud, dit volk van (het Huis) Israël, deze kleine stam van Mozes, dat zo'n gewichtige taak te vervullen heeft in het gigantische plan van de meesters.

In de storm, die over uw land trekt, wordt alles blootgelegd, wat er aan goed en kwaad onder uw volk leeft. De bewuste Nederlandse mens is erdoor ontwaakt en zal, zodra de omstandigheden het weer mogelijk maken, met hernieuwde ijver en bezieling werken aan de vestiging van het Koninkrijk Gods op Aarde.

Dit volk is door een lagere mentaliteit over te halen noch te beïnvloeden – hoe duidelijk blijkt dit thans. De Nederlander laat alle propaganda, hoe grootscheeps ook, over zich heengaan, omdat hij daarin toch het prehistorische bewustzijn onderkent. De nationaal-socialistische idealisten willen van uw volk soldaten maken. Tekent deze wens niet hun grote bewustzijn? Zoveel intuïtie heeft de leider van deze beweging, dat hij daarin nog gelooft te slagen ook! Alsof de Nederlander in de loop van de jaren niet overduidelijk te verstaan heeft gegeven, dat hij alles wat maar naar soldaatje-spelen zweemt, verwerpt.

Hoe liepen ze over de wegen, uw soldaten? Onverschillig sloften ze voort, ze hingen in hun kleding en vervloekten hun wapenrok. Maar is hij daarom als het erop aankomt een slechter soldaat dan de Duitser? Voelt u, wat ik bedoel? Een soldaat vertegenwoordigt ellende, haat en vernietiging en daarvoor voelt het Nederlandse hart niet meer. Maar men kan ook het vreedzaamste wezen tot dolwordens toe sarren, dan keert het terug tot het dierlijke instinct en slaat van zich af voor het behoud van het eigen leven (Tussen haakjes in eerste druk: Ik kom op deze gevoelsuiting nog terug, straks als we tot de behandeling van het karma van de enkeling en de massa komen.)

De Duitser kan marcheren en met de benen stampen. Denkt u, dat de Nederlandse soldaat zulks niet kan? Natuurlijk wel, doch hij heeft dit slaafse, domme gedoe afgelegd!

Waarom voelt uw volk niet voor hun schetterende marsmuziek? Omdat het vindt, dat dit ketelgerammel in het oerwoud thuishoort! En de Nederlander hunkert niet naar militaire opschik. Hij bezit een gezond karakter en haakt niet naar het edele metaal, dat hem uit beloning voor de betoonde wreedheid op de borst wordt gespeld. Hij verafschuwt gesnauw en hielenlikkerij, wat typisch Duits is en een mentaliteit, die we straks zullen leren kennen. Slechts enkele volken keren er zich vanaf en laten zich snauwen en commanderen, de overige verliezen het rustige opwaarts gaan in de geest niet en laten zich door Christus wijzen.

Het is dus een onzinnige gedachte van die leider, dit volk van vijfenzeventig procent bewuste Nederlanders in zijn onbewuste leven te kunnen optrekken. Van achter de bajonetten van uw bezetters werpt hij zich op als uw leider. Hij schenkt zichzelf die titel, maar verdient hem niet. Deze leider kent niet eens het gevoelsleven van zijn eigen volk, deed hij dat wel, dan zou hij nimmer aan zijn onzin zijn begonnen. Hoe zou hij dan kunnen weten, dat het huidige stadium een kosmische betekenis heeft en niet om duivelse afbraak, maar om geestelijke opbouw vraagt?!

Mozes en de zijnen waren óók idealisten en te allen tijde bereid hun leven voor de geestelijke bewustwording van de mensheid in te zetten. De idealisten van úw tijd zijn grofstoffelijke wezens, die hun eigen levensgraad dienen en merendeels zichzelf liefhebben. Mozes diende de mensheid, uw idealisten een volk en staan hierbij open voor hel en verschrikking. Mozes bracht het geloof in Ene God op Aarde, uw idealisten verderf en duivelse gemeenheid! Mozes was een strijder voor God, een prediker van de liefde, uw idealisten daarentegen scheppen verdeeldheid, honen God en vermoorden het betere-ik in de mens.

Maar zo bedekt kunnen ze hun satanische plannen niet inkleden of de goede kern van het Nederlandse volk doorziet hen en wijst hen af. Hoe vrese-

lijk de toestand ook zal worden, die goede kern blijft onwrikbaar vertrouwen stellen op een hogere macht. En zij zal niet teleurgesteld worden! Als het Nederlandse volk nu maar de volle honderd procent voor het goede en hogere bewustzijn had behaald, zou er nooit een man hebben kunnen opstaan om deze kinderen van (het Huis) Israël zijn verwrongen en zielig-onbewuste leven op te dringen. Maar het is gebleken dat uw massa zover nog niet is en zij zal nog hard aan zichzelf moeten werken om het volmaakte stadium op Aarde, het Koninkrijk Gods, te helpen grondvesten. De voorwaarden daartoe leven echter in uw volk en de bezieling zal na deze oorlog groter zijn dan ooit. De verworven intuïtie is niet aan te tasten, deze oorlog bewijst het. Eens streed uw vorstin voor de geestelijke herbewapening en het was een strijd tegen de ontbindende machten van het geweld. Met die machten zal in de huidige strijd voorgoed worden afgerekend. Tot eenheid gekomen zal uw volk dan kunnen bijdragen tot een grootse ontplooiing van de „Eeuw van Christus"!

Tot de andere, kleine Europese landen, die met Nederland het Huis Israël zijn binnengegaan, behoren *België, Zwitserland, Denemarken, Noorwegen en Zweden*. Nederland is van deze landen het meest bewust, u kunt dit zelf nagaan.

Finland beleeft thans wat ook Frankrijk moet beleven. Het staat voor de keuze: heiden of christen. Door zijn nog niet bewuste graad én door z'n oorzaak en gevolg strijdt Finland thans mét de heidense volken tegen (het Huis) Israël. Evenals Frankrijk zal het echter door deze oorlog en wellicht nog tijdens deze strijd tot bewustzijn komen en tot (het Huis) Israël overgaan, om nog met de volken van (het Huis) Israël tegen de heidenen te vechten. U moet het maar onthouden!

Ook *Oostenrijk* en *Tsjecho-Slowakije* behoren tot (het Huis) Israël. Het staat vast, dat de massa in Oostenrijk deze inlijving bij Duitsland niet heeft gewild. Slechts vijftien procent van dit volk begeerde haar en overrompelde met steun van Duitsland het goedwillende deel. Oostenrijk beleeft z'n karma. Het zal geheel in (het Huis) Israël opgaan.

Griekenland strijdt aan de zijde van (het Huis) Israël. Het kwam reeds lang tot dit bewustzijn.

Bulgarije, Roemenië en *Hongarije* zijn nog onbewust en behoren tot de heidense volken. Ze zullen met schade en schande moeten ervaren, dat zij deze tijd niet hebben begrepen. De leiders van deze volken noemen zich idealisten, ze zijn het ook – maar voor het kwaad. Deze volken volgen Duitsland en ze zijn dus van dezelfde voordierlijke en dierlijke afstemming. Deze oorlog leert hun evenwel machtig veel, hij zal ook deze landen tot het hoogste be-

wustzijn optrekken.

Polen, dat vreselijk onder de Duitse overheersing te lijden heeft, zal door de ellende tot bewustzijn en tot (het Huis) Israël komen. Doordat dit volk door Duitsland werd aangevallen, kreeg het een plaats in de rijen van de volken van (het Huis) Israël, hoewel het dit stadium zélf nog niet bereikt had. Op eigen kracht had dus dit volk niet geweten hoe te moeten handelen, doch het stond met Frankrijk op de drempel van het Huis Israël.

Turkije leeft tussen goed en kwaad, het zal thans echter kleur moeten bekennen. Een eigen weg bewandelen is niet mogelijk. Zoals elk volk onbewusten telt, die niet weten welke weg zij moeten bewandelen en dus maar de sterksten achterna lopen, zo bevinden zich onder het mensdom volken, die niet weten te kiezen. Daarnaar wordt echter in deze beslissende tijd niet gevraagd. Vroeg of laat is het zover, dat een volk z'n standpunt moet bepalen. Niet één volk kan zich buiten de eenheid stellen, die de meesters bezig zijn tot stand te brengen. Zo zal ook Turkije aan de zijde van (het Huis) Israël moeten treden. Het zal zich moeten instellen op het Huis Israël of het wordt door de volken van (het Huis) Israël volkomen uitgeschakeld.

Spanje en *Portugal* behoren tot de onbewuste graden. Spanje is zelfs afgedaald tot de heidense volken, het zal echter evenmin als Turkije een eigen weg kunnen bewandelen buiten (het Huis) Israël om. Het zal met Portugal tot (het Huis) Israël komen.

Hoe is het nu te verklaren, dat er landen buiten de oorlog blijven? Zulks heeft met de afstemming en het beleefde karma van een volk te maken. Deze volken hebben dan al het hunne beleefd, hebben al zoveel geleden en gestreden, dat hun karma is opgelost of dat zij nog door de opgedane wonden terneerliggen en eerst moeten herstellen van hun strijd, op leven en dood gestreden. Het eigen verleden van deze volken spreekt dus en stelt hun huidige toestand vast!

Ik wil nu eerst de *Oosterse volken* aan een korte beschouwing onderwerpen.

De Indische volken zijn reeds tot (het Huis) Israël opgetrokken, zij kregen bewustzijn, vooral door de stam Mozes Engeland en door Nederland. Van Europa uit bouwden de meesters aan de geestelijke eenheid op Aarde. Verscheidene volken van (het Huis) Israël volbrachten voor dit doel een taak. De koloniën spreken in dit opzicht een eigen taal voor de volken. De ogenschijnlijke overheersing door die volken van (het Huis) Israël is dus in wezen niets anders geweest dan het optrekken van die onbewuste massa in het eigen behaalde bewustzijn. Zo krijgt het aardse gebeuren een heel andere betekenis, als de astrale wetten, die deze gebeurtenis tot stand deden komen, maar tot uw eigen leven spreken.

Het doel van de meesters was uiteraard niet, die Oosterse volken te doen

onderdrukken, ze moesten worden opgetrokken. Deze volken, die tot de laagste graden van de mensheid behoorden, konden niet achterblijven. Zonder hen kon er van geestelijke eenheid op Aarde geen sprake zijn. Dat deze volken in het algemeen weinig ingenomen waren met die westerse inmenging, deden ze bij meer dan een gelegenheid blijken. Ook nu in deze oorlog zullen ze zich roeren en zouden ze de strijd om de vrijheid willen beginnen, wat Engeland tot straffe maatregelen noopt, daar het een vijand in de rug niet dulden kan. Na de oorlog zullen die Oosterse volken hun vrijheid verkrijgen en hun eigen leven kunnen beginnen. Ze zullen het dan echter zó inrichten, dat het dienstbaar is aan de gewijde plannen van de meesters.

Ik voerde zo-even aan, dat deze Oosterse volken tot de laagste graden van de mensheid behoren. Begrijpt u mij goed, dit geldt niet voor hun géestelijke toestand. Hun geloof is beduidend dieper dan dat van de westerling. Ook hun intuïtie is meer ontwikkeld. Maar desondanks moet het Oosten naar het Westen.

Christus, het hoogste bewustzijn in de ruimte, kwam naar het Westen, omdat daar het hoogste áárdse bewustzijn leefde. Hier bracht Hij Zijn Heilig Evangelie. Europa werd uitverkoren het over de gehele wereld te verspreiden.

Alle oosterse volken zullen tot Christus komen en Zijn Heilig Evangelie móéten aanvaarden. Hier ligt alweer een taak voor (het Huis) Israël!

Voor *China* en *Japan* hebben de wetten van (het Huis) Israël weer andere betekenis, doordat beide volken hun bestaansgraad hebben bereikt. Het zijn zelfstandige volken, waarvan China tot (het Huis) Israël en Japan tot de heidenen behoort. China is bewúst het Huis Israël binnengetreden, terwijl Japan een groot aantal zielen telt, die op (het Huis) Israël afstemming hebben. Het voordierlijke instinct van de rest overheerst echter dit volk.

China wil in rust leven en in harmonie zijn met de oneindigheid. Hoe Japan zich instelt weet u al uit zijn militaire acties tegen China. Deze dierlijke graad is echter zo belust op macht, dat hij zich nog tegen andere landen zal keren. De feiten zullen spreken. Met de overige heidense volken zal Japan evenwel moeten ervaren, dat hij, die overheersen wil, uitgeschakeld wordt. Verbonden sluiten met andere volken om de rest van de mensheid de eigen ónbewuste wetten voor te schrijven, is thans niet meer mogelijk. Zulks behoort tot het verleden, het is prehistorisch!

Waarom bezitten Japan noch Duitsland de koloniën, die zij zo hevig begeren, en waarom zal Italië zijn veroverd gebied weer moeten afstaan?

Omdat de meesters aan deze heidenen nimmer de leiding over andere volken zouden kunnen toevertrouwen. Zij zijn nietsbezitters, omdat zij geestelijk niets te geven hebben!

Het onbewuste Japanse kind gelooft geestelijk bewust te zijn. Het aan-

vaardt op gezag van zijn godsdienst, dat oorlog voeren heilig is en dat hij, die op het slagveld wordt gedood, dadelijk de hemel binnentreedt. Het voordierlijke instinct in dit land buit dit geloof uit en brengt het volk tot daden van fanatisme, die de westerling zich niet eens voorstellen kan. Japan zal zijn heilige strijd verliezen, ondanks alle verzekeringen van zijn staatslieden en zijn goddelijke Keizer. De winst uit deze nederlaag zal voor de Japanner het geleidelijke opgaan in (het Huis) Israël zijn. Dan zal hij inzien, dat oorlog voeren, mensen doden en zelfmoord nimmer een heilig, Gode welgevallig werk is. En met zijn andere Oosterse broeders zal hij dan Christus willen volgen en Diens Vader als de Ene ware God in de plaats stellen van zijn eigen schijngoden!

Ik ga nu over tot de ontleding van *Duitsland*.

Duitsland wil de heerschappij over de Aarde bezitten. Waarlijk geen kleinigheid. Met dit verlangen bewijst het echter, dat het nog onbewust is; ik zal het u op verschillende wijzen verklaren.

1914-1918 wilde Duitsland leren nooit meer tegen (het Huis) Israël te strijden, daar het toch het onderspit moet delven. Duitsland ziet dit echter nog altijd niet in, evenmin als het beseft, dat het het grote hoofd moet buigen en de wapens voorgoed heeft op te bergen, daar er hogere idealen zijn. Duitsland heeft deze lessen van ’14 - ’18 niet willen aanvaarden en staat dus nu opnieuw voor een harde en verschrikkelijke leerschool.

De geleerden van dit land, die de Führer volgen, laten niets na om de wereld ervan te overtuigen, dat zij de volkeren der Aarde zo goed kennen en begrijpen. En toch zijn al die geleerden met hun staatslieden volslágen onbewust en kennen de volkeren even goed of even slecht als hun eigen domme-ik. Zij zijn op de hoogte van de ontwikkeling van de mensheid voorzover deze ontsluierd is kunnen worden. Van de astrale mensheid weten zij echter niets, zomin als van Duitslands gesteldheid ten opzichte van de astrale wetten, van God en van Christus. Voor onze zijde is de Duitse mentaliteit dierlijk bewust en heeft de massa daar afstemming op de duisternis en wel op het land van haat.

Duitsland zoekt niet God, het zoekt zichzelf, wat geestelijke afbraak betekent. Het wil heersen en met alle geweld leiding geven, en het haat de volken, die niet geleid wensen te worden en zich tegen een Duitse wereldheerschappij verzetten. Met z’n mentaliteit gelooft het deze volken echter door brute kracht te kunnen overreden. Het zoekt door z’n wapens te bereiken, wat slechts door geestelijke beschaving verworven en vervuld kan worden.

Duitsland aanvaardde de levensles van ’14 - ’18 niet. Wéér wil het heersen door het geweld en door de macht van het getal. Miljoenen soldaten richt het af en geeft het de beste wapenen. Duitsland wil soldaat zijn, het luistert

verzaligd naar de marsmuziek en laat zich door niemand bij brengen, dat dit voetengestamp en pottengerammel de mens naar het oerwoud terugvoert.

Het bewijst hierdoor, dat het slechts voor de uiterlijke mens wil werken om het innerlijke leven te vergeten. Het vervloekt Versailles en worgt het zieleleven, dat het geweld wil afzweren om in deemoed aan een hoger leven te beginnen. Het wil sterker dan ooit terugkeren om met zijn dierlijke persoonlijkheid andere volken te overheersen. Niets, niets heeft de oorlog van '14 - '18 de Duitse mens als massa geleerd. Dáárom was het, dat de meesters de protocollen van Versailles deden opstellen. Elke gedachte aan oorlog moest bij de heidense volken zowel als bij die van (het Huis) Israël worden uitgeroeid. Er moest afschuw komen van het geweld en verlangen naar eendracht en geluk. Eindelijk zou de mens zich moeten gaan bezinnen op de aanwezigheid van de Goddelijke vonk in hem en op de almachtige taken, die Zijn Alvader hem daarom stelt.

Als de massa in Duitsland vóór (het Huis) Israël was geweest, zou Adolf Hitler nimmer hebben kunnen opstaan. Maar van het Duitse volk behoort slechts vijfendertig procent tot (het Huis) Israël, de rest bestaat uit veertig procent onbewusten, dat wil zeggen bewust in goed noch kwaad, terwijl Hitler en de zijnen de overige vijfentwintig procent uitmaken. Die onbewuste kinderen wilden geleid en gecommandeerd worden, zij hunkerden naar mooie uniformen en naar eretekens, en Hitler, die hen scherp aanvoelde, gaf hun dit alles en beloofde hun nog meer schoons. *Het was deze onbewuste soort, die Hitler de meerderheid en de macht bezorgde!*

Elk volk bezit een dergelijke kleurloze massa. In rustige tijden is zij, geleid door een groter procent goedwillenden, onschadelijk. Geváárlijk echter wordt ze in een toestand als waarin Duitsland verkeerde. Onbekwaam om zelfstandig te denken, makkelijk te paaien met beloften was deze massa een gewillig werktuig in de handen van een volksmenner als Hitler. Deze soort deed precies wat hij wenste, zij stak enthousiast en ijverig de handen op, bauwde na (zei slaafs na) wat hij haar voorzei en voelde zich geheel gelukkig daarbij. Deze massa loste in de rijen van Hitlers trawanten op en hielp hem zo aan de noodzakelijke meerderheid van stemmen. Staande op haar schouders kon Hitler toen de Rijksdag binnengaan en zich tot kanselier en leider van het Duitse volk laten uitroepen.

Terwijl Hitler met de zijnen regelrecht aanstuurden op oorlog en koortsachtig aan de bewapening werkten, beloofde hij zijn wegbereiders koeien met gouden horens. Een reis om de wereld, een eigen huis, een auto, allemaal prettige dingen, die het leven kunnen veraangenamen en tot de idealen van welhaast elk mens behoren. Dat alles zouden ze krijgen als ze maar met een sterk hart in hem geloofden en bereid waren al hun krachten te geven voor

de weerbaarheid van het nieuwe en duizendjarige rijk. Hoor hem praten over de vloek van Versailles, die hij ongedaan gaat maken, hoor hem, als hij met donderende stem spreekt over zijn onwankelbare wil om te vechten voor de vrijheid en de grootheid van de Duitse natie. Hij slaat hen met zijn vlammende, knetterende taal en de kracht van zijn persoonlijkheid in de ban, zij houden de adem in bij het aanschouwen van zoveel voortvarendheid. Hij praat deze zielloze massa dol en trekt haar in de levensafstemming van hem en de zijnen op. Ze gaat hem zien als een bijzonder wezen, een bovennatuurlijk genie, ja, als een godheid. Hij is het wonder, dat haar door de Voorzienigheid is gezonden.

Het is heel natuurlijk, dat zulk een onbewuste, willoze soort mensen in deze handen tot een domme, brute kracht wordt, die elk plan, hoe verschrikkelijk en vérstrekkend ook, doet verwezenlijken. En deze harlekijns weten niet, hoe rottend slecht de kern is, op welker bevel ze hun toeren verrichten. Ja, als ze plots in de vreselijke werkelijkheid komen te staan en de oorlog uitbreekt, de oorlog, die tot nu toe een heerlijk, gevaarlijk woord was, waarmee prettig te spelen viel, ja, dán schrikt het onbewuste soort even, is het beduusd, dat het spel, waaraan zij zo kinderlijk-blij deelnamen, dodelijke ernst blijkt te zijn. Een kort ogenblik is het maar, juist zolang als Hitler nodig heeft om hun duidelijk te maken, wat een oorlog hun aan roem, eretekens en macht brengen kan. Dan brullen ze energieker dan ooit het „Sieg Heil" en stampen nog iets harder met hun laarzen, wat mannelijk en krijgshaftig staat.

Op de ruggen van deze duivelstoejagers predikt Hitler het Germaanse evangelie van de haat en de vernietiging, beveelt hij het Duitse volk tot teruggang naar het prehistorische tijdperk en gebiedt hij tot de oorlog, die onnoembare ellende over zijn volk zal brengen!

Bewezen zij dus Hitler een dienst, op zíjn beurt doet hij het hun echter. Want door zijn oorlog zullen deze onbewusten inzien, waarheen hun slappe, willoze houding het Duitse volk bracht. Krimpend onder de geselslagen van de oorlog zullen zij eindelijk tot bewustzijn komen en goed willen maken, wat ze door hun domme gedrag hebben veroorzaakt. *Door hen staat Duitsland dus toch ook weer dicht bij (het Huis) Israël!*

Hitlers beweging ontplooit in de jaren van haar geschiedenis een enorme voortvarendheid. Deze voortvarendheid is een wezenstrek van het Duitse volk. Het heeft zich dit scheppend gevoelsleven in de loop der tijden eigen gemaakt. Het is door deze eigenschap, dat er onder dit volk zoveel genieën worden geboren. En doordat de Duitse massaziel nog slechts op het stoffelijke leven gericht is en heersen wil, is het te verklaren, dat het tevens droevig veel genieën in het kwaad voortbrengt, zoals bijvoorbeeld uitvinders van wapentuig. Dat juist Duitsland geniale kunstenaars als bijvoorbeeld Goethe,

Beethoven en Bach aantrekt, heb ik al ten dele verklaard door de scheppende mentaliteit van het Duitse volk. Deze geestelijke genieën hadden nimmer door bijvoorbeeld de eskimo's (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl) aangetrokken kunnen worden. De stoffelijke wetten, waarin een volk leeft, bepalen zulks. De graad, waarin de eskimo's (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl) nog leven, maakt, dat zij dergelijke genieën onmogelijk kunnen begrijpen. Ze moeten zich die hogere levensgraad en geestelijke afstemming nog eigen maken. Uw Nederlandse volk zal genieën van dat formaat thans echter evenmin aantrekken. Dit heeft zich al zoveel bewustzijn eigen gemaakt en staat reeds zo scherp op het geestelijke leven ingesteld, dat het die genieën in het kwaad niet meer behóeft aan te trekken. En deze toestand nu verklaart Duitslands rijke bezit aan genieën en kunstenaars geheel.

Deze bijzondere zielelevens vertegenwoordigen echter een hoger bewustzijn, zij bezitten een geestelijke kern. Het zijn zij, die door de meesters van Gene Zijde naar de Aarde werden gezonden om hun kunst of wetenschap aan de mensheid te schenken. En omdat de massaziel van Duitsland scheppend is, trok vooral dit land hen aan. (Tussen haakjes in eerste druk: Hoe groter de massa is, des te groter is ook de aantrekkingskracht.) Ze hadden voor de innerlijke mens iets te brengen. Ze schonken niet alleen zichzelf, ze schonken hogere bewustwording weg. Voelt u dit? En Duitsland had deze nodig voor zijn evolutie. Hun kunst en wijsheid vertegenwoordigen een hogere cultuur, deze stonden boven het bewustzijn van de massa en hadden daarom de gezegende taak te verrichten de massa naar hun zo hoge peil op te trekken. U zult begrijpen, dat al trok juist Duitsland deze begenadigde zielen aan, zij met alles wat zij aan schoons en wijsheid brachten, de gehéle mensheid toebehoren.

Elk land trekt trouwens zielen aan, die iets voor de gehele mensheid te brengen hebben.

Het zal u duidelijk zijn, welk een enorme macht het Duitse volk zou kunnen betekenen voor de zaak van (het Huis) Israël, als dit volk op het geestelijke leven ingesteld zou zijn in plaats van op het stoffelijke, op de liefde in plaats van op de haat. Thans wendt het zijn scheppingsdrang nog aan voor het lage, het gemene. Nog wil het overheersen door brute kracht en zijn voordierlijke bewustzijn opdringen aan andere volken. Nog vormt Duitsland een intellectueel kwaad en is het een dodelijk gevaar voor de gehele wereld.

Maar de meesters zullen de gifbuil in dit volk wegsnijden en het, zich bedienend van s volken, lichamelijk en geestelijk zuiveren. Het Duitse volk zal niet vernietigd worden, maar, door vaste hand geleid, tot (het Huis) Israël worden gebracht!

Italië, dat zich op leven en dood met Duitsland heeft verbonden, heeft in

wezen niets met dat land uit te staan. Het is ook daar alweer een minderheid, die de massa haar wil oplegt. Een klein, maar actief deel voelt voor de bezetenheid van het dictatorschap. De Italianen moeten de Duitse mentaliteit niet, de mensheid zal daarvan de bewijzen ontvangen. De leider van dit volk kreeg de macht in handen, doordat de wereld voor de vestiging van het Koninkrijk Gods staat en dus ook het Italiaanse volk, dat door de politiek van zijn leider in het brandpunt van de gebeurtenissen geraakt, kleur te bekennen heeft. Hoe onbeholpen het gevoelsleven van deze man is, zal straks duidelijk worden, als ik u vertel, hoezeer hij zich vergreep aan de astrale wetten, hoe hij in het verleden leeft en vergeet, dat hij tot de twintigste eeuw behoort.

Frankrijk staat op de drempel van het Huis Israël, het bezat tot nu toe echter nog niet het bewustzijn om zich voor (het Huis) Israël uit te spreken. Frankrijk is al eeuwen bezig om zich tot een leidende karaktereigenschap voor de mensheid op te werken, maar het doet dit niet ernstig en hecht te veel aan lichtzinnigheid, leeg plezier.

Frankrijk is te vergelijken met een huisgezin, waar nimmer rust heerst. Er is eeuwig ruzie, er wordt lichtvaardig met Gods heilige zaken gespeeld, men is zorgeloos onbewust, onbesuisd. Het weet nog niet te kiezen tussen goed en kwaad, wisselt makkelijk van vrienden en kan als zodanig onmogelijk een leidend principe voor de mensheid zijn. Vandaag mét Engeland, zal het er morgen tégen zijn. Maar als alle andere volken zal het in deze verschrikkelijke oorlog voorgoed partij weten te kiezen. Frankrijk zal absoluut tot (het Huis) Israël overgaan! Met het bloed, dat het in deze strijd laten moet, zal zijn lichtzinnigheid wegvloeien. Het zal de vriendschap van het heidendom leren kennen, bedrogen, verkwanseld en gekraakt worden, maar zich hierdoor sterke karaktereigenschappen verwerven, zodat zij weet de mensheid te dienen.

Amerika is voor (het Huis) Israël een krachtige stam, die bewust aangetreden is voor het goede. Lang geleden reeds ontvingen de kinderen van dit volk de kleuren van (het Huis) Israël. Amerika heeft afstemming op Engeland, het raakt in vele opzichten echter de mentaliteit van het Franse volk. Engeland is ernstiger, bezadigder en meer bewust van de eigen kracht.

Als alle andere volken moet Amerika nog voor God ontwaken. Het is stoffelijk ingesteld en het gouden kalf wordt er druk aanbeden. In de Eeuw van Christus zal het verkeerde hiervan echter worden ingezien.

Amerika put uit het verleden en ontleent daaraan de kracht, die het tot grote hoogten zal opvoeren en het meer en meer geschikt zal maken om Engeland in zijn verantwoordelijke taak voor (het Huis) Israël bij te staan. Zoals in ’14 - ’18 zal het daarvan ook in deze oorlog de bewijzen geven!

Engeland, de eigenlijke stam Mozes, heeft de leiding over (het Huis) Israël

in handen gekregen. Het wordt bij deze zware opgave door de meesters van Gene Zijde geleid. Niets kan er geschieden, dat voor Engeland, voor (het Huis) Israël dus, tot verlies voert. De heidense volken zullen dit in deze oorlog op duidelijke en afdoende wijze ervaren.

Engeland bezit de Dominions. Waarom horen zij Duitsland niet toe, of Rusland? Het is niet mogelijk, ik zei het u al. Als de opbouw van de wereld zich wil voltrekken, zoals de meesters hem zien, kunnen de onbewuste landen slechts aan de leiding van (het Huis) Israël worden toevertrouwd. Maar wat weet men hier op Aarde van? Deze wetten kent men nog niet. Duitsland, Japan, Italië e.a. bewijzen het in deze oorlog opnieuw. Is het toeval, dat (het Huis) Israël de sleutels van de poorten van de Aarde in bezit heeft gekregen? Neen, het is het bewuste werk van de meesters met Mozes aan het hoofd!

Nog leidt Mozes zijn stam door alle gevaren heen – of gelooft u dat Engeland alles op eigen kracht had gekund? (Het Huis) Israël is onoverwinnelijk, doordat Gene Zijde onoverwinnelijk is.

Voor het stoffelijke leven is Engeland zomin als Amerika verder dan Duitsland. Geestelijk moet het eveneens nog ontwaken. Duitslands haat is dieper, het is bruter, het wil overheersen – zeker, allemaal eigenschappen, die Engeland zowel als Amerika hebben afgelegd. Maar – en wie uwer zal het willen ontkennen? – (het Huis) Israël zal nog heel veel aan zichzelf moeten schaven, wil het leven naar de „Tien Geboden Gods" en de wetten van Christus!

Niettegenstaande hun nog onbewuste levensafstemming ten opzichte van Gods Geboden, vertegenwoordigt (het Huis) Israël met Engeland aan het hoofd de gehele mensheid. Zijn positieve eigenschappen maken het geschikt leiding te geven, daarbij natuurlijk bijgestaan door de meesters. Niet één volk, niet één heerser kan voortaan nog door eigen kracht en op eigen intuitie handelen. Ze zullen handelen door de meesters – tot heil van de wereld, want hun leiding is onfeilbaar en altijd en alleen gericht op de geestelijke evolutie van de mensheid.

Als ik nu over *Rusland* kom te spreken, raak ik tevens aan het grootste wonder van deze eeuw.

Rusland, het is u bekend, heeft een verdrag met Duitsland gesloten. Door dit verdrag schijnen de heidenen zich te verenigen. *Maar alles zal anders lopen. Door Rusland en Duitsland zal het Bijbelwoord: Ik zal de heidenen tegen elkaar opzetten, in vervulling gaan.*

De mensheid zal beleven dat deze profetie, eens door de meesters uitgesproken, woordelijk uitkomt. Rusland zal in een vreselijke worsteling met Duitsland geraken en zich bij (het Huis) Israël aansluiten.

Deze beide, grote volken streven hetzelfde doel na, de heerschappij over de Aarde. Hun heidense mentaliteit staat niet toe, dat zij als vrienden dit ideaal

nastreven. De een verdraagt de ander niet, met het gevolg, dat zij elkanders vernietiging beogen.

De meesters kennen de mentaliteit van elk volk, zij voorzagen al eeuwen geleden dat er strijd zou komen. Het is hun wil, dat deze strijd tháns ontbrandt, niet later, wat ook had kunnen geschieden, als de meesters niet aan de vervulling van hun profetie, de heidenen tegen elkaar op te zetten, hadden gewerkt.

U kunt zich moeilijk denken, wat de wereld door te maken zou krijgen, als de heidenen zich zouden verbinden om zich tegen de rest van de wereld te keren. De volken zouden geen rust hebben gekend, want op het hoogtepunt van hun macht en met de wereld aan hun voeten, zouden ze zich op elkander werpen om uit te maken wie zich de wereldheerser zou mogen noemen.

De strijd tussen de heidenen onderling moest komen in de laatste oorlog, die (het Huis) Israël zou voeren, of de Eeuw van Christus zou nog geen aanvang kunnen nemen.

Toen de volken der Aarde rustig sliepen en uitrustten van de oorlog '14 - '18, waren de meesters reeds in Rusland en in verbinding met Stalin. Zij legden de gedachte in hem, de bewapening van zijn land tot ongekende hoogte op te voeren. Hoe nu, meesters van Gene Zijde, inspireerden Rusland? Rusland, dat de wereldrevolutie predikte, de volkeren der Aarde wilde knechten en hen in het eigen leven wilde optrekken? Hoe kan Gene Zijde Rusland helpen?

Gene Zijde overzag de toestand, wist, dat de mensheid voor de laatste en vreselijkste oorlog aller tijden stond. In die eindstrijd zou Rusland Engeland en Amerika moeten helpen om het Duitse beest met al zijn koppen te vernietigen, want op eigen kracht zou (het Huis) Israël dat niet kunnen.

En dit wetend, begonnen de meesters de heidenen tegen elkaar op te zetten.

Maar is dan van Rusland voor (het Huis) Israël niet evenveel gevaar te duchten als van Duitsland? Het antwoord is, dat Duitsland oneindig veel gevaarlijker is dan Rusland. Duitsland is bewuster, is cultureel hoger ontwikkeld en het kan leiding geven. Het is een *intellectueel* kwaad en wat deze intellectualiteit vermag, zal de mensheid in deze oorlog op vreselijke wijze beleven.

Rusland heeft de hoogte van Duitsland nog niet bereikt. Het is ingesteld op de natuur en bezit nog niets van de Duitse cultuur. Beide volken hebben als massa nog een heidense afstemming, al tellen zij ook gelovige zielen. Het Russische kind is van nature doodgoed, als ik het zo eens noemen mag, het is nog gelijk het Oosterse kind volkomen natuurlijk. Maar wee het volk, dat dit leven denkt te bezoedelen, het roept het massa-instinct wakker en moet op

bloedige wijze de tol betalen voor zijn inmenging. Duitsland zal dit beleven, zoals eens de legers onder Napoleon.

De ganse ruimte weet, dat Duitsland de strijd zal verliezen. Iedere ster, iedere planeet, iedere ziel aan deze zijde, die de wetten kent, de gelovige op Aarde, die de Bijbel leest, weet het! Alleen de Duitsers zelf weten het niet. Ze spreken over de Voorzienigheid, bidden de Almachtige aan hun wapens de overwinning te geven, maar zien de werkelijkheid niet, waarin zij leven, een werkelijkheid, die in het grijze verleden al geprofeteerd werd.

Ondanks al hun schoonklinkende theorieën, is het de wens van de Duitse leiders, Europa te veroveren, het te regeren, te knechten en het leven van God te bezoedelen! Maar in de Eeuw van Christus valt er niet meer te regeren, niet meer te veroveren ten eigen bate, de meesters dienen de gehele mensheid, zij dienen Christus en God, de God van al het leven in de ruimte!

Duitsland zal dan ook aan banden worden gelegd en het duivelse nationaal-socialisme tot de laatste gedachte worden uitgeroeid. Dit vervloekte stelsel (zal) van de Aarde verdwijnen! Slechts die ideeën van Hitler zullen behouden worden, welke in de Eeuw van Christus passen, ik kom hier nog op terug. De rest is satanisch, dierlijk, die gedachten zijn een pest, waarvan de wereld verlost gaat worden!

Na overwonnen te zijn zal het Duitse volk niet vernietigd kunnen worden. De wereld zal inzien, dat niet het gehele Duitse volk uit moordenaars en sadisten bestaat. Ik zei het al, ook in Duitsland leeft een kern, die tot Israël behoort en die de nationaal-socialistische praktijken verfoeit. Duitsland zal door (het Huis)Israël niet vernietigd, doch geleid worden!

Dat Rusland voor (het Huis) Israël geen gevaar vormt, zullen de volken ervaren. Als Duitsland en Japan straks overwonnen zijn, staat van de heidense volken Rusland alléén tegenover (het Huis) Israël. Stalin zal dan beleven, dat (het Huis) Israël slechts orde en rechtvaardigheid wenst. Hij zal eieren voor zijn geld kiezen en zich bij (het Huis) Israël aansluiten.

Met de jaren zal het Russische communisme dan uitgroeien tot een géestelijk communisme en hiervoor zal (het Huis) Israël onder leiding van de meesters zorgdragen.

Een rechtvaardige verdeling van de aardse goederen, ziehier, waarnaar (het Huis) Israël in de eerste plaats streven zal en te streven heeft. De meesters zullen niet langer dulden, dat de een alles heeft en de ander moet verhongeren. Engeland en Amerika zullen hiertoe van de meesters de gegevens ontvangen.

In de Eeuw van Christus zullen de Tien Geboden Gods aanvaard en beleefd moeten worden. Christus eist het van het mensdom.

De volken gaan onder ellende gebukt, doordat zij niet kunnen liefhebben op de wijze, als Christus predikte. *Eerst als alle volken zover komen, zullen zij*

het geestelijke paradijs al op Aarde bezitten. Onder leiding van de meesters, die eens het lot van de mensheid in handen nemen, omdat zij anders nog miljoenen jaren voort zou gaan met te haten en te vernietigen, onder hun gezegende en bewuste leiding zullen de volken zich die geestelijke levensgraad eigen maken.

De laatste stormloop van de heidenen tegen Israël

De Duitse legers vallen Polen binnen. Een rilling vaart door de mensheid. De vreselijkste aller oorlogen is ontbrand. Na maandenlang in martelende spanning te hebben geleefd, ziet de mensheid het ongelooflijke waar worden. Voor de tweede maal in een korte spanne tijds ontketent het kwade in de mens een wereldramp.

Had dit verschrikkelijke niet voorkomen kunnen worden? Kan God dan niet ingrijpen? Miljoenen mensen vullen de kerken en smeken God om bijstand. Maar intussen grijpt de oorlog al met razende snelheid om zich heen, duizenden mensen onder zijn geweld verpletterend.

De veertig procent in Duitsland schrikken wakker, nog geloven zij niet, dat de oorlog uitgebroken is. De Führer voert ons in een nieuwe oorlog? Het is niet waar! Het is onmogelijk!

Maar wat haast niet te aanvaarden is, behoort tot de werkelijkheid. Het fatale bevel is gegeven.

Wat ging er om in die ene mens, die over oorlog en vrede, over leven en dood van miljoenen had te beslissen? Wat ging er om in Adolf Hitler, in die uren, dat hij tot z'n vreselijke, adembenemende besluit kwam?

Niet één mens op Aarde weet dit, want hij, die de beul van de mensheid zal worden, had zich teruggetrokken om in volstrekte eenzaamheid over te nemen besluiten na te denken. Maar de meesters van Gene Zijde, engelen in de geest, zij zijn bij hem – zij zijn op Aarde, voor welker geluk zij hun krachten geven.

Adolf Hitler moet een besluit nemen, dat de wereld in brand zal zetten en miljoenen mensen vernietigen. Wellicht ook zijn eigen volk en al wat hij als hoofd ervan heeft opgebouwd. Hij ziet zijn taak voor zich en alles, wat hij nog ten behoeve van zijn volk tot stand wil brengen. En toch moet hij handelen, de wereld wacht in angstige spanning op zijn beslissing. Wat moet hij doen? Als hij zijn soldaten bevel geeft tot de aanval op Polen, ontketent hij de oorlog, de oorlog met de rest van de wereld ...

Uren is hij reeds alleen, hij wil niemand ontvangen. Thans, zo denkt hij, moet de Voorzienigheid hem raad geven, die hem al vaker tegen groot onheil heeft beschermd. Hij leeft door deze mysterieuze kracht en voelt zich erdoor gedragen. Nimmer twijfelt hij aan haar. Al sinds zijn jeugd voelt hij deze kracht, die hij de Voorzienigheid noemt, in zich. Zij leidt in zijn leven, waardoor het die ontzaglijke betekenis kreeg. Wat raadt de Voorzienigheid hem? Afgetobd tracht Adolf Hitler te rusten, maar het lukt hem niet, de

spanning in hem doet hem weer opspringen. Hij doet moeite z'n gedachten te verzamelen, ze op één punt te concentreren. Hij wil denken, denken, maar hij kan het niet, hij krijgt geen vat op z'n gedachten. Buiten drommen zijn getrouwen, hij moet nu besluiten.

Ontzettend is deze strijd in hem. Oorlog of vrede? Benauwende vragen. Dan is het hem, alsof zijn innerlijk tot hem wil gaan spreken. Ja, als hij er zich scherper op instelt, komt het hem voor, alsof er nog iemand anders in hem leeft. Hij kan dit heel duidelijk voelen. Er komt iets van blijdschap in hem, want hij meent te begrijpen, dat dit de Voorzienigheid is, die op hem wil inwerken om hem raad te geven. Er komt werking in hem, de kracht in hem wil hem overheersen, zo voelt hij het.

Hij dwingt zich tot rust. Hij wil nog scherper waarnemen. Stil zit hij neer, gespannen luisterend, wachtend. Is het werkelijk waar, bedriegt hij zichzelf niet? De Führer gelooft een gestalte waar te nemen. Meerdere zelfs. Hij ziet hen nu heel duidelijk en schrikt. Er doemen gezichten voor hem op, die hem vragen stellen. Een felle kou voelt hij door zich heentrekken. Hij slaat zijn handen voor zijn ogen om de gezichten kwijt te raken, maar dit helpt hem niet. Lichtend treden ze uit de duisternis naar voren.

Hij springt op. „Onzin!" roept hij uit. „Ik verbeeld me maar wat. Ik zie niets en ik wil niets zien. Ik wil mijzelf blijven en weten, wat er met mij geschiedt. Ik wil duidelijk weten, waar ik aan toe ben, want later moet ik weten, hoe ik op dit ogenblik heb gedacht."

Met te ontkennen, dat hij hen ziet, verjaagt hij de gestalten echter niet. Hij ziet hen duidelijk, waarheen hij ook kijkt. Z'n kamer is vol vreemde verschijningen. Demonen zijn het, mompelt hij, met hen wil hij niets te maken hebben. De Voorzienigheid moet hem helpen, alleen de Voorzienigheid. Hij valt in een stoel, maar de spanning is hem te machtig, jaagt hem op. Hij loopt heen en weer en de tijd verstrijkt. De gestalten ziet hij steeds duidelijker. Hij is wakker en toch droomt hij.

Adolf Hitler zet zich opnieuw neer en tracht z'n gedachten te ordenen. Er moet rust in hem komen. Als de gejaagdheid hem weer overvalt en hem wil laten lopen, verzet hij zich. Het wordt stiller in hem. De gestalten ziet hij nu niet meer, al voelt hij wel, dat hij desondanks niet alleen is. De Voorzienigheid, is de Voorzienigheid bij hem? Het moet nóg rustiger in hem worden. Dan zal de Voorzienigheid tot hem spreken en zal het gevoel in hem komen, dat alleen Zij in hem kan leggen, zoals hij al vroeger heeft ondervonden. Dan zal hij weten, hoe te moeten handelen.

De Führer waakt en droomt. Hij is zich bewust van zichzelf en gelooft zichzelf te kennen. Als het stil in hem is, zal de Voorzienigheid tot hem spreken. En het wordt stil in hem, er daalt een bovennatuurlijke rust in hem af

en zijn ziel neemt haar op. Zij maakt hem open naar alle kanten. Er komen gevoelens in hem en hij gelooft reeds te weten, hoe hij straks moet handelen.

Toch houdt hij zich stil, hij is nog niet geheel zeker en ook wil hij zelf de rust niet verbreken, die hem van z'n zwaarte ontdaan heeft en hem boven de Aarde verheft. De ellende, het vele leed, dat hij zostraks voor zich zag, zijn van hem afgevallen. In de ijle stilte, waarin hij nu leeft, gevoelt hij plotseling ontroering. Er doorstroomt hem een grenzenloos medelijden met de mensheid, die geslagen gaat worden.

Hij geeft zich rustig over aan deze gevoelens, hij wil ook deze beleven. Toch weet hij wat hij wil! Door deze gevoelens kan hij ook scherper denken dan zostraks. Hij voelt zich opgenomen en terwijl zijn lichaam in de kamer achterblijft, zweeft zijn geest weg, de ruimte in. Adolf Hitler is buiten zijn eigen-ik.

Hij stelt zich in en neemt waar, dat hij boven zijn land zweeft. Het ligt in vreedzame rust onder hem. Vreedzaam – vrede – vrede! Het woord keert telkens in hem terug. Hij wandelt door zijn land en ziet de miljoenen, die het Duitse volk uitmaken, in diepe rust. In enkele seconden geschiedt dit alles, maar het is hem voldoende om het gehele rijk te overzien.

„Zij slapen, omdat ze weten, dat ik waak," zo denkt Adolf Hitler, „ik, die hun leider ben".

Alles wil hij voor zijn volk zijn, een leider, een vader en een moeder. En terwijl hij boven steden en dorpen zweeft, voelt hij de liefde, die naar hem opstijgt. Het slaapt, het grote volk, maar op een sein van hem zal het opstaan en gaan waarheen hij beveelt om met zijn leven en liefde zijn trouw aan hem te bewijzen.

Hun leven willen ze voor hem geven. Leven en dood heeft hij in handen – leven en dood. De Führer is weer terug in z'n lichaam, z'n reis is ten einde, maar de woorden trillen nog in hem na. Even komt er een gevoel van schrik in hem. Kan het de duivel zijn, die hem mee nam om hem z'n volk te laten zien? Hij ziet thans de volkeren der Aarde voor zich, doch hij schudt thans het visioen van zich af. Is het de Voorzienigheid, waardoor hij kan waarnemen en het is, alsof de wereld voor hem leeft? Natuurlijk is het de Voorzienigheid! En hij weet nu, dat hij alles wat deze van hem vraagt zal inzetten. Zijn volk en zijn Groot-Duitse Rijk zijn zulks waard.

Een plotselinge drang, die uit hemzelf komt en zijn dagbewuste leven overheerst, doet hem neerknielen. Adolf Hitler wil bidden. „Mijn God ... mijn God ..." prevelt hij. Hij wil verder bidden, maar nu smoren die gevoelens in hem. Ze doen hem bijna stikken. Toch blijft hij nog even in deze toestand, met het hoofd naar de grond gebogen, wacht hij af, maar tot bidden komt hij niet meer. De rust is uit hem weg. Hij wil denken, hij móet denken, er wordt

een beslissing van hem geëist. De Voorzienigheid zal het hem nu zeggen. Hij wacht op het antwoord.

Op dit ogenblik dringt zich van binnenuit een gestalte aan hem op en deze wil bidden en God om hulp roepen. Maar de Führer verdringt deze gelovige in zich, zijn eigen-ik overheerst weer. Hij voelt, dat hij nu niet bidden moet. Hij mag thans niet zwak zijn, sterk moet hij zijn, zichzelf blijven en handelen! Als hij die zwakke gevoelens in zich volgt, zal alles wat hij ondernam, vergeefs zijn geweest. Hij had dan de bewapening niet zo enorm hoog behoeven op te voeren. Heeft hij zijn volk dáárvoor zo met het denkbeeld oorlog vertrouwd gemaakt? Hij wil zijn volk groot en sterk maken als nimmer tevoren.

Dan komt het woord in hem naar boven, dat als gif in zijn aderen brandt – Versailles!

Dit satanische verdrag moet gewroken worden. Het heeft zijn volk geknecht en gehoond. Zijn miljoenen soldaten zullen het met één slag wegvagen, het vertráppen. En ze zullen Polen vernietigen, dat hem en zijn volk uitdaagt en beledigt ...

Adolf Hitler loopt op en neer door z'n kamer, zijn brein is verward, hij is aan hevige emoties ten prooi. Nee, krankzinnig wordt hij niet, hoe het ook hamert in z'n hoofd, koel en scherp wil hij denken, geholpen door de Voorzienigheid. Als hij aan Haar denkt, komt de rust weer in hem, de bovenaardse rust, die hij al eerder heeft gevoeld. Eens heeft Zij hem zelfs voor de ondergang behoed. Het was in de oorlog van '14 - '18, toen Zij zich als een luide, dringende stem in hem openbaarde en hem toeriep weg te lopen van de plek, waar weinige ogenblikken later een granaat ontplofte, die zijn kameraden uiteenreet.

Dat was toen. Nu is het anders. De Voorzienigheid komt nu niet als een stem tot hem, hij leeft in Haar, hij is geheel in Haar opgelost. Voelt hij dit goed? Hij wil thans niet stuurloos handelen, later moet hij zichzelf kunnen zeggen: daarom deed ik dit en daarom deed ik dat. Voelt hij het goed? Weer stelt hij zich in en ondergaat hij de kracht, die zich met zijn leven heeft verbonden. Ja, ja, het is de Voorzienigheid! De bovennatuurlijke macht, die hem eens voor onheil behoedde en hem zijn leven lang heeft gevolgd en gestuwd.

De Führer laat zich meer en meer gaan, dieper wil hij oplossen in die kracht, want zó, voelt hij, zullen de plannen van de Voorzienigheid hem kunnen bereiken. Maar tevens moet hij zichzelf blijven, niets van zijn bewustzijn mag nu verzwakken, anders komen er weer stoornissen en zal hij nog niet weten te besluiten.

Nooit mag de Voorzienigheid hem verlaten, door in haar krachten te leven zal hij immer weten, hoe hij handelen moet. Dan kan hij denken en voelen,

dan kan hij besluiten en is hij voor zijn volk en de wereld zeker. Gedragen door de Voorzienigheid en door Haar geleid zal hij zijn volk naar de overwinning voeren!

Nu weet hij het! Dát is het, wat de Voorzienigheid hem wil laten voelen. Is het zo niet?

Adolf knielt neer, hij wil de Voorzienigheid danken. Hij moet zijn volk naar de overwinning voeren! Oorlog dus! Oorlog?

Hij springt op. Heeft hij het werkelijk goed gevoeld? Hij mág zich niet vergissen nu. Het bestaan van zijn volk staat op het spel. Hij moet een beslissing nemen, welker draagwijdte hij kent.

Weer stelt hij zich op de Voorzienigheid in en opnieuw, even scherp en overheersend als daareven, voelt hij haar macht. Hij gaat de gevoelens na, hij test of hij niet het slachtoffer is van fantasie of zinsbedrog. Scherp bewust wil hij de gevoelens ondergaan, pas dán zal hij in vol vertrouwen kunnen handelen.

Allereerst de stilte – is zij echt? Hij zet zich in een stoel, sluit de ogen en beleeft haar. Zij is echt, ja bovennatuurlijk. Nimmer was het zo stil in zijn innerlijk, nu weet hij het.

Waar is hij nu? Hij ziet om zich heen en herkent zijn omgeving. Dit is zijn geliefde stoel, daar is de deur, waarachter zijn vrienden wachten.

Adolf Hitler heet hij – hij gaat zijn leven na.

Ik ben het, Adolf Hitler, de Führer aller Duitsers, ik ben het zelf, de rijkskanselier. Die is het niet die beslist. Hier vanbinnen, binnen in mij wordt er gevoeld en gedacht, hierin woont Adolf Hitler. De kanselier voelt niets, als Adolf Hitler alleen kan ik handelen. Ik ken mijzelf. In dit uur heb ik mijzelf leren kennen.

Als Adolf Hitler leef ik in de Voorzienigheid. Dit gevoel ligt bewust in mij. Ik ben thans gereed. U kunt op mij rekenen. Maar laat mij geen seconde alleen. Ik weet nú, hoe ik handelen moet. Ik twijfel niet meer. Nimmer twijfelde ik aan U, maar ik moet zeker zijn. Nu echter ken ik de gevoelens, die van U uitgaan. Ik zal hen nimmer verwaarlozen. Alles wat U vraagt en U mij laat voelen, zal ik doen. Laat het mij weten! Dag en nacht zal ik mijzelf inzetten en voor mijn volk werken, dat U toch groot wil zien, nietwaar? Ik ben gereed en anderen met mij. Laat mij echter nimmer alleen in de uren, die komen. Als Adolf Hitler zal ik mij op U instellen. Dát is het!

Neergeknield blijft Adolf Hitler liggen en lost op in de stilte, die voor hem oneindig is. God is met hem, voelt hij, met hem en zijn volk.

Dan staat hij op – en weinige tijd na zijn fatale bevel vallen reeds de eerste schoten. *De vreselijkste oorlog aller tijden is door toedoen van een onbewuste ontbrand.*

Eeuw na eeuw is er oorlog gevoerd, stromen bloed zijn er vergoten, dood en verderf over de mensheid gekomen en toch was geen van deze oorlogen zo verschrikkelijk, als die, welke u thans beleeft, nu de technische middelen nagenoeg volmaakt zijn. Wat deze oorlog de mensheid aan offers zal kosten is ontzettend en niet te beschrijven.

Waarom het niet helpen zal God te bidden de ellende van u af te nemen, kunt u nú weten. De volkeren der Aarde moeten hun houding bepalen. Waarvoor willen zij leven? Voor tirannie? Voor egoïsme? Voor de demonen van de hel of voor God en Zijn engelen? Voor roof, moord, verkrachting? Voor de verdierlijking van het eigen-ik? Of willen zij daarentegen met inzet van al hun krachten, de vrede en de geestelijke opbouw van de Aarde dienen?

Dit heeft elk volk zich thans af te vragen. Ieder volk, iedere ziel moet nu aan een hoger leven beginnen – om dit aan de mensheid duidelijk te maken is deze oorlog gekomen. Gods leven moet opwaarts gaan, het moet terugkeren naar zijn schepper. Deze oorlog eist van u, dat u alles doet wat in uw vermogen ligt, om uzelf en anderen naar een hoger geestelijk stadium op te trekken.

Wij, die weten, dat de Eeuw van Christus een aanvang heeft genomen, zijn naast u op Aarde om u in deze gigantische strijd bij te staan. Wij leerden reeds onze hoofden te buigen, wij kregen lief alles wat leeft en zochten in harmonie te komen met de wetten van God. We bereisden Gods ruimte en knielden neer, dankbaar, dat wij tot Zijn leven behoren. Deze oorlog zal de aardse mens leren hetzelfde te doen.

De volkeren van (het Huis) Israël zijn reeds bezig zich de liefde eigen te maken. Háten kunnen zij al niet meer. Duitsland en zijn soort haten echter nog wel en zoeken te overheersen. Ze zijn nog zo grof en dierlijk afgestemd, deze heidenen, dat zij de volken van (het Huis) Israël zoeken te vernietigen.

Als zij in plaats daarvan álles hadden gedaan om hun kwade eigenschappen af te leggen en zich bij (het Huis) Israël aan te sluiten, zou de wereld de huidige verschrikkingen nimmer hebben behoeven mee te maken!

Duitsland en de zijnen móeten de oorlog verliezen, want deze heidense staten zouden na een overwinning niet een Koninkrijk Gods, maar een oerwoudstaat opbouwen.

Het Duitsland van Adolf Hitler gelooft er evenwel niet in te zullen verliezen. De geniale Führer kijkt met zijn vreselijke helpers naar het moordtuig, dat zij in enorme massa's lieten vervaardigen, en voelen zich oppermachtig. Zij denken onoverwinnelijk te zijn en geloven dat weldra de gehele wereld aan hun voeten zal liggen. Niets of niemand kan Duitsland meer evenaren en zij voelen zich reeds de heersers der Aarde. Tot de laatste seconde zullen zij strijd voeren om hun doeleinden te bereiken, geen offer zal hun te veel zijn,

geen misdaad te groot.

Denkt u eens in, wat de gevolgen zouden zijn, als daar niet de meesters waren geweest om deze veroveraars te beletten hun dierlijke plannen te volvoeren. Maar wees gerust – deze misdadigers zijn zonder het te weten of te willen instrumenten in de handen van de meesters en dienen hun plannen, hun verheven doel, om van al de volkeren een grote eenheid te maken, zij dienen dus tóch de Voorzienigheid, maar anders dan zij het zich zullen kunnen indenken!

De schijnbaar zo machtige gestalte van Adolf Hitler is niet meer dan een pionnetje op 's werelds schaakbord. Zo er in hem het waarachtige voelen en de natuurlijke intuïtie voor onze wereld ware geweest, zou men hem niet hebben kunnen dwingen de oorlog op het door de meesters gekozen tijdstip te beginnen, ja, hij zou zelf ook nimmer oorlog hebben gewild, begrijpend, dat hij al hetgeen hij door zorg en vlijt had opgebouwd zou afbreken en zijn volk erdoor naar de vernietiging zou voeren. Maar het grote genie van Duitsland is daarom voor onze wereld een leeg, dom en onbewust kind van de Aarde. Ten opzichte van de astrale wetten, die geestelijk, kosmisch en Goddelijk zijn, heeft dit zieleleven geen betekenis, omdat zijn voelen en denken aards zijn en tot de onderwereld behoren. Adolf Hitler zoekt slechts het aardse leven, hij heeft zich nimmer op het hogere leven ingesteld. En dat toch had hij moeten doen.

Nu voelt hij zich toch in de machtige wetten opgenomen, maar hij kent ze niet, hij kent zijn eigen leven en het grote verleden niet. Toch voelt hij zich door die krachten gedragen en geleid, maar hij mist de zuivere geestelijke intuïtie, die tot deze wereld behoort en eeuwigdurend onfeilbaar is! Hij is niet in staat zijn eigen leven te ontleden en toch had hij dit moeten doen! Hij had zich moeten afvragen in welke levensgraad hij leefde, in welke krachten hij voelde en dacht te zien, hij had, toen hij zijn fatale intuïtie instelde, op dat ogenblik moeten weten, wie hem beïnvloedde! Maar hij tastte en zocht, in plaats van de gedachten te volgen, die in hem kwamen en op vrede en rust waren ingesteld. Hij was daartoe echter niet in staat, in hem en zijn eigen soort leven de haat en het geweld, leeft ... Versailles!

Zijn wil is het '14 - '18 en Versailles te wreken, de Engelsen te verpletteren. Zijn haat drijft hem voort en met hem al de anderen, die in hem een godheid zien. In de Eeuw van Christus valt er niets meer te wreken, noch om te brengen, nu moet de mens zich buigen en al het leven van God liefhebben. Maar weten Hitler en zijn soort van de Eeuw van Christus? Hitler is méér, nog meer dan Christus!

Wat weten zij van (het Huis) Israël?! Het schuim van zijn natie trekt Hitler tot zich, demonen omgeven hem en voelen zich door zijn ideeën bezield.

Deze lage individuen hebben geen greintje liefde in zich, zij zoeken alleen zichzelf te dienen en zien zich als koningen en keizers. De wereld zal hun wreedheid en niets ontziend raffinement leren kennen. In stilte hebben zij zich gereedgemaakt, tot het moment daar is, waarop zij de volkeren der Aarde gaan overwinnen en ze het jodendom kunnen uitroeien. Niets zal hen meer tegenhouden, Engeland moet vallen en dan hoort hun de ganse Aarde toe. Het kost hun moeite hun plannen niet uit te krijsen, maar nog moeten ze zwijgen, de jakhalzen. Dan komt het grote ogenblik, hun Führer beveelt tot de aanval op Polen. Nu kan het erop losgaan! Het kwaad breekt zich baan en een woeste horde, lang in toom gehouden, stort zich over de grenzen. Hitlers satellieten juichen, deze sadisten ruiken bloed.

Het dringt niet tot hun verhitte hoofden door, dat zij tegen een ondoordringbare muur stormlopen. Zij vechten tegen (het Huis) Israël, tegen de volken, die eindelijk aan de opbouw van de wereld willen beginnen. Zij vechten tegen een Goddelijke macht, die onfeilbaar is. Zij strijden tegen de afgezanten Gods, die de leiding voor de volken in handen hebben. Deze meesters, die allen kosmisch bewust zijn, die leven en dood, Hemel en Aarde hebben leren kennen, die Christus naar Golgotha hebben begeleid, staan thans tegenover een geestelijk krankzinnige, een onbewuste ziel, en moeten hem bevechten. Hitler weet van dit alles niets, hij heeft geen geloof, kent God noch gebod, weet niets van een leven na de dood, niets, niets bezit hij behalve zijn eigen lege-ik.

En terwijl hij als Führer zijn plannen ontwikkelt en zijn machtige legers de bevelen geeft, plaatsen de meesters hem onder hun controle. Alle volken wijzen zij geestelijke helpers toe. De meesters zijn van gevoel tot gevoel één met de leidende persoonlijkheden. Van een eigen gevoelswereld voor (het Huis) Israël uit handelen is nu niet mogelijk meer, het bewustzijn van deze staatslieden is naar de meesters overgegaan, maar niet een van hun weet of voelt dit, onbewust als ook zij zijn van de astrale wereld en de taak waarvoor zij dienen.

Hitler valt Polen aan, de meesters hebben hun eerste zet gedaan. Nog is het spel niet ingewikkeld, maar toch raakt het reeds leven en dood. De meesters overzien alles, zij zullen zich inspannen zoveel mogelijk bloed te sparen of er blijft niet één mens over van al de miljoenen, die in de strijd betrokken zijn. (Het Huis) Israël zal dit beleven! Naarmate de tijden verstrijken, zal het spel ingewikkelder worden.

De hellen stromen leeg, de demonen zoeken zich uit te leven en storten zich op het menselijke wezen van de Aarde. Haat verbindt zich met haat, hartstocht met hartstocht. Maar ook de Satan zal Christus' werk niet kapot kunnen maken. En terwijl de demonen ware orgiën ontketenen, verrichten

de engelen hun verheven werk. Er is veel te doen op Aarde, duizenden mensen sterven en moeten naar onze wereld worden gebracht. Miljoenen zielen behoeven bescherming. (Tussen haakjes in eerste druk: Over dit gezegende werk wordt uitvoerig verteld in het boek „Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven", dat ik eveneens van Gene Zijde ontving. J.R.)

Polen is door Duitsland onder de voet gelopen. Ontzettend is de ellende, die over dit volk kwam, maar het trok die zélf aan en zij is nodig om de Polen naar een hoger bewustzijn te brengen, hun te leren het hoofd te buigen. De ellende op de wereld zal nóg groter worden.

Duitsland valt Denemarken, Noorwegen, Nederland, België en Frankrijk binnen en vermorzelt deze landen. Zo overrompelend snel gaat alles in zijn werk, dat zelfs Hitler verrast is. Nu aarzelt hij – zal hij Engeland meteen aanvallen? Als hij het doet is het verloren! Maar de meesters waken.

De Führer keert naar zijn volk terug. Hij wordt als een God ontvangen, ook zijn helpers beleven bewieroking. Een bloemenregen daalt op de Führer neer – op hem, aan wiens handen het bloed kleeft van duizenden van zijn volksgenoten, mannen en vrouwen, kinderen en grijsaards. Hij wordt ingehaald, als nog nimmer één mens op Aarde heeft beleefd. De mensen zien vol eerbied en bewondering op naar hun Führer, zij zien echter niet de dreigende schaduw, die hem volgt. Het is de ondergang, die de Führer op de voet zit.

Hij weet niet, wie hem achtervolgt, maar desondanks is er angst in hem. Geen seconde is die angst uit hem weg, al tracht hij hem van zich af te schudden. De Voorzienigheid is met hem, Zij zal hem leiden, prent hij zich in en hij richt het hoofd op en laat het gejubel van zijn volk over zich komen. Hij weet wat hij wil, verzekert hij zichzelf nog eens, en wat hij doet is goed. De oorlog zal het uitwijzen. Heeft hij zelfs Frankrijk niet in weinige weken ter Aarde geworpen? Wie zal hem kunnen weerstaan?

Zo denkt ook zijn volk erover. Het jubelt nog harder dan voor de oorlog, het weet thans zeker, dat Engeland verslagen zal worden. Eindelijk is het zover. Geen Duitser twijfelt hier nog aan, de Führer heeft de bewijzen gegeven. Zijn genie maakt hen onoverwinnelijk – God heeft hem hun gezonden, God is met hen.

Dit dan schijnt de werkelijkheid. Maar de meesters van Gene Zijde weten beter. Hun doel is Adolf Hitler de ene overwinning na de andere te laten behalen. Hierdoor brengt hij de volken tot (het Huis) Israël en put hij zichzelf geheel uit. Achter de schermen, onzichtbaar voor iedereen, doen de meesters zet na zet en ze zien, dat alles goed gaat.

De volken van (het Huis) Israël ontvangen harde slagen. Velen zijn reeds door de heidense volken overwonnen en de Engelsen zijn zwaar gehavend hals over kop uit Frankrijk moeten vluchten. Maar ook dit was nodig. In (het

Huis) Israël leeft nog altijd niet de wil om te overwinnen, (het Huis) Israël onderschat Duitsland. Door de nederlagen nu laait het innerlijke vuur op, (het Huis) Israël krijgt er de nodige bezieling door, het beseft plotseling, dat het de kracht van de heidense volken heeft onderschat. Niet eerder mag het rusten, voelt het, voor het beest met de vele koppen overwonnen is.

Zo spelen de meesters het spel, dat over de toekomst van de wereld beslist. In hen is geen angst, ook al weten zij, dat de volken van (het Huis) Israël de inzet zijn van het spel, hetwelk zij moeten spelen. Het geluk, de vrede en de rust van de gehele mensheid staan op het spel, maar de meesters weten zich gesteund door de Goddelijke sferen, door Christus. Zij dienen God!

Het ziet ernaar uit, dat Hitler er buitengewoon voor staat, maar niemand weet, dat hij de behaalde winst vermocht te boeken door de wil van de meesters, die hem geven, wat hun nodig dunkt. Al lijkt het, dat de winst aan Hitler is, de geschiedschrijvers zullen eens vaststellen, dat de winst aan God en daardoor aan de mensheid is.

Ook Mozes leeft thans in de sfeer van de Aarde en voert er met straffe, bewuste hand de leiding. Hij is bezig het werk te voltooien, waaraan en waarvoor hij eens met de andere profeten zijn leven heeft ingezet. Zij volgen het afgrijselijke gebeuren, dat zich op Aarde ontwikkelt en waarover de Bijbel spreekt en waarop eeuwen is gewacht. Als kosmisch bewuste zielen volgen zij (het Huis) Israël, waartoe allen behoren, die God en Christus volgen. Zij staan naast de beul van de mensheid en weten hoe hij zich voelt en wat hij denkt. Arm kind toch, denkt Mozes en bepeinst, dat het diens verlangens om te overheersen zijn, die dit wonder van de twintigste eeuw zullen vernietigen.

Terwijl de Führer de tijd gebruikt om nieuwe militaire acties te beramen, zijn de meesters bezig het profetische woord in (de) Bijbel: *„Ik zal de heidenen tegen elkaar opzetten”* in vervulling te doen gaan. Nog zijn Duitsland en Rusland door een pact verbonden, maar lang zal hun vriendschap niet meer duren. De mensheid zal beleven, dat Duitsland Rusland aanvalt!

Gods wetten grijpen thans in het aardse gebeuren in en beheersen het. God zal (het Huis) Israël helpen en niet de heidenen. Als de heidenen zich echter uitputten in een strijd op leven en dood, krijgt (het Huis) Israël gelegenheid en tijd zich te herstellen en sterk te maken.

Dit gewichtigste gebeuren van de gehele oorlog zal bewijzen, hoe God over al Zijn leven waakt en hoe Zijn afgezanten de zetten weten te doen, die (het Huis) Israël de overwinning zullen bezorgen.

Groot zijn de triomfen van het Duitse leger. Niets of niemand schijnt het te kunnen tegenhouden. De landen, die nog niet aangevallen zijn, wachten in angstige spanning op het ogenblik, dat de Duitse soldatenlaarzen zich in hun richting zullen bewegen.

Adolf Hitler heeft de blikken naar het Oosten gewend. Hoe moet hij thans handelen? Er is twijfel in de Führer. De problemen, die tot nu toe met de gigantische oorlogvoering samenhingen, heeft hij snel en vermetel opgelost, bezield en beschermd als hij zich weet door de Voorzienigheid. Maar daar rijst thans dreigender dan ooit de Russische beer voor hem op. Zal hij de strijd met hem aanbinden? Waarheen zal een oorlog met Rusland hem voeren? Wat weet hij van dit geheimzinnige en onmetelijke land, dat ondoordringbaar bleek voor eenieder, die meer wilde weten van de plannen van de machthebbers in het Kremlin? Is het sterk? Is het zo sterk als zijn land? Toch moet hij tot een besluit komen, nimmer zal hij zijn plannen rustig kunnen volvoeren met dit dreigende gevaar in zijn rug.

De Führer zondert zich af om te mediteren. In de eenzaamheid wil hij de stem van de Voorzienigheid luid en duidelijk in zich horen spreken.

Tot nu toe is zijn voelen en denken juist geweest. Zijn overweldigende successen hebben bewezen hoezeer hij zich op zijn intuïtie kon verlaten.

Door te mediteren wil hij erachter komen welke weg hij thans moet bewandelen.

Dagen en nachten gaan voorbij en Adolf Hitler wacht op de gegevens, die de Voorzienigheid in hem zal leggen. Hij voelt reeds dat men hem voor grote gebeurtenissen plaatst. Ook krijgt hij de gevoelens al, hoe dan te moeten handelen; maar de Führer gaat niet over één nacht ijs, telkens weer controleert hij zijn gevoelens. 's Nachts houdt hij het binnenshuis niet uit, in het uur, waarin hij zulke verstrekkende en dramatische besluiten moet nemen, kan hij niet slapen. Hij gaat de natuur in.

Weer staat de Führer voor de ruimte, voor de Voorzienigheid. Hij praat in zichzelf. Boven hem leeft God. Uit die onmetelijkheid moet hij ook nu weer zijn hulp ontvangen. Zijn gedachten dwalen naar vele richtingen. Hij voelt zich nu als Christus zich eens gevoeld heeft in de hof van Gethsemane. Staande in de nacht gaan zijn gedachten uit naar Christus, aan Wie hij nog maar zelden eerder in zijn leven heeft gedacht. Hij stelt zich op de Goddelijke mens in, zoals Deze op Zichzelf aangewezen in de eenzaamheid van de Hof de komende, grote gebeurtenissen verbeidde. Adolf Hitler denkt hieraan, zonder dat in hem ook maar iets is van het machtige en heilige, dat toen in Christus leefde. Hij ziet slechts een overeenkomst, ook hij is alleen en ver van de mensen en ook hij staat voor grote gebeurtenissen, groter dan die van Christus. De Führer kijkt naar het sterrenbeeld, zijn armen over de borst geslagen, en peilt de onmetelijkheid. Zijn gedachten blijven bij de Goddelijke mens in de Hof van Gethsemane en deze arme geest beseft niet, dat hij het heilige leven bezoedelt, door de woorden, die Deze eens sprak op zichzelf te betrekken. Ook hij wil de drinkbeker weigeren, zo mompelt hij, maar

hij gelooft zijn eigen woorden niet, want hij is begerig als een hyena en zijn gevoelsleven jankt naar buit. Hij denkt ook aan de woorden, door Christus tegen Zijn slaperige Apostelen gesproken: „Kunt gij dan geen uur met Mij waken?", maar de Führer werpt deze gedachten weldra van zich af. Heeft hij soms iemand nodig? En zijn leven heeft meer betekenis dan dat van die vreemde mens, die men daar in Jeruzalem aan het kruis sloeg. Adolf Hitler vindt nu ook, dat hij zou kunnen zijn als de Messias, zijn grote volk heeft hem lang geleden reeds als een godheid aanvaard. Is voor hem en zijn volk niet de ruimte geschapen? Dwingen de feiten hem niet dit te geloven? Zou de Voorzienigheid de Duitse wapens zo zichtbaar en doeltreffend zegenen als Zij niet bereid was de wereldheerschappij in zijn handen te leggen? Maar hij moet zich die waard tonen en de moeilijkheden, welke zich nog voordoen, koen en zeker uit de weg ruimen. De Führer weet nu hoe hij handelen moet. De Voorzienigheid heeft in hem gesproken, in hem leeft de waarachtige inspiratie, zijn intuïtie is onfeilbaar. Nog kan hij zich niet losmaken van deze stille nacht, met de handen op de rug wandelt hij nog wat rond, bouwend aan zijn plannen. Adolf Hitler is tot handelen gereed. Maar hij ziet niet de lichtende gestalte naast hem. Het is Mozes, die in al deze uren bij hem was en hem tot zijn besluiten dwong. En terwijl de Führer verder spint aan zijn gedachten, zweven Mozes en de meesters van Gene Zijde weg – naar het koude, barre land van Jozef Stalin.

Adolf Hitler gelooft waarlijk, dat de ruimte voor hem en zijn volk geschapen is. Niets zal hij nalaten om die ruimte met alles wat daarin is voor zich en de zijnen te winnen. Zijn begeerte naar macht drijft hem, nu en dan schrikt hij alleen terug voor de enorme omvang van zijn ondernemingen. Had ooit een mens zoveel macht in handen? Soms huivert hij zelf van de verschrikkingen, die zijn wapens ontketenen. Maar hij moet verder, nimmer was de overwinning zo dichtbij. Het koste, wat het wil, hij moet zich hard en genadeloos tonen, niet eerder zal de zege hem zijn. En nu, u zult het beleven, geeft hij het bevel tot nieuwe militaire ondernemingen, die heel Europa aan zijn voeten zullen brengen. Tot zelfs in het klassieke Griekenland zal de Duitser macht krijgen. Daarna zal de strijd tussen Duitsland en Rusland ontbranden, gelijk de profeten het voorspelden.

Adolf Hitler is een tragische figuur, niet, omdat hij een pion in de handen van de meesters van Gene Zijde is (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl), maar om de lage driften in hem, door welke hij een heerser, maar tegelijk een pion werd. Straks zal ik de gelegenheid hebben, u zijn persoon en zijn verleden te schilderen, wat u veel van hem en zijn toestand zal verklaren.

De heidense heersers zullen moeten ervaren, dat zij hun volken niet ongestraft naar de afgrond kunnen voeren. Zij kregen alleen macht, omdat de

volken der Aarde naar (het Huis) Israël moeten, of het zou voor hen niet mogelijk zijn geweest andere volken aan te vallen. In de toekomst zullen er geen heersers meer zijn, want nu worden deze demonen op Aarde reeds vervloekt, daar de wereld ziet, dat ze er alleen op uit zijn het leven van God te vernietigen om zelf daardoor aan de macht te geraken en zich te kunnen uitleven.

Daartoe offert de dictator het bloed van zijn volk, daartoe zet hij zijn schone, aan kunst zo rijke land op het spel ... Hoe vreselijk zal hij ontnuchterd worden!

Toen in de eeuwen de volkeren van (het Huis) Israël ten strijde trokken, geschiedde dat om de kleine volken en stammen tot (het Huis) Israël op te trekken. Het was erom begonnen de volken hierdoor op den duur vrede en rust te geven. Die strijd lag in de handen van de meesters. Wij weten nu, dat het hen erom ging de volken tot eenheid te brengen. Terwijl de massa het verkeerde van een oorlog inziet en haakt naar rust, leerden de dictators niets uit de oorlogen, zij maken de strijd zelfs tot een instrument in hun handen, dat hun macht en roem zal schenken. Ze zullen echter beleven, dat ze zichzelf vernietigen als hetgeen zij tot stand willen brengen het doel van de meesters raakt. Te pletter zullen ze zich lopen tegen de wetten van God!

Deze dictators zijn onbewust, kortzichtig en geestelijk leeg. Dit zijn geen genieën. Een genie, dat vandaag overwint en morgen alles weer verliest, is geen genie. Zo ze ook maar een beetje bewustzijn van Gods wetten hadden bezeten, zo zij een sprankje liefde voor het eigen volk hadden gevoeld, zouden zij nimmer de oorlog hebben gekozen. Dan was Mussolini niet naar Abessinië gegaan om dat volk af te slachten, want hij zou begrepen hebben, dat het huidige stadium en het bewustzijn van de mensheid hem toch een krachtig halt zou toeroepen. Doch deze zielen hebben daar geen begrip van, ingekapseld als zij door hun eigen lage begeerten zijn, voelen ze ten opzichte van de Goddelijke wetten en het leven na de dood verkeerd, fout! De eenvoudigste, ongeschoolde mens, die de Bijbel kent, had hun kunnen zeggen, hoe verkeerd het is in deze tijd een ander volk aan te vallen. De „genieën" echter begrepen het niet. En deze mensen willen u dan bewijzen, dat zij voor hun volken, ja, voor de wereld zijn geboren. Zij denken bewust te zijn in hun handelingen, maar breken af wat zij zelf met moeite en zorg hebben opgebouwd. Daarom zijn de dictators mensen zonder intuïtie, voor onze wereld zijn ze halfbewust, voor de Aarde bewuste krankzinnigen. Ze willen onfeilbaar zijn en stapelen fout op fout. Zij willen heersen, maar kennen zichzelf niet, noch de wetten, waardoor ze leven en door welke zij het leven kregen. Zij offeren het bloed van miljoenen zielen, maar denken niet aan het leed van die mannen, vrouwen en kinderen, in hen is alleen het gevoel om geschiedenis te maken. Hartverscheurend is hetgeen zij veroorzaken, en dat noemen zich de

genieën van de Aarde!

Ik zei u, voor onze wereld zijn het waanzinnigen, die met het leven van God spotten en het ombrengen. Het zijn de ellendigsten onder de volken en de armoedigsten van geest in de ruimte. Ze zijn doofstom en blind voor het licht van God, of ze zouden nimmer zoveel bloed hebben geofferd uit pure machtswellust. Ze zijn niet diep, deze heersers, want het kleinste insect kijkt door hen heen. Het zijn zuiver stoffelijke, maar menselijke hyena's, die ten behoeve van hun eigen begeerten regeren, doch de betekenis van het aardse leven ten opzichte van God niet kennen. Ze weten er niet eens van, dat God toch de winst van hun vreselijke handelen ontvangt, want ook de zwartjes (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl), waarheen Mussolini trok om hun land en hun goederen te overmeesteren, moesten ontwaken. God schiep Hemel en Aarde, doch niet voor de demonen, maar omwille van Zijn eigen evolutie. De dictators zijn onbewust van deze wetten en ze moeten er nog voor ontwaken. Maar deze geestelijke intuïtie leeft boven hun vermogen, daar hun innerlijk leven er ongevoelig voor is. Daardoor begaan zij zulke afschuwelijke domheden. Ze worden neergeslagen, omdat in deze eeuw het goede definitief moet overwinnen. Het bovennatuurlijke aanvoelen is niet in hun bezit, ze zouden er ruimtelijk diep voor moeten zijn. Hun onbewustzijn echter kost het volk bloed. Ze vernietigen de stuwkracht en de bezieling van al die mensen. En dan hebben ze nog de schaamteloosheid de Voorzienigheid om hulp te roepen. God moet hen naar de overwinning voeren. God zond hén, zo durven ze spreken, want ze willen het bloed, dat ze in hun razernij vergieten, ook nog geheiligd zien. Ze denken geschiedenis te maken, maar brengen een vloek over zichzelf en hun volken!

En hoe zouden deze dictators hebben kunnen dienen. Hoeveel zouden ze voor hun volken hebben kunnen doen, met de macht, die hun ter beschikking stond. Zij handelen echter naar de eigenschappen, die in hen zijn, en joegen hun volken de oorlog in. In hen leeft het gevoel, dat de stoffelijke wereld raakt. Hoe zouden het dan genieën kunnen zijn? Hoe willen ze vooruit zien? Kijk eens naar de fouten, die zij maken en zullen maken. Volg hen in de besluiten, die zij nemen, en bedenk dan eens hoe ellendig, hoe wreed en hoe bekrompen hun innerlijk leven is. En zie dan naar de massa die hen bejubelt en u weet meteen, dat al deze mensen levend dood zijn.

Elk ander bewustzijn, dat even boven het normale aardse ligt en voelt, kan door de meesters bezield worden. Zij zullen dan dienen voor het goede en zo verkrijgt hun leven betekenis voor onze wereld. Hierdoor komt vast te staan, dat niet één aards mens uitsluitend op eigen kracht ook maar iets voor de wetten van God tot stand kan brengen. Alleen hij, die voor de meesters een taak te volbrengen heeft, bouwt voor de massa en voor zichzelf aan „Het Ko-

ninkrijk Gods op Aarde". Die zielen zijn steeds door onze wereld geholpen, ze maakten deel uit van (het Huis) Israël. Deze demonen echter in uw eigen eeuw zijn de vijanden van Christus, van de mensheid en van al het leven in de ruimte. Ook zij ontvingen hun inspiratie, maar alleen omdat hun plannen de Eeuw van Christus zouden dienen. Wat zijzelf uitdenken en trachten te volbrengen buiten Gods wetten om, voert hen naar de vernietiging. Zij beroepen zich op God en God laat hen begaan, omdat Hij weet dat het leven van Hem op Aarde zich in goede handen bevindt.

Hoeveel bloed er dan ook vloeit, voor niets wordt er nimmer geofferd. Ik wees u terloops al op het geval van Abessinië. Dat volk had een gevoelige les te ontvangen én nodig, omdat het ontwaken moest. Zij moesten zich aan de gewelddadige indringer overgeven, maar het is Mussolini, die erdoor ten onder gaat. Hij zal hebben te aanvaarden, dat het Góds wetten zijn, die het leven op Aarde beheersen en niet de zijne. God waakt ook over Zijn zwartjes (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl) en Hij zal hun het eigen Koninkrijk teruggeven. Maar door (het Huis) Israël!!! En tot (het Huis) Israël zal dit volk daardoor overgaan. *Als Mussolini enige honderden jaren terug dit land zou hebben kunnen roven, had (het Huis) Israël nog niet kunnen ingrijpen, omdat het toen nog niet zover was.* Uit dit alles treedt wel duidelijk naar voren, dat de mens op Aarde maar niet naar zijn eigen verlangens kan handelen, zo zijn leven niet is ingesteld op het heil van de mensheid. Het zijn Gods wetten en die van het leven na de dood, die u op Aarde te leren en na te volgen hebt. Ook zult u moeten aanvaarden, dat treedt naar voren, dat wij mensen ons eigen leven in handen hebben, maar dat wij van dat van anderen moeten afblijven. Mensen, die denken met de levens van anderen te kunnen doen wat zij willen, lopen zich vroeg of laat tegen de wetten van God te pletter. Deze heerszuchtige demonen hebben dus niet het recht in uw leven in te grijpen en het ondergeschikt te maken aan hun wrede plannen. Eens zal dit moeten worden goedgemaakt, ook al denken zij dan dat ze door hun aardse leven deze wetten hebben overwonnen. Hun taak op Aarde is aards, hoe heilig ze die dan ook voorstellen, onbeholpen, ja, dierlijk onbewust!

Mussolini zal erdoor uit zijn paradijs worden verdreven en de manden met heerlijke vruchten, die hij de zwartjes (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl) heeft ontstolen, zal hij achter moeten laten. Meenemen alleen mag hij de vreselijke gevolgen, die hij met zijn gewelddadige onderneming schiep. Hij en de hele mensheid zullen moeten aanvaarden, dat het aardse leven opwaarts gaat en niet meer terug te voeren is tot het prehistorische tijdperk.

Welk een intuïtie bezitten Mussolini en Hitler? U zult in de loop van deze oorlog nog duidelijker ervaren, welk een genieën het zijn. Zet nu voor deze

bewuste krankzinnigen uw leven maar in, offer voor hen uw bloed en steek uw handen maar omhoog – zij voeren u tot de vernietiging van al uw bezit, van al het heilige, dat u zich hebt weten eigen te maken. Deze beide dictators gaan over uw lijk! Weet dan, dat u met hen ten onder zult gaan.

De geschiedenis van Adolf Hitler heeft weer een heel andere betekenis dan die van Mussolini, al is ook hij een meester in het kwaad. Mussolini was in een van zijn levens een Romeins heerser. Hij kon zijn bloeddorstige gaven in die tijd evenwel niet voor het kwade ontplooien in een mate, die hem zinde. In uw tijd kreeg hij echter zijn kans. Nu is hij in staat alle wetten Gods te overschrijden en geestelijke ondergang over zijn volk te brengen. Doch hij zal moeten aanvaarden, dat de „Eeuw van Christus" een aanvang heeft genomen en dergelijke praktijken niet meer duldt. Hij zal er dus zijn stoffelijke en geestelijke ondergang door tegemoet gaan, de feiten zullen het hem en u tonen! Voor onze wereld heeft Mussolini geen betekenis, al is zijn strijd wel van belang voor (het Huis) Israël, omdat zijn volk er het bewuste, geestelijke leven door zal leren aanvaarden.

Het leven van Adolf Hitler heeft meer betekenis voor onze wereld en voor de mensheid, want het waren tal van astrale wetten, die hem naar de Aarde terugzonden. Mussolini is maar een zwakke afschaduwing van diens persoonlijkheid. Hitlers leven raakt de kosmos! Hitler is de ziel van het karma van de mensheid, een mens met een zeer diep en betekenisvol verleden ten opzichte van Golgotha, en de ontwaking van de mensheid. Toch is hij ondanks deze wetten een levend dode, een geestelijke nar voor de astrale wereld en de miljoenen engelen. Voor onze wereld ligt zijn leven open, iedere geest van het licht kent hem, doordat wij van onze zijde uit zijn gevoelsleven hebben kunnen peilen en volgen.

Het is daarom, dat wij kunnen zeggen, dat iedere hond en kat meer intuitie hebben ten opzichte van het Heelal en de wetten Gods dan deze beiden, die dachten het leven op Aarde te kunnen overheersen.

Amerika noch Engeland hadden andere volken kunnen aanvallen of willen vernietigen, omdat die mentaliteit aan een ander en hoger leven wilde beginnen. Er was daarom geen volk op Aarde, dat Duitsland wilde aanvallen, zelfs Rusland niet, want dit land wist té goed, hoe ontzaglijk sterk Duitsland was. Rusland wist tevens, dat het, zo het aanviel, tegenover de gehele wereld kwam te staan. Het is Duitsland, dat strijd wil!!!

Uit vrees voor het intellectuele Duitsland bouwde Rusland gedurende jaren aan een groot en sterk leger. Straks zal het dit nodig hebben en dan alles van zichzelf inzetten om Duitsland het hoofd te kunnen bieden. Doordat de Führer in zijn overmoed zich vergist en doordat de meesters en (het Huis) Israël helpen, zal Rusland de vreselijke strijd winnen, of het zou overrompeld

en verpletterd zijn gelijk Duitslands slachtoffers dat hebben beleefd en nog beleven zullen.

Na uw land bezet en uw goederen geroofd te hebben, wil het nationaalsocialisme ook uw ziel bezitten. Maar zien ze dan niet in, dat de kinderen van (het Huis) Israël niets met hun onzin, hun leeg gepraat, hun verdierlijkte opschik, hun leugen en bedrog, hun verderfelijke invloed, niets, maar dan ook niets te maken willen hebben? Komt het hun dan zo onwaarschijnlijk voor, dat u door hen niet naar het prehistorische tijdperk gevoerd wilt worden? Ze kennen niet eens zichzelf, hoe zouden ze dus het kind van (het Huis) Israël begrijpen?! Hun domme mentaliteit beseft niet, dat een waarachtig christen liever sterft dan zijn arm op te heffen om hun heidense groet te brengen.

Wie de Bijbel kent, weet, dat Duitsland en zijn bondgenoten moeten verliezen. Hij weet, dat al hun geredeneer vals is en dat eer en roem in de Eeuw van Christus geen betekenis hebben. Voor de geestelijk bewuste is de roem van het slagveld achterlijk bezit, alleen het geestelijke weten voert de mens naar de hogere bewustwording. Wie het geweld gebruikt komt er zelf door om. Wie ridderkruisen en lintjes liefheeft, staat in het eeuwige leven voor de eigen armoede.

In deze paar laatste regels ligt het ganse drama van Adolf Hitler en zijn soort. Hij en de zijnen moeten straks aanvaarden, dat het kind van God door zijn geloof méér bereikt dan hun dood en verderf zaaiende machtsmachine. Het is het geloof in God, dat bergen verzet. De mens, die Golgotha volgt, weet zich door God gedragen. Hij weet, dat de Tien Geboden voor hem zijn geschreven en handelt ernaar. Doch de onbewusten vergeten zichzelf en denken Goden te zijn. Des te dieper zal hun val worden!

Wat drijft Adolf Hitler?

Toen Adolf Hitler aan de macht kwam, was hij voor zijn taak slechts half bewust. Zeer zeker voelde hij zijn eigen leven, maar van dat wat tot zijn onderbewustzijn behoorde, wist hij niets af. In zijn zieleleven lagen echter verschillende gevoelswerelden, krachten en eigenschappen, die zijn persoonlijkheid hebben gevormd en die hem maakten tot de mens, zoals hij in uw tijd het levenslicht aanschouwde. Die gevoelswerelden werden door hem in het leven opgebouwd en hen moest hij aanvaarden, toen hij het nieuwe leven op Aarde binnentrad.

De ene mens wordt kunstenaar, de andere geestelijke en weer een andere voelt zich tot de wetenschap aangetrokken. Dit feit doet ons aanvaarden dat iedere ziel in de ruimte haar eigen bestemming heeft als de nieuwe geboorte een aanvang neemt. Vanaf het ontstaan van de schepping hebben wij kunnen volgen, dat de mens niets geschonken wordt, maar dat hij zich alles heeft eigen gemaakt. Door onze werkzaamheid en de ervaringen, die wij opdeden, wonnen wij gevoel en intuïtie. Als we nu een eigenschap door een krachtige bezieling hebben opgevoerd, zal onze persoonlijkheid meer en meer spreken. Zo is het ook ten opzichte van een stuk werk, dat we moesten achterlaten, wanneer de dood ons riep. Dit bleef toch als gevoel in ons voortleven als we de wereld van het onbewuste binnentraden en we daar wachtten op de nieuwe geboorte.

En als we dan een nieuw stofkleed ontvingen, voelden we ons bezield. In ons leefde het gevoel voor iets en dat iets kon alleen zijn datgene, wat we in ons vorig leven hadden moeten achterlaten. En met het groeien van de jaren en ons bewustzijn kwam het ogenblik, dat we het werk voortzetten en afmaakten. Wanneer nu dit gevoel voor kunst of wetenschap naar buiten treedt, dan spreekt men in uw wereld over aangeboren intuïtie. Wij echter weten, dat het niet anders is dan het terugkeren van de ziel in het verleden, in het vorige bestaan.

Dit geldt natuurlijk ook voor Adolf Hitler.

Bij zijn geboorte stond vast, dat hij een taak te vervullen had, waarvan overigens niemand op Aarde iets wist. Hij stond voor een taak, die met het Heelal verbinding had en waarvan hij de uitvoering niet kon weigeren, omdat de bezieling ertoe reeds in zijn jeugd in hem leefde. In het zieleleven van Adolf Hitler liggen eigenschappen, die hem met de duisternis én met de hogere bewustwording verbinden. Dit leven kreeg een kosmisch contact en dit was alleen mogelijk door de eigenschappen, die in hem waren. In hem leven haat, hartstocht en geweld, maar óók de bezieling om voor zijn volk

iets tot stand te brengen. In hem liggen lagere en hogere eigenschappen naast elkaar, van de dierlijkste instincten tot het hoogste en zelfs de geestelijke bewustwording toe. Hij geeft aan alles wat zijn leven raakt en ermee verbinding krijgt, gestalte. Maar er leeft ook wroeging in hem, het is een kracht, die hij niet kent, maar die hem in zijn leven overheerst. Hij zoekt zichzelf en zijn bewustzijn te leren kennen, de gevoelens in hem, die hem drijven, zijn sterker dan hij zelf is. En moegevochten geeft hij er zich geheel aan over en viert hij zijn haat en hartstocht uit. Hij gaat deze koesteren voor duizenden omstandigheden, ja, hij haat het leven van andere volken, vooral het Engelse, maar ook dit heeft weer betekenis. Zijn verleden overheerst deze persoonlijkheid. Hij draagt dit met zich, zoals iedere ziel dit doet. Hij moet thans zijn eigen oorzaak en gevolg beleven, wat voor hem en de massa een kosmische wet is.

Adolf Hitler kreeg macht, omdat hij in de ruimte de eenling is, die voor God en onze zijde iets bepaalds goed te maken heeft, waarop ik straks zal terugkomen. Ook dit gevoel leeft in hem en krijgt thans magische betekenis. U zult Adolf Hitler nu leren kennen. Wij, aan deze zijde weten, wie hij is. Wat ik in dit en volgende hoofdstukken over hem ga vertellen, moet u aanvaarden, want het is de heilige waarheid. Dezelfde meesters, die thans deze strijd in handen hebben, droegen mij op, hem, die de beul van de mensheid zou worden, te volgen en mij aldus voor mijn taak, het vastleggen van dit werk, gereed te maken. Ik ken deze ziel, want ik volgde hem in dit en in zijn vorige levens.

De geboorte van Adolf Hitler verschilt in niets van die van andere kinderen. Het is geen wonderkind, dat er op de wereld komt, en zijn ouders hebben er geen vermoeden van, dat hun kind eens de wereld in vuur en vlam zal zetten. Hij onderscheidt zich in niets van zijn speelkameraadjes en ook op school ziet men in hem niets bijzonders, of het zou moeten zijn, dat hij een slechte leerling is. Men krijgt er weinig of niets bij hem in, hij wil eenvoudig niet leren. Opgroeiend maakt hij zich al evenmin iets eigen, zodat hij wel gedwongen is een gewoon ambacht aan te nemen. Hoe dan ook, voor onze wereld bezat hij toch alles, wat nodig is om de meesters te kunnen dienen. Dit kind moest geen studie volgen, want dit zou hem voor onze wereld ongeschikt hebben gemaakt. Door een studie zou het aardse leven hem overheersen en de meesters wilden niet, dat zijn gevoelsleven in iets gestoord zou worden. Studie zou het hebben vermoord, het had zijn verleden doodgedrukt en zo zou hij een heel ander mens zijn geworden. Pas als zijn persoonlijkheid onbesmet zou blijven van iedere aardse beïnvloeding, kon zijn gevoelsleven ontwaken. Studie zou het onmogelijk hebben gemaakt, dat zijn onderbewustzijn zich in het dagbewuste ik openbaarde en door dit onderbewustzijn zou hij juist moeten handelen. Wie een studie op Aarde volgt, is

voor deze zijde afgesloten, omdat het dagbewustzijn aan die persoonlijkheid gestalte geeft. De persoonlijkheid ontwaakt erdoor, waardoor het leven voor de maatschappij betekenis krijgt en niet voor onze wereld. Adolf Hitlers verleden dwingt hem in andere wetten, hij kan zelf in niets handelen, hij moet naar de gevoelens in hem luisteren. Die wetten gingen reeds van zijn jeugd af de bewuste persoonlijkheid beïnvloeden en hierdoor komt het, dat hij zich totaal niet interesseert voor de stof, die men hem op school te leren wil geven.

Eigenlijk is hij voor onze wereld als een medium, een aards instrument in de handen van de meesters, zoals er meer mensen zijn, die een taak voor onze wereld te vervullen hebben. En zoals het medium geheel leeg, dus vrij van aardse kennis moet zijn, wil het als instrument door Gene Zijde kunnen worden bespeeld, zo moest ook Adolf Hitler in zijn jeugd zoveel mogelijk vrij blijven van aardse geleerdheid. Leeg en toch vol bewust, boordevol van gevoelens, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigen; dan kan een ziel een aardse taak volbrengen, maar ook een geestelijke, die onmiddellijk op het bovennatuurlijke leven afstemming heeft. Zo is Adolf Hitlers jeugd in overeenstemming met de wetten, die voor hem gelden.

Precies op tijd werd hij geboren, geen seconde te vroeg of te laat. Als hij twintig jaar eerder zou zijn geboren, had hij nimmer kunnen bereiken wat hij nu bereikt heeft. In die jaren zou een werkman nimmer tot die hoge regeringsposten zijn doorgedrongen. Overigens was er wel een oorlog voor nodig om het Adolf Hitler mogelijk te maken zich aan het hoofd van het Duitse volk te plaatsen.

Hij neemt aan de oorlog van '14 - '18 actief deel. Meer nog dan in zijn jonge jaren leert hij leed en smart kennen en heviger nog leert hij haten. Hij beleeft het ondergaan van zijn volk en in die jaren ontwaakt zijn gevoelsleven.

Toen hij gewond neerlag, gebroken naar hart en ziel, werd zijn innerlijk leven door Gene Zijde aangeraakt. In dat ogenblik bezielde men hem voor zijn verdere leven. De meesters maakten hem, zoals hij daar lag, wakker, ze openden zijn innerlijk en hierna werd zijn verleden bewust. Zijn zieleleven werd aangeraakt en toen hoorde hij naast zich en diep in zichzelf een stem spreken, die zei:

„Adolf Hitler! Jij bent het, jij alleen kunt het volk voor algehele ondergang behoeden en het weer groot maken."

„Ik?" dacht hij. „Moet ik Duitsland tot eenheid brengen?" Hij lag daar neer als een gebroken mens. Hij was zo goed als blind en men beschouwde hem als verloren. Wat wilde Gene Zijde met deze ongelukkige beginnen? En toch hadden de meesters hém nodig. Deze ziel volgde men reeds eeuwenlang. Wat zag men in dit eenvoudige kind? Waren er in hem wezenlijk eigenschappen om een groot volk te leiden en tot ontwaking te brengen? Niemand op

Aarde kende Adolf Hitler. Alleen Gene Zijde weet wie hij is. Het ging de meesters om het verleden van deze mens, van dit innerlijke bewustzijn zouden zij straks gebruik maken. In diens verleden leeft iets, dat alléén hij van al de miljoenen zielen in de ruimte en op Aarde bezit!!!

Adolf Hitler heeft het aan zijn vrienden meermalen verzekerd, dat het steeds een hogere macht was, die hem in zijn leven beschermde. Hij zag er de Voorzienigheid in en het is dan ook in Haar, dat hij een onwrikbaar vertrouwen bezit. Hij hoort in die tijd een stem, die hij ook in zijn binnenste duidelijk voelt spreken, en of hij wil of niet, hij moet ernaar luisteren. Dadelijk na de oorlog begint hij aan zijn taak. Met het klimmen van de jaren groeit zijn invloed en het ogenblik komt, dat hij tot leider van het Duitse volk wordt uitgeroepen.

Door hem wordt Duitsland ontzaglijk sterk. Hij maakt zijn volk weerbaar en groot en geeft het de soldatenrok terug. Werk en welvaart schept hij en de massa draagt hem op handen, hij is geliefd, zoals geen Duitser het voor hem was. Maar waarheen voert hij zijn volk? Wat zijn z'n plannen ten overstaan van de wereld?

De kinderen van (het Huis) Israël onder zijn volk huiveren van alles wat zij te zien en te horen krijgen. De Joden worden tot vijanden van het Duitse volk verklaard en als zodanig behandeld. Ook toont Hitler zich een vijand van de kerken. Zij ontvangen van hem een kaakslag. Wat Hitler om zich vergaart, zijn mensenhaters, bruten en sadisten. Zij leven hun hartstochten uit ten koste van duizenden. De gevoelsmens vlucht uit Duitsland en intussen gaan Hitler en de zijnen voort dood en verschrikking te brengen onder de Joden. Zij zijn krankzinnig geworden, dit alles is beestachtig, maar het wordt nog erger. De verschrikkingen hopen zich op, de martelingen worden steeds afschuwelijker. Adolf Hitler is nu reeds de vijand van de mensheid geworden.

Nu Hitler zich eenmaal aan zijn gevoelens heeft overgegeven, lost hij geheel in het kwaad op; het verleden in hem openbaart zich aan het dagbewuste ik, dat thans volkomen plaats moet maken voor zijn slechte persoonlijkheid. Het kwaad heeft zich van dit leven meester gemaakt, de duivelen van de hel scheppen zich door hem en zijn soort een eigen wereld en leven zich in de sfeer der Aarde uit. En Adolf Hitler kan het kwaad, dat hij opgeroepen heeft, niet meer tegengaan. Ieder van zijn volgelingen leeft zich uit, zij overtreffen elkander in wreedheid. Door hellen en hemelen wordt Adolf Hitler bezield, hij dient de plannen van twee werelden. Hitler denkt, dat het de Voorzienigheid is, die hem helpt. Al zijn daden motiveert hij door de Voorzienigheid erachter te stellen. Op haar gezag legt hij de zweep over de Joden en ranselt hij er meedogenloos op los. Hij steriliseert het leven van God om een gezond volk te krijgen. De Voorzienigheid wil het! Hij bezoedelt het huwelijk en

maakt er een mestput van. Het kind hoort aan de staat. De Voorzienigheid wil het!

Hij leeft met de zijnen in het prehistorische tijdperk. Hij voelt het nieuwe, het komende door het kwade en verkeerde heen, maar wat uit zijn handen komt, is besmet met dierlijk gif. En toch heeft deze man een taak te volbrengen voor Gene Zijde? En deze taak wordt hem door de Eeuw van Christus opgelegd?

Wat leeft er in deze mens?

Waarom haat hij de Joden?

Waarom valt hij de kerken aan?

Is hij waarlijk door God gezonden of is hij de Satan zelf?

In Duitsland zelf ziet men hem als een God. God en Christus gaan er voor aan de kant.

De volken der Aarde staan machteloos, want in eigen land kan de Führer doen wat hem goeddunkt. Miljoenen zielen bidden tot God en smeken Hem deze demon van de Aarde weg te nemen. Maar de volken zien het tegendeel geschieden, Hitlers macht groeit met het uur. Zal zij straks niet de gehele mensheid vernietigen? Men klampt zich vast aan de voorspellingen van de zieners en zieneressen, die daar bijzonder gul mee zijn en Hitler allerlei doden zien sterven. Maar Adolf Hitler sterft niet en wordt evenmin vermoord.

Heeft God zich van de mensheid afgewend? God schijnt al Zijn leven te vervloeken, God moet de mensheid wel haten. Het vreselijke geschiedt, Hitler begint de oorlog en ondraaglijk is het leed, dat hij over miljoenen uitstort. En nog is hij niet verzadigd, het beest gaat verder en waar hij zijn voetstappen zet, vloeit er bloed, veranderen huizen in puin en worden mensen gemarteld.

Toch zal hij zich in het door hem en de zijnen ontketende geweld verliezen, u zult het beleven. Hij zal gaan twijfelen aan zijn Voorzienigheid, nu en dan wartaal spreken en in zichzelf een verschrikkelijke strijd voeren, daar hij dan niet meer weet, wat hij goed of verkeerd doet.

Dit alles zullen de geschiedschrijvers vastleggen, ik ga er hier niet verder op in, ik volg verder de geestelijke weg. U verwacht van mij het antwoord op de vragen die u en ik hierboven opwierpen.

Ik moet u aantonen – en ik deed het in vorige hoofdstukken reeds ten dele – dat Adolf Hitler het instrument is, waarop deze eeuw speelt. Dat het Golgotha, het Koninkrijk Gods en de mensheid zijn, die hem als instrument nodig hebben, had u zeker niet gedacht.

Adolf Hitler kon dat instrument worden uitsluitend en alleen door zijn verleden. Ik moet u nu in dat verleden binnenvoeren, zo ge alles wilt begrijpen.

Van Adolf Hitler naar ... Judas

Zonder een verklaring zal het u moeilijk vallen deze stap te begrijpen. Wat heeft Judas' leven met Adolf Hitler en met uw eigen tijd te maken?

Alles, zeg ik u.

Ik verhaal u hier het leven van Judas, niet alleen om erdoor te bereiken, dat u een ander en juister oordeel krijgt over de persoon van Christus' apostel, maar in het bijzonder om u door mijn weergave van Judas' ervaringen een beter inzicht te geven in de wetten, die ook het leven van Adolf Hitler beheersen en sturen.

U krijgt er tevens een beeld door, hoe streng, maar ook hoe rechtvaardig en opbouwend Gods wetten regeren. Ge zult er goed aan doen diep over dit alles na te denken, opdat ge de kosmische diepte van uw eigen leven zult beseffen!

Judas Iskariot

De dramatische gebeurtenissen in Jeruzalem tijdens Christus' laatste dagen zijn u bekend. Wat er geschiedde met hen, die bij deze gebeurtenissen direct waren betrokken, daarvan weet (u) evenwel niets.

Judas maakte een einde aan zijn leven, nadat hij zijn meester had verraden, naar de Bijbel meedeelt. Verraadde hij zijn meester werkelijk? En wat beleefde hij, toen hij na zijn zelfmoord de astrale wereld binnentrad?

Gene Zijde zegt u met klem: Judas pleegde geen vuige daad jegens zijn Goddelijke meester. Hij wilde Christus slechts tot grote daden aansporen. Hij zou de hogepriesters eens laten zien, wat zijn Rabbi wel kon. Hij twijfelde er niet aan, Judas, dat zijn meester de Messias was. Wat al wonderen had zijn meester al niet verricht. Maar het was Judas niet voldoende, Christus zou nog grotere wonderen kunnen volbrengen. En wat zouden die verwaten (aanmatigend trotse) Joodse hogepriesters en al Christus' andere vijanden willen beginnen als zijn Rabbi tot die grote daden kwam? Vernietigen, verpletteren kan Hij hen en hun daardoor Zijn grootheid en goddelijkheid bewijzen. Oh, hij aanbad zijn meester, het verdroot hem alleen maar, dat Deze niet tegen Zijn kleine, miezerige belagers optrad.

Christus stoorde Zich niet aan Judas. Goddelijk bewust als Hij was, kende Hij Zijn weg. Deze les kreeg Judas te leren. Hij had zijn meester in alles moeten aanvaarden, moeten afwachten. Judas stelde eisen aan Christus – en welke mens mag eisen stellen? Christus kon niet om Judas' wille van Zijn plannen afwijken, maar dit alles begreep Judas niet. En toen wilde hij zijn Goddelijke meester dwingen. Hij daagde Christus en de hogepriesters uit, bracht de soldaten in de hof van Gethsemane en wachtte op het wonder, dat zich zou voltrekken. Een menigte gevoelens bestormde hem in dit geweldige ogenblik, er was spanning in hem, trots om zijn Goddelijke meester, een grenzenloze liefde, maar toch ook angst, dat de dingen een andere, verkeerde wending zouden nemen. Zou zijn meester nu de wonderen verrichten, waarnaar hij, Judas, al zo lang uitkeek? Zou Hij ...? Maar als Hij ze niet deed, en de soldaten Hem ... Maar natuurlijk sloeg zijn meester hen wel met Zijn wonderlijke krachten! Veel speelde zich af in het binnenste van Judas. En toen moest hij ervaren, dat Christus zich als een lam overgaf! Geen wondertekens, geen grote, verpletterende handelingen. Christus liet zich rustig door het krijgsvolk wegvoeren. Verward, niet begrijpend, staarde Judas hen na. Fel trof hem de verachting uit de ogen van zijn mede-apostelen. Judas' wereld stortte in, er kwam ontzetting in hem om wat hij deed, wroeging, het brandde in zijn binnenste met vreselijke pijnen.

Terwijl hij geen rustig uur meer kende en in uiterste wanhoop rondzwierf, voltrok het drama zich snel.

Blij hun prooi eindelijk in handen te hebben, zetten de hogepriesters haast achter het proces. Zij veroordeelden de Messias tot de kruisdood en met spoed werd de terechtstelling uitgevoerd. Zij waren bang door Hem hun macht te verliezen. Wat Messias? Deze eenvoudige mens zou hun Goddelijke meester zijn? Nee, zij weigerden in Hem en Zijn wonderen te geloven, Caiphas en de zijnen. Zij waanden zich de Koningen der Joden en voelden er niets voor hun machtige positie in gevaar te laten brengen.

U hebt al deze gebeurtenissen in heel hun verschrikkingen leren kennen. De gevolgen ervan evenwel kent niemand, doordat deze voor het leven op Aarde niet zijn vast te stellen. Niettemin lieten deze gevolgen zich zwaar op Aarde gelden, daar God immers niet kan goedvinden, dat men Zijn Heilig Kind vernietigde!

Zo groot werd Judas' wanhoop, zo vreselijk brandde de vlam van het zelfverwijt in hem, dat hij zich verhing. Als hij dacht daardoor rust te krijgen, moest hij dadelijk aanvaarden, dat het tegendeel het geval was. Hij was niet dood, hij leefde. Door zijn daad vernietigde hij slechts zijn stoffelijke organisme, zijn zieleleven leefde verder en dit moest nu bewust de verrotting van het stofkleed ondergaan. Judas verbrak immers zelf de wet, die zijn lichaam aan zijn ziel bond. Dit lichaam zou hem een bepaalde tijd dienen en nu scheidde Judas, nog voor die tijd verstreken was, eigenhandig lichaam en ziel. Althans hij dacht dit te doen, aangekomen in het leven na de dood werd hij op afschuwelijke wijze gewaar, dat hij zolang aan dit stoflichaam vastgeklonken bleef tot het uur, dat hij zonder ingrijpen op Aarde zou zijn gestorven. En intussen onderging hij de verrotting van dit organisme, een kwelling, die iedere zelfmoordenaar te wachten staat.

In mijn boek: „De Kringloop der Ziel" heb ik over dit alles uitvoerig verteld. Ook ik maakte eens een einde aan mijn leven en kreeg toen de astrale wetten van dit gebeuren te beleven. Ik ga er dus hier niet dieper op in, wie meer van deze toestanden wil weten, leze genoemd boek. Ge zult dan in heel hun verschrikkingen de pijnen en smarten beseffen, die Judas en elkeen moet beleven, die zelfmoord pleegt.

Toen Judas nu die verrotting had beleefd en hij vrij was van zijn stoflichaam, trok een andere wereld hem aan. Hij was ziel en geest en de persoonlijkheid, die zichzelf van de Aarde had gestoten, trad de wereld van het onbewuste binnen. In die wereld wachtte hij om opnieuw naar de Aarde te kunnen terugkeren. Moeder Aarde riep dit leven terug, het had tegen haar wetten gezondigd. Daar moest Judas zijn zonden en fouten gaan goedmaken.

Als Judas had kunnen aanvaarden zou hij met de andere apostelen de sfe-

ren van licht zijn binnengetreden. Hij aanvaardde Zijn Goddelijke meester echter niet en pleegde ten laatste zelfs zelfmoord en daarmee vernietigde hij de heiligheid, die hem wachtte. Judas had nu in de eerste plaats te leren, dat hij geen eisen had te stellen, en dat aanvaarden moest, wat hem van Christus had verwijderd.

Judas leverde zijn Goddelijke meester voor dertig zilverlingen over aan de Joden. Voor de Aarde verkocht hij Christus voor die som. Wij weten aan deze zijde beter. Christus liet hem begaan, omdat Hij wist, dat Judas, maar tevens de mensheid deze levensles kon gebruiken.

Ik zei het u al – maar ik kan het niet genoeg herhalen, te vreselijk is er over Judas gedacht en geschreven – in hem leefde een groot geloof, hij vereerde zijn meester meer nog dan de overige apostelen het deden. Judas had een groot begrip voor de schrift; goed leerling als hij was, kende hij de schrift volkomen. Hij wilde echter méér weten en zo goed zou hij Christus hebben zien bewijzen, dat Hij waarlijk de Messias was. Dan zouden de farizeeërs en schriftgeleerden grote ogen opzetten en viel er voor hen niet langer te loochenen of te bedriegen, ze zouden moeten aanvaarden, dat Christus de Messias was. Oh, als zijn meester maar eerst eens voor de hogepriesters stond, dan zouden ze wonderen beleven en in het niet wegzinken. Maar Judas kende zijn meester niet, zijn gedachtegang was verkeerd, dit waren eigen verlangens. Groot waren zijn aanvaarden en vertrouwen, maar niet groot genoeg! De meesters van deze zijde kennen het leven van Judas, zij weten, dat hij zijn meester niet heeft willen verraden. Wel echter vernietigde hij door zijn daad zijn eigen leven en dat van Christus en hierom is het, dat hij naar de Aarde moest terugkeren.

Judas werd opnieuw geboren. Hij kreeg een nieuw stoflichaam, maar zijn zieleleven was niets veranderd, dit had gedurende al die tijd in de wereld van het onbewuste geslapen. Hoewel hij in een ander land werd geboren, trad hij toch zijn eigen verleden binnen. Zijn joodse ouders ontvingen hem in alle liefde en bezorgden hem een rustige, vriendelijke jeugd. In hem lag het verlangen te studeren, hij wilde alles van zijn geloof weten. Zijn zieleleven was niet tegen te houden en we zien Judas een diepgaande studie maken van het joodse, zowel als van het katholieke geloof. Hij komt als rabbi in de joodse raad en hij is een van de geleerdste onder hen. Hij komt zover, dat hij bewust voelt, dat Christus de Messias was. Maar als hij met zijn mede-rabbijnen over zijn voelen en denken spreekt en hen wil overtuigen, dat zij niet langer naar de Messias hoeven uit te zien, daar Hij al in de persoon van Christus tot hen kwam en toen jammerlijk door hen aan het kruis werd geslagen, wordt hij door de raad uitgestoten.

We zien hem als banneling terug in Jeruzalem. Judas zoekt daar zijn toe-

vlucht, in de heilige stad, waartoe hij zich al van kindsbeen voelde aangetrokken. Nimmer heeft het verlangen naar deze stad hem losgelaten, het heeft z'n hele leven in hem gebrand en het is alleen te blussen door erheen te trekken.

Jeruzalem, Jeruzalem, hoe overweldigend is zijn ontroering, als de stad hem opneemt. Hij trappelt als een blij kind en hij kust schreiend de aarde. Als herboren voelt hij zich.

Jeruzalem, Jeruzalem, telkens en telkens mompelt Judas het woord. Het overheerst hem. Hier in deze stad komt hij tot diep nadenken, als rabbi kan hij alle tempels bezoeken. En door z'n diepe meditatie voelt hij sterker nog dan tevoren, dat Christus de Messias is. „Kijk niet langer naar de wolken, de Messias heeft hier geleefd!" zo praat hij in zichzelf, terwijl hij door de oude straten zwerft, het hoofd naar de grond gebogen. Soms blijft hij plotseling stilstaan en dan luistert hij naar een stem, die diep in zijn binnenste spreekt. Hij heft het hoofd omhoog en kijkt dan weer omlaag en weer omhoog. En diep zuchtend mompelt hij dan: „Neen, duizendmaal neen, wat ik voel, dat in mij brandt, dát is het, ja, dát is het! Ja, dat is het, dit wat ik voel, niets, niets anders. Dit is het!"

Zij, die zijn merkwaardige verschijning zien en hem in zichzelf horen spreken, geloven, dat hij een heilige is, eerbiedig gaan zij opzij en trachten een glimp van zijn heiligheid op te vangen, als hij hen in zichzelf gekeerd voorbijgaat. Maar zij, tegen wie hij van Christus als de Messias spreekt, krijten hem uit voor een krankzinnige, zij gaan hem uit de weg en zien in hem meer een vloek, een afvallige en een schriftvervalser. Veel ellende ondergaat Judas in dit leven. Hij lijdt kommer en gebrek, maar het deert hem niet. Hij wil graag honger en dorst lijden, hij wil boeten, en al weet hij niet waarom hij dat wil, hij doet het. En daarbij voert hij een innerlijke strijd, zo afschuwelijk als weinig andere mensen beleven. Hij wordt verteerd door een nimmer aflatende drang, het uit te schreeuwen, dat de joden moeten ontwaken, dat zij Christus moeten aanvaarden en niet langer naar de wolken moeten kijken. Maar hij brengt het niet tot woorden, hij kan slechts prevelen. Er weigert iets in hem. Als het heel erg in hem brandt, zoekt hij de hof van Gethsemane op, daar voelt hij zich meestal rustig. Hij ligt daar stil neer en laat zijn gedachten de vrije loop, want denken moet hij, zonder gedachten is hij nimmer. Zo graag wil hij de grond hier kussen en soms, als hij zich onbespied weet, doet hij het ook. Hij geraakt dan in extase, een soort slaaptoestand, waarin hij evenwel precies weet wat hij doet.

„Hier is het, ja, hier is het. Ik kan mij niet vergissen, op deze plaats is het ... hier leefde ..." Maar verder komt hij niet, ook nu wil het woord niet over zijn lippen. Christus, over Hem wil hij spreken, Zijn naam noemen. Maar er is iets in hem, dat hem tegenhoudt. Nog leven er gevoelens en gedachten in

hem, die nog niet het noodzakelijke bewustzijn hebben kunnen uitspreken. Zijn ziel weigert nu en ook daarvan heeft hij onzegbaar verdriet. En zo hevig snijdt dit verdriet in zijn ziel, dat hij de Hof verlaat en naar de tempel gaat om daar in de schrift rust te zoeken. Urenlang zit hij daar stil in zichzelf gekeerd en leest en mediteert.

En dan kan het gebeuren, dat hij opspringt en de tempel uitsnelt. Een en al levendigheid gaat hij zijn weg – naar de Calvarieberg. En terwijl hij stap na stap doet, komt het woord Golgotha in hem. Hij herhaalt het steeds, hij proeft het woord, Golgotha, G o l g o t h a – Gol-go-God! God! God! God! Waarom maakt hij zichzelf toch zo van streek, dodelijk moe maakt hij zichzelf.

Op Golgotha zoekt Judas naar zichzelf. Daar is het, dat Judas in hem ontwaakt. Het is daar, dat hij tot zichzelf kan praten, het is op deze plek, dat hij zichzelf beter leert kennen dan waar ook in Jeruzalem. Er leven twee mensen in hem, voelt hij hier, hijzelf en nog iemand, en die iemand is ook als hijzelf, maar toch weer anders. En deze mens zou hij willen vervloeken, ja, zo mogelijk met hem een gevecht op leven en dood willen voeren. Dit duurt echter niet lang, maar luttele ogenblikken voelt hij zich als die vreemde, dan zinkt hij weer in zijn eigen toestand, zo voelt hij zich rustiger dan wanneer die andere mens in hem zijn hoofd opsteekt. Deze is gevaarlijk, hij dreigt hem en wil hem overheersen. Judas weigert ook de gedachten, die deze mens in hem legt, te aanvaarden. Als ze komen, klopt zijn hart zo hevig, dat het pijn doet.

In de Hof van Gethsemane durft hij helemaal niet op die gedachten in te gaan, daar zou hij zich dan liever in de aarde begraven om er nimmer meer uit te komen. Soms overvalt hem ook daar de eigen ellende zo hevig, dat hij er niet tegenop kan. Judas staat dan op het punt te bezwijken. Met alles wat in hem is tracht hij zich staande te houden, z'n lippen tot bloedens toe stukbijtend. In die toestand blijft hij dagen en nachten in de Hof, soms slaapt hij, meestal waakt hij. „Waarom zit ik hier?" vraagt hij zich dan af. „Denken kan ik toch niet."

Zijn gedachten warrelen dooreen, een lijn zit er niet in en ze putten hem afschuwelijk uit. Eindelijk maakt hij zich los van de plek en trekt weer de stad in. Biddend loopt hij daar rond, brokstukken uit de schrift mompelend, en wie hem ziet, voelt hem als gezegd als een heilige. Ze reiken hem brood toe en drinken en hij aanvaardt de goede gaven, als hij het gezicht van de gevers heeft gezien. Tranen rollen hem over de wangen en hij richt zijn stappen naar de Calvarieberg. Daar verorbert hij het brood, zonder haast of veel smaak, want echt honger heeft hij niet. Wel rammelt zijn lichaam als een uitgedroogd skelet, maar behoefte aan voedsel heeft hij niet. De brand in hem overheerst alles.

Hij zet zich neer op een bepaalde plek. Zij is heel bijzonder, deze plaats, weet Judas, zonder echter te kunnen uitspreken waarom. Hier stond eens een kruis. Hét kruis. Hij speelt nu een gevaarlijk spel met zichzelf, voelt hij, nu hij gaat zitten op de plek, waar eens het kruis stond. Hij durft het, maar dan mag hij aan niets denken en zeker niet aan dat verschrikkelijke, dat die ander steeds in hem wil leggen. Hij moet zich heel rustig houden, dan zal het eens klaar in hem worden. Een ogenblik later doet hij iets, wat hem zelf eigenlijk verbaast, hij begint op de plek een kuil te graven. En terwijl hij met zijn handen de aarde omwoelt, zingt hij een stichtelijk liedje. Schatrijk voelt hij zich thans, alles hoort hem toe, ook de aarde, waarin hij graaft. Het wordt een diep gat, zo diep, dat hij er zelf in kan staan. Nu zijn hoofd boven de aarden wal uitsteekt, zingt hij en neuriet en bespiedt zijn omgeving. Zo kan hij urenlang uitzien, terwijl hij de handen wringt en soms weeklaagt, alsof men hem heeft doorstoken en een hevige, inwendige pijn hem kwelt.

Onder hem ligt Jeruzalem. Hij bespiedt de straten en volgt de mensen, die hij er ziet lopen, in gedachten. Door zo te doen en zich scherp op hen in te stellen, weet hij weldra alles van hen af. Vooral de rabbijnen volgt hij graag, hij kan hen volgen zo lang hij dat wil. Hij wandelt met hen mee de tempel binnen en luistert naar hun gesprekken. Wat? Eerst gelooft hij het niet, hij stelt zich scherper in op hun gepraat. Ja, zij hebben het over hem, die gek daar, die zich op de Calvarieberg ingegraven heeft. Zij moeten hem zien kwijt te raken, hij is een mismaakte, een krankzinnige, die het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en geloof bezoedelt.

Judas beeft niet eens, als hij hen zo vernietigend over hem hoort spreken, hij kruipt zelfs uit het gat en zet zich neer om beter te kunnen luisteren. Maar het gaat hem gauw vervelen en hij laat zich weer in zijn aarden woning zakken. Daar mediteert hij dan de ganse dag over hetgeen men van hem heeft gezegd. Als hij niet tot een conclusie kan komen, slentert hij naar de Hof van Gethsemane om weer tot zichzelf te komen.

Daar waar hij is gehuisvest ziet men hem bijna niet. Judas is overal en nergens, hij beleeft duizenden problemen en hij beleeft er geen, hij is kapot gedacht en desondanks is er nog geen klaarheid in hem. Hij vermag de scherven van zijn innerlijk niet meer aaneen te voegen. Toch tracht hij dit wanhopig. „Zoek ... zoek toch!" komt er over zijn lippen, „zoek toch, gij Satan, Satan in mij, zoek toch, gij ... fa ..., gij schriftge ... gij onrustzoekenden!" Dan heeft hij het tegen zichzelf en tot de mensen, die hij ontmoet, maar het liefst ontwijkt. In deze toestand is hij als een onbeholpen kind. Het snijdt en snerpt en rammelt in zijn binnenste, het is als een hongergevoel. De vodden, die hij draagt, hinderen hem, ze doen hem zeer, het liefst zou hij niets dragen. Een steen kan hem nu doen struikelen en dan ligt hij neer zonder het

besef te hebben op te staan, tot iemand hem vindt en zich over hem ontfermt. Vaak gebeurt het, dat men hem naar zijn kamertje brengt en te bed legt. Dagen achtereen slaapt hij en dit zijn de enige uren, dat hij aardse warmte en rust kent. Anders denkt en wroet en pijnigt hij zichzelf en zoekt hij naar zijn andere ik. „O Jeruzalem, waarom toch! Waarom ben ik hier?"

Hij wil door de hem vijandig gezinde rabbijnen niet uit de weg geruimd worden, hij moet zijn vrijheid behouden, al moet hij over de daken ontvluchten, grijpen laat hij zich niet. Zo denkt Judas, die voor de één een merkwaardig soort rabbi, voor de ander een volslagen krankzinnige is. Maar er zijn er ook, die hem eerbiedig bejegenen. En dit sterkt hem, het geeft hem vertrouwen en doet hem leven.

Weer richten zijn stappen zich naar Golgotha. In het gat, dat hij telkens weer opent en sluit, begint er licht in hem te komen. Als hij er zijn ogen sluit, ziet hij de bewoners van Jeruzalem en hoort hij de hogepriesters praten. Maar hij beleeft er nog meer en dit doet hem juichen. Opeens weet hij met treffende zekerheid, dat dit de plek is, waar eens Christus' Kruis heeft gestaan. Hier stierf de Messias, de Koning der Joden. Hij betrapt er zichzelf op, dat hij ineens zo helder kan denken. Heeft hij iets geleerd?

„Ik ben er," denkt hij. „Nu kan ik er plotseling aan denken. Nu is het uit mij gekomen en kan ik het uitspreken. Hier is het!"

Hier op deze plek is het, dat Christus het aardse leven verwisselde met het Goddelijke!!! Zielsverheugd over het feit, dat hij nu zo duidelijk en zonder stoornis denken kan, rent hij de Calvarieberg rond om naar adem snakkend weer naar z'n plekje terug te keren. Hij laat zich nu vol blijdschap in de kuil zakken en wil verder denken. Op dit geliefkoosde plekje zou hij willen sterven. Hoe graag zou hij voor God en Christus sterven, als hij weten mocht en hij antwoord kreeg op de talloze onbegrijpelijke en kwellende vragen in hem. Hoe verheugd is hij nu reeds, nu hij normaal denken kan. Hij kan denken! Denken aan alles, waaraan hij behoefte heeft, aan dit hier en aan dat daar beneden. Aan alles kan hij denken, zonder dat iets hem stoort. Hij voelt zijn hoofd, zijn armen en benen, controleert zijn hartslag, hij legt z'n vingers op de ogen. De oogzenuwen waarschuwen hem voorzichtig te zijn en zich meer te ontzien. Hij is lichamelijk erg verzwakt, maar het zegt hem niets, hij kan weer denken als hij toen dacht ... lang geleden.

„Hier wil ik sterven," mompelt hij even later opnieuw. „Hier op deze plaats wil ik sterven." Hij kruipt alweer uit zijn hol en gaat kruipend verder, zoekend en luisterend, opnieuw weggezonken in een vreemde wereld, waarin alleen plaats is voor hem zelf. Hij drukt zijn oor tegen de aarde en luistert scherp, hij hoort niets. En toch is het hier, hier zal hij het verlossende woord horen uitspreken, alleen hier kan het zijn, nergens anders op Aarde ... alleen

in Jeruzalem en op deze plek!

Judas blijft zoeken naar de werkelijkheid van zijn eigen leven en wie hem zo ziet, krijgt medelijden met hem. Hij zoekt al de grote problemen te achterhalen, die van hem gemaakt hebben, wat hij thans is. Maar het is alles vergeefs, hij komt er niet achter. Hij is hier om te bidden, zo gelooft hij, en om te denken. Hij wil God vragen het vreselijke uit hem weg te nemen, hem vrij te maken van al zijn gedachten, waarvan hij niet kan loskomen. Waarom doet God dit niet? Waarom niet? Hij dacht zekerheid te hebben, maar ... is zijn voelen en denken goed? Waarom geeft God hem geen zekerheid en rust? Door de heilige boeken is hij niet wijzer geworden, ja, de schrift vloekt in hem, hij stikt erin. Wellicht kan de Aarde het hem geven, het hem zeggen? Maar hoe hij ook luistert, de aarde spreekt niet. Of spreekt zij wel, maar is zijn leven dood? Dit stemt hem droevig. In zijn hol in de grond smeekt hij God hem te helpen. Hij is een christen, een kind, zo zegt hij in zijn gebed. Hij wil zien en weten en hij vraagt, of God die smart van hem wil wegnemen. Zonder die pijnen zal hij beter verder kunnen leven. Dagen en nachten blijft Judas in gebed en kruipt tastend rond. Vreemd zijn de gevoelens in hem, heel Jeruzalem zou hij wel aan zijn hart willen drukken, ja, z'n leven willen geven voor deze streek. Maar waarom eigenlijk? Zo vermeerderen z'n vragen zich elk uur.

Al de pijnen, de vragen en het gebrek zijn toch niet in staat hem te breken, hij weet zich staande te houden en zo langzaamaan leert hij zichzelf beter kennen. Soms betekent dit wijsheid voor hem, dan weer ellende en verschrikking. En in Jeruzalem laat men hem maar begaan, men vindt hem nu een ongevaarlijke zonderling. Dromend loopt hij door Jeruzalems straten, in zichzelf pratend en hoofdschuddend. Kreunend stoot hij de woorden eruit. „Mijn meester ... o, mijn meester ..." hoort men hem prevelen. Judas ziet dan een flits van zijn vorig leven, hij ziet zichzelf door de straten van Jeruzalem slenteren, met hem zijn er anderen, die hij kent. In hun midden loopt een figuur, zo hemels en goddelijk, dat het alleen de Messias kan zijn.

In dit beeld lost Judas even op, hij zinkt te midden van de mensen ineen en blijft liggen, kreunend en de naam van de Messias prevelend. Deze ogenblikken zijn geweldig voor Judas' ziel, de omstanders zien de extase op zijn gezicht weerspiegeld. Naast hem neemt Judas nu een prachtige gestalte waar, in een sneeuwwit gewaad gehuld, stralend als een zon. Uit de ogen schijnt het eeuwige licht op Judas neer, het verwarmt hem en de anderen, die bij hem waren. Hij begrijpt niet, dat allen nu niet neerknielen om te bidden en te mediteren. Waarom zijn de mensen zo ongevoelig?

Judas droomt bewust, hij is in slaap en toch wakker. In deze toestand beleeft hij al die onwerkelijke verschijningen. Maar dan verwaast alles en

de ogen openend ziet hij de omstanders, die hem met eerbiedige blikken gadeslaan. Toch wonden deze vreemde ogen hem en hij snelt weg, ver van de mensen vandaan, naar de veilige stilte van Gethsemane. Daar verstopt hij zich onder de struiken. Hij tracht tot zichzelf te komen. En dan kan het gebeuren, dat hij zo van zichzelf schrikt, dat hij zich kastijdt. Ook deze middag rammelt hij op zichzelf los, hij slaat waar hij zich maar raken kan, zo lang tot hij uitgeput in elkaar zakt. Afgemat naar ziel en lichaam vindt hij zichzelf terug, hij slaat de ogen op, maar dan kan hij het gemartelde lichaam niet meer ophouden en sluit hij de aardse ogen voorgoed. Op dat ogenblik krijgt zijn getergde ziel vleugels, zij klapwiekt omhoog, kijkt even rond in de ruimte, waar zij komt, wil ook daar gaan denken en naar zichzelf zoeken, maar dan sluiten ook die ogen zich en weet Judas van niets meer af. Een van de vele werelden, die God bezit en voor het menselijke wezen schiep, heeft hem opgenomen. Die wereld wiegt hem in slaap, hij rust daar uit en maakt zich gereed voor een nieuwe geboorte, voor een nieuw leven op Aarde.

In de Hof van Gethsemane vond men hem liggen, zijn lippen raakten de aarde, als had hij nog in zijn laatste ogenblikken van de aarde het antwoord willen horen op zijn talloze beklemmende vragen aangaande zichzelf in het nu en het verleden ... Was hij Judas? Meermalen had hij het gevoeld, het was echter te ongelooflijk voor hem, dan dat hij het had kunnen aanvaarden. De Aarde noch de mensen konden hem echter zijn gevoelens bevestigen en het hielp hem al evenmin, dat hij urenlang naar de hemel staarde of de tranen rijkelijk vloeien liet.

Nu schonk Moeder Aarde hem een nieuw leven. Hij werd weer bij joodse ouders geboren. Zij zien hem rabbijn worden en opklimmen tot de joodse raad. Weer wil hij het Jodendom van zijn gevoelens ten opzichte van de Messias overtuigen. Hij is op dit punt zelfs nog fanatieker dan voorheen, het vuur in hem is nog feller ontbrand. De Joden willen niets van hem en zijn opvattingen weten. Maar Judas schreeuwt het uit: Christus is de Messias! Als hij niet wil luisteren naar de beweringen van zijn joodse medepriesters, dat hun Messias nog geboren moet worden en dat dit niet lang meer zal duren, ziet hij zich opnieuw verbannen. Weer trekt Judas naar Jeruzalem, al weet hij ook nu nog niets van zijn verleden. Daar beklimt hij dadelijk de Calvarieberg. Hij wil mediteren, maar dan krijgt hij opeens een hevige schok: hij daalt tijdens dit denken onverwacht in zijn verleden af. De schrik is zo vreselijk, dat een beroerte hem van de wereld afneemt. Weer vliegt zijn gepijnigde ziel de ruimte in, ook nu slaat hij even de ogen op, maar de wetten Gods hier eisen gehoorzaamheid. Hij keert terug naar de wereld van het onbewuste, nu moet hij niet zien of denken. Hij valt in slaap en een onzichtbare energie draagt hem ter ruste.

Judas Iskariot beleeft nog vele levens achtereen, ik mocht hem volgen. Het vuur bleef in hem branden. Meermalen vroeg hij zich af, waarom hij toch zo fanatiek voor de Messias vocht en waarom het Jodendom niet veranderde. Nog enkele malen werd hij opgenomen in de joodse raad. Judas sprak dan als een bewuste en wanneer deze bezieling over hem kwam, tastte hij alles van de Joden aan, voor hem bestonden alleen Golgotha en de Messias.

Achter zichzelf kwam hij ook in die levens niet. Zij voeren hem telkens weer naar andere volken. Maar Jeruzalem laat hem ook in die levens niet los, deze plaats trekt aan zijn leven met magische kracht en hij kan er zich onmogelijk van losmaken. Hij leert veel in deze levens en hij komt in harmonie met de ruimte. Hij blijft echter zichzelf zoeken.

Ook in zijn laatste leven op Aarde zien wij Judas in Jeruzalem terug. Als kind speelt hij reeds op de Calvarieberg. Golgotha trekt hem ook nu aan en het kind laat zich gaan. Al spelend ondergaat het het eigen gevoelsleven. Judas ontmoet een jongen, die als hij vaak daar neerzit en droefgeestig de ruimte in staart. Hij wil graag goede vriendjes worden met dit kind, maar iets houdt hem ervan tegen, iets stoot hem van dit leven weg. Judas denkt dit leven te kennen, maar hij weet niet vanwaar. Telkens komt de jongen terug in zijn dromen, zo vaak en zo scherp, dat het bepaald hinderlijk wordt. Samen groeien ze op, de jongen is niet altijd in Jeruzalem, maar als hij er is, zoekt hij Judas op om met hem te spelen en te praten. Judas ontwaakt erdoor. Op Golgotha komen zij tot diepe gesprekken, de jongen vertelt, dat er ook in hem geen rust is. Judas heeft medelijden met hem, maar weet hem al evenmin te helpen. Als Judas de diepte van dit zieleleven had kunnen waarnemen, zou hij in zijn vriend de moordenaar hebben herkend, die links van Christus aan het kruis hing en geen vergeving nodig had.

Zoals Judas thans naar zichzelf zocht, zocht deze ziel naar de vergeving, die hij toen lachend verwierp!

Naarmate Judas ouder wordt, komt er meer rust in hem. Hij is nu voortdurend op Golgotha, geestelijk is hij ver weg van de Aarde, iedere gedachte put hij uit een andere wereld, stoffelijk wordt hij blind en gevoelloos. Hij zit bij de plek, waar eens het Kruis van Christus heeft gestaan, rustig en ingetogen wacht hij op het wonder, dat komen moet en dat hem aan zichzelf zal tonen. Judas – is hij Judas?

Het wonder komt niet, Judas zakt in een geestelijke diepte weg en een hartverlamming maakt een einde aan dit leven.

In de wereld, waarin hij thans zijn ogen openslaat, wachten lichtende gestalten hem op. Judas gelooft hen te herkennen. „Is dat niet ...? Maar dat kan toch niet? Zijn ze het dan toch?" vraagt hij zich af.

De gestalten treden op hem toe. Een van hun zegt:

„Ja, mijn broeder, wij zijn het. Ik ben Petrus, daar zijn Johannes en Andreas, daar zijn Jakobus en de anderen. Wij komen je verwelkomen!"

Petrus en de andere apostelen begroeten Judas in de sferen van licht. Maar veel kan Judas nog niet verwerken en hij valt in slaap. Als hij ontwaakt, roept hij dadelijk om de apostelen. Petrus vraagt hem of hij hen herkend heeft. Ja, ja, verzekert Judas hem, hij heeft hen allen herkend. Hij valt op zijn knieën, Judas, en stelt zijn medebroeders vragen. Petrus doet hem opstaan en maakt hem duidelijk, wat er met hem is geschied. Tafereel na tafereel toont hij hem en zo overziet Judas thans al zijn levens, het floers valt hem van de ogen. Hij begrijpt nu de vragen en de spanningen, die hem tijdens z'n aardse levens drukten. De apostelen brengen hem naar de eerste sfeer, waar hij kan uitrusten. Hier dankt hij God voor alles, wat hij te beleven kreeg, hij heeft z'n lessen geleerd en begrijpt nu de fouten, die hij als Judas jegens Christus beging. Toch is hij niet vrij van alles, er brandt nog steeds een vuur in hem en ook daarvan wil hij zich bevrijd zien. Judas luistert aandachtig als zijn medeapostelen hem vertellen, hoe te moeten handelen. Hij aanvaardt alles. Dan voeren de apostelen hem naar Golgotha terug en weer leeft hij in Jeruzalem, maar nu als astrale persoonlijkheid. Terwijl hij daar zijn leven overziet, wordt hem duidelijk, wat er nog in hem brandt. Hij wil uit de mond van zijn Goddelijke meester horen, dat Deze hem zijn daden vergeeft, anders zal hij nimmer gelukkig zijn. Wellicht komt zijn meester hier tot hem. In diep verlangen wachtend op de komst van Christus, gaat hij nog eens al zijn levens na en mediteert, terwijl de apostelen naar hun eigen hemelen zijn teruggekeerd.

Zijn meester komt niet en er komt een gevoel van wanhoop over Judas. De gedachten aan de eeuwige verdoemenis laten hem niet los; zal Christus hem zijn daden niet kunnen vergeven en zal hij dus altijd met die vloek moeten rondlopen? Maar er is toch licht in hem, en er is toch een enorm verschil in zijn denken en voelen hier met die tijdens zijn spookachtige dwaaltocht over de Aarde. Maar de maanden en jaren gaan voorbij en nog altijd leeft hij daar in afwachting in Jeruzalem en op Golgotha, smekend om het vergevende woord, dat hem het eeuwigdurende geluk zal schenken. Was zijn daad dan te groot om ooit vergiffenis te kunnen ontvangen? Opnieuw en opnieuw keert hij naar zijn vorige levens terug en loopt er weer rond met zijn meester en z'n mede-apostelen. Als hij zich zo laat gaan, rustig blijft en geen verlangens in zich laat opkomen, zijn er vrede en geluk in hem. Maar zodra hij zich laat drijven door zijn dwingende begeerte om vergeving, stijgt de onrust in hem en voelt hij, dat hij weer achteropraakt. Hij *eist* dan weer – en heeft het leven hem niet te verstaan gegeven, dat hij niets te eisen heeft? Moet zijn verschrikkelijke „willen" hem dan weer vernietigen? Hij smoort nu iedere gedachte, die in zijn innerlijk opkomt en hem dwingen wil, vragen te stellen, vergeving

te verlangen. Niets mag hem thans voortjagen, eisen of verlangens mogen er niet in hem zijn, slechts reine, volle overgave. Dan pas zal hij zijn foute eigenschappen overwonnen hebben, dan zal hij meester zijn over zichzelf. En met deze nieuwe gevoelens in hem, beleeft hij het Golgotha-drama opnieuw, hij schrikt er niet voor terug, alles wil hij beleven, ook zijn eigen rol in het vreselijke gebeuren. Hij denkt rustig over alles na en nu is er van eisen in hem geen sprake meer. En nu mag hij om vergeving vragen, er zijn thans begrijpen, overgave en weten in hem gekomen! Hij knielt neer en bidt zijn Goddelijke meester om vergiffenis. En thans is hij niet alleen op Golgotha, miljoenen zielen volgen hem, volgen zijn leven met Christus op Aarde en gaan tevens hun eigen levens na. Zo komt er ook in hen verdieping, begrijpen en overgave. En Judas bidt:

„God, o mijn God, vergeef mij mijn fouten. Ik wilde uw Zoon niet verraden. Ik wilde het jodendom wakkerschudden. Ik zal alles weer goedmaken, maar een verrader ben ik niet. Uw Zoon en Heilig Kind weet het. Ik vraag U om vergeving, mijn God. Help mij, vergeef mij."

In hem zijn licht, warmte en geluk gekomen. Toen hij dacht, dat niets hielp en hij zichzelf en alles opgaf, hij helemaal niets meer was, voelde hij zich opengaan en straalde er licht in hem (en op hem) af. Het leven om hem heen lost op, Judas ziet zich alleen op Golgotha. Een gouden licht breekt door, het overstraalt zijn kleine leven. Judas slaat de blikken omhoog en ziet in het gelaat van zijn Goddelijke meester.

„Meester, mijn meester. Gij zijt het, de Messias. Kunt u mij vergeven?"

Judas voelt zich opgenomen in de heiligheid en de heerlijkheid van Gods Kind, Jezus Christus. Zijn ogen kunnen zich niet losmaken van Diens stralende gelaat. Dan hoort hij zeggen:

„Judas, Judas, twijfelt ge nog?"

Hij kan geen woord uitbrengen, Judas, overweldigd als hij is door dit ontzaglijke gebeuren. En Christus zegt dan:

„Alles is u vergeven, Judas, alles, gij hebt u zelf leren kennen. Ga nu terug naar de sferen van licht en vervolg daar uw weg. De wetten van Mijn Vader kent ge. Kom Mijn Zoon, nu is alles vergeten."

Judas voelt hoe hij in het leven van Christus opgenomen wordt, hij weet zich thans door Zijn Heilige krachten gedragen. Hij voelt zich hoger en hoger gaan. Tussen Hemel en Aarde ontvangt Judas van zijn meester de zegen. Dan lost Christus voor hem op, maar in Judas zingt nu het geluk, vrij als hij is van iedere verkeerde gedachte. De astrale wereld neemt Judas op, als al het leven van God keert hij naar zijn Alvader terug.

Zijn mede-apostelen beleefden het wonder van de vergeestelijkte materialisatie mee. Hierna keerden zij terug naar hun leven op de vierde kosmische

levensgraad. Zij zijn verder dan Judas. Eens zetten zij hun leven voor hun meester in.

Maar waar zijn nu de anderen, die deel hadden aan het drama op Golgotha? Die Christus aan het kruis brachten?

Allen moesten naar de Aarde terug om zichzelf in harmonie te brengen met de wetten van God en de wetten van het oneindige. Golgotha houdt ook hen gevangen. Ze staan er voor hun oorzaak en gevolg op te lossen. De vervloekingen, die in die tijd zijn uitgesproken, achtervolgen hen. Niet één ziel ontkomt hier aan. God kan ons niets schenken, iedere verkeerde stap moeten we goedmaken.

Het is niet nodig, dat ik u de geschiedenis van elk van hun vertel. Als u aan onze zijde bent en bewustzijn bezit, kunt u terugkeren naar Golgotha en daar het ontzaglijke gebeuren volgen. Eerst dan begrijpt u hoe heilig het leven van Christus is. Dan beseft ge ook de onverbiddelijkheid van Gods wetten. Judas beleefde ze en iedere ziel in de ruimte moet dit.

Van twee van hun zal ik u nog de geschiedenis vertellen, in het kort van Pilatus en in een volgend hoofdstuk van Caiphas, wiens leven u moet kennen, wilt u de machtige problemen van uw eigen tijd kunnen begrijpen.

Toen Pilatus na zijn dood in de wereld van het onbewuste binnentrad en daarna op Aarde een nieuw kleed (lichaam) ontving, was er maar één verlangen in hem, hij wilde meer weten van het leven van Christus. Het geloof in God stuwde hem voort, deze bezieling drijft hem zijn leven aan Hem te wijden. Het machtige gebeuren had hem opgenomen. Ook zijn leven is als een hel op Aarde, ook hij zoekt en droomt op een verschrikkelijke wijze. Maar aldoor volgt hij Christus. Als kind voelt hij voor de kerk en hij wordt priester. In het oerwoud trekt hij zich terug en werkt hij, leven na leven geeft hij zich voor Christus. Hij werkt zich in die levens omhoog, doch weet van zijn verleden niets af, de brand in hem geeft hem geen rust. Deze drijft hem voort en doven kan hij hem niet. Eens zal ook hij zijn verleden zien en de rol, welke hij speelde in het Golgotha-drama – om dan te beseffen, waarom hij zich telkens opnieuw voor Christus wil inzetten.

Op dit ogenblik leeft Pilatus in Duitsland, hij is er bisschop. Hij maakte zijn fouten goed en heeft Christus innig liefgekregen. Pilatus is voor God ontwaakt. Hij predikt over Jeruzalem en over zichzelf als Pilatus. Nog kan hij niet voelen, dat hij Pilatus is, maar zijn woorden vertolken zijn verleden. Nu leeft Pilatus in het Duitse rijk en wordt hij vervolgd. Door wie? Straks zal u dit duidelijk worden.

Waar leven al de zielen, die toen verkeerd hebben gehandeld? Zij zijn voor het grootste deel op Aarde en beleven de wetten Gods. Deze houden hen

wakker, zij drijven hen in de richting van Golgotha, daar zullen zij wakker worden, of zij hadden geen leven meer gekend. Ze zouden in de chaos van hun eigen gevoelsleven verdronken zijn om niet meer boven te komen. Alle volken van Europa trokken hen aan. Eén kracht is het, die hen gevangen houdt, en dat is „Moeder Aarde". Waarom houdt Moeder Aarde al die levens gevangen? U moet het nu weten.

God hield Zijn Zoon Jezus Christus de beker voor en Christus dronk haar leeg. *Zo hebben wij mensen te doen!* Ook wij behoren tot het Goddelijke leven. Diep in ons liggen al onze daden, al onze beleefde gevoelens. Ons ontzaglijke onderbewustzijn houdt ze vast, tot het ogenblik komt, waarop die opgeborgen gevoelens beleefd moeten worden en het uur van goedmaken geslagen heeft. Dit is Gods wil, of ons leven zou stilstaan.

Dit zijn de wetten, die voor de gehele mensheid gelden! Judas, Pilatus, Caiphas en anderen, ze staan thans voor Golgotha. Maar óók het Jodendom staat ervoor! Buiten Golgotha leven kunnen de Joden niet (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl). Het afschuwelijke drama zal ook hen wakker schudden, dromen zullen zij ervan, juist dan, wanneer zij het niet willen. Juist dan, wanneer zij hun eigen leven willen beleven, staat Golgotha voor hen en roept hun het Goddelijke halt toe!

Caiphas

Ook Caiphas heeft voor Christus gestaan en Hem niet als Messias willen aanvaarden. Uit uw Bijbelse geschiedenis weet u, hoe deze hogepriester gehandeld heeft. Het is door hem en door de anderen, die aan het hoofd van het Joodse volk stonden, dat Christus aan het kruis genageld werd.

Als voor Caiphas de wetten van leven en dood intreden, gaat ook hij de wereld van het onbewuste binnen, om daarna opnieuw naar de Aarde te gaan.

Welke gevoelens leven er dan in deze mens? Ze openbaren zich weldra. Er leven wroeging in hem, twijfel en haat ten opzichte van het gebeuren op Golgotha. Natuurlijk begrijpt hij deze gevoelens in hem niet. Wat heeft hij met Golgotha te maken? Hij is in het Westen geboren en bij het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Ook nu wordt hij priester. In zijn zieleleven is niets veranderd, zijn innerlijk drijft hem dus weer tot de priesterstudie. Hij begrijpt niets van zichzelf, Caiphas, er is een voortdurende onrust in hem, hij voelt zich niet op zijn plaats en eindelijk ontvlucht hij zijn omgeving, waar hij dreigt te stikken, en begeeft zich naar Jeruzalem, welke plaats een vreemde, maar onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefent.

Ook hij beklimt daar telkens en telkens de Calvarieberg om er te mediteren. Hij zoekt er wat. Maar wát zoekt hij er? Het wordt hem niet duidelijk. En ook hij zwerft door de straten van Jeruzalem, maar hij is anders dan Judas, want hij zondert zich voor het leven van God af. In hem overheerst de haat voor al het leven van God, dat hem op zijn weg komt. Hij voelt zich als een uitgehongerde wolf, verteerd als hij wordt door een kracht, die uit zijn onderbewustzijn omhoog komt en zijn leven op Aarde tot een hel maakt. Hij durft geen vragen te stellen, hij is angstig voor zichzelf en voor de gedachten en beelden, die steeds duidelijker in hem opkomen en betrekking hebben op de gebeurtenissen, die eens hier in Jeruzalem hebben plaatsgehad en waarmee hij zich verbonden weet. Zo dwaalt hij dat hele leven rond en kastijdt hij zichzelf om die vervloekte gevoelens in zijn binnenste kapot te slaan. Dan komt zijn einde en treedt hij opnieuw de wereld van het onbewuste binnen.

Hierna wordt hij in het Oosten geboren. Nu volgt hij geen studie. Wel gaat hij opnieuw naar het verleden en hij zoekt naar alles, wat de schrift vertelt over de gebeurtenissen op Golgotha. Er gaat iets in hem ontwaken. Zijn hele leven brengt hij zoekend en denkend door. Dan maakt hij er zelf gewelddadig een eind aan.

Het volgende leven voert hem opnieuw naar Jeruzalem. Hij beklimt de

Calvarieberg en beleeft daar weer zijn zoeken en vragen, maar nog altijd is hij een levend-dode. In hem is er geen gevoel, het is leeg in zijn binnenste en toch brandt het in zijn zieleleven.

Weer ontvangt Caiphas nieuwe levens. Moeder Aarde geeft dit zieleleven geen rust, zij heeft nog een vreselijke rekening met hem te vereffenen. Hij klimt op tot de hoogste positie, maar toch beleeft hij niets. Niets maakt hij zich eigen, doordat hij het leven op Aarde niet kan aanvaarden, want zijn innerlijk leven blijft overheersen.

De meesters aan onze zijde volgen dit leven, zij weten waar heen het zal gaan. Hij heeft aan Christus goed te maken, Caiphas, en met hem het Jodendom (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl). In zijn leven zijn die wetten nu reeds tot uitdrukking gekomen, want het werken van Moeder Aarde is op de evolutie gericht, al haar kinderen moeten naar de hogere bewustwording toe. En hier is Caiphas voor nodig!

De meesters volgen Caiphas. Ze zien, hoe hij in het ene leven rabbi is en in het volgende koopman. Zo beleeft hij telkens de eigenschappen van het Joodse volk. Zijn ziel lijdt ontzettend, want nergens vindt hij rust. Indien het maar enigszins mogelijk is, ontvlucht hij zijn volk en zijn omgeving en keert hij terug naar Jeruzalem. Die stad trekt hem aan; ze heeft ook op hem een magische invloed. Hij kan geen weerstand bieden aan deze ongekende krachten. Hij denkt voortdurend, zó dat zijn verleden op het laatst in zijn dagbewustzijn spookt. Hij lijkt doodgedrukt te worden door deze gevoelens, maar moet toch leven, verdergaan, want Moeder Aarde laat zijn zieleleven niet los. Soms zoekt hij heel ernstig in zichzelf, hij wil in die ogenblikken z'n innerlijk leren kennen en dan ziet hij Christus voor zich staan – maar diep gaat hij daar niet op in, haastig verwerpt hij alles!

Het is een chaos in Caiphas' leven, er brandt wroeging in hem en het vuur ervan verteert zijn innerlijk. Hij hoort een stem in hem, die telkens zegt:

„Christus was de Messias! Christus was de Messias!"

Zelfs in de slaap hoort hij de stem en hij kan zijn oren er niet voor dichtstoppen, de woorden zuigen zich in hem vast.

Caiphas beleeft de volken van Europa. Europa houdt hem gevangen. Hij beleeft armoe en rijkdom, hartstocht en wroeging en hij ontkomt niet aan deze moordende gevoelens. Onbewust blijft hij niettemin, hij voelt alleen de ellende.

Caiphas kan in zijn eigen leven niet bewust worden. Eén gebeuren overheerst zijn leven en hij kan zich daarvan niet bevrijden. Steeds harder hoort hij in zijn ziel het: „Christus was de Messias!" roepen. Hij vervloekt de woorden, maar kan er zich niet van bevrijden. En weer maakt hij een eind aan zijn aardse leven.

Na het verrottingsproces te hebben beleefd, keert hij opnieuw naar de Aarde terug. In dit leven beleeft hij grote welstand. Eén ding is er echter, dat hij met al zijn geld niet kan kopen: rust! Hij daalt weer in zichzelf af en ondergaat de smart en de wroeging die daar branden, meer dan ooit te voren. Hij beleeft hoe zijn eigen ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) zich ten koste van het andere leven verrijkt, zich verrijkt door het bloed en de ijver van die miljoenen andere mensen van de Aarde en hij vervloekt het Joodse volk. Als hij scherp op hun gesjacher, hun liegen en bedriegen ingaat, doet hij een merkwaardige ondervinding op. Door zich fel tegen hun gewoeker en gesjacher en bedrog te keren en de verrotting van hun levenspeil te hekelen, minderen zijn eigen pijnen en verdwijnt zijn wroeging goeddeels. Caiphas gaat hier op in en tracht deze gevoelens te ontleden, maar het is hem niet mogelijk tot zijn onderbewustzijn door te dringen. Hij komt er echter niet over uitgedacht, hoe het toch wel mogelijk is, dat hij door op de fouten van zijn joodse medeburgers in te gaan, zijn vreselijke wroeging in zich voelt wegzakken. Zo verstrijkt dit leven, scherper en scherper gaat hij op het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) in en leert de fouten ervan kennen. Dan komt opnieuw zijn einde op Aarde.

De eeuwen vliegen voorbij. De mensheid evolueert stoffelijk en geestelijk, maar daarvan beleeft Caiphas niets. Hij wacht in de wereld van het onbewuste op de nieuwe geboorte. Het leven op Aarde staat voor een kolossale ontwikkeling, het staat voor het „Koninkrijk Gods", dat in de Eeuw van Christus een aanvang zal nemen.

Dan zullen de wetten van God Caiphas terugroepen. Op tijd zal Moeder Aarde dit zieleleven aantrekken, geen seconde te laat of te vroeg. In de ruimte leven biljoenen zielen, maar in die tijd zal Moeder Aarde alleen dit zieleleven nodig hebben. Zij zal het nodig hebben voor de vestiging van het Koninkrijk Gods en de Eeuw van Christus voor al de volken op Aarde.

De tijd is daar, dat Caiphas een nieuw lichaam ontvangt. Hoe zal nu zijn leven zijn? Wat zal dit zieleleven thans te beleven krijgen?

Gene Zijde ziet Caiphas bij eenvoudige mensen geboren worden. Er is gevoel in hem en heel veel bewustzijn, als kind kan hij goed denken. Hij keert naar de Aarde terug om een taak te vervullen. Caiphas groeit op en maakt kennis met leed en gebrek. Er is nu niets in hem, dat hem drijft priester te worden, de wetten van God bestemmen hem voor een heel andere taak. Als gewoon soldaat maakt hij de oorlog mee, het is de oorlog van '14 - '18.

Weet u thans wie Caiphas is? En kent u nú de taak en de wetten, die hem naar de Aarde terugriepen?

Adolf Hitler is Caiphas! Het zijn de mensheid en de Goddelijke wetten, die hem naar de Aarde terugroepen. Maar ook de „Tien Geboden" Gods en ook

het volk van (het Huis) Israël, ook Jezus Christus!

Caiphas trekt ten strijde, hij raakt gewond en hoort tot zich spreken. Hij wordt helderhorend in deze toestand, omdat hij voor negentig procent in onze wereld leeft, een taak voor Gene Zijde en de meesters heeft te volbrengen. Zij kunnen hem hierdoor in hun bewust leven optrekken. Als hij daar zo neerligt en denkt, dat hij sterven zal, hoort hij een bezielende stem in zich spreken, die hem nieuwe krachten geeft.

Caiphas begint te bouwen aan zijn partij, die later heel Duitsland zal regeren. Zijn macht groeit en hij wordt de leider van het Duitse volk. Hij voert Duitslands macht hoog op en vindt het dan de tijd tot stoutmoedige acties over te gaan, die de grenzen van het Rijk zullen vergroten.

Op een nacht, toen hij neerlag, zijn hoofd vol plannen, was ik bij hem. Op dat ogenblik liet ik het instrument, door wie ik dit alles vastleg, met behulp van mijn meester uittreden. Wij verbonden ons met Caiphas. Deze werd eveneens opgetrokken en toen vertelde hij wat hij als Adolf Hitler van plan was te ondernemen. „Beiden willen wij de mensheid iets brengen," zo zei hij, „maar ieder doen we het op eigen manier. Ik ben de „beul" van de mensheid en gij een apostel!"

Toen ons instrument weer in zijn lichaam terugkeerde, lieten wij hem deze gegevens vast leggen. Ons instrument kon toen vertellen, dat Adolf Hitler zeer binnenkort het Saargebied zou doen binnenrukken. Het was ons natuurlijk niet om de voorspelling te doen, ons ging het erom ons instrument van Caiphas en diens leven te overtuigen, zodat hij eens in staat zou zijn, hetgeen aan hem geschonken zou worden aan de mensheid door te geven. Nog andere bewijzen werden ons instrument door de meesters geschonken, zodat hij al deze gegevens kon aanvaarden!

(Tussen haakjes in eerste druk: Al in het jaar 1935 liet meester Alcar het instrument waarnemen, hoe een vreselijke wereldoorlog de Aarde en haar kinderen zou teisteren, en in het jaar 1939 schonk hij hem drie boeken, waarin hij, slechts wat beknopter, al de problemen vastlegde, die ik nu voor u behandel. Toen hij er kennis van genomen had, liet mijn meester het instrument de boeken verbranden, hij had met het vastleggen ervan bereikt, dat het instrument de ingewikkelde en kosmisch-diepe problemen beheerste, zodat hij gereed was voor mij, die hen in volle diepte moest behandelen.)

Spoedig worden de gegevens bewaarheid en rukken Caiphas' troepen het Saargebied binnen. Nu begint de geschiedenis, behalve voor het Duitse volk, ook voor Caiphas.

Als Caiphas bewust zal zijn, leven de wetten van (het Huis) Israël, van Golgotha, van het Koninkrijk Gods op Aarde en van de Eeuw van Christus in hem. Hij zal dan moeten handelen niet alleen voor zijn eigen volk, maar

voor de mensheid, voor al die wetten, machten en krachten, door welke hij wordt geleefd. Machten, die hem onweerstaanbaar dwingen zó te leven en te handelen als zij voorschrijven. Deze ontzettende wetten zullen als een verschrikking, als een afschuwelijke last op hem drukken. En toch is er maar één mens, die dit alles kan verwerken en zal dragen, wat anderen niet voor mogelijk achten. En deze mens is Caiphas!

Caiphas is weer op Aarde. Hij heeft als het hoofd van het Joodse volk Christus verraden. En dit Joodse volk moet tot (het Huis) Israël komen. Wie zal God als instrument hiervoor moeten gebruiken? Welk leven is ertoe geschikt? Welke ziel is zo verwant met het joodse ras (zie artikelen 'Er bestaan geen rassen' en 'Joodse volk' op rulof.nl), dat zij deze ontzaglijke taak op zich kan nemen? Kan God hiervoor het leven gebruiken, dat niets met dit alles heeft uit te staan? Kan het ene leven het oorzaak en gevolg van het andere leven op de schouders nemen?

De levens van Judas en Pilatus, die ik hier verhaalde, tonen u duidelijk aan, dat het niet mogelijk is! Om dit te bewijzen, legde ik u deze levens open.

Ik vraag u: Wie moet het Joodse volk de ogen openen en tot (het Huis) Israël brengen? Kan God u of mij ervoor spannen?

Alle volken zullen in de door Caiphas ontketende wereldstrijd hun eigen oorzaak en gevolg beleven om daarna de Eeuw van Christus binnen te treden. *U als mens zult voor uw eigen karmische wetten staan. En het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) moet thans kleur bekennen en het hoofd buigen voor Christus!*

Het is Caiphas alleen, die deze taak vervullen kan, hij bezit er de eigenschappen voor, hij is door zijn bloed en innerlijk leven aan dit ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) gebonden. En macht ertoe zal hij ontvangen. Door hém zullen ook de wetten voltrokken worden, die nodig zijn om het kwaad in de wereld te doen oplossen en de mensheid naar het hogere bewustzijn te voeren.

De Bijbel spreekt in uw tijd, de profetieën worden beleefd, doch de Joden kijken naar de wolken en verwachten daar de Messias te zien verschijnen. Maar Caiphas handelt! Hij legt de zweep over de Joden in Europa. Het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) schijnt wel vervloekt te zijn. Alles wordt het ontnomen, maar ook de kinderen van (het Huis) Israël zullen er niet aan ontkomen! Hitler martelt de Joden, doch het is Caiphas, die hem inspireert. Caiphas dwingt hem te luisteren. Begrijpen de Joden hun eigen ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl)? Zien zij hun fouten? Zullen zij beseffen, wat deze Eeuw, deze strijd en verschrikking hun zeggen willen? Caiphas is het, die de Joden wil wakker schudden, maar Adolf Hitler beleeft deze verlangens en voert ze uit. Alléén Caiphas kan het Joodse volk helpen (zie artikelen 'Caiphas', 'Hitler' en 'Joodse volk' op rulof.nl). Zó-

vele mensen vertegenwoordigt hij, het onbewuste leven, de levend-doden, het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en het heidendom, het oorzaak en gevolg van de enkeling, de massa en van de gehele mensheid. Hij legt de zweep over alles en allen, over de heidenen, de Joden en het kind van (het Huis) Israël. Ik herhaal dit, omdat de christen en zijn kerk moeten beseffen, dat nog een grote stap hen scheidt van het bewuste geestelijke leven, zoals dat door Christus werd belichaamd.

U allen leeft thans in de Eeuw van Christus en u zult tot het hoofdbuigen moeten komen. Dat is de zin van de strijd, die u thans beleeft. Deze strijd was niet tegen te houden, hij móest komen. Zoveel moest er nog door u in het reine gebracht en door u geleerd worden!

Caiphas stelt het Jodendom en de gehele mensheid voor Golgotha. En Golgotha eist van iedere mens, dat hij goedmaakt wat verkeerd werd gedaan. Groot zijn de verschrikkingen voor de Joden en voor u, maar hiervoor ontvangt de mensheid dan ook het „Koninkrijk Gods" op Aarde en aan Gene Zijde.

Caiphas is op de juiste plaats geboren. Als Adolf Hitler maakt hij zich tot de beul van de mensheid. Onnoemelijk veel speelt zich in deze mens af. Door de verschrikkingen, die hij ontketent, trekt hij de demonen van de hel tot zich. En beide persoonlijkheden, die van Caiphas en die van Hitler, lossen in die hel op. Caiphas wil de Joden verjagen en hen zo leren, verdergaan wil hij niet, kan hij niet eens. Maar hij heeft Hitlers hartstochten erdoor wakker gemaakt. De tijd, waarin Caiphas leeft, de bal, die aan het rollen is gebracht, is door hem niet meer tegen te houden. Caiphas tracht nu te redden wat er te redden is, doch hij kan Hitler niet meer tegenhouden. Hitler voelt hartstocht en geweld in zich, hij wil de mensheid vernietigen. De smaad, de smart, de strijd, de ellende, in vele levens opgedaan, breken zich baan en lossen zich op in haat en geweld. Duizenden eigenschappen gisten in deze mens, hij trekt er het geweld van het oerwoud door aan. Thans kan hij zich niet meer losmaken van de demonen van de hel, zij houden hem en zijn eigen soort, zijn vreselijke helpers, in hun macht en leven zich door hem en de zijnen uit.

De meesters hebben dit alles overzien, maar zij begrepen, dat die ellende niet te voorkomen was, de mensheid moet verder, God kan daarom niet ingrijpen, zodat alle gebeden onverhoord blijven. Al deze ellende is door ons zelf geschapen. Wij zijn het die in onze levens leed en smart over onze medemensen hebben gebracht en hun bestaan tot een hel maakten. En thans staan wij voor het goedmaken ervan. Toch bidt de massa nu dat God Hitler van de aardbodem wegneemt. Maar deze zal en kan niet sterven, eerst moet hij zijn taak afmaken. Moeder Aarde heeft veel schoons voor haar kinderen, maar eerst moeten deze in het reine brengen wat verkeerd werd gedaan. Een

onweersbui kan de massa niet doen veranderen, zij leert alleen door een oorlog. Adolf Hitler brengt door zijn evolutie het geestelijk ontwaken, de ontwikkeling in de geest (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Zo u tot het Jodendom behoort, ik zeg u, ga thans tot (het Huis) Israël over, maak u los van leugen en bedrog en van gesjacher (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl). Doe eerlijk werk! Verwacht niet, dat Christus nog eens terugkeert. Hij kwam als Messias tot u, aanvaard dus deze wetten. Christus is voor al het leven van God gestorven. Ook voor u! Christus zette voor ons allen Zijn eigen leven in en dit wordt ook van u en van ons verwacht. Als er ellende over u en de uwen gekomen is, weet dan dat u en zij het eigen oorzaak en gevolg hebben beleefd (zie artikelen 'Joodse volk' en 'Hitler' op rulof.nl).

U moet thans aanvaarden – halsstarrig weigeren dit te doen, voert u regelrecht naar de afgrond. In de Eeuw van Christus, die begonnen is, is verwerpen niet meer mogelijk. Wie Christus niet aanvaarden kan, is en blijft een onbewuste en zal het Koninkrijk Gods niet kunnen betreden. Geloof mij toch, u sluit uzelf erdoor voor de eeuwigheid af, Moeder Aarde moet dan ook u gevangen houden. Christus moet aanvaard worden, want de sferen van licht werden door Hem opgebouwd. Hoe wilt u hier dan binnentreden zonder Hem te aanvaarden en lief te hebben?

Is het niet wonderbaarlijk, dat de geschiedenis Caiphas heeft teruggeroepen en met hem al de anderen, die op Golgotha geschiedenis maakten? De rebellen, die het leven van Christus braken, kruisigden en versjacherden? Waar leven zij, die dachten over de mensheid te kunnen regeren? Zij leven in uw midden! Welke volken zouden hen hebben kunnen aantrekken? Zouden Frankrijk, Engeland, Amerika of Nederland dit gekund hebben? Welke volken hebben zich afgestemd op de vernietiging van Gods leven en op de verdierlijking? Dit moet u thans toch wel duidelijk zijn. De zoon van Caiphas, die zich tussen de menigte bevond, toen Christus voor Pilatus was gebracht, Diens Heilig Lichaam was bezoedeld, stookte haar op om Christus te vernietigen. „Kruisigt Hem, kruisigt Hem!" zo gilde hij toen hysterisch. Ook deze mentaliteit leeft thans te midden van u. Caiphas en zijn geliefde zoon hebben elkaar ook in dit leven gevonden, Moeder Aarde, de wetten van God, Christus, Jeruzalem en Golgotha brachten hen tezamen. Wie is het? Uw bokkepoot, uw duivelse propagandist, het dierlijke broedsel van het Duitse volk, Dr. Goebbels! En met hem zijn al de anderen, ook hij die zijn lans ophief, Christus drenkte met azijn en hierdoor Zijn vervloeking moest aanvaarden. Zijn huidige naam? Himmler! Al deze zielen kunt gij thans in het vreselijke Berlijn terugvinden, ze zijn in niets veranderd en ze vervullen hun taak. God kan niet goedvinden, dat zijn Heilig Kind door deze demonen werd afgemaakt. En zie, Moeder Aarde schenkt hun een nieuw lichaam

en brengt hen naar de plaats, waar ze moeten zijn. In andere landen hadden deze zielen niet geboren kunnen worden. Nederland noch Engeland zou de Joden hebben vervolgd, al de volken van Israël hebben daartoe een te hoge mentaliteit. Caiphas bevindt zich dus onder zijn eigen soort, het soort, dat ook in Jeruzalem onder hem leefde. Het is Duitsland, dat hem aantrekt, omdat dit land nog voor de hogere wetten Gods moet ontwaken. Duitsland staat voor het eigen oorzaak en gevolg. Weer heeft het dood en verschrikking ontketend, maar het zal door de eigen wandaden worden vernietigd. Duitsland is in opstand, het wil het hoofd niet buigen en het heeft daarom te leren.

Het drama van Jeruzalem, het oorzaak en gevolg van de mensheid en de Eeuw van Christus zijn één gebeuren! Caiphas werd door de meesters wakker gemaakt om een ontzaglijke taak te vervullen en hij wilde dit gaarne. Geen andere ziel kon God deze taak opleggen, dit zou in strijd zijn met Zijn wetten, met de ruimte, met alle levensgraden door Hem geschapen. Alleen Caiphas kon de beul van de mensheid worden. Hij had moeten weigeren, hij had moeten doen, wat hij in de aanvang deed, zijn volk dienen, alles voor het geluk van zijn onderdanen inzetten. Dan zou zijn leven een zegen zijn geweest voor de ganse mensheid. Hij had Christus moeten volgen en op Golgotha neerknielen. Dan zou hij een voorbeeld zijn geweest van een geestelijk bewust heerser. Maar dit alles was niet mogelijk, zijn innerlijk was niet vrij van besmetting. In hem leefden haat en hartstocht en deze duistere eigenschappen zouden hem tot een beul maken, zoals de wereld nog nimmer heeft gezien.

Hitler en Caiphas, beiden schudden uw leven wakker en dwingen u uw leven in harmonie te brengen met de Goddelijke wetten. En zo dienen beiden tóch de mensheid, de Eeuw van Christus en het Koninkrijk Gods op Aarde! Zo zult ge – als ge dit aanvaarden kunt – bij al uw leed uitroepen: „Dank, o mijn God, dat ik te leren kreeg en mijn schulden mocht goedmaken door de beul van de mensheid!" Christus zal dan uw leven zegenen en u het Koninkrijk Gods binnenvoeren!

Adolf Hitler een genie?

Mensen, die voor de maatschappij iets groots tot stand brengen, noemt men op Aarde genieën. De massa ziet hoog tegen hen op en draagt hen soms op handen. Voor ons leven hebben deze aardse genieën echter eerst betekenis, als zij het leven van God opwaarts voeren, het innerlijke leven dienen, zodat het zieleleven ontwaakt.

Zij, die anders handelen, verdienen de naam van genie niet, of ze zouden genieën in het kwaad moeten heten. Hoeveel ellende is er al niet over de Aarde gekomen door het aardse genie? Thans dringt eindelijk tot de volken door, dat genieën in het kwaad geen betekenis hebben en geen bewieroking verdienen. Dit soort genieën, waartoe Hitler behoort, zijn des duivels en voeren het leven op Aarde naar de afgrond.

Ze geven eerst alles van zichzelf, Hitler en zij, die zijn als hij, maar daarna eisen ze alles, om zich tenslotte in hun ware gedaante te tonen! Zij brengen hun volk iets, beloven het koeien met gouden horens, maar tenslotte moet het volk ervaren, dat het met gif ingespoten is, waardoor het moet ondergaan.

Het zal daarom goed zijn als de volken dit soort genieën dadelijk weten te herkennen. In vele toestanden, die van de maatschappij deel uitmaken, bevinden zich genieën. Elk scheppend en diepvoelend mensenkind, kan zich het genieschap eigen maken en raakt dan voor het aardse leven het bovenmenselijke. Men kan er maar niet zo instappen of het ergens kopen, alles van zichzelf moet worden ingezet om die hoogte te bereiken.

Ik heb u al eerder uitgelegd, dat er vele levens mee heengaan om zich het genieschap eigen te maken. Voor Adolf Hitler is dat het leven van Caiphas geweest en de vele, die volgden. Zijn taak raakt de hele mensheid. Zijn genie kon optreden, doordat de mensheid intussen zóver gekomen was, dat dit optreden zijn nut kon afwerpen. Dit zegt dus, dat iedere eeuw de eigen genieën voortbrengt. Iedere eeuw bezit het denkend en voelend mensenkind, dat zijn volk iets te brengen heeft of het te gronde richt. De evolutie van de mens vormt het genie. Op eigen kracht, buiten de macht van het volk om, heeft het genie geen betekenis. Een veldheer kan alleen een geniaal veldheer worden, als het volk, waartoe hij behoort, hem de gelegenheid geeft en in oorlog gaat. Het zou niet mogelijk zijn als het volk tot hoger bewustzijn was gekomen. Het is daarom thans dringend nodig, dat de volken het „genieschap" van deze lieden leren doorgronden. De mensheid moet nú ernstiger gaan denken, want de Eeuw van Christus begint. De wereld moet nu geleerd hebben van de verschrikkingen, die zij ontketende.

De genieën in het kwaad voeren u naar de duivel. Zet hen niet op uw paard, ze rijden het morsdood. Zij hebben voor niets ontzag. Hun levens zijn walgelijk rottend, het stoffelijk genie leeft alleen voor hartstocht, geweld, roem en bezit.

Moet dat nu nog langer aanvaard worden? Moet men dit soort mensen nog langer op de handen dragen? Volg hen toch in hun denken en voélen. De mensheid heeft dat nog nimmer gekund. Nu wordt dat echter dringend nodig. Thans moeten de volken hun het geestelijk halt toeroepen of zij staan opnieuw onder u op en voeren u en de uwen naar de slachtbank. Zij zuigen u leeg en drinken uw bloed, zo behalen zij hun genieschap (in het kwaad). Maar is het niet waanzinnig nog langer te moeten goedvinden, dat uw denken en bewustzijn door deze mensen bezoedeld worden? Deze charlatans van de mensheid moeten niet langer de teugels in handen hebben. U ziet toch wat zij ervan terechtbrengen.

Welke betekenis geeft het (zogenaamde) genie Adolf Hitler aan zijn leven? Bewandelt hij de weg, die God ons allen gewezen heeft? Voert hij uw leven niet naar de duisternis met alle ellende, daaraan verbonden? Is hij een liefdegeest? Heeft hij uw leven en dat van de uwen lief? Niets ontzien hij en de zijnen van uw leven, zij willen de macht in handen hebben en haar vergroten. Wat het ook kost, het is hun altijd en alleen om zichzelf te doen. Onnozel en naïef is het om hen te volgen, alleen het kuddedier kan het!

Adolf Hitler voelt zich aangetrokken tot het kind. Maar waarom? Met valse bedoelingen dringt hij dit leven binnen en wil u tonen, hoe menslievend hij wel is. Het volk ziet hem als het lam Gods, doch Gene Zijde ziet door hem heen. De giftige uitstraling van de Führer is waar te nemen. In de liefkozing van het kind weerspiegelt zich het hondse en duivelse van zijn eigen leven. Dit satanische vernuft ontnam het Duitse volk iedere kritiek, en zo vergrijpt hij zich nog erger aan het Duitse kind. Hij omarmt het en weinigen herkennen de vampier in hem. Hij past het „Laat de kinderkens tot mij komen" toe, maar worgt meteen het gevoelsleven. Dierlijk verderf is het, wat er van zijn leven tot ons komt, maar miljoenen nemen het niet waar. Het Duitse kind omarmt hem en lost tegelijk op in zijn satanische ideeën.

Adolf Hitler vervalst het heilige leven van Christus. Opnieuw bespot hij Hem en brengt hij Zijn leven om. Het gebeuren op Golgotha herhaalt zich, hij is in niets veranderd. Dit genie is de afschaduwing van de astrale duisternis. Zijn leven en zijn sfeer stemmen af op de allerlaagste hel in ons leven, want hij is besmet in Jeruzalem, het daar gepleegde verraad bracht hem tot nieuw leven. En dit „genie" zal dan Duitsland alles geven, maar het moet hem dienen.

Duitsland ligt ziek terneer, uiteengerukt, dodelijk verminkt. Toen kwam

het genie in het kwaad en gaf zich uit voor dokter. Hij diende deze zieke zijn medicijnen toe en de zieke, die vindt, dat de kennis van de dokter groot is, geeft zich geheel aan hem over. Het genie maakt Duitsland beter. Waarom toch? Waarom is zijn ijver zo groot? Liefde voor zijn volk? Maar waarom voert hij het dan straks naar de slachtbank? Voor het Duitse volk is het het bovennatuurlijke wonder, maar de mensheid spuugt reeds op hem.

De Duitse psychologen doorgronden hem niet, ook zij volgen hem en zien een godheid in het vreselijke beest. Wie hem wil zien en kennen, moet Christus' leven volgen, eerst dan doorschouwt men zijn innerlijke leven. Dan staat deze persoonlijkheid in zijn ware gedaante voor u, maar dan rammelt alles aan zijn zieleleven en openbaart zich het dier in zijn naakte werkelijkheid voor u.

Als dit kind van God toch eens was voortgegaan op de wijze als het begon, dan had niet alleen het Duitse volk, maar de gehele mensheid hem terecht vereerd. Toen vocht hij waarlijk voor het geluk van zijn volk en nam maatregelen, die dit geluk moesten verzekeren. Men had hem dan ook op een ezel gezet, takken afgebroken, ermee gewuifd en hem: Hosanna! toegeroepen. Maar zijn ware aard verloochende zich niet lang en alras bleek, waarom hij zo edel gehandeld had en in welke richting hij stuurde.

Thans wordt zijn leven en dat van zijn vreselijke soort vervloekt. O, die omgeving van hem. Er leven er velen onder, die tijdens het sterven van Christus op de Calvarieberg waren – een van hen doorstak het lichaam van Christus – allen brengen met hun meester ontzettende ellende over de mensheid, in de eerste plaats over het Duitse volk. Het vervloekte „Sieg Heil, o, mein Führer" zullen zij zelf smoren! Ze zullen weer afbreken wat zij in hun goede jaren hebben opgebouwd en eerst dan hun ondergang beleven, het is de straf voor het Duitse volk en deze demonen.

Hoort hen sissen, deze reptielen in mensengedaante. Is dat de taal van de liefde? Adolf Hitler zou Christus' zegen hebben ontvangen als hij zijn macht over het Duitse volk ten goede aangewend had, als hij het, Zijn leer navolgend, liefde en verdraagzaamheid had gepredikt. Maar nu vervloekt men het werk van zijn handen. De mensheid heeft schoon genoeg van deze „Übermenschen", men haat de taal van dit volk en allen, die schuld hebben aan de aangerichte ellende.

Voor onze wereld zijn dit soort genieën bewuste krankzinnigen, alsook zij, die hen volgen. Duld niet langer, dat zij uw levens bezoedelen, voed uw kinderen niet voor hen op. Geen land moet meer toestaan, dat dergelijke creaturen de macht in handen krijgen. Hun levens zijn besmet met het gif, dat in uw oerwouden gevonden wordt. Stinkend zijn hun levens en walgelijk slecht. Moet u hen liefhebben? U mint het gif toch ook niet, dat dood en

verderf brengt?

Deze genieën volgen de Satan. Hun tekens verwijzen u naar hun duistere afkomst. Zij denken en spreken niet over een hoger bestaan, daarvoor hebben zij geen gevoel. Zij hebben God niet lief en kerken niet. Zij willen alleen de Aarde bezitten. Zegt het u niets? Deze duivelen worden op handen gedragen, alles staat men hun af en het scheppende genie voor de geestelijke ontwaking en ontwikkeling laat men omkomen. Moet dat voortgaan? Is het niet de hoogste tijd, dat de volken de hoofden tezamen steken en overleggen, hoe men dit soort overheersers in welk land dan ook de macht uit handen neemt?

Iedere hond of kat heeft meer bewustzijn ten opzichte van de ruimte en het leven van God dan deze genieën. Het kleinste insect werkt nog voor de ontwikkeling, zij als mens breken af! Volg hun laagheden, hun haatdragende taal, hun wrede handelingen, en u kent deze levens. Zij willen u doen terugzinken in het stinkend moeras, waarover u zich na veel leed en smart hebt losgemaakt. Moet dat? Is dat de bedoeling van uw aardse leven? Om u ter wille van hun machtsbegeerten en duivelse instincten te laten afslachten?

Voor onze wereld vertegenwoordigen dit soort heersers de geestelijke armoede. Tergend is hun doen en laten. Hitler gaat over lijken om zijn doel te bereiken. Hij heeft de mensen niet lief, hij spuit u in, steriliseert u als hij het nodig vindt. Is hij nog niet duidelijk genoeg? Handelt zo een geestelijk bewuste?

Toen de genieën hun maskers afgooiden en hun ware karakter toonden, ja, toen schrokken de volken van Duitsland en Italië. Toen gingen ze zien, wat de ware drijfveren van hun leiders waren. En hoe hoog het genieschap van die despoten wel reikt zal deze oorlog overduidelijk aantonen. Al hun genialiteit en intuïtie zal hen niet weerhouden van fouten, zó groot, dat zij klap na klap krijgen en erdoor vernietigd worden.

Deze genieën zijn bezeten. Maar nu zal de mensheid ontwaken, wakker geschud worden, de volken zullen zich aaneensluiten en het optreden van dergelijke individuen onmogelijk maken!

Alleen het geestelijke genie heeft betekenis voor de Aarde. Ook dit genie zult u aan zijn daden kennen, er zal licht en zegening, liefde en wijsheid van hem uitgaan en Christus zal achter al zijn daden staan.

Het Duitse genie aanvaardde voor zich en zijn volk een kruis, maar met dit kruis zal hij, vervloekt door miljoenen, ten onder gaan. De Voorzienigheid laat hem en zijn soort omkomen, duivelen als zij zijn. Golgotha dwingt het Duitse wonder van de aardbodem te verdwijnen.

Hitler en Caiphas kregen betekenis voor de Aarde, maar zij leven zich opnieuw door het aardse leven uit. Zij brengen leed en smart en verschrikking, wat al in Jeruzalem begon. Maar nu gaat het wrede dier met al zijn

koppen ten onder – na tweeduizend jaren! De Eeuw van Christus maakt een eind aan hun tirannie. Daarvoor kunt ge God en de meesters niet dankbaar genoeg zijn. Of gelooft ge nog aan de wederopstanding van deze demonen? Hun uren zijn geteld. Gods Alziend, wakend Oog ziet scherper dan die demonen zich kunnen indenken en dit is uw eigen eeuwigdurende bescherming geworden. De meesters van (het Huis) Israël voeren u door al deze verschrikkingen heen, maar u moet tot eenheid komen en uw kerken moeten u daarbij helpen. Zij moeten u thans het voorbeeld geven en allen één worden in de geestelijke bewuste leer van Christus, die nog door niet één kerk op Aarde wordt nageleefd.

Hitler en zijn demonische vrienden hebben de mensheid tot denken gebracht – de winst van al het gevloeide bloed.

Aan onze zijde leven geestelijke genieën, liefdegeesten, die geluk verspreiden, waar zij komen. Zij dienen de aardse mensheid ook. Zij willen haar het geluk van de hemelen schenken. Om dit geluk op Aarde te vestigen gaven de profeten hun leven en gingen de kinderen van God de leeuwenkuil in. Bent u dit vergeten? Zet ook uzelf in, zoek één te worden in Christus, dan zullen de genieën in het kwaad nimmer meer in welk land ook de overmacht kunnen krijgen. De geestelijke genieën aan onze zijde voerden ons het Koninkrijk Gods binnen. Zij voelen zich niet bovenmenselijk – zij zijn als wij, kinderen van God. Wij hebben hen waarachtig lief gekregen en wij vergeten nimmer wat zij voor ons deden. Hun heilig licht overstraalt ons eigen zijn.

Als u zich als wij voor hen openstelt, geliefden der Aarde, hoe zal dan uw leven worden? Het zal worden als ons leven, dat thans geestelijk bewust is.

Gods wil is het, dat ge Golgotha navolgt. Leer van Christus, Die alles van Zichzelf gaf om u Zijn liefde te bewijzen. Ook u kunt leren uit het leven van Judas, of ik zou het niet verhaald hebben. Hitler en zijn soort moeten eveneens weer naar Golgotha, voor het kwaad is in de Eeuw van Christus geen plaats. Gods heilige krachten zullen het uitschakelen – en dat zijn de meesters, de geestelijke genieën aan onze zijde.

Het oorzaak en gevolg van de enkeling, de massa en de mensheid

God is liefde! Hij heeft daarom nimmer gewild, dat Zijn kinderen in leed en smart het aardse leven zouden binnengaan. God schonk Zijn leven alles en wilde, dat wij mensen elkander zouden liefhebben.

Als u de menselijke geschiedenis volgt, rijst voor u een berg van ongelooflijke hoogte op, een berg ellende, die door de volken der Aarde zelf opgetrokken is. Het is de berg van het kwaad, en iedere verkeerde daad van de enkeling, de massa en de mensheid hielp dit gevaar optrekken.

Ik vertelde u over de allereerste mensen, die aan deze zijde aankwamen en voor deze berg stonden. Doordat zij op Aarde kwaad hadden aangericht, bouwde zich die berg van ellende op die zij zelf toen moesten slechten. Anderen stonden er voor dit geschapen kwaad op Aarde goed te maken, wilden ze ooit een hemel binnentreden. Zo komt er voor ieder mens een leven, dat hij aan het vereffenen van zijn zelf veroorzaakte schulden moet beginnen. Wat voor de kerken het laatste oordeel heet, is voor ons het oorzaak en gevolg.

Hoe breken wij de door ons zelf opgetrokken berg af? De enkeling beleeft het op zijn eigen wijze, door het verlies van een geliefde of het bezit bijvoorbeeld. De massa beleeft het door groot leed en smart, door een oorlog, natuurrampen.

Hoe deden wij tijdens onze vele levens? Deden wij goed of brachten wij ellende? U weet dit niet, want uw dagelijkse-zijn overheerst, zodat u van uw vorige levens niets afweet. God kan ons echter niets schenken, ook al zou u veel narigheid moeten beleven, Hij is een Vader van Liefde! God is rechtvaardig. Hij staat niet toe, dat ons maar een haar wordt gekrenkt. Wel echter moeten wij goedmaken, wat we misdeden. Tikt Hij ons dan op onze vingers? Integendeel. Hij laat ons begaan, anders zouden we niets leren! Hij weet, dat we eens voor onze eigen daden komen te staan en dan aan het goedmaken moeten beginnen. Thans staat u daarvoor!

Ook wij hebben dat beleefd. U leeft er thans in. Is er één onder u, die zeggen kan: in al mijn levens bleef ik rein en mijzelf? In al die duizenden levens bleef ik in harmonie met de wetten van God? Leeft zo een wezen in de ruimte? Neen! Niet één mens heeft dat wonder beleefd, wij allen vergaten ons en groeven onze eigen graven. God wilde dit niet. Hoe vreselijk zijn onze levens geweest. En velen leven nog zo, ze schoppen en slaan, roven en moorden. Anderen echter maken reeds goed en worden op hun beurt geslagen en geschopt. Zij hebben thans geen macht meer, zij kunnen het leven op Aarde niet vernietigen. Nu zijn het onbekende zielen, die bezig zijn opwaarts te

streven. Zij legden haat, geweld en hartstocht af, in hun leven kwam geestelijk ontwaken en zij zijn nu de gelukkigen van geest. Anderen namen hun macht over en deze bezetten hoge maatschappelijke posten, terwijl zij in aanzien daalden. Voor de Aarde betekende dit stoffelijke achteruitgang, voor onze wereld evenwel boekten zij geestelijke winst. Wat is waardevoller?

Wij mensen laadden zonde op zonde, we leefden maar raak en niemand hield ons tegen, we waren immers heer en meester over ons zelf, ons eigen bestaan, over ons denken en voelen en ons handelen? Dat dachten we tenminste. Toch is alles anders, want we kwamen erdoor in botsing met Gods wetten. Om u dit vreselijke proces duidelijk te maken, u aan te tonen, dat zo de onontloopbare werkelijkheid is, verhaalde ik u het leven van Mozes en zijn kinderen. U leerde er het oorzaak en gevolg van de enkeling, de massa door kennen en het moet u duidelijk geworden zijn, dat zij de gevolgen van hun daden niet konden ontwijken. In dat geval is ook uw eigen eeuw u duidelijk. U staat nu voor uw eigen ellende. Dacht u, dat u iets geschonken kon worden? Nu moet u goedmaken en daarvoor staan de massa en de mensheid. Niemand ontkomt eraan. Iedere verkeerde daad werd een wet en die wetten, die de enkeling, de volken en de mensheid zélf wakker riepen, trokken de ellende tot zich, waarin u thans leeft.

Als eenling had u geen kwaad mogen doen, maar wat richtte u niet aan? De mensheid had als massa de Tien Geboden Gods moeten aanvaarden, moeten opvolgen, maar zij deed het niet. Mozes zondigde in zijn verlangen om u te dienen en u de geboden Gods te doen kennen. Hij schreide als een kind, toen hij het eeuwige leven binnentrad en de gevolgen van zijn gewelddaden moest aanvaarden en de sferen van licht voor zich gesloten zag. Maar had God hem gevraagd daarvoor te zondigen? Dwong men hem ertoe? Ook aan deze dienende mens kan God niets schenken! En zo verging het Mozes' volgelingen en zo vergaat het u.

Nu de Eeuw van Christus begint, wil God, u voelt het zeker, dat wij met het verleden afrekenen. Thans worden ons de rekeningen gepresenteerd en het is aan ons ze te vereffenen. Gods wetten leggen uw levens op de weegschaal. God ziet toe, dat u geen gram wordt geschonken of gij zoudt als mens uw eigen leven vernietigen. God waakt hiervoor over uw leven. Deze afgrijselijke oorlog is het, die de gevolgen van het door u in uw levens aangerichte kwaad wegvaagt. En dit is ook voor de massa en de mensheid.

Miljoenen zielen zijn er thans, die leed en smart beleven, maar daardoor goedmaken wat in de eeuwen door hen aangericht is. Er zijn er evenwel tallozen, die nieuw karma scheppen. Zij meldden zich voor de strijd, komen er in om en gaan te vroeg over. Deze zielen handelen tegen de wetten Gods. Wie de dood zoekt, pleegt zelfmoord en moet hiervan in het astrale leven de

gevolgen beleven. Hij staat voor de astrale wetten, die hem onmiddellijk het geestelijke halt toeroepen.

Wanneer de mensheid dit alles kon begrijpen, zouden de volken geen oorlogen meer voeren! Toch trekken miljoenen thans ten strijde, maar waartoe eigenlijk? Om uw vaderland te verdedigen? Maar God kent geen vaderland. Hij kent alléén Zijn eigen leven en dit mag u niet ombrengen, u mag het om geen enkele reden doden. U moordt dan en dat is in strijd met de Tien Geboden, is in strijd met al de wetten van God voor het stoffelijk leven en het leven na de dood. U moet toch alles weer goedmaken. De sferen van licht blijven onherroepelijk voor u gesloten als het bloed van uw medemensen aan uw handen kleeft. Zo zeggen het de wetten van God en zij zijn onveranderlijk. Nimmer en onder geen omstandigheid staan zij toe, dat u uw evennaaste krenkt. De wetten van oorzaak en gevolg dwingen u het begane kwaad goed te maken, ze dwingen u leed en smart te aanvaarden naarmate u het zelf over het hoofd van een ander bracht. Toch is de winst aan u, want door dit goedmaken treedt u het hogere leven binnen, tenminste in het geval, dat u leert door uw ellende, zo niet, dan staat u voor nieuw leed en nieuwe smart. Eens echter zal uw hoofd naar beneden gaan en zult u de geestelijke weg verkiezen boven die van het kwaad.

Het Koninkrijk Gods eist dit van u, van de massa en van de mensheid. In de Eeuw van Christus moet het geschieden. God wil, dat u eindelijk ophoudt met moorden en haten. Hij dwingt u thans aan het opwaarts te beginnen!

U leeft in dit stadium. U hebt goed te maken. Zo niet, dan zou u een der onzen zijn en niet meer op Aarde leven.

Adolf Hitler brengt leed en smart over de mensheid. De massa denkt en spreekt hierover. Velen vragen zich af, hoe deze ziel alles dragen kan. Hoe ontzettend is het, wat hij op zijn schouders heeft genomen.

Maar voelt u niet, dat u zelf hem helpt dragen? Denkt gij, dat ge uw eigen leven niet behoeft te beleven? Al de miljoenen zielen, die voor hun eigen karma staan, helpen hem dragen. Daardoor bezwijkt Adolf Hitler niet. Hij zal ook niet door dit leed bezwijken, hij is slechts de man, die de zweep in handen heeft genomen, die het heeft aangedurfd de mensheid af te ranselen, wat hij op zijn beurt weer goed moet maken. Dit is de betekenis van Adolf Hitler en dit verklaart, waarom hij ook niet bezwijkt, al wil men hem nog zo graag dood zien. Hij moet zijn werk afmaken, ten behoeve van de mensheid gaat hij geen seconde te vroeg over. Wat hij voor zijn leven beleven moet is de ondergang van zijn grootheid, het tanen van zijn kracht en het uitblussen van zijn eigen intuïtie. Hij zál beleven, dat de mensheid zijn leven niet aanvaarden wil. Hij moet thans slikken, dat God, Christus noch de mensheid hem hebben gewild. Hij zal beleven, dat de Aarde geen heersers van zijn soort

meer wenst. En het leed en de smart, die hierdoor ontstaan, moet hij dragen, dit ligt weer buiten het karma van de mens, de massa en de mensheid.

Hij brengt door deze ellende intuïtie aan de mens, hij maakt het mogelijk, dat de massa goedmaakt. Hij voert u en haar opwaarts, want u leert door hem, dat het zó niet moet. Voelt u hoe ontzettend het is wat hij u leren wil? Hij breekt af om op te bouwen. In werkelijkheid is heel uw geschiedenis zo opgebouwd, want door leed en smart kwam in u de ontwaking.

Adolf Hitler draagt de ellende niet alleen, ook u helpt hem dragen. Iedere ziel doet het, want dit is het oorzaak en gevolg van de massa.

Zelfs het ongeboren kind heeft schuld aan deze oorlog. Of gelooft u nóg, dat de ziel slechts eenmaal op Aarde leeft? Iedere ziel heeft miljoenen levens beleefd, en zo zal ook het pasgeboren kind het eigen leed en de eigen smart niet kunnen ontlopen.

Zo komt het, dat Adolf Hitler niet instort. De oorlogsellende is door de mensheid zelf ontstaan. Hij kán er niet door instorten, omdat uw leed hem niet aangaat, zomin als het een ander aangaat. Alleen het leed en die smart, die hij schept buiten uw karma om, zijn voor zijn rekening. Dat wat hij de Joden oplegt bijvoorbeeld. Iedere marteling, die hij uit haat en hartstocht aandoet, valt op hem terug en wreekt zich op hem. Wat u in uw dagen beleeft, heeft de mensheid nog nimmer ervaren. Doordat de volken der Aarde in één strijd zijn gewikkeld, zijn het leed en de smart overheersend voor iedere ziel, wat wil zeggen, dat u nu in korte tijd goedmaakt, waar u anders vele levens voor nodig hebt. In vredestijd kunt u zoveel niet goedmaken, een dergelijke ellende niet beleven, u kunt zich dan alleen zelf iets aandoen. Thans moet u het van anderen ontvangen, zonder dat u zich ertegen verzetten kunt. Daarom is het leed zo afgrijselijk geworden.

Adolf Hitler veroorzaakt dieper leed dan ooit één heerser voor hem heeft gedaan. Hij is voor de ruimte het énige wezen, dat het meeste kwaad doet en kan doen. Na hem komt er geen mens meer, die zoveel macht krijgt, en geen mens meer, die zoveel leed scheppen zal, want het is dan niet meer mogelijk, niet meer nodig! *Daarom is Adolf Hitler het laagste wezen in de ruimte, Christus het Hoogste!*

Door de macht, die hij kreeg, schept hij al dit leed, anderen konden die macht immers niet krijgen? Doordat de mensheid dit stadium nog niet had bereikt, waren die heersers ook niet nodig. Voelt u thans, hoe natuurlijk alles is?

Als u nu de volken der Aarde volgt, kunt u vaststellen, hoeveel oorzaak en gevolg de volken moeten beleven. Duitsland zal vreselijk te lijden hebben, alsook Italië en Japan, volken, die oorlog hebben gewild. Er blijft van Duitsland eigenlijk niets meer over. Zegt het u niets? Het grote rijk zal verpletterd

worden, eerst dan weten de miljoenen van dit volk, dat het zó ook niet moet. U zult het beleven. Geen stad zal onbeschadigd blijven, de grote steden van het Duitse volk zullen worden vernietigd.

Ook Rusland zal afschuwelijk veel leed te verwerken krijgen, omdat dit volk nog moet ontwaken en omdat het in een stadium leeft, waarin andere volken zich reeds lang niet meer bevinden. Omdat Rusland opdringerig is ten opzichte van de andere volken, de eigen opinie wil opdringen, ontvangt dit volk nú in de Eeuw van Christus een gevoelige les, die het niet zal breken, maar toch zeer zeker zó zal neerslaan, dat het de lust om oorlog te voeren ontgaat. Rusland stelt zich nog steeds op het kwaad in en dat moet niet! De volken van (het Huis) Israël zullen de strijd eveneens op verschrikkelijke wijze beleven, zij weten nú echter, waarvoor ze vechten, wat vroeger niet is aangevoeld. Zo vergaat het elk land – het ontvangt leed en smart al naar het in het verleden heeft verricht. Ook uw eigen volk (het Nederlandse volk) zal ontzettend te lijden hebben. In de eerste plaats omwille van het eigen verleden, en hierna omwille van het gevoelsbewustzijn, waaruit af te leiden valt, dat ook uw volk een taak te volbrengen heeft. En gij moet niet vergeten, dat ook uw volk nog steeds afstemming heeft op het schemerland en dat het de eerste sfeer moet zien te bereiken. Er zijn dus volken, die in de eerste plaats goedmaken omwille van het verleden, maar in de tweede plaats leed en smart zullen ondergaan om tot een hoger peil te komen, wat door deze strijd mogelijk wordt. De smartelijke ervaringen, die worden opgedaan, geven een volk een stoot in de goede richting en wel voor ons leven. Uw volk krijgt te lijden, zoals andere volken het zelfs niet kunnen beleven. Weet dan, dat God steeds de sterksten in Zijn leven optrekt en dat alléén de sterksten een taak te vervullen krijgen, omdat de zwakken eronder zouden bezwijken! Voelt u dit, dan kunt gij alles aanvaarden. Weet dat, indien gij móet leven, ge het leven van God ontvangen zult, doch zo ge uw aardse leven tijdens de oorlog verlaten moet, géén mens, geen wet kan u dan tegenhouden, gij zult sterven!

Wat er geschieden zal, is onmenselijk, maar het is waarachtig volgens de wetten van God tot uw leven gekomen. Miljoenen mensen zullen het aardse voor het eeuwige leven verwisselen. Zorg ervoor, dat gij niemand door uw hand uit het aardse leven slingert, want gij vergrijpt u aan het leven van God. U dient de duivel!

Vele volken zullen bezwijken, toch zal deze afschrikwekkende levensles aanvaard moeten worden. De één zal erdoor goedmaken en de ander komt erdoor tot het hogere bewustzijn; dat geldt voor de enkeling zowel als voor de massa en de gehele mensheid. Nogmaals, onthoud dit: God trekt steeds de sterksten tot zich op, zij krijgen een taak, zij kunnen hierdoor het andere leven van God wakker schudden. Maar nog geen gram leed zal u geschonken

worden!

Indien u thans een geliefde door de oorlog verliest, dan is het mogelijk, dat dit leven te vroeg naar onze wereld komt, maar het kan ook zijn, dat dit leven op tijd hier binnentreedt. Het móest dan bijvoorbeeld door een bom worden getroffen en uiteengescheurd worden om ons leven binnen te treden. Want God kent geen sterfbedden! Zij, die dit leven naar onze wereld zenden, scheppen echter nieuw karma, want God verbiedt u te doden, onder welke omstandigheden dan ook!

Op Aarde vraagt men: Als het vaderland in nood is, moet men dan weigeren het te verdedigen? De gelovigen spreken en behandelen dergelijke vraagstukken, maar kunnen deze problemen niet beantwoorden. Ik antwoordde u al op deze vragen. Wie desondanks denkt te moeten doden, moet dan maar aanvaarden, dat hij zichzelf voor onze wereld vernietigt. Ge verliest er uw Koninkrijk Gods door. Wie het aardse leven zoekt, zoekt de duisternis. Het dodelijke schot stemt u op haat en hartstocht af, zodat de hellen u zullen ontvangen. Niemand heeft het recht te doden, ook ú niet, want de „Tien Geboden Gods" gelden ook voor u. Als u geestelijk te gronde wilt gaan, zet dan uw eigen leven voor het nietszeggende aardse in. Maar er is een eeuwigdurend leven. De bewuste ziel steekt geen vinger uit voor het geweld, zij volgt Christus na. Wie Gods wetten navolgt, treedt de sferen van Licht binnen. Dat hebt u, de massa en de mensheid te leren!

Als de massa dit alles goed inziet, kunnen er geen oorlogen meer komen. De massa roept dan de naar heldendaden dorstende mens het geestelijke halt toe. Deze oorlog zal u het bewustzijn ervoor brengen. Deze oorlog brengt u het betere-ik! Katholieken en protestanten en al de gemeenschappen, die God en de mens willen dienen, móéten weigeren om te doden, dan zullen geen genieën van het kwaad u meer kunnen vernietigen. Deze moeten weten, dat ze zichzelf in de afgrond storten. Sterf daarom liever voor God en voor Christus, dan voor hen die geen geestelijke betekenis hebben. Dan blijft u vrij van oorzaak en gevolg. Uw vaderland is stoffelijk, is tijdelijk. Moet u daarvoor anderen en uzelf doden?

Christus leerde ons onze vijanden lief te hebben. Leef naar deze regel en u treedt het geluk binnen, want een dood is er niet!

De enkeling, de massa en de mensheid moeten nú ontwaken. De duisternis volgen of de wetten van de liefde, de sferen van licht of de hellen, Christus of de duivel! Zelf moet u het weten, zelf staat u voor de ellende, door u aangericht.

Vraag u af, hoe uw leven is geweest en aanvaard dan dat wat nu over u komt. Het verleden spreekt nu! Haat niet, als u niet zelf gehaat wil worden. Schep geen nieuw leed. Volg Golgotha. Buig uw hoofd voor de waarheden,

die Christus u van deze plek af leert. Wij aan deze zijde hebben ze moeten aanvaarden en ons leven ernaar moeten inrichten.

In uw eeuw komt het geestelijke ontwaken. Nu moet u besluiten, het goede dan wel het kwade te volgen. Groot en geestelijk wordt uw leven als ge wilt neerknielen voor Golgotha. Ge zult dan leren liefhebben, u, de massa en de mensheid. En dit is de wil van God en Christus!

Wat hebben de volken der Aarde goed te maken? Volg alles wat er zal geschieden en gij kunt eerst dan het antwoord geven op de beklemmende vragen van uw eigen tijd. Maar geen vogel valt dood ter Aarde neer of het heeft betekenis. God waakt over de mensheid. En Christus licht u voor, door Zijn Heilig Leven zullen gij, de massa en de mensheid het Koninkrijk Gods op Aarde en aan Gene Zijde binnentreden!

Kan het anders?

Deel 3: De toekomst

Door de duisternis naar het licht

De mensheid staat straks voor een puinhoop en kijkt naar alles, wat er in deze jaren is vernietigd. Maar hij staat tevens voor zijn toekomstig leven en wil dat vreselijke verleden gauw vergeten. Nu eerst is te zien, welke volken het meest te lijden hebben gehad, wie veel goed moest maken en alles van zichzelf heeft moeten inzetten om het gigantische proces te doorstaan. En dit is ook te zien aan de enkeling, de massa en de mensheid. De menselijke beschaving is een grote puinhoop en deze moet opgebouwd worden, men dient hieraan met spoed te beginnen, want het leven op Aarde wil voort. Deze mensheid moet verder! Er wacht de massa een nieuw en hoger ontwaken in de geest. Eerst nu voelt de mens, dat het met geweld ook niet moet. Maar Europa is intussen kapot. De oorlogswals reed alles omver wat in de weg stond, had voor niets ontzag, leven en dood hadden geen betekenis. Al de heilige goederen van de mens zijn bezoedeld. Maar de fundamenten voor het hogere leven zijn gelegd en daarop bouwt men thans voort. Door te zien naar de wandaden door het kwaad begaan, is het gevoelsleven ontwaakt, nu voelt het zieleleven, dat de op de duivel afgestuurde (wellicht bedoeld: afgestemde) persoonlijkheden het mensdom slechts te gronde kunnen richten. Het leven op Aarde was als een hel, maar het kwade in de mens is thans overwonnen, dit ten koste van ontzettend veel bloed, van leed en smart, honger en ellende. Is deze ontwikkeling te duur betaald? Wij zullen zien, wat de mensheid te wachten staat en waarheen deze strijd u en de miljoenen op Aarde heeft gevoerd.

Vreselijk hebben de demonen van de hel zich kunnen uitleven. Thans heerst er stilte op Aarde, de stilte na een hevige worsteling van het kwade tegen het goede. Wie terugdenkt aan de geleden verschrikkingen, aan de uren van ondergang, hoort nog het vreselijke gejammer en gekreun van de gewonden, van de moeders en kinderen, die ten onder gingen en door deze afschuwelijke oorlog het aardse leven moesten verlaten om het geestelijke binnen te treden. Wie dit voelt en nogmaals volgt, weet thans, hoe Caiphas en zijn soort huisgehouden hebben, hij rilt en beeft, denkend aan hen, die het schrikbewind op het leven van God toepasten. Peinzend over de verschrikkingen, gelooft hij in een groot wonder, hoe is het mogelijk, dat hij nog tot de levenden behoort? Zó afschuwelijk was deze strijd voor het menselijke wezen op Aarde, voor rijk en arm, oud en jong, kind, moeder en vader. Wij kunnen het woord dierlijk niet uitspreken, wij weten nu, dat wij het dier onrecht erdoor zouden aandoen, het heeft getoond hoger te staan dan de mens! Zó heeft de waanzin huisgehouden!

Er is geen volk, géén mens op Aarde, of het maakte iets mee, het brute geweld heeft niemand en niets ontzien. Afschuwelijk is het geweest, hartverscheurend, ontzettend! In de eeuwen terug is er vreselijk geleden, maar wat er thans beleefd is door de volken der aarde heeft geen mens zich kunnen indenken, en Gene Zijde was wel zó wijs en liefdevol, om al deze ellende niet te voorspellen, ook al werden door onze wereld verscheidene ogenblikken vastgelegd. Alleen de sterksten wisten ervan, zij maakten zich gereed voor deze strijd, door hun krachtige persoonlijkheid overheersten zij het dagelijkse gebeuren rondom hen en konden zo tal van mensen door hun voelen en denken steunen. Géén mens had zich een dergelijk kwaad, zulk een bezetenheid en tirannie kunnen indenken en toch, miljoenen zielen behielden het eigen leven. Een wonder is het, maar ook die wetten hebben wij thans leren kennen, de mens heeft ze zelf in handen. Want wie leven móét kan niet sterven en wie zal overgaan, kan niet in leven blijven; deze wetten beslissen over al het leven van God. Dat is ook het enige, wat u thans nog bezit – het naakte leven! Zó diep is deze afdaling beleefd, al de krachten en eigenschappen zijn hiervoor ingezet. En kan God dit goedvinden, vraag ik u nogmaals? God waakte toch over al Zijn kinderen, Hij heeft u geen seconde alleen gelaten. De betekenis van dit Goddelijke waken leeft echter aan deze zijde, in de sferen van licht hebben wij dit bewustzijn leren kennen.

Waar u kijkt, ziet u puinhopen, ziet u dus ellende, daar leven nóg het leed en de smart, de ontzagwekkende ellende en de napijn van miljoenen zielen, daar stroomt nog het bloed uit vele wonden en wandelen uw krankzinnigen, die door deze onmenselijke wreedheid hun verstand verloren. Waar u kijkt, gaapt u een afgrond tegemoet en toch, het leven gaat verder. De heidenen zijn overwonnen, het kwaad is teruggekeerd naar de duisternis, er is licht gekomen op Aarde. Door het gebed? Hoe is er gebeden! Toch kon God al deze gebeden niet verhoren, zoals men zich dat op aarde voorstelt. U moet nu begrijpen waarom en beamen, dat het zó goed is. Al het goud van de Aarde is thans bijkans verschoten. Men had dat geld anders moeten besteden, maar voor dat bewustzijn moest de mensheid nog ontwaken. Miljoenen werden gebruikt voor de afbraak, voor de vernietiging van Gods leven. Waar is op die wijze het einde? Hoe moet de vonk Gods ontwaken? Is er wel geestelijke voortgang? Is de mensheid waarlijk in staat een betere wereld op te bouwen? Heeft al die ellende werkelijk gediend om geestelijke bewustwording te verkrijgen? Het bloed vloeide als nimmer tevoren het geval was, dit kon geschieden door de technische vindingen van uw tijd, door deze sprak het menselijk vernuft in ondubbelzinnige taal! Voor de vernietiging van het Avondland werden ontzaglijke rijkdommen ingezet – maar was dit Gods wil? Is Christus hiervoor aan het kruis gestorven?

Een ellendig smartelijk gevoel is het enige wat overbleef van de heerlijkheden, die men vroeger, luttele jaren geleden nog, bezat. De wroeging, te zijn afgedaald tot de beestachtigheid van de duistere hellen, is het overheersende gevoel, dat het zieleleven op Aarde thans kent.

Maakt men zich nú op tot het scheppen van een betere wereld of gaan we weer op de oude voet verder? Zullen we ons nog langer bedienen van het bedrog, weer opklimmen door het bloed van anderen? Opnieuw ons verrijken door het leven van God uit te zuigen? Door handel te drijven met het bezielde product van de kunstenaar en de natuurmens?

Het is voor niet één eerlijk oordelend mens moeilijk vast te stellen, dat álles op Aarde door leugen en bedrog, door bezoedeling van het bloed van anderen, door diefstal en moord, door het vertrappen en negeren van de levensrechten van een ander is tot stand gebracht. En thans kan deze mens even makkelijk vaststellen, dat Gods wetten zichzelf herstellen, wat zeggen wil, dat alléén dat, wat door reine liefde werd geschapen, recht op bestaan heeft, maar dat daarentegen het geróófde bezit vernietigd wordt. En dat vervloekte bezit is nu vernietigd. Het ging kapot of in andere handen over. Hier spreekt het Oorzaak en Gevolg voor het aardse bezit, dat wat tot uw leven behoorde, maar gedoemd was tot uitsterven, tot vergaan, omdat het eens door roof en moord werd verkregen. Zo werden die rekeningen uit het verleden betaald, ze werden vereffend door het offeren van het eigen levensbloed of door het verlies van de vergaarde schatten. Uw eeuw dwong u ertoe! De wetten van Oorzaak en Gevolg voltrokken zich over mensenlevens en goederen, in niets kan God u iets schenken. Vroeg of laat moest deze afrekening komen – tot voordeel van de mens zelf.

Alle schandvlekken – hoe schoon en kunstzinnig van bouw ook – moesten verdwijnen om plaats te maken voor nieuwe gebouwen, die door een bewuster en gerijpter mensengeslacht zullen worden opgebouwd. Machtige maatschappijen speculeerden met het bloedgeld van de armen. Deze werden bedrogen, valselijk voorgelicht, terwijl de ondernemers zich van hun zuur verdiende penningen uitleefden. Niet één huis op Aarde is vrij gebleven van deze besmetting, zelfs aan de, aan de eredienst van God en Christus gewijde, tempels en kerken kleeft het levensbloed, de levenskracht van het zieleleven, dat alles voor de bouw ervan inzette. Maar waartoe dienden zijn offer, zijn geloof? Hij kon zijn gebed opdragen in een gebouw, dat God een doorn in het oog moest zijn, doordat het met sjacheren tot stand kwam ... De kerk pleegde zelfmoord voor het aardse bezit, zij aanvaardde alles – vanwaar het geld kwam, werd niet gevraagd. Handelde de kerk hier naar het gebod van Christus? Hoe had de kerk in dat geval in de vervlogen eeuwen en tijdens deze strijd moeten handelen? *Niet Gods zegen, doch een vloek rustte op alles!*

Door de laatste wereldoorlog zou het gestolen en geplunderde goed van uw voorvaderen verdwijnen. De Eeuw van Christus heeft een aanvang genomen, deze spreekt thans tot u, zij zal de harten van u en de uwen overheersen. Zij duldt niet langer bedrog, roof en moord, de hoofden moeten thans worden gebogen, de menselijke handeling bewust worden. Nu is het goedmaken en opbouwen de wet, die het leven op Aarde ingrijpend zal doen veranderen. En is dit niet dringend noodzakelijk??? Moeten God en Christus nog langer goedvinden, dat het menselijk wezen op Aarde zichzelf onthalst? De Eeuw van Christus kan door u niet worden ingegaan, als u onder een duivelse en vernietigende last gebukt gaat. Deze Eeuw wil, dat gij ziende gaat worden en dat ge voortaan eerlijk en oprecht uw aardse leven leeft. Zij eist, dat gij het oog van anderen door uw eigen levenslicht zult verhelderen – en dit omdat gij geboren zijt uit één Vader!

Er móest een oorlog komen om u uw bezoedelde bezit af te nemen, om u smart en ellende te doen beleven, want zo alleen kon u uw karmische wetten naleven. Is dit een onnatuurlijke, een onrechtvaardige wet? Op een goede – ja, op een góede dag – brak de hel los en stond ge voor de afdoening van uw zelfgeschapen levenswetten, die u echter met hun pijnen, angsten en verschrikkingen ervaring zullen geven, waardoor ge kunt en zult ontwaken. Het zijn de onwrikbare wetten van uw en ons leven. Ze zullen u ertoe brengen afscheid te nemen van het kwaad, zij stuwen u verder en hoger te gaan in de geest en te beginnen aan de opbouw van een eigen Koninkrijk Gods op Aarde en aan Gene Zijde.

Voor geld dacht men bij u op Aarde een hemel te kunnen kopen, kocht men aards geluk, kocht men waarin men trek had, kocht men liefde en ontzag, ja, voor geld kocht men God en Christus!

Hoe is er in dit opzicht op Aarde huisgehouden! De hemelen zijn verkwanseld alsof het aardse goederen waren, de kerken versjacherden Gods hemelrijken, ze voerden dit tot waanzinnige hoogte op. Met een rustig geweten kwamen deze transacties tot stand. Eeuwenlang is dit mogelijk geweest, maar door deze oorlog komt ook hier een einde aan. Zulk een weerzinwekkend gesjacher zal straks niet meer mogelijk zijn. De mensheid zal dan weten, wat het zeggen wil zich een hemel eigen te maken!

De oorlog kwam en een razend geweld stortte zich over de mensheid uit, barbaars waren de wreedheden, ondraaglijk de pijnen. *En toch, geloof mij, God heeft u nog gespaard!* God toont zich in Zijn ganse schepping een Vader van Liefde en ook nu weer bewees Hij dit te zijn. Indien gij de door u in het verleden begane fouten in volle omvang had moeten goedmaken, zoudt ge bezweken zijn, ge had uw leven niet kunnen behouden. God zou dan het leven hebben moeten terugvoeren naar het oerwoud, terug in de stilte van

het eerste levensstadium, daar, waar u als mens aan uw bewuste liegen en bedriegen bent begonnen. Hij had u de schatten van de Aarde moeten ontnemen, zodat het u niet meer mogelijk geweest zou zijn nog langer kwaad te doen. Maar hoeveel liet Hij daarentegen nog in uw handen achter? Weer stelt Hij u in staat opnieuw te beginnen, een Vader van Liefde als Hij is. Aanvaard uw staat, dank God voor alles wat Hij u liet, buig uw hoofd in ootmoed en bid: „Mijn Vader, Uw wil geschiede!" Zo God uw Oorzaak en Gevolg volgens de wetten had behandeld, zou u thans allen in holen en krotten leven en had niet één mens nog onderdak. God liet u echter verdergaan, opdat het stoffelijke en geestelijke ontwaken in u zou kunnen komen. Het kleine beetje beschaving, dat de volken en de mensheid zich in de loop der tijden eigen maakten, werd door het kwaad neergehaald, bezoedeld, gesmoord.

De demonen van de hel en van de Aarde gaven u het beeld, de persoonlijkheid van de mensheid, tot zulke wrede, haatdronken daden was zij in staat. Dit is haar levensafstemming, ze is niet verder en niet hoger, voor de reine, liefdevolle geestelijke bewustwording moet zij nog ontwaken. Het leed, dat over u kwam, de pijnen, die u te dragen kreeg, het had alles nog erger kunnen zijn, doordat het Oorzaak en Gevolg van de mensheid álle wetten in de ruimte overschreden heeft.

De wandaden, waaraan de mensen zich schuldig maakten, hebben u aangetoond, tot welke gruweldaden de persoonlijkheid van de mensheid nog kon komen. Deze daden zijn niet in strijd met haar afstemming. Ik heb u uitvoerig aangetoond, dat de massa het hogere bewustzijn nog moet bereiken. Elk van haar handelingen wijst hierop zo overduidelijk, dat een kind het u zeggen kan. Miljoenen zielen voelen nog voor het geweld en leefden die gevoelens uit. Door die gevoelens en andere even giftige karaktereigenschappen kwam er bittere ellende over de wereld, zij waren het die steden en dorpen in puinhopen veranderden en doden en gewonden maakten.

Uw Vader in de hemel en Zijn heilig Leven werden bezoedeld – geweld aangedaan – door de ernstige karakterfouten van de enkeling, de massa en de mensheid. Het is noodzakelijk, dat u hieraan denkt, als u de schuldvraag aan deze oorlog opwerpt. Denk eraan, als ge aan de opbouw van het vernielde, verwoeste bestaan gaat beginnen. Die wetenschap zal u de krachten geven uw verkeerde en afbrekende eigenschappen te overwinnen en gestadig aan die opbouw voort te werken. Zij zal u zeggen, dat de wereldordening, waartoe ook u uw deel moet leveren, er één van geestelijke aard moet zijn. In die ordening moet de liefde zegevieren met de waarachtigheid! Te lang waren de daden van de mensheid en haar leiders onbewust. Had het anders kunnen gebeuren, dat de kerk voor goud de hemelen versjacherde? Ik moet hier telkens op terugkomen, het moet u goed duidelijk zijn, dat een maat-

schappij, die voortgaat dergelijke ten hemel schreiende toestanden goed te keuren, doordat zij het onbewuste in die handeling niet ziet, nimmer in staat zal zijn zich tot een geestelijk volkerenrijk op te werken! Wat de kerk doet, is welgedaan, denken haar gelovigen. Maar God denkt hier anders over! Heeft de kerk de kaakslag begrepen, die Hitler haar toediende? Wordt de goddelijke betekenis ervan door haar aangevoeld? Is het niet waar, dat door de kerk meer werd afgebroken, dan werd opgebouwd? Ge komt hiertegen in verweer, maar zegt u dan eens: hoe kan een door Christus ingestelde kerk haar gelovigen een God van Verdoemenis leren? Hoe kan een kerk, die zegt in naam van de liefdevolle Christus te spreken, toestaan, dat haar kinderen elkander in de strijd ombrengen?

De kerk brak stuk, doordat zij onbewust is van de Goddelijke geboden. De kerk vloekte God – of is zij de Middeleeuwen vergeten, toen zij de brandstapels deed loeien om duizenden schepselen Gods daarin te verzengen, alleen om de eigen macht erdoor te verzekeren. Zijn dit soms onwaarheden? Zeg me dan, of u gelooft, dat het zegenen van kanonnen een hemelse daad is? Ook al niet waar?

De kerk zou het heiligste op Aarde moeten zijn en voor de mens de verbinding met God. Maar is de kerk, die tot zulke brute en ongelooflijk gemene praktijken komt, heilig te noemen? Kan zij zó de verbinding zijn met God?

Christus stichtte ons, zo verzekert de kerk. En toch vielen er bommen op haar gebouwen en dit alleen omdat zij de Goddelijke inzegening niet kón ontvangen: haar daden waren er niet naar!

Wij aan onze Zijde, in het leven na de dood, haakten ook eens naar bezit, we zochten ons even zeer te verrijken, eens stapelden ook wij de ene onbewuste handeling op de andere, maar we leerden onze fouten inzien en begonnen eraan ze af te leggen. Onze daden hadden de persoonlijkheid naar de duisternis gevoerd, we moesten thans leren het hoofd te buigen. We leerden, dat we door het aardse bezit te gronde gingen, vele levens achtereen. Maar na hard vechten tegen die verkeerde, omlaaghalende eigenschappen in ons, zagen we eindelijk het licht van de eerste hemelen voor ons. We begrepen, dat Christus ons leven zegende, als we streng Zijn wetten navolgden. We moesten ons het geestelijke bewustzijn eigen maken om te voorkomen, dat het wegzinken in stoffelijke gevoelens opnieuw zou volgen. Toen eerst konden we Gods heiligheid binnentreden en neerknielen aan de voeten van onze meester. We bogen het hoofd, wetend dat nu alles goed was.

Zo ge uw eigen leven voelt, begrijpt ge tevens de betekenis van de stoffelijke en geestelijke opbouw voor uw evolutie. De ernstige, diepe problemen, die u thans hebt beleefd, waren voor u en uw innerlijk bewustzijn en voor dat van de massa en de mensheid. U heeft goed moeten maken, uw oude

schulden moeten vereffenen. Het kwam overrompelend tot u, ineens stond u voor de wetten van God. Thans is de weg vrij, nu kunt ge voor u zelf en de uwen een betere toekomst bouwen. Nu gaat gij de wetten beleven, die ook voor ons leven gelden, gij kunt er niet aan ontkomen en ge zult er met wat u thans weet niet aan willen ontkomen.

Terwijl om u heen veel in puin ligt, komt gij tot uzelf. Het bewustzijn en de daden van de dierlijk ingestelde mens hebt u tot in alle fasen kunnen aanschouwen. De naakte werkelijkheid is u getoond. En zo was het de bedoeling, al deze ellende moest u de ogen openen en zij dééd het. De ganse mensheid heeft deze levensles geleerd: Nimmermeer mag aan één ziel op Aarde zóveel macht worden verleend!

Verder weet zij thans, dat ze moet ophouden van roof en woeker een bestaan te bouwen. Zij dient het nu althans te weten, alsook dat elk gebouw, hetwelk niet volgens de wetten van ons leven is opgetrokken, tot vernietiging en ongeluk gedoemd is. Hij, die in alles eerlijkheid betracht en het goede volbrengt, staat voor de poorten van het Koninkrijk Gods. Laat u thans niet breken door de ellende, u leegschreien helpt niet. Weet, dat achter de puinhopen de toekomst wenkt. Het lege gedoe van de Aarde valt dan van u af. Door te dienen kan elkeen zich een eigen toestand scheppen. Wie met opgeheven hoofd voor de enkeling, de massa en de mensheid werkt, zal ondervinden, dat God waakt.

Iedere ziel zal nu de noodzakelijkheid voelen, verder te gaan en God danken, dat zij tot de levenden behoort. En zo voelen het de massa en de mensheid.

Ook de grote massa heeft geleerd, dat het zó niet langer moet. De verschrikkingen hebben ook haar de ogen geopend. Al haar haat zal oplossen, deze is slechts tijdelijk overheersend geweest. Ook de massa heeft geleerd dat alleen de liefde het aardse bestaan kan zegenen. Wie dit voelt is gereed voor de stoffelijke en geestelijke opbouw!

Mozes is eens aan deze opbouw begonnen, vele andere profeten en strijders volgden hem op, zij allen zetten hun eigen leven ervoor in. Zo deed Christus. Hij gaf alles van Zichzelf om u gelukkig te maken. Tot nu toe heeft het aardse bewustzijn de draagwijdte van die offers niet begrepen. Maar thans is de mensheid ontwaakt. Na alle doorgemaakte ellende is dit begrip gekomen. Als zij het op eigen kracht en in vrede en rust had begrepen, zou heel deze verschrikking niet nodig zijn geweest. Toch is de winst aan u en de uwen, want deze afslachting schiep het geestelijke ontwaken.

In de toekomst zullen al uw daden het bewustzijn van uw goede wil uitstralen, want het leven op Aarde voert u die waarachtigheid binnen. Door het geweld hebt u deze bewustwording verkregen, door de duisternis ging u

naar het licht! Wie echter moet uw gewonnen bewustzijn nu betalen? Moet Duitsland opnieuw het slachtoffer zijn? Moet het Duitse volk weer opnieuw aan handen en voeten worden gebonden? Moet het thans zo worden geknecht, dat het gehele volk omkomt? Dan zou het volk van (het Huis) Israël niets hebben geleerd. De wetten van de Eeuw van Christus komen nu tot ontwikkeling. Zo afbrekend als de protocollen in Versailles van het jaar 1918 zijn opgemaakt, zo opbouwend zullen de nieuwe zijn. De meesters aan deze Zijde hebben ook die problemen in handen. Zij zullen hierin beslissen, haat met haat vergelden kan niet langer, dit behoort tot het verleden. Het voert opnieuw tot afbraak en wie ter wereld kan dit nu nog willen?! *Het Duitse volk zal voor lange tijd worden bewaakt, doch als het voldoende geleerd heeft en het het trotse hoofd weet te buigen, zal het de eigen persoonlijkheid weer in handen krijgen!*

Het Duitse volk zal offeren voor de gepleegde wandaden, het zal moeten aanvaarden, dat zijn land in stukken gesneden wordt, ten behoeve van de landen, die eens door de Duitse legers meedogenloos aangevallen werden. Maar eens, als het voor de volle honderd procent te vertrouwen is, zal het het eigen leven weer in handen mogen nemen en dienen voor (het Huis) Israël, vrede, rust, welvaart en opbouw.

God kan immers niet goedvinden, dat miljoenen zielen aan de vernietiging worden prijsgegeven. Dat was in 1918 nodig, nu echter zullen de kinderen van (het Huis) Israël, die Duitsland telt, hun land tot (het Huis) Israël voeren!

Wanneer u de problemen van uw tijd begrijpt, klimt u op naar de Calvarieberg en gaat u tot Christus. U kunt dit thans doen, want u hebt goedgemaakt en alles teruggegeven wat u in vorige eeuwen gestolen heeft. De haters en vervloekers, de bloedvergieters mogen onder géén beding meer aan bod komen of u keert terug naar het oerwoudstadium en dit kan uw bedoeling niet zijn. Daarvoor zijn toch die stromen bloed niet vergoten! *Het haat met haat vergelden voerde de wereld naar de afgrond. Nu is het de eerste eis, dat de volken trachten elkaar te begrijpen, ze moeten eens en voorgoed voelen, dat zij allen zonder één uitzondering schuld hebben aan deze oorlog!*

Daarom mogen de volken zomin als de enkeling vertwijfeld terugzien naar de vernielingen. Het hoofd moet opgericht worden, bezield door een vaste, onwrikbare wil moet de toekomst in de ogen worden gezien. De volken mogen niet blijven stilstaan, zich niet leegschreien om hen, die ten offer vielen, want er is geen dood! Al de gevallenen zijn onze wereld binnengegaan, hier gaan zij verder. Ze zullen als u ontwaken, want ook zij zullen door de meesters worden geholpen. Zij keren als u terug tot God, als ze hebben goedgemaakt wat door hen werd misdaan.

Enkeling, massa en mensheid, de meesters, engelen uit de hoogste sferen, staan naast u, zij zullen u met hun wijsheid en hun brandende, bewuste liefde helpen. Het besef hoe gij na het sluiten van de vrede zult moeten handelen, zult gij ook door hen ontvangen, hun weten komt in uw leven. Ook nu zijn de staatslieden slechts de stukken op het wereldschaakbord, maar de meesters spelen thans niet om het verslaan van een duistere vijand, de inzet is thans de stoffelijke en geestelijke opbouw van de gehele wereld. En ze doen zet na zet met dezelfde zekerheid als toen het erom ging de heidenen te vernietigen. Aan deze Zijde liggen de documenten, die beschrijven hoe de Aarde en de mensheid zullen worden. Het heet het „Boek des Levens" en het werd geschreven door de hoogste meesters aan deze Zijde, door Christus zelf kwam het tot stand. Het behoort tot Zijn Eeuw. Het is voor elkeen op Aarde. Daarin staat beschreven, hoe die Eeuw gaat worden. Het Boek luidt de nieuwe tijd in, het vertelt hoe de wereld na de strijd zal zijn, dan, als de opbouw een aanvang heeft genomen.

In dit heilige Boek, dat tot uw leven behoort en tot uw innerlijk spreekt, staat:

„De Volken der Aarde moeten tot eenheid komen. Zij zullen zich met elkaar verbinden. In Mijn Naam moeten de Volkeren voortleven en aan de stoffelijke en geestelijke opbouw beginnen. Wie nu het verkeerde zoekt, wordt uitgesloten. Wie Mijn Naam niet liefheeft, sluit zichzelf voor het Koninkrijk Gods af. Wie na al de beleefde ellende niet kan liefhebben, is in opstand tegen de wetten van Mijn Vader en zal ontvangen waar hij blijkens zijn houding om vraagt."

Christus zegt verder in dit Boek des Levens:

„Nu neemt Mijn Eeuw een aanvang. Ik leef opnieuw op Aarde. Voor de mensheid ben Ik gestorven, doch Ik ga met (het Huis) Israël Mijn Eigen Eeuw binnen. Wie Mij volgt, treedt tijdens het aardse leven het „Koninkrijk Gods" binnen. God zegent al Zijn Kinderen. Maar wie nog twijfelt aan de wetten van God, zal de gevolgen daarvan moeten aanvaarden."

Er staat verder:

„De Volken der Aarde zullen tot eenheid komen en zijn als één gezin in Mijn Naam. Dan kunnen Mijn kinderen het geluk op Aarde beleven en zullen alle volken der Aarde leven voor Mij, doordat zij Mij volgen. In Mijn Naam zullen zij besluiten nemen, eerst dan zal Ik hen zegenen. In de harten van Mijn kinderen leeft liefde. De staatslieden van (het Huis) Israël gaf Ik Mijn Leven, voor het geluk van al het leven van God kwam Ik op Aarde. Door deze evolutie zullen de volken der Aarde het „Koninkrijk Gods" hebben gevestigd."

Christus zegt dan:

„De Volken zullen gelijke rechten bezitten, want in Mijn Eeuw zal niet één ziel worden uitgestoten. Ik wil, dat één voor allen en állen voor één werken en dienen en elkaar zullen liefhebben."

Het moet u opvallen, lezer, dat ook Adolf Hitler dit wilde. Hitler kreeg dus toch hogere gedachten bij al dat kwaad? Ja, door hem werd dit hoge bevel op Aarde gebracht, in de toekomst zult u meehelpen het op de wereld uit te voeren in Christus' Naam.

Er staat verder:

„Opnieuw zal het Huis Israël gevestigd worden. Van dit gebouw uit begint de stoffelijke en geestelijke opbouw. Dan ziet het kind van God de „Verenigde Volken der Aarde".

In het midden van de Aarde zal dat gebouw een plaats vinden. Voor alle volken zullen de deuren opengaan, want op Golgotha heeft Christus dit mogelijk gemaakt. Gods Zoon heeft voor deze bewustwording geleden en is ervoor gestorven. Dat is de Tempel van (het Huis) Israël voor de volken der Aarde en hij zal nu reine liefde uitstralen. Het machtige gebouw zal door alle volken vertegenwoordigd worden. God leeft in deze Tempel. Dat hebben de volken zich mogen eigen maken, door al de geleden ellende is dit bereikt, de schulden van het verleden zijn goedgemaakt. Het gebouw straalt deze wederopstanding uit."

Indien u dit voelt, dan begrijpt u, dat zelfs Adolf Hitler niet voor niets heeft geleefd. Door hem heeft de mensheid deze eenheid verkregen. *Hij en Napoleon hebben eraan gewerkt!* Deze zielen hebben aan dit licht (gewerkt), aan deze opbouw, hun eigen verleden dwong hen ertoe. Zij legden de ondergrond, opdat de toekomst daarop zou kunnen verrijzen. Door deze zielen en duizenden anderen met hen, heeft de mensheid deze evolutie, deze ontwaking gekregen. In deze strijd werden zij echter vernietigd, omdat God niet goedvindt, dat Zijn Leven blijvend door het kwaad geregeerd wordt. De massa echter won erdoor aan bewustzijn en gaat thans aan een ander leven beginnen. Toch worden die heersers door de mensheid vervloekt!

U moet dus echter aanvaarden, dat ook zij niet voor niets hebben geleefd. Al brachten zij het leven van God om, zij hebben toch volgens de wetten moeten handelen. Het is het enige en waarachtige, wat u van hen ontvangen heeft. U weet hierdoor tevens, dat ook uw leven niet voor niets is geweest.

Het Boek des Levens trekt thans onder al deze narigheden een streep. Want het leven op Aarde is gezegend door het stervensproces en het volgende en nieuwe leven op Aarde. Dat is een genade van God, die beleefd moet worden. U ontvangt uw leven om goed te maken wat door u in andere levens misdreven is. In één leven is dat niet mogelijk. Christus en Golgotha spreken thans tot u. De rekeningen uit het oude verleden zijn thans vereffend. De

mensheid begint aan een nieuw boek, dat geschreven zal worden door uw toekomst. Het zegt u echter bij herhaling, dat gij elkander moet liefhebben. In het boek van Christus staat geschreven:

„Er zal Vrede en Rust komen op Aarde en in de Mensen een welbehagen. Mijn Leven moet men aanvaarden!"

Ook dat wilde Adolf Hitler u brengen, maar in Germaanse stijl. Hij bracht op Aarde het Germaanse geluk, maar dit kon door het kind van (het Huis) Israël niet worden aanvaard, daarom loste het ook weer zo spoedig op. De duisternis brachten hij en zijn soort. Al deze mensen hebben afstemming op het prehistorische tijdperk en ze horen in uw eigen eeuw niet thuis. Dat is thans door al het leven op Aarde beleefd. De prehistorische gevoelens hebben in de „Eeuw van Christus" geen betekenis, het is afbraak! Er staat verder:

„Alle goederen van de Aarde zullen nu verdeeld worden, want de staat neemt alles in eigen handen! De enkeling heeft zijn eigen bezit niet begrepen."

Ook hierover sprak Adolf Hitler. Hij wilde, dat de schatten van de Aarde zouden worden verdeeld, volgens hem voerde hij daarvoor oorlog. Nu zal elk volk de eigen levensruimte ontvangen. Werd hem deze gedachte door de meesters gegeven? Het kan niet anders!

Er staat nog:

„De Moeder zorgt voor het behoud van het evenwicht tussen leven en dood, zij is het, die Mijn wetten moet opvolgen, door haar is dat mogelijk."

Deze eeuw is voor de moeder. Het is het moederschap, dat het heiligste is voor de Aarde. Door het moederschap is de stoornis, door de oorlog ontstaan, te herstellen. Het is het heiligste geschenk van God aan Zijn kinderen.

Hoe dierlijk gemeen Duitsland dit heilige bezoedeld heeft, behoef ik u niet te zeggen. U kent dat. Maar hiervoor is Christus niet op Golgotha gestorven. Christus kwam door het moederschap op Aarde. Door de moeder krijgt ook uw leven verbinding met de Goddelijke ruimte. Het is het leven schenken aan hen, die thans door de oorlog te vroeg uit hun organismen worden gerukt, die afgemaakt werden door de waanzin van hun leiders. Er staat verder:

„Het bloed zal van iedere besmetting gezuiverd worden (zie artikel 'Ultiem genezingsinstrument' op rulof.nl). Wee hen, die denken kinderen te verwekken op dierlijke afstemming, naar de ziekte van het eigen kleed."

Die gedachten werden ook al door de heidense volken naar voren gebracht. Maar Adolf Hitler en zijn eigen soort namen krasse maatregelen voor de doorvoering ervan. Hij liet al die kinderen van God steriliseren. Hij ontnam de scheppende mens en de moeder het voortplantingsvermogen, het moederschap! Dat het bloed gezuiverd moet worden en in de toekomst geen zieken mogen bevruchten, is heel natuurlijk, de Eeuw van Christus staat dat niet

toe (zie artikel 'Ultiem genezingsinstrument' op rulof.nl). Het is stoffelijke afbraak. Er staat:

„De gezonden zullen voor de zieken werken en hen dienen en indien nodig het eigen leven inzetten."

In Duitsland werden de zieken vergast. Hitler dacht er zijn eigen soort door te kunnen beschermen en het bloed te zuiveren. Maar dat is niet mogelijk. Wisten zijn beroemde doctoren wel dat het menselijk organisme door de eeuwen bezoedeld is en de natuurlijke afstemming verloren heeft? Hieraan hebben wij allen in de ruimte schuld. Wij zelf zijn het geweest, die een lagere graad voor het stoffelijke organisme bevruchtten, wij gingen geheel in dat leven over. Hierdoor zijn de eigenlijke kern en de stoffelijke afstemming verloren gegaan. Want ook onze kinderen verbonden zich weer met een lagere levensgraad en hun kinderen deden het op hun beurt. De natuurlijke afstemming van ons organisme is erdoor afgebroken, dat is onze eigen afbraak! Graad na graad ging verloren en loste volkomen op. Nu wilde Adolf Hitler het zuivere bloed kweken, maar dat kan niet voor de rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), heeft nu geen betekenis meer. Die tijden zijn voorbij! Wij zijn net te laat en het was toch niet mogelijk geweest het te voorkomen. Hitler en de zijnen zuiverden het desondanks en op hun eigen wijze, ze vergasten de zwakken! De toekomstige mens zal het zuiveren van het menselijke bloed als volgt ter hand nemen – de zieken wordt verboden te bevruchten om te voorkomen, dat zieken op deze wijze kinderen verwekken. Dit is het enige wat men op Aarde kan doen. Hierdoor komt de mensheid binnen enkele eeuwen tot het gezonde stadium. Het geschiedt dus anders dan Hitler en zijn soort het zich hebben kunnen indenken. Maar zij leefden als demonen niet hebben gekund, hun doen en laten zal spreekwoordelijk worden! Hitler bouwde schijngestalten op, hij wenste kanonnenvlees, om niets en niets anders wilde hij zijn volk sterk en gezond maken. Het Boek des Levens zegt verder:

„In Mijn Eeuw zullen er geen zieken meer zijn, het geluk van Mijn kinderen is dan verzekerd. Alle ziekten zullen oplossen, alle ziekten zullen in Mijn Eeuw overwonnen worden, de middelen daarvoor hebben de meesters reeds ontvangen. Al de kinderen van God zullen op Aarde Mijn gelukzaligheid genieten. Ik ben daarvoor gestorven. Mijn Vader zond Mij ervoor naar de Aarde."

Wanneer ik u straks over de toekomstige mens ga vertellen, zult ge eerst begrijpen wat de Eeuw van Christus voor u en het leven na u te betekenen heeft. Hitler heeft deze evolutie gebracht, maar hij wist niet, hoe hij al die ellende moest oplossen. In Duitsland deed men dat op de bekende wijze. Toch zullen de volken der Aarde door zijn stoffelijke afbraak tot het geestelijke

ontwaken komen en dan lossen al deze wantoestanden op. Zo heeft Christus het gewild! Hiervoor gaf Gods Zoon Zijn Eigen Leven. Het reine Evangelie, dat u is geschonken, zegt het. De nieuwe gedachten ontstonden erdoor. (Het Huis) Israël zal deze wetten opvolgen en de meesters van al de volken inspireren bij al hun handelingen. Bovendien zullen de volken tezamen werken en zo al de geleden narigheid doen oplossen en vergeten. In deze eeuw worden de dief, de leugen en het bedrog verbannen!

De mensheid staat voor ongelooflijke wonderen. En al die wonderen zijn door de beleefde ellende verkregen. Niemand behoeft dus te wanhopen. Het Boek des Levens komt op Aarde, regel na regel zal de mensheid ontvangen en daarvan de wetten beleven. En (het Huis) Israël zal daarbij leiding geven.

Zal men Adolf Hitler vergeten? Wordt er aan hem niet meer gedacht? Gene Zijde zegt u, dat de mensheid aan hem zal denken! Er komt een tijd, dat men hem zal vergeven, alles, alles wat hij in uw ogen misdaan heeft! Dat klinkt voor uw stoffelijk gehoor satanisch. Maar wij kennen de wetten voor zijn en uw leven en dat van de toekomstige mens. Wij weten dat hij en anderen slachtoffers zijn. Op zijn graf zullen dan de bloemen worden neergelegd, die door deze bewustwording zijn verkregen, ze komen uit het menselijke hart voort en het zijn juist die bloemen, waarvan Christus houdt. Deze hartekinderen hebben betekenis voor God! Gods wil is het, Christus vraagt het u en de uwen en de volken der Aarde, hem te vergeven, want hij diende uw geestelijk ontwaken! Zijn Mozes en anderen hiervoor niet gestorven? Natuurlijk, Hitler voerde de heidense volken aan, stond lager voor de wetten van God dan al die andere leiders en toch, allen deden één werk, al begrepen hij en u dat niet. Hij is dan ook de martelaar voor de volken van (het Huis) Israël. De geschiedenis zal dat eens moeten aanvaarden! Die tijd is nu in aantocht. De mensheid zou zonder hem en op eigen kracht niet tot gezegende evolutie gekomen zijn

Begrijpt u, waarheen uw tijd uw leven voeren zal? Waarheen het huidige probleem u zal brengen? Op weg naar ons Vaderhuis zullen wij elkaar nog weleens ontmoeten en dan wil ik u deze vragen nogmaals stellen. Gij zult dan alles moeten beamen, want dan behoort u tot de sferen van licht en bent u één der onzen. U weet dan tevens, waarom Mozes weer op Aarde leefde, waarom al dit leed gekomen is en welke weg ingeslagen werd. Het Boek des Levens roept u toe:

„Ga beginnen met de stoffelijke en geestelijke opbouw. Heb nu alles lief wat leeft, eerst dan gaan de sferen van licht voor u open. Gij kunt dan uw „Koninkrijk Gods" betreden. Gij zult met elkaar de wetten van God beleven en niets meer afbreken, gij zult alléén opbouwen! Gij zult hierdoor tot God terugkeren. Golgotha wacht op u en de uwen!"

De kinderen van (het Huis) Israël zullen zich daarvoor verzamelen. *Maar nu zonder wapenen!!!* Het leven van God zal zich als massa niet meer vergeten. Nu leven het geluk en het geestelijke weten in u allen en het begrip van het uiteindelijke doel, dat het ontwaken is voor uw leven. Dit is tastbaar te voelen voor u allen, u kunt nu reeds aan uw toekomstige rijk beginnen. *Werk daarvoor! Bid daarvoor! Dien ervoor en ge zult de schatten des hemels ontvangen!*

Wat u op Aarde zag ontstaan, behoorde tot de duisternis. Het andere en hogere werd u door de meesters van deze zijde gegeven. God heeft dat gewild. Toen wij aan onze kosmische weg moesten beginnen, God als een Vader tot Zijn kinderen sprak, hadden wij dit alles kunnen zien, maar wij als mens hebben het niet begrepen. Niettemin zijn dat thans de wetten, die u en ons het geestelijke halt toeriepen. Toen wij van de Maan afscheid namen, leefden wij zélf. Iedere verkeerde daad bracht ons dichter naar de menselijke ellende. Nu is dat voorbij en goedgemaakt. In de Eeuw van Christus zou dat zich aan ons leven openbaren, u hebt dat op Aarde kunnen beleven en wij aan deze zijde. Wij leerden hier al deze Goddelijke wetten en hebben ze ons eigen moeten maken. Eerst daarna volgde het geestelijk ontwaken! Dat wil dus zeggen dat de mens het verkoos door afbraak naar de wonderen van God te gaan naar het geloof en de liefde en het zegevierende einde voor uw aardse leven. Door de duisternis naar het licht, en dit is het wat thans door de mensheid is beleefd. *Vergeet én vergeef!* Dit heeft Christus gewild, Hij is ervoor gestorven. Hij bracht het op Aarde. Sta niet stil, kijk vooruit! Heb moed om verder te gaan, weet nu dat gij hebt moeten goedmaken. Uw goddelijke weg moet gij toch aanvaarden, niet één ziel kan eraan ontkomen. Meng de rust en de vrede in uw hart met die van Christus, eerst dan is uw leven gezegend!

Het geloof in God de Vader, vergeet nimmer, dat God liefde is en Eeuwigdurend zal blijven. Volg Jezus Christus. Niet één ziel kan de wetten van God ontlopen zonder dat haar leven zou stilstaan. Weet toch, dat uw eigen tijd lichtend zal zijn voor de komende eeuwen en dat uw eeuw nimmer vergeten zal worden. U behoort bij uw eigen tijd, uw oorzaak en gevolg bracht u op Aarde, zo niet, dan waart gij reeds voordien onze wereld binnengetreden. Moge de reine liefde van Christus in u komen, dit is het verlangen van al de Engelen in ons leven, want eerst dan kunnen zij u helpen! Uw leven is dan niet voor niets geweest!

Geef waar gij kunt daadwerkelijke hulp, buig uw hoofd voor het leven van God en ga in de wetten, die tot ons leven behoren, zij voeren u tot het „Heilige Avondmaal". Christus zal het brood voor u zegenen, Hij zal geheel bezit nemen van uw leven, Hij zal u Zijn Koninkrijk tonen!

In de Eeuw van Christus zullen de schatten van de Aarde eerlijk verdeeld

worden. In de miljoenen eeuwen, die voorbijgingen, was dat nog niet mogelijk, thans kan hieraan gewerkt worden. Nu zullen de volken der Aarde zich deze persoonlijkheid eigen maken en komt de astrale eenheid op Aarde. U zult het nog niet kunnen beleven, maar uw nageslacht ontvangt van God het welbehagen in de mens!

Vermijd aldus iedere omlaaghalende gedachte. Ze breekt u geestelijk af. Vergeet nimmer op te bouwen. Sta niet stil voor de puinhopen, kijk naar de toekomst, waarvan de lichtstralen u reeds beschijnen. Laat uw hoofd niet hangen, want er is Eeuwigdurend voortleven. *Een dood is er niet! En God is Liefde!*

Nu komt het Koninkrijk Gods op Aarde. De Eeuw van Christus neemt thans een aanvang. Ga in Christus! Ga in Zijn Heilig Leven aan de opbouw beginnen! Wij zullen u daarbij helpen, miljoenen zielen aan deze zijde wachten om aan hun taak te kunnen beginnen. Straks, als ik u uw toekomst mag binnenvoeren, zal het u duidelijk worden, waarom deze eeuw het kwaad overwonnen heeft. Gij kunt het eigenlijk al weten, de wetten ervan heb ik u mogen verklaren, maar er is nog veel meer, de wonderen zijn het, die God aan de mensen zal schenken. Deze eeuw sprak tot uw eigen hart, tot uw vrouw en uw kind, tot uw vader en moeder, niet één ziel kon eraan ontkomen. De heilige ernst van ons leven is thans op Aarde gebracht. U staat thans voor het eeuwige nú. U moet zich het geloof, de liefde en de hoop eigen maken en alles van u zelf inzetten. Gij zoudt geven en dienen al het leven van God op Aarde en in de ruimte. Gods wil is het!

God wist, dat gij tot Hem zoudt terugkeren, het „hoe" hebt gij nu leren kennen. Hiervoor zond God Christus naar de Aarde, maar hoe is Zijn Zoon ontvangen? Toch gaf Christus u het geloof in God, de hoop en de liefde, het machtigste geschenk, dat God u geven kon! Zijt gij ingegaan in deze Goddelijke wetten en hebt gij hiervoor uw hoofd gebogen? Wees toch eerlijk en beken thans, dat gij God niet hebt gezocht, zo min als de Goddelijke schatten, die op Golgotha het licht hebben gekregen. Gij waart levend dood!

Welke ontwikkeling hebt u thans achter de rug? Hoe ver is de mensheid op de geestelijke weg gekomen? Dat is op de Aarde niet vast te stellen, u moet ervoor aan deze zijde leven, in onze wereld is dat echter te zien. Daarom nodig ik u uit mij te volgen. Ik wil u verklaren hoe het mogelijk was, dat wij aan deze zijde konden zien, dat de heidense volken moesten verliezen, hoe sterk zij zich ook maakten. Aan onze zijde leert u de persoonlijkheid van de mensheid kennen. Volg mij en de schatten des geestes worden u toegereikt!

De astrale mensheid

Om u de geestelijke afstemming van de mensheid te verklaren en haar vast te stellen, dient u de wetten van ons leven te kennen. Alleen aan deze zijde zijn die wetten waar te nemen. Want hier is een sfeer als de mens, die erin leeft, en zij is tegelijk de geestelijke afstemming na de aardse dood. Ik vertelde u, hoe de astrale werelden zijn ontstaan. Als die eerste mensen, die hun aardse kringloop hadden volbracht, niet hoger waren gekomen, zouden er geen hellen of hemelen in ons leven hebben bestaan. U moet dan eveneens aanvaarden, dat ook uw maatschappij nog niet zou hebben bestaan, want hiervoor zou de mensheid dan nog moeten ontwaken.

Doch de hellen en hemelen zijn ontstaan en ook uw maatschappij is er. U leeft niet in een prehistorisch tijdperk, want Moeder Aarde en al haar kinderen hebben een geestelijke en stoffelijke evolutie ondergaan. De eerste mensen, die hun stoffelijk leven hadden volbracht, gingen aan onze zijde verder. Thans leven die mensen in het Al en zijn Goden! Al dat leven is reeds tot God teruggekeerd. Ook u bent bezig om tot God terug te keren, maar thans leeft u nog op Aarde, de eerste mensen en wij aan deze zijde zijn verder, doch ook gij zult onze weg bewandelen en dan als wij alles van uw eigen leven inzetten en goedmaken wat misdaan werd. Ons werd géén gedachte geschonken, deze wetten zijn ook voor u!

Ik vertelde u, dat de eerste astrale mensen de wetten van de Aarde aan deze zijde opnieuw beleefden. Zij keerden naar de Aarde terug, want dit aardse contact lag in hun bereik. Doordat zij het leven op Aarde lief kregen en dienden verdichtte zich een andere wereld en veranderde hun eigen toestand. De ziel als de persoonlijkheid ging ontwaken. Er kwam evolutie en wel een ten goede. Zij vertegenwoordigden het zieleleven en een eigen wereld voor het astrale leven, dat zij eerst nu leerden kennen. In de sfeer der Aarde zagen zij eerst nu de geestelijke en stoffelijke wetten en maakten ze zich eigen. De zielen begrepen toen, dat er geen dood was! Zij zagen tevens, dat zij, indien zij dat wilden, hoger konden gaan. En daaraan begonnen zij te werken, zij beleefden nu de stoffelijke en geestelijke opbouw.

Die miljoenen zielen bleven in de sfeer der Aarde voortgaan, want daardoor leerden zij de wetten van God kennen. Zij gingen nu eerst voelen, dat er een hogere macht bestond, Die al dat leven bestuurde, zij zagen, dat zij tussen leven en dood leefden en begrepen nu hun eigen denken en voelen in vergelijking met dat van de stoffelijke mens van de Aarde. Het leven aan deze zijde bood hun alles, want zij konden gaan waarheen zij wilden.

Ik vertelde u, dat, wanneer zij voor het aardse wezen zorgden en zij het

goede volgden, niet alleen hun karaktereigenschappen en vanzelfsprekend de persoonlijkheid veranderden, maar ook hun omgeving. Die persoonlijkheid ging in een andere wereld voelen en ging daarin over, en al waren dat nog hellen, zij beleefden toch de Goddelijke wonderen. Het gaf hun de bezieling om verder te gaan. Zij wilden steeds hoger klimmen in de geestelijke ontwikkeling en beleefden toen de ene evolutie na de andere. Zij zagen, dat er woningen tot stand kwamen en dat zijzelf ze hadden opgetrokken. Die wereld en die woningen behoorden hun toe en ze waren daardoor heer en meester in eigen rijk.

U begrijpt zeker, dat zich toen de sferen en de hellen gingen verdichten en zij begrepen, dat dit door henzelf geschiedde. Zij beseften, dat zij tot het eeuwigdurende leven behoorden, en verwelkomden reeds hun eigen familieleden, die zoals zij op Aarde waren gestorven. Zij vatten liefde op voor al die mensen en voor de Oppermacht, waarvan zij deel waren. Tevens begrepen zij, dat er nog veel was, dat zij moesten leren. Deze mensen zagen toen reeds hun eigen levensgraad voor de astrale wereld en voor de Aarde. Zoals zij zich voelden en hun bewustzijn was, was ook de wereld waarin zij leefden. Zij gingen nu de karaktereigenschappen begrijpen van de mens, die tot hun eigen soort behoorde. Iedere seconde betekende voor hen nieuw leven en ondervinding, een ander ontwaken, zij gaf hun daarenboven meer intuïtie en wilskracht, omdat zij bewust aan de geestelijke opbouw waren begonnen.

Ik zei u ook nog, dat er miljoenen zielen van hen op Aarde werkten en weer andere in de duistere sferen bleven om het leven daarin te helpen en ook dit, zoals zij het hadden beleefd, tot het geestelijk ontwaken te brengen. En in die eeuwen veranderde hun leven steeds meer, de sferen werden ruimer en lichter en zo zagen zij de sferen van licht ontstaan. Graad na graad zagen zij tot stand komen. Dat werden de zeven hellen en de zeven hemelen, die ook wij hebben leren kennen. Het is in één van deze hellen of hemelen, waarin ook u binnentreedt, wanneer u de kringloop der Aarde hebt volbracht.

Het leven op Aarde ging verder en veranderde gelijk Gene Zijde veranderde. Vele uitvindingen kwamen door de astrale wezens op Aarde tot stand, want zij inspireerden het stoffelijke wezen ertoe. Maar de astrale mens zag, dat ook het aardse wezen aan de duistere hellen bouwde, deze verdichtten zich schrikbarend, wat zij niet konden voorkomen. Die het goede zochten en beleefden, bouwden met hen aan de sferen van licht, zij begrepen eruit, dat het leven in de ruimte die wetten in eigen handen kreeg. De hellen kregen de eigen uitstraling, er ontstonden holen en krotten als woningen en prachtige paleizen door hen, die in die hellen hun bestaan hadden moeten aanvaarden. De hogere astrale wezens gingen in hun eigen leven zien en voelden aan, dat al die mensen zich voor het hogere bestaan afsloten. Al die gebouwen zouden

eens weer moeten worden afgebroken, als het menselijke wezen ertoe overging te bouwen aan de sferen van licht. Maar in die hellen kwamen steeds meer woningen en dat opbouwen van de hellen ging miljoenen jaren door. Wij kunnen hierdoor vaststellen, dat de éne ziel reeds verder was dan de andere. Iedere hel vertegenwoordigt een levensgraad en deze is tevens de geestelijke afstemming en de uitstraling van een sfeer. En die sfeer is weer zoals het innerlijke leven zich voelt en de persoonlijkheid is. Hieraan herkende men het wezen uit die wereld. En u op Aarde behoeft hieraan niet te twijfelen, want stof en geest waren en zijn volkomen één.

De laagste of diepste hel in de astrale wereld is de gemeenste. Het leven, dat daarin leeft, bezit eigenlijk geen leven meer. Het zieleleven in deze hel ligt er neer en is onbewust van al het andere leven van God, doordat dit menselijke wezen al de bestaande wetten overschreden heeft. Die mensen hebben afstemming op de voordierlijke levensgraad. – Zo u hierover meer wilt weten, leest u dan: „Een Blik in het Hiernamaals" (voetnoot in eerste druk: „Een Blik in het Hiernamaals", een trilogie, door Jozef Rulof eveneens van Gene Zijde ontvangen) en alles wordt u duidelijk. Ik vertel er thans alleen dat van, wat nodig is voor dit werk.

De astrale mens met de miljoenen anderen, die met hem deze wereld vertegenwoordigen, hebben zich uitgeleefd. Er is geen kwaad te bedenken, of zij hebben het bedreven. Zij martelden het leven van God en vernietigden het en deden dit bewust! Dit zijn de hyena's der mensheid, ze leven hier tezamen en zijn voor hogere werelden afgesloten. Dit is hun eigen wereld, hun sfeer en hun geestelijke afstemming. Alléén God kan hen uit deze toestand, uit dit onmenselijke bestaan, dat rottend slecht is en stinkend als hun levensaura, verlossen, want een geest van het licht, noch hun vader of moeder zijn hiertoe in staat. Zij overvielen op Aarde duizenden mensen, hebben deze levens gemarteld en gepijnigd tot de dood intrad, maar ontvingen na hun aardse leven deze wereld, deze stinkende poel van ellende, waarin ze thuis horen, doordat ze er zich op afstemden. Zij brachten leed en smart, hel en duivel over de massa, maar schiepen zich er een duisternis door, een hol in deze wereld, zoals gij wellicht op Aarde niet kent. Hierin zouden zij hun eigen leven beleven! Eraan ontkomen was niet mogelijk, hun sfeer hield hen gevangen!

Mensen met deze vreselijke afstemming leven ook nu op Aarde. Ze betekenen voor duizenden mensen een verschrikking, het ongeluk! Deze oorlog bracht ze bij massa's in uw midden, gij hebt hen dus leren kennen. Velen van u hebben hun martelingen moeten ondergaan en bezweken erdoor. Deze onderste hel zal ook hen aantrekken, zij, die dachten zich aan het leven van God te kunnen vergrijpen. Maar in ons leven zien zij zich voor deze wetten geplaatst, op Aarde echter kennen zij ze niet en leven maar raak.

In de vale hellen leeft de eigen soort bijeen, op Aarde is dat niet mogelijk, bij u leven al deze soorten van mensen door elkander over de Aarde verspreid, uw maatschappij vormde zich zo. Na hun aardse leven overheersen hen evenwel de goddelijke wetten, God weet waar zij zich in de laagste hellen zullen bevinden. En deze geestelijke afsluiting heeft die mens zelf gewild. Hij sloot zich tevens voor het hogere leven en bewustzijn af. Alleen door wilskracht en door het dienen van Gods leven zijn andere en hogere werelden voor hen te bereiken. Het zieleleven in de diepste hellen begint daar echter nog niet aan en zal daarom naar de Aarde terugkeren om daar goed te maken, wat het in vele levens heeft vernietigd. Het ligt aan ons zelf welk leven wij willen volgen, welke wetten wij ons willen eigen maken. Zoeken wij in het leven op Aarde het kwaad, dan moeten wij na het stoffelijk einde de hellen aanvaarden. De mens zelf schept zich dus een eigen hel of hemel, en deze is de geestelijke afstemming na de dood!

De mensen, die een hel in zich dragen, kunt u op Aarde toch herkennen. Zij brengen heel veel leed over anderen, zij kunnen op Aarde over duizenden levens beslissen, hun taak en het stoffelijk bezit op Aarde geeft hun deze mogelijkheid. Ze hebben zich die maatschappelijke toestand eigen gemaakt. Als deze mensen nu maar een ander leven hadden beleefd, zouden ze een hogere wereld zijn binnengetreden en behoorden ze wellicht tot de sferen van licht. Door het kwaad gaan zij evenwel ten onder.

Al uw sadisten, die thans denken, het mensdom te mogen martelen en te vernietigen, zullen na hun dood hier binnentreden en maken dan deel uit van deze hellewereld. Het kwaad van die wereld zuigt dan hén leeg, zo zullen zij ontvangen, wat zij op Aarde anderen aandeden.

Dat zijn de wetten van ons leven en die wetten roepen hun hier het geestelijk halt toe. God wil, dat wij Zijn Leven liefhebben, maar hoe beleefden zij hun levens? Iedere verkeerde gedachte zelfs moeten wij goedmaken. Maar deze onmenselijke wezens gaan over lijken! Elke seconde komen dergelijke demonen van de Aarde hier aan en behoren nu tot deze wereld.

Op Aarde kunt u hen herkennen, zei ik u zo-even, zij moorden, roven en scheppen er genoegen in u levend te zien verbranden, zij genieten van uw ophanging, zij vergiftigen uw levensdronk en zijn de verkrachters van uw levensbestaan. Zij brengen littekens aan door hun eindje sigaret, dat ze op uw naakte lichaam uitdoven, zij slaan wonden en vertrappen harten, zij zuigen uw kind leeg en gooien het als een wrak van zich af, duivels, satanisch zijn hun handelingen geweest tijdens de uren, die de mensheid thans heeft moeten beleven. Zij vergrepen zich aan kinderen en aan ouden van dagen, zij hebben voor niets en voor niemand ontzag, deze sadisten van de twintigste eeuw, die aan deze zijde de laagste hellen zullen bevolken. Ik behoef u niet

te vertellen, hoe zij zich in deze oorlogsjaren hebben gedragen, het is u bekend. Mij gaat het erom, u aan te tonen welke afstemming deze zielen voor ons leven vertegenwoordigen en dan leert u al deze levensgraden en astrale werelden kennen.

Duivels is hier de stank van hun rottend leven, slecht en afgrijselijk is zijn gestalte, maar dit heeft God niet gewild, dat hebben deze mensen zichzelf aangedaan! In deze laagste hel leeft de heerser van het kwaad, deze mentaliteit bevindt zich in de eigen levensafstemming. De diepste duisternis aan deze zijde wacht hen op en niemand of niets kan daar iets aan veranderen.

Gaan wij thans hoger, dan treden wij meteen een andere wereld, een andere hel binnen. De mens, die hierin leeft, is reeds veranderd, aan de atmosfeer, het geestelijke licht en de eigen uitstraling is dat te zien. In de sfeer hieronder, waarover ik sprak, ligt het zieleleven neer als uw kwal aan het strand, hier boven kruipt het leven als een pad over de grond en wil weg uit deze omgeving. Maar dat kan niet, de sfeer houdt het zieleleven gevangen. Toch moet hierin eens verandering komen. Hoe, dat vertellen u de drie boeken waarover ik sprak. (De drie delen van het boek: „Een Blik in het Hiernamaals".) Want voor God moet ook dit leven verder en tot Hem terugkeren.

In deze hogere sfeer is er reeds ontwaking gekomen. De mensen hier zoeken naar de hogere bewustwording, naar de samenleving, naar het licht dat zij door hun vreselijke leven hebben verloren. Ook deze mensen zijn diep gezonken, toch schenkt God ook hun een nieuw organisme, door het stoffelijke leven komt die ontwikkeling tot stand. Maar deze mensen hadden op Aarde niet zoveel als zij in de hel beneden bezaten of zij zouden door diezelfde wereld aangetrokken zijn. Toch leefde ook deze hel zich volkomen uit.

Deze zielen als stoffelijke mensen leven onder uw midden, gaan goed gekleed, hebben een pracht van een maatschappelijke baan, maar vertegenwoordigen voor onze wereld deze hel. Zij klimmen over uw rug op in de maatschappij en kunnen over duizenden beslissen, wat echter toch hun eigen ondergang zal zijn, indien ze de wetten van God erdoor verwaarlozen. Deze mensen leven voor de ondergang, ze brachten verdierlijking, wat Christus hun toch niet heeft geleerd.

Dit zijn nu reeds twee hellen, twee werelden, twee soorten van mensen voor onze en uw wereld. Hier zijn die werelden afgesloten voor elkaar, op Aarde leven deze mensen bijeen en onder uw midden en vertegenwoordigen met u de maatschappij. Om deze mensen op Aarde in hun eigen bestaan en buiten de maatschappij om te herkennen, dat is niet eenvoudig. Vele eeuwen lang heeft zich dit wezen voor de massa kunnen verbergen. Dat is thans echter niet meer mogelijk, de Eeuw van Christus eist van u en van hen kleur te bekennen. En vooral in deze oorlog kunt u dat wonder op Aarde volgen, nu

ziet u wie de duisternis volgt en wie daarentegen de sferen van licht en het goede wil beleven. Dit heeft het mensdom op Aarde nog nimmer gekend, die mogelijkheid was er niet. De Eeuw van Christus eist het van al het leven van God. Ik kom hier straks nog op terug.

Hierboven ligt nog een vreselijke hel, het zieleleven dat daarin leeft, ligt er gevangen in holen en krotten. Uit spleten steken hun vangarmen om te grijpen wat er te grijpen valt. Ook zij zijn niet te helpen. Miljoenen mensen leven er hier, ze zijn slechts wat meer bewust dan de levensgraden hieronder. In de laagste hel is de menselijke uitstraling diep zwart, iets hoger is het zwart doorschoten van flitsend groen en naarmate wij hoger gaan, zien wij die atmosfeer veranderen. In het land van haat, de vijfde hel, schijnt ons het valse rood-bruine licht van de hater tegemoet. Maar u ziet het, er is toch licht gekomen in deze duisternis, wat in al die miljoenen eeuwen tot stand kwam. Voor ons leven zijn de hellen dus bestaande werelden, voor de Aarde is het uw maatschappij, de wereld van thans. Dit alles moet u een klein beeld geven, hoe de astrale wereld toch één is gebleven met de Aarde, uw eigen leven daar. Hierdoor kunt u aanvaarden, dat elk mens zich in het astrale leven een eigen wereld schept. De persoonlijkheid stemt zich zelf af op één van deze sferen, hellen of hemelen.

Ook in het land van haat leven miljoenen zielen bijeen en zij behoren tot het bewuste kwaad. Deze mensen zijn bewust, zij weten dus waar zij leven en ze weten óók, dat hun graad van leven, dat duisternis betekent, ook al kunt u er hier ontmoeten, die niet eens weten, dat zij op Aarde gestorven zijn. Deze zullen echter spoedig ontwaken, de anderen helpen hen wel om nog dieper te vallen, dan zij het reeds deden. Deze mensen kunnen hun sfeer verlaten, zij kunnen naar de Aarde gaan en zich daar uitleven, en beleven wat zij willen, want alle levensgraden en geestelijke afstemmingen bevinden zich op Aarde. Zij klampen zich dan ook aan die levens vast, zuigen die organismen leeg en gaan verder om de vreselijke verlangens in hen te bevredigen. Wat zij er willen beleven behoort de onderwereld toe, zij volgen de hartstochten. Zij hebben meer bewustzijn dan zij, die de lagere hellen bevolken, omdat zij zoveel kwaad niet konden beleven. Macht op Aarde is dus voor onze wereld voor deze levensgraden het verlies van de eigen geestelijke persoonlijkheid! Al deze mensen denken nog niet aan een hoger leven, al zijn er onder hen, die dit wel doen en die zich van de eigen levensgraad los willen maken. En ook dat kunt u op Aarde volgen.

Waar mensen leven op Aarde, zijn er die zich uitleven en de duisternis volgen, naast anderen, die streven naar de hogere bewustwording en dus een geestelijk bestaan leven. Weer anderen spreken over een God van liefde, deze mensen willen dienen en zetten alles in voor de mensheid en volgen Christus.

Dacht u, geachte lezer, dat deze mensen in één van deze hellen leefden? Dat de gelovige mens, de waarlijk goede ziel, deel uitmaakt van deze vreselijke werelden? Dat is niet mogelijk, dat is een geheel ander soort mens dan deze demonen. Het spreekt dan ook vanzelf, dat wij nog hoger moeten gaan, willen wij de geestelijke afstemming van de menselijkheid vaststellen. Want in deze hellen leeft het echte kwaad bijeen, het verdierlijkte mensenkind. In het land van haat leven moordenaars en dieven en noemt u maar op, mensen dus, die het kwade beleven, die niets en niemand ontzien, christenen bevinden zich hier niet! Natuurlijk kunnen ook christenen een dierlijk leven beleven, ik bedoel hier dus alléén het zieleleven, dat waardig is deze naam te dragen. In deze hellen leven ook katholieken, protestanten en andere dogmatisten van de Aarde, zielen, die zich op Aarde hebben uitgeleefd. Alle soorten leven hier bijeen, alle rangen en levensgraden van uw maatschappij, hoog en laag, rijk en arm, geleerd en ongeletterd tezamen in één wereld, in het land van haat, hartstocht en geweld.

Zij, die hier in het land van haat leven, of zij, die op Aarde die afstemming bezitten, zouden nimmer Hitlers taak hebben kunnen beleven, omdat zij de afstemming daarvoor niet bezitten. Deze mensen zijn dus verder, ze zijn niet zó laag gezonken, kennen deze macht ook niet. Dat is voor onze wereld hun redding, of zij traden de diepste hel binnen. Die zielen kunnen thans niet zoveel kwaad doen, zij leven boven de sfeer, de hel van Hitler en diens eigen soort. Macht is dus afdalen, indien men op Aarde de vernietiging volgt en haar het leven van God oplegt.

Boven het land van haat leeft een andere sfeer, het is een hogere wereld voor de ziel, al leeft ook daar nog het onbewuste kind van God. Niettegenstaande al de tegenwerking op Aarde en aan deze zijde, is het leven van God dus toch hoger gekomen, want andere sferen wachten ons. Wij kennen nu reeds miljoenen zielen, soorten van mensen, die ook op Aarde leven en de persoonlijkheid van de mensheid vertegenwoordigen. Is er dan niets goeds aan dit karakter, kunt gij thans vragen? Leven er op Aarde alléén demonen? Dat kan niet!

Wij moeten dus verder! Maar verwondert het u nog, dat er in het verleden steeds weer nieuwe oorlogen kwamen om het aardse leven te vernietigen? Wat kunt u anders van een demon verwachten? Eeuwen terug leefden miljoenen zielen in deze duistere afstemming en het hoogste bewustzijn, het christen-kind moest nog ontwaken. Dit ontwaken hebben deze zielen zich eigen gemaakt, waardoor het aspect van de Aarde veranderde. Dit hebben wij in ons leven leren kennen en moeten aanvaarden en zo werd ons het aardse leven en het huidige probleem duidelijk. Er leven miljoenen mensen onder u, thans hele volken reeds, die het goede zoeken en willen vertegen-

woordigen. Als er alleen maar roofmoordenaars op Aarde leefden, ik verzeker u, won Hitler deze oorlog, maar omdat er zoveel goedwillenden zijn, moet hij deze oorlog verliezen. En dit is uw eigen verkregen geestelijk bezit voor de Aarde, dit is de persoonlijkheid van de mensheid!

In de eeuwen, die voorbijgingen, kwamen er dus telkens weer oorlogen, doordat het hogere bewustzijn nog in de mens moest ontwaken. Dat hogere bewustzijn moest gaan overheersen om het kwade te overwinnen, wat eerst nu mogelijk is geworden. Scherp gescheiden staan de goeden en de gewelddadigen tegen over elkaar, de eersten willen de rust en de vrede op Aarde, de laatsten ellende, overheersing, vernietiging van al het goede.

Miljoenen jaren heeft het geduurd, voordat u de laatste worsteling tussen goed en kwaad zou kunnen beleven, de strijd van laag tegen hoog, van de onbewuste tegen de bewuste mens.

Doordat de Eeuw van Christus een aanvang neemt, kunt u op Aarde geestelijke wonderen beleven. En toch valt dit de massa niet op. Is het niet wonderbaarlijk, dat men in uw eigen eeuw kleur moest bekennen? Iedere ziel toont u nu de eigen verkregen levensafstemming voor ons leven. Hiervan vertelt u de Bijbel. Dat is reeds eeuwen geleden voorspeld. U leeft nu in de wonderbaarlijke tijd, waarvan de profeten hebben gesproken.

Duizenden eeuwen lang heeft men zich op Aarde kunnen vermommen, thans is dat voorbij! *Dit is de Eeuw van Christus! En de Eeuw van Christus eist van u de volle eerbied voor al het leven van God.*

Herkent u thans op Aarde de laagste soorten? Als u ziet, hoe hun handelingen zijn, kunt gij een kosmische analyse trekken, want deze persoonlijkheid ontleedt dan zichzelf voor u. Hij staat naakt voor u, ook al heeft hij zich vol behangen met ridderkruisen. Voor u hebben die moordprijzen geen betekenis meer, het is de medaille van de duivel. Er kleeft bloed aan van uw vader, moeder, zuster, broeder en uw kind, van uw vrienden! Zegt u dit niets? Ons zegt het, dat zij hun eigen hel scheppen!

Wij zullen nu het land van haat verlaten en verdergaan met de astrale mensheid te volgen en het bewustzijn ervan vast te stellen. Buiten dit land van haat gekomen, zien wij dadelijk dat het lichter wordt. Er is geen angst meer, die uw leven overweldigt, u kunt nu ruimer ademhalen. De spanning van het land van haat ligt achter u en er is meer bewustwording in uw leven gekomen. U moet het kunnen voelen, ook op Aarde kunt u dat van het aardse bewustzijn aflezen. U treft nu reeds een andere persoonlijkheid aan, deze wil niet moorden, deze mens wil opwaarts, wil geestelijk ontwaken en Christus volgen. Dit leven heeft wroeging over alles wat beleefd is en wil thans een andere wereld opbouwen.

Deze sfeer grenst nog aan het land van haat, maar zij moeten verder. Ook

de mensheid heeft een hoger stadium bereikt. De satanische invloed van het land van haat ligt achter ons, de afschuwelijke haat kan ons niet meer bereiken, zijn koude is nu niet meer te voelen. Wij gaan ineens door naar het schemerland – de geestelijke afstemming van de mensheid. Dit is nog een schemerige sfeer, maar zij grenst al aan de eerste hemel voor onze zijde. Dicht in de omgeving van het „Koninkrijk Gods" ligt die wereld.

Hoe voelt zich het menselijke wezen op Aarde? Aanstonds zal u dat duidelijk worden, wij krijgen al de tijd om die wetten te volgen en het is zeer zeker de moeite waard, want daardoor herkent gij uw eigen tijd en uw leven en dat van de massa en de mensheid.

De natuur gaat thans veranderen in een mistachtige toestand en deze geestelijke afstemming van de mensheid. Voordat het zieleleven deze hoogte heeft bereikt, beleeft het een gevecht op leven en dood. Maar het loskomen van het land van haat is niet zo eenvoudig. Telkens weer zakt de persoonlijkheid terug. Ook voor u op Aarde is dat eenzelfde strijd. Hoe moeilijk is het niet om één verlangen te doden? De strijd voor beide werelden is precies dezelfde, omdat de astrale persoonlijkheid juist als die van de Aarde het leven in eigen handen heeft.

Tot hier is de mensheid gekomen, dit is de geestelijke afstemming van de mensheid. Zoveel heeft de mensheid zich eigen gemaakt in de eeuwen, die voorbijgingen. Mozes is begonnen aan die bewustwording te werken. Mozes beleefde in deze sfeer de wonderen van het Heelal. Op deze plaats heeft een Engel met hem gesproken over al de aardse problemen, voordat Mozes dus op Aarde geboren zou worden. En na zijn taak te hebben volbracht, voerde de Engel Mozes terug naar deze sfeer, waar Mozes bedroefd neerzat, doordat hij zijn eigen leven en zijn afstemming niet begreep. Aan deze sfeer stelden wij de geestelijke afstemming van de Aarde vast. De mensheid heeft deze lange weg moeten afleggen, zij werkte zich van de duisternis op naar het licht, ook al is dit licht dan nog niet de uitstraling van de eerste sfeer, want deze moet die massa, moeten de volken der Aarde zich nog eigen maken.

Hier in het schemerland is te zien, hoe het innerlijk leven van de mensheid op Aarde gestemd is. Hier is te volgen, welke volken tot het kwade en welke tot het goede behoren. Dit en duizend andere zaken, die het ontwaken van de mensheid betreffen, zijn in deze sfeer te volgen, zodat wij volkomen gereed waren, toen Hitler dacht Polen te moeten aanvallen en daarmee de rust en de vrede op Aarde verstoorde. *Wij konden van hieruit onze berekeningen maken en onfeilbaar vaststellen, wie nu winnen moest. Hoort u het? Winnen móest. Dit waren de volken van (het Huis) Israël, die het goede, die de goede eigenschappen voor de Aarde vertegenwoordigen.* '14 - '18 gaf de mensheid meer beheersing, de mensheid van voor '14 - '18 wikte en woog niet, die stortte zichzelf in

de ellende. Zonder er lang over te denken, werd een ander volk de oorlog verklaard. In 1939 duurde dat langer. (Het Huis) Israël dacht aan alles, ook aan het land van haat, (het Huis) Israël wist, welke eigenschappen de mens, die het kwade zoekt, nog aankleefden. '14- '18 bracht de mensheid tussen het land van haat en dit schemerland, na '14 - '18 ging de mensheid even verder en trad de sfeer binnen, waarin wij thans zijn. (Voetnoot in eerste druk: Als u meer van deze sfeer en de wetten van deze wereld wilt weten, lees dan het Boek „Zij, die terugkeerden uit de Dood", eveneens door Jozef Rulof van Gene Zijde ontvangen.) Nu was het wachten. Op wat? De mens in het schemerland wacht ook af. Maar dan komt het eigenlijke weten, het geestelijk instellen op het hogere leven, het willen dienen, het bereiken van de eerste hemel aan deze zijde. Maar er is diepe overgave voor nodig om te kunnen wachten op het inzicht, hoe men zichzelf van deze sfeer kan verlossen. Daarna volgt het verdienen van al die heiligheid, die de eerste sfeer is. Eerst dan treedt de ziel de hogere bewustwording binnen. Het leven in deze sfeer gaat ertoe over het andere leven van God lief te hebben en komt daardoor zelf verder.

En voor de aardse mensheid is dat precies hetzelfde. Voor haar gelden dezelfde Goddelijke wetten, die ook de enkeling en de massa zich moeten eigen maken. De enkeling in het schemerland daalt in de duistere sferen af om daar het leven van God te dienen, duizenden zielen bereiken hierdoor de eerste sfeer en het Koninkrijk Gods aan deze zijde. Voor de Aarde is dat ontwaken het gevecht tegen het kwade, dat de massa alléén door oorlog beleven kan! Voelt u dit? En daarom wisten wij, dat Hitler moest aantreden en aan oorlog zou beginnen, want de mensheid moest het oorzaak en gevolg afdoen, de volken als eigenschappen van de mensheid moesten ontwaken en aan een hoger leven beginnen. Het merendeel van deze volken zou zich echter naast (het Huis) Israël opstellen, omdat (het Huis) Israël de persoonlijkheid is van de mensheid. Dat zijn de wetten voor uw en ons leven en deze hebben wij hier op Aarde te aanvaarden.

Duitsland is dus een eigenschap voor het land van haat, met Japan en Italië wil het de aardse persoonlijkheid overheersen. Maar zij, die deze eigenschappen bezaten, kenden de aardse persoonlijkheid niet, anders zouden zij nimmer aan deze opstanding zijn begonnen, zij hadden dan geweten, dat zij zouden moeten verliezen! Zij hadden dan begrepen, dat de mensheid niet meer te overheersen valt, want Christus staat vóór in de rij en voert (het Huis) Israël aan met alle Engelen aan deze zijde.

Mozes kreeg het allereerste woord voor het volk van (het Huis) Israël, andere volken sloten zich bij Mozes aan en zo ontstonden, uit het eigenlijke volk Mozes, de volken van (het Huis) Israël van thans, die de mensheid op

Aarde vertegenwoordigen!

Kan het duidelijker? Duitsland, Japan en Italië – Rusland heeft voor deze oorlog een geheel andere betekenis te beleven gekregen – hadden moeten weten, dat dit zieleleven niet terug te trekken is naar het land van haat, temeer, omdat de meesters het helpen overwinnen. Duitsland, Japan en Italië vechten tegen God, tegen Gods Heilig Kind Jezus Christus en tegen alle Engelen aan deze zijde. Deze strijd zullen zij verliezen, maar hierdoor weer als al de andere eigenschappen voor (het Huis) Israël ontwaken. Eerst dan komt er rust en vrede op Aarde en in de mens het welbehagen, waarvoor Christus Zijn Eigen Leven gaf! Hiervoor wordt thans op Aarde gevochten.

En dat is ook voor de enkeling in deze sfeer, zoals ik reeds opmerkte, het gevecht op leven en dood, het gevecht tegen het verkeerde, de strijd van het duister tegen het licht, van hel tegen hemel, van het bewuste tegen het onbewuste. Is uw strijd anders? Hij dient om te ontwaken, om die kwade eigenschappen te overwinnen. Aan deze zijde beleeft het zieleleven dat en dit is het overgaan naar een hogere wereld.

Het spreekt dus vanzelf, dat in deze sfeer geen moordenaars meer kunnen leven. En voelt u nu eens de volken van (het Huis) Israël aan. Willen al die volken weer niet precies hetzelfde? Willen die volken niet de rechtvaardigheid? Dáárvoor vechten zij, zij vechten voor de liefde en de rechtvaardigheid, zij verlangen het duistere geweld te overwinnen. Dat zijn de wetten voor uw en voor ons leven, Gene Zijde en de Aarde bewandelen één weg, beide willen het kwade in de mens onschadelijk maken. Dat is uw oorlog, de strijd tegen Hitler en zijn soort! De goede volken willen geen moord, geen doodslag meer, maar nu is (het Huis) Israël ertoe gedwongen. Dit weet Hitler, ook al wil hij dat verbloemen, hij kan er voor ons leven niet aan ontkomen. En al zal de gehele mensheid hem helpen dragen, omdat dit de strijd is van u allen, hij is het toch geweest, die de oorlog begeerde en zijn volk en zijn vrienden op Aarde wilde laten overheersen. Maar God wil het anders! En dat zal hij thans leren en moeten aanvaarden, want hij en zijn vreselijke helpers worden uitgeroeid!

Deze sfeer, als schemerland, is bevolkt door al het leven van de Aarde, dat reeds bezig is om God te zoeken. Het is heel merkwaardig, wat u hier alzo voor mensen ontmoet. Aanstonds, in een volgend hoofdstuk, zult u al dit leven leren kennen en dan kunnen wij meteen onze vergelijkingen maken omtrent de aardse en geestelijke afstemming voor de enkeling, de massa en de mensheid.

Hoe is de astrale mensheid? Waar leven al de biljoenen zielen, die op Aarde hebben geleefd? Die als u en wij van de Maan heengingen om aan hun kosmische weg te beginnen? Waar zijn al die volken van God heengegaan?

De Maan is stervende, andere planeten eveneens. Nog zijn de tweede kosmische levensgraad en Moeder Aarde bewoond. Aan deze zijde ging al dat leven verder. De hellen en de hemelen zijn bewoond. Al die werelden zijn door de mens ontstaan. Dit gaf God ons mensen in eigen handen. Al het leven aan deze zijde vertegenwoordigt de Astrale Mensheid. In hellen, in hemelen leeft de vonk Gods, alsook in de wereld van het onbewuste, maar dan om terug te keren naar de Aarde en het organisme daar tot bezieling te brengen. Op de Maan waren wij allen cellen, nu zijn wij mensen, bewust en onbewust van de wetten van God. In deze ontzaglijke ruimte leven al die vonken. De ene vonk als mens is verder dan de andere. De meesters aan deze zijde kennen de hellen en de hemelen en daardoor het aardse leven en zij zijn het, die hun zusters en broeders op Aarde zullen helpen.

Het geestelijke ontwaken van de enkeling, de massa en de mensheid

De persoonlijkheid van de mensheid heeft afstemming op het schemerland en staat dus als de zielen daar voor de geestelijke evolutie, voor het ontwaken in de geest, want het schemerland is eigenlijk nog een hel. In deze wereld bezit het leven nog geen liefde en het moet zich daarin dus bekwamen. Hier vindt het leven van God geen rust, het wil verder, hoger, om het beoogde doel, de eerste sfeer, te bereiken. Eerst dan treedt de ziel het Koninkrijk Gods binnen. Daar het schemerland de afstemming is van de enkeling, de massa en de mensheid, staan deze ervoor zich los te maken van het onbewuste-ik. Het is voor ons leven het gevecht tegen al de kwade eigenschappen, waaraan niemand ontkomen kan, maar tevens het terugkeren tot God.

Waar Gods leven zich ook in de ruimte bevindt, is het bezig te ontwaken en zijn wetten te leren kennen. Eerst dan, wanneer die duistere sferen overwonnen zijn, komt er rust en vrede voor de ziel en kan ze bewust aan het hogere leven beginnen. Het geestelijke ontwaken voert het zieleleven in al de Goddelijke wetten en deze moeten worden eigen gemaakt. De persoonlijkheid treedt nu naar voren, zij gaat door de duisternis naar het licht, van graad naar graad, stoffelijk en geestelijk. De enkeling doet daar honderden jaren over, voor de massa duurt het nog langer, en voor de mensheid heeft het miljoenen eeuwen geduurd, voordat zij deze afstemming had bereikt. Wat er voor het geestelijke ontwaken nodig, is grenst aan het ongelooflijke en toch moet de massa voort, steeds verder, hoger en hoger, waar het Koninkrijk Gods wacht. De eenling kan deze sfeer spoedig verlaten; wanneer de ziel aan de opbouw is begonnen, het leven van God in al deze werelden dient, is zulks in korte tijd het geval. Maar het kost de eigen persoonlijkheid als inzet en bovendien de volle honderd procent wilskracht, zodat het hoofd buigen wordt geleerd. In deze toestand echter overwint het zieleleven al de kwade eigenschappen en voelt zich eerst daarna meester over zichzelf!

Het onbewuste leven daar heeft zichzelf lief. Kent u dit verschijnsel ook niet op Aarde? Is de enkeling daar soms anders en kunnen de massa en de mensheid getuigen, dat het boven de eigenliefde staat? Dit is niet het geval. Dit is dus het geestelijke peil, de geestelijke afstemming voor de massa en de mensheid. Al de zielen in deze toestand leven voor zichzelf. Dat vervloekte ik overheerst steeds het goede en daarom vechten zij hier op Aarde op leven en dood om dat kwade te overwinnen. Daaruit zijn uw afschuwelijke afslachting, het vreselijke leed en de smart geboren, die de gehele mensheid thans aanvaarden moet.

Het verwende en zelfgenoegzame ik moet afgebroken worden aan deze zijde, eerst dan buigt de ziel haar hoofd voor de wetten van God en krijgt het leven van Christus betekenis. Maar wat hier afgebroken moet worden, dient op Aarde hetzelfde lot te ondergaan en daarvoor zorgt een oorlog, die op grote schaal en met razend geweld het leven en bezittingen vernietigt. Het zieleleven wil verdergaan, wil zich veranderen, en daartoe dient al dat leed, daarvoor is die strijd op leven en dood ontstaan. Dat beleeft nu de gehele mensheid. God heeft zulks niet gewild, God schonk ons alles! Maar wij hebben maar raak geleefd. Miljoenen zielen schiepen zich een eigen hel door die onbewuste wijze van leven, door het zoeken naar hartstocht en het zich willen uitleven, niemand was in staat hen tegen te houden. Eens echter komt het bezwijken en het schreien, zoals kleine kinderen dat doen, en is de wroeging ontwaakt. Waarom luistert het leven op Aarde niet naar Christus? Hebben wij allen anders gehandeld? Nu wij weten hoe de sferen bereikt kunnen worden, komt Gene Zijde naar de Aarde om de mensheid voor nog groter onheil te behoeden. Leer toch van ons, wij hebben die wetten leren kennen en ze ons eigen kunnen maken. Blijf niet halsstarrig weigeren: het kost u uw levensgeluk.

Op Aarde luisterde de enkeling naar de woorden van Christus, de massa en de mensheid bleven doof en blind voor de wonderen van God. Christus werd prevelend aanbeden door het ijskoude, nuchtere ik.

De mens van dit schemerland ging op Aarde naar de kerk, lag neergeknield en bad en toch verhoorde God deze gebeden niet. Maar zij hadden ook alleen hun stenen gebouw lief, zij mompelden slechts woorden! Bidden en smeken en toch niet verhoord worden moet betekenis hebben. Hier leeft deze betekenis. Al deze zielen kenden geen God en ze hadden niet lief, zij volgden alléén het dode woord. God eist echter daden! Ze baden en beleefden eigenlijk niets. Hun innerlijk leven bleef als deze sfeer mistachtig koud. Ze moesten voor al de wetten van God en hun eigen karaktereigenschappen nog ontwaken. De één bad meer dan de ander, toch zagen zij elkander hier terug. Dit zijn de ware christenen niet. Deze gaan zelfs over de lijken van hun eigen soort. De katholiek haat de protestant en omgekeerd en toch zeggen beiden in dezelfde God te geloven. Daarom leven zij in deze sfeer, in dit schemerland.

De mensheid is als uw protestant en katholiek, die bidden en daarbij tegelijk haten en zelfs ten strijde trekken om de leden van hun eigen kerk af te maken. De mensheid moet hierin het ontwaken beleven. Zo de afstemming van de mensheid de eerste sfeer ware geweest, zouden er geen volken meer geweest zijn, die het kwade zochten, maar het eigen maken van de eerste sfeer moet nog beginnen. Dat komt eerst na de strijd, dan is het mogelijk het

hoofd omhoog te richten en neer te knielen in Naam van God, voor Golgotha en Christus. Als het geestelijk ontwaken komt, beginnen al die miljoenen aan het betere-ik te werken, waarvoor duizenden zich in deze oorlog hebben opgeofferd, bewust en onbewust. Toch zijn beide levensgraden voor deze wereld fout, want God wil niet, dat het leven vernietigd wordt met welk doel dan ook. Golgotha zal het u zeggen! De mensheid kostte dit ontwaken stromen bloed en de enkeling al zijn krachten, tot de ineenzinking volgde.

Een struisvogelpolitiek volgen voor ons leven, kan niet, dat is alleen op Aarde mogelijk. Wie dat denkt te kunnen doen, stemt zich reeds bij voorbaat op één van de hellen af en verloochent zichzelf. Hij is in botsing met ons leven en de eigen wereld, waarop hij is afgestemd. Het leven na de dood is waarachtig, hier helpen leugen en bedrog of verzachting u niet meer, om bestwil ging de mensheid door een zee van ellende.

Hier aan deze zijde leven honderden mensen van één kleur en die massa helpt de eenling. Ook op Aarde ziet u dat. Op Aarde trekt de mensheid de massa naar één toestand en dat is om het kwade te overwinnen. De mensheid overheerst nu, de massa en de enkeling moeten volgen. Het betere-ik van de mensheid spreekt thans voor Christus en het geestelijke ontwaken, wat geen mens op Aarde heeft verwacht. Aan deze zijde hebben wij dat sinds eeuwen kunnen waarnemen, want wij kennen het innerlijk leven van deze enorme persoonlijkheid. Dat optrekken heeft voor de mensheid miljoenen eeuwen geduurd. Toen Mozes het geloof ontving waren de sferen van licht toch reeds tot stand gekomen. Dat wil zeggen, dat het ontwaken in de geest steeds is beleefd, ook al was het slechts door de enkeling. De enkeling heeft in al die miljoenen eeuwen bezit genomen van het Al en is tot God teruggekeerd. Toen volgde de massa. Thans wil de mensheid ontwaken! Is dit geen verheugend verschijnsel? Hiervoor hebben al die zielen het beste van zichzelf ingezet en nu kunt gij er in uw leven niet aan ontkomen.

Iedere sfeer heeft aan deze zijde een eigen uitstraling, al naar het innerlijke bewustzijn, want de persoonlijkheid is het die de eigen levensfluïde uitzendt. Daarvan zijn de hellen en de hemelen opgetrokken en is alles ontstaan wat wij hier als verdichte substantie mogen aanschouwen. En die substantie is welsprekend, want wij zien daarin onze eigen levensafstemming. Wij zien terug in al onze vorige levens, als tenminste het ontwaken in ons gekomen is. Buiten het geestelijk ontwaken is ons eigen-ik levend dood, bidden en prevelen wij, we hebben op Aarde het stenen kerkgebouw lief en haten het andere-ik-zijn van God nog bovendien. De persoonlijkheid aan deze zijde straalt de verkregen levensafstemming uit en verwarmt het andere leven erdoor. In dit schemerland is er niets om te stralen, dat licht moet het leven zich nog eigen maken. Hier is dat licht mistachtig. Is het op Aarde anders? Kent gij de

levensuitstraling van de mensheid? Is het warmte, die u tegemoet komt, en voelt u zich gezegend door deze mentaliteit? Voelt u zich waarlijk gelukkig op Aarde? Wie kan dat zeggen? Wie voelt op Aarde de gelukzaligheid van de eerste sfeer, van het Koninkrijk Gods? Wie voelt zich door de heiligheid van Golgotha verwarmd? Gaf Christus u dat niet op Aarde? Of straalt Golgotha soms dierlijk bewustzijn uit? Maar wat geeft het u en uw kerk? Het voert u tot de Goddelijke wetten van ons leven, waarvoor gij uw hoofd moet buigen en welke gij u tijdens uw leven op Aarde eigen moet maken. Gene Zijde, de engelen uit de hoogste hemelen zijn het, die terugkeerden naar de Aarde, omdat ook zij uw aardse leven hebben beleefd. Miljoenen zielen moeten het ontwaken in de geest beleven en dat kan nooit op eigen kracht geschieden. U hebt hiervoor hulp nodig! Christus gaf Zijn Eigen Leven ervoor. Wij doen niet anders en zo zal de mensheid nú tot het ontwaken komen.

Peil uw eigen innerlijk leven en voel of u nog tot dit schemerland behoort. Ga in u zelf na, welke karaktereigenschappen weigerend optreden, leg die aan banden, breek in u af wat u kan tegenhouden, of het „Koninkrijk Gods" gaat niet voor u open.

Wees scheppend, bouw op en daal niet terug in al die ellende, het aardse leven is maar tijdelijk. Laat u niet knechten in de geest, denk zelf! Indien u zó handelt, bent u reeds een der onzen en staan de hogere sferen voor u open. Het geestelijke ontwaken is dan in u gekomen. Uw wil om uw hoofd te buigen wordt door uw eigen soort en levensafstemming gezien en deze komt u te hulp. En Christus legt nu Zijn beide Handen op uw hoofd en zegent het bewuste-ik. De sferen van licht zijn hierdoor ontstaan. Dan bouwt u mee aan het versieren van onze gebouwen, want uw stenen hebben thans geestelijke betekenis gekregen. Nu wordt uw gebed verhoord, gij hebt immers lief alles wat leeft en u staat voor het leven van God open.

Kijk het onbewuste leven op Aarde maar in de ogen. Wat ziet u? Volg deze zielen maar in het doen en laten. Wat ziet u? Kent u deze levensafstemming thans? Welke mentaliteit spreekt er nu tot uw eigen leven? Kan dát bewustzijn u het geestelijk ontwaken schenken? Is uw dominee, die over een God van verdoemenis spreekt, in staat u te helpen? Of is uw pastoor een geestelijk bewuste, die al even hard met hel en verdoemenis dreigt? Ze zijn levend dood deze zielen en moeten nog ontwaken.

In die kijkers ziet u licht noch bewustzijn, slechts geestelijke armoede ziet u erin. De koude in die ogen doet u verstenen, ze zijn kil als hun gebeden én hun kerkgebouw, waarin zij geloven en een God van liefde willen vinden. Maar Golgotha blijft mistig voor hen! Dit komt door hun eigen bewustzijn, pas als zij zorgen, dat zij het geluk van het leven leren kennen, zal uit hen de waarachtige liefde schijnen en zal hun eigen levensuitstraling veranderen.

De spiegels van de ziel vertellen u, wat innerlijk beleefd wordt, wat de persoonlijkheid nastreeft en wat de karaktereigenschappen te zeggen hebben ten opzichte van het eeuwigdurende leven na de dood. De spiegels van de ziel stralen of ze zenden hun haat uit, en ze verwijzen tegelijk naar een wereld aan deze zijde, naar een hel of een hemel.

Er zijn mensen in dit schemerland, die apathisch blijven neerliggen, niet in staat zijn om aan de ontwaking te beginnen en vooreerst maar blijven slapen. Totdat ook voor hen het wonder gaat spreken en ze zich wakker geschud voelen. Het merendeel van deze voelen het onbewustzijn, miljoenen zielen zijn echter actief bezig geweest zichzelf te bevechten en strijden tegen het kwade in hun levens. Al die eigenschappen moeten overwonnen worden!

Er zijn mensen in dit schemerland, die zich niet van het aardse bestaan kunnen losmaken, ze geven zich nog steeds aan die stoffelijke gevoelens over. Toch komen ook zij eens tot de geestelijke ontwaking en gaan dan aan de opbouw van zichzelf beginnen.

Voor de aarde in cijfers omgezet vormen zij slechts vijf procent. Vijftien procent wil naar het land van haat terug, te weten Duitsland, Italië en Japan, welke volken nog niet willen ontwaken. Rusland en andere volken bevinden zich in een geheel andere toestand en deze wordt ons straks duidelijk. Tachtig procent van de mensheid wil ontwaken en roept nu het onbewuste deel het geestelijk halt toe. Dit is het kind van (het Huis) Israël. Deze volken gaan één weg en zijn daarin al eeuwen geholpen. Dit is de afstemming van de grote massa en dit kunt u op Aarde volgen en als wij vaststellen. Al die levensgraden leven nu op Aarde verspreid, zij moeten bewijzen wat ze eigenlijk willen. Er is thans maar één weg te bewandelen, de Eeuw van Christus heeft alle andere wegen uitgeschakeld! Het begaan hiervan was vroeger mogelijk, nu niet meer. Daarom is deze strijd ook zo verschrikkelijk. Het is het hoofd buigen voor God óf het aanvaarden van de duisternis.

De mensen in dit schemerland aanvaarden op Aarde een God, die verdoemen kan, en in die overtuiging treden zij na hun dood de astrale wereld binnen. Hier moet hun bewustzijn voor een God van liefde nog ontwaken. Die verdoemenis leeft in hun eigen leven, want God verdoemt niet. Op Aarde reeds heeft het hen tegengehouden, zij kwamen door die opvatting omtrent verdoemenis niet van hun onbewuste ik los en traden dus ook in ons leven een ónbewuste wereld binnen. Dat is dit schemerland! Nu moeten zij leren, dat God alleen liefde is, en dan volgt vanzelf het geestelijk ontwaken. Aan deze zijde vragen zij waar Christus leeft, zij willen Christus zien. Dat heeft men hun op Aarde verteld, doch de wetten van ons leven hebben een andere betekenis dan hun dominee heeft gedacht. Zij zoeken hier naar hun geestelijken, maar ook deze kunnen niet antwoorden, ook zij moeten nog ontwaken.

Op Aarde werden zij van Christus' leven overtuigd en nu, aangekomen aan Gene Zijde, vinden zij Christus niet. Een enorme teleurstelling is het gevolg en dan schreien zij als kinderen, omdat zij voelen, dat men hen op Aarde heeft bedrogen. De katholieken zoeken hier naar hun pastoor en willen ook hier te biecht gaan en de heilige communie ontvangen, maar deze geestelijke mist hier zijn toebehoren en zoekt zélf. Ook hij moet nog in de geest ontwaken. De astrale wetten zijn op Aarde niet begrepen, men weet er weinig van en toch bracht Christus u het Heilige Evangelie.

U moet hen eens horen, deze armen van geest, eerst dan begrijpt u, hoe noodzakelijk het is, dat al deze wantoestanden oplossen. Het ontwaken voor de astrale wereld staat erdoor stil. De mens remt zichzelf erdoor. Die aardse onwetendheid houdt het Koninkrijk Gods voor het zieleleven gesloten. Men leert op Aarde wanbegrippen. Men leert het kind van God, de volwassen mens, zaken, die geen betekenis meer hebben, maar desondanks geleerd moeten worden. De kerk bewijst daardoor niets af te weten van ons leven. In de toekomst wordt dat anders, u zult dat straks leren kennen. De meesters werken aan een groot plan voor de Aarde. Alle volken van (het Huis) Israël zullen geestelijke wijsheid ontvangen, Gene Zijde heeft contact met de Aarde en onze instrumenten leven er reeds.

Het menselijke wezen in dit schemerland stelt vragen en wil alles van God weten. Hier dreigt men niet meer met de verdoemenis, het leven kan zonder bijgeloof ontwaken. Al deze zielen zijn diep getroffen door de op Aarde heersende onbewustheid, de onwetendheid, die het leven mismaakt voor de astrale wereld. Precies als op Aarde voelt het innerlijke leven, dat er een God is, maar op Aarde dringt men nog niet tot de waarachtigheid van God door. Maar hier kunnen wij hun vragen beantwoorden. Nu komt er bewustzijn in hen.

Het vragen stellen alleen helpt hen aan deze zijde niet, zo wij in de geest willen ontwaken, moeten wij het leven van God dienen. Christus zelf gaf het voorbeeld en zette Zijn Eigen Leven ervoor in. Dat is het overwinnen van de lagere levensgraad en het alles geven van onszelf! De dood op Aarde zou aan dit leven heel veel hebben kunnen zeggen, maar wie innerlijk levend dood is kan tijdens dit gigantische proces niet waarnemen, de astrale ogen drukken zichzelf toe. Ingeslapen komen zij hier aan en ze slapen zich eindelijk zelf wakker, waarna het vragen stellen volgt. Niet één van al deze miljoenen zielen in het schemerland heeft gediend, want wie dient leeft in Christus en die zielen gaan hoger en beleven de heiligheid, waarop zij afstemming hebben. Tijdens het stoffelijke leven leerden zij zichzelf en het leven van God kennen.

Wist de mensheid maar dat er een eeuwigdurend voortgaan zónder een eeuwigdurende verdoemenis is, dan zou het aardse leven spoedig verande-

ren, want dit bewustzijn voert u onmiddellijk naar het geestelijk ontwaken. Uw maatschappij zou direct veranderen en in het menselijk hart zou liefde komen. Nu de „Eeuw van Christus" een aanvang heeft genomen, komt deze wonderbaarlijke afstemming en wetenschap over uw wereld en dit zal de mensheid naar het geestelijke bestaan optrekken. De stoffelijke ontwikkeling heeft de geestelijke bezieling tegengehouden. Nu echter de massa voor Christus voelt en zij rechtvaardigheid wil betrachten, komt hierin verandering.

De satanskinderen van uw Aarde zuigen zich nu vol aan de Joden en het kind van (het Huis) Israël, maar betreden na het aardse leven hun eigen hel. Het koelbloedige villen van Gods leven zal hun in rekening worden gebracht, hier staan die mensen voor hun eigen kwaad en ze zullen hun duisternis moeten aanvaarden. Voor hen is het geestelijk ontwaken nog niet gekomen, dat zal nog eeuwen duren. De kinderen van (het Huis) Israël walgen van dit bewustzijn en, God dank, de massa ziet, dat dit geen beschaving is.

Dit alles zegt u, dat er andere tijden zullen komen. Zo intens en vernietigend is het kwaad nog niet opgetreden, in al de eeuwen die voorbijgingen heeft het kwaad zich niet zó kunnen vertonen. Maar de Satan voelt thans, dat zijn rijk zal instorten en zet alles op alles. De duivel voert oorlog tegen Christus. Dat is uw oorlog van thans! De duivel ziet, dat het mensdom wil ontwaken en spoort nu zijn eigen soort aan, zich aan het leven van (het Huis) Israël te vergrijpen en het desnoods af te maken. En u ziet het, hoe deze satanskinderen huishouden. Het is hemeltergend, zoals deze zielen zijn. De ongelooflijkste dingen bedenken zij om de Jood of christen, die hun bevelen weigert op te volgen, te kwellen. Dat is duivelswerk! En wie deze individuen volgt, kan God niet liefhebben. Hoelang zal het duren, voordat deze mensen geestelijk ontwaken? Zij vergrijpen zich aan het leven van God, mannen en vrouwen spelen voor beul. Is die soort thans zo onbegrijpelijk? Als de ene mens in staat is de andere grondig te vernietigen, dan spreekt tot u de laagste hel. Nu wil de goede massa Christus volgen! Is dit gevoel niet het bezit van hen uit de eerste sfeer? Dat wijst op het ontwaken voor ons leven, het is het volgen van Golgotha en het aanvaarden van een God van Liefde. Nu ziet u aan de verschijnselen, dat de hellen zich uitleven, de duivel voelt aan, dat zijn tijd voorbij is. Het duurde miljoenen eeuwen voor het zover was en al die eeuwen overheerste het kwaad op Aarde, maar door deze strijd komt het hogere in de mens. Eindelijk kunt u straks op Aarde uw geestelijk Kerstmis vieren, want dan staat gij voor het waarachtige welbehagen!

Zij, die thans op Aarde gemarteld worden, moeten niet gaan haten, want daarna zouden zij zich weer afstemmen op het land van haat. Zo al die mensen zich aan God en Christus kunnen overgeven, toont zich het geestelijk ontwaken en treden zij de eerste sfeer binnen. Bedenk, dat God niet toestaat,

dat er van Zijn kinderen een haar gekrenkt wordt, indien het geen eigen karma bezit!

Wat u thans door de soort van Hitler ondergaat, heeft met uw eigen karma te maken en dient om tot het geestelijk ontwaken te komen. Als dat door u goed begrepen wordt, komen de Engelen van ons leven uit tot u en brengen u de geestelijke boodschap, want gij hebt u zelf in ons leven opgetrokken. Daarom kan deze oorlog voor ontelbaren geestelijke winst betekenen, terwijl hij anderen naar de duisternis voert, want in deze eeuw worden de rekeningen uit het verleden vereffend. In de eerste sfeer leeft het zieleleven voor Christus en de medemens. Deze zielen zijn zover gekomen en ze zetten het eigen leven voor dat geestelijk bezit in. Maar ook op Aarde leven die mensen, die dienen, uw eigen tijd spreekt over hen. Deze mensen liegen en bedriegen niet meer, deze mentaliteit ziet alles onder ogen en kan aanvaarden. Deze mensen zijn zich van de wetten van God bewust en gaan rustig voort om het geestelijk ontwaken in een hogere levensgraad te bereiken. Het menselijk wezen uit de eerste sfeer heeft Golgotha leren kennen en weet thans, dat het aardse leven is om te ontwaken. Zij, deze miljoenen, bezitten reeds het eigen Koninkrijk Gods en leven bewust in deze heiligheid. Zij weten, dat de mensheid op Aarde deze strijd beleven moest, want ook zijzelf moesten zich eens gereedmaken voor het opwaartsgaan, wat hun heel veel leed en smart heeft gekost. Zij overwonnen het lagere ik en betraden het Koninkrijk Gods. Niet één van deze miljoenen zielen zou een ander mens kunnen doden. Voor Christus geven zij alles van zichzelf! Wat doet thans de mensheid? Is ook de mensheid niet bereid om te sterven voor de rechtvaardigheid? Hieraan is vast te stellen, dat ons leven en het aardse één toestand zijn. Beide werelden volgen één weg om tot het geestelijk ontwaken te komen.

Het ongelooflijke leed, dat nu op Aarde geleden wordt, is door het onbewuste-ik tot stand gebracht. Dat onbewuste- en overheersende-ik-leven wordt nu overwonnen, de massa en de mensheid willen hoger gaan en de geestelijke bewustwording verdienen. Nu wordt het onbewuste-ik op Aarde vervloekt, want het martelt de massa. Dit onbewuste-ik gaat over lijken. Dit onbewuste-ik voert u naar het prehistorische tijdperk terug, martelt u in de concentratiekampen en steekt zijn hand op om u een groet te brengen, die duivels is! Dat lege en nietszeggende-ik tracht de eigen en waarachtige persoonlijkheid te verbergen, doet zich mooi voor, maar liegt en bedriegt, zoals dit voorheen nog niet is geschied.

Ofschoon er nog, zoals ik al zei, een aantal procenten is, dat dit bewustzijn nog volgt, heeft het toch geen betekenis meer voor de astrale wetten, want het land van haat is overwonnen. Dat onbewuste-ik speelt thans voor beul, elkeen, die zich ertoe geroepen voelt, krijgt de zweep in handen en ranselt

erop los, totdat de Jood en het kind van (het Huis) Israël erbij neer vallen. Ziet de mensheid niet, dat dit de vijand van (het Huis) Israël is, die bezig is het betere-ik te vernietigen? Moet dat voortgaan, wat al de vervlogen eeuwen kenden? Wat zich voltrekt is de afrekening met het kwade-ik, het kosmische vonnis wordt voltrokken, want God wil, dat al Zijn Kinderen tot Hem terugkeren. Deze eeuw spreekt tot uw eigen leven, tot uw bewustzijnsgraad, tot uw betere-ik! Nu moet gij zelf weten hoe gij moet handelen, of ge de duivel of Christus wilt dienen.

De man van het diepste kwaad in de ruimte speelt voor beul over u en de uwen, over de massa en de mensheid. Maar dat moet hij weten. God waakt! Hoe verschrikkelijk zijn karma nu reeds is, want nog is de oorlog niet ten einde, voelt u zeker. Deze ziel, dat is één vonk van God, staat tegenover biljoenen zielen en vonken en voert er oorlog tegen. Had deze onbewuste even nagedacht, dan zouden de sterren en planeten hem hebben kunnen zeggen, dat in deze eeuw het kwade moet verliezen. Maar de beul van de mensheid wist niet beter. Deze man vergreep zich niet aan één wet, maar aan miljoenen wetten. Deze ziel vindt, dat Christus geen betekenis heeft. Deze man slaat dan ook toe waar hij kan, maar hoe meer hij slaat, des te schoner wordt de Eeuw van Christus, die nu ontwaakt! Deze ziel weet niet, dat hij het tegendeel zal bereiken van wat hij beoogt, deze ziel kent de Tien Geboden niet, de Tien wetten van God voor *alle* leven hebben voor haar geen zin. Dit lege-ik moet nog ontwaken.

Het land van haat is overwonnen en de mensheid ziet thans de eerste lichtstralen uit de eerste hemelse sfeer. En dit is het houvast, dit is de steun voor deze strijd, of de beul van de mensheid zou nog overwinnen. De mensheid ziet naar Jeruzalem. Het is Golgotha, waardoor deze massa geïnspireerd wordt. De mensheid bewijst nu eerst, dat het de kinderen van (het Huis) Israël heilige ernst is. En dat moet de enkeling, de massa aanvaarden! Vergeet ook u straks het afschuwelijke proces, houd er de wil uit over, voortaan te dienen, werk verder aan uzelf en aan anderen, Gene Zijde helpt u bij uw streven.

De zielen in dit schemerland moeten verder en hoger, maar het merendeel van hen kan nog niet vergeten of vergeven. En daardoor staat hun leven stil. Zij blijven denken aan alles wat zij op Aarde hebben gekend en liefgehad, maar dat nu van hen weg is, dat op Aarde is achtergebleven, terwijl zij naar een andere wereld overgingen. Dit blijven treuren is hun ondergang in dit leven, ze komen niet tot het ontwaken. Als daar het aardse bewustzijn blijft overheersen, dan kan het heel lang duren vooraleer de ontwaking volgt. Deze eeuw én de wetten van het leven vragen daarom ook u, een streep te trekken onder hetgeen is beleefd, dat hebben wij allen, die de sferen van licht

bereikten, moeten doen. Het oude is hun lief, omdat zij het nieuwe nog niet kennen. Zij schrikken terug voor dit nieuwe. Ook dat gekreun is op Aarde te horen, maar weet dan, dat God voor al Zijn Leven meer weggelegd heeft en dat de eerste sfeer en nog zes andere hemelen u opwachten. Na het schemerland wenkt de eerste sfeer u toe en zij is te bereiken door het leven van God te dienen!

In ons leven moet het lagere ik bevochten worden en het kost heel veel strijd en inspanning voor het overwonnen is. Het is het krachtige halt, toegeroepen aan al het gevaar in u zelf. Dit lage ik heeft de mens eeuwenlang bergafwaarts gevoerd. Dit vervloekte eigen maaksel, deze rammelende persoonlijkheid, dat menselijke monster moet overwonnen worden, eerst dan komt er vrede en rust in u zelf en op Aarde. Zo moet de mensheid het Germaanse ik overwinnen, dat door de duivel en zijn soort wordt geliefd. Die omlaaghalende persoonlijkheid, deze vervloekte instincten zijn in uw tijd tot vol bewustzijn gekomen en willen het goede overheersen. Maar wij hier weten, dat (het Huis) Israël, dat Christus overwint!

Om tot God terug te keren moet het zieleleven de vonk Gods leren kennen en liefhebben, eerst dan kan de kosmische bezieling, waarover Christus tijdens Zijn aardse leven gesproken heeft, ontvangen worden. Het is die kracht, waardoor de ziel in dit schemerland naar de duisternis afdaalt om het onbewuste kind van God te helpen. Als dit gevoel om anderen te helpen in uw leven is gekomen, behoeft gij u niet angstig meer te maken, u bent dan bezig om te ontwaken. Dan kent u de dood. De dood heeft nu geen betekenis meer voor uw leven en gij leeft op Aarde reeds eeuwigdurend.

In dit schemerland leven echter miljoenen zielen, die niet eens weten dat ze op Aarde gestorven zijn. En dat is ook weer heel natuurlijk, want zij bezitten een God van wraak en vernietiging, die zij in hun kerk leerden aanvaarden. En doordat er geen licht in dit leven is, het onbewuste dit leven overheerst, duizenden karaktereigenschappen nog moeten ontwaken, schreien ze als kleine kinderen om hun verloren geluk. Ze geloven, dat een ziekte hen uit hun dagelijkse omgeving heeft gehaald en dat men hen in een ziekeninrichting heeft gebracht. Zelfs na hun dood voelen ze zich nog ziek.

Vanzelfsprekend worden al deze mensen geholpen. Er zijn steeds zusters en broeders aanwezig, die hen van dit leven willen overtuigen. Maar velen willen die hulp niet eens aanvaarden. Omdat zij denken in een ziekenhuis te zijn ondergebracht, schelden zij op eenieder, die hen nadert en hen wil overtuigen, dat ze gestorven zijn. Vreselijk gaan ze tekeer tegen hen, van wie zij aannemen, dat ze tot een ander geloof behoren. Hen stellen ze aansprakelijk voor hun toestand. Deze mensen moet men alleen laten, straks komen ook zij uit eigen beweging om hulp vragen en kunnen wij hen helpen om

te ontwaken voor dit leven. Deze mensen zullen vele eeuwen nodig hebben om tot het astrale bewustzijn te komen. Men moet hen overtuigen van alles, wat losgelaten moet worden, omdat het tot het stoffelijke bewustzijn behoort en ballast is voor dit leven. Op Aarde gingen zij door deze eigenschappen te gronde, zelf schiepen zij zich al deze astrale narigheid. Deze mensen wandelen maar wat rond in de mistige sfeer van het schemerland en denken aan al het aardse, waaraan zij geen einde willen zien. Hun gehele leven is verward, zij voelen zich stoffelijk en geestelijk apathisch. Een graad lager en wij treden het psychopathische bewustzijn binnen, ook die zielen leven in deze wereld. Wanneer de zusters en broeders tot zulke mensen spreken en hen willen overtuigen van de astrale wetten, maken zij zich uit de voeten, want zij willen niets van deze godslasteringen weten. Wat die broeders en zusters hebben te zeggen is duivelsgedoe, en ja, dat is ... dat is ...! Niets willen ze daarmee te maken hebben. Zo zijn deze zielen verstard in hun dogma's. Hoe ontzettend moeilijk het is om deze zielen uit dit onbewuste op te trekken en hen te overtuigen van de toestand waarin ze leven, kunt u beoordelen, wanneer u hen zelf eens zou kunnen volgen. Van al de feiten, waarvoor zij in dit nieuwe leven staan, aanvaarden zij er niet één, doordat men hen op Aarde dol heeft gepraat over een hiernamaals, dat alleen in de fantasie van hun geestelijken bestond. Indien u eens wist, hoe vreselijk hun ontgoocheling is te moeten aanvaarden, dat letterlijk alles anders is, dan kunt u vaststellen, hoe de kerk het zieleleven van God verminkt. Zij durven aan niets anders denken dan aan hun eigen Christus en vinden het verschrikkelijk, dat in het ziekenhuis, waarin zij denken te zijn, geen kruisbeeld opgehangen is. Maar dat kennen wij niet in ons leven, wij leven in de werkelijkheid en hebben Christus anders leren kennen. Steeds weer vragen ze waarom het hier zo onchristelijk is, maar ze weigeren intussen de astrale wetten te aanvaarden. Het duurt lang, voordat deze zielen tot het geestelijk ontwaken komen. En daar hebben de kerken en de geestelijken schuld aan, zij hebben Gods wetten vervormd en aangepast aan hun eigen lege bewustzijn. En daardoor maakten ze het innerlijke leven van deze gelovigen kapot. Zo vreselijk is hun lijden, dat ze dóód willen zijn, en ze weten niet, dat zij door de dood dit leven binnentraden ... Ook hier vragen zij nog om eten en drinken en ze vinden het leven maar saai, omdat er voor hen niets te koop is. Deze persoonlijkheid heeft dorst en wil lekker eten, hoewel ze voor de astrale wereld geen eten of drinken nodig hebben. Deze gevoelens en verlangens behoren tot de stoffelijke wereld, waarvan zij nog geen afscheid hebben genomen. Al die zielen moeten zich dus volkomen losmaken van hun aardse gedachtenleven en voor dit leven ontwaken. Ze willen naar huis terug. Zij vragen waar de dokter is en denken bewust aan de ziekte, waardoor zij dit leven binnentraden. Ze zien met verlangen uit

naar de familieleden, die op ziekenbezoek zullen komen. Ze geloven thans herstellende te zijn en spoedig als genezen ontslagen te zullen worden. Als men hen ervan tracht te overtuigen dat zij op Aarde zijn gestorven, halen ze hun schouders op en kunnen het niet aanvaarden. Wij overtuigen hen dan van dit leven door hen te verbinden met hun familieleden, die reeds eerder de Aarde hebben verlaten. Het herkennen volgt en nu staan zij voor de feiten! Ze schreien zich leeg en ze voelen nu pas terdege, dat zij alles van de Aarde hebben verloren. Toch blijven zij hunkeren naar al het mooie van de Aarde, dat in dit leven geen betekenis heeft. Zo beleven wij hier duizenden toestanden, die alle voortvloeien uit de persoonlijkheid van mensen, die nog voor Gene Zijde moeten ontwaken. De mens in dit schemerland is als een klein kind, want haat en ruw geweld heeft hij afgelegd, of hij zou nog behoren tot de lagere hellen. Dit kind als volwassen mens is moeilijk te overtuigen van de wetten Gods en toch moeten zij deze eens aanvaarden. Eerst dan kunnen wij hen van al het verkeerde in hun leven overtuigen, waarna de persoonlijkheid voor een gevecht op leven en dood staat – de lege en toch overheersende persoonlijkheid moet overwonnen worden.

Het is machtig al deze verschillende soorten van mensen in het schemerland te leren kennen. Hiervan een studie te maken voert u naar onbegrensde mogelijkheden, een arbeidsveld, waarover u vele eeuwen doet. Velen aan deze zijde geven zich dan ook volkomen voor deze zielen en verdienen daardoor hun eigen en hogere levensgraad. Deze studie is kosmisch diep, omdat al deze mensen, die toch tot één sfeer behoren, een eigen wereld bezitten, niet één mens is als de miljoenen anderen, elk leven vertegenwoordigt een kosmische diepte. Het vreselijke is hier wel, dat allen hun eigen taal spreken. Daardoor is hier nog geen sprake van een geestelijk gesprek, wat het geestelijke éénzijn van gevoel tot gevoel is, waardoor de aardse spreekwijze geen betekenis meer heeft. Het is het overgaan in alles en in elkaars leven. Door het gevoel spreken deze zielen met elkander. Pas in de eerste sfeer verstaat het ene leven het andere en voelen zij elkaars spreken aan. Nu moeten zij zich nog volgens de aardse talen behelpen.

In hun stoffelijk bewustzijn is geen verandering gekomen. Ik behoef u niet te zeggen, dat de zusters en broeders, die hen van dit leven moeten overtuigen, hen in hun eigen taal aanspreken. Nu is er contact en kan er aan de geestelijke opbouw begonnen worden. Dit schemerland is diep en waarachtig, zoals alle hellen en hemelen zijn, het stelt u voor de stoffelijke en de astrale wetten. Het heeft enorme betekenis, ook al is het een hel, een onbewuste wereld. Wie geestelijk hoger staat en de eerste sfeer als het Koninkrijk Gods kan binnentreden, is natuurlijk los van de Aarde en heeft zich deze hemel eigen gemaakt door het leven van God te dienen. Maar wie is er op Aarde

zover? Het zijn liefdegeesten. Wat uit hun handen komt, draagt hun eigen bezieling, hun levens zijn erop gericht het onbewuste kind van God voort te helpen. Voor deze taak geven al die mensen de eigen persoonlijkheid. Het spreekt weer boekdelen, dat de meeste van de mensen, die de eerste sfeer binnentreden, reeds op Aarde een geestelijke taak verrichtten. Hoeveel verschillende taken kunt u op Aarde niet volbrengen, die feitelijk geen betekenis voor de astrale wereld hebben? In deze wereld zijn kroegbazen niet meer nodig, uw slagers evenmin, honderden van die ambachten vertellen u, dat deze mensen stoffelijk werk verrichten en de geestelijke overgave niet kennen. Deze mensen hebben het hier dan ook het moeilijkst, omdat zij hun dode leven van de Aarde hebben meegebracht. Daarvan moeten zij zich losmaken. En dat losmaken ervan is niet zo eenvoudig, ook al denkt en zegt men op Aarde, dat men onmiddellijk bereid is iets anders aan te pakken. Hun leven lang hebben deze zielen zich op hun werk ingesteld en dan komt men niet zo gemakkelijk los van het stoffelijke denken en voelen. Anderen, die bijvoorbeeld als dokters en verpleegsters een taak hebben verricht, mensen, die hun hele aardse leven reeds dienden, zijn in het schemerland spoedig te bereiken en gaan hier dan ook weldra verder. Opnieuw zetten zij zich voor al het leven van God in en behalen daardoor de eerste sfeer. Pas in de eerste sfeer kan de aardse geleerde zijn studie voortzetten. In het schemerland is dat niet mogelijk, hier bevinden zich geen laboratoria. Het geestelijk ontwaken aan deze zijde is dus noodzakelijk, anders staat uw leven hier absoluut stil! Het grote geluk voor u als aards mens is, steeds gereed te zijn voor het leven hier, u verliest nu geen tijd en beleeft thans bewust al de wonderbaarlijke wetten van het stervensproces en de overgang naar hier. Het kreunen, dat aan dit loskomen vastligt, is dan verre van u. Ontwaking aan deze zijde doet pijn, schokt het bewuste denken en voelen en de persoonlijkheid moet dat allemaal verwerken. Ontwikkeling aan déze zijde betekent smart, houdt groot verdriet in, doordat al dat nieuwe en hogere hier uw leven uiteenrafelt.

U wordt hierbij evenwel geholpen door een persoonlijkheid, gelijk aan de uwe, een zuster of een broeder, een meesteres of een meester voor dit leven. Heiligend is het samenzijn met hen! Bij het leren van deze levenslessen voelt u zich duidelijk zitten aan de voeten van uw meester. Met hem of met haar bereist u de ruimte, als de wetten van ons leven zich aan u moeten openbaren. Want elkeen gaat weer een andere weg om tot ontwaking te komen. Dat, waarvan u vol bent, moet uit u weg, dit is het allereerste waaraan wij hier beginnen, wij breken u geheel af, maar zijn in staat daardoor een geheel andere persoonlijkheid op te bouwen. Dat opbouwen is wonderbaarlijk, want wij kunnen u dan van al de wetten van God overtuigen. Daarom is het schemerland voor het aardse bewustzijn toch weer gelijk een hemel. In deze sfeer

bent u bewust, hier lééft u, terwijl u op Aarde ingeslapen waart. Hierover zijn boeken te vullen en al die stof is machtig interessant en vooral leerzaam, doordat al de menselijke soorten van de Aarde hier bijeen zijn. Alle volken, nationaliteiten en godsdiensten treft u eraan, arm en rijk, geleerd en ongeletterd, alle maatschappelijke toestanden leven hier en spreken tot uw eigen bewustzijnsgraad. Denkt u zich dit eens in. Dit is op Aarde niet te beleven.

Het schemerland is daardoor feitelijk tot een universiteitsstad geworden. De mensen vormen groepjes en zo kan het gebeuren, dat er zijn, die een wereldbeschouwing bezitten en zich gereedmaken voor een studie. U voelt zeker wel dat de dragers van die theorieën en hun volgelingen levend dood zijn. Als hun ogen eindelijk wat meer opengaan, vallen ze hun genoten af, beseffend, dat het leven hier niet meer van de Aarde is, maar ontwaken in de geest eist. Dit zieleleven ziet de weg, de waarheid en het leven dan voor zich, waarvoor Christus is gestorven. Hier leeft ge in de waarachtigheid en als ge u hier voelt zoals u zich op Aarde voelde, moet dit veranderen. Het is dus zeer zeker belangrijk welk ambacht gij op Aarde koos. Ge moet hier alles doen om in harmonie te zijn met het oneindige. Tal van wetten spreken nu tot uw leven en eigen bewustzijn en vragen om ontleding. Uw sport bijvoorbeeld is prachtig, indien zij u maar in niets overheerst, anders bent u reeds in botsing met ons leven, met uw wereld na de dood!

Ik zei u, wij beleven al die toestanden en verkrijgen er ons hogere bewustzijn door. Niet één ziel, die de hemelen vertegenwoordigt, is buiten het schemerland om daar gekomen. Al het leven in de ruimte van God ging door dit schemerland naar de hogere werelden, omdat hier de waarachtigheid tot het leven spreekt. In deze sfeer volgen en beleven wij de levensgraden van de Aarde en komen nu tot de geestelijke openbaring ervan, wat het ontwaken is in de geest.

De geest in het schemerland stelt vragen gelijk uw eigen kind. Dit volwassen mensenkind, dat nu de aardse ouderdom afgelegd heeft, wil weten. En dat weten ontvangt het van ons alleen, als het zich voor honderd procent kan overgeven. Voor al de wetten van God, die tot dit ontwaken behoren, vraagt de geestelijk bewuste, die zijn meester is, van hem de volle overgave of er komt toch geen verandering en is alles krachtverspelen. De aardse mens kan hier oud en verschrompeld binnentreden, doch naarmate hij ontwaakt wordt hij jonger en ziet gij deze mens als een veertigjarige, de leeftijd, die de afstemming is van deze sfeer. Het geestelijke ontwaken verjongt de persoonlijkheid.

In de eerste sfeer is het menselijk wezen ongeveer dertig tot zesendertig jaar oud. Het lichaam aanvaardt de leeftijd in de sferen. Hoe hoger u daar komt, des te jonger wordt het zielelichaam. U kunt in de hoogste hemelen een jonge man ontmoeten en toch is hij een kosmisch meester, een bewuste

en een vorst van liefde. Hoe hoger wij gaan, hoe dichter wij tot God komen, des te meer verjongt zich ons hart en straalt het als alléén God kan stralen! God kent geen ouderdom!

Wij willen elke ziel uit het schemerland wakker maken voor de hogere werelden en dan moet alles, wat geen geestelijke waarde heeft, onherroepelijk uit dit karakter verdwijnen. Dat is de geestelijke opbouw en het ontwaken voor de eerste sfeer en dit geldt voor de enkeling, de massa en de mensheid.

Deze zielen gingen door de dood naar het eeuwige leven, beleefden die dood – en toch, wat hebben zij geleerd? Is het niet afschuwelijk, dat een geestelijke ook hier nog over een God van verdoemenis spreekt? Grijnst u uit deze opvatting niet de geestelijke armoede van dit gevoelsleven toe? De man spreekt zijn hele leven over God als over een Vader van liefde, maar daarnaast ook – hoe rijmt het? – over een God, die verdoemt. Hier staat deze ziel voor zijn eigen schemerland, zijn onbewuste-ik van de Aarde. Die man moet ontwaken, het allereerst op Aarde, het is broodnodig, want door zijn afschuwelijk gepreek smoort hij de ontwaking voor het zieleleven. Hij is een levend dode en toch wil hij het mensenkind op Aarde leren ontwaken? Voelt u, hoe noodzakelijk het is, dat op Aarde deze wetten gaan spreken? Voelt u ook, hoe afschuwelijk het is voor degenen, die hen volgden en zich in onze wereld teleurgesteld zien?

Het is dringend nodig, dat de mensheid op Aarde de wetten van God en die voor het eigen leven leert kennen. Die wetten te leren kennen zal voor de Eeuw van Christus het geestelijk ontwaken blijken te zijn. Radeloos zijn de volgelingen van de kerk, menig dominee krijgt van hen een aframmeling, waarna hij eerst beseft, wat een onzin hij als voorlichter op Aarde te brengen heeft gehad. Die zielen moeten niet alleen stoffelijk ontwaken, maar tevens géestelijk. Het vreselijke drama kunnen wij hier volgen, het ontwaken van uw aardse geestelijken is hartverscheurend. Hun lijden is ontzettend, want moeten ze nu geloven dat dit leven voor niets is geleefd? Zij willen terug om het over te doen, maar dat terugkeren is niet zo eenvoudig. Zij kunnen dit van God ontvangen, maar dan moeten zij de eerste sfeer hebben bereikt, een onbewuste is voor een geestelijke taak nog niet gereed. Daar zijn zij pas bewust en volkomen gereed om deze genade te kunnen beleven. Is er in hen het absolute verlangen om naar de Aarde terug te keren, dan lossen zij vanzelf op en zien ze zich daar geboren. God geeft hun het mannelijke kleed. Deze wetten te leren kennen, doet u ontwaken, wetten die zowel aards, geestelijk, kosmisch als Goddelijk kunnen zijn. Dit alles leren wij in het schemerland. Deze wetten brengt gij met u, zij maken deel uit van uw eigen onbewuste-ik. Deze oorlog is het, die u de heiligheid van het geestelijk ontwaken brengt. De mensheid is nog onbewust. Maar nu beleeft de grote massa het geestelijk

peilen en aanvoelen van de lagere persoonlijkheid. Nu treedt de daadwerkelijke wil om te dienen naar voren. Christus' leven zal spreken! Voor elke levensgraad geldt dat. De geestelijkheid moet ontwaken, hun volgelingen tot bewustzijn komen, dan treden al die zielen bewust het bereikte Koninkrijk Gods binnen. De katholiek zoekt hier naar de Voorhof van onze Lieve Heer, doch vindt niets wat maar op een Voorhof lijkt. Deze ziel is daardoor geradbraakt. Maar op Aarde leerde men haar niets anders. De protestant klampt zich vast aan het bloedoffer, deze heeft zijn handen neergelegd op de wonden van Christus en denkt zijn eigen hemel te kunnen betreden. U moet deze armoedige zielen gadeslaan wilt u de beleefde ellende kunnen voelen, hun innerlijk leven is als een kerkrat zo arm. Arm in gevoel, arm aan geestelijk weten en arm is deze persoonlijkheid ten opzichte van de astrale wereld, arm voor God en Christus, voor Golgotha en het geestelijk ontwaken. Zij staan onbewust in de Goddelijke wetten, leven erin en zoeken, zoeken, zoeken, naar het goede, dat zij op Aarde nimmer hebben gekend. Deze Bijbelzieken zijn ook in ons leven apathisch, velen psychopathisch en deze zijn niet te helpen. Het is echter de moeite waard hen te volgen, hiervan is een grote studie te maken. Deze persoonlijkheden moeten volkomen omgeploegd worden, alles moet eruit, wat men dit innerlijke leven geleerd heeft. En dit geldt voor de enkeling, de massa en de ganse mensheid! Maar voor deze aardse ellende komt het eeuwigdurend ontwaken in de plaats, de opvoeders aan deze zijde zijn dan ook voor hun taak gereed, zij kennen de wetten van ons leven.

Is het niet de moeite waard dit alles te leren kennen? Aan Gene Zijde breekt men deze persoonlijkheid af, maar daarvoor ontvangt de ziel God, zoals wij God leerden kennen, als een Vader van Liefde! Hier ontvangt de ziel het eeuwige bewustzijn, de verdoemenis wordt volkomen uitgeschakeld.

Waar is de Heiland? Waar is Christus? „Ben ik," zo vraagt uw katholiek, „in de Voorhof? Is deze stinkende hel de Voorhof van God? Is dit de Voorhof? Wie heeft mij wijsgemaakt, dat wij na de dood de Voorhof betreden? Wat hebben de kerken voor ons leven te betekenen?" Niets, niets geen betekenis, niets, want de kerken moeten nog voor het Goddelijk weten ontwaken. Het ineenzinken van deze zielen is te begrijpen, nu schijnt haar alles verloren. Maar dat alles ligt in de handen van hen, die hen helpen om tot het geestelijk ontwaken te komen. Zij zelf bezitten niets, de astrale persoonlijkheid daarentegen alles! En dat álles wordt hun geschonken, ook de aardse geestelijke.

De eerste sfeer is de Voorhof van uw katholiek, maar ook de Jood en de andere dogmatisten leven daar, zij hebben Christus leren kennen. De eerste sfeer geeft antwoord op al deze vragen en opent u de ogen voor de wetten van God. Daarin wordt beleefd, dat u een stoffelijke Voorhof toegezegd werd, want het geestelijke moet u zich nog eigen maken. Wie niet aanvaarden kan,

halsstarrig blijft weigeren, laten wij volkomen los en aan het eigen denken en voelen over, want deze zielen zijn té onbewust voor de wetten van de eerste sfeer. Zo spreken de astrale wetten tot iedere levensgraad en afstemming, en eraan ontkomen is niet mogelijk.

Christus kon daardoor zeggen: „Ik en Mijn Vader zijn één!" En zo is het, want wie zich niet kan openen, het hoofd niet wil buigen, kan dit astrale en geestelijke éénzijn met het leven van God ook niet beleven. Die sluit zichzelf voor het ontwaken en al deze heiligheid af. Wij trachten tot uw leven te spreken en u te helpen, zodat u zich reeds op Aarde die eenheid kunt eigen maken. Hiervoor zond God ons naar de Aarde, door deze oorlog is dit tot stand gekomen. U ziet nu, dat u niet voor niets hebt geleefd, en niet om niets de verschrikkelijke oorlogsjaren doorstond.

Deze armen van geest, die niet horen willen, lopen iedereen in het schemerland, die zij ontmoeten, omver, alsof een giftig insect hen gestoken heeft. Als waanzinnigen voelen zij zich, alléén door die vreselijke onzin, die men hun op Aarde vertelde. Als deze mensen echter een goed en liefdevol leven hadden geleid, zouden zij tot de eerste sfeer hebben behoord en zou deze onzin geen gat in hun astraal bewustzijn hebben geslagen. Nu liggen er gaten in hun bewustzijn, welke wij moeten dichten, willen zij normaal en menselijk kunnen denken en aan hun opbouw beginnen. Eerder is dat niet mogelijk, ze komen erdoor ten val! Houd hen nu maar eens tegen. Denk u eens in, wat er wordt gesproken als zij hun gebeden opzeggen. Ze voelen zich nog op Aarde en leven toch aan Gene Zijde, de enorme kloof tussen leven en dood wordt door hen eerst na eeuwen overbrugd, want zij willen niet ontwaken. Wij volgen deze zielen, wij zijn met hun levens één en weten precies wat zij elkaar te zeggen hebben. Is het levenswijsheid? Is het ruimtelijk diep, waarover zij spreken? En straalt hier op Aarde ook maar iets Goddelijks uit hun geleerde opvattingen? Aan deze zijde is dat evenmin het geval, ze blijven levend dood! Als ge deze zielen in het schemerland kent, kent ge tevens de hele mensheid, want de mensheid heeft afstemming op het schemerland. Hoe meer u op Aarde thans beseft, dat er een leven na dit leven is en dat u als ziel voortgaat en eens de astrale hellen of de hemelen zult betreden, des te schoner kan uw leven daar en in onze wereld worden, want dit weten geeft u de ontwaking. Gij weet dan, dat leed en smart en ondervinding tot de geestelijke evolutie behoren en dat gij bezig zijt u de schatten van Golgotha eigen te maken.

Op Aarde wordt er gevloekt, maar in deze sfeer vloekt men, zoals u op Aarde het niet kunt. Dit doen de teleurgestelden. Zegt u hen, dat zij Christus nog niet kunnen zien en zij eerst over jaren wellicht een glimp mogen voelen, dan volgen de krachttermen en vervloeken zij hun geestelijken. De vloek is gericht tot de kerk, de kerk, die het hoogste is op Aarde en waarvan de

voorlichters het weten als geen ander. Maar wat weten ze van de Goddelijke wetten af? Ik herhaal het: steekt er zoveel Goddelijkheid in hun beweringen, moet u zich geen geweld aandoen de zonderlinge verhalen ten aanzien van God en Zijn Heilige Schepping te geloven??? Niet het onbewustzijn, maar het onlogische, het onwaarlijke ligt er duidelijk bovenop en toch dwingt men u ertoe het te aanvaarden. Wij roepen u van deze zijde toe: ook de kerk moet nog ontwaken!

Het valse geschetter van de kerken maakt de gelovigen tot dwazen en verwaarloosden, het schept geestelijke zwakkelingen. Moet God zó vertegenwoordigd worden? Moet de kerk verdergaan Gods kinderen inzake het leven na de dood te bedriegen? Onzin lanceren als Goddelijke waarheid? Denkt de kerk, dat Adolf Hitler voor haar niet iets heeft gebracht? Heeft Adolf Hitler haar voor niets die kaakslagen toegediend? Hij werd van deze zijde ertoe gedwongen, ertoe geïnspireerd om de kerken wakker te schudden. Dat heeft hij kunnen doen, omdat de kerk aan het geestelijk ontwaken moet beginnen. De Eeuw van Christus is ook voor de kerk begonnen en zij zal de kerk het Goddelijke halt toeroepen. In de Eeuw van Christus onzin te lanceren als goddelijke waarheid is niet meer mogelijk! De kerk moet ophouden de hemelen te verkopen voor geld en goederen, dat is afdalend, dat is onbewust, het schept dierlijk talent! Hemelen moeten *verdiend* worden! Door te bidden en missen te lezen, kan het zieltje geen hemel betreden, dit te denken is onbewust, het is het gesar van het geestelijke ik en het vervloeken van Gods Almacht. De mis van uw pastoor voert u daarom dan ook geen streep verder! Een aflaat heeft voor onze wereld en de wetten van God geen betekenis! Het biechten en vergeven worden kennen wij niet in ons leven, ook dat is aardse onzin! God kan u vergeven, maar het oorzaak en gevolg blijft! Gij moet toch alles zélf weer goedmaken! In onze wereld zit ge aan uw eigen bidden vast, want ge speelt met uw uitstraling en die wordt door elkeen, die licht bezit, waargenomen. Men stelt er uw ware liefde aan vast. U staat dus naakt voor elkeen. Maar voor de kerk hebben deze wetten geen betekenis.

Daarom is de biecht voor het onbeholpen kind, voor de onbewuste mens, aan Gene Zijde kennen wij haar niet, daar voeren de wetten van God ons tot de kern van het leven en daarin spreken wij tot het Allerhoogste! God komt dan tot ons leven, géén ziel of meester in ons leven kan ons daarbij helpen, ons iets schenken, omdat daardoor het ontwaken in de geest de zin zou verliezen. Voor de eigen levenswetten moeten wij ons hoofd buigen, dat gebuig kunnen we niet afkopen. Doch de kerk verzekert u van wel, gij kunt een hemel kopen met al de heiligheid daarin, maar het kost geld! Verkoop uw leven niet aan de kerk, maar laat het leven in de natuur en al het leven van God tot uw ik spreken en gij beleeft het goddelijk ontwaken! Zet alles van uw

eigen persoonlijkheid hiervoor in en gij betreedt de eerste sfeer, waar de gelukkigen u zullen verwelkomen. Ik zeg u: de kerk wordt in het schemerland vervloekt, omdat zij al deze zielen bewust heeft vermoord! De kerk heeft hen doodgeslagen en ongeschikt gemaakt voor onze wereld!!!

In de Eeuw van Christus moet de kerk tot het geestelijk ontwaken komen. Tweeduizend jaar lang wroet de kerk al in het onbewuste. De kerk blijft slapen, maar nu zullen haar gebouwen ineen vallen. Deze oorlog zal hen met de grond gelijk maken, omdat deze gebouwen het leven van God en Christus hebben bezoedeld en versjacherd.

De Eeuw van Christus roept de kerk het Goddelijke halt toe! En daarvoor was Adolf Hitler nodig! Adolf Hitler sloeg raak, de beul van de mensheid werd ertoe gedwongen. Niet alles van uw ellende komt op zijn dak, ook de kerk heeft dit te aanvaarden. Dat is Gods wil. De wetten van ons leven spreken, de kerk heeft zich deze eigen te maken of ze houdt straks geen ziel meer over.

Is de kerk het grijze verleden vergeten? De kerk moet nu ophouden met het leven van God af te breken, want de kerk van Christus wordt niet blijvend opgebouwd door stoffelijke en geestelijke moord. Is Christus hiervoor gestorven? Hoeveel mensen werden er in het verleden door de kerk op de brandstapels gruwelijk gesmoord? Moet Gene Zijde dit aan de kerk zeggen? De kerk heeft voor beul gespeeld, maar dat wil nu vergeten worden. Is de beul van de mensheid dieper gezonken dan de kerk? Ontelbare zielen werden door de kerk levend verbrand, hoe voelt de kerk zich thans? Dacht u, dat God deze ontzettende fouten kon vergeten? Dat de kerk al deze onmenselijkheden werden vergeven? Maar waarom praat de kerk niet over de Goddelijke liefde? Het is niet mogelijk, want de kerk heeft het recht om te spreken verloren, bezoedeld, versjacherd, door de levens, die werden afgemaakt, viel haar heiligheid!!!! Is dit óók onzin?

De kerk zegent kanonnen. Is dat het bewustzijn, dat de kerk u kan schenken? In deze oorlog krijgt de kerk geen kans haar onbewuste en verschrikkelijke handelingen uit te voeren, want de beul van de mensheid heeft de kerk niet nodig, ook de priesters werden afgemaakt. De kerk valt, als er niet ingegrepen wordt, als niet opgehouden wordt met dat vloeken, met de hemelen te verkopen, want dit gesjacher behoort tot de laagste hellen in ons leven. Christus zal ingrijpen en afdoende handelen, maar dan verdwijnen de kerken van de Aarde en hebben die geestelijken geen betekenis meer. En ook dat komt, uw toekomst leert het en bewijst het u en de uwen en die na hen komen!

De kerk voelt zich op Aarde oppermachtig, maar waardoor? Door wie? De kerk spreekt van liefde en rechtvaardigheid, maar worden het leven en

de wetten van Christus door de kerk aanvaard? Wij weten beter! Wij zien achter de schermen van uw kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders en kennen hun levens. Maskers dragen is niet meer mogelijk en aan politiek doen is ongewenst, armzalig bedroevend, het is voor de kerk de geestelijke afbraak! De kerk heeft zichzelf hierdoor vervloekt en is diep gezonken. Elkeen hier in het schemerland kan het u verklaren. De kerk voert het leven van God niet opwaarts, niet tezamen, maar brengt u naar de afgrond. Toch zal de Eeuw van Christus ook voor de kerk het geestelijk ontwaken brengen.

Christus zegt: „Vertel op Aarde wat Mijn Eeuw betekent!" De hoogste Engelen zullen het u zeggen in Naam van God, als een Vader van Liefde. Wij, als hun afgezanten, spreken tot uw leven.

Wij zeggen u: Adolf Hitler is een heilige vergeleken bij de kerk (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). De beul van de mensheid is niet zó diep gezonken als uw kerk in de loop der eeuwen gezonken is. De kerk zélf kan dit woord niet aanvallen, want wij spreken uit Christus!

Als u dit verschrikkelijk in de oren klinkt, dan blijkt er wel uit, dat u nog nimmer hebt gedacht over de leerstellingen van de kerk, die de God van Liefde tot een God van verdoemenis maakte en met een eeuwige hel dreigt, dan kent u ook de barbaarse geschiedenis niet van uw kerk. Gods wil is het, dat de Aarde en al haar kinderen zijn woord ontvangt. Gods wil is het, dat de mensheid ontwaakt. Daarom moet dit alles gezegd worden.

Wij zetten thans recht, wat door de mensheid scheefgeslagen is en waaraan de kerk schuld heeft. Met leugen en bedrog heeft de kerk haar zending willen volbrengen. Maar dat kan niet, dit is in strijd met de wetten van God, voor uw aards en ons astraal bestaan. De kerk zocht het in de politiek, Adolf Hitler zei, dat moet afgelopen zijn. Was dit een verkeerde opvatting? Bracht Adolf Hitler alleen onzin? Bij alle ellende bracht hij tevens het goede, hij bracht het stoffelijk ontwaken op Aarde. Hij bracht door zijn revolutie: evolutie! Hij bracht het ontwaken in de geest voor de enkeling, de massa en de mensheid! Dat wilt u van hem niet aanvaarden, maar de Eeuw van Christus dwingt u ertoe. *De hele wereld heeft de rampzalige houding van de kerk beleefd, niets, niets heeft zij kunnen doen voor het innerlijk en stoffelijk leven van het christenkind. Stond de kerk niet toe, dat de ene gelovige de andere afslachtte? Was de kerk in staat u het antwoord te geven op de klemmende vragen van het ogenblik? Krijgt u niet het álleszeggende beeld van haar ontreddering? Haar machteloosheid en onvolkomenheid jegens God en voor Christus?* Deze oorlog trekt u in ons leven en in de wetten van God op, of hij voert u tot de laagste hellen aan deze zijde. Indien gij niet aanvaarden kunt, heeft Golgotha voor uw leven geen betekenis, maar aanvaard dan tevens, dat gij tot de heidenen behoort. De kerk werd niet opgetrokken, ze viel dieper dan ooit in deze

oorlog.

De hoogste meesters aan deze zijde zullen de kerk eens overtuigen van de wetten van uw en ons leven en dan leert de mensheid het „Onze Vader" kennen. Hoe en waardoor zij zullen spreken is een heilig wonder, de Eeuw van Christus schenkt hun deze macht! En dit wonder wacht aan deze zijde op de aardse geboorte, eenmaal op Aarde, zal het de biecht en alle onnodigheden uitschakelen. Die wonderen behoren de toekomstige mens toe, Christus stierf ervoor.

Dit wonder van God zal de geestelijkheid, die van verdoemenis spreekt, eens totaal uitschakelen. Zegt het u niets? Uw kerken krijgen dan een geheel andere betekenis. Niet één geestelijke is dan nog in staat onzin te lanceren, want het Goddelijk wonder spreekt voor hem! En eerst dan voelt gij u door God gedragen en komt het innerlijk leven tot Golgotha. Christus spreekt dan onmiddellijk tot het innerlijk leven, tot al het leven van God. Al uw priesterschappen houden op te bestaan, want de Eeuw van Christus heeft haar niet meer nodig. Voelt u iets van het grote en machtige wonder, dat aan deze zijde op zijn geboorte wacht? Straks zal ik u het ganse geheel verklaren.

Vroeger werden er profetieën geuit, maar ook deze voorspellingen behoren ertoe, ze komen uit dezelfde bron, want de meesters willen, dat gij, de massa en de mensheid ontwaakt. Waarvan en waarover ik vertel zijn geestelijke wonderen voor de Eeuw van Christus. Door deze wonderen spreken de Goddelijke wetten en niet één vraag zal onbeantwoord blijven. De Eeuw van Christus roept alle onbewusten het Goddelijk halt toe en tot deze behoort de kerk!

Ook de Jood moet hier in het schemerland ontwaken en die ziel heeft het als vele kerkgangers ellendig. Maar hier voelt de Jood zich niet achteruitgezet, in ons leven krijgt hij het natuurlijke gevoelsleven, indien hij zijn bedrog kan vergeten, zijn geloof naast zich neerleggen. Kan hij dat niet, dan staat hij stil in zijn ontwikkeling en is er van ontwaken geen sprake. Want de Messias komt niet op de wolken, de Messias heeft reeds op Aarde geleefd. Hier zoekt de Jood de ruimte op, hij begrijpt, dat die mist hier hem het halt toeroept. Dat is zijn hemel, moet hij ervaren, en hij bezit die door zijn mistachtig bewustzijn. Heel zielig is het, hem te zien zoeken naar de Messias. Deze ziel is blind geslagen. De heiden bezit niets, maar dit is beter dan zich in te graven in een bezit, dat geen bestaan heeft. De Jood stikt hier in dit schemerland, waarin hem alles moet worden geleerd. Maar dit stikken geeft hem het geestelijk ontwaken, als een nieuwe persoonlijkheid treedt hij dan naar voren en voelt hij zich gereinigd. Nu is uit hem weg de gedachte zijn eigen vlees te besnijden, want hij weet dat dit onzin is en aftakeling. Hij weet nu ook, dat hij z'n leven versjacherd heeft, dat hij leefde door het levensbloed van anderen.

Hij heeft in ons leven niets te koop, want de wetten van God sloegen hem z'n handel uit handen, zó, dat hij er zelf onder bezweek!

Het Joodzijn heeft aan deze zijde geen betekenis, want iedere ziel is van joodse afkomst. Het Jodendom bracht het christendom voort, dat eerst aan deze zijde bewezen wordt. In het schemerland leren wij het innerlijk van de aardse Jood kennen. Die levens hebben iedere geestelijke betekenis verloren, zover ging hun gesjacher, zó hebben de Joden zich uitgeleefd. Nog druipen zij van het christenbloed, nog stinken zij van de onrechtvaardigheden onder elkaar bedreven. Het is alweer de Eeuw van Christus, die de joden van alle volkeren het Goddelijk halt toeroept. Of dacht de Jood na de oorlog voor martelaar te kunnen spelen? U ziet het, deze oorlog heeft betekenis voor elkeen, voor al het leven van God in de ruimte. Elkeen krijgt een aanvaardbare levensles te leren, goed- dan wel kwaadschiks, de ontwaking komt voor elkeen. Het sjacheren kan de Jood op Aarde doen, aan deze Zijde is dat afgelopen. Honderdduizendvoudig roepen de wetten van God juist het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) het halt toe, want dit volk heeft zichzelf vervloekt. En die vervloeking hebben de kinderen van Abraham zelf over hun hoofden geroepen, Caiphas voltrok dit proces! In het schemerland gaat de Jood eigenlijk eerst beseffen, dat al het leven van God van joodse oorsprong is – en ook, dat het Sieg Heil van Adolf Hitler ook diende om hém wakker te schudden! Is dat zo onwaarschijnlijk, nu wij weten, door wie Christus gekruisigd werd? De wetten van God zullen het u aantonen, in het schemerland reiken ze u de hand of ze worgen u, maar dan is het uw eigen schuld, ge wilt dan uw aardse persoonlijkheid niet buigen! Toch heeft deze in ons leven geen betekenis, ook al stroomt er blauw bloed door uw aderen. Voor God en Christus hebben zelfs kronen geen betekenis. Is ook dit onwaarschijnlijk? Indien de mens echter ontwaken wil, staan de Engelen naast hem en voeren hem tot de Goddelijke wonderen. En die wonderen scheppen voor u een ruimte, waarvan de Jood in het schemerland echter geen begrip heeft; hij zoekt het nog steeds bij zijn kalotje en het rein gestreken overhemd van zijn voorvaderen. U voelt het zeker, zijn geloof heeft geen levende bezieling meer, het is versleten, het is aftands geworden. En dat door eigen schuld. Waarom kan de Jood Christus niet aanvaarden?

Gene Zijde is oneindig. Géén stap kunt ge in deze oneindigheid doen of ge volgt het voetspoor van Christus. Door Hem is de Eeuwigheid opgebouwd.

Christus kende de mentaliteit van de Jood. Hij noemde hem een farizeeër, een huichelaar, omdat deze in alles met Gods wetten in strijd is. De Jood in het schemerland staat voor deze realiteit, hier kan hij het door Christus gesproken woord niet loochenen.

Het schreeuwen van de Jood om zijn Messias zegt ons hier niets, wij laten

hem schreeuwen, totdat zijn stembanden het woord niet meer doorlaten en hij is als een rochelende gestalte, als het lijkwit van zijn kerk, want dit moet hem het ontwaken geven. Hij moet zich losmaken van zijn bewust stoffelijke, bedrieglijke, sjacherige ik, of hij tuimelt lager en lager, tot hij zijn gezicht verliest, doordat het hellegedrocht hem heeft omarmd.

Waar is de Messias? In u leeft Hij, en op Golgotha is Hij voor elkeen gestorven, ook voor de Jood! Zoek niet langer, lieve, lieve ziel van joodse afkomst, ziel van God, houd op Jood te willen zijn, want gij vervloekt uzelf. U moet, als wij, als iedere katholiek en protestant, als alle dogmatisten, Christus aanvaarden, u moet het leven van God leren liefhebben – of gij staat stil in de geestelijke ontwaking en dan is het onmogelijk, dat de Eeuw van Christus tot uw gevoelsleven spreekt. Is het dan niet beter dat u nu het hoofd buigt? Gij behoeft het dan aan onze Zijde niet te doen. Waar is de Messias? Uw vonk is door het leven van die Messias gezegend. U gelooft het nog niet? Breek dan nog maar langer uw Goddelijke-ik af. Of verkoop het, gij blijft dan Jood – om te stikken, om te verdrinken in uw zondige ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dat Christus op afschuwelijke wijze ombracht (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl).

Goddank, nu zijn we zover dat we het doel van Christus kunnen volgen. Dat, waar Mozes over sprak, waar hij en de profeten hun leven voor inzetten, gaat thans geschieden. De massa en de mensheid gaan tot geestelijke ontwaking komen. De enkeling is al verder, die heeft de eerste sfeer reeds bereikt. De Eeuw van Christus roept u toe: geleerdheid, die u naar de afgrond voert, heeft thans geen betekenis meer. Het halsstarrig weigeren te ontwaken geeft afstemming op de duistere hellen, men toont erdoor blind te zijn, doofstom. Het is heel hard te moeten bekennen fout te zijn, doch dit behoort toch, als al het andere, bij het geestelijk ontwaken, Christus heeft het gewild. Het wanbegrip, de intellectuele hoogmoed, het geestelijk dogma – dit alles sloeg wonden in het lichaam van Gods Heilig Kind en deed het angstig donker worden op Golgotha!

Leg het kuddediereninstinct af, wees in uw aardse weten niet waanwijs, maak u los uit de bekrompenheid van uw dogma's, word als het kind, dat ontvankelijk luisterend Christus' woorden genoot, want dan wordt u het Koninkrijk Gods gegeven, op Aarde zowel als aan deze Zijde! Ge zult dan mét Christus en dóór Christus tot in alle eeuwigheid daar zijn, waar Gods leven bloeit en groeit en waar Zijn licht uw leven verwarmt en opvoert. Het is te bereiken door de Eeuw van Christus te aanvaarden en deze te dienen. Gij hebt alles zelf in handen, want God schonk u Zijn Bewustzijn!

De volkeren der aarde als eigenschappen bezien

De volken beleven eenzelfde strijd. De volken zijn voor ons leven eigenschappen van de persoonlijkheid, die mensheid heet, zo zei ik u. Dat moet u thans duidelijk zijn. U kent nu het leven op Aarde, maar hoe zullen de volken voor deze persoonlijkheid handelen? Wie tot de goede eigenschappen behoort en welke de volken van (het Huis) Israël zijn, hebben wij op Aarde reeds kunnen vaststellen. Thans staan wij voor de eigenlijke afstemming van elk volk.

Engeland is de eigenlijke stam Mozes, leerde ik u al, het vertegenwoordigt de persoonlijkheid voor de mensheid. Alle andere volken zijn karaktereigenschappen van Engeland en moeten tot eenheid komen. Dit wil niet zeggen, dat Engeland overheersen moet. Het spreekt vanzelf, dat Engeland, als de eigenlijke stam Mozes, liefde moet geven, op straffe dat andere eigenschappen in opstand komen. Deze persoonlijkheid wilde thans het goede, Engeland wilde geen oorlog. Dat staat vast! (Het Huis) Israël vecht voor het goede, vecht om de rust en de vrede op Aarde te verzekeren. In alle eeuwen heeft Engeland oorlog gevoerd, maar daarachter stond het doel van de meesters de mensheid tot eenheid te brengen. Maar er zijn eigenschappen als volken, die zelf willen overheersen, en dat kan niet. Dat is uitgesloten! Wie desondanks in opstand komt, zal gedwongen worden het hoofd te buigen, naar de geschiedenis van (het Huis) Israël bewijst. Dit hadden Duitsland, Japan en Italië kunnen weten. Niet om niets kreeg Engeland de sleutels van de Aarde in handen, de vestingen voor Europa. De heidense volken als karaktereigenschappen kunnen deze taak nimmer overnemen, zij is door de Engelen aan deze zijde voor (het Huis) Israël bevochten. De heidense volken zullen tot (het Huis) Israël moeten komen en niet (het Huis) Israël tot de heidense eenheid, want deze eenheid heeft voor God en Christus geen betekenis. Zij vertegenwoordigen de afbraak, de overheersing en de vernietiging. (Het Huis) Israël daarentegen vecht voor de rechtvaardigheid! Is het niet wonderbaarlijk, dat alles toch astrale betekenis heeft op Aarde? Aan deze zijde is dat te volgen. Ge weet nu waar de eigenlijke stam Mozes leeft. Dacht u, dat hij uitgestorven was? Dat God al dat bloed voor niets had laten vloeien? De mensheid gaat door de duisternis naar het licht.

Zie nu al de volken als eigenschappen, ga dan tevens na welke betekenis deze eigenschappen voor (het Huis) Israël hebben. Amerika en Engeland zijn samen (het Huis) Israël, deze grote en bewuste eigenschappen zijn eigenlijk één massa, één volk, ze vertegenwoordigen één toestand voor de

mensheid. Ze zijn vader en moeder voor al de kinderen van (het Huis) Israël, voor al de volken, en geven leiding. Deze karaktereigenschappen hebben de persoonlijkheid gemaakt, haar opgebouwd. Zo Amerika niet tot (het Huis) Israël behoorde, u voelt dit zeker, zou u nog in de tijd van Mozes leven. De eigenlijke (stam) Mozes heeft zich gesplitst, dit moest geschieden, het was noodzakelijk. Nu komen deze volken bijeen en overwinnen de heidense volken, die karaktereigenschappen, welke het kwaad nog vertegenwoordigen en zelf willen heersen. Maar er valt in de Eeuw van Christus buiten (het Huis) Israël om niet te heersen, Christus roept al die eigenschappen het geestelijk en Goddelijk halt toe. En dat is nu voor alle volken op Aarde de hogere bewustwording en uw strijd op leven en dood!

Onfeilbaar is het Huis Israël, het plan van de meesters, op Aarde opgebouwd. De volken zijn tezamen gebracht. Daarvoor zijn die oorlogen bevochten. Uw technische wonderen gaven u die zekerheid. Mozes kon dat in zijn tijd niet bereiken.

Duitsland, Japan en Italië moeten voor de mensheid nog ontwaken. De kleine volken hebben geen betekenis, zij sluiten zich vanzelf aan. Wie nog niet bewust is voor de mensheid en voor (het Huis) Israël, zal in deze strijd zover komen, het is een gang door de duisternis naar het weten en het geestelijk ontwaken. Nu zullen al die kleine volken handelen, zoals (het Huis) Israel heeft gehandeld. Duitsland, Japan en Italië willen beslist naar het land van haat terug. Maar de persoonlijkheid, die zich daarvan los gevochten heeft, wil dit voorkomen, zij voorziet de teruggang en de knechting van de gehele mensheid en vecht thans tegen die nog onbewuste eigenschappen een strijd op leven en dood. Die heidense volken als eigenschappen wilden de persoonlijkheid in de slaap overvallen, doch nu is (het Huis) Israël wakker en bewust. De rust heeft de persoonlijkheid goed gedaan. Hoe verschrikkelijk de kwade eigenschappen zich ook ontplooien, toch kunnen zij de persoonlijkheid als (het Huis) Israël niet overwinnen, want deze heeft de eerste sfeer in zicht. Heel (het Huis) Israël verzet zich tegen de heidense overheersing, en zo zien de lagere eigenschappen op Aarde zich het goddelijk halt toegeroepen.

Al de grote oorlogen hebben dus één betekenis: het loskomen van het kwaad. De persoonlijkheid is genoeg gemarteld, de afschuwelijke duisternis heeft dit leven bewust gemaakt, het winst gebracht aan liefde. 1914-1918 gaf (het Huis) Israël en de andere volken ontwaking, doch Duitsland haatte en bleef haten. Als Duitsland het trotse hoofd had kunnen buigen, zou u thans vrede en rust op Aarde hebben gekend. Maar dit volk zou nog éénmaal terugkeren – en u beleeft thans hóe het terugkeert. Nooit heeft een volk zich zo tergend-gemeen aan de mensheid getoond als het Duitse. Nimmer is een volk tot zulk een dierlijk gedoe vervallen. Duitsland is des duivels en behoort

tot het land van haat. Mag men zulk een volk volgen? De volken, die het deden, bewijzen erdoor, hoe laag ook de eigen afstemming is.

Waarom is deze oorlog zo fel? Waarom heeft Hitler zulk een ontzaglijke macht gekregen? Is u dat thans duidelijk geworden? De feiten spreken voor zichzelf. Nog is de eerste sfeer niet bereikt, maar spoedig zal de mensheid als (het Huis) Israël aan deze geestelijke taak beginnen. Christus, als hoogste meester in Gods ruimte, heeft de enkeling, de massa en de mensheid tot deze strijd gedwongen – zonder hem zou de gehele mensheid nog in het land van haat leven. Waarom is Christus anders naar de Aarde gekomen? Om zich voor niets te laten afmaken? Duizenden jaren reeds vecht het kind van (het Huis) Israël tegen de heidense volken. Maar de geleerden en schriftkenners, die van die heidense volken deel uitmaken, weten van de hogere zin van die strijd niets af. Zijn zij zo blind? Was hun studie zo onvolkomen? Waarom verhieven zij hun stemmen dan niet en zetten zij niet alles van zichzelf in om hun volken tegen te houden op de weg, die hen naar de afgronden van de hel voert? Hun volken tonen God niet nodig te hebben, en zó zullen zij door hun onkunde en onbewustzijn te gronde gaan. Die verschrikkelijke les zullen deze machtige volken te aanvaarden krijgen, het komt zo ver! Dit zal geschieden door de wetten van Moeder Aarde, of dacht u dat God al Zijn leven voor niets schiep? Hebben Moeder Aarde en Haar kinderen geen betekenis? Denk toch even verder en ge staat voor die kosmische en Goddelijke betekenis! Door in Christus te gaan komt u achter de zin van dit Goddelijke raadsel.

Christus, Christus! – door hem kunt ge de wetten Gods leren kennen. Door Zijn Eeuw zullen zij tot uw hart gaan spreken. Als ge u openstelt en u ontvankelijk toont!

Adolf Hitler heeft Europa op de knieën willen brengen, hij overviel (het Huis) Israël daartoe in de slaap. De volken, die kinderen van (het Huis) Israël zijn, zien ras in wat het kwaad bereiken wil en ze snellen toe. Duitsland moet dit aanvaarden. Al scheldt het nog zo hard, het helpt niet. De andere karaktereigenschappen zetten alles van het verkregen bewustzijn in, want deze persoonlijkheid wil naar de eerste sfeer!

En dan geschiedt het wonder van deze eeuw, het ongelooflijke: God grijpt in. God als het Goede, als de bewuste meester aan deze Zijde, grijpt in en verleent deze omhoogstrevende persoonlijkheid hulp. Dit is voorspeld, uw Bijbel zegt het duidelijk.

Er is nog een eigenschap voor de mensheid, die tot de duisternis behoort. Dat is Rusland. Ook dit volk moet nog ontwaken in de geest, het is nog niet begonnen zich los te maken van het land van haat. De overheersende massa is er zich nog niet bewust van de eigen kracht, maar bezit toch de oerafstemming, het natuurlijke instinct. Als Duitsland die persoonlijkheid aanvalt –

en u zult dit beleven – zal die massa tot bewustzijn komen. Gene Zijde is dan bij Stalin. Stalin heeft reeds lang uit onze wereld het bevel gekregen zich gereed te maken. Rusland ziet goed in, dat die eigen soort het overwinnen wil. Duitsland weet echter niet, dat die oerkracht zó paraat is. Terwijl Duitsland bezig is (het Huis) Israël neer te halen, treft Rusland zijn laatste toebereidselen. Hoe ontzettend dom, hoe verschrikkelijk onbewust Hitler en de zijnen gehandeld hebben, zal hij aanstonds moeten aanvaarden, als hij ertoe overgaat Rusland aan te vallen. Want Duitsland versnippert zich. *Niet Engeland, maar Rusland – de eigen soort – is voor Duitsland het grote gevaar.*

Als Duitsland in gevecht komt met het Russische rijk krijgt (het Huis) Israël even gelegenheid zich terug te trekken om zich van zijn opgelopen wonden te herstellen. Zo dit wonder niet geschiedde en Duitsland en Rusland elkander hadden begrepen, zou niet alleen Europa, maar ook Amerika zijn vernietigd. Geen volk zou ooit tegen die samengebundelde, gewelddadige krachten hebben kunnen standhouden. Dit zal en moet echter niet!

Rusland is gereed, daarbij geholpen door de meesters. En nu u weet, dat wij aan onze Zijde een ziel uit het land van haat nimmer helpen, alleen omdat zij niet voor hogere gevoelens openstaat, moet u kunnen aanvaarden, dat wij gezien hebben, *hoe Rusland bezig is zichzelf los te maken van de eigen sfeer en levensafstemming.* De meesters zouden Rusland anders nimmer tegenover Duitsland kunnen stellen! Door zijn snelle en verpletterende overwinningen op de volken van (het Huis) Israël overheerst Duitsland nu ook in het schemerland. Volgens de wetten van God is dit ontoelaatbaar. Wij kunnen niet in twee sferen tegelijk leven, wij moeten in onze eigen toestand blijven of bezwijken.

Een hogere sfeer laat zich de wetten niet voorschrijven door een lagere, want zulks is niet mogelijk, aan onze Zijde niet en op Aarde niet. En toch wilde Hitler dat. Het zal de oorzaak zijn van zijn bezwijken! Dat hij en zijn volk dit niet begrepen is alweer heel eenvoudig: de mentaliteit van het land van haat is niet in staat zulks te begrijpen.

Rusland zal nimmer op eigen kracht kunnen overwinnen, het behoeft daartoe de hulp van de andere volken, van Amerika en Engeland voornamelijk, de hoofdeigenschappen van (het Huis) Israël. Rusland leeft tussen goed en kwaad, het zal het moeilijk krijgen tegen het intellectuele kwaad, dat Duitsland is. Met de steun van (het Huis) Israël zal het de Duitse legers evenwel op de knieën dwingen.

Door deze strijd zal Rusland zich naar het hogere leven opwerken en zich losmaken van de eigen sfeer en levensafstemming, om zo een machtige eigenschap voor het Huis Israël te worden. Als het zover is, zal ook Duitsland tot rust gekomen zijn en de massa daar hebben geleerd, dat in de Eeuw van

Christus geweld en overheersing onduldbaar en onmogelijk zijn, het zal dan ook het kwaad in zich overwonnen hebben.

Dit gigantische proces zal dan tot stand gekomen zijn door de geestelijke politiek van de meesters. Rome als machtig kerkelijk middelpunt had hierin zeker een belangrijk aandeel kunnen hebben, maar het was er niet toe in staat. Rome volgde de stoffelijke politiek en brak zichzelf erdoor af. Nu kan het geen rol van betekenis meer spelen in dit ontzagwekkende gebeuren. Rome is stervende, de toekomst zal het de mensheid te zien geven. Rome staat stil in ontwikkeling, reeds eeuwenlang wroet de kerk in het onbewuste. De geestelijke sensitieven daar geloven niet, dat wij als mensen in het eeuwige leven voortgaan en toch met de aarde in contact kunnen blijven. Onze astrale wereld wordt voor duivelsgedoe uitgekreten. De Goddelijke wonderen, waarvan ik u sprak, zullen het haar echter wel anders bewijzen. De kerk kan de mensheid niet leiden in de doolhof van vragen, waarin deze nu ronddwaalt. Is het dan zo onnatuurlijk, dat zij zich afkeert van deze geestelijke „gidsen" en zonder zich door deze te laten intimideren elders naar het antwoord zoekt op de levensvraag: „Waarheen voert het leven op Aarde de mensheid?"

Ik hoop u nu duidelijk te hebben aangetoond, dat al de volken der Aarde in deze strijd de eigen levensafstemming moeten aanvaarden, eraan ontkomen is niet mogelijk. Zich anders voordoen dan men in wezen is, boven zijn geestelijke stand leven – het is uitgesloten. Holle heilige praatjes en maskers dragen duldt de Eeuw van Christus niet. Door zijn handelingen geeft een volk zich aan de andere eigenschappen bloot. Zo moet het u thans mogelijk zijn de geestelijke afstemming van een volk te bepalen.

Kent u thans de mentaliteit van Rusland, van Frankrijk? Kent u die van uw eigen (Nederlandse) volk? Alle leven tussen het land van haat en het schemerland. De ene karaktereigenschap is iets sterker, iets bewuster dan de andere, maar elk wordt nu opgetrokken om bij te kunnen dragen tot het geluk van de aardse mensheid.

Daartoe moet het Duitse intellectuele kwaad zijn levensmogelijkheid ontnomen worden. Hitler en zijn soort zijn demonen, zij bezitten geen grein liefde voor God en Diens heilige schepping, hun idealen zijn als vergif voor alle volken. Maar straks wordt deze soort overwonnen, zij vroeg erom te worden uitgeroeid. Rusland zal dan met het goede Duitse kind één weg gaan, ook al moeten zij zich de mentaliteit van (het Huis) Israël nog eigen maken. Dit zijn wetten van God, die door de volken der Aarde zullen worden beleefd. God waakt over de mensheid. Dit is een heilige en onaantastbare waarheid, die ieder mensenkind eens als zodanig zal erkennen. Zij bereikt u uit het leven na de dood en het is Christus, die er met Zijn Heilige Leven achter staat.

Als God goedvindt, dat Rusland (het Huis) Israël helpt overwinnen, wat

wilt gij hier dan nog tegenin brengen? Geef u toch over aan deze wetten. *Aanvaard thans, dat Engeland oorlog voert om de volken der Aarde tot eenheid te brengen. Engeland weet dat zelf niet eens, straks, als het geweld zwijgt, zal Engeland van de meesters deze wijsheid ontvangen. Het zal dan de zin kennen van zijn strijd en zijn offers.*

De landen, die nu het meeste slaag krijgen, offeren. Zij hebben het grootste karma te ondergaan óf zij vechten voor het goede en om zich van het schemerland los te maken, want ook hiervoor is strijd nodig. Vergeet niet, dat nog niet één volk de eerste sfeer heeft bereikt, en ge leerde zostraks, hoeveel leed en smart, hoeveel strijd het kost om zich uit de lagere sferen los te maken.

Rusland zal, als het door de eigen soort is overvallen, spoedig weten, hoe het land van haat leeft en hoe die mentaliteit handelt. Hierdoor zal Rusland het nodige leren. Die leerschool spreekt voor het verdere leven, ze bewerkstelligt het ontwaken in de geest. Rusland zal alles inzetten om dat vreselijke oord zo spoedig mogelijk te verlaten. Stalin heeft dit te aanvaarden en moet er zijn hoofd voor buigen, want de wetten van God spreken thans tot al zijn volgelingen. Zo heeft ieder land, al naar zijn afstemming, bewustwording en karmische wetten, het zijne mee te maken.

Het „Übermenschen"-intellect heeft voor deze wereld geen betekenis, wij weten nu, dat er geen Übermenschen op Aarde leven. Deze mentaliteit is onbewust. *Daardoor zal Duitsland in zijn gulzigheid stikken!*

Valt u nu niet het goede Duitse kind aan, het kind van (het Huis) Israël heeft geen schuld aan dit verval. Alle volken bezitten de goede soort, kinderen van (het Huis) Israël, die God liefhebben, die niet kunnen haten, doch het eigen leven willen opvoeren tot Golgotha. Ook gij hebt daartoe tijd en leven gekregen, geef dus nu ook hun de gelegenheid zich te herstellen, geef hun de mogelijkheid hun goede wil te tonen. Zo zult ge hen en uzelf dienen en van gevoel tot gevoel één worden. Door zo te handelen zult ge u een waarachtig christen tonen. Hoe handelde Christus? Hij vergaf zijn beulen van ganser harte! Zult ú dan het Duitse kind van (het Huis) Israël niet willen aanvaarden?

Zoals de enkeling handelt, zullen de volken der Aarde moeten handelen. Niet één volk kan eraan ontkomen. Rusland zal het beest met al zijn koppen vernietigen, maar daarna zal het zijn aanvallers en kwellers toch moeten kunnen vergeven. Mét Rusland zal (het Huis) Israël eens het Lam Gods op de handen dragen en dan zal er welbehagen zijn in de mens van de gehele wereld. Zij, die u voorgingen naar het Hiernamaals, helpen u daarbij. Wanhoop dus niet, alles gaat naar wens. Alle volken moeten goedmaken, uw volk ook, maar bedenk, dat wat u ook wordt opgelegd, het niet meer zal zijn dan u aan Oorzaak en Gevolg heeft geschapen. En bij het beleven ervan zult gij

geestelijk groeien, wat wil zeggen, dat ge u losmaakt van het schemerland.

Opwaarts dus naar de eerste sfeer, het Koninkrijk Gods op Aarde en aan deze Zijde. De hemelen van God zijn geopend voor elkeen, die het goede wil en volbrengt. Zo zeggen het de astrale wetten voor de enkeling, de massa en de mensheid.

Vroeg of laat staat ge voor deze werkelijkheid. In de Eeuw van Christus moet ge tot een besluit komen, het goede te volgen, dan wel te volharden in het kwaad. U moet kleur bekennen, u moet kiezen. Zo ge het niet zelf kunt, wordt u ertoe gedwongen. In deze Eeuw voltrekt zich dit en niemand, die aan die werking ontkomen kan. Niet één ziel van God kan thans nog langer een eigen weg bewandelen en zijn medemensen negeren. De volken zullen elkaar moeten zoeken en dienen, de volken en gij, de enkeling.

Vergeet en vergeef. Deze gevoelens brengen u naar de eerste sfeer. Zij voeren u in de armen van Christus. Gun elkander alles, deel uit, al is het dat, wat gij denkt zelf nodig te hebben. Stel u open voor onze wereld en voor de wetten van God, die wij daar leerden kennen. Ook wij hebben uw weg moeten bewandelen. Geen voetstap wordt u en ons geschonken, ook de massa en de volken niet. Zullen de volken niet schreien van geluk, als ze weten, dat al de offers, die zinloos schenen, het zaad blijken, waaruit het eeuwigdurende geluk voor de mensheid zal opbloeien? Als ze weten, dat ze niet voor niets gevochten hebben? Dit zal voortaan uw levenswijsheid worden. Ge zult eruit putten, u erdoor gedragen weten. Wij zullen u en de volken helpen bij uw strijd om een hogere bestaansvorm. Wij leefden eens op Aarde en wij hebben nog steeds aan Haar goed te maken. Zij schonk ons schatten, is het dan zo onnatuurlijk, dat wij nu iets daarvoor terugdoen? Dit zou in strijd zijn met Gods wetten?

Om de eerste sfeer binnen te gaan, moeten u en de volken, die zich hier zagen ontleed, het hoofd buigen en onze analyse aanvaarden. Wij hebben niet één volk ontzien, stelden geen volk boven het andere – zó wij die hier beschreven (hebben,) zijn de levensafstemmingen van de volken en niet anders. U kunt ons niet op één leugen betrappen, wij kwamen tot u als boodschappers van Christus. Het bewuste kind Gods sprak tot uw leven. Het is ons doel op te bouwen en niet af te breken!

Zo God het wil, zullen uw ogen en die van de volken der Aarde thans opengaan en zal er rust, vrede en begrijpen komen in uw harten!

Naar de eerste sfeer — het ontwaken aan Gene Zijde

Wij zullen nu verder en hoger gaan en het schemerland verlaten. Zo wij het ontwaken in de wetten van God willen beleven, moeten wij wandelend verdergaan. Een geest van het licht kan door wilsconcentratie hoger gaan, hij zweeft door de ruimte en kan in één seconde zijn doel bereiken. Maar doordat de concentratie op het voortzweven ingesteld is, lost het leven in de natuur voor hem op. Wij gaan nu liever langzaam verder om onderweg te mediteren en beleven zo het ontwaken van de natuur en ons eigen leven. Van het schemerland voelen wij ons bevrijd. Dat oude, nietszeggende leven en bewustzijn hebben wij volkomen afgelegd. Het hogere in ons leven is verdiend en niemand is in staat het ons af te nemen. De wetten van God voor dit leven zijn ons geopenbaard. Het astrale weten hebben wij ontvangen. Onmiddellijk wordt ons duidelijk, dat, wat wij voor anderen deden, tot ons eigen leven is teruggekeerd. Wij dienden het leven van God en dachten, dat wij ons voor anderen hadden ingezet. Nu blijkt, dat wij niets voor anderen hebben gedaan, want door dit dienen maakten wij ons het bezit van de eerste sfeer eigen, het machtige licht van de eerste hemel in het leven na de dood.

In deze natuur zullen wij het nieuwe leven en bewustzijn waarnemen. Die bezieling is in ons gekomen. Wij zijn vol vertrouwen heengegaan en voelen ons opgewekt en gelukkig. Van hetgeen achter ons ligt hebben wij afscheid genomen. Deze hoge evolutie leeft in ons, we zijn voorbereid en putten thans uit dit nieuwe weten en begrijpen nu tevens, dat hoger gaan steeds mogelijk is. Wij gaan voelen, hoe de eerste sfeer en de volgende hemelen zijn opgebouwd en dat wij een weg volgden, die wij móesten volgen en die tot God voert. *De hele mensheid zal dit moeten aanvaarden. Haar strijd van thans is het gaan naar de eerste sfeer!*

Onze eerste schreden op de weg omhoog voeren ons naar openbaringen. Wij zien het leven in de natuur ontwaken en dit ontwaken is tevens in ons zelf gekomen. Er ontbloeit leven rondom ons en wij zien bloemen, die in het schemerland nog niet konden groeien, omdat daar de bestaansmogelijkheid ontbrak. Hier kunnen wij ruim en diep ademhalen, een overgelukkig gevoel komt in ons. Door deze verandering voelen wij ons sterker geworden, onze levensadem wordt krachtiger en in ons denken en voelen komt meer diepte. Wij staan thans open voor reine liefde, deze goddelijke macht overheerst nu reeds ons leven. Een hogere kracht heeft ons in het eigen leven opgetrokken en voert ons naar de eerste sfeer.

„O God, hoe moeten wij U danken!”

Die woorden willen wij steeds weer uitspreken, ze zijn een gebed, dat ons leven verlaat en regelrecht tot God zal opklimmen. En toch hebben wij de eerste sfeer nog niet bereikt.

Wij denken thans terug aan de duisternis en zien nog het schemerland in al zijn verschrikkingen voor ons. Wat wij ervoor moesten dragen, schijnt ons thans onmenselijk zwaar toe, hoe vaak zijn wij niet bezweken? Maar toch hebben wij ons van de ellende van onze eigenschappen kunnen losmaken en leerden zodoende deze heiligheid kennen. Leed en smart bereidden de weg voor het verdere opwaarts gaan, we werden gebroken en geslagen, maar geheeld kunnen wij thans met dankbaarheid in ons hart jegens de broeders en zusters aan deze zijde de eerste astrale hemel binnentreden. Nu laten wij die verschrikking los, wij willen nu leven!

Hetgeen in ons komt overweldigt ons. Jubelend is het! Hiernaar hebben wij eeuwen verlangd, we geloofden niet, dat het bestond. Ondanks alles is het gekomen. God is liefde! Nu twijfelen we niet meer, wij knielen neer om Hem voor Zijn geschenken te danken. Heerlijk bewustzijn is er in ons leven gekomen, wij zijn stralend gelukkig, dat wij tot dit leven behoren. Deze blijheid verjongt ons.

„Ga in," horen we in ons. „Ga nu in de eerste sfeer. Treed Mijn Koninkrijk binnen. Keer terug tot Mij."

Deze hemelse vreugde zullen de enkeling, de massa en de mensheid op Aarde beleven. Als deze oorlog voorbij is, komt het! Dan begint de mensheid aan deze wandeling naar de eerste sfeer, dan begint men op Aarde aan geestelijke opbouw en komt het ontwaken. Dan ontspringt er vreugde en geluk in de harten van de mensen. De gehele mensheid zal jubelen, ze weet nu waarvoor deze strijd gevoerd is. Gods leven zal dan de grote openbaring voor de mensheid zijn!

Ons gebed is innig en diep, wij zijn er heilig van overtuigd, dat God ons alles van Zichzelf geschonken heeft. De lichtstralen uit de eerste sfeer overstralen ons leven, de natuur wordt steeds mooier. Bloemen en vogels lachen ons toe en spreken tot onze nieuwe persoonlijkheid, wij worden van gevoel tot gevoel met hen één. Dit is het aanvoelen, het overgaan in het andere leven, het is de hogere bewustwording. In het schemerland voelden wij ons armoedig, daar leefden wij onder de grond, nu staan wij midden in bloeiende natuur, nu is ons leven geheiligd.

De mensheid op Aarde ontvangt dit ook, uw strijd brengt het u. Het is de geestelijke bewustwording. Zij komt straks op Aarde. Maar de wandeling van de mensheid duurt wat langer, zij kan enige eeuwen duren, eerst dan is de eerste sfeer bereikt. Maar wat zeggen enige eeuwen, nu wij weten, dat deze ontwikkeling duizenden eeuwen heeft geduurd? De enkeling kan de eerste

sfeer in korte tijd bereiken, indien deze persoonlijkheid ernstig aan zichzelf werkt, indien álles wordt ingezet. De mensheid doet er dus langer over, duizenden oorlogen zijn ervoor nodig geweest om deze hoogte te bereiken, toch is deze bewustwording gekomen. Nu staat de mensheid voor het laatste probleem en worden ál de lagere eigenschappen overwonnen.

In deze eeuwen wordt het Koninkrijk Gods op Aarde gebracht. Wie dan op Aarde is kan zeggen: het leven is de moeite waard om geleefd te worden, die mensen voelen zich gelukkig. Het mensdom heeft zich de geestelijke liefde eigen gemaakt en kan thans aanvaarden. De wetten van ons leven komen op Aarde, elkeen wordt astraal bewust. Miljoenen zielen volgen nu één weg en beleven het *één voor allen en allen voor één!*

Dat, wat wij aanstonds zullen ontmoeten, wordt het bezit van de mensheid. Het leven lacht ons toe en wij buigen het hoofd voor alles in de natuur. Het leven van God glimlacht ons toe en dat heeft grote betekenis. Wij voelen dat mens en dier hier voor elkaar openstaan, en dat wondere gevoel hebben wij ons eigen gemaakt. Het is het overheerlijke gevoel niet meer alleen te staan in deze ruimte, waarvan wij de wetten zullen leren kennen. Iedere hartstocht is uit ons weg, heeft plaats moeten maken voor dit zuiver geestelijk gevoel en gedachtenleven. Dit is het geestelijk ontwaken! Thans beseffen wij zo heel goed Gods wil, dat wij tot Hem zouden terugkeren, thans openbaart het zich in ons. Nu kan de liefde van de eerste sfeer de persoonlijkheid overstralen, het is niet meer mogelijk, dat wij ons hierin vergissen. De wetten spreken! Christus, zo voelen wij, heeft met miljoenen zielen deze reinheid opgebouwd. Het „Wie Mij volgt, ontvangt het Eeuwige Leven", is voor ons werkelijkheid geworden. Die woorden leven voor ons. Nu begrijpen wij, dat het niet mogelijk is stukken over te slaan, het opwaarts gaan wordt innerlijk beleefd. En niets houdt ons thans meer tegen, dit is ons verkregen bezit!

Het uitspansel verandert, daarginds ligt de eerste sfeer. Duizenden zielen gaan met ons en zullen er binnentreden. De natuur wordt steeds ijler en schoner, haar stilte treft ons, heiligend is deze invloed. Het uitspansel van de Aarde is hierin niet waar te nemen, wij weten echter, dat wij daarin kunnen terugkeren, zo we het willen, die genade heeft God ons geschonken. Wij zijn thans stoffelijk en geestelijk bewust. Ons innerlijk leven is in harmonie gekomen met de oneindigheid, met deze levensgraad, die de eerste sfeer is. Het is ons duidelijk dat, zo wij niet aan deze strijd waren begonnen, het schemerland ons nog steeds gevangen zou houden, hetgeen straks ook de mensheid zal aanvaarden. Door het vele leed en de grote smart kwamen wij zover. Door leed en smart, door de duisternis naar het licht – zó was onze weg!

Door Duitsland is dit geluk tot stand gekomen. Het is het verkregen bezit van een mensheid, die daartoe door zeeën van ellende moest gaan. Indien

God aan deze strijd een einde had gemaakt, de gebeden had verhoord, zou de mensheid nog steeds in leegte en ellende leven. Nu is dit stadium door toedoen van Hitler voorbijgegaan. De meesters waakten, brachten op Aarde ellende, maar die ellende hielp u loskomen van het land van haat en schonk u het verdergaan in de geest, het geestelijk ontwaken en het betreden van de eerste sfeer. Op eigen kracht zou de mensheid er niet zijn gekomen. Als uw gebeden verhoord waren geworden, zou de menselijke evolutie hebben stilgestaan en dat kan niet! Steeds weer kwamen die vreselijke tijden voor de geestelijke ontwaking. Deze oorlogen bouwden aan de mens, daardoor ontwaakte het innerlijk leven van de mensheid. Nimmer zou er anders aan al die duisternis een einde zijn gekomen, nu lost zij volkomen op. De demonen van de hel worden thans overwonnen. Omdat God wilde, dat Zijn Leven tot Hem terugkeerde, bracht Gene Zijde voor de mensheid strijd en kwamen er technische wonderen om haar in één strijd te betrekken. Dat is nu geschied!

Nu wij dichter bij de eerste sfeer komen, valt het aardse leven van ons af, wij gaan nu geestelijk denken. Het Koninkrijk Gods straalt ons tegemoet.

De hogere eigenschappen in ons leven treden naar voren. Voordien was dat niet mogelijk, in het schemerland voelden wij ons levend dood. Een geestelijk wonder heeft zich aan ons voltrokken. Open zijn wij voor alles. Uiterlijk overstraalt ons dit leven, al deze heiligheid. Hetgeen ons wacht is machtig. Hiervoor hebben wij ons eigen *ik* vernietigd, de leugen en het bedrog in ons gedood en de haat uit ons leven verbannen. Dat, wat wij nu zijn, kwam ervoor in de plaats. Wij voelen die levende kracht door ons bewustzijn stralen en zij is ons betere ik. Wij zien en weten nu, dat wij ten goede zijn ontwikkeld, het duistere in ons hebben wij overwonnen, afgelegd!

De poorten van de eerste sfeer zijn nu niet meer gesloten, wij mogen het Koninkrijk Gods binnentreden.

Wij volgden Christus. Wij zien voor ons, hoe de allereerste mensen aan de sferen van licht hebben gebouwd, hun werken en dienen hebben wij moeten volgen en we leerden toen al deze wonderbaarlijke wetten kennen. Ook de menselijke geschiedenis van Mozes af ligt open voor ons, wij lezen daar in en het geweldige probleem leeft als het Koninkrijk Gods voor ons. Dit behoort ons thans toe. Voor ons is er geen God meer die Zijn kinderen verdoemt, die opvatting behoort tot het onbewuste leven. Wij hebben deze verdoemenis leren kennen. De mens heeft zichzélf verdoemd, maar niemand gaat verloren, iedere ziel in de ruimte keert tot God terug.

Maar nu mogen er geen omlaaghalende gedachten in ons zijn, want dan sluiten de bloemen hun kelken, ja, verwaast deze sfeer voor ons. Wij moeten in harmonie blijven met deze voor ons nieuwe wetten, die tot de eerste sfeer en het geestelijk ontwaken behoren. Het leven in deze sfeer vraagt van ons

het open-zijn te aanvaarden en wij willen dit gaarne en zuigen ons van de heiligheid hier vol.

De eerste sfeer is als bij u op Aarde een zonnige zomermorgen, wanneer de natuur in reine rust ontwaakt, wanneer u voelt, dat alles tot u spreekt, u toelacht, zodat gij rondspringt van geluk en het leven de moeite waard vindt om geleefd te worden. Dat is de afstemming van de eerste sfeer. En toch, deze beschrijving is armoedig, het astrale leven is niet te beschrijven, dit moet u zelf kunnen beleven. Bloemen zenden hun heerlijke en verfrissende geuren tot ons, vogelen zingen ons blij en verwachtend toe en zetten zich op deze uitgestoken handen neer. Dit leven voelt zich één met het onze, het weet, dat wij de overwinning op ons zelf hebben behaald. Groots is alles, wat wij van hieruit waarnemen. Wij hebben er geen ogenblik aan kunnen denken, dat alles zo ongelooflijk zou zijn. We zien de tempels oprijzen, ze zenden het eigen licht over al het leven hier uit, majestueus zijn deze gebouwen en wij zullen straks weten, wat zij te betekenen hebben.

Dit wacht de gehele mensheid op Aarde! Het is het betreden van de eerste sfeer, maar dan leeft de mensheid in het Koninkrijk Gods! Wij zien de mensen in prachtige gewaden gekleed, deze gewaden stralen licht uit, het licht van het wezen, dat deze reinheid bezit. Schoon is de mens in dit leven en van deze afstemming. Wij weten nu, dat wij de grens van de eerste sfeer hebben overschreden en zullen nu het ene wonder na het andere beleven. Diep en waarachtig is dit leven, geestelijk rein en vrij van iedere hartstocht. Het trekt ons op en wij gaan verder, steeds dieper dit leven binnen en voelen ons nu tot eenheid komen. Bij iedere voetstap worden wij overweldigd door een pracht, die onze levensadem versnelt. Wij zuigen de reine krachten hier in ons op. Hoe voelt zich de mens in de eerste sfeer? In deze toestand, in deze wereld kan geen hard woord meer gesproken worden. Iedere gedachte wordt door ons gewikt en gewogen vooraleer wij haar uitzenden. In deze sfeer leeft het leven voor Christus en voelt zich één met Hem. En dat heeft God gewild, maar het is niet op Aarde begrepen. Wij willen danken en doen het ook:

„O, God van al dit leven, hoe moeten wij U danken? Dit behoort ons toe! Wij mogen weten! Wij zullen nu Uw leven niet meer bezoedelen. Wilt U ons vergeven? In ons leeft heilige en reine liefde!"

De meesters van deze zijde verwelkomen ons en reiken ons de hand, zij weten, welke strijd wij hebben gestreden. Glimlachend treden zij ons tegemoet en wij zien naast hen al onze vrienden en geliefden van vroeger, die al vóór ons aan de strijd zijn begonnen. Wij omarmen elkaar en schreien als gelukkige kinderen om al deze ongelooflijke zaligheid en komen niet van elkaar weg, we zijn thans eeuwigdurend verenigd! Niets rukt ons meer uit elkaar, God heeft dit zo gewild nu wij Zijn Koninkrijk bereikt hebben.

Dat enorme geluk komt straks op Aarde. Daarvoor wordt thans gevochten, daarvoor is geleden, zoals er nog nimmer geleden is! Miljoenen eeuwen heeft Moeder Aarde op deze gelukkige eenheid gewacht. Adolf Hitler wilde deze geestelijke eenheid ook op Aarde brengen, maar op Germaanse wijze, hij keerde ervoor terug naar het oerwoudstadium. Maar dat is de bedoeling niet. Zo hebben wij de wetten van God niet leren kennen, de menselijke evolutie volgde een andere weg. Adolf Hitler diende dan ook de afbraak, de mensheid de geestelijke opbouw! U ziet thans, hoe waanzinnig zijn bewustzijn is. Toch bracht hij u het schaduwbeeld van de werkelijkheid. De toekomst zal dat bevestigen en dan ontwaakt de mensheid voor de Goddelijke wetten.

In de eerste sfeer dient al het leven, daar staat de massa voor de enkeling open en dit is door Christus ontvangen. Ook dit komt op Aarde!

Voor de Aarde is deze massa (het Huis) Israël, zij trekt uw leven tot zich. Dan komt de geestelijke eenheid van de eerste sfeer ook op Aarde en ontstaan de Verenigde Volken der Wereld! Van deze instelling uit dienen de meesters van het Huis Israël de mensheid. Zoals aan deze zijde de meesters al het leven volgen, doen zij dat ook op Aarde en van de Tempel der Mensheid uit en dit betekent dat het geluk blijvend op Aarde zal wonen.

Voelt u thans wat er op Aarde zal geschieden? (Het Huis) Israël zal daarom overwinnen. Niets wordt u geschonken, alles van uzelf hebt ge hiervoor moeten inzetten, doch de vrede en rust komen erdoor in uw bezit. De heidense volken zullen zich aaneensluiten bij (het Huis) Israël en dan kunnen de wetten van het Koninkrijk Gods tot stoffelijke werking komen.

Door iedere goede daad verandert hier het leven. Maar ook op Aarde is dat het geval. Zij voert u de reine en dienende liefde binnen. Zo bouwt u zich uw paradijs op. Huiveringwekkend is het wat de mensheid weggesmeten heeft, wat zij aan goud en goederen en bloed geofferd heeft. Doch dat behoef ik u niet te vertellen. Nu is dat niet meer mogelijk en ook niet meer nodig. Heb voortaan geloof in de leiding van God.

Na uw oorlog zullen alle rijkdommen van de Aarde ten goede moeten worden aangewend.

Door iedere goede daad bouwt u aan de sferen van licht, maar het kwade schept de duisternis. Door het goede straalt de Goddelijke vonk reine liefde uit en treedt gij uw hemel na de dood binnen. Dit moet u willen bereiken, het is het machtige geluk, dat wij na de dood leren kennen en dat we ons hebben eigen gemaakt. De eerste christenen hebben het moeten aanvaarden. Mozes zette er zijn eigen leven voor in. Niet één mens kan eraan ontkomen.

God legde de hemelen in onze handen, de ruimte! Wie op Aarde kan u dit schenken? Wie gaf u het eeuwigdurende voortgaan? Begrijpt ge nu, dat al die Koningen en Keizers en Dictators slechts stukken zijn op het wereldschaak-

bord? Volg daarom het heilige Evangelie op, volg Christus! Christus voert u het hemelrijk binnen. Door Hem is het geestelijk ontwaken te bereiken en te beleven. Dat wacht u en de uwen, en allen die liefhebben.

Sta daarom niet stil op Aarde, dien en werk, het kan uw laatste leven voor de Aarde betekenen!

In de eerste sfeer zien wij talloze geestelijke woningen. Uw geestelijke woning kunt u eerst daar bouwen, doch op Aarde moet u er zich reeds op instellen en eraan beginnen. Door iedere goede daad legt u een steen naast de andere neer, zo bent u zelf de bouwmeester ervan. Waar wilt gij het liefst wonen? In de stilte, nabij het water, in bossen, omgeven van groen en bloemen, of tussen bergen? Wat is uw wens? God zegt: „Mijn kinderen, in Mijn Koninkrijk is voor eenieder plaats." Op Aarde heet dat: „In Gods Koninkrijk zijn vele woningen." Hier is plaats voor elkeen en ge kunt uw woning bouwen waar gij wilt. Het Heelal immers behoort ons toe. Zo oneindig veel is hier te beleven. Velen bouwen zich in deze ruimte een woning en gaan eropuit om de ruimtelijke diepten van God te beleven, ze leren sterren en planeten kennen en komen zo tot het kosmisch bewustzijn. Dit geldt voor al het leven van God. Drie kosmische levensgraden hebben zich aan uw leven geopenbaard. De Maan, de tweede kosmische graad en Moeder Aarde. Al die miljoenen levens en wetten behoren u toe, dat bewustzijn hebt u bereikt. Door te dienen bent u zover gekomen!

Ons leven is een geestelijk wonder, een wonder van geluk en zaligheid, van verheven menselijk eenzijn, van liefde en weten. Toch is ons leven aan deze zijde heel natuurlijk. In niets zijn wij abnormaal, wij denken en voelen als op Aarde, alléén is ons denken thans vergeestelijkt. In onze natuur zien wij al het leven van de Aarde terug, maar ook dat leven is vergeestelijkt, is ijler dan uw stoffelijke natuur, het heeft als wij een hogere evolutie beleefd. De gevleugelde diersoorten hebben ons leven bereikt, gingen hoger en hoger en zijn als wij door God aangeraakt. Immers, de wilde of grove diersoort kan de eerste sfeer niet betreden, deze mentaliteit schept disharmonie. Wij zijn vrij van alles wat ons leven prikkelt of storen kan, geen angst of beven, niets kan ons samenzijn verstoren. In ons leven is de Goddelijke werkelijkheid gegroeid, de vonk Gods is in ons ontwaakt! God zegene ons leven. Nu begrijpen wij de astrale wetten, nu begrijpen we het Goddelijk Scheppingsplan en beseffen we de heiligheid van het huwelijk op Aarde. Christus trok ons in die heiligheid op.

Nu begrijpen wij Judas en de andere Apostelen en allen, die voor God en Christus de brandstapel bestegen of de leeuwenkuil in gingen.

Al die heiligen leefden eens in deze sfeer en gingen verder, hoger en hoger, om het Al te betreden. Nu wij weten, dat Christus als wij op de Maan

geboren is, dezelfde kosmische weg heeft moeten volgen, staan wij dichter bij God. Het is ons inderdaad mogelijk om met God te spreken. Nu wij het leven hebben leren kennen is deze kloof overbrugd. Dat wij Goden zijn is ons te midden van deze heiligheid duidelijk, eens voeren de Goddelijke wetten ons tot het Albestaan terug!

Wanneer u dit op Aarde voelt, is u niet meer in staat het leven van God te vernietigen, omdat een ander u daartoe het bevel geeft. Gij moet kiezen tussen het land van haat en de eerste sfeer, tussen God en duivel, Christus en de vernietiging van uw eigen leven. De Tien Geboden eisen het van u en de uwen. Gij stemt u zélf af op ellende of het geluk van de Goddelijke ruimte, in niets kan het andere leven u dwingen. Christus heeft het ons geleerd en de openbaringen van Gene Zijde bewijzen Zijn woorden.

Christus heeft liefde op Aarde gebracht, Zijn Eeuw zal haar in iedere mens doen ontwaken. Is dit niet te begrijpen? Hebt gij door de liefde niet uw eigen leven in handen gekregen? Kunnen de wetten van God en in de ruimte anders tot uw leven spreken? *Wie in liefde wil groeien moet weigeren om het leven van God te doden! Eerst dan volgt u bewust Christus! Dan vertegenwoordigt u God in al de levensgraden en hebt u gehandeld zoals gij handelen moet! Géén macht ter wereld, die u dit kan beletten. Uw eigen wil overheerst alles van de Aarde, God gaf u dit geschenk.*

Tracht in de geest te ontwaken en de schatten des geestes zullen u worden toegereikt. Laat u niet de duisternis injagen, nu gij ziet, hoe al de onbewusten nog willen leven, weet nú welke weg gij te volgen hebt.

De eerste sfeer is het paradijs, waarover Christus gesproken heeft.

Hoe wonderbaarlijk natuurlijk is eigenlijk alles, nu wij het doel van het leven op Aarde en aan deze zijde hebben begrepen. De wetten van Christus kunnen op Aarde beleefd worden, want Golgotha bracht die tot uw eigen bewustzijn. Eraan ontkomen kan niet! Niets kan de vonk Gods helpen, indien de wetten van Christus worden overschreden, want gij hebt uw eigen leven in handen gekregen. Maar God wilde, dat wij in liefde Zijn Leven zouden tegemoet treden. Hoe hebben wij in al onze levens gehandeld?

Gij kunt thans zelf de vraag beantwoorden, hoe gij, de massa en de mensheid te handelen hadden en hoe zij deden. Dacht u, dat Hitler ooit de macht in handen gekregen had, indien de ziel, de goddelijke vonk in alle volken, de Tien Geboden zou hebben begrepen? Niet één heerser zou dan nog in staat zijn geweest u en de uwen aan te sporen dat te vernietigen, wat God in Liefde heeft geschapen! Begrijpt u deze wetten, die u door Christus zijn gebracht? Ga nú beginnen en volg de meesters, uw zusters en broeders, die de eerste sfeer hebben bereikt, want zij brengen u het geestelijk ontwaken!

Ook ik mocht eens dit ontwaken in de geest beleven en mijn sfeer in bezit

nemen. Hiervan zal ik u vertellen, eerst dán weet u, hoe al deze miljoenen zielen handelen, die van de Aarde af de eerste sfeer binnentreden, of zich hier van de duisternis hebben bevrijd.

Geestelijke en stoffelijke wonderen in het heelal

Alles, wat wij thans zullen ontmoeten en waarnemen zijn stoffelijke en geestelijke wonderen. De eerste sfeer vraagt van ons de wetten van God te leren kennen. Zo wij hoger willen gaan en ons nieuwe leven begrijpen, moeten wij die weg volgen, pas dan worden wij één met het leven van de eerste sfeer. De eerste sfeer dwingt ons te denken en tot geestelijke eenheid te komen. Het is het in het bezit nemen van de sfeer. Het is ook het éénzijn van ziel tot ziel en het ontwaken in de geest, eerst nú leren wij het wonder van God kennen en spreekt het tot ons eigen leven.

Met tal van geestelijke en stoffelijke wonderen wil ik u verbinden. Straks keren wij dan naar de Aarde terug en zien wij wat daar intussen is geschied. Wij willen nu eerst dat éénworden beleven. Want wij zagen zo-even geestelijke woningen en begrepen niet, hoe zo'n astrale woning eigenlijk tot stand komt. En dit willen wij gaarne weten, want het is een geestelijk wonder. Wij willen de wetten van dit geestelijk paradijs beleven, alles willen wij leren kennen, want het behoort tot ons bewustzijn.

Ik zei u reeds, dat er zeven sferen zijn, hemelen in de geest. De eerste sfeer is een bestaanssfeer. Door haar te betreden staan wij op astrale bodem en hebben we het stoffelijke leven afgelegd. Maar er zijn nog aardse gevoelens en gedachten in ons en wij moeten trachten daarvan vrij te komen. Maar hoe geschiedt dat vrijkomen van de Aarde?

U kunt hier bijvoorbeeld aan uw aardse vrienden en geliefden, aan uw leven daar denken, dat zal u niemand verbieden, indien u maar rekening houdt met uw eigen toestand. En dat moet eerst aangeleerd worden. De eerste bestaanssfeer zegt u, hoe ge moet denken, of u bent reeds in opstand met uw nieuwe leven. Willen wij hoger komen, dan moeten wij deze wetten kennen, want dat is het terugkeren tot God. In dit leven kunnen wij als op Aarde geen stukken overslaan. Deze en de volgende sferen zijn om ons gereed te maken voor de vierde kosmische levensgraad. Ook dat is weer een stoffelijke planeet, een wereld, waar zij leven, die eens op Aarde hun kringloop volbrachten en daarna de zeven hemelen doorliepen om nu op de vierde kosmische graad Gods wetten te beleven gelijk eenmaal op Aarde, maar thans geestelijk. Al deze levensgraden vertegenwoordigen God en wij moeten hen leren kennen en hen ons eigen maken.

Zo u in de eerste sfeer aan uw aardse leven denkt, kunt u beleven dat de eerste sfeer onder uw voeten wegzinkt. U hebt dan uw geestelijke concentratie afgelegd. Het is nu mogelijk, dat u in de sfeer der Aarde ontwaakt, terwijl

u daar toch niet wilde zijn, ja er eigenlijk niet eens scherp aan hebt gedacht. U beleeft thans een astrale wet, die u moet leren kennen en u eigen maken. Het zich eigen maken komt vanzelf, indien u het astrale leven volgt en wilt dienen. Nu moet u vliegensvlug uw gedachten wijzigen, de Aarde loslaten, in gevoel de eerste sfeer aanvaarden en u realiseren wat u eigenlijk deed, omdat anders de eerste sfeer verwaast voor uw ogen. Velen dachten, dat God hen op dat ogenblik alles afgenomen had en zij uit hun hemel werden verbannen! De eerste sfeer riep hun het geestelijk halt toe. Het Koninkrijk Gods eist van al het leven met de wetten van God in harmonie te blijven, omdat het anders eigen stoornissen schept. Die mensen dachten aards en terwijl ze tot de geestelijke wereld behoren, trok de Aarde dat leven aan en de eerste sfeer verwaasde. Zij moeten dus anders leren denken. Zij moeten denken aan alles wat zij op Aarde hebben gekend, maar dan niet hun geestelijke persoonlijkheid afleggen, omdat zij zich daardoor weer met de stoffelijke wereld verbinden. Wij leerden hierdoor ons te splitsen. Het is het beleven van twee werelden. Hierdoor kunnen wij vergelijkingen maken met de Aarde en ons nieuwe leven. Zijn aan deze zijde ons denken en voelen verkeerd, dan komen onmiddellijk de wetten in werking en zien wij later, hoe wij hebben gedacht. Zijn er in ons grofstoffelijke gedachten, dan sluiten wij ons voor deze sfeer af, want die gedachten behoren tot de stoffelijke wereld. Bloemen vouwen ras hun kelken toe en het is alsof ze zich door ons bezoedeld voelen. In wezen is dat ook zo, want wij zielen zijn in botsing gekomen met de astrale wetten. De eerste schrik heeft velen doen neerknielen om God vergiffenis te vragen. Maar dat waren lessen, waaruit zij leerden, net zolang, tot zij deze bestaanssfeer in eigen handen kregen. Eerst nu kunnen zij zich voor een studie bekwamen, want de wetten voor ons leven zijn thans geleerd.

Al deze mensen maakten door hun denken en voelen de wetten wakker. Zij leerden het grote verschil met hun denken op Aarde inzien en vonden het gebeuren een groot wonder. Dit is op Aarde niet te beleven!

Om dit te beleven en zich eigen te maken zonderen velen zich in de natuur af en komen daar tot de geestelijke meditatie. In die toestand volgen zij de astrale wetten en gaan daar vergelijkingen maken met het stoffelijk leven. In deze stilte worden zij door niemand gestoord. Ze kunnen door hun meesters worden geholpen, die op hen inwerken. Zo zij zijn losgekomen van de Aarde kan de geestelijke studie beginnen. Nu staan er zusters en broeders gereed om hen op te vangen. Zoals zij in het schemerland ontwikkeld werden, volgen zij thans een studie in de astrale wetten.

Wij denken en overdenken steeds weer ons leven, omdat hetgeen wij moeten kennen zich aan ons leven en bewustzijn openbaart en nu deel uitmaakt van ons geestelijk bestaan. Dat wat de eerste astrale mensen zich hebben

opgebouwd, moeten wij volgen. Wat zij beleefden moeten ook wij ons eigen maken. Nu wordt ons duidelijk, hoever een Engel in de hogere sferen wel is en wat deze ziel heeft leren kennen. Wel mochten we hier binnentreden, maar van al de Goddelijke wetten weten we niets af. Toch hebben wij drie kosmische levensgraden beleefd. Men zal ons hier de stoffelijke en geestelijke wonderen verklaren, elkeen, die hier binnentreedt, ontvangt deze wijsheid en kan dan verdergaan. Hoe voelen zich de zielen, die de zevende sfeer hebben bereikt? Om daar te komen hebben wij duizend jaar nodig. Wat zullen wij ons in die tijd eigen maken? Wat moeten zij dan wel niet hebben beleefd, die het Goddelijke *Al* binnentraden? Zover moeten we echter maar niet doordenken en ons liever bepalen tot onze eigen sfeer en tot de stoffelijke wetten. Want ook daarvan willen wij nu alles weten.

Geestelijke mensen zijn geestelijke wonderen. Als mens zijn wij het allergrootste wonder in de schepping. U op Aarde en wij aan deze zijde vertegenwoordigen dit Goddelijke scheppingswonder. En toch is dat wonder niet begrepen. Hoe denkt men op Aarde over dit Goddelijke wonder? Miljoenen van deze wonderen worden er in uw eigen tijd afgeslacht. De mens als Goddelijk wonder martelt, hij is duivels en als gif voor de andere mens.

In de eerste sfeer eist men van ons dat wonder Gods te volgen, het lief te hebben en het te leren kennen, of wij komen niet verder in ons leven en staan stil voor de geestelijke bewustwording. Ik wil u door het verhaal van mijn eigen geschiedenis tonen, wat er in dit leven te doen valt.

Toen ik, komend uit mijn meditatie, die naar aardse berekening jaren had geduurd, mij afvroeg, hoe kom ik tot het hogere bewustzijn, geschiedde er een wonder. Plotseling hoorde ik in mij spreken. Luisterde ik wel goed? Was het waarlijk een stem? Vanwaar kwam deze stem? Ik hoorde:

„Mag ik uw vragen beantwoorden, mijn broeder?" Ik gaf onmiddellijk antwoord, zond het de ruimte in.

„Indien u mij uw groot en heilig bezit wilt schenken, bid ik God dat Hij mij de kracht geve het op te nemen en het mij eigen te maken. Wie stuurt u tot mij? Is God tot mij gekomen? Wil God, dat ik ontwaak? Waar bent u, die zo-even tot mij gesproken heeft? Kunt u mijn woorden opvangen?"

En hoor, tot mij kwamen de volgende woorden:

„Wilt u de wonderen van ons leven leren kennen, zo aanvaard mij dan als uw broeder. Gods wil is het, dat wij elkaar helpen. Ik heb uw gebeden mogen volgen, ieder woord, en ik bad met u. Ik ben dicht bij u en toch ver weg. Wij zijn één van gevoel. Onze levens voelen elkaar en hebben elkaar iets te zeggen. Kom tot mij, mijn broeder, wij zullen elkaar in deze heiligheid ontmoeten. Ga en wandel in Gods natuur, u zult mij spoedig zien."

Mijn God, dacht ik, wat zijn dit voor wetten en wonderen? Welke won-

deren hebt Gij aan uw kinderen geschonken? Kan een mens zóveel geluk ontvangen?

Ik had een geestelijk wonder leren kennen en dat wonder sprak tot mij. Nu zou ik dat wonder zien. Ik ging de natuur in, verliet mijn eenzame plek en zag mij al spoedig in een geheel andere toestand verplaatst. Rondom mij straalde het leven van God, vogels zongen en bloemengeuren zoog ik in mij op. Waar ik keek zag ik mensen, duizenden wezens, die als ik overtuigd wilden worden van de wetten. Hoe en waar zou ik het wonder ontmoeten? Toen ik hieraan dacht, stond ik plots voor een geest van het licht, die mij zei:

„Hier ben ik, mijn broeder. Nu kunt u mij vragen stellen. Ik ben gereed u op al uw vragen te antwoorden."

Ik keek in de ogen van een stralend wezen. Bent u, dacht ik, als ik op Aarde geweest? Was u daar mens? Ik heb u daar niet gekend. Wie bent u? Mag ik u deze vragen stellen? Waarom komt u tot mij? U wist van mijn leven, mijn voelen en denken af? Volgt u mij in deze onmetelijke ruimte? Mijn God, waaraan heb ik dit te danken? Al deze vragen flitsen door mijn brein. Wij stonden tegenover elkaar, onze blikken vloeiden ineen. Deze meester kon mij in alles volgen, ik moest aanvaarden, voor mij evenwel bleef deze persoonlijkheid gesloten. Toen sprak deze geest:

„Al uw onuitgesproken vragen zult gij beantwoord zien. Ik ben tot u gekomen om u te overtuigen van de wonderen van God. Ik ben gereed! Vraag mij, mijn broeder, al mijn weten behoort u toe."

Onmiddellijk stelde ik mijn eerste vraag:

„Ik ben mens als u. Maar waar zijn wij geboren? Ik weet, dat ik op Aarde ben geweest, vele wetten leerde ik kennen, toch ben ik mij nog niet bewust van al de heiligheid om mij heen. Hoe kan ik mijn ontstaan beleven, meester?"

De meester twijfelde geen seconde met zijn antwoord en sprak: „Ga met mij, ik zal u de wonderen van God tonen en verklaren."

Wij gingen naar de Maan. Daar beleefden wij tezamen het ontstaan van de schepping. Wij volgden niet alleen de stoffelijke wetten als Goddelijke wonderen, maar tevens de geestelijke. Ik leerde al de opeenvolgende graden van leven kennen en ik zag in die tijd. Toen wij daar het leven van God hadden gevolgd, trokken de bijplaneten ons aan, ook daar volgden wij al de stadia van leven. Vervolgens gingen wij naar de Aarde. Daar zag ik al mijn levens als man en als moeder. Mijn meester verklaarde al die wonderen, hij voerde mij van de ene evolutie in de andere. Miljoenen levens volgden wij zo en toen traden wij de astrale wereld binnen. Wij hadden een reis gemaakt, die honderdvijftig jaar duurde. Nu begreep ik de mens en zijn ontstaan en wist ik, waar ik geboren was en ik begreep Gods schepping. Ik had miljoenen

stoffelijke en geestelijke wonderen leren kennen. Toch moest ik dit alles overdenken en trok ik mij daarvoor terug. Er volgden maanden van meditatie. Ik beleefde alles weer opnieuw en kon mij toen in al die miljoenen graden oriënteren. Toen ik dacht gereed te zijn, keerde ik tot mijn meester terug en vroeg:

„Ik heb het ontstaan van mijzelf leren kennen, meester. Nu ik dit alles opnieuw heb gevolgd, rijst in mij de vraag, hoe deze natuur en al het leven erin ontstaan is. Dat ik hieraan niet heb gedacht, is mij een raadsel. De vogels zingen mij toe, bloemen zenden hun geuren tot mij. Maar waar is dit leven ontstaan?"

„Dan moeten wij opnieuw terug naar de Maan, mijn vriend, het is daar waar al het leven in de ruimte is geboren. Ik vraag u echter, kniel neer bij een boom, omarm dit leven en vraag wat het u te zeggen heeft."

„Kan een boom tot mijn leven spreken, meester?"

„Uw bewustzijn is voor dit leven ontwaakt. Maak u één met al het leven van God en hoor dan, wat dit leven zal zeggen. Indien u zich volkomen kunt overgeven, u zich kunt losmaken van uw eigen leven, spreekt dit leven van God tot uw eigen levensgraad. Ook een boom vertegenwoordigt het eigen bewustzijn."

En zie, de boom nam mij geheel in het eigen leven op. Ik beleefde een groot wonder in de geest. Ik zag mijzelf in de ruimte. Ik beleefde, dat in het onzichtbare alles leefde, wat ik tot nu had leren kennen. Ik voelde de boom als energie, als kracht, als verdichte stof, ik zag de stoffelijke en geestelijke graden. Hij zelf trok mij in al zijn beleefde stadia. Ik zag alles voor mij en beleefde wonder na wonder, wet na wet door God geschapen. Eindelijk sloeg ik mijn ogen weer op en keek in die van mijn meester. Dadelijk gaf hij mij antwoord op m'n onuitgesproken gedachten en gevoelens en zei: „Wij keren naar de Maan terug. Kom, mijn broeder, daar is het waar wij het ontstaan van al het leven in de natuur kunnen volgen. Ook dit leven is miljoenen jaren oud en uit het onzichtbare tevoorschijn getreden, door God kreeg al dit leven betekenis. Het behoort tot uw bewustzijn, gij moet u al deze wetten eigen maken."

Opnieuw beleefde ik op de Maan het verdichten van de planeet, nu echter alleen om het planten- en dierenrijk te volgen. Ik zag het afsterven van al die stoffelijke cellen opnieuw, daarna het verdichten van de planeet en het ontstaan van het eerste groen, dat uit die verdichte aarde ontstond. Ik nam waar, dat het dier uit de mens voortkwam, nadat de eerste menselijke cel het afstervingsproces beleefde. Toen zich dit alles aan mij had geopenbaard, gingen wij verder, volgden opnieuw de bijplaneten en beleefden ook daar, hoe de natuur evolueerde, het leven doorgaf aan andere planeten. Door God was dit ongelooflijke tot stand gekomen. God had zich in myriaden deeltjes

gesplitst en al dit leven splitste zich op zijn beurt om deel te nemen aan deze schepping. Uit het ene was het andere ontstaan, elk vonkje van God gaf zich weer aan het andere vonkje, nam deel aan het scheppingsplan en evolueerde. Daarna zweefden wij weer naar de Aarde. Flitsend volgden wij daar de graden van leven voor dier en plant, beleefden al deze wonderen van God in de ruimte, om hierna naar de sferen van licht terug te keren en dit alles weer te verwerken. In alle bewuste en onbewuste stoffelijke en geestelijke stadia had ik Gods openbaringen nu leren kennen. Nu begreep ik een boom, een bloem, een plant en een dier. Ik kende de geboorte van al dit leven in al die duizenden van miljoenen graden. Toen begreep ik beter mijzelf en de wonderbaarlijke machten en krachten, die ik als mens had ontvangen, en moest getuigen:

Het machtigste wonder in de Goddelijke ruimte is de mens!

Ik vroeg mijn meester: „Wat kan ik nu doen, meester?"

„Ga met mij, mijn broeder. Wij zullen een wandeling maken. Leer eerst alles van uw eigen leven kennen. Wij zullen nu het leven van de eerste sfeer volgen, ook dit moet u kennen en zich eigen maken. Daarna kunt u mij opnieuw vragen stellen over dit probleem en weet u zelf wellicht al wat gij voor dit leven zult gaan doen."

Wij maakten een wandeling door de eerste sfeer. Onderweg stelde ik vragen, die mijn meester beantwoordde. Nu keek ik anders naar een geestelijke woning. Wat wist ik er eigenlijk van? Dit was een Koninkrijk op zichzelf. En daarin leefde een mens. Wat waren de gevoelens van die mens? Ik dacht aan al die sferen geluk, maar begreep het niet. Ik dacht aan heel veel dingen tegelijk, maar kwam er niet in. En toch wilde ik er alles van weten, want het behoorde bij mijn sfeer en mijn bewustzijn. Wat moest ik eigenlijk nog veel leren en wat had ik nog weinig voor anderen gedaan! Ik moest aanvaarden, dat ik voor anderen nog niet gereed was. Ik zei mijn meester:

„Meester, ik voel, dat ik in dit alles moet ontwaken. Ik ken duizenden wonderen van God, maar hier sta ik weer voor talloze nieuwe wonderen. Ook een geestelijke woning is een heilig wonder. Ik wil bewust worden in mijn eigen wereld. Wilt u mij helpen?"

„Dat is het, mijn broeder, wordt één met uw eigen wereld. Wil daar alles van weten en u ontvangt uw Koninkrijk Gods."

„Hoe ontstaat een astrale, geestelijke woning, meester?"

„Ik zal u dit wonder laten beleven."

De meester zette zich neer. Ik nam waar, dat zich rondom hem iets ging verdichten. Ik zag de eigen uitstraling van mijn meester en die uitstraling verdichtte zich voor mijn ogen. Zijn gehele wezen was bijna door deze fluide afgesloten en toen verdween mijn meester voor mijn ogen. Er was een

hechte afsluiting gevormd, ik zag de geestelijke woning groeien en ontstaan. Ik stond naast mijn meester en bleef dit wonder volgen. Nu vroeg hij:

„U hebt het verdichten van mijn woning in deze sfeer kunnen volgen?"

„Ja, meester, maar hoe ontstaat deze afsluiting?"

„Door mijn eigen wil, mijn vriend. Ik doe dat door concentratie. Maar nu weet u nog niets. Als u de eerste sfeer hebt bereikt en u wilt een plaats hebben om uit te rusten, trekt God u in Zijn Leven op. Doordat ik mij op rust ga instellen, stroomt de levenskracht uit mij weg, die anders van mijn eigen leven en persoonlijkheid deel blijft uitmaken. Nu wil ik denken, ik wil mij ergens voor bekwamen en mediteren. En zie, indien ik mij hier volkomen op instel, zal mijn uitstraling mij voor al het andere leven van God afsluiten. Alles wat in mij leeft vormt nu en schept. Iedere eigenschap in mij schept een eigen afsluiting. Voel ik voor kunst, dan zullen die eigenschappen mijn geestelijke woning versieren. Is mijn gebed volkomen ingesteld op de ruimte en de wetten van God, dan bouw ik aan een Tempel. Geloof en liefde scheppen, alsook de overgave, kortom al de eigenschappen, die van uw persoonlijkheid deel uitmaken, bouwen aan uw geestelijke woning. Ik kan mijn woning bouwen, waar ik dat wens. In Gods paradijs zijn er vele woningen, voor elk kind van God is er plaats. Dat legde God in onze handen. God schiep op deze wijze het Heelal! Wij hebben ons leven in deze levensgraad gebracht, in dit geestelijke stadium, maar wij moeten nog verder! Miljoenen zielen aan deze zijde hebben nog geen tijd om uit te rusten, al dat leven wil verder, wil hoger gaan om de vierde sfeer te bereiken. Velen maken zich gereed om op Aarde het leven van God te dienen, anderen mediteren in hun eigen woning en zullen daarna aan een taak beginnen, die hun door de meesters van de sfeer opgedragen wordt."

„De mens in rust, meester, schakelt zich dus eigenlijk volkomen uit?"

„U denkt na over het leven, over die mens, wiens woning u daar voor u ziet?"

„Ja, meester."

Mijn blikken waren blijven rusten op een astrale woning, ik zag ook de bezitter ervan en ik dacht aan hem. Wat deed die man daar? Leerde hij iets? Vele vragen kwamen er in mij op. Al die vragen wilde ik gaarne beantwoord hebben, want ik begreep dat ik niet bewust in mijn eigen toestand kon zijn, vóór ik alles van mijn sfeer wist. Ik vroeg:

„Er komen gevoelens in mij, meester, die mij zeggen, waarom deze ziel hier een eigen woning heeft opgebouwd. Kan ik deze gevoelens aanvaarden?"

„U moet steeds aanvaarden wat in u komt. In deze sfeer kan de leugen u niet meer bezoedelen. Op Aarde en in andere ruimten is dat wel mogelijk, in de eerste sfeer bent u vrij van leugen en bedrog. Indien u alles van uw eigen

sfeer wilt weten, kunt u zich daarop instellen en zal het leven tot u spreken, u vertellen hoe het ontstaan is en in welke toestand het zich bevindt. Wat u voelt, is heel duidelijk en waarachtig. U bent nu bezig met het leven van God te spreken, zoals ik het deed. U maakt zich deze ruimte eigen. Al dit leven wil in reine liefde benaderd worden. En deze liefde kunt u beleven en ontvangen. Uw eigen leven wil thans weten. U, als de persoonlijkheid, vraagt, wil weten, hoe dit leven is ontstaan. U hebt nu geen tijd om te rusten, maar andere zielen hebben dat wel. Zij beleven hun eigen verlangens en dat zijn soms wetten, de openbaringen van God.

Deze ziel hier voor u is wachtende. Deze ziel denkt en maakt zich gereed voor een toestand, die zij straks zal ontvangen. Uw leven vraagt en wil zich de ruimte van God eigen maken. Deze ziel zal de heiligheid van de liefde beleven, het geestelijke éénzijn in deze sfeer, het Koninkrijk Gods. U bent op reis en miljoenen met u, allen willen ontwaken. Deze ziel ontwaakt thans in het eigen bestaan en geeft zich geheel aan God over. U wilt weten hoe al dit leven geboren is en wat ook die ziel straks zal gaan doen. Niet één mens is eigenlijk in ons leven gelijk, wij allen hebben andere verlangens en zullen alléén die kunnen beleven. Toch beleven wij de wetten van God, zoals God Zelf dat wil. De eerste sfeer nu zegt u, dat gij uzelf moet leren kennen en eerst daarna al het andere leven in uw eigen omgeving. U ziet welke studie u te volgen heeft. Deze ziel wacht op het leven, dat straks hier zal binnentreden. Dit leven verwacht de tweelingziel. Dat geluk kan men in de eerste sfeer ontvangen. Daarom heeft dit leven de woning opgetrokken en wil er zijn reine liefde in ontvangen. Beiden werken aan dit goddelijk bezit, hij aan deze zijde en zij op Aarde. Hun heiligheid hebben zij tezamen verdiend. Uw weg is evenwel anders, u volgt thans al de wetten van God en zult daarin ontwaken. Deze mens zal straks met zijn tweelingziel de ruimte beleven en dan zal hij haar, zoals ik het u doe, van Gods Almacht overtuigen. Dan gaan beiden op reis, een reis van honderden jaren volgens aardse berekening, ze helpen onderweg, waar zij helpen kunnen, en nemen zo de eerste drie levensgraden van dit Universum in bezit. Wat dit zeggen wil en betekent, is niet te vertellen, dat moet u kunnen beleven. U hebt dat beleefd, maar dat beleven is nog dieper, als het door tweelingzielen geschiedt. Zij volgen tezamen al de levensgraden, waarvan ik u de wetten verklaarde, zo lang, tot zij dit bewustzijn hebben verkregen. Nu staan zij voor al het leven van God in hun eigen wereld open. Ze zijn gereed aan een studie te beginnen en voleinden deze. Daardoor bereiken zij de vierde sfeer.

Wat u leert, maken ook zij zich eigen. Maar zij doen dat tezamen. U alleen, omdat u niet gereed bent voor deze liefde, want uw leven is vol van studie. Gij zult u geen geestelijke woning optrekken, omdat gij nog overal wilt

zijn om er te leren. Deze ziel wacht nu en zal aanstonds heengaan om haar, die zijn tweelingziel is, op Aarde af te halen. Twee zielen vertegenwoordigen Gods ruimte. Twee mensen, mijn broeder, als man en vrouw, dragen de gehele schepping! Voor deze twee zielen heeft God het Universum geschapen. U zult dit alles leren kennen, de wetten van uw eigen leven zullen u ervan overtuigen. En daarenboven zult u dát volgen, waarvan uw leven zich bewust is, al het andere kan nu nog niet tot uw bewustzijnsgraad spreken.

Wat gij op dit ogenblik leert kennen, is het eigenlijke waarnemen van uw levensgraad. En daarvan moet u alles weten en in bezit nemen, eerder kunt u zich niet gereed achten voor een geestelijke taak. Dat zijn de wetten van God, die al het leven in de ruimte zich eigen moet maken, want door hen keren wij tot God terug! Als u daarmee gereed bent, mijn broeder, volgt het andere, het hoogste en heiligste, dat God u als mens schenken kan. Gij zult dan het kosmische wonder beleven, de hoogste en reinste liefde, het beleven van uw eigen levensgraad, u komt dan als een bewuste te staan tegenover uw tweelingziel. Dat te zien, het heiligste in de ruimte te mogen beleven, in dat leven te mogen afdalen als „Moeder", is voor dit leven het bezit van de „Grote Vleugelen" en wil zeggen, dat Gods ruimte in uw handen is neergelegd!

Een geestelijke woning trekken dus alleen zij op, die waarlijk willen mediteren of uitrusten, het andere leven van God beleeft de miljoenen levensgraden in de ruimte van God en maakt zich deze eigen, om daarna het allerheiligste voor ons leven te ontvangen, dat de „tweelingliefde" is! Dan ontstaat deze werking, die dus van u zelf uitgaat. Iedere gedachte schept en vormt. Maar u als de persoonlijkheid bent het, die overheersend is in uw eigen bestaanswereld. Dat is door het verkregen bewustzijn tot stand te brengen, te beleven in de eigen graad en in de sfeer waarop u afstemming hebt.

Het allerkleinste van uw leven komt tot het geestelijke scheppen. In ons leven zijn al de karaktereigenschappen ten volle geestelijk ontwikkeld. Dat kunnen wij in ons leven op Aarde niet zeggen, tal van eigenschappen vragen daar om afgebroken te worden, ervoor in de plaats komen de geestelijke graden voor iedere eigenschap. Het is het bewustworden van de persoonlijkheid en hier zet men aan deze zijde alles voor in! Iedere goede daad van haar, die de tweelingziel is van die mens daar en thans nog op Aarde leeft, schept ook en bouwt aan deze woning. Beiden zetten voor deze woning dus hun hele persoonlijkheid in. Dat zij tot deze ontwaking zijn gekomen, mijn broeder, hebben zij zich in vele levens eigen mogen maken. In één aards leven is dat niet te bereiken."

„En als die vrouw op Aarde nu een ander toebehoort, meester?"

„Mijn lieve broeder, aan deze zijde kennen wij geen ander, niets is te veranderen aan de wetten van God. Zij hoort hem toe, die haar ziel is. Het

aardse organisme is geen bezit voor deze wereld. De ziel is het! De ziel heeft haar eeuwigdurende betekenis, niet het organisme! De ziel ontvangt en móét ontvangen wat tot haar behoort. Dat wat mij toebehoort en God mij op de Maan geschonken heeft, kan niet van een ander zijn, wat God mij geschonken heeft keert in de eerste sfeer tot mij terug en samen gaan wij verder. Hij wacht nu op haar, die nog op Aarde is en daar een ander toebehoort, maar haar innerlijk leven behoort hem toe en het zijne aan haar. Dit is één wereld! Zij vertegenwoordigen het Universum! Zij hebben zich al de levensgraden in deze ruimte eigen gemaakt. Op Aarde heeft men het organisme lief, wij daarentegen het innerlijk leven. Het is Gods wil! Die andere persoonlijkheid zal zich gereedmaken voor deze zijde. Al het leven schonk God naast het eigen bewustzijn het andere, beiden zijn van één kleur, ze zijn in voelen en denken volkomen gelijk en in de liefde geheiligd. Eens vinden ze elkaar in de ruimte en beleven dan hun geestelijk, kosmisch of goddelijk geluk. Dat ontvangt de mens na de dood en het is een machtig wonder."

„Maar als dit zieleleven nu gereed is en het andere op Aarde niet, meester, wat dan?"

„Dan is er geen geestelijke verbinding mogelijk, mijn vriend. Hoe wil dit leven zich gereed voelen, indien de wetten niet tot het innerlijk en de persoonlijkheid spreken?"

„U bedoelt, dat de wetten voor deze toestand beiden tot dit ontwaken hebben gebracht?"

„Juist, zo is het. Hij weet reeds dat zij komen zal, zij op Aarde verlangt – al weet zij niet, dat haar tweelingziel wacht. Geestelijk contact bezitten zij niet, maar ook dat is mogelijk."

„U weet dat van hem, meester?"

„Ik lees deze wijsheid uit zijn aura, broeder; zijn geestelijke woning, alles wat hij hier bezit, kan het mij vertellen. Ik zie in zijn leven! Dit leven spreekt tot het mijne, omdat ik een andere en hogere bewustzijnsgraad bezit. Maar het is ook voor u mogelijk. Deze ziel vertoeft vaak op Aarde en helpt haar daar om tot het geestelijk ontwaken te komen. Hij is volkomen gereed om haar te helpen. In zijn leven op Aarde was hij een dokter."

„U kunt al deze levenswijsheid waarnemen, meester?"

„Ik zei het u immers zo-even, ik zie dit aan zijn levensaura, mijn broeder. Zijn persoonlijkheid straalt deze wijsheid uit. U voelt zeker dat wij aan deze zijde niets meer voor elkaar kunnen verbergen."

„Hoe wonderlijk, machtig is alles, meester. En nu de mensen, meester, die deze liefde niet bezitten, hoe zijn hun verlangens aan deze zijde?"

„Die zielen moeten dan nog voor de reine geestelijke liefde ontwaken."

„Eén ziel in de ruimte behoort dus tot ons leven, meester, en zij is het hei-

ligste, wat wij aan deze zijde ontvangen."

„Waarlijk, mijn broeder, wie géestelijk liefheeft, kan het stoffelijk kleed niet meer beminnen. Aan deze zijde ontvangt de ziel het eigen leven; de andere ziel, waarmee God ons verbonden heeft, draagt dit leven door al de levensgraden van God en is gereed om het in al deze levensfasen te begrijpen, lief te hebben, zodat het verhoogde stadium voor beiden kan ontwaken. Maar wie nog stoffelijk liefheeft, staat voor dit goddelijk geluk en deze geestelijke reinheid niet open. Toch is het samenzijn van twee mensen op Aarde voor de Goddelijke Schepping heilig, wanneer zij hun eigen leven en dat van de ziel, die aangetrokken wordt, voelen, liefhebben en begrijpen, of het éénzijn is grofstoffelijk en heeft niets met deze heiligheid uit te staan. Elk mens moet voor deze levensgraden, voor deze geestelijke liefde ontwaken, het behoort tot ons leven en het in bezit nemen van de eerste sfeer!"

„U zegt, dat zij hier aanstonds zal binnentreden?"

„Dat aanstonds, mijn broeder, is over enige weken volgens de lichamelijke berekening. Dan zal zij daar sterven, zodat de ziel in dit leven verder kan gaan. Deze ziel wordt afgehaald door haar tweelingziel, God gaf hun deze genade, doch ze hebben haar zich op Aarde in vele levens eigen gemaakt. In tal van levens hebben zij elkaar ontmoet, om weer uiteen te gaan, maar na dit leven zullen zij aan deze zijde verdergaan en elkander hier herkennen. Zij zullen hier hun eeuwigdurende liefde in bezit nemen!"

„Het is zo hoopvol, zo machtig, meester."

„En heilig voor ons als mens. Wanneer wij deze heiligheid mogen ontvangen betekent dat, dat wij het bewustzijn van de eerste sfeer hebben bereikt en reeds dienende zijn, openstaan voor al het leven van God, waardoor wij voor het verdere hoger gaan kunnen ontwaken. Hierdoor kan de ziel bergen verzetten en is zij nimmer buiten bezieling. God schiep Hemel en Aarde voor ons en als man en vrouw, als tweelingzielen, dragen en vertegenwoordigen wij de Kosmos! Wij dragen de geestelijke en stoffelijke ruimte en al het leven op Aarde als mens moet zich deze afstemming eigen maken. Welk een geluk de mens wacht na de stoffelijke dood, zult u in de eerste sfeer kunnen waarnemen. En dit geldt voor de massa en voor de gehele mensheid!"

„Hoe groot is God om ons al deze heiligheid te schenken."

„God is Liefde, in alles liefde. Voor God is er geen ontbinding, al het leven in de ruimte zal tot Hem terugkeren. God is steeds liefde geweest! Maar hoe hebben wij deze wetten van God op Aarde begrepen? In ons leven daar waren wij niet bewust. Hebben wij ontzag gekend voor al Zijn leven? Het zieleleven moet dus ontwaken voor deze levensgraden, eerst dan volgt het bewuste hoger gaan in de geest. Nu moet de mens zichzelf leren kennen en het „kwade ik" overheersen, het voert hem tot de zichtbare en onzichtbare wetten in deze

ruimte, die ons op de Maan zijn geschonken. Volgen wij deze wetten van God op, dan bouwen wij voor onszelf en anderen een Tempel op in deze en andere sferen, waarin wij het leven kunnen ontvangen. Door het leven van God te dienen komen wij zover! Al het leven in deze sfeer, mijn broeder, zal u daarbij helpen. Daardoor treden wij de hogere hemelen binnen."

Ik begreep mijn meester, een geestelijke woning vond ik een heilig wonder. En dit wonderbaarlijke behoorde de mens toe. Dit was zijn eigen bezit, zover waren deze zielen dus reeds gekomen, zij wilden tezamen op weg. In mij leefde het grote verlangen alles van dit leven te mogen weten. Ik zou geen rust hebben neer te zitten en te wachten totdat mijn ziel zou komen. Waar leefde mijn eigen levensafstemming, mijn tweelingziel? In deze ruimte moest zij aanwezig zijn. Maar waar? Ik voelde nog geen behoefte om haar te zien, maar wel voelde ik, dat deze heiligheid hierna tot mij zou komen. Wellicht leefde zij nog op Aarde en kon ik haar vanuit deze wereld helpen.

„In Mijn Vaders Huis zijn vele woningen." Hier had ik de waarheid van dit schone woord leren kennen en begrijpen. In mijn leven kwam dankbaarheid en de bereidheid het hoofd te buigen voor God. Wat weet men, dacht ik, hiervan op Aarde af? Arme mensheid!

Toen gingen wij verder. Waar ik keek, stonden tempels en geestelijke woningen. De ene mens was verder dan de andere. Welk een bezit! Hoe machtig vond ik alles! Mijn meester bracht mij tot de geestelijke kunst. Ik zag vele meesters bijeen en aan het werk. Er waren er onder hen, die zich gereedmaakten om op Aarde kunst te brengen. Toen wij dat hadden waargenomen beleefde ik, hoe een Tempel aan deze zijde opgetrokken werd. Dit bouwsel was eigen schepping. Een Tempel bestond door de krachten van hogere meesters. Op dezelfde wijze als een geestelijke woning opgetrokken werd, bouwde men in dit leven Tempels. Ik voelde de oneindige diepte van al deze gebouwen. Hier kreeg al het leven van God vorm en kleur door de wetten van deze wereld, die de mens zich echter eerst had eigen te maken. De eerste sfeer en al de hogere hemelen waren erdoor opgebouwd.

Een wonderbaarlijke architectuur mocht ik bewonderen. Kunstig was alles in de sferen, rein en natuurlijk. Dit waren geestelijke wonderen en ze behoorden bij dit leven. Ik knielde neer om God te danken, dat ik tot het leven behoorde. Ik maakte als vonk van God deel uit van al deze heiligheid. Ik was het grootste wonder, want als mens was ik als God! Tussen al deze wonderen beleefde ik mijn geestelijk ontwaken, mijn voelen en denken en het in bezit nemen van al deze heiligheid!

Jaren gingen voorbij. In die tijd leerde ik al het leven aan deze zijde kennen. Ik begreep nu het stoffelijke uitspansel en wist hoe het ontstaan was. Ik begreep nu, hoe al deze miljoenen zielen hun schone, licht-uitstralende ge-

waden hadden ontvangen en hoe het kon, dat al deze gewaden het bezit van de mens vertegenwoordigden. Ook keerde ik van tijd tot tijd naar de Aarde terug om er verschillende vergelijkingen te maken tussen onze wereld en het aardse leven, waardoor mijn leven zich verruimde. In mijn leven was het bezit gekomen van de eerste sfeer, thans behoorde al deze heiligheid mij toe. En mijn verlangen groeide; naarmate ik mijzelf en al het leven van God leerde kennen, wilde ik iets voor de wetten van God en al dit leven gaan doen, ik wilde mij geheel inzetten, ik wilde dienen!

Wie mijn meester eigenlijk was, wist ik nog niet, maar ook dat zou mij op tijd geopenbaard worden. Ik vroeg aan mijn meester:

„Wat kan ik nu voor het leven van God doen? Ik zou voor alles wat ik hier en op Aarde van God gekregen heb, mijn eigen leven willen inzetten. Mijn dankbaarheid voor hetgeen ik mocht ontvangen en leren kennen raakt de diepte van dit leven. Ik wil nu gaarne een taak ontvangen, meester."

Mijn meester liet mij niet wachten en antwoordde: „Werk voor het ontwaken van de mensheid."

„U denkt, dat ik naar de Aarde moet terugkeren?"

„Is het Moeder Aarde niet, mijn broeder, wier leven door ons bezoedeld werd? Moeten wij al onze krachten dan niet inspannen om ook daar het geestelijke bewustzijn te brengen? Zo u de hogere sferen wilt betreden, werk dan voor de mensheid. Keer terug naar de Aarde en sluit u in het menselijk wezen op, tracht u al de fysische en psychische wetten voor het leven op Aarde en dit leven eigen te maken, want straks hebben de meesters u nodig. U zult dan een taak ontvangen! Maak u voor dat grootse werk gereed. Ontzie u zelf niet, ga in de wetten van God, leer de stoffelijke levensgraden en de geestelijke gaven kennen en maak u die wonderen eigen. Volg alles, wat op deze evolutie afstemming heeft. Zie op Aarde, hoe de mensen het leven in de ruimte hebben begrepen. Volg daar alles, wat tot de geestelijke ontwaking behoort, en volg hen, die zichzelf vernietigen, leer al de onbewuste levensgraden kennen. Ga van uit de voordierlijke naar de geestelijke graad, beleef die graden stoffelijk én geestelijk, maar in de mens, en maak vergelijkingen met uw eigen bewustzijn. De mens op Aarde gaat door zijn eigen geschapen ellende te gronde. Wij allen zijn op weg daarin verbetering te brengen, elkeen die dienen wil en zichzelf op de wetten van God wil afstemmen, moet helpen! Doe dat voor Moeder Aarde, zij gaf u alles!"

Ik nam afscheid van mijn meester. Op Aarde beleefde ik alles, wat de mens kent en bezit en nog niet kent of voelt. Ik daalde in de aardse onwetendheid af, in onkunde en ellende. Duizenden problemen van de Aarde zag ik nu anders. Miljoenen menselijke toestanden kon ik van dit leven uit volgen. Ik leerde alles van de geboorte kennen en begrijpen, het aantrekken van het

zieleleven eveneens en het stervensproces. Het menselijk lijden trok mij aan. Ik nam waar, hoe al die prachtige organismen door ziekten werden vernietigd. Hierdoor ontwaakte ik geestelijk en stoffelijk. Na enige eeuwen keerde ik tot mijn meester terug. Hij aanvaardde mij als voordien en vroeg:

„U heeft gezien, wat Moeder Aarde nodig heeft? Waardoor al die ellende op te lossen is?"

„Ja, meester."

„Hebt u tevens vast kunnen stellen, waardoor de mensheid moet ontwaken?"

„Ook dat heb ik in de sfeer der Aarde leren kennen, meester."

„U heeft begrepen, dat wij als mensen krachten en machten bezitten, waarvan de Aarde niets weet?"

„Ik ben daarvan overtuigd, meester."

„Weet u ook, dat die ellende door ons is ontstaan?"

„Ook dat heb ik moeten aanvaarden, meester."

„Voelt u, mijn broeder, dat het geestelijk ontwaken de mensheid het paradijs zal schenken?"

„Ja, meester, en dat is het, waarvoor ik mij geheel wil geven."

„Wij zullen de mensheid helpen, miljoenen met ons zijn reeds op weg en geven alles van zichzelf om dat doel te bereiken. Er zullen wonderen op Aarde worden gebracht, geestelijke wonderen, die ons door de hoogste meesters aan deze zijde zijn geschonken. De mensheid zal hierdoor ontwaken. Moeder Aarde heeft deze geestelijke schatten nodig. Wij volgen echter een andere weg en dienen de innerlijke mens. Met Gods hulp zullen wij ons werk afmaken. Eeuwen zullen nog voorbijgaan, maar de Eeuw van Christus is op komst en daarvoor zullen wij dienen!"

„Ik wil dienen, meester, geef mij deze genade, ik beloof u, dat ik geen seconde tijds zal verliezen en mij gereed (zal) maken voor deze taak. Ik heb God leren kennen; de stoffelijke en geestelijke wonderen maakten mij wakker. Kunt u dit van mij aanvaarden? Ik wil u in alles volgen, meester. Ik wil mij eigen maken, dat, wat deze twee zielen reeds bezitten, want ik ontmoette hen op Aarde. Ik heb hun geluk mogen aanvoelen en ik boog toen diep mijn hoofd voor deze reine liefde, voor al de heiligheid van hun levens. Zij bereizen thans de Goddelijke ruimte en zij helpen waar hulp nodig is, intussen verdiepen zij zich in de wetten van God, voelen de ene afstemming na de andere in zich ontwaken, wat ik met eigen ogen heb mogen aanschouwen. Hun geestelijke woning is nu opgelost, meester, ook die wetten heb ik door deze tweelingzielen leren kennen, maar ik ontwaakte erdoor!"

„Benijdenswaard is dit alles, mijn broeder, voor hen, die zichzelf begrijpen, want het is hierdoor dat wij aan deze zijde hoger gaan. Nu kan ik u van de

andere wetten van dit leven overtuigen. Gij zult hierna aan uw taak voor de meesters beginnen en de mensheid treedt dan de Eeuw van Christus binnen. Ook ik dien voor de meesters en voor mijn Vader in de Hemel. Wij allen zullen de mensheid op Aarde overtuigen van ons geestelijk en eeuwigdurend voortgaan. Ge zult leren kennen, wat God en de Engelen in ons bestaan tot stand willen brengen voor de aardse mensheid. Het machtige doel is, de mensheid in ons eigen leven op te trekken. Ik ga u op dit ogenblik van het Koninkrijk Gods op Aarde overtuigen en dan leert u, wat wij in de sferen van licht aan openbaringen beleefden. U zult wonderen zien, mijn broeder, technische openbaringen, die op Aarde worden gebracht. Die wonderen zijn voor de Eeuw van Christus! U bent niet wachtende, ook de beide zielen niet, die u hebt mogen ontmoeten, ook zij dienen al het leven van God. Maar hij keert straks terug naar de Aarde om opnieuw geboren te worden, beiden hebben een grootse taak ontvangen. Als geleerde zal hij op Aarde ontwaken en zichzelf en zijn heilig bezit voor de lijdende mensheid inzetten. Ook zij maken zich dus gereed voor hun taak, hij als dokter op Aarde, zij blijft aan deze zijde en zal hem van hieruit bezielen. Voelt u, mijn vriend, wat hiervoor nodig is? Zij nemen dan voor één leven afscheid van elkaar, maar diep in hen leeft de geestelijke eenheid, niets kan hen nog uiteenrukken. Hij zal op Aarde scheppen, door hem ontvangt de Aarde medicijnen om de lijdende mensheid van haar leed en smart, haar pijnen te verlossen. Dat is hun levenstaak en die van anderen."

Mijn meester voerde mij daarna naar de Tempel der Medici. Wat ik daarin beleefde zijn toekomstige wonderen. Moeder Aarde zal deze ontvangen. Zij behoren tot de Eeuw van Christus en zijn voor het Koninkrijk Gods op Aarde. De lijdende mensheid zal ze ontvangen, maar ze kwamen aan deze zijde tot stand. Deze technische wonderen zijn niet alleen voor het organische leven, maar bovendien voor het innerlijke, voor de geestelijke bewustwording. De Eeuw van Christus zag ik voor mij, groots en levend, sterk en waarachtig, onfeilbaar en bezield door God! Als dit de mensheid mag weten – voelde ik, móét het geestelijk ontwaken komen! Mijn meester zei tot mij:

„De zieken moeten geholpen worden, u begrijpt zeker dat dit eerst nú mogelijk is. Spoedig zullen wij daaraan op Aarde beginnen en gij zult dat op Aarde vertellen. Ik zal u hierbij helpen, tezamen moeten wij ons gereedmaken voor die tijd, voor de Eeuw van Christus."

Geachte lezer. In de Eeuw van Christus moeten de ziekten van de Aarde oplossen, of er komt nooit geluk op Aarde. Dat heeft Christus gewild en Hij is hiervoor gestorven. De technische meesters en andere geleerden leven nu reeds op Aarde, die zielen hebben voor deze geestelijke wonderen het nieuwe aardse leven ontvangen. Velen zijn al aan hun taak begonnen, anderen be-

vinden zich nog in de wereld van het onbewuste en wachten op de geboorte. Zij hebben voor de Eeuw van Christus een grootse taak te volbrengen. Voor God is alles mogelijk! Die genade heeft Hij hun geschonken! En aan deze zijde staan al die wonderen gereed. Het zijn technische instrumenten, waardoor alle kwade stoffen in het menselijk organisme zullen oplossen. Wanneer de mens ermee wordt verbonden, moeten al die vreselijke verschijnselen verdwijnen. Het is het machtigste instrument, dat ooit aan de Aarde geschonken kan worden. Andere instrumenten hebben weer een geestelijke betekenis, maar alle zijn wonderen voor de Eeuw van Christus! God heeft dit gewild! Christus zette er Zijn leven voor in, maar deze oorlog bracht het u! Thans eerst kunnen deze geestelijke wonderen op Aarde worden gebracht, want nú komt de mensheid tot geestelijke eenheid! De verschijnselen ervoor zijn reeds door u op Aarde waar te nemen.

De ziekten van de Aarde zijn u bekend. Alle bestaande ziekten zijn echter in handen van de astrale meesters, d.w.z. dat men er aan deze zijde een geweldige studie van heeft gemaakt. Uw aardse studie is de afschaduwing van de geestelijke en dat wil ik u straks verklaren en aantonen. Wat u op Aarde bezit, is door deze wereld verkregen. Gene Zijde bracht het op Aarde, Gene Zijde schiep uw maatschappij, Gene Zijde leeft en denkt voor de mensheid, omdat God wil, dat al het leven van Hem dient!

Ik heb op Aarde al die ziekten leren kennen, mijn meester zond mij ervoor terug en ik sloot mij in uw zieken op en hielp waar ik kon. Ik heb op Aarde en aan deze zijde geleerd, hoe de meesters deze ziekten naar de sferen van licht brachten en ik mocht tevens bij dat geestelijke onderzoek aanwezig zijn, omdat ik er u over zou kunnen vertellen. Dit behoort, zoals alles wat u gegeven is, tot de Eeuw van Christus, de Bijbel heeft daarvan al gesproken.

In u zal de gedachte komen, dat het niet mogelijk is, alle ziekten van de Aarde te doen oplossen. Wij zeggen u: God gaf ons de genade ervoor! God gaf aan de meesters die kracht. Thans is het mogelijk, nú is de mensheid zover gekomen, zij heeft zich van het overrompelende, verstikkende, afgrijselijke kwaad en het voordierlijke afbreken losgemaakt! God is Almachtig, God heeft al Zijn kinderen even lief en in het Al, waar Christus leeft en miljoenen zielen het Goddelijke leven hebben aanvaard, is deze astrale wijsheid beleefd. Ze is ontstaan uit het Goddelijk principe en toen intussen doorgegeven aan de andere Kosmische levensgraden, waartoe ook Moeder Aarde behoort.

Hiervoor is Christus gestorven. Hij zette Zijn Goddelijke Bewustzijn ervoor in. Hij schiep met anderen deze wonderen. Al deze zielen leefden eens op Aarde. Zij kennen dus de ellende, het leed en de smart van de Aardse mens, zij weten hoe ver Moeder Aarde en Haar kinderen voor de geestelijke bewustwording gekomen zijn. Ja, zij kennen het leven op Aarde in al de

graden, want zij bouwden zelf aan uw maatschappij en aan dit machtige geluk, ook zij gingen door de duisternis naar het licht. Deze zielen, die thans het Goddelijke *Al* hebben bereikt, brachten een verbinding tot stand met de hoogste meesters uit de sferen en door dit contact konden deze aan de bouw van de instrumenten beginnen.

En nu alles gereed is en op de aardse geboorte wacht, komen wij als Gods afgezanten tot u om hierover te vertellen en u die wonderen te profeteren. Een hemelse taak, waarvoor mijn broeders en ik ons gereedmaakten en waarvoor wij onze levens hebben ingezet.

Er is geen ziekte op Aarde of de meesters aan deze Zijde kennen haar. Het zijn er vele. God schonk ons Zijn Eigen Leven en Zijn Wijsheid, toch wist Hij, dat het leven op Aarde zich desondanks zou vergeten. Hij wist echter ook, dat Zijn kinderen door de duisternis bewust het licht zouden binnengaan. God wilde, dat de Eeuw van Christus wonderen zou ontvangen, die de door de mens in zijn ontwikkeling naar het geestelijk bewustzijn tevoorschijn geroepen ziekten zouden doen oplossen.

In de Eeuw van Christus zal de mensheid aan haar betere-ik bouwen en zich Christus' leven en bewustwording eigen maken. Nu krijgt uw leven op Aarde betekenis. Christus sprak: „In Mijn tijd zal de mensheid wonderen beleven". Die wonderen komen straks op Aarde. Het kind van de Aarde, dat het stoffelijk leven verliet en aan deze Zijde ontwaakte, keert er opnieuw terug om er die hemelse schatten te brengen. Dat bewuste kind dient thans de massa en de mensheid. Dit is mogelijk geworden doordat miljoenen zielen in de loop der tijden hun levens inzetten op brandstapels en in leeuwenkuilen. Zij gaven hun geestelijk bezit, het mooiste en aller-, allerheiligste van henzelf, de liefde, die zij voelden voor al het leven van God in de onmetelijke ruimte, waarin zij woonden. Al deze zielen zijn thans Engelen in de geest, zij gaven hun krachten voor deze wonderen, waarvan ik u vertellen mag.

Gij zult die wonderen door hen ontvangen, opdat gij de geestelijke bewustwording zult verkrijgen, die heiligend tot uw leven zal spreken en waardoor u en de uwen de opstanding wordt mogelijk gemaakt. Wij zijn ervan doordrongen, dat gij u met dit bewustzijn geliefd zult maken bij hen, die u omringen, en dat gij door al die levensgraden op handen gedragen zult worden. Dan staan ook de sferen van licht voor u open en kunt gij ingaan in de heiligheid, die door Christus gevestigd werd en waarvoor Hij op Golgotha bloedde.

„O, mijn God," bid ik met u, „sta mij toe, dat ik opgenomen word in de vérstrekkende wetten van uw leven, dat ik Uw Onmetelijkheid beleven mag. Geef mij als Uw kind het geestelijk weten, opdat ik kan dienen en ook mijn leven zal worden geopend in al de door u geschapen stadia."

Gij zult deze geestelijke wonderen thans leren kennen. Ga met ons, zo spreken de meesters aan deze Zijde. Ik vraag u, ga met hen, die gereed zijn uw leven te verwarmen. Zij willen u dienen, ze willen u in hun onmetelijkheid optrekken en u ziende maken, zodat gij eens kunt zeggen: „Ik weet!"

De geestelijke alwetendheid

Toen de allereerste mensen de sferen van licht hadden opgebouwd, begrepen zij, dat er voor de mensheid op Aarde gewerkt moest worden. Zij hadden het leven op Aarde en aan deze zijde leren kennen en door zichzelf in het stoffelijk organisme op te sluiten, beleefden zij ook de ziekten van de Aarde waardoor zij ruimtelijk bewustzijn kregen. Zij volgden van de Maan af al de stoffelijke en geestelijke graden en keerden toen naar de eerste sfeer terug. „Wat moeten wij voor al die mensen doen?" vroegen zij zich af, in het weten, dat het leven op Aarde een lijdensgeschiedenis was. Zij zagen van deze wereld uit in al hun duizenden levens en begrepen nu eerst goed de ellende ervan. Spoedig kwamen zij tot een besluit en gingen aan het werk. Duizenden van hen keerden naar de Aarde terug om er te helpen. Anderen werden er opnieuw geboren en werden van deze Zijde uit geïnspireerd en zo ontstonden de eerste vindingen. Van deze Zijde uit zag men steeds scherper hoe de mensheid geholpen kon worden. Uit hen kwamen de eerste doktoren-medicijnmannen voort, want zij kenden de ziekten van de Aarde, ook al wisten zij toen nog niet hoe die eigenlijk waren ontstaan. Maar alras leerden zij ook het ontstaan van de ziekten kennen en toen ontstond de Tempel der Medici aan deze zijde!

Zij bleven de zieken van de Aarde volgen en maakten er een grondige studie van. Zij ontnamen de zieken de levensaura en keerden ermee naar de sferen terug om die ziekten te onderzoeken. Inmiddels ging het leven aan deze zijde verder, sfeer na sfeer werd opgebouwd en de hogere stoffelijke kosmische graden voor het menselijk leven kwamen tot stand. In de eerste sfeer bleef men in verbinding met de hogere werelden, gezamenlijk zette men het enorme werk voort. Waar mensen leefden, was evolutie gekomen, stoffelijke en geestelijke ontwaking!

In de eerste sfeer, vertelde ik u zo-even, werd de Tempel voor de Medici opgetrokken, nog is dit majestueuze gebouw waar te nemen, het heeft in al die duizenden eeuwen niets van de eigen uitstraling verloren, integendeel, dit gebouw is niet alleen stoffelijk, dus aards, maar bovendien geestelijk, kosmisch en goddelijk ontwaakt. Het gebouw van de Medici heeft een eigen ontwikkeling beleefd. Maar laat ik niet vooruitlopen.

Doordat de meesters zich tijdens hun aardse studie met het aardse wezen konden verbinden, leerden zij alles van de ziekte kennen. Dag in dag uit volgden zij die mensen en onderzochten de levensaura. De stoffelijke ziekte manifesteerde zich in deze fluïde, ze lag daaraan vast, en die aura konden zij de zieke ontnemen. Zij volgden van deze zijde uit al de stoffelijke organen,

leerden de eigen taak van elk lichaamsdeel kennen en begrepen de diepte ervan voor het organisme. Onder hun werk en dienen zagen zij de goddelijke kracht van het zieleleven en hoe de stoffelijke organen door het innerlijk leven werden gevoed. Zij begrepen en aanvaardden, dat men hiervan op Aarde niets wist, want dit bewustzijn moest zich de mensheid nog eigen maken. Dit is liefst duizenden eeuwen geleden en nog kent men op Aarde deze werking niet, noch de machten en krachten van God, die toch door Hem aan de mensheid geschonken zijn. Zij onderzochten het stoffelijk organisme en het zieleleven en leerden toen al die stelsels kennen. Zij voelden, hoe het organisme werkte ten opzichte van het innerlijk leven en waardoor al die narigheden waren ontstaan.

Duizenden helpers van deze meesters ontnamen de zieken de levensaura en brachten die naar de sferen, naar de Tempel der Medici. Toen de meesters daar dieper in de levensaura drongen, verloren zij zich echter in de ziekten van de Aarde en stonden ze voor nieuwe problemen. Zij besloten toen om het allereerste verschijnsel ervan te onderzoeken. Daarvoor keerden zij naar de Maan terug. Maar de Maan kende geen ziekten, de Maan had deze ellende niet gekend, en zij beleefden, dat God niets schiep dat ziek zou worden of zwak zou zijn om het stoffelijk bestaan te kunnen beleven. De Maan, zagen zij, bleef onbesmet. Ook al was de Maan één rottingsproces, dan betekende dit nog niet, dat dit ziekten waren. Die rottingsprocessen behoorden bij de stoffelijke evolutie en waren niets anders dan het afsterven van biljoenen stoffelijke cellen, waardoor weer ander leven ontstond. De eindfase van dit wonder was het verdichten van de planeet, terwijl door het vrijgekomen slib de verdichte substantie aarde tot stand kwam. De meesters konden dat volgen. Zij kregen nu reeds het inzicht, dat rottingsprocessen en ziekten twee verschillende problemen waren. Het éne was een natuurlijk proces en betekende reine evolutie, het andere daarentegen stoffelijke afbraak! Het was de vernietiging van cellen en weefsels. In het embryonale leven waren er geen ziekten. Zij begrepen reeds, dat de mens zich dan zelf besmet moest hebben en in de volgende levensgraden voor het stoffelijk leven moesten ze dat dan ook aanvaarden. En dat wilden de meesters weten, het was hun studie. Zij konden gerust van de Maan afscheid nemen, in het allereerste stadium van het menselijk bestaan had God al Zijn Leven de natuurlijke zaligheid geschonken. Dit reine bezit, begrepen de meesters, moest elders bezoedeld zijn. Maar waar?

De meesters gingen naar de bijplaneten. Maar op de tweede kosmische levensgraad, een planetenstelsel, dat het innerlijk leven als ziel van de Maan ontving, konden zij al evenmin ziekten vaststellen. Ook hier was het stoffelijk en innerlijk leven in niets besmet, want het bewustzijn ervoor moest

daar nog ontwaken. Mens en dier begrepen dus niets van ziekten of van de verkeerde handeling, waardoor ziekten zouden kunnen ontstaan, dat was daar niet mogelijk. Mens en dier beleefden de natuurlijke wetten en konden nog geen eigen weg volgen. De meesters stonden voor grote problemen, maar Moeder Natuur, het leven zelf, wees hun de weg. Zij zweefden naar de Aarde terug en volgden ook op deze planeet al de levensgraden voor het stoffelijk lichaam. Toen zagen zij het ontstaan van de ziekten!

Het volwassen bewustzijn schiep ellende, omdat de mens zichzelf niet kende. Op de Maan konden er geen ziekten bestaan, omdat het menselijk wezen daar geen volwassen bewustzijn bezat. Op Aarde bezat de mens dat bewustzijn wel en toen ontstonden de ziekten. De meesters zagen een geweldige studie voor zich. Alles gingen ze nu na en kwamen zo tot ontleding. Zij zelf, leerden ze, hadden aan het ontstaan geholpen, door hun wil om te beleven, te bevruchten. Door met andere stoffelijke levensgraden het éénzijn te beleven, schiepen zij afbraak voor het organisme. Hun graad splitste zich erdoor. Die bewijzen ervoor kregen ze, toen zij hun eigen levens volgden. Zij hadden zelf schuld aan al die ellende en moesten aanvaarden, dat zij niet de geestelijke, maar de stoffelijke afbraak hadden gediend. Ze stonden nu voor hun eigen gedrag, voor hun levens, die in onbewustzijn waren volbracht, en zij begrepen!

De ziekte van de Aarde is een ziekte van de ziel, zij is terug te vinden in de persoonlijkheid. Moeder Aarde, stelden de meesters vast, schiep zeven stoffelijke graden voor het organisme. De meesters moesten vaststellen, dat de ene graad zich met de andere had verbonden, de vierde graad paarde met de tweede, de vijfde met de zesde en zevende graad, en brachten kinderen voort. Ook die kinderen beleefden weer hetzelfde en dit verbrak een natuurlijk proces. De wet voor de lichamelijke kracht werd door hen bezoedeld. De meesters moesten tevens constateren, dat familie zich met familie had verbonden. Deze stoffelijke afbraak werd tot een chaos. Ze was niet meer tegen te houden. Al dit leven vroeg zich niet af met welke graad het zich ging éénmaken, het ging eenvoudig tot bevruchten over en daaruit werden kinderen geboren. De verzwakking van het organisme trad naar voren en door deze verzwakking van het organisme, zo stelden de meesters vast, waren de ziekten ontstaan. Door de verbintenis van hogere met lagere lichamelijke graden werden de levenskrachten ondermijnd. Het lichaam, dat tegen alles bestand moest zijn, verloor z'n natuurlijke levensafstemming, z'n door God geschonken weerstand. Het organisme was niet meer bestand tegen de natuurwetten, er volgde inzinking na inzinking en lichamelijk leed en smart voor al deze mensen. De eerste ziekte schiep weer andere en ook deze afbraak konden de meesters volgen en zuiver vaststellen. Het organisme, zo zagen de meesters,

was in al die eeuwen bezoedeld, bemodderd, benadeeld door het onbewuste kind van de Aarde, door de massa. De mensheid stond voor een ramp en in de loop der eeuwen zou de aftakeling nog verschrikkelijker worden! Er moest iets tegen dit onheil worden gedaan, het was meer dan noodzakelijk, dat zij de aard van de ziekte leerden kennen. En ook moesten ze nagaan, met welke middelen ze deze ziekten zouden kunnen bestrijden. De eigenlijke oerkracht van de Maan, begrepen de meesters, was verdwenen. Kind na kind, man na man, vrouw na vrouw hielp mee aan de stoffelijke afbraak. Deze meesters werden als gebroken door de natuurlijke bewijzen, die ze opdeden. Een berg van ellende zagen zij voor zich. Wie zou al die verschrikkingen kunnen oplossen? Wist men in de hoogste hemelen hiervan? Begreep men daar, wat Moeder Aarde nodig had? Zou de Oppermacht het weten? De meesters besluiten te doen wat zij kunnen.

Miljoenen zielen schiepen voor de stoffelijke afbraak, en het ongelooflijke juweel van scheppingskracht, de mens, was afschuwelijk verzwakt en bezat geen weerstand meer. De zeven reine natuurlijke graden voor het stoffelijke organisme waren volkomen opgelost. De splitsing van de natuurlijke wet voor het organisme konden zij niet meer voorkomen. Waar zij het menselijk leven ook volgden, daar zagen zij het kwaad voortwoekeren. In al de graden voor het organisme viel de verzwakking waar te nemen. Ook het hoogste ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) was bezoedeld, niet één graad was eraan ontkomen. Zenuw- en spierstelsels leefden op halve krachten, want de ondergrond was volkomen vernietigd. Dát was de afstemming van het organisme, die zij te aanvaarden hadden.

Niet één mens in de ruimte was van schuld vrij te pleiten. Het menselijk bewustzijn, het dierlijk verlangen in de mens, had deze ellende geschapen. De man wilde stoffelijk bezit nemen van de vrouw, en waar hij haar ontmoette, overmeesterde hij haar en leefde zich door haar lichaam uit. In de bossen speelde zich dit drama af en hier reeds begon de stoffelijke afbraak. Door zo voort te gaan moest het leven op Aarde eens instorten. Maar nu begonnen de meesters aan hun machtige opgave. Toen de ontwikkeling op Aarde zover gevorderd was, dat de mensen bijeen gingen leven, begonnen de meesters hen te inspireren, toen de soorten eenmaal bijeen waren legden de meesters gevoelens in hen, zich in groepen aaneen te sluiten en wetten te maken, die hen en hun vrouwen tegen andere soorten zouden beschermen. Zo werd een begin gemaakt met de bestrijding van de afbraak.

Nu keerden de meesters naar de sferen terug om daar hun werk voort te zetten. De helpers van de meesters ontnamen de zieken de levensaura, omwikkelden deze zieke levenskracht met hun eigen fluïde en keerden ermee terug naar de meesters, die reeds aan hun onderzoek waren begonnen. Daar

werden ze bewaard. Iedere eeuw, constateerden de meesters, kent de eigen ziekte. Er moesten medicijnen komen om deze te bestrijden. Na een zekere tijd kwamen die medicijnen op Aarde, de mensheid werd de ogen geopend voor de kruiden, het samenstellen van deze levende sappen om de zieken te genezen. Van ziel tot ziel, van gevoel tot gevoel, kwamen deze medicijnen op Aarde. De gehele ruimte werkte voor de mensheid, tot zelfs in het Goddelijk Al leefden mensen, die hun wijsheid door de lagere graden aan de Aarde schonken. Hemel en Aarde waren nu één geworden, waren één wereld!

Toen kwam het ogenblik, dat deze meesters berichten ontvingen uit de hogere regionen, dat er instrumenten zouden komen, die de mensheid van dit lijden zouden verlossen. Er werd reeds aan gewerkt. Zij behoefden dus niet te wanhopen, de meesters. Zij hadden al ingezien, dat de medicijnen maar een hulpmiddel waren. Medicijn alléén kon de ziekte niet overwinnen. Nu zouden er dus instrumenten op Aarde worden gebracht en deze zouden de ziekten geheel doen oplossen. De mensheid zou er evenwel eerst voor moeten ontwaken. En daarop was het wachten. De meesters kregen bericht, rustig verder te gaan en zich door niets te laten storen. Op Aarde gaat het leven verder, de mensheid ontvangt kennis, stoffelijke en geestelijke wijsheid, en dat alles dient om het uiteindelijke te kunnen ontvangen. En al zal dit nog eeuwen duren, er wordt door al het leven van God hard aan gewerkt. In de sferen kregen de meesters uit de eerste sfeer reeds vindingen uit hogere bron en zij maakten deze af. Deel na deel werd naar de Aarde gebracht. Maar daar werden al die vindingen niet begrepen en voor de vernietiging verbruikt. Ook kwamen nu de instrumenten tot stand, die voor de lijdende mensheid zouden dienen, doch nog was de tijd niet daar die op Aarde te brengen. De mensheid moest eerst ontwaken. En ook daaraan werkt Gene Zijde. Er komen geleerden naar de Aarde, eenlingen, die dieper voelen dan miljoenen anderen, en zij geven onderricht. Deze zielen vertellen van hogere machten en krachten in de ruimte, en hierdoor ook ontwaakt de massa meer en meer.

Aan deze zijde zette meester na meester deze studie voort. Als de tijd verstreken was, een meester een hogere bewustzijnsgraad had leren kennen en hoger moest gaan, werd hij door anderen opgevolgd. Deze zetten dan met degenen, die zich beschikbaar hadden gesteld, het gigantische proces voort. Elkeen gaf er zich geheel voor. Miljoenen zielen keerden er voor in het stoffelijk leven terug en anderen bezielen hen van deze zijde uit. Zo kwamen er wonderen tot stand. Dan nadert de Eeuw, waarin Christus naar de Aarde komt om de mensheid voor God wakker te schudden. Zijn geschiedenis en strijd zijn u bekend. Nu Christus Zijn taak heeft volbracht, kan de opbouw van de instrumenten voor de Eeuw van Christus een aanvang nemen. Sinds Hij op Golgotha de stoffelijke ogen sloot, zijn eeuwen verlopen. De mensheid

moet leren Zijn Heilig leven te aanvaarden.

In de eerste sfeer zijn de wonderen intussen gereedgekomen. Ze vragen om op Aarde geboren te mogen worden. Na deze, uw strijd, kan Gene Zijde eraan beginnen, ze op Aarde te brengen, want nu is de mensheid zo ver. Op Aarde zijn trouwens reeds technische vindingen, die afstemming hebben op onze wonderen, want men bracht al deeltje na deeltje naar de Aarde. Straks zal ik u vertellen, hoe deze instrumenten werken en welke bedoeling de meesters ermee hebben.

Uit dit alles moet het u duidelijk zijn geworden, dat de mensheid op Aarde Gene Zijde reeds miljoenen eeuwen helpt bouwen. Het Al leeft eigenlijk nog steeds op Aarde, al die miljoenen zielen werken onder leiding van hun Mentor Christus voor de mensheid. Christus en zij allen weten, hoe hét leven op Aarde is en welk bewustzijn u thans bezit. Men weet daar, dat alléén Moeder Aarde bewust kwaad beleeft, op andere planeten voor uw eigen Universum moet het leven nog ontwaken. Alléén de kinderen van Moeder Aarde kennen een verzwakt organisme, zodat het leven voor hen een lijdensproces is. Dáárom kwam Christus als Goddelijk bewuste naar de Aarde. Thans is het uiteindelijke, geachte lezer, dicht bij u, en in wezen is dat al sinds het ontstaan van Moeder Aarde zo geweest. U behoeft op Aarde niet te wanhopen! Gene Zijde zorgt voor uw geestelijke ontwaking en nu voor uw stoffelijke evolutie. Dat doet zij uit naam van Hem, die voor ons allen Zijn Heilig Leven gaf. En God ziet toe, dat niet één kind wordt vergeten. Alléén Moeder Aarde kan deze geestelijke wonderen ontvangen, andere planeten weten er geen raad mee, het leven daarop moet nog naar de Aarde, wat het terugkeren tot God is.

Na Christus stromen de technische wonderen naar de Aarde. Uw Edison en anderen waren u gezonden, zij kregen het nieuwe leven ervoor en brachten dat, wat zij aan de Aarde hadden te schenken. Al uw uitvindingen zijn door de meesters ontstaan, ze zouden dienen voor de lijdende mensheid, maar dit is niet begrepen. De meesters uit de zevende sfeer hebben dit in handen en wij dienen hen. Straks krijgen deze technische wonderen geestelijke betekenis, ze dienen dan voor het machtig instrument, dat alle ziekten van de Aarde zal doen oplossen.

Voelt u de macht van uw eigen eeuw? Voelt u bovendien, wat hiervoor in de vervlogen eeuwen aan deze zijde gedaan is? Begrijpt u thans, waarvoor Mozes en Christus naar de Aarde kwamen? Eerst moest de mens de éne God aanvaarden en vervolgens geestelijk ontwaken.

Gene Zijde wil u dienen en Christus is hiervan het hoogste en heiligste voorbeeld. Hierdoor kreeg Moeder Aarde haar verbinding met God! Voelt u dit ongelooflijke? Wij als kinderen van de eeuwigheid mogen deze wijsheid

aan u op Aarde brengen. Door dit dienen, door het geven van uzelf, wordt aan ú gegeven!

De enorme betekenis van u als mens krijgt thans gestalte, die betekenis is kosmisch. Door deze oorlog heeft de mensheid de grote sprong kunnen maken. Miljoenen zielen op uw Aarde vragen om te dienen, zij willen helpen aan deze geestelijke en stoffelijke opbouw. Straks zal dat mogelijk zijn. De gevoeligen zullen wij in ons leven optrekken. In elk van u leeft de vonk Gods. Door deze vonk kunt u boodschappen ontvangen uit het leven na de dood. Door haar kregen wij verbinding met u en door dit contact werken wij. God gaf ons deze genade en door Christus konden wij de wetten leren kennen.

Eeuwigdurend is Gene Zijde bezig geweest om voor het leven op Aarde alles van het eigen verkregen bezit in te zetten. Doordat al deze zielen het leven op Aarde en op andere planeten hebben beleefd, en steeds hoger konden gaan door te dienen, kwam deze goddelijke eenheid tot stand. Moeder Aarde wordt nu door hen met al haar leven opgetrokken.

Tegen wie vecht Adolf Hitler? Eén aards mensenkind voert oorlog tegen de ruimte! Eén ziel, één vonk van God voert strijd tegen biljoenen vonken, vonken, die het onbewustzijn overwonnen en thans bewuste astrale, kosmische meesters zijn. Adolf Hitler, vertelde ik u al, strijdt tegen God, tegen Christus, tegen al de kosmische meesters, tegen de sterren en planeten, waarop mensen leven. Is hij nu eeuwig, verdoemd? De kerk zal zeggen ja! Wij zeggen u, néén! Want God is liefde. Gods kinderen moeten tot Hem terugkeren. Ook hij! Hij zal goedmaken en met hem al de anderen, die hem volgden, maar Adolf Hitler hielp bespoedigen, dat Moeder Aarde deze geestelijke wonderen kan ontvangen! God wilde het!

In de tempel der Medici

In de eerste sfeer staat een majestueus gebouw, het is opgetrokken van sneeuwwit marmer, en het is daarin, dat de geleerden hun machtige wonderen voor de volken der Aarde voltooien. Het gebouw is van Oost en West, van Zuid en Noord te bereiken, vele wegen voeren u naar de Tempel. Het was Gods wil, dat dit machtige bouwwerk opgetrokken werd. Het doel, waartoe de Tempel zou dienen, werd uit het Al ontvangen en de eerste sfeer kreeg er verbinding door met Moeder Aarde. Nimmer behoeft de mensheid te denken dat zij alleen staat, alle hemelen, iedere ziel helpt aan de opbouw van uw geestelijk ontwaken.

De Tempel is geheel open, omdat er in de sferen voor het leven van God niets gesloten is. Aan deze zijde heeft het leven van God als mens niets te verbergen. In de eerste sfeer is elkeen bewust en kan eenieder het andere leven aanvoelen. Die eenheid is door te dienen verkregen. De mens weet, dat God liefde is, en hoe de hogere sferen bereikt worden. Hier voelt men de eigenlijke afstemming en daalt men in het andere leven af, omdat de ziel het heiligste éénzijn heeft opgebouwd. Al de gebouwen hier vragen aan ons erbinnen te treden en hun wijsheid te leren kennen en eigen te maken.

Op een hoog plateau, boven alles verheven, als het symbool van dienende liefde en opoffering, staat daar de Tempel der Medici. Wij zullen erin binnentreden. Voor de ingang zien wij een fontein, die wijsheid, kracht en liefde uitstraalt en ons vraagt, of ook wij deze eigenschappen bezitten. Het is anders niet mogelijk deze reinheid te naderen, ons eigen leven roept ons het geestelijk halt toe. Dit geestelijk product zegt tot ons bewustzijn al het leven van God lief te hebben en alles van ons eigen ik in te zetten. Het is een stille wenk, niettemin een ernstige waarschuwing voor onze persoonlijkheid. Aan haar kunnen wij ons leven toetsen, deze fontein spreekt tot het innerlijk leven. Wij moeten voor deze eigenschappen ontwaken. Wie meer van dit gebouw wil weten en met de meesters in verbinding wil komen, moet het hoofd buigen en de boodschap, waarvan de fontein de belichaming is, ter harte nemen.

Deze geestelijke boodschap is als een sferengebed, ze heeft afstemming op alle graden in de ruimte, die wij van ons leven uit hebben leren kennen. De fontein spreekt tot ons en uw leven, Christus leeft door deze fontein, want het is de wijsheid, de kracht en de liefde, waardoor Moeder Aarde verheerlijkt is.

Wij leven nu dicht in de omgeving van de meesters. Straks zullen wij hen ontmoeten en dan staan wij voor de toekomstige geleerden van de Aarde.

In deze Tempel zullen wij wonderen beleven. Krachtige zuilen steunen het gebouw en zij hebben, als alles hier, geestelijke betekenis. Het zijn zuilen met kunstig beeldhouwwerk, gelijk in de Egyptische tempels te zien is. Iedere pilaar stelt hier een meester voor, die aan de Tempel zijn eigen krachten heeft geschonken en waardoor het gebouw opgetrokken werd. Indien u het beeldenschrift kunt lezen, begrijpt u het leven van de meester. Deze zuilen vertegenwoordigen de hogere wijsheid, de sferen waarin deze meesters leven en waarop zij afstemming hebben. Deze bewuste zielen dragen de Tempel, door hun uitstraling kwam dit gebouw tot stand. Andere Tempels, waar de kunstenaars hun wijsheid beleven, zijn weer door deze opgetrokken en behoren dus tot hun bewustwording. Zo heeft elke Tempel in ons leven een eigen betekenis.

Iedere pilaar leeft voor ons en kan tot ons bewustzijn spreken. Kunnen wij ons geheel overgeven, dan trekt de meester ons in zijn eigen leven op en ontvangen wij zijn levenswijsheid. Door de liefde begrijpen wij deze genade, de kracht spreekt op verscheidene wijzen tot ons leven, waardoor ons bewustzijn zal veranderen. Komen wij tot het eenzijn met een meester, dan spreekt deze hogere sfeer over al het leven van God, evenals de wijze, waarop hij die sfeer bereikte. Dat is het geestelijk optrekken in een hogere toestand, die geldt voor al het leven in de eerste sfeer, dat zich die reinheid eigen wil maken. De meester vertelt dan van de eigen ontwaking, over de wetenschappen, waarvoor hij zich heeft ingezet, en hoe die wijsheid is te beleven. Het is het zuivere hand in hand gaan door de ruimte van God, wat door de meditatie tot ons komt. Het is daardoor, dat wij velen zien neergeknield en mediteren, zij beleven dan dat opgetrokken zijn en lossen nu volkomen op. In niets zullen zij gestoord worden, deze verbinding is heilig. Waar wij kijken ligt de mens in volle overgave neer om te ontvangen. Dat is op Aarde niet te beleven, uw gebouwen zijn stoffelijk bewust, aan deze Zijde spreekt God tot ons door Zijn Eigen Kinderen! Op iedere vraag krijgen wij nu antwoord, duidelijk verstaan wij elk woord, dat tot ons bewustzijn gesproken wordt, wij zelf en de meester zorgen voor dit contact. Duizenden zielen kunnen nu één toestand beleven, de meester spreekt tot ons allen en nu ontvangt elkeen antwoord op zijn eigen vraag. Wonderbaarlijk is dit éénzijn met een hogere meester, hetwelk men niet eerder dan in de eerste sfeer kan beleven. Wanneer wij de wetten in de ruimte hebben leren kennen, mogen wij ons hiervoor gereedmaken en de Tempels bezoeken.

In de diepte van de meester dalen wij af en nu zien wij die sfeer voor ons ontwaken. Wij krijgen nu wijsheid uit een hogere bron, een sfeer, die nog ver van de onze verwijderd ligt, maar waarin wij ons niettemin zien. Dat schonk God aan al Zijn kinderen, de verbinding van levensgraad met levensgraad,

sfeer met sfeer, alles ten behoeve van ons geestelijk ontwaken. Hierdoor heeft het leven van God verbinding met elkaar. Het is nu mogelijk om vanuit de zevende sfeer met het Goddelijke *Al* te spreken en tot goddelijke eenheid te komen. Er zijn er onder u op Aarde, die als instrument van de meesters in deze wereld werden opgetrokken en het geestelijke éénzijn mochten meebeleven, wat voor hen een ontzaglijke openbaring was.

Door dit éénzijn met een meester beginnen wij aan ons zelf te werken, deze bezieling geeft ons de kracht en het ontwaken. Iedere voetstap vooruit betekent in het vervolg wijsheid voor ons leven. Wij wandelen in het hart van deze meesters, zij dienen daardoor al het leven, dat tot hen komt. Het is de geestelijke ontvangst voor de sferen van licht en bovendien het éénzijn met God. Deze graad verwacht van ons die heiligheid te eerbiedigen. Ons geluk kent geen grenzen meer, wanneer de meester zich opent, ons innerlijk voelen en denken tot zich trekt. Dit voelen en denken staat boven iedere eigen gedachte, het is op Aarde niet te beleven. Als een vader en moeder aanvaarden wij de meester, ook hij heeft al deze wetten beleefd en hij toont ons, waar zijn laatste levens zijn beleefd. Wij zien ons nu opnieuw op Aarde teruggeplaatst, beleven met hen al de levensgraden in de ruimte, hoofdzakelijk die levens, waarin ons eenzijn met hem stoffelijke betekenis heeft gehad. Wij wisten al, dat duizenden van onze moeders en vaders de sferen van licht hebben bereikt. Zij allen stellen zich voor ons open en de meester toont ons, hoe onze band toen op Aarde met hem was. Nu zijn wij zusters en broeders van elkander en we hebben lief gekregen alles wat door God is geschapen. Allen worden we gelijk kinderen van één Vader, niets van de Aarde kan ons éénzijn evenaren. Het toegewijde hart opent zich voor ons en wij leren daardoor alles van onszelf in te zetten.

In de eerste sfeer spreekt alles tot ons bewustzijn, indien wij dat leven willen volgen. Wie wil dat niet? Elkeen verlangt open te staan voor het leven van God, een stadium, dat men echter pas bereikt, als wij de schepping bewust leren kennen en ons de wetten van God voor de hogere levensgraad eigen hebben gemaakt. Dat is het in bezit nemen van ons geestelijk bewustzijn en het gereedkomen voor het verdere opwaartsgaan in de geest.

Ook u op Aarde kunt in de geest denken en werken, want iedere gedachte schept, bouwt aan de sferen van licht of aan de duisternis. Ik zei u immers, dat één goede daad de sferen van licht helpt verdichten. Gij bouwt door uw goede daden aan uw geestelijke woning. Velen van de Aarde zien aan deze zijde tot welke hoogte zij zijn gekomen. Hun streven werd hier beloond, hier kwam hun eigen bezit tot stand!

Mijn eigen meester heeft deel genomen aan de opbouw van de Tempel en draagt met anderen het grote wonder, waardoor miljoenen zielen zullen ont-

waken. De vorige meesters trokken zich terug en gingen hoger. Deze nieuwe meesters namen het geheel over, zodat het voortbestaan ervan verzekerd is.

Het marmer lijkt op dat van u op Aarde, het onze straalt echter de eigen levensafstemming uit en leeft bewust. Dat van u op Aarde bezit de stoffelijke levensgraad, deze geestelijke stof is aan de kosmos onttrokken en heeft een heel andere betekenis. Dit marmer is elastisch en toch stoffelijk verdicht. Ook de stof op Aarde leeft of ze zou oplossen. De onze is levend, maar straalt dat bewuste leven uit, omdat al het leven van deze sfeer een hogere graad van bewustwording heeft behaald. Zelfs die stof kan ons vertellen hoe het geheel ontstaan is. Wij behoeven ons er maar op in te stellen en dan nemen wij de geboorte ervan waar. Deze substantie vertelt ons, hoe de verdichting heeft plaatsgehad en dan doorkruisen wij de goddelijke ruimte. Maar de geestelijke afstemming ervan blijft deze sfeer behouden en zegt ons dat de fundamentele ondergrond dit leven raakt, of het gebouw zou voor onze ogen verdwijnen. Dat is de afstemming van de eerste sfeer, ook het gebouw heeft deze hoogte bereikt, het is eigenlijk een stuk van ons zelf!

Wat wij in de Tempel waarnemen is ons, zoals ik al zei, geschonken door de meesters. De bodem, waarop wij staan, kwam door hun denken, voelen en levenskrachten tot stand. Wij toeven nu in hun eigen leven en treden hun hartkamer binnen. Wij voelen hoe hun enorme kracht ons doorstroomt en blijven daardoor bewust, terwijl wij zonder hen zouden wegzinken in hun diepte. Het hoofd buigen hebben wij thans geleerd, niets liever willen wij dan ons zelf inzetten, wij beseffen de grootte van de genade, die ons geschonken is.

In dit gebouw leeft de liefde – wie hier binnentreedt, dient. Hij leeft dan in alle kosmische graden. Wij begrijpen hoe machtig het leven van de geest is. Het ganse universum leeft in de Tempel. Hoog boven ons leeft het Heelal, fonkelen sterren en planeten en zien wij de stoffelijke kosmos. Beneden ons beleven wij de werkelijkheid van de eerste sfeer, wij weten, dat duizenden meesters in de Tempel leven en zij ons kosmisch zullen verbinden. Dit ontzaglijke leven roert ons, wij voelen de hogere gevoelswereld van de meester. Alle faculteiten van de Aarde, die geestelijke afstemming hebben, vinden wij in de Tempel terug. Wie hen volgen wil, zich een studie eigen wil maken, is gereed om te dienen en kan zich hier bekwamen. Deze zielen ontvangen de nodige wijsheid, de kracht en de liefde en zullen ontwaken. Wat wij thans aanschouwen grenst aan het ongelooflijke, doch het is Gods werkelijkheid. Dit alles schonk Hij aan Zijn kinderen!

Honderden jaren zijn er nodig, zo wij alles van de Tempel willen afweten. Wat in het Heelal leeft en geboren is, vinden wij in de Tempel terug. Wij kunnen ons met dat leven verbinden en er van gevoel tot gevoel mee spreken.

Iedere studie is voor deze zijde oneindig, omdat wij er de stoffelijke en astrale wetten door leren kennen. Elke levensgraad is in de Tempel te volgen en voert ons naar alle bestaande levensgraden in het Goddelijk Heelal.

Als wij iets van de Aarde willen beleven, de een of andere wijsheid, dan lossen wij tijdelijk voor de eerste sfeer op en komen dan van gevoel tot gevoel met de Aarde tot eenheid. Dan kunnen wij de ziekten daar volgen en van deze wereld uit doorschouwen. Wij ondergaan nu bewust al die ellende en voelen ons waarlijk stoffelijk en op Aarde, zo intens is deze verbinding. Van de eerste sfeer uit kunnen wij op Aarde waarnemen en ons met hen, die achterbleven, éénmaken, van hieruit volgen wij hen en omstralen deze levens door onze heiligende liefde. Heiligend zijn deze wetten van God, indien wij ons hen eigen maken en de liefde ervan in ons leven komt. Nu spreekt God Zelf tot ons leven en begrijpen wij de zielen, die zich voor de Tempel der Medici hebben ingezet.

Zouden wij niet alles doen om ons deze heiligheid eigen te maken? Wij willen dit bewustzijn tevens op Aarde brengen en dan kan het ontwaken in de geest geschieden. Voor deze geestelijke schatten zetten wij ons eigen bezit in. De bloemen in de Tempel zenden ons hun geuren toe en doen ons genieten van hun schoonheid. Alles leeft en spreekt van de eigen bewustwording uit tot ons leven. Duizenden soorten bloemen uit één graad vertolken wat het zeggen wil waarachtig persoonlijkheid te zijn, ongelooflijk is het, wat wij mogen waarnemen. Al die bloemen stralen licht uit, een eigen licht bezitten zij, dat anderen van hen waarnemen! Overweldigd door de heilige kracht, leggen we ons neer en rusten uit op een bed van witte leliën en nieuwe kracht en energie stromen ons toe en overladen ons met geluk. Reine stilte komt tot ons. Ziel met ziel gaan omhoog, tweelingzielen voelen zich door God omarmd. Mens en dier van de Aarde voelen zich één met God, de vogelen zingen, de mens is stil van innerlijke ontroering. Voelt u ons geluk? Begrijpt u, wat het leven na de dood u schenken kan? Wij zenden deze gedachten tot de Aarde, tot hen, die nog moeten ontwaken. Dit alles wacht u na de dood, indien gij het beste van u zelf voor het leven van God kunt openen, wilt dienen; dan treedt ook gij straks het Koninkrijk Gods binnen.

Niemand kan ons storen, allen hebben ons lief, de liefde overheerst in de Tempel der Medici. Wij volgen al de mensen hier en wij weten, dat zij zichzelf dit geluk hebben eigen gemaakt. Hoe zijn hun levens op Aarde geweest? Zie hun geestelijke gewaden. Zie naar de ongelooflijke uitstraling ervan, hun persoonlijkheid en karakter worden erdoor vertegenwoordigd, dit geestelijk licht schept en dient, heeft waarachtig lief en is eeuwigdurend in dit leven op volle kracht, het staat altijd open en voor elkeen.

Wij staan nu voor de ruimte waar de meesters leven, die zich op Aarde zul-

len geven voor de lijdende mensheid. Om u een beeld te geven hoe zij deze studie van uw aardse ziekten maken, zullen wij hen even volgen. Treden wij hier binnen, dan bemerken wij alras, dat wij voor een afsluiting staan en worden tegengehouden. Hoe moeten wij binnentreden? Dit is alléén mogelijk voor hen, die een studie volgen en er gereed voor zijn. Wie er niet klaar voor is, moet aanvaarden, dat dit heiligdom voor hem nog gesloten blijft. Wij echter kunnen door deze afsluiting heen, omdat de Aarde deze geestelijke wijsheid moet ontvangen. Ik vertel u thans, wat mijn meester mij gaf. Door hem trad ik binnen. U zult mij volgen en met mij binnengaan, omdat uw leven zich wel afstemt op dit reine bezit. Deze astrale afsluiting is als de stoffelijke verdichting, waarvan het gehele gebouw opgetrokken is. Deuren zijn er niet, wie hier leeft, wandelt er doorheen. Deze aura is elastisch en de geleerde heeft deze wetten overwonnen. Voor hen, die deze wetten willen beleven, is er geen afsluiting, tenzij stoornissen optreden. Dat is nu uitgesloten. In de sferen is alles te beleven, maar dan moet dit beleven op volle kracht geschieden en nut hebben, want hier wordt nieuwsgierigheid niet geduld.

Wij treden een zaal binnen en zien in een geestelijk laboratorium, dat zich echter in weinig onderscheidt van een aards. Hier worden de ziekte-aura's van de Aarde bewaard en onderzocht, en wel die van de kanker. Een van de vreselijkste ziekten, die het menselijke organisme ondermijnt en grondig vernietigt, zullen wij thans leren kennen. U weet zelf, hoe verschrikkelijk deze ziekte op de wereld huishoudt, zonder dat de wetenschap er iets tegen vermag te doen. En toch, in de sferen van licht heeft men deze ziekte leren kennen, ja meer! *In de Eeuw van Christus zal het wonderbaarlijke instrument op Aarde worden gebracht, dat deze afschuwelijke ziekte met succes zal bestrijden en doen oplossen!* Wij zien de meesters aan het werk. Rondom ons merken we de zieke aura's op, ze stralen een eigen, maar verschillend licht uit, waarvan wij de betekenis zullen leren kennen. Ieder mens bezit een eigen uitstraling, zijn aura, die zijn persoonlijkheid vertegenwoordigt. Doordat de persoonlijkheid en de wereld van ieder mens anders zijn, is ook niet één aura eender. Al het leven van God straalt de eigen levensfluïde uit. Zelfs het lijk geeft licht af. Tot aan de laatste seconde blijven die stoffelijke delen de levensaura uitstralen, nu echter is die uitstraling onbezield, daar deze bezieling van het organisme, van de persoonlijkheid uitgaat.

Aan de aura is de afstemming van een mens vast te stellen, door een meester aan deze zijde tenminste. Door hem is te zien tot welke levensgraad en tot welke sfeer een mens behoort, of diens innerlijk leven afstemming heeft op een van de zeven hellen, die u leerde kennen, dan wel op de sferen van licht. Alles wijst de aura uit, iedere karaktereigenschap is erin te zien. Ook het mannelijke of vrouwelijke kleed ligt aan de aura vast. Niet slechts het

innerlijk leven van de aardse mens bezit de eigen levensuitstraling, maar ook het organisme, want het lichaam wordt weer door het zieleleven bezield. Nu kunnen onze geleerden aan de aura ook de ziekten van de mens vaststellen. Zo is de aura stoffelijk en geestelijk ontzagwekkend diep. Het zou u duizelen, wanneer u alles van haar afwist!

De aura, waarin ziekte leeft, kan u met verschillende werelden verbinden en u heel veel van het eigen ontstaan vertellen, wanneer u tenminste de astrale wijsheid bezit om achter het zieke leven te kijken. Wat weet uw geleerde eigenlijk van een ziekte af? Hij kán er ook niets van weten, hij kent zichzelf niet eens, hij vermag niet áchter de dingen te zien. In de sferen is dit wel mogelijk, daar heeft men ervaren, dat een ziekte voor een aards, aan de stof gebonden en dus begrensd geleerde onpeilbaar is en slechts te doorschouwen door astrale meesters, die de middelen daartoe uit het Al ontvingen. Nu ziet men hier door elke ziekte heen, doordat wij de stoffelijke en astrale wetten volgen, die ons terugvoeren naar het beginstadium van de ziekte. Iedere ziekte is kosmisch diep en bezit stoffelijke en geestelijke graden, die men op Aarde nog niet kent.

De astrale geleerde is bewust, niets kan hem het halt toeroepen, hij heeft de wetten overwonnen en is een geestelijk wonder.

Heel veel aardse doktoren, die zelf aan de vreselijke kanker te gronde gingen, leerden aan deze zijde zichzelf en hun kwaal kennen. Hier konden zij hun studie voortzetten en zich met de wonderbaarlijkste wetten vertrouwd maken – zoveel heeft het Eeuwige Leven te schenken aan de ziel, die zien en ervaren wil. Zij zullen de aardse geleerde helpen bij zijn strijd óf van God de genade verkrijgen zelf naar de Aarde te gaan om er te werken voor het welzijn van de mensheid. De wijsheid, die tot nu op Aarde werd gebracht, ging zo hoog als de gevoelsgraad van de mensheid toestond. Voor de wetenschappen kan geen stap worden overgeslagen. In de Eeuw van Christus zal men ook in dit opzicht veel verder kunnen gaan, dan zal ook uw dokter het geestelijk ontwaken beleven!

Terwijl het voor de astrale mens mogelijk is in het organisme af te dalen en er alles van te volgen, wat hem voor zijn diagnose nodig schijnt, kan de aardse dokter slechts een stoffelijke diagnose stellen. Wel beschikt hij over het röntgenapparaat, dat hem in vele gevallen helpt de zieke weefsels te doorlichten. Toch, u zult dit beseffen, is dit nog slechts een onvolkomen hulpmiddel, terwijl voor het bewuste astrale oog niets en niets verborgen blijft! Ik merk nog op, dat dit röntgenapparaat door onze zijde op Aarde werd gebracht en dat dit het enige instrument is, dat afstemming heeft op en deel uitmaakt van de wonderbaarlijke apparatuur, dat u eens op Aarde zult ontvangen.

De wijsheid van de astrale geleerde is de Aarde duizenden eeuwen vooruit.

Het is te wijten aan de onbekendheid met de wetten van het leven na de dood, dat de aardse geleerde zijn machteloosheid moet aanvaarden. U kunt hieraan tegelijk het peil vaststellen, dat de mensheid en de massa nog bezit. Nog staat de wetenschap voor de kist en denkt, dat het leven geen voortgang heeft. Als dit wanbegrip overwonnen is, zal het aspect van de Aarde veranderen en treedt de massa het hogere stadium binnen. De Eeuw van Christus zal u naar deze wijsheid voeren, niets of niemand zal haar ervan kunnen weerhouden. Wanneer men op Aarde het innerlijk leven van de astrale persoonlijkheid aanvaarden kan, dan volgt daarop, dat de dokter zijn gehele studie moet veranderen, want nu staat deze voor het zieleleven. En dat leven denkt, voelt, spreekt en overheerst de ziekten. Een enorme studie wacht hen, die in de Eeuw van Christus de lijdende mensheid willen dienen. En voor hen komt thans het ontwaken!

De aardse geleerde staat voor het ongelooflijke zenuwstelsel van de mens en hij moet zijn machteloosheid aanvaarden, omdat hij het innerlijk leven als de persoonlijkheid niet weet te peilen. Bitter weinig weet men op Aarde van deze wonderbaarlijke stelsels af. Aan deze zijde is dat te volgen en waar te nemen, hier kan men die stelsels in werking zien en de kracht ervan op andere organen berekenen. Men ziet aan deze zijde, hoe het lichaam het werk verricht en al de delen op elkaar ingesteld zijn. Onze geleerde ziet het centrale levenscentrum voor zich en kan nu volgen, waardoor het aardse stofkleed ondermijnd is. Van de zonnevlecht uit is zulks waar te nemen, daar de stelsels van daaruit worden gevoed. Ook hiervan weet men op Aarde niets af.

Het instrument, dat de Eeuw van Christus ontvangen zal, is kosmisch ingesteld. Dat lijkt nieuw voor de Aarde en toch, vele eeuwen terug reeds, heeft men de zieken natuurlijk genezen. De Egyptenaren waren hierin heel ver, maar ook zij kregen hun gegevens van deze zijde. Men genas daar door kruiden en door het volle Maanlicht. De Maan trok het zieleleven in zich op, waardoor de zieke stoffelijke organen nieuw voedsel kregen en op volle kracht kwamen. Wat weet men hiervan in het Westen? Is de Maan voor het Westen niet dezelfde? Toch kreeg zij alleen in het Oosten betekenis. Door het diepgaande aanvoelen van de genezende priester en zijn overgeven aan de astrale meesters kregen de zieke organen de juiste ligging en kon Moeder Maan genezend inwerken. De kruiden spoorden de zieke organen tot werking en de zachte uitstraling van de Maan deed de rest. Duizenden zieken werden op deze wijze genezen van kwalen, waarvoor schijnbaar geen genezing bestond, geen kruiden waren gewassen. Aan deze zijde leeft nog de wijsheid, doch toen Egypte tot verval kwam loste ook die geneesmethode op. Als de Maan kracht oefent op uw zeeën, het verschijnsel van eb en vloed tot stand kan brengen, hoe groot moet dan haar werking zijn op het men-

selijk organisme? Juist doordat de ziel dáár geboren is, is die moederlijke oerkracht nog steeds door het innerlijk leven aan te trekken. De Egyptenaren waren wijs en in vele opzichten almachtig, een almacht, die zij kregen door de meesters aan deze zijde. Zij hebben al de diepte van het menselijk hart ingezet om hun zieken te genezen. Eerst toen Egypte verviel, loste, zoals gezegd, ook deze grote geneesmethode op. De westerse beschaving wil alles koel wetenschappelijk verklaren en vaststellen, en dit is noodzakelijk, maar hierdoor zullen er eeuwen voorbijgaan. Voor de zieken is dat niet prettig, heel veel lijden en veel leed zouden voordien oplossen, indien het westerse begrip iets van het zielebewustzijn kende. In de eerste plaats moet men toch aanvaarden, dat er geen dood is, en, eenmaal tot dat inzicht gekomen, op de wijze van Egypte voortgaan. Dan zou de wetenschap zeker duizenden jaren verder zijn geweest, terwijl zij thans ten achter is gebleven omdat men álles stoffelijk bewezen wil zien. In de Eeuw van Christus zal Gene Zijde echter met zulke verpletterende bewijzen op Aarde komen, dat ook de wetenschap zal moeten aanvaarden!

Het instrument, waarmee wij komen, is kosmisch diep, de zieke wordt erdoor met (de) kosmos verbonden. De Egyptische priesters gaven de kosmische bestraling aan de zieken, térwijl wij deze straks door een technisch wonder met de ruimte verbinden. Indien de wetenschapsmens zichzelf kende en ons bewustzijn had verkregen, zouden reeds vele ziekten door de kracht van de natuur zijn overwonnen. Doordat er steeds oorlog gevoerd is en de gelden daarvoor werden weggesmeten, waren de volken ook niet gereed om elkaars zieken te kunnen ontvangen. De Westerling had dan naar het Oosten verhuisd, de Oosterling naar het Westen, want de klimatologische gesteldheden spelen een enorme rol, waar het zieke organen betreft. In de toekomst echter komt men op Aarde zover en wordt het de zieke mogelijk gemaakt naar het oord te reizen, dat voor zijn herstel geschikt is.

De heelmeesters in het oude Egypte waren kosmisch bewusten, terwijl het Westen van heden nog altijd stoffelijk onbewust is. Daarom staat deze persoonlijkheid ook machteloos tegenover deze stoffelijke en geestelijke wetten en voelt zij er zich het halt door toegeroepen. Weet echter, dat de Maan scheppend en barend is. Talrijke genezingen zijn door de meesters aan onze zijde tot stand gebracht, genezingen, waarvan men in het Westen thans zou griezelen. En toch, wie de krachten van Moeder Maan in zich heeft gevoeld, kan bergen verzetten, deze oerbron is nog steeds onuitputtelijk, ook al is de Maan stervende. Het zieleleven van de mens is nog altijd één met zijn innerlijk leven, waardoor het dan ook ontstaan is. Dat is het oerbewustzijn van de ruimte, dat is God! Een moeder met innerlijke gezwellen, een ziekte, die men thans in uw tijd baarmoederkanker zou noemen, werd genezen door

een Maankuur. Maar wat is een Maankuur? De priesters brachten de zieke bij het opkomen van de Maan in een slaaptoestand. De Maan deed dan de rest! De zieke sliep zich als het ware beter. Enige kruiden waren voor de stofwisseling noodzakelijk, maar Moeder Maan trok dit leven op en genas het. Door deze enorme werking kwamen die organen weer op volle kracht en herstelden de zieke weefsels zich. Andere priesters gaven een bergkuur. In de kilte van de nacht moesten hun zieken genezen. Vele volken beleefden deze nacht processies, nachtelijke openbaringen, waarin zij de levende mystiek leerden kennen, die een grote rol speelde bij de genezing. Deze genezingen kunt gij met uw spontane genezingen door gebedsverhoring vergelijken. Ze zijn in wezen niet anders. Uw bedevaartgangers beleven iets dergelijks. Maar het Oosten werkte bewust, liet niets aan het geloof alleen over. Deze nachtelijke feesten brachten de ziel tevens het geestelijk ontwaken en tal van heiligheden meer, die door het directe contact van de priesters met deze wereld tot stand kwamen. Ook door handopleggen genazen zij, hoewel het toch de „Nachtgod" was, die het eigenlijke ziektebeeld genas. Weer anderen genazen door het koude water en brachten zo wonderen tot stand. Of ze voerden hun patiënten door de warmte naar de koude en eerst dan naar Moeder Maan. Zelfs blinden werden door de Maankuur genezen en kregen het licht in hun ogen terug, indien er gedeeltelijke verlammingen waren vastgesteld. Onfeilbare diagnoses konden deze genezers stellen door de wijsheid van hun geestelijke, astrale meesters. De zonnekuur werd eveneens door hen toegepast, steeds gevolgd door het inschakelen van het nachtelijk duister op de zieken, waardoor er een kosmische verbinding tot stand kwam. De Egyptenaren begrepen reeds, dat de polen van de Aarde elkaar moesten raken, ook al hadden zij er in die tijd nog geen weet van. De genezers voelden echter, dat er na de zonnewarmte een afkoeling moest komen, wilde er genezing volgen.

Indien er op Aarde in de goede richting met warmte werd gewerkt, door dus op warmte-bestraling een afkoeling te laten volgen, zouden de zieke weefselen juist de natuurlijke reactie krijgen, die zij nodig hebben. De Egyptenaren hielden hierbij rekening met de persoonlijkheid, aan de persoonlijkheid werd vastgesteld, hoe de behandeling moest geschieden. Een stug karakter moest door krachtsoverlading overwonnen worden, anders sloeg deze persoonlijkheid de wetten van de natuur volkomen neer en bleef zij de behandeling overheersen. De Egyptenaren stelden dus éérst de geestelijke afstemming van de zieke vast, daarna konden zij beginnen. Nu kon het niet gebeuren, wat uw aardse geleerde zo vaak overkomt, dat de persoonlijkheid hun het geestelijk halt toeroept en medicijn en wetenschap volkomen uitschakelt. Boekdelen zijn hierover te vullen.

Wie de ruimte kent, is een genezer! Wie onbewust is, kent zichzelf niet

en moet eerst hierin ontwaken. De oude Egyptenaren kenden de dood, uw geleerde vraagt zich nog steeds af, wat er met het innerlijk leven geschiedt. Anderen weten wel, dat de ziel eeuwigdurend is; doch zij kennen dit slechts door hun geloof, de Egyptenaren kregen directe bewijzen van hun geestelijke leermeesters. De kennis van uw onbewusten is gering ten opzichte van al deze wetten. Wat heeft hun wijsheid te betekenen? Wat kan een onbewust geleerde het mensdom schenken? De Maan genas alle zenuwzieken, zelfs krankzinnigen. Wat doet men op Aarde voor hen? Het westerse begrips- en gevoelsleven struikelt nog steeds over zichzelf, het moet nog voor al deze wetten van God en de ruimte ontwaken! Maar de Eeuw van Christus zal het hun schenken, nú komen uw geleerden tot het hoger gaan in de geest, maar vooral tot het hoofd buigen voor al deze astrale heiligheid, die men eerst dán op Aarde in toepassing kan brengen. Het koele en nuchtere Westen vindt de wijsheid van het oude Egypte kwakzalverij, doch u moet dan weten, dat deze kwakzalverij ons door God Zelf is geschonken. Aan deze zijde leerden wij de wetten ervan kennen en mochten ons deze tevens eigen maken.

Hierdoor is Gene Zijde uw geleerde duizenden eeuwen vooruit en dit is alleen mogelijk geworden, doordat wij het zieleleven hebben leren kennen als de astrale persoonlijkheid. De aardse medicus zet grote ogen op, wanneer hij het laboratorium betreedt en de astrale wijsheid leert kennen. Voor hem zijn alle mogelijkheden geestelijk tot stand gekomen wonderen en hij voelt zich nu door meesters gedragen. Hij is hier een leerling, ook al was hij op Aarde een genie. Hij duizelt van hetgeen hij te leren heeft. De Mentor van al deze geleerden is een Engel uit de Vijfde Sfeer en naast hem staan zes andere meesters, die de wetenschappen voor de Aarde in handen hebben. Zij dienen de lijdende mensheid en wat u thans op Aarde bezit is daar in de gang van de eeuwen door hen gebracht. Deze geleerden moeten de levensaura grondig kennen, willen zij niet zelf in deze studie wegzinken, zichzelf verliezen. Ze moeten weten, waarom de aura's een zo verschillende lichtuitstraling bezitten en waarom het ene licht het andere overheerst. Waarom is de ene aura lichtgroen en de andere bruinachtig rood en flitsend scherp? Andere weer stralen het harde geel uit of het inktzwarte, dat wijst op de afstemming, waarin de betreffende zieke zich bevindt. Dat is hun geestelijke studie, ze moeten de afstemming van de aura kennen willen zij een scherpe diagnose kunnen stellen. Daarna staan zij voor het stadium, waarin de zielekrachten berekend moeten worden ten opzichte van het zieke organisme. De zielediepte moeten zij kunnen aanvoelen, om natuurlijk en scherp de wetten voor dit leven te kunnen peilen, zodat zij het geestelijke éénzijn met de zieke kunnen beleven.

Hoe diep is de ziel geworden op haar lange en kosmische weg van de Maan af? Toch moet de geleerde deze nagenoeg onpeilbare diepte kunnen meten

en de levensgraad en afstemming kunnen waarnemen, anders zinkt hij in de ziekte weg. Daarna volgt hij de stoffelijke graden voor de Aarde, de zeven lichamelijke graden, die Moeder Aarde voor het organisme heeft geschapen. En ook de ziekte kent deze zeven graden. In duizenden toestanden zien wij die terug. De slaap heeft hen en de psychische trance en voorts zijn er zeven hellen en hemelen, enz. Deze geleerde moet hen allen kennen. Dan moet hij alles weten van de moeder en haar organisme kunnen peilen, ook moet hij weten, dat de kanker voor de moeder anders is dan van het mannelijk kleed. De ziel speelt hier een grote rol en die leert hij kennen. Hij kan dan aan de hand van de kwaal constateren of de vrouw kinderen gebaard heeft, want haar aura is door deze gebeurtenis beïnvloed. De zieke weefsels stralen die kracht uit en ze zijn duidelijk zichtbaar voor hem.

Nu deze geleerde het mannelijke en vrouwelijke aan de zieke aura kan vaststellen, is het ook mogelijk voor hem de geschiedenis van deze ziel te volgen. Hij peilt de uitstraling en neemt al die doorleefde fasen over. De geleerde ziet in dit leven. Het ene visioen volgt na het andere. De aura vertelt de geleerde van het eigen bestaan en van de plaats, waar de zieke heeft geleefd. De geleerde ziet mooie en vreselijke taferelen, want zelfs de gedachte ligt aan de levensaura vast en niet één graad gaat er verloren. Het leed en de smart, de hartstocht en het geweld, de gehele persoonlijkheid kan hij aanvoelen en waarnemen, ja, hij wordt volkomen één met dit leven. Doch wat is eigenlijk deze aura? Niet meer dan een heel klein beetje licht en vaak zelfs een dof. Maar enkele mensen hebben een lichtende uitstraling en dan ziet deze geleerde in de zieke een sfeer van licht. Dat is de aura van de eerste, tweede of derde sfeer, de ziel heeft dan afstemming op deze werelden, die geestelijke hemelen zijn, en ze is op Aarde aan kanker gestorven. Leeft de ziel nog op Aarde, dan kan de geleerde ook dat waarnemen. Zijn studie is kosmisch diep, op Aarde wist hij van deze wetten nog niets af en hij ziet thans, dat Gene Zijde de Aarde duizenden eeuwen vooruit is.

Hier, in dit geestelijk laboratorium, liggen duizenden ziekteaura's voor de kanker, waarvan de geleerden niet meer het oerwoudstadium kennen. Ver moet de geleerde terugkeren om het ontstaan van de kanker vast te stellen. Hier is voor hem waar te nemen, welke voorstadia de kanker heeft beleefd eer zij het huidige stadium kon binnentreden. De zieke aura wijst hem echter de weg. Hij kan nu de ongelooflijkste gevolgtrekkingen maken, de ziekte voert hem in alle graden voor het stoffelijk organisme. De aardse geleerde, die hier binnentreedt, begrijpt, dat de wijsheid voor de Aarde tussen hemel en Aarde zweeft. En deze moet op Aarde ontvangen worden, zij is uit eigen kracht niet te peilen, te beleven of te scheppen. Door de geestelijke inspiratie komt ons weten op Aarde, ook al weet de geleerde daar zelf niet, dat een meester van

het licht tot zijn gevoelsleven spreekt.

De kanker bezit zeven graden, men heeft die aan deze zijde kunnen vaststellen, op Aarde zijn ze nog niet bekend. De laatste drie zijn dodelijk, er is niets tegen te doen, de zieke moet eraan sterven. Deze mensen gaan meestal, voor zij veertig jaar op Aarde hebben vertoefd, naar deze zijde, sommigen zelfs reeds na omstreeks dertig jaar. Die organismen zijn door de hoogste graden voor de kanker besmet. Dan zijn de lichamen reeds ondermijnd en volkomen door de kanker vernietigd. De weefsels geven nu de strijd op, tegen een dergelijke oermacht valt niets te ondernemen, de ziekte overheerst alle stelsels. De geleerden hebben aan deze zijde die verrotting kunnen volgen en vaststellen, het grote instrument heeft hen met de zeven graden verbonden. De zieken, die tussen de derde en vierde graad leven, kunnen zelfs oud worden, weer anderen bezwijken, omdat het hun tijd van overgaan is. Al deze zieken kennen hun eigen geestelijke afstemming niet en ook de aardse dokter kan hun die toestand voor de Aarde en voor ons leven niet verklaren.

De eerste drie graden kunnen geholpen en zelfs genezen worden. Doch die genezing is meestal tijdelijk. Als de lichamelijke zwakte komt, keert ook de kanker terug en dan is hij niet meer tegen te houden, dan moet de zieke eraan sterven.

Door de kanker sterven de weefsels af en de nieuwe krijgen geen voedsel, zodat deze plaatselijke toestand niets anders is dan een verrottingsproces. Door de radiumbestraling doet men heel veel op Aarde, toch komen tal van geleerden erop terug, omdat dit machtige wonder de zieke weefsels meestal doodt! Deze kunnen die enorme kracht niet verwerken, zodat onherroepelijk hun verbranding volgt. Ook dat, wat nog leven bezit, gaat nu te gronde en wordt door deze bestraling eenvoudig en natuurlijk vernietigd. Het radium is soms zo hevig afbrekend, dat tal van doktoren het wonder niet meer durven toepassen. Wil de zieke in de eerste drie graden genezen, dan moet zijn organisme voortdurend kracht kunnen opnemen, maar de radium voorkomt nu deze natuurlijke wet en stelt zelfs nog de gezonde weefsels buiten werking. En de kanker woekert intussen voort en breekt af, wat maar enigszins verzwakt is. De eerste drie graden zijn niet in staat het gehele lichaam aan te tasten, dit heeft men aan deze zijde kunnen volgen en vaststellen. De verschijnselen van de eerste drie graden zijn dan ook volkomen anders dan die van de laatste graden.

Het voor- en najaar op Aarde zijn verschrikkelijke tijden voor de ziekte en de zieke. In het voorjaar geeft Moeder Natuur het leven een impuls en opent zij zich. Ook het menselijk organisme beleeft dit. De organen móéten nu werken, de poriën gaan open, het organisme ontvangt stuwing en voelt een enorme kracht. De zieke weefsels zetten erdoor uit en de kanker overheerst

nu in erge mate. Deze stuwing kunnen die zieke weefsels niet verwerken. Die plaatsen zetten dik op en dit is voor de zieke uitermate pijnlijk, zo vreselijk, dat alle grenzen van de eigen weerstand overschreden worden. Het najaar werkt anders, het is voor de organen het samentrekken van alle energie, waardoor de zieke plaatsen reageren en er pijnen optreden. Zo hebben warmte en koude grote betekenis voor de kanker, de zieke weefsels kunnen die werking, die in alles overheersend is en blijft, niet tegengaan, waarna het instorten volgt. De zenuwcentra, die door de kanker besmet zijn, zorgen nu voor die afschuwelijke pijn.

De hoogste graden voor de kanker bezwijken dan ook meestal in het voor- en najaar en dan bezwijkt ook het zenuwstelsel. Zo ontzettend zijn deze natuurkrachten! De kankerpatiënt beleeft nu een lijdensweg, totdat de natuurlijke stuwing verzwakt en het lichaam weer de eigen natuurlijke harmonie heeft verkregen, welke alléén het krachtige lichaam beleven kan. Vele andere zieken komen echter van deze toestand niet los, zodat de kanker blijft overheersen.

Er zijn reeds geleerden op Aarde, die aan de medicijn ertegen werken. Ze zijn ervoor naar de Aarde teruggekeerd en worden straks door hun eigen meesters geïnspireerd. Nog kan de dokter niet meer doen dan wat verdovende middelen geven, want medicijnen, die de zieke genezing moeten brengen, moeten voor de kanker nog geboren worden. Alleen de eerste drie graden zijn enigszins te helpen. Anders is het met de hoogste graden, hier helpen geen verdovende middelen meer. Medicijnen helpen evenmin, meestal breken zij nog af, wat de natuur in stilte heeft opgebouwd. Als nu nog een bestraling volgt, dan doodt deze de gezonde weefsels en is de zieke nog verder achterop. Door de verdovende middelen zijn de gezonde en werkende weefsels stilgelegd en in dat stadium is bestraling funest. Er is innerlijk geen weerstand meer, de organen zijn lamgeslagen, dodelijk ziek en verzwakt, maar ze zullen na de verdoving toch weer gaan werken, waarna de pijnen weer naar voren treden.

Dat Gene Zijde in al die vervlogen eeuwen hiertegen niets heeft kunnen doen, komt, omdat er geen gelden beschikbaar waren. Nu is Gene Zijde bezig een middel aan de Aarde te schenken, dat dienen moet, tot straks het instrument op Aarde is. De geleerde moest proeven kunnen nemen, maar dat kostte stromen geld. En de staat geloofde het welzijn van de eigen massa beter te dienen door vernietiging. Dat was tot nu toe het bewustzijn van de mensheid, maar straks zal er een ander bewustzijn bevochten zijn. Dan kan de geleerde op grote schaal proefnemingen doen en zal hij zich door de geestelijke inspiratie gesteund weten. Dan kunnen de wonderen voor de Eeuw van Christus ontstaan.

Het enige, wat wij van deze Zijde uit thans nog kunnen doen is het magnetische bestralen door onze eigen levensfluïde. Nu kunnen wij die zwakke lichaamsdelen versterken, we geven hun kracht, zodat ze weer werken kunnen en de pijnen daardoor wegtrekken. Wij trekken die zieke weefsels dus in het natuurlijk-harmonische werken op. En dat is soms spoedig te bereiken, omdat onze geneeswijze astraal is en de zieke deze aura opneemt. Maar ik zeg u, het zijn slechts de eerste drie graden, die geholpen kunnen worden, de hogere graden zijn te ver van het normale gezonde stadium verwijderd, hebben te veel door deze afbraak geleden. Zo wij het verder afsterven van de weefsels konden voorkomen, zouden ook die graden te helpen zijn, maar wat vandaag opgebouwd is, breekt zich morgen zelf weer af. Niet één geest van het licht kan deze graden overwinnen, ze zijn voor de zieke dodelijk! Dat onze fluïde krachtig is, hebben wij op Aarde kunnen volgen. Zelfs het radium wordt door ons overtroffen. Dit lijkt ongelooflijk, doch wáár is het. Hoe enorm de radiumbestraling ook is, hoe ontzaglijk doordringend ook, toch verdreven wij het door onze eigen uitstraling, door onze levenskracht, uit het zieke lichaam. Het radium verbrándt de weefsels, onze geestelijke kracht wekt op! Het verschil is geweldig, doch niettemin weigert men onze genezende mediums te aanvaarden! In de toekomst wordt ook dat anders en zullen onze krachten begrepen worden.

Toen mijn meester mij naar de Aarde stuurde, leerde ik daar al deze wetten kennen. Later ging ik erop door en bewonderde ik uw radium. In uw eigen tijd beleefde ik het volgende. Ik vertel het u om te tonen dat er niets boven onze menselijke krachten gaat, indien wij de wetten van leven en dood kennen. Ik doe dit tevens, omdat ik u straks toch in verbinding moet brengen met het wonderbaarlijke instrument. Intussen leert gij deze gigantische wetten van God kennen en bovendien kunnen wij dan gevolgtrekkingen maken. Om te weten hoe het radium op de kanker werkt, sloot ik mij in een kankerpatiënte op en beleefde met haar deze vreselijke ziekte. Deze vrouw leed ontzettend en toch leefde zij in de derde graad van kanker. Haar baarmoeder was erdoor aangetast. Men had haar reeds geopereerd, maar de ziekte keerde terug. Nu wilde men haar een tijdlang met radium bestralen. Haar onderlichaam was reeds half dood en deze moeder gaf niets meer om haar leven. Ik bleef met haar verbonden en wilde het proces met haar beleven om er u thans iets van te kunnen vertellen. Ik wist al vooruit wat er zou geschieden, want dat kon ik volgen. Onder de bestraling stelde ik de optredende verschijnselen vast. De behandelende geneesheer kon echter haar zenuwkracht niet berekenen en schreef haar meer weerstand toe dan zij bezat. Dit was zijn eerste fout, spoedig zou hij dat waarnemen. Ik werkte snel op hem in, gaf hem mijn eigen weten en onder deze invloed veranderde hij de bestraling. Dit redde haar het

leven. Wel voelde zij zich even opgefrist na de eerste bestralingen, maar even later liet het radium zich toch gelden. De vrouw kreeg een gevoel, alsof men haar levend had verbrand. En zo was het!

Eindelijk werd zij uit het ziekenhuis ontslagen. Nu wandelde zij met haar innerlijke brand rond en wist zich geen raad. De dokter noemde het een radiumkater. Zij zei: „Ik was liever gestorven, liever de grootste operatie dan deze helse brand. Het is niet uit te houden." De dokter was niet in staat gebleken de weerstand van haar zenuwstelsel tegen radium vast te stellen. En toch was dit noodzakelijk, anders had hij geen bestraling mogen toepassen. De één helpt het, een ander wordt erdoor vermoord. Die bewijzen heeft het radium reeds gegeven, deze oerkracht is te sterk voor de zieke weefsels. Wat nu? Hoe kan men deze geweldige kracht gebruiken?

De geleerde is nog niet zover, dat hij het weet. Hij moet de fysieke toestand van de zieke en het stadium van zijn kwaal aanvoelen en op grond daarvan uitmaken hoe ver hij met deze bestraling kan gaan. Niet alle weefsels hebben één kracht, duizenden mogelijkheden moeten overwonnen worden, voordat het radium waarlijk genezend is!

Ik zond mijn beschermelinge naar een astraal genezer, een magnetiseur. Zij werd tweemaal in de week geholpen. De eerste behandeling gaf haar een zachte en toch verfrissende koelte in het onderlichaam. De astrale genezende kracht van het medium en van mij tezamen brachten deze koelte tot stand. Ik zag en stelde vast, dat onze kracht nog sterker was dan die van het radium. En dat is heel eenvoudig, indien u bedenkt, dat het radium een stoffelijke kracht is en de onze een geestelijke. De stralen van radium dringen niet tot het zieleleven door, onze inwerking wel! De ziel en de persoonlijkheid nemen onze krachten in zich op en verdelen die over de organen. Daarvan zuigen de zieke weefsels zich vol en nu treedt er ontspanning in. Het radium verbrandde de stoffelijke weefsels echter, nu kon de geestelijke kracht van de zieke niet meer werken en zij werd uitgeschakeld. Onze kracht bracht koelte, het radium verstikkende hitte. Deze krachten zijn dus in strijd met elkaar. Welke is nu beter? De bewijzen kregen wij al spoedig.

Na vier maanden voelde de zieke zich beter. Maar onder dit bestralen leerde de zieke een andere werking kennen, die door het opgenomen radium werd veroorzaakt. Wanneer zij kwam, voelde zij een hevige hitte in haar onderlichaam. Onder de behandeling werd haar lichaam ijskoud. Het radium kreeg nu een geheel andere kracht. Deze elementale wetten gingen door het levensmagnetisme tot deze werking over. Het andere stadium van het radium openbaarde zich aan mij: het was deze ijskoude stroom, waardoor de hitte overwonnen werd. Maar deze afkoeling in het radium kent men op Aarde nog niet. Hier liggen dus warmte en koude in één toestand bijeen,

het zijn de levende, elementale krachten van het radium. Wij kregen daar de bewijzen van. Het radium moet bij u nog ontdekt worden, men kent de ware persoonlijkheid van het radium nog niet. Ik snelde naar de meesters terug en toonde hun mijn beleven op Aarde. Zij kenden deze werking van het radium echter reeds lang.

Door deze koude verbeterde de stoffelijke toestand van de patiënte, die verschrikkelijke hitte loste volkomen op, waarna zij zich genezen voelde.

Het radium kán genezen, maar dan moet men andere middelen toepassen. Het radium wordt dan ook straks opnieuw ontdekt, want tal van mogelijkheden liggen in zijn bereik! Wij als mens overheersten tijdens onze behandeling deze miljoenenkracht. Ik vertel u dit, omdat – zoals ik reeds opmerkte – ik u straks met het machtige instrument ga verbinden. Dan kom ik hierop nogmaals terug.

Een langdurige radiumbestraling moet dus de zieke weefsels doden, ten gevolge waarvan het organisme plaatselijk bezwijkt. De dokter moet daarom het zieke lichaam kunnen aanvoelen om die verbranding te voorkomen. De jarenlange bestraling is weer beter dan de korte, want deze breekt af, de eerste bouwt op.

Uw toekomstige dokter moet sensitief zijn, hij zal zich op het zieleleven instellen en dan weten, hoe hij de behandeling moet toepassen. Vele geleerden zijn al reeds zover, zij peilen de zieke en trachten aan te voelen, wat zijn organisme kan verwerken.

Hoe overheersend de kanker op Aarde kan zijn, is bewezen. In een dorpje werd eens iedere inwoner door de kanker besmet, zelfs de krachtigste organismen werden aangetast. De aarduitstraling daar zoog de ziel in zich op, eerst daarna werden de stoffelijke weefsels beïnvloed en trad de ziekte naar voren. Proeven stelden vast, dat al deze mensen zwaar of licht door de kanker waren aangetast, maar dat, wanneer zij zich van die plek verwijderden, de verschijnselen weer oplosten. Het innerlijk leven reageerde op die uitstraling, het zoog die kwade invloeden in zich op en verdichtte zich in het organisme, zij tastte de zwakke organen aan. Toen de pijnen tevoorschijn traden en men de hulp van de dokter inriep, kon deze slechts kanker constateren. Die plaatselijke rottende uitstraling besmet dus het organisme, doch het was de ziel, die haar in zich opzoog, waarna de stoffelijke delen werden beïnvloed.

Moeder Aarde bezit kanker, maar waar leeft deze ziekte? Hoe is deze ellendige ziekte ontstaan? In de menselijke aura, in uw levensadem leeft de besmetting, van de Aarde uit stijgt deze afbrekende kracht op en wordt daarna door het menselijke wezen aanvaard. De zwakke organische stelsels bezwijken vroeg, de sterkere organen hebben een eigen bescherming en voorkomen besmetting. Het is wel merkwaardig, dat steeds die organen het meest be-

smet zijn, die voor het organisme ook het meeste werk verrichten. Dat is voor het moederlichaam en het mannelijk organisme precies hetzelfde.

Aan al deze ziekelijke toestanden zal een einde komen, als het technische wonder voor de Eeuw van Christus op Aarde zal zijn. Ons instrument bezit al de eigenschappen om de vreselijke aardse ziekten te overheersen. Ons instrument reinigt en zuivert, meer doet het niet en dit is net voldoende. Daardoor komt er genezing! Dit wonder roept al de ziekten van de Aarde het geestelijk halt toe, want het zieleleven en het organisme worden kosmisch verbonden. De ruimte straalt nu door de stoffelijke organen en de weefsels, een oerkracht, die overheersend is in alle graden. God schonk ons deze heiligheid en deze genade behoort tot de Eeuw van Christus. Door Christus zal de mensheid een Goddelijk wonder ontvangen!

Het instrument verdicht de levensaura, het protoplasma. Door deze toepassing ontstonden er weer andere wonderen, technische instrumenten, die alle op Aarde tot stand zullen komen. Ze dienen de toekomstige mens. Uit het Goddelijke *Al* kwam de boodschap, dat het protoplasma te verdichten was en dat men daar aan instrumenten bouwde, die eens doorgegeven zouden worden!

Alle aardse ziekten zijn in de Tempel der Medici overwonnen, maar de wijsheid moet nog op Aarde gebracht worden. Christus keert door de komende geestelijke wonderen naar de Aarde terug en schenkt opnieuw alles van Zichzelf aan de mensheid. En Zijn Eeuw roept u toe hiervoor uw hoofd te buigen, want gij zult er het geestelijk ontwaken door ontvangen!

Een goddelijk wonder

Wij bevinden ons in het middengedeelte van de Tempel, hier staat het gebouw, waarin het instrument is ondergebracht. Bolvormig is het bouwsel, het is opgetrokken gelijk de ruimte. Het straalt een blauw licht uit, het licht van de eerste sfeer, want de atmosfeer van het bouwsel heeft op deze hemel afstemming.

Zo we willen binnengaan, moeten we opnieuw een afsluiting verbreken, maar u weet reeds, hoe dit geschiedt. De astrale afsluiting is nodig om het geheel voor iedere beïnvloeding vanbuiten te vrijwaren, zó gevoelig is het instrument. Ik ga u er nu allereerst een en ander van vertellen, opdat u voorbereid bent als het technische wonder tot werking komt.

De gegevens ervoor werden uit het *Al* ontvangen, vertelde ik u reeds.

„Maak eerst een afsluiting, waar dan ook, want overal leeft de goddelijke aura, overal leeft de mens in Gods leven en ruimte. Het instrument vindt zijn plaats in de eerste sfeer, omdat die afstemming met het leven op Aarde verbinding heeft. Wij zullen de technische meesters helpen en onze vindingen aan u doorgeven. God wil, dat dit wonder in de „Eeuw van Christus" op Aarde wordt gebracht."

Op de plaats, waar wij nu staan, werd een astrale afsluiting opgetrokken, waarin het wonder zou worden gebouwd. De andere gebouwen plaatste men eromheen en zo ontstond na een tijd het geheel, dat thans de Tempel der Medici heet. Het geestelijk licht, dat we erin waarnemen, is als uw atmosfeer op Aarde, uw eigen uitspansel. Ofschoon onze atmosfeer geestelijk en die van de Aarde stoffelijk is, zijn de betekenis en de kracht van beide één toestand. Zo zijn ook ziel en stoflichaam één, door de ziel ontstond het lichaam.

Het instrument heeft dus op de Aarde afstemming. Het moet natuurlijk nog verstoffelijkt worden. Maar dit komt spoedig, andere vindingen zijn al door de meesters verstoffelijkt en thans in het bezit van Moeder Aarde. Als voorbeeld hiervan noemde ik u reeds het röntgenapparaat en met dezelfde onfeilbaarheid zal ook het nieuwe wonder op Aarde worden gebracht.

Door het astrale leven is de Aarde verdicht, door die onzichtbare energie is al het stoffelijk leven ontstaan. Hierdoor is het mogelijk iets van onze wereld te verdichten en op Aarde te construeren. De hoofdkracht ertoe is de elektriciteit en ook die is reeds lang door de meesters aan de Aarde geschonken.

Bezien we nu het instrument eens nader. U voelt zich hier in een observatorium. Vele van de onderdelen, die we hier zien, zijn reeds op Aarde. Alleen door deze omstandigheid is het de meesters mogelijk het instrument zo spoedig aan de Aarde te schenken. Iedere vinding op elektrisch gebied houdt met

dit wonder verband. Als voorbeeld noem ik uw radio en uw televisieapparaat.

Aan de bouw van het wonder werkten astronomen, wiskunstenaars, natuurkundigen en technische geleerden mee. Het zijn allen engelen uit de zevende sfeer, meesters in hun studie. Zij zijn het ook, die het aardse leven in handen hebben en het voor u in de juiste banen leiden. Eens bouwden zij, geïnspireerd door de Goddelijke bewoners van het *Al*, de piramide, dit ongelooflijke wonder, waarvan de raadsels tot in uw tijd nog niet zijn onthuld en waarin zij niet alleen de komst van Christus vastlegden, maar tevens het stoffelijk, geestelijk en goddelijk ontwaken van de enkeling, de massa en de mensheid voorspelden.

Als het hemelsblauwe licht, waarvan ik u sprak, straks verduistert, zullen wij het stadium van voor de schepping binnentreden. Door het instrument worden we dan met het Al als onzichtbare wereld verbonden en komen we er als volwassen en bewuste mensen mee tot eenheid.

Ook in uw bewust aards leven bent u met het *Al* in verbinding, doch het is voor u niet mogelijk het duistere en onzichtbare *Al* terug te roepen. Door dit technische wonder zou het echter kunnen!

Het instrument verbindt ons onfeilbaar met het eerste ogenblik van ons embryonale leven en voert ons die fase van onze evolutie weer binnen. Doch niet alleen dit stadium, neen, al de miljoenen stadia, die wij als mens doorleefden, zijn hier op een schaal vastgelegd. Het instrument toont ons een levensfilm, die alles van onze evolutie tevoorschijn brengt. Wij in de sferen van licht keerden al vaker in ons eigen verleden terug, het draagt bij tot ons geestelijk ontwaken; ik vertelde u reeds van die reizen. Maar nu is het een technisch instrument, dat die graden en stadia tot bewustzijn brengt! Wel moet ik hieraan toevoegen, dat het wonder straks op Aarde anders werkt dan hier in de sferen. Voor u op Aarde zal het niet worden aangewend om het verleden wakker te maken, maar zal het alleen en uitsluitend ingesteld zijn op het doen oplossen van ziekten.

De meesters benutten die mogelijkheid van het instrument om in het evolutieproces van de schepping de kringloop van de ziekten te kunnen volgen.

Om in de piramide de levensweg van de mensheid te kunnen vastleggen, berekenden de meesters eens de astrale en stoffelijke kosmos. Voor het instrument geschiedde dit opnieuw. Zo werd door hen het evolutieproces van de Maan, van de tweede kosmische graad en vervolgens van de Aarde berekend en zoals ik u zei, op een schaal vastgelegd. Men zou haar een kosmisch uurwerk kunnen noemen, waarop het mogelijk is zelfs stadia af te lezen, die biljoenen jaren terug liggen.

Nu lag het ganse scheppingsplan van drie kosmische levensgraden voor hen open en konden de meesters het begin en het verloop van de aardse

ziekten volgen. Een belangrijke fase in hun werk was met succes beëindigd.

Toen toonden de Goddelijke mensen in het *Al* hun, dat het instrument ook de Goddelijke Aura zou kunnen verdichten. *Hierdoor zouden de aardse ziekten overwonnen kunnen worden.*

Het inademen van de atmosfeer op Aarde is het verwerken van Gods energie. In alles is die goddelijke atmosfeer aanwezig, zij is er stééds geweest. Alles bij u is ontstaan uit het protoplasma, uit de Goddelijke Levensaura, in stoffelijke toestand verdicht. Wij mensen ondergingen – uit God geboren en uit het Onzichtbare tevoorschijn getreden – de ene verdichting na de andere. Zon, Maan, sterren en planeten, uw duisternis en uw stilte, het is alles uit het niets tevoorschijn getreden, uit het stadium van vóór de schepping, om hierna biljoenen verdichtingsgraden door te maken, bezield door de Goddelijke Oerkracht, die ook thans nog in haar ganse volheid werkt en nimmer kan oplossen, omdat zij onuitputtelijk is.

Zoals nu iedere graad van leven zichtbaar kan worden gemaakt, is het evenzeer mogelijk iedere levensgraad te verdichten. En hiervoor kan het wonderbare instrument van de meesters zorgen! U zult thans nog beter begrijpen waarom ik u het ontstaan van de schepping duidelijk maakte. Immers, voor het verdichten van de Goddelijke Aura is het instrument op het Goddelijke Openbaringsproces ingesteld.

Ik verheel mij niet, dat het voor u als aards mens moeilijk is u uit deze beelden een voorstelling te maken van de geestelijke wonderen, die aan onze zijde op hun verstoffelijking wachten. Zo oneindig vele wetten hangen met het wonder samen en het is mij in dit korte bestek niet mogelijk er uitvoeriger op in te gaan. Toch heb ik goede hoop, dat u bij het verder lezen tot een beter begrip komt.

Vooraleer wij het instrument nu in volle werking zullen zien, vertel ik u iets over de onderzoekingen van de meesters.

Dat de meesters elk gewenst stadium van de schepping tot verdichting kunnen brengen, is u thans bekend. Toch wenden zij het instrument alleen aan om de levensaura te verdichten. Twee zielen uit de sferen van licht stelden zich voor hun proefnemingen beschikbaar. Immers, zo de meesters een ziekte, laten we als voorbeeld de kanker nemen, wilden verdichten, dan hadden zij menselijke lichamen nodig.

De tweelingzielen, die de meesters hielpen en die wij straks, wanneer het instrument tot werking komt, naar voren zullen zien treden, wonen in de tweede sfeer. Met het kleed, dat zij daar bezitten, konden zij de meesters niet dienen, wat u straks duidelijk zal worden. Zij moesten dit kleed dus afleggen, wat eigenlijk een stervensproces is. Hoe nu, zult u vragen, in het astrale leven kan immers van dóód geen sprake zijn? Toch wel! Ook aan deze

zijde kunnen wij sterven, maar nu geschiedt dit astraal, hetgeen wil zeggen, dat wij naar een andere sfeer overgaan. De mens bijvoorbeeld, die van het schemerland naar de eerste sfeer, of van de eerste sfeer naar de tweede sfeer overgaat, legt het lagere ik af, zoals u op Aarde het stervensproces beleeft en daarbij van het stoffelijke organisme scheidt, leggen wij de lagere persoonlijkheid af. Terwijl wij op weg zijn naar de nieuwe wereld, veranderen wij en verliezen alles van het vorige bestaan. Dit proces kan in een flits geschieden, maar meestal voltrekt het zich langzaam. We treden bij vol bewustzijn uit die lagere persoonlijkheid, laten haar achter en zien dan geschieden, hoe zij geheel oplost en alleen dát ons volgt, wat wij van haar in het nieuwe bestaan nodig hebben. De rest wordt weer astrale energie, zoals dat ook voor uw stoffelijke resten geldt, want voor God gaat er niets verloren.

Van dit astrale sterven maakten de meesters bij hogere ingeving gebruik. Zij hadden twee menselijke aura's als gestalten nodig en namen daardoor de afgelegde aura's van de man en de vrouw, die naar de tweede sfeer waren gegaan. Deze afgelegde persoonlijkheden kunnen nu niet oplossen, omdat zij voor ons instrument een taak hebben te vervullen en door de beide zielen, waartoe ze behoren, in het leven worden gehouden. Zij zijn dus als de gestalten van de eerste sfeer, in niets zijn deze astrale organismen beschadigd, want verrotting is hier in het eeuwigdurend leven niet mogelijk.

Het opbouwen van een tweede ik is ook voor uw wereld bekend. De Oosterse fakirs en magiërs verstaan deze kunst, ze bouwen door concentratie en geestelijke splitsing een tweede persoonlijkheid op, een astraal lichaam, dat in niets van het eigen stoffelijke verschilt, en laten dit zelfs handelingen verrichten. Zouden wij, die als bewusten tot de astrale wereld behoren, deze stoffelijke en astrale wetten dan niet kunnen toepassen? We doen het volmaakt, en zo kan het geschieden, dat twee zielen de verdichting beleven van hun afgelegde levens.

In dit halfstoffelijk verdichte kleed komen nu straks de zieke aura's, de beide organismen zuigen haar in zich op en het instrument verdicht ze op zijn beurt, waarna de kanker duidelijk te volgen is. Van deze ego's kunnen de meesters dus prachtig gebruik maken om de ziekten van de Aarde te ontleden, door erin af te dalen komen ze ook in het verleden en kunnen nu scherp vaststellen, wanneer een bepaalde ziekte vat kreeg op de stoffelijke organen, het is het volgen van de graden in de ziekte.

En nu kan het machtige wonder, bestemd voor de „Eeuw van Christus" tot u spreken. Al deze uitwijdingen waren nodig om u er iets van te doen begrijpen.

We zetten ons neer en genieten van een levensfilm, die kosmische en goddelijke diepte bezit. Een zacht gezoem dringt tot ons door, het teken dat het

instrument is ingeschakeld. Het sferenlicht verduistert nu, de eerste sfeer lost op. We worden thans met het beginstadium van de schepping verbonden en leven in een diepe duisternis. Toch zullen we straks kunnen zien en alles duidelijk volgen. Het instrument van de meesters schakelt het Nú uit en roept het Verleden terug, verdicht en belicht het volgens de graden, die wij mensen en ook het dier moesten beleven. We hebben nu onze eigen levensafstemming afgelegd en worden verbonden met de ruimte. Toch blijven wij bewust waarnemen. We zien in het ogenblik, dat er nog geen leven bestond, er alléén duisternis was en God zich nog openbaren moest.

We ondergaan nu een ontzaglijke stilte, de stilte van voor de schepping. Waar is een dergelijke machtige en heilige stilte te beleven? Nergens op Aarde, of ge zoudt in de oceanen moeten afdalen. Daar in die verborgen diepten heerst de stilte van voor de schepping, ook al is deze stilte dan miljoenenvoudig verdicht. Heiligend is de stilte, die het instrument voelbaar maakt, ze voert ons weg van het bestaande en geeft ons een blik in de oneindigheid van God. We voelen ons één met Hem en danken Hem uit de grond van ons hart, dat we dit wonder beleven mogen.

Het eerste leven, de eerste werking waren trillingen. Die trillingen verspreiden zich door deze onmetelijke duisternis. Dit ging miljoenen jaren door, waarin de trillingen al krachtiger werden en de eerste verdichting tot stand kwam. En volmaakt als het instrument op het Goddelijke scheppingsplan is afgestemd, trekt het thans het volgende stadium aan.

Uit de trillingen zijn nevelen ontstaan. We zien eerst zwakke dampverschijnselen, die zich meer en meer verdichten, zodat zich wolken vormen. Miljoenen jaren is de schepping reeds oud en nóg is er geen menselijk leven te aanschouwen. Dit leven zal echter eens uit deze wolken ontstaan en wij weten reeds, hoe dit zal geschieden, want ik voerde u al meermalen in dit boek naar de Maan terug om ons beginstadium te volgen. Het instrument verbindt ons reeds met de Maan en voert ons het embryonale stadium binnen.

Uit de wolken is een verdichting tot stand gekomen en er scheidt zich water af, waarin duizenden cellen leven. Ongelooflijke wonderen zien we voor ons. En reeds sterft hij zijn eerste dood, tienduizenden zal hij er sterven en intussen evolueren. De cel als embryo geeft zichzelf aan het andere leven en sterft. De ziel komt vrij. Waarheen voert de dood het innerlijke celletje? We zien thans twee werelden voor ons, de stoffelijke en de astrale, geestelijke. De ziel treedt de astrale wereld binnen en wacht daar om naar de stoffelijke ruimte terug te keren. Deze ruimte verdicht en vergroot zich, de planeet Maan ontstaat. Zij zet het Goddelijke werk voort, bezield door de Oppermacht. Het celletje bereikt het visstadium. De Zon voedt dit leven, geeft haar krachten aan al deze graden voor het stoffelijke embryo. Zij wint meer

en meer aan sterkte, zij steunt de Maan, die al haar kinderen als een Moeder verzorgt en deze vonken Gods het evolutieproces schenkt.

Het embryonale leven leeft in de wateren, de natuur zal eerst op de planeet Aarde het eindstadium hebben bereikt.

Met het visstadium heeft de mens op de Maan het hoogste bereikt. Op de bijplaneten van de tweede kosmische graad zet hij z'n evolutie voort. Het Goddelijke instrument verbindt ons ook hiermee en we zouden duizenden jaren kunnen kijken naar al die wonderen, maar dat is de bedoeling niet. We moeten verder, terug naar het bestaande, naar onze eigen eeuw.

De mens nadert de stoffelijke werkelijkheid reeds, hij is tot een behaard wezen gegroeid, dat al rechtop gaat. We gaan meer en meer de mens herkennen. Miljoenen fasen moet hij doormaken, in het Goddelijke scheppingsplan groeit z'n organisme geleidelijk naar zijn vervolmaking, niets kan hier met rukken vooruit, niets is er maar ineens te beleven. Het instrument verbindt ons met de planeet Aarde. De vonk Gods zal daar thans het embryonale leven ontvangen. De Maan werkte aan het zieleleven, de bijplaneten aan het organisme en Moeder Aarde zal thans dit organisme afmaken. Het instrument laat ons duidelijk zien, dat wij in het Heelal leven. Rondom ons zien we het aardse embryonale leven en hoog boven ons het hemelgewelf met sterren en planeten. De Zon schijnt krachtig, nu behoedt de ziel het stoffelijke cellenleven voor vernietiging en vangt die ruimtelijke warmte op. Alles in de schepping bezit een eigen betekenis en een eigen afstemming. Niets kan er vernietigd worden, want God waakt over al het leven. Zijn schepping krijgt kracht en kleur, graad na graad ontstaat.

Voor Moeder Aarde alléén kunnen we al miljoenen stadia volgen en beleven, vooraleer haar kinderen het hoogste hebben bereikt. Door het instrument kunnen we elk gewenst stadium terugroepen en nader beschouwen. Het prehistorische tijdperk zien we voor ons. Grauw zijn de kleuren in de natuur, die nog bezig is zich te verdichten. Al het leven is grof van vorm en gestalte. Moeder Aarde is nog groeiende. Ook het zonnelicht heeft nog niet de kracht, die het in uw tijd bezit. De natuur wijst dit uit. We zien hoe Moeder Aarde voortgaat, de lichamen van haar kinderen afmaakt. De mens is op weg door de ruimte, gaat van planeet naar planeet, neemt het Al in bezit en keert terug tot God.

Verder rolt de kosmische film af. Het menselijke organisme is gegroeid en verfraaid, het is zo geworden als God het Zich had gedacht, Zich heeft voorgesteld. De natuur is weelderig in vorm en kleur.

Een technisch wonder openbaart 's mensen gang van de duisternis naar het licht. Al de vervlogen eeuwen en tijdperken worden erdoor teruggetrokken en verdicht.

De meester, die het instrument bedient, voert ons thans het leven na de dood binnen, het instrument wordt ingesteld op de eerste sfeer en de stoffelijke kosmos lost voor ons op. Nu zullen we tevens met de ziekten worden verbonden en zal de kanker voor ons gaan leven.

De afstemming van het instrument is niet die van de eerste sfeer. Zo dit het geval was en het niet hoger kon gaan, zou het geenerlei betekenis hebben voor de Aarde en ongeschikt zijn voor het doel van de meesters. Immers, in dit geval zouden alleen zij erdoor geholpen kunnen worden, die deze afstemming nog niet hebben bereikt en dus tot het schemerland of de lagere sferen behoren. De aardse mens, die door de kanker is aangetast en dezelfde afstemming heeft als het instrument, zou moeten ervaren, dat het op hem zijn heilzame krachten niet kan uitoefenen. De afstemming van het technische wonder ligt daarom hoger en reikt tot de derde sfeer. Nu is het mogelijk het lichaam te verdichten en te belichten, zodat de geleerden door het organisme kunnen heenzien. De meester toont het ons! We zien het licht van de eerste sfeer veranderen, het blauwachtige licht trekt weg en maakt plaats voor het violette levenslicht van de tweede sfeer. En ook dit lost op en ons overstraalt het zilveren licht van de derde sfeer. Hoger gaan is niet mogelijk en ook niet nodig. Alle ziekten van de Aarde lossen op door de miljoenenvoudige kracht, die het licht van de tweede sfeer bezit. Als deze ontzaglijke kracht door het zieke lichaam stroomt, houdt geen kwaal, hoe hardnekkig ook, stand. Zij schept en verbrandt niet, zij is zuivere levensadem van God, het protoplasma, waardoor alles is ontstaan!

Wij weten thans, dat de ruimte werking is, kracht, en voortgekomen uit God. Door die werking zagen wij het leven tot stand komen en vormen aannemen. De krachten, die het organisme op Aarde bezit, werden van Moeder Aarde ontvangen. De kosmische afstemming aan kracht en vitaliteit moet het aardse organische leven nog behalen. Zo het dus mogelijk is de zieke mens met het instrument te verbinden, hem in een hoger leven op te trekken en hem op die wijze in contact te brengen met een atmosfeer die miljoenvoudig boven de zijne staat, dan móet zijn organisme van alle besmetting worden gezuiverd. In de astrale energie, waarin wij leven, die los kwamen van de stof en de sferen betraden, kunnen geen ziekten of wonden bestaan. Door die astrale energie zullen uw vreselijke ziekten verdwijnen, het instrument, dat haar u toevoert, trekt de aangetaste weefsels in een hogere wereld van kracht en levengevende vitaliteit op. Onze geneeskracht hebt u op Aarde leren kennen, ik vertelde u ervan. Maar wat is mijn levensmagnetisme in vergelijking met die van de ruimte? Het instrument voert de Goddelijke energie door het organisme en is onschadelijk. In niets kan deze kracht het lichaam aantasten. Het betekent nieuwe vitaliteit, vreugde en geluk voor de mensheid, dit won-

der van de Eeuw van Christus!

God wekt op, maakt wakker en wil geen ziekten. Nu de mens het *Al* bereikte, komt hij terug naar de Aarde om er zegen en gezondheid te brengen. Voor de zieken van de Aarde konden nu onderzoekingen volgen. Hier krijgt u een beeld van de proefnemingen.

Voor ons staan nu de twee astrale persoonlijkheden, de ego's, waarvan ik u sprak. Doch dit zijn afgelegde persoonlijkheden, de eigenlijke persoonlijkheid leeft in de tweede sfeer. Indien de ziekte thans met het instrument verbonden wordt, zal één van deze organismen de aura in zich opzuigen en weten wij meteen of de aura mannelijk of vrouwelijk is. De proeforganismen worden reeds met het instrument verbonden. Nu komt er leven in deze mens. Wij zullen hen voor ons zien in het normale stadium, want het instrument voert dit afgelegde kleed op, door het instrument treedt dit leven het bestaande binnen. De ogen kijken ons aan, ze zijn zonder bezieling, maar niettemin levend, en ze stralen het licht uit van de aura. In welke toestand bevindt zich de zieke aura? Dat zullen wij spoedig waarnemen. De meester, die het instrument verzorgt, ontdoet de ziekteaura van de afsluiting. Nu zoekt de aura zich een weg door de verschillende buizen, die wij waarnemen, en kruipt naar één van deze lichamen. De uitstraling van de aura, nemen wij waar, is mistig, wazig, het licht van het schemerland. De ziel als stofmens heeft dus afstemming op het schemerland en is daar binnengetreden, want deze aura is reeds enige honderden jaren oud. Het is allemaal aan de uitstraling te zien en vast te stellen. De aura is thans aan de voeten van het moederlichaam gekomen en klimt omhoog. Er valt uit op te maken, dat deze aura bij het moederlichaam behoort. Zij klimt hoger en hoger en nadert het onderlichaam. Het lichaam is als op Aarde, als Eva staat deze ziel voor ons. Levend en toch onbewust. Maar werkelijk en natuurlijk, wij zien de bloedsomloop, horen zelfs de hartklop tot ons komen. Wij zijn één met dit leven, het instrument heeft ons met dit wonder verbonden. We vermoeden dat deze moeder aan baarmoederkanker is gestorven.

Dit veronderstellen wij, omdat de ziekteaura zich in het onderlichaam heeft vastgezet. Zo er een ander lichaamsdeel besmet was geweest, zouden die weefsels de ziekteaura tot zich gezogen hebben. Dat wil dus zeggen, dat zelfs de aura het eigenlijke instinct niet door de dood heeft afgelegd. En dit is ook weer duidelijk en heel natuurlijk, omdat zij tijdens het leven op Aarde weggenomen is. Ik zei zojuist, dat we vermóeden, dat hier baarmoederkanker is opgetreden. We kunnen de ziekte namelijk niet duidelijk zien, doordat het organisme niet is belicht. We merken slechts een donkere schaduw op. Wanneer het instrument niet hoger zou kunnen gaan, hadden ook de meesters aan deze zijde niets verder van de ziekten kunnen vaststellen. Maar het

instrument is in staat ons naar de derde sfeer te voeren, zoals ik al zei. De meester zal ons nog eens hierin optrekken.

Weer lost het licht van de eerste sfeer op, dat van de tweede sfeer overheerst aanstonds. Het lichaam zal daarin worden opgetrokken. Vóór ons geschieden wonderen. Het menselijk organisme wordt doorschijnend, aanstonds zullen we de ziekte zelf kunnen waarnemen. Naarmate we de tweede sfeer dichter naderen en haar licht aan kracht wint, worden de weefsels zichtbaar. Thans is de tweede sfeer bereikt, het vrouwelijke lichaam is nu belicht en de ziekte verdicht. Deze aura heeft de halfstoffelijke wereld aanvaard. Nu is duidelijk vast te stellen, dat de kanker de baarmoeder heeft vernietigd. Scherp zien we die verdichte massa, de door de kanker gezwollen weefsels, voor ons. Het moet de vijfde graad van kanker zijn, waaraan de vrouw leed, we zien nog organen, die niet zijn aangetast door de besmetting. Dit opzetten van de weefsels is de kanker. Het is niet anders dan een natuurlijke verzwakking van deze organen, die het grootste en machtigste werk voor de voortplanting hebben verricht. De aangetaste plaats is ontdaan van iedere vitaliteit. Door het opzetten van de weefsels ontstaan de vreselijke pijnen.

Daar nadert een andere aura. We zien, hoe het mannelijke organisme besmet wordt. De aura klimt omhoog en nestelt zich boven de maag. Nu komt het optrekken in de tweede sfeer, waarna wij de aura opnieuw kunnen volgen. Het organisme van de man wordt doorschijnend. De maag en darmen zichtbaar, het geheel is verlicht. Wij kunnen nu reeds vaststellen, hoe de ziekte is geweest. De man is gestorven aan maagkanker. Om de slokdarm heeft zich een verdichting gevormd. Dit is de kanker! Maag en darmen zijn besmet, overal zien wij plaatsen, die deze verrotting hebben gekend. Dit is het zesde stadium. Het astrale lichaam wijst ons de weg naar de stoffelijke leeftijd. De man is op achtendertigjarige leeftijd gestorven. Tijd en geboorte zijn te volgen, het astrale beeld geeft de werkelijkheid weer, niets stoort deze natuurlijke belichting. Voor zijn ziekte zijn geen kruiden gewassen. Radiumbestraling doet de weefsels stikken. Door deze kracht worden de gezonde weefsels buiten werking gezet. Dat voert het organisme naar de dood!

Het licht verwaast weer, een andere aura komt zichtbaar. Opnieuw zien wij het moederlichaam besmet en weer zet de kanker zich in de buikholte vast. Deze ziekte heeft geen kracht genoeg om de weefsels tot verrotting te brengen, toch nemen wij dezelfde verdichting waar als bij de hogere graden. De organen blijven in leven, de baarmoeder blijft intact, de bloedsomloop is echter iets gestoord. Dit opzetten van de weefsels verwekt de pijnen, maar is niet dodelijk. Deze moeder telt zestig jaren, de haren vergrijzen, de astrale gestalte neemt die stoffelijke ouderdom aan. Het gehele organisme wijst ons naar die tijd. Wonderbaarlijk is het beeld, deze mensen leefden eens op Aarde en zijn

gestorven, maar bestaan toch in dit leven verder en komen tot werking door dit technische wonder. De ziekte-aura bezit nog alle eigenschappen en geeft onfeilbaar deze karaktertrekken weer.

Dit zijn alle verschillende graden voor de kanker, ook de andere kunnen ons worden getoond, alsmede die graden, die het ene lichaam na het andere hebben besmet en tot één familie behoren, van ouder op kind en kleinkinderen overgingen. En dan te weten, dat hier miljoenen ziekte-aura's bewaard worden!

Toch hebben de meesters al die aura's onderzocht, meerdere malen zelfs. De ene meester volgde de andere op, zo werd dit gigantische werk voortgezet en tot een goed einde gebracht. Hun instrument verdicht en belicht alle graden van de kanker en andere besmettelijke ziekten en wijst iedere besmetting aan.

Enkele graden lieten de meesters ons zien. De derde graad, waarbij de algehele verrotting nog niet is ingetreden, maar waarbij de zieke toch wel ontzettende pijnen leed, doordat het aangetaste lichaamsdeel verdichtte, opzette. Bij het voortgaan van dit proces zagen we in de hogere graden van de kanker, waar de verdichting een gezwel werd. Het ene weefsel vreet nu het andere stuk, waarop de algehele vernietiging volgt, zonder dat de wetenschap er iets tegen vermag te doen. De organen, die voor het organisme hard werk te verrichten hebben lijden het meest van de kanker. In de oververmoeidheid van de weefsels ligt de mogelijkheid van de besmetting. De aura's, die hier bijeen gebracht zijn, horen allen volwassenen toe, want kinderen kunnen geen kanker beleven (meester Zelanus doelt hier kennelijk op bepaalde soorten kanker). Hun lichamen moeten zich nog ontplooien. Eerst op volwassen leeftijd manifesteert de ziekte zich en wijst dan duidelijk op verzwakking van de weefsels. Kanker is aldus zwakte, een natuurlijke verzwakking van de kern, die Moeder Aarde ons schonk. Voelt u dit? Wij mensen hebben die verzwakking zelf veroorzaakt, doordat wij ons met de lagere stoffelijke graden hebben verbonden.

Bij de moeder is steeds de baarmoeder verzwakt en besmet, het orgaan, dat voor haar een enorme taak te verrichten heeft, bij de man zijn het de maag en darmen, die organen, die in het stoffelijke bestaan het meest te verwerken krijgen. Niemand weet in zijn jeugd, wat hem te wachten staat, eerst op latere leeftijd begint de ellende.

Daarom zal het een zegen zijn, als het instrument van de meesters eenmaal op Aarde is. Dan immers al zal het kind met de Goddelijke Aura, die het uitstraalt, verbonden worden, waarna het gevaar voor kanker en vele andere ernstige ziekten wordt voorkomen, wordt opgeheven!

Straks zullen de kosmische (krachten door de) geleerden opnieuw op Aar-

de worden gebracht en daar door hen verstoffelijkt worden. Dit is de wil van onze Goddelijke Schepper!

Een korte behandeling slechts zal er dan nodig zijn om u van uw ziekten te verlossen. U wordt met de oerbron, met de Goddelijke uitstraling verbonden. *Deze kracht is onmetelijk diep, zij heelt en bouwt op en ze is zacht gelijk de moederliefde, iedere stoornis moet erdoor verdwijnen.* Als uw diathermie zal deze goddelijke stroom het organisme van kracht voorzien. De diathermie beleefde evenwel een stoffelijke verdichting, zij is niet te vergelijken met de levenskracht, die u uit de onmetelijkheid toevloeit, de kracht waardoor al het leven ontstond! Zo zal ziekte na ziekte bestreden, geslacht na geslacht gezuiverd worden en hierdoor zal het geluk straks op Aarde wonen!

Ook de geleerde kan door dit instrument wonderen beleven. Als een mens dan sterft en de geleerde diens stoffelijk overschot met de levensaura verbindt, zal het organisme niet tot verrotting kunnen overgaan. Uw geleerde zal beseffen, welk een mogelijkheden hem dit biedt. Hij zal thans sectie kunnen verrichten op een levend lijk! De ziel, de persoonlijkheid is naar onze wereld gegaan, zijn stoffelijk lichaam echter leeft en dient de wetenschap, het wordt door de levensaura van het Goddelijk instrument in stand gehouden. Er zullen er onder u zijn, die dit alles als fantasie beschouwen of, erger nog, als ónzin, maar zij dienen te beseffen, dat vindingen als uw telefoon, uw radio en televisie ook eens als fantastische onzin werden bestempeld. Gods wil is het, dat al de wonderen, die ik u mocht profeteren, eens op Aarde zullen komen. Bedenk ook, dat uw menselijk bewustzijn slechts aards is, de Aarde raakt en dat u, en met u alle geleerden, nog in de geest moet ontwaken. Wat nu nog onmogelijkheden schijnen, zullen in de „Eeuw van Christus" dagelijks bezit zijn!

Aan deze zijde is te volgen, waarheen de mensheid gaat, anders had ook ons leven geen betekenis. Hier is te zien hoe het geestelijk ontwaken op Aarde beleefd zal worden. Zo wij vergelijkingen willen maken – en dit is nu mogelijk – dan kijken wij naar ons eigen leven. Ons geluk zal eens het deel zijn van de gehele mensheid, het is het „Koninkrijk Gods" voor de Aarde!

Machtig zijn de wonderen, die Gene Zijde aan de Aarde te schenken heeft. Tot nu was het niet mogelijk, ik legde u dit reeds uit, ze zouden niet worden begrepen en voor de vernietiging gebruikt, en daarenboven werden de nodige gelden niet beschikbaar gesteld. Ongelooflijk zal echter deze eeuw tot het bewustzijn op Aarde spreken. De waarachtigheid van ons leven eist dan de volle overgave van elk individu.

Veel zal juist Duitsland voor het oplossen van de kanker doen en daartoe bewuste zielen aantrekken. Ik vertelde u reeds, waarom dit land deze begenadigde instrumenten onder zijn bevolking zal tellen. Door zijn massa

heeft het die afstemming. Duitsland zal genieën voor het goede aantrekken, zoals het in de eeuwen als massa-ziel ook kunstenaars aangetrokken heeft, want dit is als één toestand te zien. Het zal in de toekomst nog groter naam op wetenschappelijk gebied verwerven, dan het reeds bezit. Maar dan gaat het hand in hand met de volken van (het Huis) Israël, er is dan wederzijds begrip, allen zetten zichzelf voor het goede in en beleven zo de heiligheid van de „Eeuw van Christus"!

Ik heb u in de voorgaande bladzijden een klein beeld willen geven van het instrument, dat eens alle ziekten van de Aarde zal doen oplossen. Het ging mij er niet om u een complete beschrijving te geven van de ziekten zelf, de strekking van dit boek staat dit niet toe. Wellicht staat mijn meester mij eens toe u een diepgaande ontleding te geven van het menselijke organisme en de bestaande ziekten, wat een boekwerk op zichzelf is (dit boekwerk is niet geschreven).

Toen de meesters bleek, dat de levensaura te verdichten was, ontstonden er door hen nog andere technische wonderen. Over deze instrumenten wil ik u in een volgend hoofdstuk een en ander meedelen, want ook dit zijn vindingen, die de mensheid in de Eeuw van Christus gelukkig beogen te maken.

Technische wonderen voor de Eeuw van Christus

Ook voor het innerlijke, geestelijke leven bezitten wij aan deze zijde technische wonderen, die aan de Aarde zullen worden doorgegeven. Om hen nader te bezien, betreden wij een ander, kleiner gebouw, ook weer een tempel op zich.

Het instrument, waarmee ik u allereerst verbinden wil, is niet veel groter dan uw radiotoestel. Het vangt onze gedachten op en geeft deze aan u door. De gevoelige organen van het grote instrument leven erin. Het wordt elektrisch gevoed en u behoeft straks niets anders te doen dan het contact aan te brengen en af te wachten. Dan spreekt „Gene Zijde" door een technisch instrument tot de mensheid en wel door het aanstippen van letters, waaruit u zinnen kunt bouwen.

Als het instrument ingeschakeld is, de aanwezigen gereed zijn en rondom het instrument hebben plaatsgenomen, mooie muziek de vereiste trillingen heeft geschapen, dan geschiedt het, dat wij tot u spreken. Gene Zijde manifesteert zich zonder daarbij de menselijke krachten van een medium nodig te hebben, wij stellen ons in op de spiraal, die in het onderste gedeelte van het toestel bevestigd is. Deze spiraal is zeer gevoelig en neemt, als wij ons daarop concentreren, dadelijk en zonder falen onze gedachten over. Zij komt in beweging en tikt de letters van het alfabet aan, dat op een schaal eveneens onder in het toestel is aangebracht. De toeschouwers lezen de letters, die boven in het toestel zijn bevestigd en door lampen verlicht worden, zodat het hun makkelijk valt de letters tot zinnen te vormen.

Gelijk uw hartcartogram (cardiogram) legt dit instrument onze gedachten vast, dadelijk in letters omgezet, zodat gij ons willen en denken nauwkeurig kunt volgen. Door een technisch wonder zijn dan twee werelden geestelijk verbonden, de aardse wereld en het leven na de dood. Dit zal een van de wijzen zijn, waarop wij u van ons bestaan overtuigen. Dan spreken de meesters van (het Huis) Israël tot u en nemen zij de ontwikkeling van het aardse bewustzijn ter hand.

Reeds is een aards geleerde zover, dat zijn instrument de menselijke gedachten kan opvangen en registreren. Nog is hij niet in staat de gedachten uit onze wereld vast te leggen. De kloof tussen uw en ons leven moet overbrugd worden. Uw gedachten immers zijn aards, stoffelijk geladen, de onze astraal ijl, uw uitgezonden gedachten zijn dus zwaarder dan de onze, zij gingen door uw organisme en zijn stoffelijk bezield. Onze gedachten daarentegen zijn van de zwaartekracht ontdaan, ze zijn te ijl om door zijn instrument te worden

opgevangen. Hij mist nog de lampen, die het vermogen bezitten onze aura en onze gedachten te verdichten, zodat wij de halfstoffelijke wereld binnentreden. Deze gevoelige lampen zullen hem door weer andere uitvinders worden geschonken. Velen zullen hem helpen, allen werken voor één doel, al behoren zij tot verschillende volken, allen dienen (het Huis) Israël. Zijn opvolger zal zijn vinding vervolmaken. Dan zult u prachtige, geestelijke zittingen beleven, waartoe dan geen mediums meer nodig zijn, het technische instrument schakelt het levende instrument volkomen uit, zodat geknoei niet meer mogelijk is! Uw charlatans kunnen dan een ander baantje gaan zoeken. Leugen en bedrog hebben op dit gebied Gods wetten overschreden en het „Eeuwig Leven" te lang bezoedeld. Dan spreekt een meester tot u en vertelt u van zijn eigen leven en over de wijze, waarop u zijn afstemming kunt bereiken. Deze meesters zullen uw zittingen leiden en u geestelijk voedsel geven.

Voor ons is dit technische instrument volmaakt, daar het alleen door ónze concentratie zal kunnen werken. Uw parapsychologen echter zullen desondanks aanvoeren, dat de mogelijkheid niet uitgesloten is, dat het instrument tot werking komt door telepathie, door gedachtenoverdracht van de aanzittenden. Immers, zo zullen zij zeggen, wie van de aanzittenden is vrij van gedachten, wie kan zich volkomen leegmaken? Niemand kan dat. Zover zijn uw parapsychologen gekomen, zij deden bittere ervaringen op tijdens hun onderzoekingen. Zij moeten geen bedrog meer en blijven dus kritisch. *En dit is nodig, wij willen niets liever!*

„Het instrument spelt, maar wie zegt ons, dat Gene Zijde spreekt? Door niets wordt vastgesteld, dat het waarlijk een geest is, die u die gedachten doorgeeft."

Zo zal de parapsycholoog op ons instrument reageren. En desondanks zullen wij het aan de Aarde schenken. Wij toch overzien, hoe het voor zeer velen een zegen zal blijken!

Uw wetenschap zal het bestaan van onze wereld eerst aanvaarden door het instrument waarover ik thans ga spreken, het instrument van de „directestem", hetwelk haar voor zulke onloochenbare bewijzen zal stellen, dat het hoofd buigen moet volgen. Door het instrument van de directe-stem dat van een geheel andere constructie is, spreken wij eveneens tot u, maar nu – de naam zegt het al – hoort u ons eigen stemgeluid. Het verschijnsel van de directe-stem is al op Aarde bekend, het werd tot nu toe tot stand gebracht door de krachten van het medium. Dit gaf dan zijn aura af, waarna deze verdicht werd. U ziet het, alweer is er sprake van verdichting, thans van de aura van een megafoon, een trompet, en van de aura van het medium, waarna u onze stemmen hoort. Tal van bewijzen hebben wij langs deze weg aan de Aarde kunnen geven. Vele mediums zetten zichzelf voor het tot stand komen van

dit wonderlijke gebeuren in en beleefden tal van verschijnselen, zoals materialisaties, dematerialisaties, apports en levitaties. In een volgend boek (verschenen met als titel 'Geestelijke Gaven') hoop ik dit verschijnsel nader voor u te ontleden. Mij gaat het thans alleen om het nieuwe technische wonder.

In het midden van het toestel is een ruimte, waarin de levensaura wordt verdicht, zoals wij zulks bij het genezende instrument hebben leren kennen. De gevoelige instrumenten, die hier zijn ondergebracht, geven ons die krachten. Er stromen wolken uit het toestel, zij zijn gelijk de nevelen van voor de schepping. U weet nu, dat Gene Zijde in aantocht is. Weldra hoort u onze stemmen. Als de natuur te verdichten is moet het tevens mogelijk zijn, de menselijke stem te verstoffelijken. De verdichting van het protoplasma gaf ons die mogelijkheid. Onze stemmen zijn te beluisteren als door uw radio. Niets is aan ons stemgeluid veranderd, onze geliefden zullen ons terstond herkennen.

Als dit apparaat op Aarde komt, neemt de staat het in eigen hand. Het zal niet te koop zijn, geestelijke wonderen zijn met geld niet te bemachtigen. Het directe-stem-wonder zal het bezit zijn van de gehele mensheid. Het is het geschenk van Christus aan het volk van (het Huis) Israël. Het zal als technisch instrument iedere gevoelsgraad overtuigen! De parapsychologen zullen al hun twijfels erdoor opgelost zien. En ook de kerken zullen overtuigd worden en tot aanvaarden komen. Nu spreken de bewuste meesters van Gene Zijde tot de volken der Aarde. De kerken en haar volgelingen ontvangen geestelijk voedsel uit onze wereld en krijgen een beeld van Gods Scheppingsplan, hetwelk zo alomvattend en machtig is, dat zij hun in de eeuwen aangehangen onvolkomen begrippen hieromtrent geredelijk verwerpen. Wetenschap en kerk betreden hand in hand het Koninkrijk Gods.

Nu is er waarlijk eenheid op Aarde! Straks kom ik nog op dit machtige technische wonder terug. Wij willen nu eens zien, wat er intussen op Aarde is geschied.

De verenigde volkeren der aarde

Na de verschrikkelijke strijd begint men op Aarde aan de geestelijke opbouw. De puinhopen zijn opgeruimd, nieuwe woningen ontstaan en zo werden langzaamaan alle sporen van het geweld uitgewist. Nu kan het geestelijk leven een aanvang nemen. De volken der Aarde hebben zich aaneengesloten, beseffend, dat voor deze eenheid alles geleden en geofferd is. Het gevoelsleven op Aarde is ontwaakt voor het hogere bewustzijn. Alles is vergeten en vergeven! De volken zullen elkaar beter begrijpen. De verdragen, die nu afgesloten worden, krijgen geestelijke betekenis. Ze blijven van kracht en ademen een geest van liefde en begrijpen, van waarachtige vriendschap. Nu is er geestelijke harmonie en overgave gekomen in al die miljoenen harten, nu heerst het één voor allen en allen voor één!

Uw kinderen zullen deze gezegende toestand op Aarde beleven, want dit behoort tot de Eeuw van Christus. Nu hebben de volken dezelfde rechten, niet één volk wordt vergeten of kan worden uitgeschakeld. De schatten der Aarde worden thans eerlijk verdeeld. Naar kracht en aantal zielen zullen de volken hen ontvangen.

Dit krijgen Moeder Aarde en al haar kinderen te beleven. De meesters uit het Al hebben het gewild en hiervoor is Christus naar de Aarde gekomen. De levensles, die men heeft geleerd, was afschuwelijk, niettemin is deze grote massa erdoor ontwaakt. Hoeveel bloed heeft dit ontwaken gekost? Alles van de gehele mensheid is ervoor ingezet. Niets is op zijn plaats blijven staan, hele steden werden met de grond gelijk gemaakt. Maar het gouden kalf is vernietigd! Het gouden kalf moest plaatsmaken voor de eenheid van alle volken. Wat jarenlang onmogelijk scheen, is thans waarheid geworden. Nu werken en dienen de volken der Aarde voor het goede en voor de rechtvaardigheid!

Op Aarde verrees het „Huis Israël", het grote en machtige gebouw van de Verenigde Volken der Aarde. Daarin leven de hoofden van de volken. Ieder volk bezit een zetel. Hierin wordt beslist en geregeerd. Het Huis Israël is opgetrokken voor het verzekeren van de vrede en de rust op Aarde. Van Oost en West, Zuid en Noord is het gebouw te betreden, het is opgetrokken gelijk onze astrale Tempels. De vaandels van de volken waaien op het gebouw, ook die van Duitsland en Italië, Rusland en Japan zie ik eronder. (Het Huis) Israël heeft geen vijanden meer, de volken kwamen tot eenheid! (Het Huis) Israël brengt zegen en welvaart over het leven op Aarde.

De oude volkenbond heeft dit niet bereikt. Maar het was ook niet mogelijk, toen moesten de volken nog ontwaken. Ze begrepen zichzelf niet, al was het reeds zóver, dat (het Huis) Israël geen oorlog wilde. Al de volken

moeten nog tot dat bewustzijn worden opgetrokken. En door al de ellende is dat bereikt. De staatshoofden zijn thans voortdurend tezamen. De thuisregeringen zorgen voor de innerlijke orde, maar ontvangen haar bevelen van het Huis Israël uit. Zo komen er vrede en rust op Aarde en in de mensen een welbehagen.

De volken van (het Huis) Israël trekken opwaarts, want het Huis Israël wordt ingezegend. Er leeft alleen geluk in de harten van al die miljoenen zielen. Majestueus verheft de Tempel van (het Huis) Israël zich boven al het leven op Aarde. Op eigen kracht zou dit nimmer tot stand gekomen zijn.

In lange rijen staan voor het Huis Israël duizenden mensen opgesteld, vaandels en banieren worden meegedragen. Al deze zielen vieren het feest van de geestelijke ontwaking, ze zijn door hun volk uitgezonden om het te vertegenwoordigen. Niet één volk ontbreekt, blank en bruin en zwart zijn tot eenheid gekomen. Het Westen is met het Oosten, het Zuiden en het Noorden verbonden, de mensheid viert thans het feest van de opstanding. Is het wonder, dat de kinderen van (het Huis) Israël zingen? Zoiets is nog niet op Aarde beleefd, dit grenst aan het ongelooflijke. Hiervoor werkten de geestelijke meesters onverpoosd, zetten alles van zichzelf in en voor het bereiken hiervan kwam Christus naar de Aarde. Hiervoor hebben de volken geofferd en geleden en thans begrijpt men op Aarde, dat dit nodig is geweest en dat álle volken schuld hadden aan de ellende. Oorlogen kunnen er thans niet meer gevoerd worden, want al de volken zijn één in liefde en dienstbaarheid.

De haat en de hartstocht zijn overwonnen en het leven op Aarde bezit het geluk der sferen. Het is alles door het eigen ontwaken verdiend. De volken werken nu uitsluitend voor het goede, ze staan open voor elkeen en geven zich geheel. Armen en hulpbehoevenden kent men op Aarde niet meer, dit behoort tot het verleden. Eenieder verkeert in welstand. De Eeuw van Christus heeft een aanvang genomen!

Ook de sferen zijn weer leeggestroomd, nu echter alléén de hogere sferen, want de hellen hebben zichzelf gesloten. De demonen van de hel komen niet meer naar de Aarde, ze kunnen er niets meer beleven, want de overheersende massa stelt zich op de liefde in en volgt het leven van Christus. Deze satanische invloeden worden thans niet meer aangetrokken. Het lagere instinct kan zich op Aarde niet meer uitleven, de mens geeft zich niet langer voor het geweld. Eeuwen achtereen heeft het kwaad de mensheid uitgezogen en vernietigd, thans begrijpt men daar, dat de wetten van God beleefd moeten worden om de sferen van licht te bereiken. En de helbewoners beseffen erdoor, dat het hogere in de mens overwonnen heeft!

Tot in het Al is nu het leven van God waar te nemen. Gene Zijde is van de Aarde af te zien. De sferen zijn thans geopend. Dat is altijd geweest, nu ech-

ter is de massa open en voelt zich tot in het Al opgetrokken. Wie gevoel bezit stelt zich eropin en kan het geestelijk geluk aanschouwen. Dat machtige is nu gekomen, want de meesters hebben zich stoffelijk verdicht en zijn verbonden met de Aarde. Wie het grote verlangen bezit, zal deze heilige verbinding van de Aarde af beleven.

De mensheid staat open voor Golgotha! Golgotha heeft de harten van al deze miljoenen zielen geopend. Christus is het, alléén de Messias, die de mensheid dit reine geluk heeft geschonken. Nu bevinden de koningen van (het Huis) Israël zich weer op Aarde, zij willen delen in het geluk van de mensheid, want hiervoor gaven zij hun leven en volbrachten zij hun taak. Ook de profeten keren naar de Aarde terug, zij zijn verheugd, dat nu het Koninkrijk Gods op Aarde is gevestigd, het Koninkrijk, dat zij mochten profeteren en dienen!

De Engelen uit de hoogste sferen zingen, zodat men het op Aarde kan horen. Duizenden sopranen, alten, tenoren en bassen weerklinken door de ruimte, zij zingen het lied van de liefde, van het geestelijk éénzijn en het ontwaken in de geest. „Ere zij God in de Hoge, in de mensen een Welbehagen!" Het halleluja weerklinkt. Dit alles heeft God de mensheid bij het Ontstaan van de Schepping geschonken, maar toen is het niet begrepen.

Wie op te trekken is in deze heiligheid, beleeft, dat Christus is waar te nemen. Naast Hem ziet de mens miljoenen zielen in prachtige gewaden gekleed. Christus leeft voor de mensheid, leeft in de Ruimte en ziet naar de Aarde. Dat is het ogenblik, waarvan de Bijbel heeft verteld, Gods Zoon verschijnt. De nog stoffelijk ingestelde en afgestemde ziel mist dit alles en moet hiervoor nog ontwaken. Christus' Heilige materialisatie wordt alleen door de bewuste zielen waargenomen. Zijn heilig licht zal zich verdichten, zoals zich in het goddelijk Heelal alles heeft verdicht. Het goddelijke licht, dat de Aarde en de mensheid bestraalt, schept vreugde en geluk. Al die miljoenen zielen knielen neer en danken God voor deze gebeurtenissen. Eerst nu wordt gevoeld waarvoor de mens op Aarde is. Dan ontvangt de mensheid Christus' zegen. Het is het terugkeren van de Messias. Wie ziende wil zijn, zal nu dit wonder beleven.

Nu trilt Moeder Aarde en beeft het moederlijke hart van geluk en inspanning. Thans is de kloof tussen leven en dood overbrugd en is het oorzaak en gevolg van de mensheid opgelost. Op Golgotha verduisterde eens de Aarde, nu zal er alleen licht zijn. De volken der Aarde hebben goedgemaakt. Waar de mens ziet, is er licht, want (het Huis) Israël is ontwaakt!

Moeder Aarde trilt! Voel toch, o mens, wat dit alles zeggen wil. Voel aan, dat nú de eeuwigheid voor de mensheid gestalte heeft gekregen en dat zij niets anders is dan geluk. Zo vieren de volken het feest van de inzegening van

het Huis Israël. En voor eenieder is waar te nemen, hoe het leven van God is ontwaakt. Nu is er geestelijk contact op Aarde, geest en stof zijn volkomen één. De dood is overwonnen, want God leeft in de harten van al die miljoenen zielen. Het leven op Aarde is als een paradijs!

De grenzen zijn open, die haatzaaiende obstakels zijn vernietigd. De zuster- en broederliefde wordt beleefd door de volken. Koningen en keizers drukken elkaar de hand, voorzover zij nog in leven zijn tenminste, want (het Huis) Israël regeert. Het Koningschap behoort tot het verleden. De waarachtigheid straalt uit hun ogen, alle vijandschap is gedood. Hun taak als regeerders voor de Aarde is voorbij, maar op andere wijze dienen zij de mensheid, dragen zij ertoe bij het bewustzijn van de Aarde op te voeren en de eerste sfeer binnen te treden.

Moeder Aarde krijgt nu rust, zij draagt haar geluk door de ruimte, als te voren haar ellende. Eeuwenlang heeft men om haar leven gevochten en het gekastijd, bezoedeld en vernietigd. Nu vervolgt zij in geluk en rust haar weg en heeft geen angst meer voor haar kinderen. Moeder Aarde maakt haar taak af. Telkens, wanneer zij haar omwenteling heeft gemaakt en volbracht, ziet zij omhoog en schouwt in het aangezicht van de „Almachtige God". En God als een Vader van liefde glimlacht haar toe, Moeder Aarde voelt dan, dat zij één is met haar God. Hij weet, dat uiteindelijk toch alles goed is. Moeder Aarde heeft geen tijd om uit te rusten, nog moet zij verder. Miljoenen eeuwen is zij al op weg, dag en nacht, iedere seconde dient zij haar kinderen. Heeft de mensheid haar moeizaam voortzweven begrepen? Denkt de mensheid wel eens aan Moeder Aarde, aan de pijnen die haar door het oorlogvoeren werden aangedaan? Hoe heeft men op haar geleefd? Maar het leed is thans voorbij, nu kent Moeder Aarde slechts rust en vreugde. God heeft haar in al die eeuwen helpen dragen, op eigen kracht zou zij het nimmer hebben gekund. Nu gaat zij met al haar leven een hogere ontwikkeling tegemoet. Moeder Aarde zal tot aan de laatste seconde haar weg blijven vervolgen, zo lang, tot er geen leven meer op haar aanwezig is. Dan trekt zij zich in de duisternis terug en lost op. Haar kinderen gaan dan verder, zij wordt onzichtbare energie. Zij zal ook in dit stadium dienen en van de ruimte een deel uitmaken. Dan sterft Moeder Aarde!

Er is vreugde en geluk op Aarde, zegen na zegen wordt ontvangen. De miljoenen slachtoffers worden intussen herdacht. Even gaan de hoeden af en nijgt de massa het hoofd. Zachtkens zet de muziek in. De mensen zien elkaar aan en uit hun blikken spreken liefde, geluk en dankbaarheid. Door oceanen van leed gingen zij, maar om de eigen schulden af te wassen. Gezuiverd mochten ze echter nu de stranden van het geluk betreden. Op het hoogtepunt van het feest treden de hoofden van (het Huis) Israël tevoor-

schijn. Zij dragen iets, dat straks door een hunner ontsluierd wordt. Wat zal het zijn, dat zij met zich voeren? De volken der Aarde staan rondom de meesters opgesteld. Nu valt het kleed en men ziet, dat de beeltenis van de beul van de mensheid een plaats krijgt in de tuinen van (het Huis) Israël (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Ja, mijn lezers, in die komende geheiligde tijd van Christus' Eeuw ontvangt de beul van de mensheid *het vergeten en vergeven* van de mensheid. De mensheid is bewust geworden, zij leeft in het besef, dat zij door hém is ontwaakt. Hij schudde deze onbewuste massa wakker! (Het Huis) Israël is zover, zij is ontwaakt door Adolf Hitler, hij en Caiphas voerden de mensheid naar dit bewuste stadium. En in dankbaarheid aanvaarden de volken deze daad van hun regeerders.

Adolf Hitler slaapt in onze wereld, toch komt al deze liefde tot hem en verwarmt zijn innerlijk leven. Hij zal erdoor ontwaken. In de duisternis van zijn leven komt nu licht. Hoe afschrikwekkend zijn optreden ook geweest is, de volken der Aarde kunnen vergeven. De mensheid heeft het eigen oorzaak en gevolg begrepen en is hem dankbaar, dat hij de zweep in handen heeft willen nemen, want zo kreeg zij de geestelijke bewustwording (zie artikel 'Evolutie van de mensheid' op rulof.nl).

Dit is een beeld, dat de mensheid beleven zal. Als uw strijd gestreden is, zal deze levensles worden aanvaard. Dan is het doel van Christus bereikt en zal de eendracht van de volken een feit zijn. Hij en zijn eigen soort begrepen niet, dat God over al Zijn leven waakt! Dat is door hen echter geleerd en zij zullen ervoor naar de Aarde moeten terugkeren om goed te maken.

Duidelijker nut zal deze oorlog niet kunnen afwerpen. Miljoenen mensen hebben hun levens ervoor opgeofferd, al die zielen zien thans, dat zij niet voor niets hebben geleefd. Het is de winst van God! Nu ziet de mens in Zijn wetten en leert deze kennen. Geen ziel zal er langer aan twijfelen, want de leerschool was doeltreffend. Hoe denkt u thans over Adolf Hitler? Straks zal de mensheid weten, dat hij weer op Aarde is en zal hij zijn vorig leven, zijn verleden en dat van de mensheid mogen zien en zichzelf kennen. Het zal zijn ontwaken bevorderen en zijn ziel het hogere bewustzijn schenken. God is een Vader van Liefde. Als Hij weet te vergeven, zult ú het dan mogen nalaten? Eén voor allen en allen voor één, dit liefdevolle devies is het bezit van de massa, daarvoor stierf Adolf Hitler. Helaas onbewust! Nu zal hij het „Duizendjarige Rijk" helpen opbouwen en weer alles van zichzelf inzetten, maar nu voor het goede!

De staat als een groot huisgezin

Nu de mensheid het land van haat heeft verlaten, wordt de mensheid als een groot gezin. In de sferen hebt u waargenomen hoe ons leven is en die levensgraad komt op Aarde. Het is de geestelijke bewustwording. Door deze oorlog verandert het aspect van de Aarde en komt de mensheid tot de geestelijke eenheid. De mentaliteit van de eerste sfeer heeft deze grote massa zich eigen gemaakt. De staat is nu als één groot gezin. Het hoofd van een volk leeft in het Huis Israël en vertegenwoordigt van daaruit zijn volk en dient het. Zijn taak is het, vreugde en rust te brengen aan miljoenen, zoals de meesters aan deze zijde dit ook doen. Nu is er rechtvaardigheid op Aarde, want de eerste sfeer is gewonnen. Eerst nu kan dát geschieden, waarvoor Gene Zijde al die eeuwen heeft gewerkt. Het bewustzijn en het geestelijke leven groeien, de mensheid staat thans voor het „Duizendjarige Rijk" en dit heeft afstemming op de eerste sfeer.

Uw gedachten moeten nu wel teruggaan naar Adolf Hitler. Er zal blijken, dat hij vele toekomstgedachten heeft beleefd, die u in zijn tijd echter niet begreep of aanvaarden wilde, daar hij dacht ze met geweld te moeten verwezenlijken. In zijn tijd overheerste de staat in alles. Hij voorvoelde al, dat dit noodzakelijk was, om het geluk en de welvaart van heel het volk te verzekeren. Hij en zijn soortgenoten waren alleen niet de edele en voortreffelijke leiders, die de „Eeuw van Christus" behoeft om de volken te regeren!

De wetten van staat, die in de toekomst voor alle volken en hun regeerders zullen gelden, zullen van deze zijde aan de Aarde worden doorgegeven. Kunst is nu van elkeen en het bezit van (de) staat, daarvoor leeft en sterft men, het is het eigen verkregen bezit. Nu komt er geestelijke orde op Aarde, de orde van de eerste sfeer, die u van de vorige hoofdstukken leerde kennen. Moeder Aarde en al haar kinderen hebben daartoe een enorme leerschool moeten aanvaarden, het was het bewuste optrekken naar een hogere toestand. En van die hogere gevoelswereld uit wordt er nu gehandeld en de volken luisteren.

De leugen en het bedrog zullen dan ophouden te bestaan, doordat de staat alles in handen heeft. Een geweldig bouwwerk van liefde en eendracht is opgetrokken voor de mensheid, miljoenen zielen gaven er hun leven voor.

Alles wat u op Aarde bezit en uw volk toebehoort, neemt de staat in handen. Zo dient de geleerde de massa en hij is een kind van de staat. De staat geeft hem de mogelijkheid om te werken, geen middel zal te kostbaar zijn om zijn experimenten te doen slagen. Ook de kunstenaar dient de massa en alweer is het de staat, die hem daarvoor in zijn bestaan voorziet, zodat hij

zonder zorgen arbeiden kan.

De dokter is uw vriend en broeder, behoort u toe, hij dient u en u dient hem. Nu leeft de één voor de ander en beiden dienen dan (de) staat als kinderen van één groot gezin. Het goud heeft de stoffelijke betekenis verloren, alléén de arbeid zegeviert over de massa en brengt het geluk op Aarde. Wie uitvindingen tot stand weet te brengen, zal studeren en zichzelf ervoor geven, maar alléén wanneer het vindingen betreft, die het geluk van de mensheid dienen. Nu is de maatschappij ervoor ontwaakt, geestelijk ingedeeld, armoede en gebrek kent men niet langer op Aarde. De hoogste wezens, die een taak voor het Huis Israël hebben aanvaard, zijn niets meer dan het laagste bewuste kind van het volk. Beiden dienen de massa, standverschil bestaat niet in het Koninkrijk Gods, dit behoort tot het verleden. Het ene kind van staat meer geven dan het andere is niet langer mogelijk, hoewel de persoonlijkheid naar het gevoelsbewustzijn ontvangen zal. Dat wil zeggen, hoe meer u géven kunt voor de massa, des te meer zult u ontvángen. Dit beleven wij ook aan deze zijde. Een meester voelt Gods wezen dieper dan wij, hij kent de wetten van ons leven en dient en voelt zich gedragen door die heiligheid. Gij ontvangt uw loon, al naar gij zelf te schenken hebt. Vroeger was dat heel anders, toen beslisten stand en het eigen bezit, maar die oude wetten heeft men begraven. Elk kind van staat kan zich het meesterschap voor het Huis Israël eigen maken, zoals dat bij ons in de sferen het geval is, daar het behoort bij ons opwaartsgaan in de geest.

Nu bent u heer en meester in uw eigen toestand en toch zult gij dienen en wel uw eigen volk. Gij zult dienen door uw gaven van bewustzijn en het is voor iedereen mogelijk het hoogste voor de Aarde te bereiken.

Doordat de mensheid op de geestelijke weg gekomen is, worden de oude wetten overboord gegooid en treden er nieuwe in de plaats, zoals wij dat in ons leven hebben moeten aanvaarden en leerden kennen, wetten, die alléén liefde betekenen! Nu kunt gij uw gevangenissen sluiten, want er leven geen dieven meer op Aarde, iedere mens is zijn eigen politieagent geworden. De staat hoort u toe, u bent de staat en vertegenwoordigt dit grote bezit. Wie dan nog zou stelen, besteelt zichzelf en dat is niet bestaanbaar.

Het is alles zo eenvoudig geworden op Aarde. Deze eenheid kost geen hoofdbrekens meer, doordat de staat als een groot huisgezin is. Allen zijn kinderen en de staat, die zij liefhebben, zorgt gelijk een vader en moeder voor hen. Voor deze gezegende toestand is al die eeuwen geofferd, is al dat bloed gevloeid. Maar nu is het ook waard op Aarde te leven, nu rust Gods zegen op het dagelijkse brood. Uw bakker en melkboer, schoenmaker en kruidenier, al die mensen werken voor de staat. Het bezit van u zelf en van uw kinderen heeft de staat in handen. Niets is er meer op Aarde, dat de staat

niet in handen heeft. Dat de één alles heeft en de ander niets, kent men niet meer. Woekerwinsten kunnen er niet meer gemaakt worden, want de handel behoort de staat toe. De enkeling heeft niets meer te handelen, die wantoestanden behoren als alle verkeerde wetten tot het verleden.

Het gesjacher is nu voorbij, er valt niets meer te versjacheren. Nu koopt de staat voor al het leven in en krijgt het zijn eten en drinken. Kan het eenvoudiger? Dat bezit Gene Zijde reeds miljoenen eeuwen, nu is dat op Aarde gekomen en het bezit van elkeen. Wij hier eten en drinken weliswaar niet meer, maar toch is ons leven als het uwe. Het onze is geestelijk, dat van u stoffelijk, maar geest en stof zijn één.

De jeugd maakt zich voor de eigen taak gereed. Ook Adolf Hitler gaf de jeugd onderricht en pret, maar alleen om haar voor de afslachting te gebruiken. Hij maakte de jeugd krachtig om haar weer te offeren. In de Eeuw van Christus is dat voorbij en vergeten. De jeugd zal thans dienen en een grotere taak ontvangen om een eigen plaats te vertegenwoordigen. De jeugd moet de staat eens in eigen handen nemen, van kind op kind gaat dit grootse bezit over om in liefde bestuurd te worden.

Het is Gods wil, dat al deze geestelijke wetten thans op Aarde gelding krijgen. Het beleven ervan betekent tevens het opwaarts gaan in de geest en het aanvaarden van het hogere leven. Dan is het leven op Aarde een geestelijk geluk en is de wet *één voor allen en allen voor één* werkelijkheid geworden. Nu leven er geen werklozen meer op Aarde, zulks is niet mogelijk, de staat eist, dat iedereen werkt en dient. Maar de uren zijn verkort en de oude, maar nog jonge mens, brengt zijn levensavond in vreugde door. De staat zorgt hiervoor. De een lost de ander af, de een begint als de ander ophoudt om na volbrachte taak van het leven op Aarde te kunnen genieten. Dat is het Koninkrijk Gods op Aarde!

Niemand kon erin geloven, toch is al deze heiligheid gekomen, al het leven van God leeft in vrede en rust. Het was in die andere tijd ook niet te aanvaarden, er leefde alléén haat op Aarde. Maar nu de massa de eigen fouten heeft begrepen en mocht ervaren, dat God ondanks alles toch liefde is, ontwaakte het innerlijk leven op Aarde. Nu ziet men op Aarde in, dat deze verschrikkelijke tijden beleefd móesten worden. Men weet thans reeds van Gene Zijde af, ook al zijn de wetten van ons leven nog niet alle bekend, maar ook dát komt!

De massa dient de enkeling en de enkeling schept voor de massa, duizenden eeuwen heeft de mensheid hier op gewacht, nu is het zover! De staatshoofden handelen volgens Gods liefdesgebod. Zij dienen en betrachten de rechtvaardigheid. Zij stellen zich niet meer voor laagheden open. Er is overal vooruitgang ten goede. Men spreekt op Aarde reeds over technische wonde-

ren, waarvan niet één mens heeft gedroomd. Het zijn geestelijke producten en ze dienen voor de „Eeuw van Christus".

Wie zich hierop instelt voelt, dat het geluk de Aarde overwonnen heeft en het leven waard is geleefd te worden. Angst en beven kent men niet meer en niemand hoeft bevreesd te zijn voor een ander, allen staan open voor elkaar. Elk uur geeft het leven van God de volle vreugde. Wie heeft dit ooit kunnen geloven? Niemand op Aarde dacht, dat het nog eens zover zou komen. Nu stralen de mensen en hebben zij lief. *Dit is de wandeling naar de eerste sfeer, het is het loskomen van het schemerland, het overwinnen van het kwade ik.* Het betere-ik-leven spreekt en overheerst het verkeerde, harten gaan open en de mens haalt rustig adem, voor huis en goed en kinderen zorgt de staat. Onbegrensd is dit geluk, heiligend spreekt het leven van Christus tot de mens op Aarde! Waarheen voert het Moeder Aarde en haar kinderen?

Golgotha

Nu de mensheid zover is gekomen, begrijpt men op Aarde iets van het leven van God. Maar de mens moet de wetten van Moeder Aarde en die van Golgotha nog leren kennen. Het eigen maken komt daarna! Dat is het éénzijn met Golgotha. Het is tevens het afscheidnemen van Moeder Aarde en het binnentreden in de sferen van licht. Wat zeggen de wetten van Golgotha tot het leven op Aarde? Aan deze Zijde hebben wij voor hen ons hoofd moeten buigen en ze ons moeten eigen maken, eerst daarna konden wij verdergaan. Golgotha leerde ons de wetten van God aanvaarden!

De mensheid moet ze thans leren kennen en ernaar gaan leven. Op de Maan gingen wij in de wetten van God en verkregen daardoor het stoffelijke bewustzijn. Daar leerden wij Gods wetten en die van dood en leven kennen. Iedere volgende planeet legde ze aan ons leven op en wij kwamen erdoor op Aarde. Door lichaam na lichaam te beleven, bereisden wij de Goddelijke Ruimte. Eerst op Moeder Aarde gingen wij de wetten van God begrijpen, want die wetten brachten ons op Golgotha!

Christus vangt al het aardse leven op, het is Golgotha, waar het leven van God leert bidden. Op Golgotha is voor de hele mensheid gebeden, nu moeten wij als mens Christus volgen. De mensheid heeft het leven van Gods Zoon te aanvaarden! Iedere daad voert u daarom naar Golgotha. Eerst daarna overstraalt u het eeuwige licht en ontvangt u het laatste woord. Alléén op Golgotha kan Christus tot uw leven spreken.

Het geestelijk ontwaken dwingt u ertoe die wet op te volgen en haar te vervullen. Christus kwam hiervoor naar de Aarde en stierf voor deze getuigenis. Niet één ziel kan Golgotha ontlopen. Eens moet de mens aan het leven van Christus beginnen! Met Zijn lichaam te nuttigen komt ge er niet. Christus vraagt van u en ons het eigen leven in te zetten. En alléén door te dienen komen wij zover!

De mensen op Aarde begrepen elkaar in de eeuwen niet, ze vermoordden de kinderen van andere volken, doch Golgotha verbiedt het u. Wie denkt toch te kunnen moorden, volgt een duistere weg en stemt zich op het land van haat af. Maar dat is in de Eeuw van Christus niet meer mogelijk, want het menselijke leven heeft betekenis gekregen. Nu komt het hoofd buigen en staat de mens voor Christus. De mens moet aan het geestelijke leven beginnen, want alléén dit is in harmonie met Golgotha. Onder het kruis van Christus zult gij uw gebeden opzenden. Onder het kruis van Christus ontvangt gij het laatste woord, zoals ook Judas het ontvangen heeft. Niet één ziel in de ruimte ontkomt hieraan. Daarna eerst weet u of uw fouten en

zonden vergeven zijn en de poorten van het „Koninkrijk Gods" zich zullen openen om u binnen te laten. Golgotha dwingt u neer te knielen en Christus te aanvaarden, want door Hem leert gij de goddelijke wetten kennen.

Aan deze Zijde spreken Gods wetten tot ons en stonden we er voor ze ons eigen te maken. Wij weten, dat we alleen tot het licht komen door Golgotha, waar de sferen en de meesters ons leven opwachten om ons het hemelse geluk te schenken. Golgotha voerde ons naar dit geluk. Door op Golgotha in te gaan legt u het lagere af en staat u voor het betere en hogere! Judas begreep het. Zijn ziel wilde het goede, het diepe onderbewustzijn voerde hem de Calvarieberg op, waarna het hoofd buigen volgde. Nu komt de zaligheid van Christus tot het leven van God en betreedt gij allen het eeuwigdurende voortgaan, treedt ge het leven van Christus binnen!

Door dát te volgen en Golgotha te aanvaarden, staan de sferen van licht voor u open. Wie dat niet begrijpt gaat eerst opwaarts naar Golgotha en ziet daar de heilige betekenis van Christus. Ook Judas heeft dat beleefd en miljoenen andere zielen, allen bogen hun hoofden op Golgotha en kregen lief, alles wat leeft. Uit deze harten straalt Gods Eeuwige vreugde, het geheiligde levenslicht, het geloof en de rechtvaardigheid. Dat kan Golgotha u schenken!

Wie niet vermag te dienen, sluit zich voor de wetten van ons leven en die van Golgotha af. Maar Christus heeft aangetoond hoe wij ons kruis moeten dragen en Golgotha eist het van ons leven. Al de wetten van de Aarde kregen gestalte en kleur door Golgotha. De Goddelijke bezieling is het, die al dit leven deed ontwaken. Maar op Golgotha is er voor geleden en gebeden. Tussen God en uw leven staat Golgotha, gij kunt God bereiken, als ge waarlijk wilt opklimmen naar Golgotha, want het is dáár, dat de vonk Gods in uw leven ontwaakt!

De dood is geen stilstand, maar vooruitgang, op Golgotha kreeg de dood betekenis voor uw aardse leven. Een dood is er niet, want Christus bracht door Golgotha het „Eeuwigdurende Leven" naar de Aarde en legde deze oneindigheid in uw handen. Dat heeft Golgotha u geleerd. U bent het dus, die zich op Golgotha moet instellen.

Toen wij als mensen de zeven stoffelijke lichamelijke graden op Aarde gingen beleven en daarna het eigen oorzaak en gevolg binnentraden, was dit door Golgotha. Nu eisten de wetten van Golgotha ons leven op en hielden ons aan de Aarde gebonden. Eerst toen wij alles hadden goedgemaakt, konden wij verdergaan en traden de geestelijke afstemming binnen. Wij stonden toen voor onze hel of hemel, maar Golgotha wilde ons alléén geluk schenken. Hebben wij Golgotha begrepen? Is er liefde in ons leven geweest voor Golgotha? Kan God goedvinden, dat er één kind aan ontkomt liefde te geven? Op Golgotha is Christus ons verschenen en daar begrepen wij Zijn Heilig Leven.

Dat is ook voor u op Aarde! Iedere seconde kan Golgotha tot uw leven spreken en dan moet gij uw hoofd buigen, gij beleeft dan de wetten van leven en dood. De engelen uit de hoogste hemelen hebben dit moeten aanvaarden, of ook hun leven zou stilstaan. En de Eeuw van Christus eist het van iedereen of gij bouwt aan de duisternis. En dat vindt men in deze eeuw niet meer goed, gij zult nu dienen!

Het vreselijke verleden is nu uw toekomst geworden. Golgotha wil, dat gij het verleden vergeet en uw ogen richt naar het nieuwe, waarvoor Christus bij u was. Dan voelt u, dat er met de wetten van Moeder Aarde niet te spotten valt, want Golgotha betekent: álles, wat komt, te aanvaarden! Indien u dat niet kunt, behoort u niet tot deze eeuw en zal Moeder Aarde u verbannen. Wie niet werken wil aan zichzelf, is in opstand en in botsing met Golgotha. Golgotha zet uw drinkbeker voor u en tot de laatste druppel zult gij hem moeten ledigen. Eerst dan kunt gij verdergaan of Golgotha roept u het geestelijke halt toe. Het is de leerschool voor uw leven. Het is en zal zijn, zoals Judas het onderging, toen hij zijn meester smeekte tot hem te spreken. Op Golgotha daalt Christus tot uw leven af en komt gij één met Gods Kind!

Pak uw kruis op en volg de weg, die u naar Golgotha voert. Hij gaat over de Calvarieberg heen naar ons leven, naar de sferen van licht! Vraag op Golgotha uw leven te openen, voor dit en uw eeuwigdurende leven, het „Koninkrijk Gods".

Ik maakte eens een einde aan mijn aardse leven en onderging toen de verrotting van het stofkleed. Tegelijk stond ik voor Golgotha! Ik hing aan de tralies en zat vast aan mijn eigen lijk en ik voelde mij op Golgotha, ik zag in twee werelden en in duizenden wetten. Nu besefte ik, wat Golgotha tegen ons leven te zeggen heeft, als wij de dood en het leven leren kennen. Golgotha riep mijn leven het Goddelijke halt toe! Ik moest goedmaken en wel direct, daarna weer voor de andere wetten. Christus eiste van mij Zijn wetten te volgen en niet die van mij zelf. Ik had mijn leven moeten aanvaarden en al het leed en al de smart, want zo maakte ik goed. Golgotha dwong mij mijn menselijk hoofd te buigen en daardoor leerde ik mijn betere ik kennen. Toen viel de angst van mij weg en werd ik „mens". Ik leerde, dat er niets te vernietigen is en dat God in álles Oppermachtig is en Liefde betekent! Golgotha leerde mij, dat ik ook de wetten van Moeder Aarde niet kon ontlopen. Eerst toen kon ik verdergaan. Ik was Christus dankbaar voor deze les, want het voerde mij naar de sferen van licht. Nu ontving ik de Goddelijke hulp en kwam Golgotha tot en in mijn leven. Ik kreeg licht en liefde!

Ik wil u waarschuwen, want Golgotha eist van u het aardse leven tot de laatste seconde uit te dienen en er maar niet op eigen gezag een einde aan te maken. Het geestelijke Amen kunt u toch eerst aan deze zijde uitspreken en

wel in de eerste sfeer. Maar dan hebt u Golgotha beleefd!

Schiep u leed en smart, eens ontvangt u de rekening en moet u goedmaken wat door u verkeerd werd gedaan, Golgotha vergeet niet één van uw fouten. Graaf geen graf voor een ander, of gij graaft aan uw eigen ondergang, Golgotha roept u tóch terug naar de Aarde om alles te vereffenen! Dan spreken de wetten van God tot uw leven en bovendien die van Christus. Hij gaf Zijn Leven op Golgotha voor al de levenswetten, die door u werden bezoedeld!

Op Golgotha legt de Schepper van al het leven u de sleutels van uw eigen Koninkrijk Gods in handen en treedt u het Hiernamaals binnen. U hebt dan de wetten van Moeder Aarde beleefd en uw Kringloop volbracht. Eeuwigdurend is dan het geestelijke en astrale geluk in u gekomen, want gij hebt het hogere bewustzijn ontvangen. Aan deze zijde kunt gij met al uw geliefden verdergaan, thans behoort u dat toe, wat door het leven van Christus is ontstaan en waarvoor Hij naar de Aarde is teruggekeerd. Gods Heilige Zegen rust dan op uw leven, bloemen zenden u hun geuren toe, vogelen zingen en elk gebouw in ons leven staat voor u open. Gij zijt dan gekomen in het Koninkrijk der Liefde.

Wie in de Eeuw van Christus denkt te mogen doden, doodt zichzelf. Het verjaagt u uit het paradijs van Christus, want u bent in botsing met Golgotha. Christus gaf Zichzelf en Zijn Dood gaat eerst nu voor uw leven spreken. Dienen moet u het leven van God, zo gij als mens ziende wilt zijn en het machtige geluk van Moeder Aarde deelachtig wilt worden. Zelfmoord plaatst u voor de wetten van God en voor die van uw eigen kind, omdat u dit leven alleen achterlaat. Het vernietigen van uw stoffelijke kleed brengt u in een lege wereld, een wereld van vernietiging, van ellende, leed en smart, en wel, omdat gij de wetten van God in eigen handen hebt genomen.

Moeder Aarde gaf u het scheppende en barende organisme, u bent vader en moeder in één toestand, maar Christus bracht het op Aarde. Dat wil zeggen, dat gij ook deze wetten van God als man en als vrouw beleven zult, dat gij hierdoor zult dienen om aan het leven van God een nieuw lichaam te schenken. Maar door Golgotha leert gij de wetten kennen voor het aardse beleven van deze lichamen en God eist van u, dat gij ze zult eerbiedigen; door Golgotha maakt gij ze u eigen. Het is de liefde van Christus die u dan opvoert, en waarvoor het kind, dat geboren wordt, ziende zal zijn; alléén door Christus kunt gij de geestelijke bewustwording ontvangen en beleven, voor Hem zult ge staan als man en vrouw, als kind, als vader en moeder, voor Hem, Die voor ons allen het Eigen Goddelijke Leven gaf! Daardoor zijn de hoogste hemelen te verdienen en ontvangt gij uw Engelentoestand. Golgotha te volgen en te beleven brengt u de geestelijke levenswijsheid en het ontwaken in Gods hemelen.

Aan u zelf is het, al deze heiligheid te verdienen en eigen te maken, gij hebt Golgotha in handen. Het is aan u uw leven met Golgotha en Christus in harmonie te brengen. Door Golgotha ontwaakt uw leven en sterft het lagere ik in u. Maar dan komt er vrede en rust in uw hart en kan het leven van Christus u verwarmen, uw leven opwaarts voeren, het voor ons astrale leven zegenen en u met uw tweelingziel verbinden. Uw leven kan zegenrijk zijn, als gij Golgotha in u laat spreken. Hierdoor kunt gij de geestelijke, kosmische en Goddelijke inspiratie beleven, doch dan zijt ge opgetrokken door Christus, zijt gij door uw hoofd te buigen over de Calvarieberg gegaan, maar betrad ge de sferen in ons leven, die u zullen verwelkomen, die u zullen schenken, wat gij voor u zelf en de uwen geschapen hebt. Want God is in alles rechtvaardig! Gij betreedt dan de Goddelijke ruimte en hier spreekt al het leven van God tot uw eigen levensgraad. Dit bewustzijn is eeuwigdurend, zij is verkregen door de liefde. Nu spreekt het Heilige Evangelie tot uw bewustzijn, tot uw betere-ik.

Ga tot Golgotha en u ontvangt Gods Heilige Zegen. Het is het geschenk voor de Aarde en voor ons leven. Wie het hoofd kan buigen staat voor de eerste sfeer en de reine liefde, waarna de ruimte u toebehoort. En het is daar, dat ge zult zeggen: „Mijn Vader, Uw wil geschiede". Golgotha hielp u deze geestelijke overwinning op uzelf te behalen, Christus schonk het u en de uwen, allen, die het Eeuwige Leven willen leren kennen. Golgotha is het. Christus is het, alléén Christus, alleen door hém kan het leven van God in alle levensgraden tot het uwe spreken!

Het huwelijk

Het huwelijk is het heiligste, dat God aan al Zijn kinderen heeft geschonken, het is niet alleen een band voor de Aarde, ook voor deze zijde is het huwelijk het allerheiligste en wel doordat man en vrouw met God in verbinding zijn. God toch legde Zijn oneindige Schepping door het huwelijk in 's mensen handen. Voor deze zijde heeft het huwelijk een andere betekenis. Voor de Aarde is het moeder- en vaderschap het hoogste geluk, voor ons leven is het zelfs een kosmische band! Door de eenheid van ziel tot ziel ontvingen wij in de sferen het Universum, het universele weten en de heilige liefde voor ons leven in eigen handen. God gaf de mens door het huwelijk het eeuwigdurende contact met Hemzelf. Als dat op Aarde begrepen werd, zou het huwelijksgeluk onbegrensd zijn, dan zou soort bij soort, levensgraad naast levensgraad zijn en zou de schepping bewust worden beleefd.

Dat er maar weinig gehuwde mensen op Aarde leven, die begrijpen wat zij eigenlijk bezitten, kunt u aanvaarden, want de mensheid moest ook in dit opzicht nog ontwaken. En dit ontwaken is thans dringend nodig! Op Aarde zijn man en vrouw vader en moeder; aan deze zijde dragen wij beiden de ruimte. Op Aarde bezit u als man en vrouw één toestand, wij bezitten als tweelingzielen het Universum. Het huwelijk krijgt daarom dan ook eerst aan deze zijde kosmische betekenis. Op Aarde is die hogere toestand toch ook te beleven, maar dan moeten man en vrouw voor de wetten van God willen ontwaken! In ons leven treden wij de wetten voor het huwelijk binnen, daar legt God het Uitspansel in onze handen en kennen wij de Moeder.

Nu de Eeuw van Christus is begonnen, kunnen wij iets ervan aan de Aarde doorgeven. Het huwelijk heeft een stoffelijke, een geestelijke en een Goddelijke betekenis. Doch het zieleleven moet zich deze graden voor het huwelijk eigen maken. In de Eeuw van Christus wordt het huwelijk dan ook geestelijk, het is in al de vorige eeuwen voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk en stoffelijk geweest, doordat de mensheid het geestelijke huwelijk niet kent. In de Eeuw van Christus daarentegen, wordt man en vrouw verteld, hoe zij moeten leven en wat zij door het huwelijk kunnen ontvangen. Het is noodzakelijk, dat beiden weten, waarvoor zij op Aarde zijn en waartoe zij hun organismen hebben ontvangen. Het is hoofdzakelijk de moeder, de ziel die in het moederlichaam leeft, die begrijpen moet, waarom zij moeder kan worden. Miljoenen vrouwen vergeten, dat zij het heiligste bezitten, wat God aan ons mensen kan schenken, want zij kennen het moederschap nog niet. De staat zal eens de moeder van haar eigen kleed overtuigen!

Eeuwenlang is er maar raak geleefd en traden er mensen in het huwelijk en

gingen na een tijd weer uiteen. Niemand kon deze mensen helpen. En toch waren deze zielen oud en wijs genoeg om zichzelf te kunnen redden. Maar ze stonden machteloos tegenover elkaar en gingen uiteindelijk maar uiteen. Het vlotte toch niet!

Hoeveel hierover is geschreven en gepraat, behoef ik u niet te vertellen. Boekdelen zijn ermee gevuld, op verschillende wijze toonde men aan hóe de mens moest leven en toch hielp dat alles niet. Door het huwelijk, door deze band tussen twee zielen, is er ontzaglijke ellende in de wereld gekomen, door haar ontstonden er vreselijke toestanden. Er waren wel mensen, die het geluk erdoor beleefden, die het geheim kenden om in het huwelijk te slagen, doch dit waren uitzonderingen. Voor die mensen was het huwelijk een geschenk van God en zij waren dankbaar voor die ongelooflijke genade. Zij begrepen elkaar en hadden lief en leerden tevens de wetten van het huwelijk kennen en begrijpen, zoals Christus het heeft bedoeld! Anderen vonden het huwelijk een wrede en onzinnige instelling en alleen doordat zij elkaar niet begrepen. Was dít geschenk van God? Het grote geschenk kon hun dan gestolen worden. Zo praatten zij, heel die heiligheid drong niet tot deze zielen door. Miljoenen echtparen leefden in duisternis en disharmonie met elkander, man en vrouw werden erdoor als demonen.

Wat de mooiste en heiligste levensband had moeten zijn, was voor hen zonder enige betekenis. Het huwelijk was een hel! Nimmer was er rust, nooit een kleinigheid geluk. Voor al deze mensen was het huwelijk een vreselijke marteling. De zwaarste kerkerstraf was niets vergeleken met de huwelijksband. Niets bleef er van het Godsgeschenk over. Met veel moed waren zij begonnen, maar het geluk duurde slechts luttele tijd, toen was het gedaan en stonden zij als vreemden tegenover elkaar, om niet te zeggen als vijanden.

Van de aanvang af is het huwelijk niet begrepen. Doch thans, nu de Eeuw van Christus beginnen gaat, zal de staat voor beiden zorgen en het huwelijk naar de geestelijke betekenis optrekken. Door man en vrouw is dit Goddelijk geschenk bezoedeld. God zei: „Hebt elkander lief, zoals Ik ú liefheb", maar de mens faalde. Deze zielen kennen geen liefde, zij hadden alléén zichzelf lief en wilden hartstocht beleven, zij begrepen het huwelijk niet! En toch schonk God aan man en vrouw Zijn Eigen Leven en het bezit van de ruimte. God schiep door de Moeder het Universele contact met Zichzelf. Kent men dat op Aarde? De Eeuw van Christus zal het u leren. Dit Goddelijke contact is niet aangevoeld. En toch heeft God gewild, dat de mens door het huwelijk Zijn wetten zou leren kennen. Nu worden er kinderen geboren en toch, wat weten vader en moeder van hun eigen kind af? Ze zien slechts het lichaampje, de ziel van hun kind is een onbekende voor hen, die niet eens zichzelf kennen ... God wilde tevens, dat Zijn kinderen door het huwelijk zouden

dienen. Maar ook dat is niet aangevoeld of begrepen. De mens beleefde het scheppingswonder nog niet eens als het dier, dit was hierin verder dan de mens. Door het huwelijk zouden de mensen elkander echter leren kennen en liefhebben, doch miljoenen hielden er slechts haat en hartstocht uit over. Was dát nu het moederschap? Het huwelijk betekende voor de moeder alleen maar kinderen baren en andere ellende beleven, meer was er niet in te ontvangen, zo vloekten vele moeders. Als een zware druk lag dit huwelijksgeluk op 's mensen schouders. Velen bezweken dan ook onder de last of wierpen hem af. Het huwelijk betekende slechts ellende voor hen, verschrikking. Dit was geen geluk, alleen narigheid. Dat kon elkeen krijgen, dit soort geluk lag voor het oprapen, dit was geen Godsgeschenk!

Het allerlaatste houvast verbrak Adolf Hitler. Toen was er voor zijn volk welhaast geen huwelijksgeluk meer te beleven, hij maakte er een mestput van. Hij bracht een kloof tussen God en de mens en deed er zich tegoed aan. Hij schiep een ontzaglijke ellende, hij verbrak de huwelijksband, ontnam de schepper het vermogen om te scheppen en maakte van de moeder een straatslet! Maar nog moest dat gebroken leven hem dienen. Hij maakte zich meester van alles, zelfs het moederschap eiste hij op, hij ontnam de mensen Gods geschenk, vertrapte de vader, deed de moeder verkrachten, terwijl hij het kind aanzegde hem te dienen. Hij bezoedelde alles op Aarde, zoiets ongelooflijks had men nog niet beleefd.

Hij stenigde niet alleen zichzelf erdoor, maar vooral het huwelijk en de Goddelijke wetten. Nu kwam hij in botsing met Moeder Aarde, doch dat wist hij niet, onbewust als hij is. Moeder Aarde houdt hem nu gevangen. Als ieder mens zal hij zijn eigen karmische wetten moeten goedmaken en beleven, ook hij zal daaraan niet ontkomen. Hoe hemeltergend hij met de wetten van God heeft gespot, zal u de Eeuw van Christus verklaren en aantonen. Alles in zijn handen voerde de mensheid naar het waanzinnige stadium, deze mens scheurde al de wetten van God aan flarden, hij brak alle heiligheid tussen God en de mens!

De toekomstige mens beleeft het huwelijk anders. Man en vrouw moeten ontwaken voor het huwelijk en zullen een leerschool hebben te volgen, zo beiden voor dit Goddelijke geschenk gereed willen zijn. Hitler bezoedelde alles in de mens, maar het méést zichzelf! In de Eeuw van Christus leert de mens het huwelijk begrijpen, want de staat neemt dit Goddelijke geschenk in handen. Lang genoeg is het bezoedeld! Dan pas krijgt het huwelijk geestelijke betekenis, want nu zorgt de staat voor beide zielen en hun kinderen. Dan is het leven op Aarde een paradijs en begrijpen vader en moeder het doel, waarvoor ze leven.

Geen macht ter wereld kon in het huwelijk verandering brengen. Nu doet

Christus het. Hierdoor is Christus naar de Aarde gekomen. Iedereen kon maar doen, wat hij wilde. Hij vestigde zich in een woning en was daarin oppermachtig. Hij kon maar raak leven en harten breken zoveel hij wilde, niemand riep hem het halt toe. De maatschappij kende de geestelijke orde nog niet, doch de Eeuw van Christus eist thans de volle overgave voor het huwelijk. De mens kon tot nu toe huwen wie hij wilde, dit is in de Eeuw van Christus echter onherroepelijk uitgesloten, voorbij! De Eeuw van Christus zegt de mens, wie tot hem en wie tot haar behoort. De staat zoekt dan voor de mens de persoonlijkheid, de eigen levensgraad en dan is het huwelijk niet meer te verbreken, te verkrachten of te bezoedelen, het zal dan het innigste geluk voor de mensen betekenen. Op verschillende wijzen, het moet u thans wel duidelijk zijn, roept de Eeuw van Christus de mens het geestelijke halt toe.

Geloof noch enig ander bezit kon twee mensen in het huwelijk doen slagen, zij bleven op hun band kankeren, ze wilden niet voor elkaar buigen, noch ontwaken. In de Eeuw van Christus kan dat niet meer, want de staat brengt man en vrouw begrip en waardering voor elkaars leven en karaktereigenschappen bij. En indien zij dat niet willen, kúnnen zij niet eens huwen, zij blijken dan niet gereed te zijn voor deze heiligheid.

Door het huwelijk komt er straks ontwaking, de moeder stuwt de man opwaarts en de man dient de moeder, zij leven dan zoals God het heeft bedoeld. Dan wordt het huwelijk op de enig juiste wijze beleefd.

Nog is het huwelijk voor velen een hel, massa's mensen maakten een einde aan hun leven om eraan te ontsnappen. Maar Christus kan dat niet goedvinden! En God wil, dat al Zijn kinderen Christus volgen. Hij bracht het allerheiligste niet op Aarde om het te mismaken en om te brengen. Dieren hebben geen menselijk bewustzijn, maar zij beleefden het huwelijk inniger dan het menselijk wezen, de goddelijk begaafde ziel ...

Miljoenen mensen gingen liever de dood in, maar waarheen gingen zij? Weten al deze zielen waarheen het leven na de dood hen voert? Wat zijn dit voor wetten? Aan deze zijde beleefden zij weer andere ellende, vréselijker nog dan het huwelijk hen liet doorstaan – de verrotting van het eigen stofkleed.

Aan deze zijde hebben wij de betekenis van het huwelijk leren begrijpen. Hierover spraken wij met deze zielen en maakten hun duidelijk hoe zij op Aarde hadden te handelen. Toen wij de sferen van licht binnentraden, gingen wij in die wetten over. Aan deze zijde werd ons het huwelijk duidelijk gemaakt en verklaard waarom al die miljoenen zielen op Aarde een hel beleefden. Wij leerden toen de zeven graden voor het huwelijk kennen, de bewustzijnsgraden voor het menselijke bestaan, de werelden van gevoel en intuïtie. Al die graden leven met elkaar op Aarde. De hogere graad is met

een lagere gehuwd. Nu staat de ziel voor een chaos, want deze werelden liggen te ver uiteen. Wij gingen nu begrijpen, dat het huwelijk kosmische diepte heeft. Hoe kan de lagere graad de hogere liefhebben? Kunnen deze zielen het uiteindelijke beleven? Voelen zij elkaars volle overgave aan? Is de liefde, die zij elkaar schenken, diep? Geen wonder, dat men op Aarde niets voelt van dit machtige wonder. Het is immers niet mogelijk! Het huwelijk is voor velen leegte, geestelijke armoede. Aan deze zijde beseften wij eerst, wat God door het huwelijk in onze handen heeft gelegd. Hier eerst begrepen wij de Universele diepte van het huwelijk en het moederschap.

In ons leven leerden wij de tweelingliefde kennen. Deze liefde is eeuwigdurend. Het is het kosmisch voortgaan van twee zielen van één kleur, één wereld, één geestelijke afstemming. Ook hier zijn wij man en vrouw, maar het aardse gevoelsleven is geheel door ons afgelegd. Wij beleven thans de geestelijke liefde, het reine eenzijn voor God en Christus. Hier leerden wij zien, dat de moeder een kosmisch wonder is. Zij is het allerheiligste in deze ruimte, waarin wij leven. Zij is het reine en heilige contact tussen God en de mens, tussen hemel en Aarde. Aan deze zijde leerden wij de Moeder zien en haar heiligheid begrijpen ten opzichte van ons eigen leven en bewustzijn, als scheppend wezen. Door het moederschap komen wij tot God terug. God legde die heiligheid in onze handen en toch is ze door ons door al de eeuwen heen bezoedeld.

In ons leven kennen wij zielen van één kleur, zij bereizen de kosmos, zij gaan van planeet naar planeet, maken zich de goddelijke wetten eigen en staan open voor al het leven van God. Als engelen volgen zij de wetten en ontvangen een ander en hoger bewustzijn. Machtig is het, wat zij bezitten, maar het had ook op Aarde begrepen moeten worden! Voor deze zielen openbaren zich hemel en Aarde, zij dragen tezamen de Goddelijke Ruimte. Het ganse Universum behoort hun toe! En dit bewustzijn komt nu op Aarde, de mensheid is ervoor ontwaakt. In de Eeuw van Christus kunnen deze wetten beleefd worden, want de staat neemt het huwelijk in handen. Miljoenen zielen hunkeren reeds naar dit geluk en naar de eigen levensgraad, het gevoelsleven, dat bij dit zieleleven behoort. Nu het geestelijke ontwaken is gekomen kan Gene Zijde helpen, voordien was dat niet mogelijk. Straks krijgt eenieder de eigen levensgraad naast zich, waardoor het niet meer mogelijk is, dat het ene leven het andere dooddrukt!

Het moederschap

Liefde is het hoogste, het heiligste en het allerheiligste op Aarde en aan deze Zijde! Wie liefde bezit is een gelukkige en behoort tot de sferen van licht. De liefdelozen, de armen van geest, treden daarentegen de duisternis binnen. Wat is liefde? Waar is de liefde geboren? Onnoemelijk veel is er al over de liefde geschreven en toch is zij de mensen nog niet duidelijk

Wie de liefde wil leren kennen moet in het moederschap afdalen en deze geheiligde toestand trachten te begrijpen. De liefde en het moederschap zijn één toestand, tevens een wereld, een hemel of een hel. Zoals er mensen zijn, die liefde bezitten óf levend dood zijn, zo telt de wereld moeders, die hun gezegende staat beseffen en moeders die hem vervloeken.

De mens moet God als man en vrouw vertegenwoordigen. In de onmetelijkheid, die God schiep, is geen wereld leeg gebleven, man en vrouw hebben de Goddelijke ruimte in bezit genomen. Door de liefde zijn de ruimten ontstaan, door het Moederschap zijn ze te beleven. Door de liefde ontwaakt de ziel in al de kosmische levensgraden, die Gods schepping telt en door de Moeder verkrijgt het zieleleven de onmetelijke diepte, die nodig is om de macht van die graden te verwerken.

Op de Maan ontving de vonk Gods als mens de Goddelijke liefde. Daar begonnen wij als man en vrouw aan het kosmische leven. In ons ligt de Alziendheid, de Goddelijke kern, doch God schiep graden van lichamen, waarin wij de wetten zouden leren kennen, die ons als bewuste Goden tot Hem zouden doen terugkeren. Hij wilde, dat wij het Moederschap zouden leren begrijpen en liefhebben, want alléén door de Moeder zijn deze goddelijke wetten te beleven. Hij schonk ons het Moederschap als het allerheiligste in de schepping. Door het Moederschap schiep God de verbinding met Hemzelf. De moeder schept kinderen, uit haar wordt het leven geboren. Zij doet, wat God in het oneindige deed. Door de moeder leren we God kennen. Moeder te zijn, in alle levensgraden te mogen voelen en te baren, is de evolutie van het huwelijk op Aarde. Door het moederschap krijgen wij lief. In de schepper groeit het gevoel zich volkomen aan de Moeder te geven. Door de Moeder rijst in hem het verlangen haar leven op te voeren en haar het wonder van de schepping te schenken. Hij volgt het groeiingsproces in haar, in het machtige weten, dat het eigen leven in haar innerlijk, onder haar hart leeft. Zo groeit in hem de liefde en in dit heiligende gevoel gaat hij zorgen voor de Moeder en het jonge leven. De stoffelijke en geestelijke wetten, die God voor het Moederschap schiep, ze gelden voor vrouw én man, want ook de schepper leert het Moederschap kennen en wordt moeder, zoals ook God

Vader én Moeder is! Door het Moederschap kan de mens goedmaken en de fouten uit het verleden doen oplossen, waarna we de sferen van licht kunnen betreden en de hogere kosmische graden, tot we het Al bereiken en weer tot God zijn teruggekeerd.

Heilig, heilig, heilig is het Moederschap!

Het kleinste insect wil moeder zijn, want in dit diertje ligt het weten, het gevóel, dat het moederschap evolutie betekent en het teruggaan is naar God. Daarom verlangt het dier de schepping te beleven, er wacht hem een hogere levensgraad en daarin zal het iets machtigs ontvangen.

In dit opzicht is het dier meer bewust dan wij mensen, die het hoogste wezen in de schepping zijn. Waarom dat grote verlangen in het dier om te mogen baren? Waarom die enorme stuwing? Het dier in de natuur is heilig bezield, de mens kent alleen het verlangen het moederlijk organisme te bezitten. Is dat liefde? Is dit Gods wil? Het Moederschap wil ons doen denken, maar dénken wij waarlijk over zijn macht en betekenis?

In de sferen van licht staat een schoon gebouw, dat de meesters aan de Moeder hebben opgedragen. Het machtige geheel wordt door de schepper in stand gehouden ter ere van de Moeder. Iedere bewuste man in de sferen en van de Aarde bouwde aan deze Tempel en geeft er zijn krachten voor en het is hierdoor dat dit sferenbezit eeuwigdurend straalt. Door de Moeder kreeg het scheppende wezen verbinding met God en hiervan getuigt deze Tempel. In dit gebouw kunnen wij het Moederschap in al zijn heilige graden en stadia beleven. Hier leerden wij ons zelf kennen door de Moeder. Een dergelijk heilig bouwsel zal straks ook op Aarde verrijzen, al krijgt het dan bij u een andere betekenis. Toch zal ook dat gebouw de moeder vertellen over de wetten van God en van haar grootse taak voor de ruimte en ons leven. Deze tempel zal u van het eigenlijke Moederschap overtuigen. U zult er de graden van leren kennen, wat uw geestelijk ontwaken bevordert. De geestelijke Moeder dient, geeft en schept. Zij brengt harmonie tussen Hemel en Aarde! En deze Moeder zal door de „Eeuw van Christus" in u bewust worden.

De Tempel van de Moeder leerde ons, dat het Moederschap stoffelijk, geestelijk en kosmisch diep is, het directe contact tussen God en de mens, en het allerheiligste beleven in de ruimte. Door het Moederschap treedt de ziel de hogere orde binnen. De Moeder schenkt in haar liefde het leven van God een lichaam om het de mogelijkheid te geven de kringloop op Aarde te volgen, te volbrengen en tot God terug te keren. De Moeder heeft dit in handen.

Wanneer het dier in de natuur schept, bidt het door zijn daad en volgt het Gods wetten op. Het dier dient, geeft en schept. Dit is kosmisch bidden. De mens bidt in dit opzicht niet, de mens koestert zijn verlangens. Het dier volgt de wetten van God onbewust, maar de mens is als God en toch begrijpt

hij zichzelf en de schepping nog niet. Het dier dient de evolutie, omdat het voelt, dat deze moet voortgaan. De mens als de Goddelijk bewuste kan nog weigeren te scheppen. De „Eeuw van Christus" eist van elk individu zichzelf te geven en dwingt de Moeder zich geheel voor het scheppingsproces in te zetten en haar taak af te maken, gelijk Moeder Maan en Moeder Aarde dit deden. Het dier leeft natuurlijk, de mens heeft die natuurlijkheid afgelegd. Het menselijke leven is gesplitst, de mens heeft het reine, natuurlijke instinct verlaten, terwijl het dier er nog in leeft. Zie eens, hoe de natuur in het voorjaar schept, baart en dient. Zie, hoe het dierlijk leven zich op het Moederschap instelt en hoe machtig de liefde en de zorg zich ontplooien. Het dier bouwt, de mens breekt af, ja vermoordt het andere leven van God. Hij is met alle levensgraden en wetten van God in botsing. De mens kent zichzelf niet. De Moeder moet nog ontwaken!

In de Moedertempel hebben wij al deze wetten en toestanden leren kennen. Wij knielden er neer en trachtten ons geheel leeg te maken. Dan geven wij ons aan de Moeder over, waarna haar denken en voelen in ons leven komt en tot ons gaat spreken. En nu zijn wij als scheppers door deze reine meditatie in staat te volgen alles wat God geschapen heeft, maar dat de Moeder door haar organisme ontvangt. De Moeder voert ons de Goddelijke evolutie binnen en zij verbindt ons met de hogere sferen en wetten.

Eerst aan deze zijde leert de schepper de Moeder bewust kennen en nu keert hij naar de Aarde terug om Moeder te worden. Voelt u wat dit zeggen wil? Aan deze zijde leerde hij, dat de Moeder met God verbinding heeft. Nu wil hij die verbinding bewust beleven en zich eigen maken, wat voor hem evolutie betekent. Deze ziel ontvangt van Zijn Goddelijke Schepper die genade, daalt in het Moeder-organisme af en baart kinderen. Hij ervaart nu bewust, dat het Moederschap het éénzijn betekent met Gods leven. Zo dalen ook vrouwen naar de Aarde af, in de Tempel van de Moeder leerden zij de ware betekenis van het Moederschap kennen en thans willen zij die genaderijke staat beleven, zoals God het bedoeld heeft. Zij ontwaken erdoor, keren naar onze zijde terug en gaan nu verder om het hogere Moederschap te beleven, wat op de Vierde Kosmische levensgraad geschiedt.

God gaf ons het Moederschap, maar daardoor gaf Hij tevens Zichzelf. In het Moederschap leeft God. God is erin te voelen, want God is Vader en Moeder, vooral Moeder! Door het Moederschap overheerst God in de natuur en staat Hij het dichtst bij ons. Als Schepper bleef God in het onzichtbare, als Moeder werd Hij zichtbaar voor al Zijn leven.

Door het overgaan in de Moeder tijdens onze meditatie in de Tempel komen wij in de heilige stilte van vóór de schepping, als God zich openbaart. Nu beleven wij God als Moeder. Dit is het binnentreden in Gods Konink-

rijk, de Ruimte van de Moeder, dit is het beleven van het barende principe, het gevende en dienende ego. Nu ondergaan wij de wetten Gods, zoals deze het leven van de Moeder hebben opgebouwd, en het ruimtelijke bewustzijn overstraalt ons eigen ik.

Deze heiligheid komt naar de Aarde! In de Eeuw van Christus ontvangt de mensheid de Moedertempel. Als jonge mensen dan straks in het huwelijk willen treden, zullen zij zich daar voor die heilige verbintenis moeten bekwamen. Het meisje moet leren, hoe de natuur Gods wetten opvolgt, terwijl de jonge man geleerd wordt, hoe hij haar dienen moet. Het is noodzakelijk, dat de toekomstige echtgenoten alles van de huwelijkswetten afweten. Zij dienen te weten, waarvoor zij op Aarde zijn en wat het doel is van de schepping. Wie zijn hun kinderen? Vanwaar zijn deze zielen gekomen? Hadden zij vroeger reeds met deze levens te maken? Waarom trokken juist zij hen aan? Duizenden vragen moeten zij kunnen beantwoorden, duizenden wetten kennen, pas dan zullen zij elkander kunnen dienen en liefhebben. De staat wil, dat de parapsychologen en de zielekenners het huwelijk in handen zullen nemen, want door deze geleerden, die dan bewúste meesters zijn, zal de echtelijke band géestelijke waarde krijgen. De aanstaande echtelieden komen onder hun controle, ja, zij zullen hun zeggen, of zij wel dan niet bijeen behoren. Zo dit niet het geval is, zal er van huwelijk geen sprake zijn. In de toekomst huwt soort met soort, levensgraad met levensgraad, scheiden is dan niet meer mogelijk. *Dit is het hoogste geschenk van God aan Zijn kinderen.* In de voorbije eeuwen waren man en vrouw niet gereed voor elkaar, hoge en lage graden waren met elkander verbonden, met alle verschrikkelijke gevolgen daarvan. In de Eeuw van Christus is zulks niet meer mogelijk, dan kan alleen geluk op Aarde heersen. De *Alvader* zond Christus ervoor naar de Aarde. Voor het eeuwige geluk van de mensheid werd op Golgotha geleden!

In de aardse Tempel zullen man en vrouw zich leren openen, hun zal er worden bijgebracht, hoe zij elkander hebben te begrijpen en in álle omstandigheden dienen op te vangen. Dán zullen de kinderen van (het Huis) Israël het bewuste Moederschap en hierdoor de waarachtige liefde leren kennen.

De geestelijke Moeder van die tijd krijgt het kosmische leven in handen. Waartoe?

De geestelijke Moeder is dan gereed om de wetten van leven en dood in eigen handen te nemen. In uw tijd wachten tussen leven en dood, in de wereld van het onbewuste, miljoenen zielen op één organisme. De mens zelf schiep kosmische stoornissen voor het huwelijk en Gods schepping, hij bracht disharmonie in Gods wetten. Zelfmoord en oorlogen veroorzaakten astrale ellende. Miljoenen levens gingen té vroeg van de Aarde weg! Zij moeten terug om Gods wetten te beleven, zij maakten haar niet af en dit moet

toch geschieden, zo de ziel de geestelijke werelden wil betreden. Hierin kan alléén de Moeder verandering brengen, zij zal de wachtende zielen een nieuw organisme schenken.

De meesters van Gene Zijde zullen de psychologen door de technische instrumenten helpen in de voorlichting van de massa. Zo zullen de kosmische stoornissen oplossen! Man en vrouw hebben zich aan de nieuwe wetten te onderwerpen, de staat eist dit. *Zieken mogen niet huwen.* Eeuwen achtereen is er ziekte aangetrokken en opgebouwd en werden er zieke kinderen geboren. Nu wordt dit verboden! De zieken zullen eerst moeten genezen en zij ontvangen daartoe wat nodig is, terwijl de gezonden voor hen werken, zolang zij daartoe niet in staat zijn.

Ziek zijn en niettemin een huwelijk sluiten en kinderen verwekken is in strijd met Gods wetten. Dit schept nieuwe ellende, nieuwe stoornissen en de Eeuw van Christus wil alle afbraak voorkomen.

Adolf Hitler wilde zulks ook tegengaan, doch hij vergaste de zieken. Hij verkeerde in het oerwoudstadium, maar de mensheid heeft dit reeds achter de rug. Zijn dierlijk bewustzijn voelde de onrechtvaardigheid van zijn handelwijze niet. Toch leefde in hem het dienen voor de massa, maar daar hebben de meesters hem niet voor nodig.

De wetenschap roept de zieken straks het halt toe. En Christus eist dit! Het is niet hard, het is heel natuurlijk. Aan deze zijde staan wij ook voor de natuurlijke wetten van God, voor deze hadden wij ons hoofd te buigen, pas daarna konden we de hogere bewustzijnsgraden binnentreden. De wetenschap zal niet langer toestaan, dat het ene wezen het andere besmet, dat het Moederschap wordt bezoedeld. Elk organisme ontvangt dan het medische onderzoek. De stelsels zullen straks worden gesterkt, maar alléén om het Moederschap op te voeren, niet om oorlogsdoeleinden te dienen zoals thans het geval is.

Veel zal er op Aarde veranderen. Zo zal de jeugd reizen maken om zich voor het huwelijk te bekwamen. Zij beléét dan de Aarde, wordt door andere volken ontvangen, ziet zich verruimd en leert. Het meisje is nu een hoog ideaal, daar zij eens Moeder zal zijn. Alles wordt erop gericht dit bewustzijn in haar te ontwikkelen. Langzaam gaat de macht van het Moederschap in haar spreken, heiligend is de liefde, die zij te schenken heeft, en haar ogen stralen haar verlangens en verwachtingen uit. Zij is bewust en volkomen gereed voor de taak die haar wacht, en als het wonder van het Moederschap tot haar komt is het zeker, dat zij de wetten er van rein-geestelijk zal beleven. Nu weten ook de ouders waarvoor zij leven!

Moeder en schepper dragen dan beiden de Goddelijke Ruimte en bezitten door hun bewustzijn van de Goddelijke wetten en door hun liefde het

Koninkrijk Gods op Aarde. Zó heilig wordt het huwelijk!

De zeven graden voor het huwelijk

God schiep graden en wetten voor het stoffelijke en astrale leven. De ziel beleeft deze graden om het hoogste stadium, het *Al*, binnen te treden. Het zijn overgangstoestanden, wetten, die bepalen, dat iedere graad een eigen evolutie te beleven heeft. De ziel maakt zich die wetten eigen, waardoor haar bewustzijn verandert. Aan deze zijde hebben wij al deze wetten als graden voor het organische leven leren kennen en ze ons moeten eigen maken. In alles vinden we de levensgraden terug. Er zijn bijvoorbeeld zeven hellen en hemelen geschapen, zeven graden voor de slaap, voor de psychische trance en de andere geestelijke gaven, alle overgangen om de eigenlijke graad en de eigenlijke wet te beleven. Er zijn zeven graden voor het stoffelijke organisme en voor het zieleleven. De Ruimte bezit de zeven kosmische graden. En zo bezit ook het huwelijk zeven graden, die de mens zich moet eigen maken, zo hij op Aarde het hoogste wil beleven. Op Aarde kent men deze graden nog niet, toch liggen ze dicht in het bereik van de mens, daar ze tot het menselijk bestaan behoren.

U hebt de zeven hellen leren kennen. In die hellen leven mensen en dit soort mensen leeft ook op Aarde, in een stoffelijke toestand. Die hellen geven tevens de graden van het huwelijk aan.

Op Aarde worden deze duistere en onbewuste graden beleefd door de mens, die het kwade zoekt, van God noch goedheid wil weten en zich desondanks met een ander leven in een huwelijk verbindt. Wat kan dit voor een huwelijk zijn? Kunnen deze zielen elkander gelukkig maken? Zullen zij begrijpen, waarvoor zij op Aarde leven? Dit is uitgesloten. Die zielen kennen zichzelf niet eens, zij moeten voor de waarachtige liefde nog ontwaken. En toch sluiten miljoenen van deze mensen een huwelijk – met als treurig gevolg, dat ze als hond en kat naast elkaar leven. Zijn zij wakker te schudden? Te helpen? Kan men hun geluk schenken? Hun dát geven, wat het zieleleven van de eerste sfeer zich heeft eigen gemaakt en tot het Koninkrijk Gods behoort? Integendeel. Zij zouden die hogere liefde niet begrijpen, er geen raad mee weten. En toch verlangen die zielen naar geluk, zij huwden om het huwelijksgeluk te beleven, maar met al hun goede wil bereiken ze niets, hun graad bezit de eigenschappen niet, die voor het harmonische huwelijk nodig zijn. Ze bezwijken, geven het maar op en dan duurt het niet lang of de echtelieden kunnen elkander niet meer zien en laten dit duidelijk blijken, ja, staan elkaar wel naar het leven!

Op Aarde is graad met graad gehuwd, een lagere met een hogere, de laagste hel met de eerste sfeer! Kan dat? Zo is het! Aan deze zijde hebben wij

deze wetten en levensgraden voor het huwelijk kunnen vaststellen. Nu begrepen wij de aardse ellende, die door het huwelijk ontstaan is. Het is door die verbintenis van hoog en laag, dat er zo weinig mensen op Aarde leven, die waarachtig geluk kennen. Het is helaas niet anders. Heeft God dit gewild? Waarom kon God hiervoor niet zorgen? Deze ellende kan toch niet Zijn bedoeling zijn geweest? Nu is er niets geen geluk te beleven, het huwelijk is als een marteling. Een droevige toestand, niet te verdragen, velen maakten er liever een einde aan en gingen de dood in. Dat nog liever dan nog langer te moeten leven naast een mens, die afbreekt, het heiligende waarover Christus gesproken heeft en waardoor sterren en planeten, al de ruimten zijn ontstaan, bezoedeld en besmet, genadeloos verkracht. Hartverscheurend is deze ellende, het breekt iedere ziel. Hiertegen is niet te vechten, het is moordend. Niets stompt zo stoffelijk en geestelijk af als een huwelijk zonder wederzijds begrijpen. Dat is het ergste kwaad.

En toch – ik zei het u al – gaf God de mens met het huwelijk het allerallerheiligste geschenk. Is dit begrepen? Is dit allerheiligste gevoeld? In die katachtige natuur, leeft daarin het allerheiligste? In dat niets, nietszeggende, ijskoude leven, kan daarin warmte stralen? Kan dit leven liefhebben, liefde geven? Is er wel iets op Aarde, dat zo verbijsterend onbegrepen is gebleven als het huwelijk? Is er daarentegen wel iets op Aarde, dat men vergelijken kan met het huwelijk? Is er een band, die de diepte bereikt, welke in het huwelijk mogelijk is, die door het huwelijk beleefd kan worden? Kan de mens meer geluk beleven, diepere liefde voelen en ontvangen dan in het huwelijk? Is er één liefde die rijker, machtiger, rechtvaardiger is dan de huwelijksliefde? Kunnen mensen dichter tot God komen dan in het huwelijk het geval is? Kan de ziel dieper in het menselijk leven en bewustzijn afdalen dan door het huwelijk? In welke toestand voelt de ziel zich inniger gedragen dan in het huwelijk? Waardoor vermag de ziel dieper te peilen dan door het huwelijk? Alléén het huwelijk biedt de ziel alles, deze band van twee mensen, waardoor zij zich gedragen weten en elkaar leren kennen en liefhebben. En toch, wat maakt de mens van zijn huwelijk? *Afbraak!*

Wie van de twee heeft schuld aan deze ellende? Beiden! Want al deze lagere bewustzijnsgraden moeten voor het huwelijk nog ontwaken. Het huwelijksgeluk wordt overheerst door het oorzaak en gevolg van de ziel. Er leeft niet één mens op Aarde, die vrij is van oorzaak en gevolg. Al het leven van God op Aarde moet goedmaken en is teruggekeerd om de oude rekeningen te vereffenen. Soort zoekt soort op Aarde, graad zoekt de eigen levensafstemming, maar dat kan niet. Kan de mens zijn eigen soort zoeken? Er leven miljoenen mannen en vrouwen op Aarde en toch hebben hoogstens duizend mensen hun eigen soort ontmoet, de rest zag zich verbonden met een andere

graad, wordt doodgedrukt, beleeft een ijskoude, nietszeggende lage persoonlijkheid. Heeft God dat gewild, vraag ik u? God is liefde! God heeft hiermee niets uit te staan, er zich nimmer mee bemoeid, God legde al Zijn geluk in handen van twee mensen. Maar wat dan? Waarom is er desondanks door het huwelijk geen geluk te beleven? Zij, die het geluk kennen, denken, dat zij alles bezitten en er niets hogers bestaat. Zij voelen hun eigen toestand als geluk aan en zijn tevreden. Maar is dat geluk geestelijk? Wij hebben dit soort geluk leren kennen. Wij weten, dat de man niet voor de moeder en de moeder niet voor de man gereed is. Dit zijn de wetten voor het huwelijk en voor ons leven en daarvan begrijpt men op Aarde nog niets. Waar leeft uw eigen soort, uw levensafstemming? Waar leeft uw eigen graad, uw eigen wereld en sfeer? Uw geluk? Uw reine liefde? Uw bezieling, uw eeuwigdurend ontwaken? De soort, die op uw eigen leven afstemming heeft, bevindt zich in de ruimte. Maar waar? Ook al is er een band tussen man en vrouw en kind, toch weten zij nog niet wat geestelijk geluk zeggen wil. Wat is de hoogste graad voor het huwelijk? Hoe is die te beleven? Wie kent hem? Is het wel op Aarde? Nu vraag ik u: Bent u gereed voor deze liefde, waarover u spreekt en waarnaar u verlangt? Voelt u zich klaar en bewust genoeg om te kunnen huwen?

Hebben de miljoenen zielen het bewustzijn om een huwelijk te kunnen sluiten? Kennen al deze mensen elkaars voelen en denken, iedere karaktereigenschap? Voelt de moeder, dat de man haar waarlijk in alles liefheeft en kan zij zich, hierop bouwend, op haar schone taak instellen? Is in beiden het gevoel, dat bewustzijn heet en dat waakt tegen het stranden van het huwelijk?

Dit zijn wetten, overgangstoestanden en levensgraden voor het huwelijk, die direct met de karaktereigenschappen te maken hebben, maar waardoor het huwelijk geluk dan wel ellende betekent. Ontstellende ellende vaak, die door beiden geschapen is, omdat deze karakters elkaar kennen noch begrijpen, doordat twee verschillende levensgraden bijeen zijn en met het eigen bewustzijn geen raad weten! Nu sluit het menselijk hart zich, de ziel kwijnt weg, geeft het op, sterven kan niet, want het leven is eeuwigdurend. Doch het aardse leven is een chaos, een hoop droefenis. Waardoor? Waarom kunnen twee mensen niet gelukkig zijn? Waardoor wordt het toch zó schoon aangevoelde gebouw door hen zelf weer afgebroken? Wie heeft dit in handen? Waardoor bouwt de ziel zich het sferengeluk? Wanneer is het huwelijk van blijvende aard? Hoe is die fundamentele ondergrond op te trekken? Is het huwelijk wel in staat u op Aarde het sferengeluk te schenken?

Het kan zeer zeker, maar de ziel is er nog lang niet voor gereed, zij moet er nog voor ontwaken.

Wilt u het waarachtige geluk op Aarde beleven, dan moet u met uw eigen levensgraad verbonden zijn, of het is niet mogelijk. Dan kunt gij er iets van

maken en leeft in u de macht en de kracht. Maar voor die toestand moet de ziel zich het bewustzijn hebben eigen gemaakt. Gij bezit dan levenswijsheid, uw leven is diep en waarachtig, het is ingesteld op de Ruimte van God. Wie kent dat op Aarde? Wie kent de wetten voor het zieleleven en de eigenlijke stoffelijke opbouw voor het huwelijk, het geestelijk éénzijn met het andere leven? Is die geestelijke kern in uw leven ontwaakt? Of slaapt dit bewustzijn nog en is er geen huwelijksgeluk te beleven, het grote verlangen van elkeen?

Waardoor beleven man en vrouw geluk? Wat is geluk? Hoe is het geluk – dat toch innerlijk wordt beleefd – ontstaan? Het geluk, waarvoor de mensen hun levens willen inzetten? Door het weten, door hun eigen diepte, door hun offeren en hun wil om te dienen, het eigen bezit, dat zich heeft geopenbaard als Moeder, als de „Algevendheid", het grote en onbegrijpelijke, waardoor het leven op Aarde het oneindige heeft kunnen beleven. Het oneindige in één levensgraad, het allesomvattende, machtige éénzijn van twee zielen, die ruimtelijk zijn íngegaan, maar waarin zij hun God beleven. Dat is de kosmische levenswijsheid en deze heeft afstemming op onze wereld, op de sferen van licht, op de hemelen in het leven na de dood, op God! Hierdoor beleeft de ziel Golgotha, álles, waardoor het leven op Aarde gezegend is.

Ik vraag u: Kan een zonde „zonde" zijn, indien ge voor de zonde nog moet ontwaken? Kan het huwelijksgeluk u iets zeggen, als uw innerlijk leven er niet voor gereed is? Geluk, ontstaan door het beleven van Gods wetten, door het geestelijk dienen, het alles geven en inzetten van uw persoonlijkheid. Dient u? Kunt u zich zo volkomen geven, dat al het leven rondom u uw warmte voelt? Het huwelijk stelt u in staat te dienen, het geeft u de mogelijkheid te schenken en te ontvangen, het kan u levenswijsheid, ruimte en oneindige diepte geven, want de Moeder is door haar echt met God verbonden, haar leven voert u als man tussen leven en dood! Zo machtig is het menselijk huwelijk, zo heilig eveneens, want God spreekt in die band tot u beiden.

In de Eeuw van Christus is het voor het eerst mogelijk u hiervan iets te zeggen, tot voor korte tijd zou men ons hebben uitgelachen of, erger nog, onze mediums hebben verbrand. Maar thans kunnen wij spreken en nu ontvangt de mensheid de astrale wetten, nu krijgen man en vrouw de ontwikkeling tot een waarachtig huwelijksleven en kunnen hun beider levens ingezegend worden. Maar door Christus! De meesters vertegenwoordigen Hem, de kerk is hier niet meer voor nodig, zij is nog onbewust en heeft haar taak niet begrepen.

Op Aarde wordt het huwelijk door miljoenen zielen op voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke levensafstemming beleefd, maar slechts enkelen kennen het geestelijke huwelijk. Hun band is volmaakt af. Nu is soort bij soort, graad bij graad. Zulke mensen hebben lief, hebben alles lief wat

leeft en uit God is. Ze zijn kosmisch diep.

De overigen kennen het waarachtige geluk niet, op hun schouders drukt het huwelijk als een meedogenloos zwaar kruis. We zien hoe de eerste sfeer met het land van haat verbonden is. Mijn hemel! Hoe moet een dergelijk huwelijk zijn? Deze zielen zijn voortdurend met elkander in botsing, van eendracht of gelijkheid in voelen en denken kan geen sprake zijn. Want als de moeder het hoogste bewustzijn van beiden bezit, doet zij niet anders dan zichzelf opofferen. De man eist de volle inzet van haar persoonlijkheid, terwijl hij zelf niets te geven heeft. Voor de moeder is dit het keer op keer vermoorden van haar heiligste gevoelens, haar moederlijke intuïtie. Zij is overgeleverd aan het voordierlijke bewustzijn van de man en ziet zich verwikkeld in een monsterachtig gebeuren. Het hogere wezen moet goedvinden, dat haar lichaam en ziel worden verkracht, de hartstocht overheerst haar. Het is het vreselijke, wat het ruwe dier niet eens kent, de marteling van het Moederhart. Het dier heeft heilig ontzag voor de moeder, de mens niet. De onbewuste mens kent slechts hartstocht, het is zijn vorm van liefde. De ziel is hem onbekend, te diep om te peilen. De hogere graad wordt gesard en gepijnigd, gesnauwd en gebroken, iedere dag opnieuw. Het hogere wezen voelt voor warmte en begrijpen, voor reinheid en schoonheid, voor God en Christus, maar al die heilige gevoelens blijven onbeantwoord. Dit alles maakt het samenzijn ellendig, ja monsterachtig, moordend afbrekend!

Door die verschrikkelijke toestanden beleefde de ziel een chaos, stoffelijke en geestelijke afbraak. Hierdoor zijn er ziekten ontstaan en werd door de mens bezoedeld, wat door God rein geschapen is.

De hogere intuïtie redt wat er te redden valt, zij offert met een eindeloos geduld, zij verbreekt de band niet, blijft bij haar kinderen, zij is diep bewust in haar dienen.

De karmische wetten eisen, dat man en vrouw hun huwelijk gestand blijven. De echt is niet slechts het stoffelijk samenzijn van twee mensen, hij is tevens een astrale wet, man en vrouw beleven het eigen oorzaak en gevolg van het vorige bestaan. Deze wet brengt hen tezamen, zij eist, zij overheerst hun wil, hun eigen denken en voelen. God zegt hierin niets, daar de mens zijn eigen levenswetten in handen kreeg. De karmische wetten spreken tot iedere mens, spreken tot álle levensgraden en dwingen het zieleleven het aardse af te maken.

De kerk verbiedt de gelovigen zich los te maken van de huwelijksband en ook Gene Zijde zegt: maak uw leven af, lijd en sterf liever, niets kan u geschonken worden, dus straks moet gij er toch weer aan beginnen. Er moét een einde aan de aangerichte ellende komen, de rekeningen uit het verleden moeten eindelijk betaald worden. Eens zal hierdoor het menselijke karma

volkomen opgelost zijn. Maar dan treedt u een bovennatuurlijke tijd binnen, straks zal ik u hierover meer vertellen.

Het hoogste, wat u als aards mens beleven kunt, is de afstemming op de derde sfeer aan deze zijde. Als man en vrouw dit bewustzijn bereikt hebben, beleven zij een paradijs. Zij zijn dan bewust van de Goddelijke wetten, een aards bekrompen geloof bindt hen niet, zij weten. Door dit bewustzijn begrijpen zij het leven op Aarde en dienen. Zij hebben een taak voor Gene Zijde te volbrengen en zijn hiervoor meestal tezamen naar de Aarde teruggekeerd. Het wonderbaarlijke van hun huwelijk is dan, dat God hen tezamen brengt. Waar ze ook leven, ze zúllen elkander ontmoeten, want dit geluk hoort hun toe, zij hebben het zich eigen gemaakt! De mens uit de derde sfeer is vrij van de karmische wetten en alleen hierdoor is het mogelijk een dergelijk huwelijksgeluk te beleven. Deze graad van het huwelijk hebben maar enkelen op Aarde zich eigen gemaakt, daar – u begrijpt het – de massa hiervoor nog moet ontwaken. Het is heel goed mogelijk, dat de tweede sfeer met de derde verbonden wordt. Ook de zielen in die graad beleven een hemels geluk en ook zij kunnen voor een taak naar de Aarde zijn teruggekeerd.

Anders is het gesteld met een ziel, die uit de sferen van licht naar de Aarde daalt en daar karmische wetten te beleven heeft. In een dergelijk huwelijk van een hogere en lagere en ongevoelige graad – ik zei het u al herhaaldelijk – is géén geluk te beleven. Een van beiden is onbewust en wenst niet te dienen – wat het geluk buitensluit!

De meeste aardse huwelijken hebben afstemming op de duistere sferen, op niet-begrijpen en afbreken, op het alles vernietigende bewustzijnsleven. Hoe zou een voordierlijke afstemming de reine geestelijke harmonie kunnen opbouwen? Wie onder de eerste sfeer leeft, is voor de Aarde nog geestelijk onbeholpen, en zo is dan ook de te geven liefde. Pas wie géestelijk bewust is, kan reine liefde schenken, de ander zoekt zichzelf, wil gediend worden en maakt van het andere leven een slaaf! Die heeft zichzelf lief! Deze mens is stoffelijk ingesteld en ondergaat alléén het stoflichaam, breekt af, vermoordt iedere goede gedachte en leeft voor zichzelf. Deze zielen leven in de karmische wetten, in vorige levens hebben zij de ander laten verongelukken en thans vereffenen zij hun rekeningen. De moeder betaalt haar schuld met haar ziel en lichaam, zó zet zij zich in voor het lagere wezen. Het eenzijn van mens en mens, ziel en ziel, kreeg hierdoor kosmische betekenis. Meer kan de mens niet geven, het is het hoogste wat kan worden ingezet. Het is het wegschenken van het eigen bewustzijn, het oneindige *Al*, het allesovertreffende gevoelsleven, dat zij zich in de vele eeuwen heeft eigen gemaakt. Wordt dit op Aarde begrepen? Voelt men daar wat de ziel inzet? Heeft de mens nog iets anders te schenken dan dit Universele éénzijn? Kan er iets hogers geschonken

worden? Geen geld, geen goed gaat hierboven. Nu zet de mens zichzelf in. Miljoenen harten werden erdoor gebroken. In het moederlichaam kan de ziel geven, goedmaken. Dit geven is een astrale wet! Het is het karmische gebeuren voor haar eigen leven, het doen oplossen van de in het verleden begane fouten. Als schepper kan de ziel niets geven, door hem kan slechts het niet begrepene worden aanvaard. Steeds is het de moeder, die zichzelf inzet, die ontvangen moet, leven aantrekt, het in zich dienen moet. Dit alles behoort tot haar staat, tot Moederschap. Kan de schepper zich zo inzetten? De moeder is het, die zich overal en altijd voor de wetten Gods te geven heeft en overheerst zal worden.

Het oorzaak en gevolg voor het huwelijk is daarom een wet. En zo dit tevens de verbinding van de verschillende graden insluit, is het huwelijk een hel. Niet één mens kan een andere, begeerde graad huwen, als deze hem niet toebehoort. Onder al die miljoenen leeft echter de ziel, met wie karmische wetten u binden en háár zult u ontmoeten en huwen. Niet één ziel kan eraan ontkomen! Dit zijn de Goddelijke wetten voor het huwelijk, die door ons als mens zijn geschapen. Deze wetten van uw en ons leven sturen haar op uw weg. Door haar zult ge uw leed en smart beleven en zo die begane fouten, die wetten doen oplossen. Nu leven hoog en laag, bewust en onbewust met elkaar, zij verbonden zich om iets van het aardse bestaan te maken en daarin geluk te beleven. Maar wat kan ervan terechtkomen?

Miljoenen mensen op Aarde bevinden zich in één graad en desondanks bezitten ze allen een andere graad als huwelijkspartner en worden niet begrepen. Dit zijn de karmische wetten van het huwelijk en niet één ziel voelt het, kan van de Aarde af het antwoord beleven, omdat deze wetten en levensgraden tot ons leven behoren. Maar het stoffelijke wezen ondergaat ze. Ik merk nog op, dat deze ijzeren wetten éerst dan in werking treden, als de mens de zeven graden voor het organisme heeft beleefd, hetgeen dus inhoudt, dat Moeder Aarde ons eerst háár wetten opdringt en we pas daarna onze eigen karmische wetten kunnen doen oplossen. De wet van het verleden trekt u naar de Aarde terug, zij bepaalt de tijd en de plaats van uw geboorte, uw bestemming, en zij stuurt u de zielen op uw weg, aan wie u goed te maken heeft. De karmische wetten moéten beleefd worden, of uw leven staat stil en gij zoudt u nimmer van Moeder Aarde kunnen losmaken. Tracht niet ze te ontgaan, eens spreken ze toch tot uw leven. Vergeet nimmer, dat wie lijdt en geslagen wordt, bezig is te ontwaken.

Aan deze zijde vangen wij de gebeden op van hen, die in het huwelijk geslagen en bezoedeld worden en voor wie een stoffelijke marteling als de brandstapel niet zo erg is als het moeten aanvaarden van het lagere bewustzijn. Wij kennen deze levens en hun lijden. Ook wij hebben deze ellende op

Aarde beleefd. Wij kwamen echter tot het aanvaarden, doorstonden alles, bouwend op God, en maakten goed. Toen eerst kwamen wij los van die andere graad en konden wij verdergaan.

Miljoenen eeuwen heeft de ziel dit beleefd. Thans gaat deze ellende oplossen. De Eeuw van Christus voert de mens naar het huwelijksgeluk. De Eeuw van Christus en de Eeuw van de Moeder is begonnen. Straks zal u duidelijk worden, wat dit zeggen wil.

Wie op Aarde geluk bezit door het huwelijk kan tevreden zijn. Het kunnen zielen zijn, die hun eigen levensgraad hebben ontmoet. Veel kunnen zij opbouwen, zelfs al voegden karmische wetten hen bijeen. Waarachtige kameraden zijn zij voor elkander, ja in hogere toestand bindt hen zelfs de zuster- en broederliefde, een graad voor het huwelijk, die nog maar door weinige echtparen bereikt wordt.

Volmaakt kan het aardse huwelijk echter pas zijn, wanneer de ziel zichzelf overwonnen heeft, waardoor deze persoonlijkheid in harmonie met de oneindigheid is gekomen. Dan bezitten man en vrouw alles, een geluk, dat geestelijk zowel als stoffelijk is. Weet u wanneer dit het geval is? Als de man de moeder, de moeder de man en zij hun kinderen alles kunnen geven. U hebt dan niet alleen eten en drinken, maar zelfs stoffelijke overdaad, juist dat, waardoor het leven, dat geestelijke harmonie kent, tot een paradijs wordt. Dat is Gods wil! Wanneer man en vrouw liefde en begrip voor elkaars leven hebben, maar armoede lijden en hun kinderen het noodzakelijkste moeten onthouden, kan het niet anders, of hun geluk verwaast en lost op. Het geestelijke bewustzijn kent geen zorgen en nu kan het huwelijk zich in alle geluk ontplooien, het is door God geestelijk en stoffelijk gezegend. De graden van het huwelijk voeren u naar de sferen van licht of naar de duisternis van de hellen. Het huwelijk kan u opbouwen of afbreken. Wanneer kunnen man en vrouw de geestelijke graad beleven? Voelt u dit?

Wie op Aarde de kerk volgt, dogmatisch is, moet aanvaarden, dat hij niet voor het geestelijke huwelijk openstaat. Hij beleeft een stoffelijke graad voor het huwelijk. En dit is heel natuurlijk en duidelijk. In deze zielen is geen geestelijk, ruimtelijk bewustzijn van Gods wetten. Hoe wil de mens, die God niet eens kent, de reine en ongelooflijke bezieling van het geestelijke huwelijk verwerken? Hoe wil deze kuddemens de ruimte van de kosmische liefde beleven?

De geestelijk bewuste mens is los van de kerk, hij kent het leven na de dood en is ruimtelijk ingesteld. Deze zielen beleven het huwelijksgeluk op astrale hoogte, zij leven in het geestelijke Koninkrijk Gods, zij hebben lief, zoals wij aan deze zijde liefhebben. Uit deze zielen straalt warmte naar al het leven van God uit. Zij kunnen als man en vrouw iets geven en weten wat het

zeggen wil waarachtige vriendschap te geven. Zij bezitten dat, wat wij ons eigen maakten en waardoor wij de sferen van licht konden betreden. Deze zielen hebben de kerk niet nodig, zij dienen God en elkaar. Als man en vrouw dragen zij de kosmos. Zij weten, dat er geen dood is en dat zij eeuwigdurend verdergaan. Zij weten, dat God een Vader van liefde is en nimmer verdoemen kan. En in dit heerlijke besef kan hun liefde zich ontplooien en verdiepen. De kerkelijk-bewuste moet zich nog van al die bekrompenheid losmaken en leren ál het leven van God lief te hebben. Maar zij schelden liever nog op die kinderen Gods, die een ander geloof bezitten. De diepte van uw bewustzijn bepaalt de diepte van uw liefde, uw graad van liefde uw huwelijksgeluk. Hoe meer liefde ge bezit, hoe schoner uw huwelijk wordt. Dan staan de hemelen voor u open en bent u los van de Aarde. In de stof beleeft ge het geluk van de sferen. Wat is dat voor een liefde, die ten strijde trekt en het andere leven van God vermoordt? Is dat liefde? De geestelijk bewuste is daartoe niet in staat, hij laat zich liever zélf doden en sterft dan in Christus' Naam! De geestelijk bewuste zielen kennen geen haat, zij hebben alles lief wat leeft en hierdoor straalt hun huwelijk al deze heiligheid uit.

Deze mensen beleven in alles de waarachtige harmonie, hun samenzijn is een geestelijke openbaring. Zij leeft voor hem en hij voor haar en beiden voor hun kinderen. Zo heeft God man en vrouw willen zien, over hen sprak Christus. Zij kennen geen hardheid, niet één hard woord, dat berispt, neerhaalt of overheerst, komt over hun lippen. Door de ziel smolten hun gedachten, hun lichamen, hun gevoelens ineen. Hun huwelijk bezit heilige betekenis, door het Moederschap verkreeg het die.

Duizenden levens heeft de ziel moeten beleven alvorens zij deze hoogte bereiken kon. En nu krijgt het ontzettende lijden van vrouw en man op Aarde zin. Nu weten zij, waarom zij door al dat leed gingen, bij stukjes en beetjes wonnen ze erdoor aan bewustzijn. Het Moedergevoel ontwaakte in hen en dit werd tot de hoogste bezieling, die er voor de Aarde is, opgevoerd. Door de moederliefde komen man en vrouw tot grote dingen, zij is het, die hen stuwt en opvoert, wakker schudt en bezieling geeft en hen tot het geestelijke huwelijk brengt.

Wij zeggen u, als ge u die machtige toestand wilt eigen maken, tracht dan te dienen. Leer de moeder te dienen en gij ontvangt van haar de diepte van de Goddelijke schepping! Leer te dienen in uw eigen huwelijk, zó zult u aan liefde winnen, dan pas kunt u ook anderen helpen en terug wijzen naar uw eigen harmonische en gelukkige samenzijn of ge helpt hen van de wal in de sloot.

En zoek niet naar de andere, de voor u hogere levensgraad, die behoort u niet toe en indien gij het tóch wilt, zult gij beleven, dat de wetten van dat an-

dere leven u het halt voor het geluk zullen toeroepen. Gij zijt niet gereed voor dat huwelijksgeluk en kunt uw eigen levensgraad niet ontlopen. Ook al is uw huwelijk een mislukking, maak het toch af! De wetten van leven en dood en voor de huwelijksinzegening, zonden u tot dat leven, daarin hebben de eigen levenswetten u geplaatst. Eerst hierna kan de andere levensgraad tot u komen, indien de wetten het tenminste toestaan of het is niet mogelijk, gij ziet u dan weer voor ander karma geplaatst. Er zijn er velen op Aarde, die naar hun levenskameraad zoeken, naar de graad, die tot hen behoort en denkt en voelt als zij, maar hem toch niet vinden. Dan kan het zijn, dat die ziel reeds ons leven is binnengetreden en hier wacht. Wees dan niet ongeduldig, maar benut uw tijd om uw karmische wetten naar behoren af te maken en af te lossen, werk hard aan uzelf, want zó maakt u zich gereed voor de ziel, die tot uw leven behoort, voor uw tweelingziel, die u door God geschonken is!

Tweelingzielen

Wanneer man en vrouw het geestelijke geluk op Aarde bezitten, zij elkander volkomen liefhebben en begrijpen, bezitten zij meestal de tweelingliefde en zijn tweelingzielen. Ze zijn dan één van kleur en één in voelen en denken. God schonk hun deze band. Hij schiep twee mensen als man en vrouw. Deze beiden zouden Hem vertegenwoordigen. Zij kregen alles van God. Als tweelingzielen zijn zij in één toestand geboren, de een is niet verder dan de ander, man en vrouw bezitten één bewustwording.

Waar ontmoetten de tweelingzielen elkaar voor het eerst?

Het is alweer op Moeder Maan, dat zij elkander het eerst leerden kennen. Op de Maan beleefden de vonken Gods één leven, één toestand. Het ene celletje was niet verder dan het andere, of het ene zou het andere vernietigd hebben. Uit één toestand geboren onderging dit leven de stoffelijke werking en zou sterven en opnieuw worden geboren. Op dat ogenblik kreeg de mens zijn tweelingziel. Dit zieleleven behoorde tot dezelfde levensgraad als wijzelf en het was geen seconde ouder. Met dit leven gingen wij op weg, graad in graad uit, zo kwam het ene leven niet verder of hoger dan het andere. Geen tien seconden van elkaar weg, even oud, gelijk in gevoel, één in werking, kwamen wij tot het hogere bewustzijn. Nu eens als scheppend, dan weer als barend principe. Zo beleefden we de Maan, daarna de tweede kosmische graad en kwamen vervolgens naar de Aarde. In al die stadia volgen de tweelingzielen de goddelijke wetten op en niets verbreekt hun natuurlijk gegroeide band. Als man en als moeder zullen ze thans op de Aarde de stoffelijke wereld beleven. Als de Moeder het hoogste in haar eigen graad zal hebben beleefd en de wet voor de geboorte en het Moederschap in haar is ontwaakt, zal zij in het volgende stadium het scheppend organisme ontvangen, terwijl het scheppend organisme – de man – dan het barende leven zal binnengaan. De tweelingzielen als man en vrouw zullen voortdurend van organisme wisselen en als Moeder ontwaken om zo meer en meer gereed te komen voor elkander en door het Moederschap de wetten te beleven, die hen tot God zullen terugvoeren.

Van de tweede kosmische graad naar de Aarde gekomen beleven de tweelingzielen de zeven lichamelijke graden, die Moeder Aarde schiep. Beginnend in het oerwoud gaan zij van het ene ras naar het andere en bereiken via duizenden levens het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Intussen is de ziel voor het bewuste beleven ontwaakt, zij dompelt zich in hartstocht en geweld. In elk leven worden de wetten van God vernietigd. De ziel schept nu bewust karma en treedt nu het oorzaak en gevolg

binnen, ze moet goedmaken wat ze misdeed. Dit is het ogenblik, waarop de natuurlijke band verbroken wordt en de tweelingzielen uiteengaan. Zij worden elk naar andere graden getrokken, al naar de karmische wetten, die elk voor zich schiep. De persoonlijkheid – voor ons leven de bewustzijnsgraad – is voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk of geestelijk afgestemd. En alleen de persoonlijkheid, die de geestelijke graad heeft bereikt en beleefd, ontmoette de eigen soort weer, al de lagere graden zijn nog bezig zich van het eigen karma los te maken en komen met andere graden in contact. Die zielen ondergaan het bewuste leed en de bewuste smart, de ellende, die zij zichzélf oplegden.

De mens gaat over de Aarde, weet niets van de wetten waarin en waardoor hij leeft, hij weet alleen, dat het leven een hel is. Het ene huwelijk na het andere verloopt in ellende en onvree en al groter wordt het verlangen naar de eigen levensgraad. De vrouw zoekt naar de man, de man naar de vrouw, naar de waarachtige liefde, naar het leven dat tot haar en bij hem behoort. Maar waar leeft deze ziel? Onder welk volk leeft ze? Geen mens weet het, maar ergens op Aarde, of, wat ook mogelijk is, in de wereld van het onbewuste, wachtend op een nieuw organisme, toeft het wezen, dat tot zijn leven behoort. Niemand weet van het bestaan van een tweelingziel af, daar is alleen het onbepaalde verlangen naar een mens, die eender is, op dezelfde manier denkt en voelt, hetzelfde verlangen kent, dezelfde verwachtingen koestert. Maar waar leeft dat wezen? U kunt het aan deze Zijde zien, als u de eerste sfeer hebt bereikt. In de daaronder liggende sferen moet de mens nog voor deze wijsheid ontwaken. Daar bent u nog onbewust van al deze levenswetten. Zo zijn man en vrouw bezig zich vrij te maken van het eigen karma, als ze tenminste dit bewustzijn al bezitten en niet nog voortgaan nieuw karma te scheppen. Ieder wezen in de ruimte schonk God een tweelingziel. „Ik behoor tot u, ik ben van u, doordat God ons tezamen voegde. Wij beiden dragen de ruimte, wij tezamen vertegenwoordigen de Goddelijke wetten." Zélf echter hebben wij de waarachtige levensafstemming voor de tweelingzielen-liefde verbroken, en dit door eigen verlangens. Zélf stootten we ons uit het paradijs. Onze tomeloze begeerten dreven ons naar andere wezens, we leefden ons door hen uit en zagen onze hartstochten alleen nog maar verergeren. Dit rukte ons uiteen en zette ons in de ellende. Toch leeft de ziel van uw leven in de ruimte, wellicht heel dicht naast u, wanhoop dus niet als u geslagen en getrapt wordt, doordat het andere leven u niet begrijpt. Uw eigen graad en soort wacht op u en werkt aan zichzelf. Maak u gereed voor uw tweelingziel en bedenk, dat u dit wezen dient, als u uw taak ten opzichte van het andere leven geheel afmaakt!

Het is in alle graden mogelijk uw eigen soort te beleven. Indien u mij

begrepen hebt, zult u voelen, dat eenieder deze graden te beleven kreeg of te beleven krijgt. In alle graden ontmoeten de tweelingzielen elkander om dan weer op gezag van de karmische wetten naar de andere soorten te worden getrokken, waaraan goed te maken is. In de voordierlijke en dierlijke levensafstemmingen kunt ge uw tweelingziel dus ontmoeten, en daarin nog een zeker geluk beleven ook, omdat ook in die lagere graden het gevoel van eenheid spreekt. Maar wat heeft een dergelijke, dierlijk afgestemde liefde te betekenen? Voor dit soort liefde is Christus niet gestorven. Alléén de geestelijke tweelingliefde heeft betekenis voor ons leven. Als ziel gaan we door alle lagen van het kwaad, door alle graden van de duisternis naar het licht. We komen eerst met de hogere graad in verbinding als we in de lagere graad hebben goedgemaakt. In het ene leven schept u, in het andere en volgende bent u moeder en baart u. Zo goedmakend en lerend evolueert u en komt u tot geestelijke ontwaking. Eindelijk staat u open voor de geestelijke liefde en hebt u afstemming op de eerste sfeer. En nú eerst zijt ge gereed voor de geestelijke tweelingliefde!

Als ge nu aan uw laatste stoffelijke leven toe bent en ge uw aardse kringloop hebt volbracht, treedt ge ons leven binnen en gaat ge aan deze zijde verder. Het (is) nu mogelijk, dat de ziel, die tot uw leven behoort, nog op Aarde is. Het is ook mogelijk, dat zij nog in de wereld van het onbewuste leeft en daar wacht om door Moeder Aarde te worden aangetrokken. Nu moet u dus geduld hebben, maar dit ene leven heeft geen betekenis. U beleefde als man en vrouw miljoenen levens! Er is zoveel in onze wereld, dat u te leren heeft. En u kunt, als bewuste, de ziel helpen, die nog een aards leven te beleven heeft. De hereniging verbeidend (afwachtend), maakt u zich gereed om uw tweelingziel in deze wereld te ontvangen. En als dit gelukzalige ogenblik komt, bent u voor eeuwig met uw tweelingziel verbonden, nimmer zult u meer uiteengaan. Er zijn zeven sferen om u gereed te maken voor de Vierde Kosmische levensgraad, waar u opnieuw het stoffelijke stadium wacht. Samen begint u aan het hogere geluk te bouwen, u neemt de eerste sferen in bezit en maakt een reis van enkele eeuwen. U gaat terug naar de Maan en volgt alle stadia, die u beiden doormaakte op de eerste, de tweede en de derde kosmische graad. U ziet, hoe u uiteenging en de levens die u vervolgens beleefde. Door deze reizen en ervaringen verkrijgt u het kosmische bewustzijn. En nu kunt u beiden aan een geestelijke taak beginnen. Het verlangen kan in u komen iets voor het leven op Aarde te doen, ge bidt dan tot God, want nu is het terugkeren een genade, die Hij alleen u kan schenken. Ge ontvangt van de meesters uw taak en ge lost beiden op in de wereld van het onbewuste, waar u in meditatie wacht tot u door Moeder Aarde zult worden aangetrokken.

De afstemming, die op de Maan ontvangen werd, is in de sferen weer her-

steld, d.w.z. we bezitten hier de organische graad, die God ons toen schonk. Wie op de Maan het scheppende vermogen ontving, treedt ook in die toestand aan deze zijde binnen en blijft in deze afstemming. Overigens heeft het lichaam geen betekenis meer, in de vele levens van onze kringloop waren we man en vrouw, beide afstemmingen liggen dus bewust in onze ziel. We zijn man én vrouw, vader én moeder, gelijk ook God Vader én Moeder is! Nimmer immers zullen we kunnen zeggen dat we ons bewust zijn van Gods schepping in haar totaal, als we slechts het mannelijke organisme kennen en niets weten van het Moederschap of omgekeerd. Als bewuste Goden moeten (we) Vader én Moeder zijn, zoals God Zélf het is.

Ergens in de ruimte leeft uw tweelingziel. Schaaf aan uzelf, werk voor een beter-ik en maak u zo gereed voor de tweelingliefde. God zal u daarbij zegenen!

Het oorzaak en gevolg van de toekomstige mens

Wat door wie ook in het verleden verkeerd werd gedaan, moest worden goedgemaakt. De mensheid beleefde oorlog na oorlog, niets dan ellende, leed en smart. Zo moesten ook de enkeling en de massa hun fouten herstellen, niet één verkeerde gedachte is de mens door God geschonken. Duizenden levens zijn beleefd om het oorzaak en gevolg in te lossen, eerst daarna kon de ziel verdergaan en de sferen van licht betreden. In de miljoenen eeuwen, die de mensheid oud is, kwam daarin geen verandering. Ik verhaalde u, hoe Mozes en al zijn volgelingen het eigen oorzaak en gevolg moesten beleven, en zó vergaat het iedere mens.

Als de mensheid straks echter de afstemming van de eerste sfeer heeft bereikt en het „Duizendjarige Rijk" ingaat, zal het eigen karma tot het verleden behoren, want dan neemt de staat het van de enkeling en de massa over. *In het Duizendjarige Rijk zal er geen karma meer bestaan, althans niet in stoffelijke toestand. Wel zullen er nog mensen op Aarde zijn, die geestelijk karma moeten aanvaarden, daar Moeder Aarde met die kinderen nog rekeningen te vereffenen heeft. Het stoffelijke karma lost evenwel volkomen op.* „Maar", zult u tegenwerpen, „is dat dan geen onrechtvaardigheid? Gij vertelt toch juist, dat elkeen de karmische wetten in te lossen heeft. Kunnen Gods wetten veranderen? Gelden Zijn wetten dan toch niet voor elkeen?"

Beziet u eerst eens het beeld, dat de Aarde en de mensheid in het Duizendjarige Rijk bieden. Ik schilderde het u al in het hoofdstuk „De staat als een groot huisgezin". De mens heeft de afstemming van de eerste sfeer bereikt. Hij haat niet meer en hij heeft het egoïsme overwonnen, heeft waarachtig lief en hij mint de waarheid. In deze sfeer kunnen leed en smart niet bestaan, de ellende behoort tot de voorbije eeuwen, toen de mens nog dierlijk en onbewust was. Er is brood voor elkeen, en er is geen mens of hij heeft een dak, kleding en warmte. Op Aarde is er waarachtig geluk! Er straalt geestelijk licht over de Aarde, de duisternis is opgelost, de duistere eeuwen zijn overwonnen. Hiervoor stierf Christus op Golgotha. Zijn Heilig Evangelie wordt thans géestelijk beleefd. Hiervoor is gevochten, miljoenen gaven hun bloed, (het Huis) Israël zegevierde, geleid door Christus en de meesters. Nu vormen de volken één groot gezin, want ook de heidense volken kwamen tot Christus en helpen bouwen aan het geluk van de wereld. Dit alles werd bereikt, doordat de volken in één gigantische strijd betrokken werden. De staat zorgt thans als een liefdevolle moeder voor het stoffelijke en geestelijke welzijn van al de kinderen *en neemt nu ook het karma van de enkeling en de*

massa over. Toch maken zij goed, de kinderen van (het Huis) Israël, maar door te dienen. In al hun daden beogen zij het geluk op Aarde te vergroten, enkeling en massa werken voor de gemeenschap. Het nog bestaande karma wordt dus door állen aanvaard en onder leiding van de staat opgelost. En niemand schept nieuw karma, de mens is te ver gekomen, dan dat dit nog mogelijk zou zijn.

Twee mensen als man en vrouw vertegenwoordigen thans de staat. Deze legt het bezit in hun handen, wetend, dat hun dit toevertrouwd is. Geestelijk bewust als zij zijn, weten zij, hoe zij moeten leven. Deze Adam en Eva dragen elkander en anderen liefde toe, zij kennen hun eigen leven en de menselijke geschiedenis. Zij zijn één van kleur, één van afstemming en levensgraad, wat zij beleven is het geluk van de sferen en dit brengt hen ertoe zich voor de massa in te zetten. En de massa dient hen. Het „één voor allen, allen voor één," dat Adolf Hitler wilde scheppen, wordt nu waarlijk beleefd. Zij vertegenwoordigen hun volk en dit volk is, zoals zij zijn. Groots en diep is nu het stoffelijke leven.

De mens is geestelijk bezield. Luie mensen leven er niet meer op Aarde. Elkeen schept en geeft zijn beste krachten voor het grote gezin en ontvangt zijn loon. Ontevredenheid is er niet in de mens, de wijsheid van ons leven bracht de mensheid naar het geestelijke ontwaken.

De door God geschapen, maar door ons verbroken harmonie, tussen leven en dood, wordt hersteld. De ziel krijgt thans spoediger een nieuw organisme, niemand wordt nu te vroeg in onze wereld teruggeslingerd, de mens sterft op normale wijze, moord en zelfvernietiging kent men niet meer. Heilig is het menselijke leven. De Moeder zet zich geheel in voor de schepping, groot zijn de zorgen, die naar haar uitgaan. Wie gezond is moet huwen en voor de voortplanting zorgdragen. De staat doet alles voor de zieken, nóg zijn de vreselijke ziekten niet overwonnen, maar de geleerden voorspellen reeds, dat de ziekten van de Aarde overwonnen zullen worden. Enkelen zien vooruit, zij dringen door tot in de wetten Gods en profeteren, dat de ziekten door technische wonderen verdwijnen zullen. En zij doelen op de instrumenten, waarvan ik u reeds een beeld mocht geven. Het hoofd van deze geleerden spreekt als een profeet. Hij ziet, hij voelt en weet. Als hij zich neerlegt om te rusten, komen er gedachten en gevoelskrachten tot zijn leven. „God is Almachtig. Technische wonderen scheppen wij. Wij zullen de mensheid tonen, dat Christus dit heeft gewild. Hij heeft afgezanten tot ons gezonden, wij zullen hen dienen en met hen aan deze wonderen werken, die de lijdende mensheid van het geestelijke geluk zullen verzekeren. Spoedig zijn wij zover." Er heerst rust en vrede op Aarde en zij wordt door niemand verstoord, daarover waakt het kind van staat. Rechtspraak is niet meer nodig, de staats-

wetten worden opgevolgd. Politieagenten behoeft men niet meer, de mens waakt over zichzelf. De staat eist, dat de mens goeddoet. Wie die krachten niet bezit en zich deze hogere gevoelens nog moet eigen maken, dient zich ervoor te bekwamen. De stoffelijke graden zien zich onder een liefdevolle, maar bewuste leiding geplaatst, eens zullen ze in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) oplossen, waarna al die lagere bewustzijnsgraden verdwijnen.

Eenieder kan opklimmen in deze maatschappij. Hoog en laag, rang en stand losten op. De straatveger geniet evenveel ontzag als de geleerde. De adel is van de Aarde verdwenen, thans kent men alléén de geestelijke adel, en deze hoort toe aan de bewusten van geest. Door hen ontvangt de mensheid wijsheid, de levenswijsheid van onze zijde.

De kloof tussen leven en dood is overbrugd, de massa weet van het eeuwige leven af. Zij leest nu de geestelijke boodschappen, die door onze mediums aan de Aarde zijn doorgegeven. De mensheid kreeg ontzag voor het geestelijke woord en ziet onze mediums niet meer voor waanzinnigen aan. Het spiritualisme krijgt geestelijke betekenis en kosmische diepte voor elkeen. Het duurt nu niet lang meer of het directe-stem-instrument zal op Aarde ontvangen worden.

Niet langer wordt geduld, dat God wordt vervloekt door geestelijken, die Hem tot verdoemen in staat achten. Lang geleden reeds is hieraan paal en perk gesteld. De theologen moeten luisteren. De staat ontving wetten, die door de meesters van (het Huis) Israël waren opgesteld en elkeen heeft ze te aanvaarden en te beleven. Ook de kerken! Lang genoeg hebben zij onrust en vrees gebracht, versjacherden zij de hemelen en bezoedelden zij Christus. Ook aan politiek wordt niet meer gedaan, in het verleden was dit nodig, al ging de kerk toen te ver. De meesters zullen spreken en door het uitdragen van hun woord zullen de kerken geestelijke betekenis verkrijgen!

Dat is de mensheid in het Duizendjarige Rijk!

Gelukzalig is het aardse leven thans en nóg kan het schoner. De mensheid volgt een kosmische weg, de tweede, derde en vierde sfeer wachten de Aarde met al haar kinderen. Ja, lezers, zo hoog kan de mensheid klimmen in liefde en goedheid, dat zij het aardse leven opvoert tot het afstemming heeft op de vierde sfeer aan onze Zijde! Dit duurt nog miljoenen jaren, maar de mensheid zal zich die geestelijke hoogte eigen kunnen maken. Dan zal Moeder Aarde haar taak volbracht hebben en kunnen sterven, maar hierover vertel ik u dadelijk meer.

God is liefde, Hij wilde, dat de stoffelijke en astrale werelden tot eenheid zouden komen. Christus sprak erover en gaf er Zijn Heilig Leven voor. In het Duizendjarige Rijk wordt die eenheid bereikt – dankzij het onvermoeide

werken van de meesters. Nu begrijpt de mens zijn Almachtige Vader, nu bestaan er voor hem geen twijfel en verwarring meer ten opzichte van het Goddelijke Scheppingsplan en nu weet elkeen, dat de liefde het heiligste is op Aarde en aan deze Zijde!

De meesters spreken op aarde

De Eeuw van Christus veranderde de maatschappij en maakte de mens gelukkig. Door het schemerland ging de mens naar de eerste sfeer. Elkeen voelt, dat er grote dingen gaan gebeuren. Men spreekt op Aarde over technische instrumenten, die ware wonderen zullen blijken en Hemel en Aarde met elkander zullen verbinden. Er zijn reeds instrumenten onder de mensen, die de gedachte van de astrale wereld kunnen weergeven. Maar – en ik zei dit reeds – de staat heeft ze nog niet kunnen aanvaarden. De parapsychologen controleerden de apparaten en keurden ze af, daar ze door de mens te beïnvloeden zouden zijn. Wel heeft de staat toegestaan, dat de apparaten in de handel werden gebracht, zodat ze naar talloze gezinnen hun weg vonden. Na veel wikken en wegen verklaarde de staat, dat iedereen zelf moet weten, hoe hierin te moeten handelen. De mens is bewust en moest zelf beoordelen of de gedachten van Gene Zijde zuiver doorkwamen.

Nu wordt er gesproken over een directe-stemapparaat, dit zou aan alle twijfel een einde maken. Verscheidene geleerden gaven er hun krachten aan en nu verluidt, dat één geleerde, voortbouwend op de ervaringen van zijn collega's, geslaagde proefnemingen heeft gedaan.

Ik voer u naar het laboratorium van deze geleerde en geef u een toekomstbeeld. Hij staat met zijn vrouw naast het instrument en volgt met zijn blikken het ingewikkelde apparaat. Er kunnen geen stoornissen meer zijn, de geleerde voelt, dat het wonder thans af is. Er komt een gelukkig gevoel over hem. Zij, die zijn tweelingziel is, legt haar arm om hem heen. In beiden komen dezelfde vragen op. Zal het wonder nu spreken? Dadelijk zal bewezen worden of het contact tussen de aarde en de astrale wereld te leggen is als Gene Zijde spreekt ... Dan zal tevens onweerlegbaar aangetoond worden, dat er geen dood is. Het technische wonder gooit alles omver en moet tot de astrale wetten kunnen doordringen. Als het spreekt, geschiedt het buiten iedere beïnvloeding of inwerking om. Er komt een grote rust in de geleerde, hij voelt, dat men van die andere wereld uit op hen inwerkt en die rust in hem legt, zoals dat gedurende zijn werk zo vaak geschied is. Door zijn technisch wonder wil hij de mensheid en vooral de wetenschap van het eeuwige voortleven overtuigen. Hij zal het de staat in handen geven. Onnoemlijk veel heeft het apparaat hem aan tijd en kracht gekost, gezegend zij zijn tweelingziel, die hem hielp dragen. Langs allerlei wetten en toestanden is hij tot het geheel gekomen, daarbij gebruikmakend van de manifestaties, die hij tijdens fysische en psychische zittingen beleefde. Het instrument, waaraan hij thans de laatste hand heeft gelegd, moet in staat zijn de levensaura te

verdichten. Hij heeft bij de proefnemingen bereikt, dat er wolkenslierten uit het toestel stroomden, die de verdichting zijn van het protoplasma. Hij sluit het instrument thans aan en weer stromen er wolken uit. De atmosfeer in het laboratorium is koel, anders zouden de aura's niet tot verdichting kunnen komen. De geleerde en zijn tweelingziel liggen voor het wonder neergeknield, vol spanning afwachtend. Zal Gene Zijde thans spreken? Zullen zij thans de pertinente bewijzen krijgen van een bewust voortleven? Is de mens ook in de astrale werelden bewust, verloor hij daar niets van zijn aardse persoonlijkheid? Door mediums zijn talloze bewijzen van voortleven gegeven, toch werd de wetenschap niet overtuigd. Zal dit instrument aanvaardbare levenstekens van Gene Zijde op Aarde brengen?

Plotseling horen zij krachtig ademhalen, het komt duidelijk uit het toestel! De beiden bewegen zich niet, de spanning is bijna ondraaglijk. Opnieuw horen ze ademhalen, duidelijker nog dan zo-even, het is, alsof iemand zich tot spreken gereedmaakt. Er wordt gekucht. En dan horen zij zeggen:

„Schrik niet, heb geen angst, mijn zoon. Ik ben het, je vader! Je eigen vader spreekt tot je. Ja, mijn jongen, geloof mij, ik ben het. Blijf rustig. Heb je mij al herkend? Hoor je aan mijn stemgeluid, dat ik het ben? O, mijn lieve jongen, houd je toch rustig, of ik moet terugkeren. Je vader spreekt tot je, God gaf mij deze genade. Ik mocht de eerste zijn om je te zeggen dat wij leven. Nancy, lieveling, je moeder is hier. Ook zij zal je wel iets te zeggen hebben. Schrei niet, lieve kinderen, verspeel nu geen krachten of je zult nog bezwijken. Toe, zeg eens wat? Kan je niet tot mij spreken? Aanstonds moet ik weer heengaan."

De geleerde kan geen woord uitbrengen. Dan herstelt hij zich en zegt:

„Ik kan geen woord spreken, vader."

„En je spreekt reeds, mijn jongen. Ga verder."

„Ik weet, lieve vader, dat u het bent. Ik zie u voor mij. Ja, u bent het. Ik herken u aan uw stem. Ik ben God zo dankbaar, vader."

„Ook wij zijn dat, mijn jongen. Weet je, wat dit heilige wonder voor de mensheid zal betekenen? Het geluk voor de mensheid is niet te overzien. Je hebt een grote genade van God ontvangen en daarvoor je leven gegeven. Miljoenen zielen zullen hierdoor het astrale geluk ontvangen. Dit heilige wonder overbrugt de kloof tussen leven en dood. Voel je, hoe ongelooflijk dit wonder voor de mensheid is?"

„Ik weet het, vader, ik weet het."

„Nancy, je moeder zal ook iets zeggen. Mijn jongen, je eigen moeder komt later, maar zij laat je groeten. Zij weet van dit wonder af, meermalen waren wij tezamen hier en mochten je in alles volgen."

Het wonder is volkomen. De ontroering van beide zielen is onbeschrijfe-

lijk, toch weten zij zich staande te houden. Tijd om te denken laat men hen niet, weer spreekt het instrument; nu komt een vrouwenstem door.

„Mijn lief kind. Je moeder spreekt. Ik weet, hoe gelukkig je bent. Maar wees ervan verzekerd, dat Gene Zijde het machtigste geluk met je beiden deelt, miljoenen zielen hier weten, dat de meesters zullen spreken. Mijn lieve jongen, hoe goed, hoe lief ben je voor mijn kleine Nancy. En jij, mijn kleintje, zul je vader van mij groeten? Zeg hem, dat hij spoedig bij mij zal zijn. Het is Gods wil, dat wij weer tezamen komen. Ons geluk is machtig. Eeuwigdurend zullen wij elkaar liefhebben. Hoe heilig is het, lieve kinderen. Je kent ons geluk van de Aarde, Nancy, maar hoe zal het dan aan deze zijde zijn? Straks mag ik nog even tot je spreken. Nu moet ik het contact verbreken, de meester komt."

Onmiddellijk hierna horen zij:

„Waren deze geluiden u vreemd? Hebt gij uw vader en moeder herkend? Waarlijk, mijn zuster en broeder, Gene Zijde spreekt thans tot de Aarde. Uw ouders brachten dit contact tot stand, God gaf hun de grote genade, het eerst tot u te mogen spreken. Zij hebben de sferen van licht bereikt. Ik ben uw meester, wij hebben tezamen dit wonder aan de Aarde mogen schenken. Dit heilig wonder is voor de mensheid, voor het Huis Israël. Straks en zelfs spoedig, spreken de meesters uit de hoogste sferen tot u. Door u hebben wij dit wonder kunnen afmaken. Voortdurend stond u onder mijn bezieling, ik was uw onzichtbare meester. Maar aan deze Zijde hebben wij ons voor dit wonder gereedgemaakt, hiervoor bent u naar de Aarde teruggekeerd. Thans zijn wij gereed, God schonk ons deze genade. De hoogste meesters komen tot u. Straks kom ik tot u terug."

Toen sprak de hoogste meester van Gene Zijde:

„Ik kom tot u in de Naam van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest. Weet u, dat God liefde is? Wij danken u voor al uw moeiten. Gij zijt lichtende geesten, mijn kinderen, want gij leefde voor uw geboorte in de eerste sfeer. U bent beiden voor dit geestelijke wonder naar de Aarde gekomen. Ik moet u uit naam van de meesters danken. Ik heb een boodschap voor u.

Op de dag, die ik nu vaststel, heden over veertien dagen op hetzelfde uur, komen wij opnieuw tot u. Gij kunt u intussen op dat uur instellen en wat uitrusten. Gij moet de meesters van (het Huis) Israël, de staat en de wetenschappen uitnodigen naar hier te komen om met ons de eerste zitting te beleven. Wij zullen dan tot de Aarde en de mensheid spreken! Van heden af moet de mensheid aanvaarden, dat er geen dood is. Alle faculteiten zullen door Gene Zijde worden onderricht. Ook de vertegenwoordigers van de kerken moeten aanwezig zijn. U wilt hiervoor zorgdragen?"

„Ja, meester, ik zal zorgen dat alles gereed is."

„Wij danken u en uw tweelingziel. Ik trek mij terug, uw meester zal tot u spreken. God is liefde!"

Dan spreekt deze meester:

„Hier ben ik weer, mijn broeder en zuster. Gij wilt natuurlijk meer weten van het instrument en uw eigen leven. Ik ben gereed, zodat gij mij vragen kunt stellen."

„Hoe moeten wij u danken, meester. Waar hebben wij dit geluk aan verdiend?"

„Deze genade schonk God aan u beiden. Aan deze Zijde hebt u zich gereedgemaakt voor deze grootse taak. Dan kwam het ogenblik om naar de Aarde terug te keren. U bent aan uw studie begonnen en nu is dit wonder, waaraan velen hebben gewerkt, voltooid. Ook zij leven in de sferen van licht en zullen later tot u spreken."

„Wij leefden dus reeds aan Gene Zijde," herhaalt de geleerde overweldigd.

„Geestelijke wonderen, mijn broeder en zuster, kunnen alleen door het geestelijk bewuste kind van God geschapen worden. Gij waart dus zover. Aan deze zijde hebt gij u beiden kunnen voorbereiden. Maar God gaf u deze genade. Gij voelde al, dat gij tweelingzielen zijt? Groter geluk is er niet denkbaar, doch hierdoor brachten wij dit technische wonder naar de Aarde."

„Heeft u mij in het leven daar alles van het instrument geleerd?"

„Aan deze zijde was ik uw meester, ook thans. Ik bleef hier en inspireerde u van deze zijde. Ook anderen heb ik op die wijze mogen helpen, u zou het geheel voltooien."

„Zou u ons meer kunnen vertellen over het eeuwigdurende leven, meester?"

„Dat komt, mijn vrienden. Straks zal ik daarover tot u spreken. En vergeet niet, wij moeten nog heel veel tot stand brengen. Aan deze zijde bevinden zich nog tal van technische wonderen, die wij aan de mensheid zullen schenken. Wij gaan dus spoedig opnieuw voort."

„Welke wonderen beleven wij toch, meester?"

„Zou u dit wonder door eigen kracht hebben kunnen beleven?"

„Neen, meester, dat zou niet mogelijk geweest zijn. Door één mens was dit niet te beleven."

„Daarom schonk God u deze genade, mijn broeder. Gij zijt op Aarde geboren, gij leefde ver uit elkaar en toch is deze ziel in uw leven gekomen. Zij behoort tot uw bewustzijn. Ook dit is een Goddelijk wonder. U ziet hierin Gods Oppermacht. U hebt hiervoor uw geluk gekregen. Waarlijk, alléén zoudt gij bezweken zijn. Uw tweelingziel moest u helpen dragen. En dat heeft zij gedaan, door haar konden wij werken. Ik ben haar zeer dankbaar voor al haar liefde aan u en mij gegeven."

„Maar meester, wij moeten ú danken."

„U moet mijn dankbaarheid aanvaarden. Wij kennen aan deze Zijde Gods Almachtige Liefde en deze liefde overstraalt het bewuste wezen. Twee mensen vertegenwoordigen God en dit geluk hebt gij in uw handen gekregen als stoffelijke mensen. Daardoor hebben wij ons met elkaar kunnen verbinden. Hierdoor was ons éénzijn volkomen en geestelijk rein. Uw ziel droeg dit wonder, zij schiep het, zij gaf u de krachten ervoor. Daarom wil ik haar danken. Wilt u mijn dank aanvaarden, mijn lieve zuster? Als het zover is, mijn kind, zal ik u over geestelijke wonderen vertellen. Wij zijn heel dicht in elkaar gegroeid en wij kennen elkaar reeds vele eeuwen lang."

„Wat moet ik thans doen, meester?"

„Niets, mijn waarde. Gij rust eerst wat uit. Gij gaat u voorbereiden op de grote gebeurtenis, die door de hoogste meester aan deze Zijde is vastgesteld. Daarna gaan wij verder en beginnen aan een machtig instrument, dat anderen na ons zullen afmaken."

„Hoe was het contact, meester, tijdens ons éénzijn?"

„Heel natuurlijk, mijn vriend, ik trok u in mijn eigen leven op."

„Mogen er veel van deze instrumenten worden gemaakt?"

„Daarover zullen de meesters spreken. Ik heb dat niet in handen."

„Is het instrument voor de duistere wereld afgesloten, meester?"

„Niet één ziel van de miljoenen zielen in de duistere sferen kan buiten ons weten en willen om door het instrument spreken. Het is afgestemd op de sferen van licht. Heb dus geen angst, dat het instrument wordt bezoedeld door de demonen van de hel, onze wereld waakt over dit geestelijke wonder. Straks gaan wij het instrument vereenvoudigen. U kunt zich tevens gereedmaken voor het materialisatie-instrument, ook dat is gereed."

„Is het mogelijk, meester, dat het materialisatie-instrument hiermee verbonden wordt?"

„De krachten zijn ervoor aanwezig, wij behoeven slechts enkele veranderingen aan te brengen. Ook dat komt straks en dan zal de mensheid ons waarnemen. Deze geestelijke wonderen behoren bij het Duizendjarige Rijk. Door het andere technische wonder bestrijden wij alle ziekten van de Aarde. Daarover zal ik straks eveneens met u spreken."

„Wij begrijpen u, meester, en wij zullen trachten alles van ons zelf in te zetten, zodat u over ons tevreden zult zijn."

„Gene Zijde is gelukkig, mijn vrienden, dat wij zover zijn gekomen. Miljoenen zielen voelen met ons de heiligheid van dit geschenk Gods, voelen geluk in zich om de mensheid. Moeder Aarde zal wonderen ontvangen."

„Wat zal de toekomst brengen, meester?"

„Geestelijke wonderen. De meesters zullen spreken, iedere faculteit ont-

vangt van deze zijde onderricht. Voelt u wat dit zeggen wil? Iedere geleerde zal zijn hoofd buigen voor de astrale wijsheid. Nu komen beide werelden tot geestelijke eenheid. Ook de kerk moet nu aanvaarden, dat God alléén liefde is en niet verdoemen kan. De meesters zullen iedere dag tot de mensheid spreken. En door de instrumenten zal de wetenschap het kosmische ontwaken ontvangen. Alle vragen zullen worden beantwoord, want het is Gods wil, dat deze wonderen geschieden. Hiervoor is Christus naar de Aarde gekomen. De mensheid is nu zover."

„Hoe is het mogelijk, meester, hieraan heb ik niet eens gedacht."

„De omvang van dit wonder was voor u niet te peilen. En de andere wonderen, die wij zullen scheppen, evenmin. Spoedig hoop ik u alles daarvan te kunnen vertellen, want dat is nu mogelijk. Ons werk gaat nu met grote schreden voorwaarts, het ene wonder schept thans het andere. Bovendien kunnen wij tot elkaar spreken, onze stemmen zijn verstoffelijkt. De meesters aan deze zijde zijn gereed voor hun taak."

„Is de diepte van het instrument voor mij te peilen, meester?"

„Dat is mogelijk, maar dat komt later, het zou u thans storen. Het gevoel voor dit wonder leeft in u en uw tweelingziel, het bewuste denken en voelen ontving u van mij, al naar u verwerken kon. Indien u alles bewust bij u had gedragen, zou uw organisme zijn bezweken. Ik was aan deze zijde met uw leven één, zoals ook nu. Ik dank God voor al de hulp, die ik mocht ontvangen. Wanneer wij straks zover zijn en we aan ons werk beginnen, ga ik u eerst de kosmische wetten verklaren. Ik zal u verbinden met het ontstaan van de schepping. U leert dan op Aarde de astrale wetten kennen en eerst dan bent u gereed om aan het machtige werk te beginnen, dat eens op Aarde zal worden geboren. Ik zal voor u beiden de astrale wetten verklaren, die van de hellen en de hemelen in ons leven, waar gij uw kosmische bewustzijn ontvangt. Ook dat is een heilig wonder. Begrijpt u, mijn vrienden, dat God Oppermachtig is en steeds liefde is geweest?"

„Het is zo heilig, meester, alles wat u zegt, ik heb het eigenlijk aldoor gevoeld. In ons leefde die werkelijkheid."

„Of gij zoudt het gevoel hebben gemist om mijn gedachten op te nemen. Ik zal u de bewijzen van ons leven schenken, wat ook voor mij een genade is. Nu zullen er geen problemen meer op Aarde zijn. De mensheid zal door het instrument de hoogste hemelen binnentreden. Ons leven is onuitputtelijk. Wie gevoel heeft leert thans de astrale wereld kennen en komt tot Christus!"

„Is het instrument volmaakt, meester?"

„Ik zou duizenden eeuwen tot u kunnen spreken, mijn zoon, dit wonder kunnen wij niet uitputten."

„Is het geestelijke instrument nog aan Gene Zijde?"

„Gij zult het na dit aardse leven kunnen bewonderen en het aan deze Zijde ook in werking zien."

„Keren wij tezamen hierna nogmaals naar de Aarde terug, meester?"

„Indien er verlangens in u zijn, zal God u deze genade schenken. Maar ik weet nu reeds, dat gij aan deze Zijde verder zult gaan. Uw taak voor de Aarde is geëindigd, gij hebt uw levens voor uw werk ingezet. Anderen zullen dit werk na u voortzetten, ook zij willen dienen. Gij bracht Moeder Aarde en de mensheid levensgeluk en zijt alzo in harmonie met het oneindige gekomen."

„Wij danken u, meester."

„Wij zullen nu ons contact moeten verbreken, maar ik kom tot u terug, want ik heb u nog heel veel te vertellen."

„Mag ik nog een vraag stellen, meester?"

„Ik wacht."

„Zijn onze ouders nog hier?"

„Niet alleen uw geliefden, doch duizenden andere geesten volgen ons spreken. Zo gij hen kon zien, zou uw hart volstromen van hun reine liefde, want allen hebben de sferen van licht bereikt."

„Wat horen wij thans, meester?"

„Wat gij hoort, geliefden, is het gezang van Engelen. Zij zingen van vreugde en geluk, deze stemmen zijn thans op Aarde te beluisteren. Voelt u, wat wij aan Moeder Aarde hebben mogen schenken? Deze stemmen kunt gij door het instrument beluisteren, doch ze zijn halfstoffelijk verdicht. Maar niettemin hoort u de reinheid van dit gezang."

„Het is een openbaring voor ons, meester, en niet te verwerken ... w ..."

„Zink nu niet ineen, mijn zoon, mijn lieve vrienden, hoort thans, wat God tot uw leven te zeggen heeft. Hieraan heeft de mensheid duizenden eeuwen getwijfeld. Eindelijk zijn wij zover gekomen, nu hoort gij het astrale leven tot u spreken. De hemelen zijn nu voor de mensheid geopend. Is er kracht en liefde in uw leven gekomen? Als dat zo is, wilt ge mij dan toestaan, dat ik nu heenga? Ik zeg u echter, ik kom spoedig tot u terug. Ik zal u nu het uur noemen en dan kunt gij u op mij instellen. Over drie dagen op dit uur, zijn wij weer geestelijk één. Ik ga nu, mijn geliefden, uw broeder in God. Er zullen nog enkele van uw dierbaren tot u spreken."

Nadat zijn laatste woord was verklonken, keerden hun geliefden nog eenmaal terug, alsook enige vrienden, om tot de beiden te spreken. Toen werd het eerste contact verbroken en waren ze weer alleen. Hoe zij zich voelden? Zij konden al deze heiligheid tezamen verwerken. In hun leven was zoveel wijsheid en rein geluk gekomen. Hoe heilig was toch alles! Als man en vrouw, als twee zielen van één afstemming God te mogen dienen? Voelt u als mens der Aarde hoe ontzagwekkend zo het leven op Aarde is?

In korte tijd was het nieuws omtrent het grote gebeuren over de wereld bekend. Vertegenwoordigers van alle volken wilden de eerste zitting met de meesters beleven. Als men er alles van geloven kon, zou het hier een wonder betreffen, dat het aanzien van de wereld zou veranderen. De meesters van Gene Zijde zouden tot de mensheid spreken. Sceptisch gestemd waren de kerkelijke autoriteiten, toch zouden ze hun afgevaardigden sturen.

Toen was het uur gekomen, de vertegenwoordigers van alle volken waren bijeen. Het instrument had men moeten verplaatsen om al die mensen te kunnen toelaten. De hoofden van (het Huis) Israël, van staat en van kerk waren gekomen. Toen allen hadden plaatsgenomen, verklaarde de uitvinder de werking van het instrument. Hij had zijn doel bereikt, zo zei hij, en vertelde van het allerlaatste contact met zijn meester. Toen schakelde hij het instrument in en even later stroomden witte wolkenslierten uit het geestelijke wonder. Het contact was tot stand gekomen, aanstonds zouden de meesters spreken. Er ging veel om in de vertegenwoordigers van de kerken. Tastte de geleerde niet te ver en te hoog? Als Gene Zijde waarlijk sprak, voelden zij, zou hun de macht over miljoenen zielen ontnomen zijn. Het instrument zou een geweldige omwenteling scheppen, waarvan het einde niet te overzien was. De geleerde zei nog:

„Mijne heren. Ik dank u, meesters van (het Huis) Israël, van staat, wetenschappen en kerk, voor uw komst hier. Wat ik u van het instrument vertelde, zult gij aanstonds bewaarheid zien. Gene Zijde zal tot u spreken! U zult met de hoogste hemelen na de dood worden verbonden. De hoogste Engelen heeft God naar de Aarde gezonden om tot u te spreken. Gij zult aanstonds vernemen wat God heeft beslist, en hoe wij daarnaar moeten handelen. Dat zullen de meesters u zeggen. Ik zal u thans met het leven na de stoffelijke dood verbinden."

Er volgde een diepe stilte. De geleerde schakelde het instrument op volle kracht in. De aanwezigen hoorden de geestelijke ademhaling. Toen sprak een heldere stem tot de Aarde:

„Tot u spreken de hoogste meesters aan Gene Zijde. Wij komen tot u in de Naam van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest. Wij danken God voor deze genade. Nu is de kloof tussen leven en dood overbrugd. Gene Zijde spreekt tot u, maar eens leefden wij allen op Aarde. Wij hebben het stoffelijke lichaam afgelegd. God gaf aan ons en aan u het eeuwigdurende voortgaan.

Het Heilige Evangelie, door Christus op Aarde gebracht, zult gij door dit instrument begrijpen. God is liefde! Een God, die verdoemt, is er niet! Christus heeft u van een Vader van liefde gesproken en door Hem hebt gij thans ook dit wonder ontvangen. De kerk moet aanvaarden, dat God nimmer heeft verdoemd. Gij zult Christus in het ware licht zien, zoals wij Hem

aan deze Zijde hebben leren kennen. Het is Gods wil, dat gij deze wonderen ontvangt!

Vrienden van de Aarde, twijfelt niet aan dit heilige wonder. Gij zijt nu met de sferen van licht, met uw leven na de dood verbonden. De Engelen uit de hoogste hemelen spreken tot uw leven. Wij komen tot u om de mensheid te doen ontwaken, wij brengen u de stoffelijke en geestelijke wonderen Gods. Christus is voor al deze heilige wetten gestorven.

De kerk zal zich herstellen en de fouten uit de heilige schrift zullen door ons worden rechtgezet. Tot alle gelovigen zullen de meesters van deze zijde spreken. Spoedig zullen wij daarmee beginnen. Uw wetenschappen ontvangen onderricht van de meesters. Wij zijn nu tot u gekomen om het volk van (het Huis) Israël geluk te wensen. Wij voeren u naar de tweede, naar de derde en naar de vierde sfeer in ons leven. Nu staat gij voor uw kosmische ontwaken. God is liefde. Voelen wij thans geen behoefte om God voor dit heilige geschenk te danken? Indien uw kerkhoofden in het gebed willen voorgaan, zullen ook wij aan deze zijde neerknielen om God te danken. Willen wij tezamen bidden, willen wij neerknielen?"

Een ontzaglijke ontroering had zich van de aanzittenden meester gemaakt. Het wonder vervulde hen zó, dat er geen sprankje twijfel in hun harten over bleef. Ook de kerkelijke vertegenwoordigers bogen hun hoofden, overtuigd als ze waren, dat ervan uit het leven na de dood tot hen gesproken was. Een kerkhoofd trad naar voren en knielde neer. Allen baden, dankten God voor deze heilige genade, aan de mensheid geschonken. Toen vervolgde de meester van Gene Zijde: „Uw leven is eeuwigdurend. Gij zult door ons de schepping Gods leren kennen. Wij zullen u met de wetten van God verbinden, wij willen u overtuigen van Gods Almacht. Wij verklaren u Gods Universum, waarin wij allen leven. Gij zult ons leven leren kennen. Al uw geleerden zullen op vastgestelde tijden onderricht worden in de geestelijke wetten. Iedere faculteit ontvangt de eigen astrale meesters. De geestelijken van staat en het Huis Israël moeten onmiddellijk maatregelen treffen, geen godslastering kunnen wij langer toestaan, want God verdoemt niet. Door dit instrument krijgt de kerk betekenis en vertegenwoordigt dan eerst waarlijk Christus. Nu hebt gij allen Golgotha overwonnen, want Christus trekt u in Zijn Heilig Leven op!

Dit instrument behoort het volk van (het Huis) Israël toe. Er mogen slechts enkele instrumenten worden gebouwd en zij blijven (het Huis) Israël toebehoren. Alléén wij spreken door de instrumenten die van uw wereld en de onze een eenheid zullen maken. Eerst over duizenden jaren ontvangt elk kind van (het Huis) Israël het wonder. Mij is toegestaan u allen en de mensheid te zegenen. God gaf mij de krachten en deze genade. Aanstonds gaan

wij heen, maar dan zullen de meesters aan hun grootse taak beginnen. Al de geliefden, die van u heengingen, groeten u. Miljoenen zielen zijn hier aanwezig. Wij willen, dat u hen hoort. In hun levens is niets veranderd, maar zij ontwaakten in de geest."

De aanwezigen hoorden nu Engelengezang, allen knielden neer en bogen hun hoofden. God was in hun midden, Christus waakte over de mensheid. Heiligend was dit ogenblik.

„Hebt gij onze stemmen kunnen horen? De hemelen zijn nu voor de mensheid geopend. Van de hoogste hemelen kunt gij de geestelijke heiligheid zien. Christus heeft het u geschonken, door Christus kregen ook wij het kosmische bewustzijn. Weet ge, mijn zusters en broeders, dat God eeuwigdurend liefde is geweest? Wij zijn door God begenadigd, want het Goddelijke Al leeft in ons midden. Voelt gij deze heiligheid? Kan uw leven thans ontwaken? Brengt onze boodschap aan al de kinderen van (het Huis) Israël, zegt ook, dat Gene Zijde waakt. Nu zult gij nimmer meer alleen zijn, al de duistere wetten zijn overwonnen. Heb geloof in God, heb lief, wat door Hem is geschapen, dat zal u vervullen van blijdschap en geluk. Moeder Aarde is nu gelukkig. Het Duizendjarige Rijk heeft tot uw levens gesproken. Andere meesters zullen uw vragen beantwoorden, daarna gaan wij heen. Ons leven behoort u toe. Deze woorden zegt u uw broeder in de geest."

Toen de hoogste meester was heengegaan, kwamen andere meesters, die tot de wetenschappen spraken. De tijden werden ingedeeld. Hierna werd het contact verbroken. De directe-stem, een geestelijk wonder, had tot de gehele mensheid gesproken en was aan (het Huis) Israël overgedragen. De gehele mensheid jubelde van geluk. De dood was overwonnen, hij had zijn geheimzinnigheid en verschrikking verloren. Van nu af aan stond Moeder Aarde voortdurend met de ruimte in verbinding. In alle talen van de wereld werd er gesproken. Geen vraag bleef onbeantwoord, geen problemen waren er meer, er kwam wijsheid en liefde in de harten van de mensen op Aarde. *Deze profetie zal letterlijk in vervulling gaan, zo waar er een God van Liefde is!*

Het oorzaak en gevolg van Adolf Hitler en zijn soort

De staat neemt het oorzaak en gevolg van de mens over. Maar is dat geen onrechtvaardigheid, wierp u daarstraks op en u had eraan toe kunnen voegen de vraag: Hoe willen Adolf Hitler en zijn soort goedmaken? Hoe willen al die Adolfs en Benito's (Benito Mussolini), al die duizenden en duizenden onbewusten goedmaken? Hoeveel leed en smart hebben die duivels niet over de mensheid gebracht, hoeveel is er door hen niet geleden? Wanneer deze onbewusten naar de Aarde terugkeren – en dit moet en zal geschieden, daar Moeder Aarde hen gevangen houdt – leeft de mensheid in het Koninkrijk Gods en het Duizendjarig Rijk. En nu ontbreekt de gelegenheid iets goed te maken, want op Aarde heersen vrede en rust. Druist dit dan niet in tegen alles, wat door God geschapen is? Tegen alles, wat ik u van ons leven en de wetten van God vertelde? Iedere ziel heeft moeten goedmaken. En al die demonen uit de twintigste eeuw niet? Waar zijn deze zielen? Hoe willen al die vreselijke mensen aan deze zijde ontwaken?

Ik zeg u: Voor hen bestaan er in ons leven geen wetten meer, zij hebben ál de stoffelijke en geestelijke wetten met voeten getreden. Door hen is het allerdiepste kwaad beleefd, doordat zij de macht in handen hadden. Hoeveel mensen hebben zij omgebracht? Zij schiepen alleen ellende. In vergelijking met andere levens moeten zij miljoenen eeuwen hun stoffelijk leven voortzetten, voor zij hun leven in harmonie met de oneindigheid kunnen brengen. *Maar in al die levens zullen zij dienen en zó goedmaken wat zij misdreven!*

Toen zij het aardse leven verlieten, traden zij de laagste hellen binnen, waarvan ik u heb verteld. Daar liggen zij neer en slapen. Toch moeten zij ontwaken en eerst dan begint hun ellende aan deze zijde. Hier worden zij leeggezogen, zoals zij het andere zielen hebben gedaan. Miljoenen zielen hebben met hen iets te verrekenen. Daarna treden zij de wereld van het onbewuste binnen en zullen vervolgens een nieuw leven ontvangen en op Aarde geboren worden. Andere zielen, die niet zoveel kwaad hebben gedaan, treden onmiddellijk de wereld van het onbewuste binnen.

Hoe zullen zij op Aarde ontwaken? Hoe Adolf Hitler? Er zal een moeder zijn om hem onder het hart te dragen, want de beul van de mensheid moet terug naar de Aarde om goed te maken. Als een simpele beleeft hij het eerste ontwaken in de moeder, want zijn overheersend leven drukt het embryo dood. Deze moeder zal beleven, dat haar kind voor de geboorte reeds gestorven is, en dit herhaalt zich zevenmaal, eerst dan is deze ziel in harmonie met de stoffelijke wetten gekomen. Dan volgt eindelijk de stoffelijke geboorte.

Het kind is thans achterlijk. Deze ziel beleeft een schijngestalte, een mismaakt lichaam. Het innerlijk leven overheerst de stoffelijke organen en nu treden er mismaaktheden naar voren. Voor de Aarde is dit kind achterlijk, voor ons leven overheerst de ziel de stoffelijke wetten, of Adolf en zijn eigen soort zouden opnieuw beginnen als duivelen te leven. Deze zielen kunnen onmiddellijk bij de eerste geboorte niet het volle bewustzijn bezitten, want zij zijn in botsing gekomen met de astrale en stoffelijke wetten, die door hen zijn bezoedeld en verkracht. Eindelijk komen zij echter zover, dat zij het normale organisme kunnen beleven en nu begint hun leven in de aardse maatschappij. In dit zieleleven is nog niets veranderd.

Miljoenen zielen keren met hem naar de Aarde terug, al die vonken van God hebben goed te maken en zullen nu deel nemen aan de ontwikkeling van de mensheid. De laagste toestanden in de maatschappij worden door hen beleefd, een ander bewustzijn is niet in hen. Voor de liefde en de geestelijke rechtvaardigheid moeten allen nog ontwaken. Toch heeft de mensheid moeten vaststellen, dat iedereen hem helpt dragen. De mensheid kent deze zielen en kent Adolf Hitler onder hen. En bewust als zij geworden is onder leiding van de meesters, weet ze ook, dat hij het was, die haar tot ontwaken deed komen. De mensheid zal Adolf Hitler helpen dragen met het kruis, dat hij zelf over zijn schouders legde. In de tijd, dat zij naar de Aarde komen, is het leven daar een paradijs. Al opgroeiend vinden zij het niet eens erg, dat zij tot het stoffelijke leven behoren. Maar toch zullen juist zij zich door deze paradijsachtige toestand gemarteld voelen. Dat zij de laagste functie in het maatschappelijk leven moeten vervullen, drukt hen neer, maakt hen opstandig. Maar hem en de zijnen zal duidelijk worden gemaakt, hoe hun leven op Aarde is, zij zullen dan weten, waarom Moeder Aarde hen zo gevangen houdt. Hierdoor leert Adolf Hitler zijn eigen leven kennen. Door de geestelijk ingestelde meesters laat hij zich dan de wetten van God verklaren:

„God is Liefde," zo zeggen deze hem. „Gij denkt onrechtvaardig behandeld te worden, wij kunnen u echter aantonen, dat gij schuld hebt aan uw eigen ongeluk. Uw eeuw is voorbij. Hoe gij teruggekeerd zijt? Dat is heel natuurlijk, u beleefde de wetten van God. Had u gedacht in bewuste toestand en in het volle besef van uw verleden naar de Aarde terug te keren? Gij zijt de beul van de mensheid geweest, thans heeft God u een nieuw leven geschonken. Zeker, uw verleden komt tot ontwaking, gij gaat voelen, dat gij meer kunt dan dat wat uw leven thans van u vraagt en u als taak is opgelegd. Maar wat gij kunt en voelt, behoort tot het verleden. Vergeet niet dat er duizenden eeuwen voorbijgegaan zijn. In die tijd is de mensheid veranderd. Toen u weer voor het eerst geboren werd, verscheurde u de vrucht en keerde terug naar de astrale wereld. In de moeder verbrak u deze natuurlijke wet,

want gij en anderen zouden terugkeren en wij konden toen uw overheersing volgen. Aanvaard, mijn broeder, dat wij uw leven liefhebben, maar dat ook gij moet luisteren naar de wetten van God en aan uw opgelegde taak beginnen, voor iets anders hebt gij het gevoel nog niet. Toen de eerste moeder, die u aantrok, u droeg, doodde u de vrucht. Dat heeft zich mogen herhalen of gij waart nimmer meer op Aarde teruggekeerd. Ik zal u de volgende levens aantonen. Hier bevinden zich alle gegevens omtrent uw laatste levens. U ziet, voordat gij het normale stadium binnentrad, heeft u zich eerst op de stoffelijke wetten moeten afstemmen. Thans bent u in harmonie met de wetten van God voor ons leven, maar vraag niet naar een andere taak, gij moet eerst voor deze wetten ontwaken. Wij zien nu in het verleden terug, niets is er voor ons verloren gegaan, ook wij behoorden tot uw eigen eeuw. Wij dienden het goede, u evenwel het kwade!"

Adolf Hitler moet aanvaarden, dat men hem op Aarde kent en dat de mensheid het verleden niet vergeten is, al is zijn hakenkruis verbrand. Hij ziet in zijn eigen levens en vooral in dat, waarin hij als Adolf Hitler de macht over de mensheid bezat. Hoeveel levens heeft hij laten verongelukken? Nog is de heilige ernst niet in hem gekomen, maar deze zal eens komen! Dat zal niet lang meer duren, het volgende leven al zal zijn toestand veranderen. Maar nu is hij in opstand met de wetten van Moeder Aarde, met die van het Huis Israël. En dit soort mensen leeft in afzondering, want zij willen niet dienen. Toch zal Adolf Hitler aan een ander leven moeten beginnen en met hem de anderen, zijn eigen soort en levensafstemming. De dood komt, hij lost in de wereld van het onbewuste op en zal terugkeren naar de Aarde. Als die geboorte komt, de ziel ontwaakt, komt de geleerde weer tot de moeder en vertelt haar van het zieleleven, dat zij aantrok. De staat zal haar helpen bij haar taak. Deze moeder kent de afstemming van haar eigen leven en heeft als Adolf goed te maken, de soort trekt nu de eigen soort aan. Moeder en kind voelen de wroeging van het eigen bewustzijn en zullen hierdoor ontwaken. Adolf groeit op en met hem zijn eigen soort, allen beleven dezelfde wetten. Weer staat hij voor zijn levensproblemen en het oorzaak en gevolg uit het verleden. In hem leeft het gevoel, dat hij meer kan dan de nietszeggende taak, die thans opnieuw zijn deel is. Hij voelt zich voor de mensheid geschapen, deze mensheid heeft hem en zijn soort niet meer nodig.

„Weet gij, wie ge eigenlijk zijt?"

„Wie ik ben? Ik ben mens, als gij zijt."

Hij hoort dan opnieuw wie hij is en moet zijn verleden aanvaarden. Wilt gij deelnemen aan de opbouw van deze maatschappij? Adolf weet het niet. Wat moet hij doen? Heeft hij niet reeds het goede voor de mensheid gegeven, heeft hij al niet alles van zichzelf ingezet? Wilde hij de vrede en rust niet ver-

zekeren op Aarde? Maar men kan hem de bewijzen van het tegendeel geven. De geschiedschrijvers hebben alles vastgelegd en vooral: de wetten van God spreken zélf!

„Wilt gij overtuigd worden van het verleden!" Adolf weet het niet, hij is in opstand, hij moet het eerst allemaal verwerken. Vaag voelt hij, wat hij in het verleden tot stand heeft gebracht. Maar dan komen langzaamaan die eigenschappen weer in hem terug, zijn verleden en zijn onderbewustzijn gaan spreken. Nu wil hij álles van zichzelf weten. Men voert hem naar het directe-stem-instrument, de meesters van Gene Zijde zullen het hem zeggen. In zijn vorig leven had men hem al met deze wetten kunnen verbinden, maar toen was hij er nog niet voor gereed, thans echter zal hij alles kunnen verwerken. Adolf volgt de geleerde, deze verklaart hem de wetten van de Aarde en die van de geestelijke wereld. Adolf gaat voelen, hoe enorm de mensheid veranderd is.

Het directe-stemapparaat is ingesteld. Er stromen witte wolken uit het toestel; dit ziende, laat Adolf zich het wonder verklaren. Hij en de aanzittenden wachten af. Met hem zijn de vertegenwoordigers van staat en het Huis Israël tezamen gekomen. De meesters van Gene Zijde, die hun Alvader vertegenwoordigen, zullen spreken. Veel zal hem verklaard moeten worden, wil hij geloven en berusten.

„Wij komen tot u uit Naam van God! De hoogste meesters van Gene Zijde spreken. Elk woord, dat wij zullen uitspreken, is wet, is liefde, is rechtvaardigheid. Mijn broeder, nu is het ogenblik gekomen u mee te delen, wie u eigenlijk bent en welke taak u voor de mensheid hebt ontvangen. Christus zond ons naar de Aarde om u van uw verleden te overtuigen. Thans zult gij uw eigen verleden zien, zullen de wetten tot uw leven spreken. Waarlijk, mijn broeder, gij zijt Caiphas geweest. Als Caiphas en als Adolf Hitler hebt gij de strijd aangedurfd, hebt gij miljoenen zielen de dood in gestuurd. Hoe uw leven is geweest, zullen wij u straks aantonen. Allereerst willen wij u met het volk van (het Huis) Israël verbinden."

Adolf hoort nu over het ontstaan van het Huis Israël, over de eerste oorlogen en het opbouwen van de mensheid. Hij hoort, wat ik u ervan heb verteld. Hij ziet zichzelf in Jeruzalem terug en moet aanvaarden, hoe hij Christus verraden heeft. De menselijke geschiedenis leeft voor hem, de meesters hebben niets vergeten, zij volgen deze ganse evolutie. Dan naderen zij zijn éigen eeuw, het ontwaken van zijn leven. Hij ziet zichzelf en moet aanvaarden, dat de wetten van God zijn beleefd, hij leert thans dat miljoenen zielen hem hielpen dragen, maar kent nu eveneens de zwaarte en omvang van zijn eigen oorzaak en gevolg en dat van zijn soort, zijn levensgraad. Dan buigt hij zijn hoofd voor de wetten Gods, die van Christus en Golgotha! Hij moet nu aan

een nieuw leven beginnen.

Adolf ziet miljoenen levens voor zich, miljoenen geboorten en stervensprocessen van hemzelf, want Moeder Aarde houdt hem vast, hij moet helpen bouwen en de wetten van God ondergaan. Hij zinkt, overweldigd door de zwaarte van het door hem geschapen karma, bijna ineen, hij sleept zich voort, hij gaat wroeging voelen. Mijn hemel, moet ik miljoenen eeuwen op Aarde blijven? Anderen zullen heengaan, verder en hoger, ik zal moeten blijven tot het laatst! Maar eindelijk vindt hij zichzelf terug en gaat aan de arbeid.

Hij en zijn soort leren zich de wetten van God eigen maken. Zij leren dienen, klimmen op in de maatschappij, leven na leven volgt. Adolf kan zich in alles bekwamen, maar zijn geestelijke afstemming is nog steeds stoffelijk, de geestelijke hoogte moet hij zich nog eigen maken. Adolf is zich bewust van zijn eigen leven. Hij kent tevens de wetten van Gene Zijde, iedere ziel kent ze en heeft contact met het Hiernamaals. Het aardse leven is een openbaring in vergelijking met het verleden, toch is het nog steeds armoedig, in niets te vergelijken met de astrale wereld.

Aan Gene Zijde is men gelukkig, de geest behoort de ruimte toe. Hij kent dat! Aan Gene Zijde is men vrij van iedere stoffelijke belemmering, vrij van de wetten van het lichaam. Het leven in de sferen is goddelijk en hij verlangt naar die heiligheid. Hij voelt die heiligheid en wil weg van de Aarde, hij wil verder en hoger gaan, hij wil de ruimte bezitten. Maar hij moet goedmaken, Moeder Aarde houdt hem vast. Aan Gene Zijde is de ziel vrij van alle stof, heeft men drinken, noch eten meer nodig. Dat slapen telkens, het neerliggen en vastzitten aan het organisme! Hij gaat al die stoornissen voelen. Aan Gene Zijde is geen slaap meer, daar kan hij studeren, kan hij doen wat hij gaarne zou willen, nu moet hij de wetten van de Aarde en die van (het Huis) Israël opvolgen. Hij botst met dit leven. Maar hij voelt ook, dat hij er niets aan veranderen kan, hij zal zich moeten aanpassen. Ook op Aarde kan hij van het leven genieten, maar toch, hoe hoger hij komt des te vreselijker zijn de gevoelens, die hij moet verwerken. Adolf is zichzelf weer kwijt, hij is en blijft in opstand met het verleden en toch moet hij zich herstellen, zich aanpassen, en met hem zijn eigen soort. Hij moet voor de dienende liefde ontwaken en zijn hoofd buigen, hij komt toch niet van zijn oorzaak en gevolg vrij, hij en zijn eigen soort zullen moeten terugkeren, zólang, tot de Aarde haar taak heeft volbracht. Zijn oude persoonlijkheid moet hij vernietigen, maar daar heeft hij vele levens voor nodig. Eerst dan kan hij een hogere taak aanvaarden.

Miljoenen levens ziet hij voor zich. Op zijn schouders ligt deze zware last. De beul van de mensheid overziet zijn levens telkens weer, maar vindt de kracht niet om te beginnen. Hij en de anderen moeten hun oude *ik* overwinnen, eraan ontkomen is niet mogelijk. Hij moet opbouwen, moet dienen

voor de massa, hij heeft de wetten van God overtreden. God had hem in zijn eigen eeuw nodig, ook al dacht hij, dat hij voor de Voorzienigheid ten strijde trok. Adolf Hitler kent nu de Voorzienigheid, hij kent de levens van Mozes en de andere profeten, hij kijkt op tegen (het Huis) Israël, hij is een kind van de staat. Vele wetten, die hij ingevoerd heeft, worden thans op Aarde beleefd.

Onbeschrijflijk moeilijk heeft Adolf het en hij bezwijkt onder de gedachte, dat hij miljoenen eeuwen op Aarde moet blijven. Zal hij deze persoonlijkheid ooit overwinnen?

Hij beleeft het ene leven na het andere, hij ontvangt van God het scheppende organisme en het moederkleed, hij weet van die kosmische wetten af. Toch is hij met duizenden wetten in opstand. Als moeder bezwijkt hij telkens weer, hij kan dit leven niet beleven, nu hij weet wie hij is geweest. Maar hij moet zijn hoofd buigen en de wetten van God tijdens het aardse leven ondergaan. *Hij zal aan miljoenen zielen een lichaam schenken.* Hoeveel mensen heeft hij te vroeg naar Gene Zijde gezonden? Miljoenen zielen zijn door hem afgeslacht. En al die levens moeten terugkeren, *alléén hij kan hun een nieuw stofkleed schenken!* Hij zal al die levens moeten aantrekken, zij roepen hem naar de Aarde terug. De meesters weten altijd waar hij leeft, ze spreken met hem en zullen hem helpen dragen. Desondanks duizelt het hem! Hoe zal ik die levens beleven? vraagt hij zich af.

Moeder Aarde gaat verder en beschrijft haar banen in de ruimte en intussen beleeft Adolf Hitler de wetten van God. Adolf schenkt aan miljoenen zielen een nieuw organisme. *Maar nu vervloekt hij het mannelijke kleed, daar dit voor hem tijdverlies is. Zó maakt hij goed!* Waanzinnig van smart is deze ziel, de kosmische ellende drukt zijn leven te pletter. Eindelijk knielt hij neer en geeft zich aan God over. Nú kan Adolf Hitler bidden. Dan is het Moeder Aarde, die hem in haar armen neemt en deze sterkende, liefdevolle woorden spreekt: „Zo is het goed, mijn kind. Eraan ontkomen kan niet! Wij beiden zullen ons werk afmaken en dan tot God terugkeren!”

Het einde van de mensheid

De mensheid heeft de afstemming van de eerste sfeer bereikt, maar gaat verder om die van de tweede sfeer binnen te treden. Het leven op Aarde ontwaakt in de geest, het wordt dieper en geestelijker, omdat nu de astrale wetten worden begrepen. Heiligend is het leven van man, vrouw en kind op Aarde. Wie nu op Aarde leeft, ontvangt het astrale geluk. Duizenden geestelijke wonderen zijn er door de meesters daar gebracht. Moeder Aarde maakt haar taak af en de maatschappij en het leven verandert er meer en meer door. De ziekten zijn reeds lang overwonnen, narigheid kent men op Aarde niet meer. Het leven is nu geestelijk bewust. De mens heeft Gods wetten leren kennen. Ook het Duizendjarig Rijk is voorbij, de mensheid staat voor de tweede sfeer. Het bewustzijn van de eerste sfeer is reeds door de massa overwonnen, het leven op Aarde staat voor een hogere bezieling en diepere liefde open. De technische instrumenten van deze Zijde voerden de mensen naar dit stadium. Moeder Aarde heeft het menselijke lichaam volkomen vervolmaakt, abnormaliteiten ziet men op Aarde niet meer. Het menselijke wezen bezit een prachtige gestalte, want het organisme is van iedere stoornis bevrijd. Het heeft zich nu natuurlijk kunnen ontwikkelen.

Ontzaglijk veel is er door de meesters veranderd. Iedere ziel is zich bewust van de kosmische wetten, want daarvan hebben de meesters verteld. De Bijbel is opnieuw geschreven, elke ziel kent het ontstaan van de schepping, weet, hoe God zich door het leven heeft geopenbaard. In de kerken hoort men het woord Gods, dat regelrecht van Gene Zijde komt. De astrale meesters spreken direct tot (de) Aarde. De kerk heeft het directe-stemapparaat ontvangen. Er is harmonie op Aarde, elkeen geeft en ontvangt liefde, een paradijs is het er. Het is niet te geloven, zo heilig is het leven op Moeder Aarde. Iedere ziel weet, dat zij in vorige levens heeft geleefd en ziet in die levens terug. Er kunnen nu geen fouten meer worden gemaakt, dat is volkomen uitgesloten. Machtig is het, wat men op Aarde bezit en kent. Wonderbaarlijk is het leven, het is niet meer te vergelijken met het vreselijke verleden, waarin men op Aarde kan terugzien. De mensheid voelt zich op handen gedragen en weet zich door Christus beschermd en geleid. En God behoeft nu niet meer over al Zijn kinderen te waken, het kind Gods waakt over zichzelf!

Ook in het Universum is er heel veel veranderd. De Maan schijnt weg te zinken, haar schijnsel verzwakt. Men weet op Aarde wat dit te betekenen heeft. Moeder Maan keert tot het onzichtbare leven terug, ze zal geheel oplossen. Vele andere planeten volgen dezelfde wetten. Vele diersoorten hebben de Aarde reeds verlaten, ze zijn uitgestorven. Maar men weet waar het in-

nerlijk leven van deze soort leeft. De mensheid is bewust, kent al deze wetten van God en kan het uitsterven nu volgen. Het wilde dier uit het oerwoud is verdwenen en is verder gegaan. Deze soorten beleven nu de hogere organismen. Ook in de wateren is bijna geen leven meer en op Aarde volgt de ene soort de andere in het hoger gaan op. De mensheid leeft vegetarisch, het vee van de Aarde is reeds lang geleden opgelost, men heeft die ontwikkeling stilgelegd.

In de ruimte gebeuren grote dingen. De tweede kosmische levensgraad is bezig op te lossen, sterren en planeten verdwijnen uit het Universum, al dat leven van God heeft de eigen taak volbracht. Ook aan deze zijde beleven wij dezelfde wetten.

De harmonie tussen leven en dood is hersteld, de ziel keert terug naar de astrale wereld, zinkt daarin terug tot het beginstadium en wordt onmiddellijk aangetrokken. Leven na leven kan beleefd worden volgens de kosmische harmonie, wat vroeger niet mogelijk was, toen wachtte de ziel duizend jaar op een lichaam. De demonen van de hel zijn overwonnen, de laagste hel is ledig! Wat dit zeggen wil, voelt men eerst, wanneer men de menselijke geschiedenis volgt. Op Aarde kan het kwaad niet meer worden beleefd. De mens kan de kosmische wetten niet meer overtreden, dat diepe en vreselijke kwaad zich niet meer uitvieren en wordt gedwongen aan het hogere leven te beginnen. De laagste hel is leeg, het zieleleven daaruit keerde naar de Aarde terug en is bewust geworden. Miljoenen eeuwen lang is deze hel bevolkt geweest, nu is zij opgelost, want het kwaad is overwonnen. Zo zal de ene hel na de andere veranderen en oplossen, doordat de mens verandert en het kwaad in hem overwonnen werd.

De aardse mens is thans een kosmisch bewuste. Het leven van Gene Zijde is op Aarde gebracht, de eerste twee kosmische levensgraden zijn beleefd. In het oerwoud leven reeds lang geen mensen meer, er leven nu alleen nog kleurlingen en blanken op Aarde. Al die graden voor het stoffelijke organisme en bewustzijn losten volkomen en natuurlijk in de hogere graden op. Thans leven er nog twee lichamelijke graden op Aarde, de eerste vijf gingen hoger en verder. De verschijnselen wijzen erop, dat Moeder Aarde aan het einde van haar taak begint te komen. De ontwikkeling gaat gestadig voort, de ene graad na de andere wordt bereikt, de mensheid staat voor de derde sfeer, niets staat dit hoger gaan in de weg. De enkeling, de massa en de mensheid weten waarheen het leven op Aarde voert. Het leven gaat snel, in alles wordt de geestelijke harmonie beleefd, want de aardse en geestelijke krankzinnigheid is overwonnen.

Tot aan het land van haat zijn de hellen opgelost. In die hel beleeft de mens nu het loskomen van de onbewuste graden en maakt zich gereed voor het

schemerland. Wanneer de derde sfeer voor de mensheid bereikt wordt, lost tevens het land van haat op. Beide werelden gaan één weg, waar leven aanwezig is, verandert de atmosfeer, ziel en stof beleven de Goddelijke evolutie. Het leven van God keert tot het *Al* terug! Op Aarde begrijpt men al deze verschijnselen, men heeft de wetten ervan leren kennen. Deze geestelijke en stoffelijke wonderen kan de mensheid thans aanvaarden, want de uiteindelijke graden worden nu beleefd. Gene Zijde en Moeder Aarde zijn ineen gegroeid, voelen zich als twee bloemen van één kleur. Aan deze zijde gaat de ziel verder, ziel na ziel treedt de mentale gebieden binnen om op de vierde kosmische graad geboren te worden. Moeder Aarde draagt nog steeds haar leven, maar andere planeten verdwijnen uit de ruimte en keerden tot het onzichtbare leven van God terug. Het leven op Aarde en in de ruimte is te volgen, graad na graad is bewust geworden. Alle hellen losten op, er is niet één ziel op Aarde, noch in de wereld van het onbewuste, die nog moet ontwaken in de geest, de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke levensgraden zijn verdwenen en in de geestelijke graden overgegaan. Dat wil zeggen, dat niet één mens meer tot het onbewuste behoort, al het leven van God is geestelijk bewust geworden. De laatste ziel trad deze afstemming binnen.

Eeuw na eeuw gaat voorbij. Het aantal zielen, dat uit de wereld van het onbewuste naar de Aarde terugkeert, mindert. Aan deze zijde lossen de eerste, de tweede en derde sfeer op, de mensheid staat voor het Zomerland! Sfeer na sfeer keert tot het onzichtbare leven terug, want het leven gaat steeds hoger. Wonderbaarlijk is dat oplossen van al deze graden en wetten. Miljoenen jaren gaan er voorbij, de mensheid heeft nu het hoogste stadium bereikt. Moeder Maan is reeds uit de ruimte verdwenen en met haar tal van andere planeten. Ook de Zon gaat haar taak beëindigen, maar dan moet het laatste menselijke wezen Gene Zijde zijn binnengetreden.

Moeder Aarde maakt zich gereed om het stervensproces in te gaan, haar einde nadert. De Zon is reeds opgelost, maar het licht van haar laatste stralen heeft de Aarde nog niet bereikt. Dat is van deze zijde af waar te nemen. Het laatste leven van Moeder Aarde maakt zich gereed om heen te gaan. Moeder Aarde zal dan door al haar kinderen verlaten zijn. Zij heeft haar taak voor God thans afgemaakt, ze zal nu tot Hem terugkeren en deel uitmaken van het onzichtbare leven.

De hemelen stromen leeg, biljoenen zielen bevinden zich op Aarde om daar de laatste mensen af te halen. Heilig is dit uur, de menselijke geschiedenis is voorbij. De schatten van de Aarde blijven daar, de ziel als astrale persoonlijkheid moet alles achterlaten. Naakt treedt het leven van God Gene Zijde niet binnen, maar al het bezit van de Aarde heeft nu geen betekenis meer. Hoeveel is er op Aarde door geleden? Miljoenen zielen werden erdoor

afgeslacht, duizenden oorlogen zijn erdoor bevochten.

Het leven van God heeft heilig ontzag voor de laatste mensen, die nu de Aarde verlaten. De hoogste meesters van Gene Zijde zijn op Aarde en spreken hen toe. Gene Zijde maakt een laatste reis over de Aarde, de steden zijn uitgestorven. Nergens ziet men enig leven, de wateren zijn reeds bijna opgedroogd, de zeeën zullen volgen, de huizen zullen instorten en in het niet verzinken. Stof zal tot stof terugkeren, maar de menselijke ziel en die van de hoogste diersoort gaan verder. Het einde van de mensheid is gekomen. Nog slechts enkele minuten en het zonlicht zal de Aarde bereikt hebben. Met Moeder Aarde zullen alle planeten en sterren oplossen en dan zal er een nieuwe leegte ontstaan. De leegte van vóór de schepping. Nog is er licht, maar Moeder Aarde ontdoet zich reeds van haar kleed, de eigen bescherming, de dampkring, lost op. Nog kan zij ademhalen.

Een geweldige schok gaat er door het Universum, door al het leven van God. Nu kan Moeder Aarde sterven, want de duisternis valt. De laatste stralen van de Zon hebben de Aarde bereikt. Moeder Aarde is aan het einde van haar taak gekomen na miljoenen eeuwen voor haar kinderen gewerkt te hebben. Al het leven in de ruimte knielt nu neer en neemt afscheid van haar.

De Alwijsheid kent dit gebeuren, God ziet, dat Moeder Aarde gaat sterven en zendt haar al Zijn heiligheid toe.

„God, mijn God, ik keer tot u terug."

Moeder Aarde bidt voor al haar kinderen.

„Mijn God, ik dank u voor alles, aan mij en mijn kinderen geschonken. Ik ben gereed om te sterven. Ik weet dat mijn leven het goede heeft bedoeld en dat al mijn kinderen het bij U goed zullen hebben! Ik buig mijn hoofd diep voor U, mijn God! O, mijn God, ik kom tot U! Mijn Almachtige Vader, ik weet, waarheen U mij voert!"

Mens der Aarde, het Eeuwige Leven wacht u!

Bijlagen

Verklaring op zielsniveau

Alleen het zielsniveau bevat de verklaring van de werkelijkheid die de meesters als waarheid kennen en via Jozef Rulof hebben doorgeven.

Twee verklaringsniveaus

Het aardse denken en het zielsniveau zijn twee verschillende verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof zijn opgenomen. Het aardse niveau geeft de verklaringen weer in de woorden die de mens gebruikte in 1933-1952, de tijdsperiode waarin de boeken van Jozef Rulof geschreven werden. Het zielsniveau maakt gebruik van andere woorden en begrippen om de werkelijkheid van de ziel te beschrijven.

Omwille van de lezer bevatten de boeken van Jozef Rulof in eerste instantie het aardse woordgebruik. Het eerste boek 'Een Blik in het Hiernamaals' bijvoorbeeld is geschreven naar het maatschappelijke denken uit 1933-1936, de jaren waarin deze trilogie het licht zag. Hoewel het boek het hiernamaals verklaart, is de beschrijving zelf nog overwegend aards. De woorden die in het boek gebruikt worden, behoren tot wat de mens op aarde kent en ziet. Zo worden er bloemen, vogels, muziek en tempels in het hiernamaals beschreven, woorden die aansluiten bij de menselijke waarneming.

De bewoners van het hiernamaals die een hoge graad van kennis en liefde bereikt hebben, worden 'meesters' genoemd, net zoals die term in de wetenschap en kunst een hoge graad van kennis of bekwaamheid aanduidt. De meesters van Jozef Rulof hebben hun graad bereikt aan de 'Universiteit van Christus', alweer een verwijzing naar de aardse universiteiten. De meesters geven via de boeken van Jozef Rulof hun 'geestelijk-wetenschappelijke' kennis door, die net als bij de aardse wetenschap door zorgvuldig onderzoek is opgebouwd.

Door zich eerst te richten op het maatschappelijke woordgebruik zijn de boeken ook in harmonie met de ontwikkeling van Jozef Rulof zelf. Naarmate hij meer inzicht in de ziel krijgt, kan het verklaringsniveau van de boeken verdiept worden. De meesters beginnen bij het woordgebruik van Jozef en de lezer uit 1933, en leggen dan steen op steen om hun geestelijke universiteit in een boekenreeks op te bouwen.

Van genade en gave naar reïncarnatie

Het verklaringsniveau is nauw verwant met de woorden die gekozen wor-

den om iets te beschrijven. Zo wordt er bijvoorbeeld in de eerste boeken verteld dat Jozef Rulof in het hiernamaals kan waarnemen dankzij de 'genade' van zijn 'gave' van helderziendheid. Deze woordkeus sluit aan bij een opvatting uit 1933 die helderziendheid beschouwde als een genade van God.

Wanneer de meesters echter naar het zielsniveau overgaan en de werking van de ziel verklaren, lossen de begrippen 'genade' en 'gave' op. De meesters hebben zich honderden jaren toegelegd op het bestuderen van wat men voelt, en hierdoor stelden ze vast dat het menselijke gevoelsleven opgebouwd wordt door de verwerking van ervaringen uit vele opeenvolgende levens op aarde, door vele reïncarnaties. Al de innerlijke krachten waarmee de mens geboren wordt, heeft hij zich zélf eigen gemaakt door er hard voor te werken in zijn eigen vorige levens. De artikelen 'aanleg talent gave' en 'wonderkind' beschrijven hoe de 'gaven' stap voor stap zijn opgebouwd, zonder dat er genade aan te pas kwam.

Van dood naar evolutie

De 40 artikelen over onze reïncarnaties beschrijven hoe onze ziel door haar ervaringen uit duizenden levens haar gevoelsleven en persoonlijkheid opbouwt. Op dat verklaringsniveau verdwijnt het woord 'dood'. Op het einde van een aards leven laat de ziel het lichaam los, en gaat zij over naar het volgende leven op aarde of naar het hiernamaals. De ziel sterft niet en gaat niet dood, zij evolueert naar een volgende graad van leven.

Het woord 'dood' geeft niet de werkelijkheid van de ziel weer, maar ook niet die van het lichaam, want de stoffelijke materie is uit zichzelf nooit 'levend' geweest. Het leven dat het lichaam tot werking brengt is de ziel. In die zin zijn ziel en leven synoniemen van elkaar.

Stoffelijke levensgraden

De meesters hebben niet alleen hun eigen vorige levens gevolgd, maar ook de reïncarnaties van de allereerste zielen die op aarde geleefd hebben. Ze zagen dat die eerste zielen niet alleen hun gevoelsleven en persoonlijkheid hebben gevormd door de vele ervaringen in het stoffelijke lichaam, maar dat zij dat stoffelijke lichaam voordien zelf hadden opgebouwd. De meesters waren in staat om tot het allereerste leven van de eerste zielen op aarde terug te kijken, en toen zagen ze dat die zielen de eerste enkelvoudige cellen op aarde hebben gevormd en bezield.

Om op zielsniveau te kunnen beschrijven hoe die zielen het menselijke lichaam hebben opgebouwd van de eerste cel tot de huidige menselijke ge-

stalte, ontwierpen de meesters een nieuwe woordsamenstelling als begrip: stoffelijke levensgraden. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' beschrijft deze evolutie.

De kosmologie

Toen de meesters hun eigen vorige levens verder terug in de tijd volgden, stelden ze vast dat ze niet alleen op aarde lichamelijke levens hadden beleefd, maar zelfs al op andere planeten. Uiteindelijk kwamen ze bij hun allereerste leven op de eerste planeet in de ruimte. Ze voelden dat dit het begin was van hun individuele kosmische evolutie.

Maar ze voelden ook dat ze nog verder terug konden, naar een toestand toen ze nog deel waren van een groter geheel, wat ze de Alziel en Albron noemden. De Alziel heeft met haar 'basiskrachten' al het leven in de kosmos geschapen. De meesters zagen dat ze dezelfde krachten bezaten, omdat ze als individuele ziel uit de Alziel ontstaan waren. Deze basiskrachten noemden ze 'uitdijing en verdichting', 'baring en schepping' of 'moederschap en vaderschap'.

Met de hulp van de eerste zielen konden de meesters de hele kosmische evolutie van de ziel volgen, van de Alziel tot in het eindstadium dat ze 'het Al' hebben genoemd. Die hele evolutie is onderverdeeld in zeven 'kosmische levensgraden', waarbij de aarde de eindplaneet van de derde kosmische levensgraad is.

De meesters noemden het zielsniveau 'de kosmologie'. Ze zagen dat de basiskrachten waardoor de menselijke ziel evolueert, ook in de hele kosmos werkzaam zijn. Het artikel 'kosmologie' gaat hier dieper op in.

Nieuwe begrippen om het zielsniveau te beschrijven

Om te beschrijven wat de meesters over onze kosmische ziel hadden ontdekt, moesten ze zich bedienen van de menselijke taal. Vele woorden gaven voor hun echter geen werkelijkheid weer, zoals het woord 'dood'. Andere woorden vonden ze weinigzeggend, zoals 'maan' en 'zon', omdat ze het wezen van de kosmische levensvorm niet vertolken. In de artikelen 'maan', 'aarde' en 'zon' wordt toegelicht welke woorden de meesters op zielsniveau gebruiken om te omschrijven wat deze ruimtelijke levensvormen voor de kosmische evolutie van onze ziel betekenen.

Sommige woorden konden de meesters dan weer wel goed gebruiken op zielsniveau, zoals 'licht'. Hierdoor konden ze beschrijven hoe de eerste zielen 'scheppers van licht' werden door hun Allicht uit te stralen, net zoals de zon

dat stoffelijk doet.

Wanneer bestaande woorden niet toereikend waren, gebruikten de meesters nieuwe samenstellingen, zoals 'stoffelijke levensgraden', 'kosmische levensgraden', 'Alziel' en 'Alharmonie'. De betekenis van die nieuwe begrippen moesten ze eerst opbouwen, met behulp van bestaande woorden. Ze konden de nieuwe begrippen pas ten volle gebruiken nadat de lezer de tijd had gekregen om de volledige betekenis daarvan te leren kennen. En dat kon pas nadat het gehele begrip van de werkelijkheid verruimd was. Jozef Rulof (André) legt tijdens een contactavond uit dat zijn meesters Alcar en Zelanus voor het zielsniveau van de kosmologie een volledig nieuw verklaringsniveau moesten opbouwen:

> Meester Alcar zegt ook: 'Later, voor de Kosmologie, moet ik alles opnieuw weer verklaren en dan weet je dat ook, André.'
>
> Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.15438.15438)

Het aardse denken was immers vanuit de stoffelijke materie opgebouwd zonder te weten hoe het leven die materie bezielt en heeft gevormd. Nu de meesters hadden waargenomen hoe alle materie vanuit de Alziel was opgebouwd en constant bezield werd, moesten ze een nieuwe kosmologie schrijven, om bijvoorbeeld de totstandkoming van het lichaam van de ziel te beschrijven.

Voor het opbouwen van de verklaring op zielsniveau hebben de meesters er zich op gericht om alle stappen weer te geven die tussen het maatschappelijke woordgebruik en het zielsniveau liggen. Daarom hebben ze 27 boeken geschreven met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Maar dan nog zeggen de meesters dat ze eigenlijk duizenden delen van hun kosmologie zouden moeten kunnen schrijven, om de werkelijkheid van onze ziel te vertolken. Dat kon echter niet binnen de levenstijd van Jozef Rulof. De meesters hebben wel meegedeeld dat ze die duizenden boeken later zullen schrijven, wanneer ze hun geestelijk-wetenschappelijke kennis door een technisch instrument kunnen doorgeven.

Het Ontstaan van het Heelal

Bij de titel van het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' kan men veronderstellen dat de meesters hier al met het kosmische denken van het zielsniveau zijn gestart. Toch is dit niet het geval. Dit boek werd geschreven als vijfde boek en op dat moment was het aardse verklaringsniveau nog overheersend.

Net zoals 'Een Blik in het Hiernamaals' was 'Het Ontstaan van het Heel-

al' nog gericht op het toenmalige woordgebruik en gedachtegoed van de lezer. Dit wordt bijvoorbeeld duidelijk door wat Christus gezegd zou hebben, toen hij op Golgotha aan het kruis hing. In 'Het Ontstaan van het Heelal' zijn de woorden opgenomen, die Christus volgens de Bijbelse overlevering uitgesproken zou hebben: 'Mijn God, mijn God, hebt Gij Mij verlaten?'

Wanneer de meesters in latere boeken tot het zielsniveau kunnen overgaan, verklaren ze dat deze woorden alleen passen in het maatschappelijke denken. Wie Christus als een gewoon mens ziet, kan bedenken dat Christus zich verlaten gevoeld moet hebben aan het kruis, want welk mens zou dat niet hebben gevoeld op dat ogenblik?

Op zielsniveau leggen de meesters in latere boeken uit dat Christus deze woorden niet uitgesproken kan hebben, omdat dit zijn kosmisch bewustzijn niet vertolkt. Als er één wezen in de ruimte is dat zich niet verlaten kan voelen door God, dan is dat Christus, die het menselijke gevoel van zich verlaten voelen al biljoenen jaren overstegen had.

Pas toen de meesters de benodigde fundamenten hadden gelegd voor het zielsniveau, konden ze de lezer duidelijk maken waarom ze voordien woorden en begrippen hadden gebruikt, waarvan de betekenis beperkt was tot het menselijke denken. Dan leggen de meesters uit dat ze de meeste boeken niet op zielsniveau geschreven hebben, omwille van de lezer uit die tijd:

> U hebt de boeken gekregen zoals ú denkt. We hebben Golgotha beleefd, Christus daar gevolgd volgens het menselijke voelen en denken, niet geestelijk.
>
> Lezingen Deel 3 (L3.1349.1350)

Dat betekent dat er woorden en verklaringen in de boeken van Jozef Rulof staan, die het aardse denken weergeven, en die niet het kosmische denken van de meesters vertolken. Dit is in de betreffende passages echter niet onmiddellijk te zien. Het is pas achteraf vast te stellen, wanneer de lezer het zielsniveau heeft opgenomen en toepast op die passages, of wanneer de meesters later die passages vanuit het zielsniveau toelichten. Een duidelijk voorbeeld hiervan is het gebruik van het woord 'ras'.

Voorbij de rassen

In 'Het Ontstaan van het Heelal' wordt er veel geschreven over de zogenaamde mensenrassen. In het jaar dat dit boek gepubliceerd werd, 1939, was deze term ingeburgerd in het maatschappelijke denken. Ook vele wetenschappers uit die tijd deelden de mensheid op in verschillende rassen,

waarbij door menig blanke wetenschapper de blanken als de hoogste soort beschouwd werden.

De meesters hebben zich in dit boek gericht naar het menselijke woordgebruik uit die tijd, ze zijn begonnen bij het mensbeeld van de lezer uit 1939. Daarom wordt het woord ras vaak genoemd. Het begrip ras vertolkt het aardse denken en niet de waarheid van de meesters. In dat boek introduceren de meesters ook al de term die tot hun eigen terminologie behoort: stoffelijke levensgraad. Hierdoor zijn er in dit boek twee verklaringsniveaus door elkaar gebruikt, het aardse denken in rassen en het zielsniveau van stoffelijke levensgraden.

In latere boeken verklaren de meesters dat er geen rassen bestaan. Op dat moment hadden de meesters dan het zielsniveau van de stoffelijke levensgraden al voldoende kunnen uitleggen, zodat de lezer kon weten wat ze bedoelen met de stoffelijke levensgraden die elke ziel beleeft om zichzelf in gevoel verder te brengen.

Wanneer meester Zelanus later in zijn lezingen over de kosmologie tot het verklaringsniveau van de Albron komt, kan hij aan Jozef Rulof (Jeus) uitleggen dat het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' beschrijvingen bevat die zich nog niet op zielsniveau bevinden:

> Want je hoort het, de Albron staat voor ons. En meester Alcar gaat nu regelrecht tot die kern. Dat van 'Het Ontstaan van het Heelal', Jeus, voel ik nu, dat waren slechts verhaaltjes, dat was nog niets.
>
> Lezingen Deel 3 (L3.944.946)

Toch wordt er ook nog in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' over rassen gesproken. Dit illustreert hoe de meesters zelfs in hun latere boeken ten dele gebruik blijven maken van de aardse begrippen omwille van de toenmalige lezer. Het opbouwen van het zielsniveau vraagt immers de nodige tijd.

De meesters sloten zich in woordgebruik aan bij de lezer die rond 1939 op zoek was naar een antwoord op levensvragen. Door de ontwikkeling van het menselijke denken bestaat die aansluiting op een aantal punten niet meer. Wanneer de meesters hun boeken in de huidige tijd zouden doorgeven, dan zouden ze geen rassen meer hoeven te gebruiken omwille van de lezer. Integendeel, het gebruik van dit woord zal in de huidige tijd meestal leiden tot verwijdering van de lezer, omdat ook de wetenschap er zich nu van bewust is dat er geen rassen bestaan en dat het gebruik van dit woord in deze tijd ongewenst is, aangezien de geschiedenis geleerd heeft dat dit kan leiden tot discriminatie en racisme (zie verklaring_over_ras.pdf).

Verstrekkende gevolgen

Doordat de meesters een woord als ras hebben gebruikt, zou het in eerste instantie kunnen lijken dat de meesters zelf in dat woord geloven, dat dit woord voor de meesters werkelijkheid zou betekenen. Hun eigen werkelijkheid konden de meesters echter pas beschrijven nadat ze het zielsniveau hadden opgebouwd.

In de 27 boeken van Jozef Rulof staan honderden zinnen met het woord 'ras' dat betrekking heeft op mensen. Wanneer we deze zinnen op zielsniveau analyseren, zijn er maar een paar zinnen die de waarheid van de meesters verwoorden, zoals de zinnen die opgenomen zijn in het artikel 'er bestaan geen rassen'. Een voorbeeld hiervan is: 'Er zijn geen rassoorten op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens. Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!'

Dit betekent dat honderden zinnen met ras niet weergeven wat de meesters zelf denken, want zij wisten al dat er geen rassen bestonden nog voordat dit woord door de mens uitgevonden werd. Wanneer men deze honderden zinnen leest, zal men meestal denken dat er wel degelijk ras bedoeld is. Het was echter de bedoeling van de meesters, om de lezer uit die tijd aan te geven dat dergelijke passages handelen over het menselijke lichaam.

Wanneer men nu de inhoud van deze zinnen op zielsniveau zou willen weergeven, kan men niet gewoon het woord 'ras' vervangen door 'stoffelijke levensgraad', want deze twee begrippen komen uit een totaal verschillend verklaringsniveau, waarin de werkelijkheid volledig anders in elkaar zit. In wezen hebben deze twee begrippen niets met elkaar te maken, want rassen bestaan niet, en stoffelijke levensgraden zijn een basisonderdeel van de evolutie van de ziel op alle planeten waarop de ziel reïncarneert.

Van mens naar Alziel

Voordat de meesters het nieuwe begrip 'stoffelijke levensgraad' helemaal konden duidelijk maken, moesten ze eerst het mensbeeld hervormen. In het artikel 'mens of ziel' wordt toegelicht dat het woord mens helemaal niet meer voorkomt op zielsniveau. Voor de meesters leven er geen mensen op aarde, maar wel zielen die in hun kosmische evolutie miljoenen malen reïncarneren om hun gevoelsleven te verruimen.

Heel veel van wat de mens over de mens bedacht heeft, is niet meer geldig op zielsniveau. Wanneer de meesters op zielsniveau ons lichaam verklaren, dan gebruiken ze begrippen als 'de verdichtingsgraad van de Alziel'. De 'aarde' noemen ze 'het moederlichaam van de derde kosmische levensgraad'.

Onze 'persoonlijkheid' wordt dan de graad van bewustzijn die de ziel van zichzelf heeft, dus in hoeverre onze ziel zich bewust is van haar harmonische uitdijing en verdichting.

Op zielsniveau is het zonneklaar dat Jozef Rulof en de meesters al tegen racisme en discriminatie waren voordat die woorden uitgevonden waren, zoals het artikel 'anti racisme en discriminatie' toelicht. Want er zijn geen mensen meer te discrimineren, alle aspecten van de mens waarop dit zou kunnen plaatsvinden, hebben geen werkelijkheid op zielsniveau.

Van woorden naar werkelijkheid en waarheid

Op zielsniveau kunnen de meesters elk aspect van het leven in één bladzijde verklaren. Maar dan staat die bladzijde vol met nieuwe begrippen, zoals stoffelijke en kosmische levensgraden. Dan vertelt die bladzijde precies wat de plaats van het beschrevene is in de kosmische evolutie van de ziel. Maar dan is die bladzijde niet meer te begrijpen voor het maatschappelijke denken.

Alle begrippen die niet op zielsniveau bestaan, zoals bijvoorbeeld de genades, gaven, rassen en doden, hebben geen betekenis of werkelijkheid voor de meesters, voor Jozef Rulof of voor onze ziel. Ze worden wel gebruikt in de boeken van Jozef Rulof, maar alleen voor de opbouw van de verklaringen op zielsniveau.

Het zielsniveau is de eigenlijke kennis die de meesters aan de wereld wilden doorgeven. Alleen dat is voor de meesters en Jozef Rulof zelf 'universele waarheid'. De meesters hebben 27 boeken geschreven om de weg van het aardse denken naar het zielsniveau te bouwen. Ze laten met een gerust hart aan de lezer over wie die weg daadwerkelijk wil gaan, omdat ze weten dat elke ziel de weg naar het eigen licht vindt.

Er bestaan geen rassen

In de boeken van Jozef Rulof (1898-1952) werd al verklaard dat er geen mensenrassen zijn, in tegenstelling tot het wetenschappelijke en maatschappelijke denken uit die tijd.

Toenmalige wetenschap

Toen het boek 'Het Ontstaan van het Heelal' van Jozef Rulof in 1939 in Nederland gepubliceerd werd, gebruikte de wetenschap het begrip 'ras' als indeling van de mensheid. Men sprak over het 'blanke ras', de 'oosterse rassoorten', de 'negers', de 'Papoea's', het 'Chinese ras', het 'Japanse ras', enz. Het was in die tijd wetenschappelijk verantwoord en maatschappelijk gebruikelijk om zo te denken en te spreken.

'Het Ontstaan van het Heelal' bracht een nieuwe verklaring voor de onderlinge verschillen die mensen zagen. In dat boek werd de evolutie van de ziel op aarde beschreven, en de lichamelijke graden die de ziel doorliep om haar gevoelsleven te verruimen.

Omwille van de lezer uit die tijd werd in dat boek ook de term 'rassen' gebruikt. De indeling in rassoorten was een toenmalige opvatting 'zoals de geleerde dat zag', de schrijver daarentegen gebruikte de indeling in zeven lichamelijke graden:

> Zeven lichamelijke graden zijn er geboren, ook op Aarde stellen wij die vast, en dan betreden wij, zoals de geleerde dat ziet, de rassoorten op Aarde.
>
> De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (C3.5641)

De zevende graad

In de boekenreeks van Jozef Rulof werd de omschakeling van het maatschappelijke denken in rassen naar het verklaringsniveau met lichamelijke graden geleidelijk opgebouwd. Wanneer de schrijver onmiddellijk had beweerd dat er geen rassen bestonden, hadden vele lezers die denkstap niet kunnen maken. Voor de meeste lezers uit die tijd was het bestaan van rassen een feit dat bevestigd werd door de wetenschap en door hun eigen waarneming.

Bovendien verklaarde de schrijver herhaaldelijk dat hij eerst iets nieuws opbouwde voordat hij het oude weghaalde, zodat de lezer niets ontnomen

werd zonder dat hij er iets anders voor in de plaats kreeg. Daarom begon de schrijver met een uitvoerige uitleg van de lichamelijke graden. Hij gebruikte hiervoor meestal de term 'stoffelijke levensgraden', omdat het graden waren waardoor het leven van de ziel zich in de stoffelijke materie vormgaf. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' beschrijft uitgebreid de opbouw van het menselijke lichaam op aarde. Pas toen de geïnteresseerde lezer hiervan een duidelijk beeld had kunnen opbouwen, vroeg de schrijver aan de lezer om zijn wereldbeeld aan te passen en het begrip ras los te laten.

Om uit te leggen wat stoffelijke levensgraden waren, gebruikte de schrijver eerst het woord rassen. Gaandeweg legde hij uit dat stoffelijke levensgraden niet samenvielen met rassen. Eerst werd beschreven dat de zogenaamde 'blanken' zowel in de vijfde, als in de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad voorkwamen. Daarnaast vernam de lezer dat er verschillende rassen binnen dezelfde stoffelijke levensgraad geplaatst konden worden. Zo werden naast de 'blanken' ook oosterse volkeren, Chinezen, Japanners en mensen met een donkere of getinte huidskleur in de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad gesitueerd.

Dat was in 1939 voor vele lezers al een aanzienlijke denkstap. Vele 'blanken' beschouwden zich in die tijd superieur, en te horen dat zij hun vermeende superioriteit moesten delen, was niet vanzelfsprekend.

Daarom benadrukte Jozef Rulof tot in zijn laatste levensjaar op aarde dat de zevende en hoogste stoffelijke levensgraad niet samenviel met het zogenaamde 'blanke ras':

> Omdat de aarde lichamen heeft geschapen, en daarvan is één lichaam het hoogste, dat is niet het blanke ras, maar dat is de zevende graad.
>
> Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.124)

Er zijn geen verschillende rassen

Vervolgens ging de schrijver een stapje verder door het rasverschil binnen een stoffelijke levensgraad op te heffen. Hij stelde dat er bijvoorbeeld binnen de zevende stoffelijke levensgraad geen verschillende rassen bestonden, maar dat het lichaam van al deze mensen de zevende graad van ontwikkeling had bereikt. Het onderscheiden van 'blanken', oosterlingen, Chinezen en mensen met een donkere of getinte huidskleur op basis van hun lichaam is dan niet meer aan de orde.

Daarna kon de schrijver nog een stap verder gaan en verklaren dat er helemaal geen verschillende rassen bestaan. Om het wereldbeeld te verruimen, moet dit maatschappelijke denken volledig losgelaten worden:

En er is slechts één ras op aarde en dat is de mens.
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.7697)

Ook de huidskleur heeft geen betekenis

Vele tijdgenoten van Jozef Rulof keken naar de huidskleur van hun medemens en verbonden aan die huidskleur nog bepaalde waarden en betekenissen. Ze dachten in termen van 'blanken' en 'zwarten'. Voor Jozef was het duidelijk dat de huidskleur op geen enkele wijze een onderscheidende factor tussen de stoffelijke levensgraden was. Want er waren 'blanke' lichamen die behoorden tot de vijfde, de zesde en de zevende stoffelijke levensgraad, en er waren 'gekleurde' lichamen die behoorden tot de zevende graad.

'De Kosmologie van Jozef Rulof' stelde al in 1944 dat er geen mensenrassen bestaan, én dat ook de huidskleur plaats moet maken voor het onderscheid in zeven stoffelijke levensgraden:

Er zijn geen rassoorten op Aarde te beleven, alléén deze zeven levensgraden voor de mens!

Zwart, bruin en blank hebben geen betekenis, deze zeven levensgraden zijn het!
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (C4.7107.7108)

Stoffelijke levensgraden voor de ziel

Voor de schrijver zelf staat de ziel centraal en niet het tijdelijke lichaam van de ziel. De menselijke ziel doet door middel van een stoffelijk lichaam ervaringen op waardoor zij geestelijk kan evolueren. Elke ziel beleeft vele lichamen in alle stoffelijke graden om innerlijk te groeien en haar gevoel te verhogen. Maar die innerlijke evolutie gaat langzaam, de ziel heeft duizenden lichamen nodig om een hoge gevoelsgraad te bereiken.

Een ziel met een lichaam van de zesde stoffelijke levensgraad is niet noodzakelijk geestelijk hoger geëvolueerd dan een ziel met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad. Het artikel 'stoffelijke levensgraden' geeft een bredere toelichting bij het verschil tussen lichamelijke en geestelijke evolutie.

Het stelsel van stoffelijke levensgraden gaat niet over 'mensen', maar over de lichamelijke evolutie van de stoffelijke vorm van de ziel. Een ziel met een lichaam van een bepaalde stoffelijke levensgraad valt niet samen met het begrip 'mens' zoals dat doorgaans wordt gehanteerd. Dit verschil wordt toegelicht in het artikel 'mens of ziel'.

Zielsniveau

In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt een fundamenteel onderscheid gemaakt tussen twee verklaringsniveaus die in de boeken van Jozef Rulof neergelegd zijn: het aardse denken en het zielsniveau. Het aardse denken werd in de boeken gebruikt omwille van de lezer uit die tijd. Dit verklaringsniveau geeft het denken van die lezer weer, en niet de opvatting van de schrijver. De zienswijze van de schrijver is het zielsniveau dat langzaam opgebouwd wordt en pas in de latere boeken 'De Kosmologie van Jozef Rulof' volledig ontvouwd wordt.

Het begrip ras hoort thuis in het aardse verklaringsniveau, zoals de mens uit 1939 dacht. De 27 boeken van Jozef Rulof zijn geschreven om dit maatschappelijke denken te ontstijgen en de evolutie van de ziel centraal te stellen. Voor de ziel bestaan er geen rassen, maar wel verschillende lichamen waardoor de ziel ervaringen kan opdoen.

Het zielsniveau herdefinieert de meeste begrippen die de lezers van toen gebruikten, en voegt een aantal nieuwe begrippen toe om tot een nieuw verklaringsniveau te komen. Om de volle betekenis van die nieuwe begrippen op te bouwen, werd eerst gebruikgemaakt van bestaande en gekende woorden.

Het gegeven dat in de boeken van Jozef Rulof bepaalde woorden gebruikt werden, wil niet zeggen dat de schrijver enige waarde of werkelijkheid toekende aan die woorden. Het zegt alleen dat die woorden gebruikt werden door de lezers uit de tijd dat de boeken van Jozef Rulof gepubliceerd werden. Daarom werd tot die lezers gezegd:

> Dat zijn uw woorden, dat zijn uw gedachten. Die zien wij niet, die beleven wij niet in de schepping.
>
> Lezingen Deel 2 (L2.6135.6136)

Toelichting door de uitgever

Omdat het zielsniveau in de boeken van Jozef Rulof geleidelijk opgebouwd wordt, is het niet voor elke lezer onmiddellijk duidelijk dat het woord 'ras' voor de schrijver geen realiteit weergeeft en gerekend dient te worden tot het aardse denken van de lezer uit 1939. Dit probleem is nog veel groter wanneer een citaat uit de context van deze boekenreeks gehaald wordt.

Daarom heeft de uitgever van de boeken van Jozef Rulof besloten om bij de meeste zinnen uit deze boeken waarin het woord ras voorkomt, een verwijzing op te nemen naar dit artikel 'er bestaan geen rassen'.

Racisme

Door de gruwelijke misdaden van Adolf Hitler en anderen is de mensheid zich bewust geworden van het gevaar van het begrip 'ras'. In de tweede helft van de twintigste eeuw zijn ook een aantal wetenschappers tot de conclusie gekomen dat dit begrip verlaten moet worden, omdat er geen wetenschappelijke grond voor is (zie verklaring_over_ras.pdf).

Dit heeft de weg vrijgemaakt om in de huidige tijd het gebruik van het woord ras te reserveren voor zaken omtrent racisme, of voor dierenrassen. Waar het denken in mensenrassen in de tijd van Jozef Rulof nog deel uitmaakte van het heersende wereldbeeld, is het bewustzijn van de huidige mensheid dit nu ontstegen.

Jozef Rulof wist reeds dat er geen rassen bestonden, en hij trok in zijn tijd al ten strijde tegen het racisme dat in het midden van de twintigste eeuw 'normaal' werd gevonden en zelfs door de overheid van verschillende landen werd toegepast. Meer hierover in het artikel 'anti racisme en discriminatie'.

Mens of ziel

Als we de kosmische diepte van onze ziel gaan voelen, leven er geen mensen meer op aarde, maar wel eeuwige zielen in een tijdelijk lichaam.

Wie heeft het woord 'mens' uitgevonden?

In de eerste boeken van Jozef Rulof wordt het mensbeeld verruimd. De schrijvers van deze boeken, de 'meesters', belichten hierin niet alleen het lichaam van de mens, maar vooral ook zijn eeuwige kern: de ziel. Dankzij die ziel is ons leven niet beperkt tot dit ene aardse lichaam. Vóór deze reïncarnatie hebben we vele vorige levens beleefd, en na dit aardse leven zetten we ons leven voort in een volgende reïncarnatie of in het hiernamaals.

Toch is de verwoording dat de mens een ziel heeft, nog niet het eigenlijke denken van de meesters op 'zielsniveau'. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' worden twee verschillende verklaringsniveaus beschreven, het aardse denken enerzijds en het zielsniveau anderzijds. Het mensbeeld waarbij de mens een ziel en een lichaam heeft, behoort tot het aardse denken. Sinds de mens het woord 'mens' uitgevonden heeft, ziet hij zichzelf als mens. Die mens heeft een lichaam, en sommigen geloven ook dat we een ziel hebben. Maar dit verandert in het aardse denken niets aan het feit dat we in eerste instantie allemaal 'mensen' zijn.

Nadat de meesters in hun latere boeken de kosmische oorsprong en bestemming van de ziel hadden beschreven, konden ze pas ten volle verduidelijken hoe zijzelf het leven op aarde zien. Wanneer zij op zielsniveau naar dit leven kijken, dan zien zij geen mensen op aarde lopen. De aardse lichamen die ze waarnemen, zien ze als een stoffelijke vorm van de ziel. Op het moment dat de ziel reïncarneert, bezielt die de bevruchte eicel tot groei. Heel de aardse levenstijd stuwt de ziel haar lichaam tot werking, en beleeft ze ervaringen door het leven op aarde. Daarna laat de ziel dit lichaam los, en zet ze haar ervaringen voort in haar volgende leven. Om dit hele proces op zielsniveau te beschrijven, is het woord 'mens' niet nodig, omdat we ziel zijn.

De persoonlijkheid van de ziel

In het aardse denken heeft de mens niet alleen een lichaam, maar ook een persoonlijkheid. De vorming van de menselijke persoonlijkheid wordt vooral toegeschreven aan de invloed van aardse omstandigheden zoals erfelijkheid, opvoeding, ouders en maatschappij.

Op zielsniveau wordt de persoonlijkheid opgebouwd door al de ervaringen die de ziel in haar vele levens beleeft. Elk leven ervaart zij andere aardse omstandigheden, waardoor haar innerlijk zich verruimt. Elke reïncarnatie bouwt ze verder aan haar gevoelsleven, en wordt ze zich meer bewust van de gevolgen van haar handelingen.

Het artikel 'harmonie' licht toe dat onze ziel van nature harmonisch is, maar zich van die harmonie pas bewust wordt door vele ervaringen. Wanneer de meesters de kosmische evolutie van de ziel volgen, beschrijven ze het moment dat de ziel tot disharmonisch handelen kwam. Zij zagen de eerste handeling gebeuren, die menselijk gesproken 'doodslag' genoemd wordt.

De ziel die deze handeling toen uitvoerde was zich als persoonlijkheid nog niet bewust van de gevolgen, namelijk dat hierdoor een andere ziel het aardse lichaam moest loslaten. Het artikel 'karma' beschrijft hoe de handelende ziel met dit gebeuren omging. Deze handeling ging in tegen haar aangeboren harmonie, en zij werd in volgende levens stuwend om de veroorzaakte disharmonie weer op te lossen, bijvoorbeeld door een nieuw lichaam te geven aan de ziel van wie het lichaam vernietigd werd.

Deze corrigerende stuwing van de ziel leidde echter niet onmiddellijk tot een harmonische persoonlijkheid. De meesters zagen dat de persoonlijkheid van deze ziel in latere levens zelfs tot bewuste disharmonische handelingen overging, die men 'moord' is gaan noemen. Hierbij kende de persoonlijkheid dan de aardse gevolgen van zijn daad voor het slachtoffer.

Later is men op aarde gaan spreken over een 'moordenaar'. Op zielsniveau bestaat er echter geen moordenaar, omdat de kosmische ziel niet vastgepind wordt op die ene disharmonische daad in dat ene leven. Nadat het karma is opgelost en de ziel van wie het lichaam vernietigd werd, een nieuw lichaam heeft gekregen, kunnen alle betrokken zielen weer verder in hun evolutie, omdat het begrip 'moordenaar' nooit bestaan heeft voor de ziel.

Elke ziel leert door disharmonische handelingen uiteindelijk hoe het niet moet. De meesters hebben onze kosmische evolutie beschreven, waarbij elke ziel een bewuste persoonlijkheid opbouwt die in alle handelingen in harmonie blijft met al het andere leven. Elke reïncarnatie op aarde is één leven van de biljoenen levens die zij op deze kosmische reis beleeft. Het artikel 'kosmische levensgraden' licht toe dat deze reis begonnen is op een andere planeet, en ons straks na de aardse fase weer naar een volgende planeet brengt. De aarde is hierin het eindpunt van de derde fase, maar er wachten ons nog vier volgende universums met miljoenen levens om onze evolutie voort te zetten.

De levensruimte van onze ziel omspant de gehele kosmos. Onszelf identificeren met dit ene lichaam op aarde of met ons huidige karakter geeft op geen enkele wijze een adequaat beeld van de potentie van onze kosmische ziel.

Onze persoonlijkheid toont alleen hoever we ons op dit moment innerlijk ontwikkeld hebben. Maar dat is slechts een momentopname. Iemand vastleggen aan dat moment, is hetzelfde als te zeggen dat een schoolkind nooit een professor kan worden. Een tijdsmoment zegt niets over de ware aard en het wezen van een levensvorm, en al zeker niet over een zielenleven dat zich nog biljoenen jaren verder zal ontwikkelen.

Geen enkele ziel is een 'eskimo'

Ook het benoemen van groepen mensen met de naam van een volk behoort tot het aardse denken. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' wordt toegelicht dat deze benamingen in de boeken van Jozef Rulof alleen gebruikt werden om op woordniveau aan te sluiten bij het menselijke denken van de toenmalige lezers. Zo schreven de meesters bijvoorbeeld in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal': 'Ja, men noemt hen eskimo's.'

Op dat moment volgden de meesters in dat boek de evolutie van de ziel op aarde. Elke ziel beleefde verschillende soorten lichamen, die op zielsniveau 'stoffelijke levensgraden' genoemd worden. In het aardse denken werd een groep mensen met een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad op een bepaald moment 'eskimo's' genoemd.

Zodra er echter een aardse benaming wordt toegepast, ontstaat er een beeldvorming die niet meer overeenstemt met de werkelijkheid van de ziel. Geen enkele ziel is immers een eskimo. Ook niet in een leven waarin deze ziel een lichaam van de vijfde stoffelijke levensgraad beleeft. De relatie tussen de ziel en een stoffelijke levensgraad is veel complexer dan de naam van een volk zou kunnen suggereren.

Het artikel 'stoffelijke levensgraden' licht toe dat elke ziel in het verleden de stoffelijke levensgraden beleefde in verschillende 'rondes'. De ene ziel beleefde een lichaam om de eerste ervaringen op te doen met die stoffelijke levensgraad, terwijl een andere ziel eenzelfde soort lichaam gebruikte om zichzelf weer met het leven in harmonie te brengen. Hierdoor kon de ontwikkeling van de persoonlijkheid van deze zielen aanzienlijk verschillen, omdat de ziel die voor harmonie terugkwam veel meer levens had beleefd dan de ziel die enkel nog op de stoffelijke levensgraad was ingesteld.

Daarnaast gaat deze beschrijving over het verleden toen er nog zeven gescheiden stoffelijke graden bestonden. Door langdurige en grootschalige vermengingen zijn er daarna duizenden lichamelijke graden ontstaan, als men in de huidige tijd nog van verschillende stoffelijke levensgraden wil blijven spreken.

Op zielsniveau bestaan er geen eskimo's of andere volkeren. Want de ziel

heeft geen nationaliteit of behoort niet tot een bepaald volk. De ziel reïncarneert op alle uithoeken van de aarde en beleeft miljoenen lichamen om hierdoor ervaringen op te doen. Tijdens deze evolutie zegt één leven in één lichaam niets over de ware aard van de ziel. Wanneer deze ziel volgens menselijke tijdsrekening honderd jaar gevolgd wordt en daarop de benaming eskimo wordt toegepast, doet dit geen recht aan de biljoenen tijdperken waarvan deze honderd jaar slechts een miniem onderdeel is.

Ons kosmische leven

Op zielsniveau verdwijnt het begrip mens en komt de ziel ervoor in de plaats. De meesters ontleden in hun kosmologie het wezen van onze ziel. Daartoe onderzoeken ze geestelijk-wetenschappelijk waar onze ziel vandaan komt.

Elke ziel blijkt dan een deeltje te zijn van de Alziel. In het artikel 'Alziel en Albron' wordt het moment beschreven dat de Alziel zichzelf vorm begon te geven. In die eerste vormen kwam al tot uiting welke basiskrachten in de Alziel en in alle zielen afzonderlijk werkzaam zijn. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft die basiseigenschappen van al het leven. Wanneer we onszelf 'leven' noemen in plaats van mens kunnen we beter zien hoe de eigenschappen van onze ziel ook in alle andere levensvormen werkzaam zijn.

Het leven dat we zijn, schept zichzelf een vorm en door het beleven van talrijke levensgraden worden we ons stapje voor stapje bewust van de basiseigenschappen die in ons leven. In elk leven beleven we een tijdsmoment van onze ziel, een evolutiegraad. Maar pas over biljoenen levens zullen we onze kosmische reis voltooien en ons 'Al' bewust zijn van ons kosmische leven.

Universiteit van Christus

De geestelijke meesters van de 'Universiteit van Christus' stuwen de mensheid naar een hogere bewustwording en de universele liefde.

De toelichting bij 'Heb elkander lief'

> „Toen Christus op Golgotha Zijn ogen sloot, had Hij nog heel veel te zeggen. Of denkt gij dat dit niet zo is? Hebt gij u nooit afgevraagd wat Christus eigenlijk de mensheid wilde schenken?
>
> Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (J3.10774.10776)

Christus vatte zijn boodschap aan de mensheid samen met: Heb elkander lief. Veel meer wilde men in zijn tijd niet horen. Voor de paar woorden die Hij heeft kunnen zeggen, heeft men hem al gekruisigd.

Hij wist echter dat de toelichting bij zijn boodschap later gegeven zou worden, door de geestelijke meesters van de 'Universiteit van Christus'. Zij leiden vanuit het hiernamaals de mensheid naar een hogere bewustwording en brengen geestelijke wijsheid op aarde via Jozef Rulof en vele anderen.

Inspiratie vanaf de oertijd

Vanaf de prehistorie inspireerde Christus de meesters al om de geestelijke ontwikkeling van de mensheid omhoog te stuwen. De mensen op aarde beleefden op dat moment nog hun dierlijke gevoelsgraden. Ze slachtten elkaar af, alleen het recht van de sterkste gold.

Christus begreep dat het voor de mensen op aarde heel moeilijk was om op eigen kracht uit deze poel van geweld te komen. Het aardse leven was te kort om andere gevoelens te ervaren dan honger en angst om niet genoeg eten te hebben. Zonder hulp zou de mensheid uitzichtloos blijven lijden door lichamelijke ziekten, onderling geweld en innerlijk onbewustzijn.

Om aan deze ellende een einde te maken ontwierp Christus een gigantisch plan. Hij besefte dat het aardse lijden pas zou ophouden als de mens de geestelijke gevoelsgraad zou verwerven. Die kon men alleen bereiken door het andere leven lief te hebben. Christus had ervaren dat het geven van liefde hem in de lichtsferen en uiteindelijk tot in de hoogste kosmische levensgraad, het Al, had gebracht.

Christus is de eerste ziel

Christus kon dit alles reeds in de oertijd overzien, omdat Hij vele miljoenen jaren eerder als ziel aan zijn kosmische ontwikkeling was begonnen dan de mensen die toen op aarde leefden. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen die de kosmische evolutie van de menselijke ziel beschrijven. Alle zielen in de ruimte beleven een gelijksoortige ontwikkeling, maar ze zijn niet op hetzelfde moment aan hun evolutie begonnen. Zo zijn wij veel later aan ons eerste leven begonnen dan de eerste zielen in de ruimte. Die eerste zielen hebben de aardse cyclus al lang geleden achter zich gelaten en ze hebben reeds hun Albewustzijn bereikt, waardoor zij een overzicht kregen van de hele kosmische weg die elke ziel in de ruimte aflegt.

Christus is één van die eerste zielen. Hij is de eerstgeborene die zich op de eerste planeet tot individueel leven ontwikkelde. Met hem ontkiemde het leven op alle planeten waarop de ziel stoffelijke lichamen heeft beleefd. Hij betrad als eerste de aarde en daarna het hiernamaals om zich voor te bereiden op de hogere kosmische levensgraden. Als eerste verwierf Hij het meesterlijke bewustzijn, waardoor Hij andere zielen tot gids kon zijn.

De Universiteit van Christus

Toen Hij vanuit het Al de kosmos overschouwde, zag Hij dat alleen op de aarde een grote nood aan geestelijke bewustwording heerste. Op de planeten vóór de aarde waren de bewoners niet in staat om tot een geestelijke gevoelsgraad te komen, en op de planeten na de aarde hadden alle bewoners al universele liefde ontwikkeld.

Hij voelde zich gestuwd om zijn blijde boodschap persoonlijk op aarde te komen brengen. Maar om door de mens op aarde gehoord te worden, moesten er eerst voorbereidingen getroffen worden. Anders zou zijn reïncarnatie als Christus niet het beoogde effect kunnen bereiken. En ook na zijn aardse reïncarnatie was er geestelijke leiding nodig, om te voorkomen dat de mens op aarde zich in geweld verloor.

Om het aardse lijden op te lossen en de mens op aarde tot geluk en geestelijk bewustzijn te brengen, zijn er vele stappen nodig die door de 'Universiteit van Christus' begeleid worden. Die stappen worden beschreven in de volgende artikelen:

Inspiraties vóór Christus

Mozes en de profeten * Bijbelschrijvers * God * De eerste priester-magiër *

Het oude Egypte * Piramide van Gizeh

Christus

Jezus Christus * Judas * Pilatus * Caiphas * Gethsemane en Golgotha * Apostelen * Kerkelijke vertelsels

Laatste Wereldoorlog

Evolutie van de mensheid * Hitler * Joodse volk * NSB en nationaalsocialisme * Genocide

Universele liefde

Graden van liefde * Tweelingzielen * Moederschap en vaderschap * Homoseksualiteit * Psychopathie * Krankzinnigheid

De Eeuw van Christus

Het mediumschap van Jozef Rulof * De Eeuw van Christus * Lichtende toekomst * Ultiem genezingsinstrument * Directe-stemapparaat

Mozes en de profeten

Mozes en de profeten reïncarneerden om het geloof in de almachtige God te brengen die over de mens op aarde en in het hiernamaals heerste.

Vanaf de oertijd

De meesters van de Universiteit van Christus stonden voor een enorme opgave toen ze in de oertijd begonnen om de mensheid naar een hoger bewustzijn te brengen. De mens op aarde beleefde op dat moment een voordierlijke gevoelsgraad. Hij kende alleen eten, drinken, jagen, slapen en voortplanting. Er was nog geen menselijk denken, er was alleen een instinctief voelen dat gericht was op overleving.

De meesters waren als geestelijke persoonlijkheden onzichtbaar voor een oermens. Ze konden zich in gevoel met hem verbinden en hem andere gevoelens geven, maar zodra ze daarmee stopten, waren die andere gevoelens ook weer weg. De oermens kon alleen gevoelens vasthouden die te maken hadden met zijn stoffelijke werkelijkheid en overleving.

Stoffelijke ontwikkeling

Daarom hebben de meesters zich eerst gericht op het verhogen van de stoffelijke welvaart, zodat de mens op aarde aan iets anders zou kunnen gaan denken dan alleen aan eten en overleving. De meesters lieten hem steentjes over elkaar schuren waardoor een vlam ontstond en de beheersing van het vuur geboren werd.

Door inspiratie van de meesters kwam de mens op aarde tot landbouw, ruilhandel en een samenleving. Men begon te denken, en vele talen ontstonden. Het woord 'dood' kreeg reeds betekenis, maar was er ook een leven na de dood?

Leven na de dood

De meesters inspireerden de gevoeligste mensen op aarde en ontwikkelden de eerste mediums. De meesters maakten zich bekend als mensen, die de aarde voorgoed verlaten hadden en in het leven na de dood voortleefden. Maar werden ze geloofd?

De mens met een dierlijk gevoelsleven sloeg de sensitieve medemens dood en beroofde de meesters van hun mediums! De wereld was niet klaar om deze

geestelijke werkelijkheid te beluisteren en legde de sprekers hardhandig het zwijgen op.

De Oppermacht

Om de geestelijke kennis van de Universiteit van Christus op aarde te brengen, was dus een andere aanpak nodig. De meesters in de lichtsferen ontvingen hiertoe hulp van de hoogste meesters uit de zevende kosmische levensgraad. Die gaven door dat de mens op aarde alleen zijn geweld zou intomen als hij een sterkere kracht boven zich zou voelen.

Alleen voor een oppermacht zou de mens ontzag kunnen krijgen, een macht die zijn eigen lichaamskracht en leven overheerste. Op aarde gold onderling nog steeds het recht van de sterkste. Omdat men kracht en macht alleen kende van zichzelf en andere mensen, moest die nieuwe oppermacht ook een menselijk voorkomen krijgen. En zo werd 'de Heer' geboren!

De meesters uit de sferen van licht begrepen dat ze zich als God zouden moeten voordoen, als een heerser met onbeperkte macht. De aardse mens had een geloof in God nodig, om ontvankelijk te worden voor het idee dat hijzelf niet alle macht in handen had om over het leven en dood van een ander te beslissen.

Schemerland

Maar hoe kon die God op aarde worden gebracht? Daartoe waren er mensen nodig, die standvastig in die God gingen geloven. En de mensen op aarde kenden geen almachtige God, dus bij die mensen kon het geloof niet ontkiemen.

Daarom verbonden de meesters zich met iemand in het leven na de dood die al meer begreep dan toen hij nog op aarde leefde. De meesters gingen naar het schemerland, een geestelijke wereld in het hiernamaals die aan de sferen van licht grenst. Zoals het artikel 'schemerland' toelicht, leven daar ook al mensen die zich bewust zijn dat ze op aarde gestorven zijn.

De meesters zochten daar een man op die vurig wenste om de aardse mens te laten weten dat er leven na de dood was. Ze lieten zich niet zien aan deze man, maar één van hen sprak als de Heer die hem ging helpen om zijn missie op aarde te kunnen uitvoeren. De Heer zou hem op aarde helpen om de mensen daar een geloof te geven, zodat ze aan hun geestelijke ontwikkeling zouden beginnen.

Abraham en de profeten

Deze man reïncarneerde op aarde en kreeg daar de naam Abraham. Rond deze man werd op aarde een kring gevormd van mensen die hem geloofden wanneer hij over de Heer sprak. Want de Heer had alles geschapen en beschermde deze kring.

De ene mens na de andere sloot zich aan bij deze kring rond Abraham. Isaak en Jacob werden geboren en meerdere profeten na elkaar bouwden het geloof en de groep uit. Deze groep begon meer en meer naar de Heer toe te denken, en zij plaatsten hun eigen wil onder gezag van het geloof.

God

De meesters zagen dat de groep gedijde, maar deze mensen hadden een krachtdadige leiding nodig, een man die er strijders van zou maken, want anders zouden ze uitgemoord worden door de ongelovigen. Die man bevond zich nog in het schemerland, en vroeg zich af hoe hij de mensen op aarde wakker kon schudden en zo nodig met harde hand de ogen kon openen voor de geestelijke zijde van het leven.

Hij had, evenals Abraham, een groot verlangen om opnieuw geboren te worden. Daarom daalde hij in een moeder af, juist op het ogenblik dat de bevruchting plaatsvond. Maar hij moest ervaren dat hij buiten deze cel gesloten werd door een andere ziel. Daarop smeekte hij aan de Oppermacht om hem een nieuw lichaam te geven.

Die Oppermacht sprak tot hem en maakte zich bekend als God. Het was een meester van de zevende sfeer die wist hoe het geloof in God op aarde versterkt moest worden. Hij verklaarde dat het woord God alles omvat: het leven, de ruimte, de liefde, licht en duisternis, alles wat zichtbaar en onzichtbaar is. Hij noemde zichzelf God maar sprak ook als mens, en dat zou hij op aarde ook weer gaan doen.

De meester liet deze mens geloven dat God ook de macht had om hem een nieuw leven op aarde te geven. De man richtte zich hierdoor in gevoel helemaal op zijn missie, zijn reïncarnatie. Toen hij volledig opgegaan was in dat gevoel, gebeurde het wonder, en kon hij zich als ziel verbinden met een vader en moeder op aarde om geboren te worden.

Mozes

Op aarde werd dit leven Mozes genoemd, en hij werd geboren bij de groep die in de Heer geloofde. Hij bleek helderziend en helderhorend te zijn, hij

hoorde God spreken. De meesters voerden zijn mediumschap op en brachten door hem materialisaties en dematerialisaties tot stand. Zijn volgelingen beschouwden dat als wonderen wat hun geloof versterkte.

Dankzij Mozes groeide de groep in aantal en werd die niet vernietigd door de ongelovigen. De meesters stelden zich in op de aanvoerders van zijn belagers om hun plannen te weten, en gaven die door aan Mozes zodat hij zijn belagers telkens een stap voor was. Mozes maakte van zijn volgelingen strijders, en de ene na de andere strijd moest uitgevochten worden om te overleven en het geloof in God te kunnen verspreiden.

De meesters gaven deze groep gelovigen uitvindingen, en inspireerden meer zieners en zieneressen om Mozes tot steun te zijn in zijn zware strijd. Steeds meer mensen sloten zich bij deze kern aan. De meesters leidden deze groep door de duisternis naar het licht. Dit kostte strijd en veel bloed, maar een andere weg konden de meesters niet gaan, de mens zelf stond het niet toe!

Velen gaven hun leven voor de heilige zaak. Zouden zij in het hiernamaals een hemel binnentreden, wachtte hen daar de beloning voor hun strijd? Uiteindelijk ging ook Mozes over naar het leven na de dood.

Ontnuchtering

Mozes werd wakker in het schemerland. Hij vroeg zich af waarom hij niet in het licht was, en waar God was die hem altijd had geleid. Een meester trad op hem toe en maakte zich bekend als Abraham. Mozes kreeg te horen dat deze meester tot hem had gesproken als God, om het geloof in de ene almachtige God op aarde te versterken.

Mozes kon dat moeilijk aanvaarden, want hij had toch het brandende braambos gezien en de tien geboden van God ontvangen. De meester liet zien hoe deze verschijnselen tot stand waren gekomen, en waarom. De tien geboden waren afgestemd op het gevoelsleven van Mozes, zodat hij die kon ontvangen en doorgeven.

Maar Mozes had die tien geboden zelf niet toegepast, want zijn volgelingen hadden nog gedood in de strijd. Aan hun handen kleefde bloed, en daarom kon geen van hen in de sferen van licht binnentreden. Mozes begreep nu waarom hij nog geen licht zag, en hij besefte dat het zijn eigen verlangens waren die hem tot leider van de strijders maakte. Hij wilde zelf de mens op aarde desnoods hardhandig tot God brengen, en zijn leven verliep naar zijn eigen gevoel, niemand had hem daartoe gedwongen.

De meesters maakten hem duidelijk dat er geen andere weg was om de mens op aarde verder te brengen. Ze moesten het geweld dulden, want de mens wilde geweld. Ook de gelovigen, want zij wilden hun aardse leven niet

verliezen en vochten voor hun leven. Toch was hierdoor winst geboekt, want de groep gelovigen en het geloof in God was sterk gegroeid.

De komst van de Messias

Mozes vroeg of hij de hemelen mocht zien. De meester voerde hem naar de eerste lichtsfeer en verklaarde hoe de bewoners zich daar voelen. Hierdoor begreep Mozes dat deze mensen zijn taak op aarde niet hadden kunnen volbrengen. Deze mensen staan niet meer open voor geweld, ze nemen geen zwaard meer in handen om een tegenstander neer te slaan.

De meesters lieten Mozes ver vooruitkijken, zodat duidelijk werd dat de strijd op aarde nog niet ten einde was. De mensen die in vrede willen samenleven moesten eerst sterker en talrijker zijn dan diegenen die nog vechten voor het vergroten van hun macht en materieel bezit. Dan pas konden de vredelievende mensen hen definitief een halt toe roepen. Maar voor het zover was, zou er nog veel bloed vloeien.

Mozes besloot om zijn taak voort te zetten. Voortaan sprak hij ook als God tot de volgende profeten. Die hoorden nu dat er grootse dingen gingen gebeuren. Zij spraken al over een tijd dat er vrede op aarde zou heersen. De Messias zou naar de aarde komen, werd er gezegd. Mozes begreep nu dat hij en alle andere profeten de komst van Christus aan het voorbereiden waren.

Bijbelschrijvers

De Bijbel werd geschreven door mensen die een geloof in God wilden vastleggen, maar die niet boven hun eigen tijd en bewustzijn uitstegen.

De profeten

Het artikel 'Mozes en de profeten' schetst de tijd waarin de profeten moesten werken. Het gevoelsleven van de mensheid toen kan omschreven worden met het woord 'wild'. Het enige recht dat men respecteerde was het recht van de sterkste. Er werd gemoord voor macht en bezit, uit haat en hartstocht.

De profeten getuigden van de Heer, die machtiger was dan alle aardse heersers. De machtige God beschermde diegenen die naar zijn woord luisterden en zijn geboden gehoorzaamden. De anderen werden voor hun losbandige leven door de Heer verdoemd en mismaakt. En de Heer zag alles, niemand ontsnapte aan zijn oordeel. Het was dus uitermate belangrijk te weten wat God precies gezegd had.

De Bijbelschrijvers

Daarom gingen er mensen de woorden van de profeten opschrijven. De eerste doorvertelde verhalen over de belevenissen van de profeten werden op schrift gesteld. De Bijbelschrijvers vroegen aan vele mensen wat ze gehoord hadden, en bouwden daarmee hun vertellingen op.

Maar de Bijbelschrijvers gingen verder dan deze verhalen omdat ze hun medemensen wilden aantonen hoe groot de Heer was. Ze ontwierpen bijvoorbeeld ook scheppingsverhalen om aan te tonen dat de Almachtige voor alles had gezorgd. Zo schiep God lichten voor de nacht en de dag, alsof Hij zijn eigen schepping niet kende. In werkelijkheid keken de Bijbelschrijvers naar het licht voor de nacht, de maan. Zij leefden nog in een tijd waarin men niet wist dat de maan alleen het licht van de zon weerkaatste. Men dacht toen dat de maan zelf licht uitstraalde.

Ze lieten God een scheiding tussen licht en duisternis aanbrengen, omdat men nog niet wist dat de aarde nacht maakte door om haar as te draaien. De Bijbelschrijvers voelden zich bezield om de grootsheid van God te beschrijven, maar ze kwamen niet boven de aardse kennis van hun eigen tijd uit. Ze lieten God alles scheppen in zeven dagen, omdat ze niet wisten dat het heelal al miljoenen tijdperken oud was en de hele schepping door geleidelijke ontwikkeling gevormd was. Ze vertolkten naar hun gevoel 'het woord van God',

maar de huidige wetenschap heeft al lang achterhaald dat hun woorden veel onwaarheden bevatten.

Ze ontwierpen Adam en Eva, omdat ze niet wisten hoe al het leven als cel in het water begonnen is. Hun God blies in een hoopje klei, en ziedaar, de man stond in volwassen vorm op de wereld. De vrouw was blijkbaar van tweede orde, daarvoor was een mannelijke rib nodig. En later kreeg hun Heer spijt van zijn schepping, want wegens het eten van de verboden vruchten werden Adam en Eva uit het paradijs geworpen. Dat de mens zelf zijn harmonie met het leven heeft verbroken door een ander mens te vermoorden, zoals het artikel 'harmonie' belicht, was hun niet bekend.

Schemerland

Toch werden de Bijbelschrijvers voor hun taak geboren, net als Mozes en de profeten. Allen reïncarneerden ze op aarde vanuit het 'schemerland', een geestelijke wereld in het hiernamaals waarin het bewustzijn van de bewoners begint te ontwaken. Ze hadden allen ervaren dat het sterven slechts een overgang was, en die geestelijke wetenschap wilden ze op aarde brengen.

Tijdens die missie werden ze geïnspireerd door de meesters van de Universiteit van Christus, maar het doorgeven van de geestelijke kennis werd beperkt door het toenmalige wereldbeeld. De Bijbelschrijvers waren niet helderziend of helderhorend, ze konden hun inspirators niet zien of horen. De meesters konden alleen werken van gevoel tot gevoel. Zij moesten zich aanpassen aan het gevoelsleven van de schrijvers. De echte werkelijkheid zoals de meesters die hadden leren kennen, konden ze niet doorgeven omdat die door de schrijvers niet gevoeld of begrepen kon worden in die tijd.

Angst was nodig om zelfbeheersing te ontwikkelen

De meesters kenden deze beperking, en ze wisten wat ze daarbinnen konden bereiken. Vanuit het Al waar Christus leeft, hadden zij vernomen wat ze konden doen. De mens op aarde moest een geloof in de machtige God ontvangen, zodat ze hun eigen willen ondergeschikt zouden maken aan de wil van de Heer. Het enige gevoel in de aardse mens dat hiervoor gebruikt kon worden, was angst. Alleen uit angst om gestraft te worden, zouden zij hun daden ombuigen volgens de tien geboden van God.

Als zij doorgingen om hun medemens te verkrachten en te vermoorden, zouden zij gestraft worden door de Heer. En de strafmaat was aanzienlijk: ze zouden voor eeuwen verdoemd worden. In het hiernamaals zouden ze zich innerlijk gepijnigd voelen door het vuur van hun eigen hartstocht. Wanneer

ze zich op aarde niet leerden te beheersen, konden ze na hun dood geen lichtvol hemelrijk van God binnentreden.

Alleen de angst om ontzettend gestraft te worden en eeuwen te lijden, was krachtig genoeg om zelfbeheersing te ontwikkelen op aarde. De meesters wilden het lijden op aarde verminderen, en alleen het beeld van een straffende almachtige God kon de mens op aarde de noodzakelijke eerste stap laten zetten om zijn eigen geweld te beheersen en het moorden te verminderen.

Met het vertolken van deze gevoelens gaven de meesters een geestelijke werkelijkheid door die begrepen kon worden door de toenmalige mens op aarde. De meesters hadden immers zelf ervaren dat zij door het geweld dat zij in hun levens op aarde anderen hadden toegebracht, in het hiernamaals in een duisternis terechtkwamen. In die duisternis hadden ze in hun gevoel vele eeuwen de kwalijke gevolgen van hun duistere handelingen op aarde moeten ondergaan, voordat zij zich een lichtsfeer hadden verworven.

Erbij schrijven is zoals roddelen

Maar bij deze geestelijke werkelijkheid bleef het niet. Het 'branden in gevoel' was te ijl voor het aardse denken, de Bijbelschrijvers wilden dit aanschouwelijker maken. Want op aarde kende men alleen het branden door het vuur, en zo kwam er ook vuur in het hiernamaals terecht. En eeuwen was heel lang voor de mens die niet verder dan één aards leventje keek, dus dat werd uiteindelijk 'eeuwenlang' en 'voor eeuwig'.

De verhaaltjes werden ook sterker naarmate ze doorverteld werden. De ene mens deed er brandend vuur bij, de andere liet de tijdsduur langer worden, en hierdoor kreeg de vertelling meer aardse zeggingskracht. Zo ontstond het beeld van het eeuwig branden in het hellevuur, waartoe elke zondige ongelovige onverbiddelijk door de almachtige God verdoemd werd.

De meesters zagen dat de angst ontspoorde en onwerkelijke geloofsbeelden bouwde. Zij konden dit proces niet stoppen, net zomin als alle andere roddel op aarde die van een klein menselijk vergrijp een afgrijselijke misdaad kan maken. Telkens wanneer de verhalen doorverteld en overgeschreven werden, dikte men de onwerkelijkheid aan. Uiteindelijk produceerde het een Bijbel vol onwaarheden.

Als gevolg van de angst gingen wel steeds meer mensen op aarde zich van geweld afkeren. Het beeld van de straffende God werkte, meer mensen temden hun hardheid en begonnen te werken aan vrede onder elkaar. Hierdoor zou ooit de wereldvrede binnen bereik komen.

Bijbelschrijvers nu

De Bijbelschrijvers schreven voor de mensen uit hun tijd. Dat hun vertelsels door miljoenen nu nog worden geloofd als 'de waarheid', getuigt van de angst die groteske vormen heeft aangenomen in de loop der eeuwen en het feit dat vele mensen nog niet tot een zelfstandig oordeel zijn gekomen.

Toen de Bijbelschrijvers na hun laatste leven op aarde naar het hiernamaals overgingen, kwamen zij niet terecht in hun beloofde paradijs. Zij moesten zich de geestelijke werkelijkheid van de eerste lichtsfeer nog eigen maken, want ze leefden nog in de onwaarheden die ze beschreven en aangedikt hadden.

Naderhand merkten ze dat hun ontwikkeling in het hiernamaals werd tegengehouden door wat ze op aarde hadden gebracht. Doordat steeds meer mensen op aarde gingen geloven in de onwaarheden die in de Bijbel waren geslopen, kluisterde dit de Bijbelschrijvers vast aan de aarde. Zij konden zich opwerken naar de derde en vierde lichtsfeer, maar hoger kunnen ze niet evolueren, zolang er op aarde of in het hiernamaals nog mensen zijn die door de Bijbel in onwerkelijkheid geloven en leven.

Directe-stemapparaat

Het artikel 'God' licht toe dat de eeuwigdurende verdoemenis in een brandende hel en de god van haat uit het Oude Testament behoren tot de ergste onwaarheden in de Bijbel. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' licht nog andere verzinsels toe. Al de onwaarheden uit de Bijbel zullen pas van de aardbodem verdwijnen wanneer de meesters door alle mensen worden aanvaard die nu nog de Bijbel vasthouden als de enige waarheid.

Maar dat zal pas gebeuren als het woord van de meesters niet meer vervormd wordt. De meeste mensen op aarde zullen de boodschap van de meesters pas kunnen aanvaarden als die door een technisch apparaat wordt doorgegeven, en niet door een menselijk medium. Daarom zullen de Bijbelschrijvers pas uit hun benarde situatie bevrijd kunnen worden, wanneer de meesters rechtstreeks tot de aardse mens kunnen spreken door het directe-stemapparaat. Zoals het artikel 'directe-stemapparaat' toelicht, zal dit technisch instrument elke twijfel aan vervorming wegnemen, waardoor iedereen op aarde het geloof kan omzetten in het werkelijke weten.

God

Het woord 'God' is op aarde gebracht om al het leven in de kosmos te omvatten dat Christus in miljoenen werelden heeft leren kennen.

Liefde in plaats van haat

Het artikel 'Mozes en de profeten' beschrijft hoe de profeten God leerden kennen als hun machtige beschermheer. Wanneer zij Gods geboden opvolgden, beschermde Hij hen tegen de aanvallen van vijandige stammen. Maar wie zich bezondigde aan willekeurig moorden, stelen en bedriegen, werd door de Heer gestraft met de eeuwige verdoemenis na de dood.

Het artikel 'Bijbelschrijvers' licht toe hoe de schrijvers van de Bijbel het straffen door God alsmaar groter maakten. Wanneer bijvoorbeeld de profeet Elisa door een groep kinderen werd uitgescholden voor 'kale kop', liet God een paar beren uit het bos halen om tweeënveertig kinderen te verscheuren. In de Bijbel is deze beschrijving te lezen in 2 Koningen 2:23-25.

Een ander voorbeeld is waar God als massamoordenaar bijna alle mensen op aarde vernietigde door de zondvloed (Genesis 6:7), omdat Hij in hen teleurgesteld was en spijt had dat Hij hen gemaakt had. Alleen Noach en de zijnen werden gespaard, omdat die naar Gods geboden leefden. De Bijbelschrijvers wisten niet dat het grootste gedeelte van de continenten niet overspoeld werd, en dat miljoenen mensen hier geen last van hebben gehad. Zij wisten evenmin dat de overstromingen een gevolg waren van de natuurlijke ontwikkeling van Moeder Aarde en dat dit niets met een straffende god te maken had.

Christus daarentegen sprak over God als een Vader van Liefde. Hij zei: 'Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan.' Dit is geen evangelie van strijd en haat, maar van liefde. Hij vatte zijn boodschap samen met: 'Heb elkander lief.'

Christus wilde de god van wraak en verdoemenis afschaffen, omdat Hij wist dat die god niet bestond. Hij zag dat de Bijbelschrijvers niet het woord van God hadden vertolkt, maar hun eigen beperkte bewustzijn. Maar de wereld aanvaardde deze boodschap van liefde niet, en men vermoordde Christus om de oude god van het Oude Testament te kunnen behouden.

Christus in het Al

Christus was de enige mens op aarde die exact wist wat er waar en niet

waar was van alles wat over God gezegd werd. Voordat Christus naar de aarde kwam om zijn boodschap van liefde te brengen, had Hij God immers leren kennen als het Leven.

Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat Christus toen als ziel al heel oud was, omdat Hij behoorde tot de eerste zielen die in de ruimte tot ontwaking kwamen. Hij had alle planeten beleefd, waarop Gods leven als mens, dier en plant tot groei was gekomen. Hij kende de hele kosmos en was samen met de eerste zielen geëvolueerd tot de hoogste kosmische levensgraad, het Al. Daar aangekomen gingen ze op zoek naar God:

> 'En nu gaan we even kijken', zegt, die dan de Messias moet worden aanstonds, 'nu gaan we eens kijken waar die vader, die moeder leeft. Waar is die God? We zijn vader, we zijn moeder; we zijn baring en schepping. Ik ben het, gij zijt het, miljoenen levens zijn er ontstaan. Maar waar is de stem, waar is de kracht, waar is het wezen dat ons heeft geschapen?'
>
> Ze gaan op zoek naar God. Ze willen die bron, dat denken en voelen, dat willen ze beleven, daarmee willen ze één-zijn; met God. Wie is het? Maar ze ontmoeten geen wezen, alleen zichzelf. Ze zien geen vader die aan een tafel zit en zijn hamer laat weerklinken en zegt: 'Kom nu maar eens bij mij, hebt gij mij niets te zeggen?' die is er niet te zien.
>
> Lezingen Deel 2 (L2.2718.2727)

Ze kwamen in gevoel tot eenheid met de bron waaruit ze ontstaan waren, de Albron:

> Ze vallen neer en nu komen zij – wat zij reeds in de verschillende, de lagere levensgraden hebben beleefd – komen zij tot het goddelijke éénzijn met het Al, met de Albron. De Albron als vader en moeder, als licht, leven, liefde, ziel, geest, uitdijings-, verhardingswetten, spreekt: 'Dit alles dat gij hebt beleefd', dat komt in hen, ziet u, dat is het één-zijn, het geestelijke aanvoelen en beleven, 'dat alles wat u hebt beleefd, dat ben ik, u bent ik. Mijn leven hebt u, ruimtelijk diep, maar ik ben geen gestalte. Ik heb mij door u gemanifesteerd. Ik ben dit alles. Gij vertegenwoordigt mij als stof, als licht, leven, liefde, liefde ... vader- en moederschap, maar liefde!'
>
> Ja, daar staat de goddelijke mens in zijn Al. Hij ziet geen God als persoon. Hij ziet geen tafel waaraan een God een rechtvaardigheid zal spreken. Die rechtvaardigheid die leeft in henzelf, dat zijn zíj, want ze heb-

ben de onrechtvaardigheid en het afbreken overwonnen.

Lezingen Deel 2 (L2.2735.2744)

Toen Christus het Al bereikte, leefden de mensen op aarde nog in de prehistorie. Christus wilde een begin maken om die mensen tot een hoger gevoel en bewustzijn te brengen zodat zij het moorden achterwege zouden laten en hierdoor het lijden op aarde ooit zou kunnen ophouden. Maar omdat de aardse mens nog niet veel kon bevatten van geestelijke werkelijkheden, moest er begonnen worden met één concept, één woord:

Toen kwamen de meesters bijeen met de Christus, met de hoogste Mentor, de hoogst Bewuste in het goddelijke Al en zeiden: 'Hoe moeten wij dit alles omvatten? Hoe kunnen wij de mens opvangen door één woord zodat de mens ontzag krijgt voor dit Al, voor de miljoenen werelden die wij hebben beleefd en mochten overwinnen?'

Lezingen Deel 2 (L2.5565.5566)

Toen kreeg men op aarde dat ene woord:

Ja, in de Zevende Kosmische Graad, dat was Christus, en de Zijnen: 'Hoe moeten wij dit alles noemen?' En toen kreeg de aarde een naam, en die heette God.

Vraag en Antwoord Deel 4 (Q4.493.494)

Dat woord omvatte al het leven:

Daarvoor zei Christus: 'En nu naar de aarde terug om de eerste fundamenten te leggen. De eerste fundamenten hebben wij te leggen om die massa, die wilde, onbewuste massa te kunnen opvangen en voor dit alles te plaatsen.'

En toen heeft men het woord God beleefd. U kunt nu zeggen: het leven.

Lezingen Deel 2 (L2.5729.5732)

Pas in 1944 kon de Universiteit van Christus via Jozef Rulof aan de aarde doorgeven welke geestelijke realiteiten in het woord God lagen besloten:

De Albron ...

God als Moeder

God als Vader

God als Ziel

God als Leven

God als Geest

God als een Persoonlijkheid

God als Harmonische wetten

God als Stoffelijke wetten

God als Geestelijke wetten

God als het Uitdijende Heelal

God als Liefde

De Vonk Gods ...

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.23.35)

Onze godsvonk

Vanaf het moment dat de Bijbelschrijvers bedachten dat God mensen geschapen heeft, zijn velen aan dat mensbeeld gaan bouwen. Toen Christus in het Al kwam, was het begrip 'mens' nog niet bedacht. Hij voelde zich ook niet tot God teruggekeerd, want Hij was als ziel tijdens zijn lange evolutieweg nooit van God weggeweest. Hij was zich alleen goddelijk bewust geworden van het leven dat zich door hem manifesteert.

In 'De Kosmologie van Jozef Rulof' spreken de meesters over onze godsvonk. Onze ziel is een vonk, een deeltje van God en de Albron. Hoe meer liefde we voelen en geven aan al het leven van God, hoe bewuster we gaan voelen welke aspecten in onze godsvonk besloten liggen.

In het Al komt elke ziel uiteindelijk tot het besef dat zij alle aspecten van God zelf beleeft. Dan heeft zij het menselijke denken al lang achter zich gelaten en voelt zij dat ze altijd alleen een deeltje van God en de Albron als Almoeder is geweest:

Wat beleeft de „Almoeder” nu? Wat beleeft God? De „Almoeder” én God beleven Zichzelf! Wij hebben dus het menselijke bestaan en het dierlijke volkomen uit te schakelen. En dat wil zeggen, dat God geen mensen noch dieren, noch bloem en plantenleven heeft geschapen, doch zichzelf!

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (C1.6654.6658)

De eerste priester-magiër

In China leefde de eerste priester-magiër die onder inspiratie van de Universiteit van Christus tot het metafysische onderzoek van het leven kwam.

De metafysica ontkiemde in China

De meesters van de Universiteit van Christus hebben niet alleen tot Mozes en de profeten gesproken, ze hebben de mens op aarde ook geïnspireerd om tot metafysisch onderzoek van zijn eigen leven te komen. De eerste mens die hiervoor te bereiken was, leefde in China. Daar begon een priester zich af te vragen: 'Wat is het leven? Wat is slaap? Is dat geen tijd verknoeien?'

Het innerlijke leven van zijn hand

Hij vraagt zich af of hij ook een deel van zijn lichaam in slaap kan brengen terwijl hijzelf wakker blijft. Hij concentreert zich en slaagt erin zijn hand te laten slapen door het gevoel eruit te halen. Hiermee blijft hij doorgaan totdat hij in staat is om zijn lichaam te doorsteken zonder pijn te voelen.

Hierdoor beseft de priester dat hij het zelf is die zijn hand van leven en gevoel voorziet, en dat hij dat gevoel ook kan terugtrekken. Dit is voor hem zo merkwaardig dat in hem het verlangen ontwaakt om zijn hele lichaam uit te schakelen. Dat zou namelijk betekenen dat hij iets anders was dan zijn lichaam en dat hij wellicht meer zou zijn dan datgene wat doodgaat.

De priester is eerst wekenlang bezig met zijn hand en volgt het leven dat dit lichaamsdeel tot werking brengt. Dat leven is een soort innerlijke hand die de fysieke hand bezielt. Wanneer hij zijn innerlijke hand uit zijn fysieke hand terugtrekt, voelt hij dat die innerlijke hand niet oplost maar ergens anders naartoe gaat. Hij voelt dat hij die bijvoorbeeld in zijn schouder kan plaatsen. Wanneer hij zijn innerlijke hand terug laat indalen in zijn fysieke hand, ontspant die omdat die het eigen leven terugkrijgt.

Het lukt hem om zijn innerlijke hand nog sterker terug te trekken, totdat zijn fysieke hand zelfs begint af te sterven. Hierdoor beseft hij dat hij minstens een beetje gevoel in een stoffelijk lichaamsdeel moet achterlaten, zodat het niet definitief doodgaat.

Waarnaartoe verplaatsen?

Omdat het daglicht hem in zijn concentratie hindert, sluit de priester zich in een donker vertrek op. Hij wil immers onderzoeken of hij verder dan zijn hand kan gaan en ook zijn armen en benen volledig gevoelloos kan maken. Hij komt zover dat hij zijn armen en benen kan doorsteken, zonder dat hij pijn voelt en zonder dat er bloed vloeit.

Dan vraagt hij zich af of hij ook zijn innerlijke organen zoals maag en nieren kan overheersen. Hij verbaast er zich over dat hij zo goed kan denken en dat hij telkens nieuwe gedachten krijgt. Urenlang stelt hij zichzelf vragen en geeft hij zich tevens antwoord. Soms weet hij plotseling een oplossing, alsof een ander hem die gedachten heeft geschonken.

Wanneer hij het leven uit zijn benen haalt, krijgt hij een ontzettende honger. Hij concentreert zich op zijn maag en voelt dat hij zijn innerlijke benen daarnaartoe heeft verplaatst. Zijn maag kan de dubbele levenskracht niet verwerken en hierdoor krijgt hij die enorme honger. Maar waar moet hij zijn innerlijke benen dan laten? Hij probeert het in zijn hoofd, maar daar wordt hij duizelig van en krijgt barstende hoofdpijn en een bloedneus.

Buiten het lichaam

Om beter te kunnen nadenken, maakt de priester in gedachten een korte wandeling. Plotseling voelt hij de oplossing: zijn innerlijke benen moeten ook gaan wandelen en buiten zijn lichaam gebracht worden. Hij krijgt dat voor elkaar en kan die innerlijke benen zelfs buiten het lichaam aansturen met zijn wil. Hij laat ze buiten zijn stoffelijke lichaam lopen en dansen.

Totdat ze beetgepakt worden en eraan getrokken wordt. Hij voelt duidelijk dat andere handen op zijn innerlijke benen worden gezet alsof iemand zijn benen wil afpakken. Hij krijgt een ontzettende pijn en trekt zijn innerlijke benen in zijn lichaam terug. Wat voor een merkwaardig verschijnsel leert hij nu weer kennen?

Iets vastpakken en eraan trekken, dat kan alleen een mens. Zijn er mensen in de ruimte buiten zijn lichaam? Zou men in die wereld dan van zijn innerlijke benen afweten? Nogmaals probeert hij het en zijn innerlijke benen worden ook nu weer vastgepakt en weggesleept. Hij moet vechten om ze terug te winnen en ze uit die andere handen te rukken.

Anderen

Om dit verschijnsel te onderzoeken laat hij zijn innerlijke benen nogmaals

buiten zijn lichaam dansen. Wanneer ze weer vastgepakt worden, trekt hij ze snel terug, maar deze keer kijkt hij astraal naar het wezen dat op zijn benen loert. Hierdoor ziet hij niet één, maar tientallen mensen. Zijn die daar eerder dan hij en is hij niet de eerste om deze ruimte te onderzoeken?

Wekenlang denkt hij na over dit verschijnsel. Als daar mensen zijn, moet daar ook een wereld zijn waarin die mensen leven. Zijn innerlijke benen behoren bij die wereld, anders kunnen ze daar niet beetgepakt worden. Dus zijn innerlijke leven behoort tot een andere wereld dan de stoffelijke! Hoe kan hij die wereld verder onderzoeken?

Naar de innerlijke wereld

Hij voelt dat hijzelf naar die wereld toe moet gaan, zijn benen alleen zijn niet genoeg. Hij moet daar rond kunnen kijken en wandelen. Als hij dat probeert dan komt hij een probleem tegen, want hoe meer hij van zijn innerlijk leven naar die wereld laat overgaan, hoe meer slaap hij krijgt in de stoffelijke wereld.

Wanneer zijn denkvermogen naar die andere ruimte overgaat, valt hij op aarde in slaap. Dat kan hij niet weerstaan, hij kan niet in beide ruimten tegelijk denken. Hij besluit om voldoende leven in zijn stoffelijke lichaam achter te laten zodat het niet afsterft, en de rest van zijn gevoel over te brengen naar die andere wereld. Hierdoor kan hij in die andere wereld waarnemen. En zie, niet alleen zijn benen krijgen daar nu gestalte. Ook zijn romp komt op zijn benen, zijn hoofd erbij, en als innerlijk mens staat hij nu buiten zijn stoffelijke lichaam dat in slaap ligt. Maar dan gaat er een ontzettende schok door hem heen.

Bezeten

Zijn aardse lichaam komt in beweging zonder dat hij dat zelf aanstuurt. Hij concentreert zich op zijn lichaam en probeert dat weer onder controle te krijgen, maar moet ervaren dat een ander wezen hiervan bezit heeft genomen. Er ontstaat een hevig gevecht, maar die ander is sterker en overheerst nu zijn stoffelijke lichaam. Terwijl de priester in de nieuwe wereld vertoefde, was die andere persoon in zijn stoffelijke lichaam afgedaald en had zich er één mee gemaakt.

De priester verliest het gevecht en zit nu gevangen in de diepere graden van slaap waarin hij was afgedaald. Die diepere graden kunnen ook het onderbewustzijn genoemd worden, onderscheiden van het dagbewustzijn waarmee men op aarde wakker is en het stoffelijke leven beleeft. Hij kan in zijn stof-

felijke lichaam de lichtste drie graden van slaap en het dagbewustzijn niet meer bereiken, want die worden nu door de andere persoon ingenomen. Die heeft het lichaam stevig onder controle, hij wil het gebruiken voor eten en drinken en seksualiteit. Hij eet voor vier mensen tegelijk en leeft zich uit in seksueel genot.

De priester zit nu gevangen in zijn eigen lichaam. Door enkele karakter-eigenschappen heeft hij afstemming op de duistere persoonlijkheid die zijn lichaam in bezit heeft, en hierdoor kon hij bezeten raken. Hij beleeft nu alles mee wat de andere mens met zijn lichaam doet.

Er zich vrij van denken

De priester zoekt nu een weg om toch zelf te kunnen blijven denken, want zijn dagbewustzijn wordt gevuld met de gedachten van een ander. Hij ervaart dat hij door te walgen van die gedachten er losser van komt en beseft dat hij dus ijler moet gaan denken, buiten de hartstocht om. Die ander voelt zijn ijlere gedachten immers niet.

De priester-magiër leert een tegenkracht op te bouwen, een tweede ik, vanuit het onderbewustzijn. Hij leert zichzelf te blijven onder het meebeleven van de hartstochtelijke gedragingen van de ander. Hij volgt die ander en neemt alles waar, maar wacht op een gunstig ogenblik om te ontsnappen.

Zijn lichaam krijgt dorst, de ander moet voor water zorgen. Langzaam en voorzichtig daalt die een helling af op weg naar drinkbaar water. De priester doet alsof hij ingeslapen is, zodat hij niet gevoeld wordt. Maar ondertussen voelt hij dat rechts van zijn lichaam het bruisende water ligt, waarvoor de ander angstig is.

Dit is de kans! De priester flitst op tot het dagbewustzijn, overheerst dit slechts enkele seconden, neemt waar hoe de omgeving is en springt. Het water neemt hen op, het ontzettende gebrul van de ander zinkt mee onder water, en de dood volgt. De aura's scheuren vaneen, het fluïdekoord breekt en de priester komt vrij.

Inspiratie

De meesters volgen deze ziel, ze brengen de occulte wetten door dit leven naar de aarde, waardoor uiteindelijk het contact tussen de aarde en het hiernamaals gestalte zal krijgen. In dat ene leven zijn er grote vorderingen bereikt, maar ze wisten van tevoren dat de priester zou bezwijken, omdat hij zich de kennis van deze verschijnselen nog moet eigen maken.

Op eigen krachten moet hij zover komen, zodat het uiteindelijk zijn eigen

bezit wordt. Wel wordt hij geïnspireerd door de meesters met telkens nieuwe gedachten, zodat hij verder komt in zijn denken. Stap voor stap zal de priester zo de astrale werelden veroveren. Daarvoor is een nieuw leven nodig, dat hij twintig jaar na zijn sprong in het water weer kan beginnen.

Reïncarnatie

De priester-magiër wordt opnieuw geboren in de buurt van de tempel die door zijn volgelingen is opgericht. Wanneer hij zes jaar oud is, manifesteren de opgedane ervaringen uit zijn vorige leven zich in zijn dagbewustzijn en is hij alweer in staat om vanuit dit vorige bewustzijn te voelen en denken.

Hij doorsteekt zichzelf, en laat anderen zien dat er geen bloed vloeit. Hij laat steeds meer van zich horen, en spoedig komen de priesters van zijn tempel hem halen. Op vijftienjarige leeftijd is hij reeds een volleerd priester, want zijn ziel heeft door het sterven het bewustzijn niet afgelegd. Hij begrijpt dan tot waar hij in zijn vorige leven is geraakt, en kan nu aan zijn medepriesters die verschijnselen verklaren.

Wanneer zijn lichaam volgroeid is, kan hij zijn studie voortzetten. Hij komt zover dat hij een vogel in de vlucht tot zich kan roepen en geheel aan zijn sterke wil kan laten gehoorzamen. Dan sluit de priester zich weer in duisternis op, en gaat verder waar hij gebleven was.

Astrale ontwaking

Van de dood heeft hij niets gevoeld, de dood blijkt geen belemmering voor het verderzetten van zijn studie. Het lijkt alsof hij slechts een tijdlang geslapen heeft. Hij krijgt nu gedachten om het anders te doen. Ditmaal stelt hij zich in op het centrum van zijn lichaam, op de zonnevlecht, in plaats van op elk orgaan afzonderlijk.

De priester voelt dat dit energiecentrum alle organen voedt. Van daaruit trekt hij nu het leven van al zijn lichamelijke organen in zich op, waardoor het lichaam in slaap valt. Maar hijzelf als persoonlijkheid blijft zich bewust van zijn voelen en denken, ook in de diepere graden van slaap. Hij gaat nu echter niet uit zijn lichaam, omdat hij weet dat er dan gevaar dreigt.

Vanuit de diepte van zijn slaap stelt hij zich op zijn stemorganen in en slaagt erin die tot werking te brengen. Zo kan hij aan zijn leerlingen vertellen wat hij beleeft, terwijl hij toch in een diepe slaap blijft. In zijn nieuwe toestand concentreert hij zich op het zien, en zo leert hij zien buiten zijn stoffelijke ogen om. Hij heeft nu het astrale waarnemen bereikt en ziet de omgeving zonder zijn stoffelijke ogen te openen.

Hierdoor beseft hij dat hij als persoonlijkheid het is die ziet, en niet zijn stoffelijke lichaam. Op dit moment ziet hij vanuit de diepe slaap, en als hij op aarde in dagbewustzijn wakker is dan gebruikt hij zijn stoffelijke ogen. Als hij zijn innerlijke ogen gebruikt, ziet hij zijn innerlijke lichaam als een ijle gestalte die dezelfde vorm heeft als zijn stoffelijke gestalte. Hij beseft dat hij met zijn innerlijke lichaam het stoffelijke lichaam aanstuurt wanneer dat in het dagelijkse leven moet handelen.

De trance

De priester-magiër bouwt nu aan de trance. Hij leert het daglicht te overwinnen zodat hij niet meer in de duisternis hoeft te verblijven. Nu zet hij zijn studie verder te midden van zijn leerlingen die om hem heen zitten. Van tijd tot tijd bezielt hij zijn spreekorganen en geeft hun zijn nieuwe inzichten door.

Hij stelt zich op de graden van slaap in. Het is alsof iemand hem bij zijn hand neemt en verder brengt, een zacht strelend gevoel komt in zijn leven. Hij voelt nu bewust dat hij geholpen wordt. Indien de priester-magiër alles alleen had moeten verwerven, waren er honderden levens voor deze studie nodig geweest. Door de hulp van een geestelijke meester kan hij in twee levens tot deze diepte komen. Telkens krijgt hij nieuwe gedachten van de meester, zodat hij weet in welke richting hij kan voortwerken.

Hij zakt dieper in slaap en voelt dat hij de dood nadert. Verdergaan kan nu niet, want dan zou het stoffelijke lichaam afsterven. Hij kan nu zijn stoffelijke lichaam astraal voeden, zodat het geen stoffelijk voedsel of adem meer nodig heeft. Om dat te bewijzen vraagt hij aan zijn leerlingen om hem te begraven. Ze maken een kist, leggen zijn slapende lichaam erin, en begraven de kist onder de grond.

Na vier dagen graven ze hem weer op, en zien aan zijn gelaatskleur dat het lichaam nog niet gestorven is. Langzaam brengt hij zijn bewustzijn uit de diepe slaap en keert hij tot het dagbewustzijn terug. Hij neemt wat vruchtensap, om vervolgens zijn studie voor te zetten.

Uittreding

De priester heeft nu de slaap en het stoffelijke lichaam overwonnen, en richt zich op de astrale wereld. Hij wil weten wat dat innerlijke lichaam is dat hij heeft leren kennen, en in welke ruimte dit leeft. Hij leert zijn gedachtekracht splitsen, zodat hij kan uittreden en tegelijk zijn lichaam kan blijven voeden.

Hij kan zich nu vrij bewegen in de astrale wereld, maar die blijft duis-

ter. Zijn gevoelsgraad is nog laag, hij heeft zich nog geen lichtsfeer eigen gemaakt. Hij denkt nog alleen voor zichzelf, is nog niet dienstbaar aan een ander mens en kent nog geen hogere liefde. Hij is alleen voor zichzelf aan het studeren.

Het astrale gevaar

Wanneer hij een wandeling maakt in de astrale duisternis staat hij plots voor het astrale gevaar. Daar voor zich neemt hij astrale mensen waar, honderden komen er op hem af. Ze omsingelen hem, vallen hem aan en knijpen zijn keel dicht. Hij roept om hulp, maar die kan niet komen, omdat hij door zijn gevoelsgraad op deze duistere wereld is afgestemd.

Op aarde maken zijn leerlingen zijn sterven mee. Ze horen hem om hulp roepen, maar kunnen geen hand uitsteken. Opnieuw heeft de priester-magiër zijn stoffelijke lichaam verloren. Ditmaal niet door bezetenheid, maar doordat de voeding van zijn lichaam afgeknepen werd door het astrale geweld waartegen hij zich nog niet heeft leren wapenen.

Wat had hij moeten doen? Als hij zich flitsend snel in zijn stoffelijke lichaam had teruggetrokken, dan was hij in hun handen opgelost. Maar tijdens de aanval dacht hij geen seconde meer aan zijn stoffelijke lichaam. Hierdoor konden ze hem astraal wurgen en dat verbrak het fluïdekoord. Door deze ervaringen leerde hij dat hij tussen leven en dood anders zal moeten gaan handelen om het fysieke lichaam te kunnen behouden.

Het oude Egypte

In volgende levens maakte hij zich een hogere gevoelsgraad eigen door andere mensen te dienen en lief te hebben. Daarna kwam hij terug naar de aarde om zijn studie voort te zetten, en werd het grootste medium van het oude Egypte. In dat leven kon hij deze studie volkomen afmaken.

Hij werd daar aanvaard en bemind als een godheid, de enige die in die tijd kon uittreden en toch zijn fysieke lichaam behouden. Al de andere priesters bezweken, zoals ook hij het in vorige levens had moeten aanvaarden. Hij bracht de metafysische kennis van het oude Egypte tot op het hoogste niveau, zoals het artikel ‘het oude Egypte’ toelicht.

Het oude Egypte

In de bloeiperiode van de mystieke tempels in het oude Egypte heeft de Universiteit van Christus machtige metafysische wijsheid kunnen doorgeven.

De metafysische weg naast het geloof in God

Het oude Egypte heeft een grote bloeiperiode gekend met mystieke tempels en de bouw van de 'piramide van Gizeh'. In de tempels van Ra, Ré, Luxor en Isis onderzochten de priesters de wetten van leven en dood. Tijdens hun geestelijke uittredingen dachten ze machtige kennis te ontvangen van hun goden.

In werkelijkheid waren het de meesters van de Universiteit van Christus die door het inspireren van deze tempelpriesters het contact tussen de aarde en het hiernamaals gestalte gaven. Naast het brengen van een geloof in God door Mozes en de profeten bouwden de meesters in het oude Egypte aan de metafysische weg om ons een beeld te geven van onze kosmische ziel.

De meesters brachten het geloof als houvast voor de mens op aarde om zijn gevoelsgraad te verhogen. Maar ze wisten vooraf dat de mens er kerkelijke vertelsels van zou maken die tot dogma's zouden verzanden en daardoor niet meer tot hogere kennis konden leiden. Daarom inspireerden ze vele mensen die bereikbaar waren om aan de directe geestelijke bewustwording via de metafysische weg te beginnen. In het oude Egypte heeft die weg een hoogtepunt in de geschiedenis beleefd.

Tussen leven en dood

Door het boek 'Tussen Leven en Dood' ontving Jozef Rulof een beschrijving van het mystieke leven in de tempels van het oude Egypte. In dit boek wordt een vorig leven van Jozef als tempelpriester Dectar beschreven, die bijna vierduizend jaar geleden leerling-priesters opleidde.

Hij leerde hun hoe ze hun gedachten konden onderwerpen aan hun strenge wil om geen speelbal te worden van de gedachten van een ander. Hun gedachten mochten alleen vertolken wat ze werkelijk waarnamen door een directe gevoelsverbinding met het leven, want in de tempels werden geen eigen fantasieën geduld.

Onfeilbare genezers

Dectar was een groot genezer. In het oude Egypte zuiverden de priesters een wond met kruiden en genazen ze ziekten door hun concentratie en het geven van hun levensaura. Ze legden hun wil op aan ziekten, net zoals ze hun wil konden opleggen aan een vogel in de vlucht. Ze dwongen het zieke lichaamsdeel aan de harmonische werking van het geheel deel te nemen, of stelden het tijdelijk buiten werking om te genezen.

Minstens dertig jaar duurde de tempelstudie, en dan waren de priesters ook genezers. Ze brachten zelfs operaties tot stand waarbij ze gezwellen in korte tijd onder het schedeldak verwijderden, alsof ze de kunde en kennis van de huidige tijd bezaten.

Achter de godin van steen

De priesters traden uit hun lichaam, van het hiernamaals wisten ze echter heel weinig. Ze dachten de wijsheid te krijgen van de godin van de tempel. Maar achter die godin leefden de meesters, die op deze wijze de wijsheid doorgaven dat er geen dood was en dat de ziel reïncarneerde.

Voor de Egyptenaren was zelfs een stuk steen al een godheid. Ze aanbaden vele goden en begrepen dat alles een deel van God was, maar ze bleven vastzitten aan de stoffelijke vorm omdat hun gevoelsgraad nog afgestemd was op de materie.

Amenhotep

Er waren honderden priesters, maar slechts eens in de honderd jaar werd er een priester geboren die genoeg gevoel had om bij een uittreding ook bewust nieuwe wijsheid te kunnen doorgeven aan de tempel. Die priester werd de 'Groot Gevleugelde' genoemd, omdat hij zich in het astrale leven kon verplaatsen als een vogel.

Een priester kon die hoogte slechts bereiken indien hij in vorige levens al aanzienlijke kennis van de occulte wetten had verworven. Zo beschrijft het artikel 'de eerste priester-magiër' twee vorige levens van de Groot Gevleugelde Amenhotep. Toen hij in het oude Egypte reïncarneerde, bracht hij daar de hoogste wijsheid voor die tijd en kon hij zijn metafysische studie afmaken.

Bloeiperiode

Wanneer een Groot Gevleugelde geboren werd, kwam de tempel tot bloei.

De priester trad uit zijn lichaam en werd in het hiernamaals opgewacht door een meester van het licht. Die verklaarde de priester de wereld waarin hij terechtkwam. De priester sprak dan tijdens de uittreding tot de aanzittende medepriesters en gaf hen door wat hij ontving. Op aarde werd die wijsheid opgetekend en in hiërogliefen vastgelegd.

Soms zorgden de meesters niet alleen voor wijsheid, maar brachten ze ook fysische verschijnselen tot stand zoals de directe stem. Dan hoorden de aanzittenden een stem buiten het medium om. De meesters lieten de aanzittenden zo horen hoe het astrale leven zich kon verstoffelijken.

De ontvangen wijsheid werd gesymboliseerd in hiërogliefen. Hierdoor werd de kennis voor oningewijden onbegrijpelijk gemaakt en zo voor ontheiliging behoed. Vele priesters waren teken- of schildermedium en konden voor het maken van hiërogliefen geïnspireerd worden.

Tuchtmaatregelingen tegen fantasie

Er leefden maar enkele grote mediums in die tijd, de rest kon die hoogte niet bereiken. Elke priester hoopte echter een Groot Gevleugelde te worden, omdat die als een godheid vereerd werd. De wens is de vader van de gedachte, en hierdoor gingen vele priesters verder dan ze aan werkelijkheid waarnamen. Ze fantaseerden dat het een lieve lust was.

De hogepriesters stelden tuchtmaatregelen in om die verbeelding te beteugelen. Wanneer een priester op fantasie betrapt werd, kreeg hij een kastijding. Bij ernstige overtredingen was er geen pardon meer, en moest de priester zijn gaven bewijzen door het gevecht met wilde dieren aan te gaan. Als hij het dier niet onder controle kreeg, bleek hij niet voldoende gaven te bezitten, wat hij met de dood moest bekopen.

De hogepriesters volgden op astrale wijze alle leerling-priesters, zelfs wanneer die sliepen, om vast te stellen of de wetten van de tempel overtreden werden. De hogepriesters konden zien wat alle priesters gevoeld en gedacht hadden, en velen vielen zo door de mand. De strenge tucht heeft meegewerkt aan de opbouw van de tempel, door in de bloeiperiode de ongebreidelde fantasie buiten de deuren te houden.

Het verval van de tempels

Maar vele priesters waren niet opgewassen tegen de spanning van het tempelleven. Ze zochten naar middelen om hun leven te vergemakkelijken en aan de astrale discipline te ontkomen. De hulp die hiervoor nodig was, trokken zij zelf aan. In de duistere sferen van het hiernamaals leefden ondertussen

voldoende priesters die hun fantasie met de dood hadden moeten bekopen.

Vooral in de perioden dat er geen Groot Gevleugelde in de tempel was, kregen deze duistere krachten hun kans. De zittingen van de hogepriesters gingen door, al was het maar om te horen wanneer de volgende Groot Gevleugelde geboren zou worden. Maar ondertussen beproefden vele priesters hun kans, en fantaseerden ze in uitgetreden toestand de geweldige wijsheid die hen groot zou maken.

Doordat deze priesters geholpen werden door hun duistere soortgenoten in het hiernamaals, konden ze machtige verschijnselen tot stand brengen. Hierdoor gingen zelfs de hogepriesters twijfelen. Onder het mom van een heilig eenzijn om de Groot Gevleugelde aan te trekken, beleefden priesters het lichamelijke eenzijn met uitverkoren priesteressen. De duistere priesters in het leven na de dood werkten hier graag aan mee, omdat ze op die wijze hun hartstocht konden uitleven. Vele priesters werden door hen bezeten, en de duisternis in de tempel nam toe.

Zwarte magie

Toen ook de hogepriesters de duisternis niet meer konden beteugelen, werd de witte magie zwart. De meesters van het licht trokken zich terug, omdat ze deze duisternis niet wilden steunen. Op dat moment kregen de priesters alleen nog 'hulp' van de duistere priesters in het hiernamaals, en die konden zich nu volop uitleven in hartstocht en geweld.

Terwijl de priesters op aarde vroeger hun concentratie gebruikten om het stoffelijke lichaam te genezen, wenden ze nu hun magische krachten aan om het stoffelijke lichaam van hun tegenstanders te vernietigen. Zij konden op afstand doden door de levensadem van hun slachtoffer te vergiftigen of vitale organen te vernietigen.

Tenslotte overwonnen de priesters ook de farao, en heel Egypte was nu in hun macht. Een groot leger van duistere astrale priesters hielp hun materialisaties en dematerialisaties tot stand te brengen. Er werden stenen gegooid die uit het niets opdoemden, tafels en uiteindelijk halve tempels werden van hun zwaartekracht ontdaan en zweefden in de lucht.

Priesteressen werden stoffelijk en astraal verkracht, niemand was nog veilig voor de zwarte magie. Heel Egypte verviel in duisternis, en hun machtige cultuur doofde uit. De ene na de andere priester ging er zijn ondergang door tegemoet, en zo bleef er van de geestelijke gaven niets meer over.

Het halt van de gevoelsgraad

Elke tijd heeft zijn mogelijkheden en beperkingen. Toen de meesters hun wijsheid doorgaven aan de tempels van het oude Egypte, wisten ze dit vooraf. Ze maakten gebruik van de mogelijkheden van die tijd om datgene te schenken, wat de mens op dat moment kon verwerken.

De tempels ontvingen door de Groot Gevleugelde een wijsheid, die boven de gevoelsgraad van de meeste priesters lag. Het gevoelsleven van de meeste priesters en mensen uit het oude Egypte was nog afgestemd op het land van haat en hartstocht en geweld. Hierdoor zou na verloop van tijd wit, zwart worden.

Bovendien was de wijsheid die de meesters konden doorgeven beperkt door het bewustzijn van de Groot Gevleugelde, die op zijn beurt weer deel was van de tijdsgeest en de cultuur. Er waren nog vele goden die aanbeden werden, en de hogepriesters waren nog niet klaar om al het leven te dienen.

De erfenis van de tempellevens

In de bloeiperiode van de tempels konden heel wat priesters bouwen aan concentratie, innerlijke kracht en astrale wijsheid. Ze dienden niet alleen voor die tijd, maar ze namen die krachten ook mee naar hun volgende levens. Wanneer ze daarna hun gevoelsgraad verhoogd hadden, konden ze die krachten ten dienste stellen van de geestelijke bewustwording van de mensheid.

Daarom zien we in hun volgende reïncarnaties de grote priesters uit het oude Egypte terug, die zich dan manifesteren als Rudolf Steiner, Madame Blavastsky, Galileï, Socrates, Plato, Ramakrishna, Mary Baker-Eddy, enz. Zij brachten tijdens hun laatste leven op aarde wijsheid, wetenschappen en kunst, waartoe ook Bach, Beethoven, Mozart, Rembrandt en meester Alcar als Anthony van Dyck behoorden.

Zij dienden de Universiteit van Christus en droegen hun steentje bij om de mensheid naar een hogere gevoelsgraad en bewustzijn te stuwen. In de Eeuw van Christus werden zij opgevolgd door het laatste medium van de Universiteit, Jozef Rulof.

Piramide van Gizeh

De piramide van Gizeh symboliseert de stoffelijke, geestelijke en kosmische ontwikkeling van de ziel, de mensheid, Christus en het heelal.

Wie ontwierp en bouwde de piramide?

Het plan om de piramide van Gizeh te bouwen is ontworpen en uitgevoerd door de Universiteit van Christus. Verschillende meesters reïncarneerden op aarde en werden de wiskundigen, astronomen en architecten die de bouw op aarde leidden. Andere meesters werden de aardse priesters die de instructies voor de bouw uit de hoogste lichtsferen konden ontvangen. Alles werd op aarde geleid door de hogepriester, die hiervoor uit de zevende lichtsfeer wedergeboren werd.

De hogepriester stond in direct contact met de farao, want voor de bouw waren héél veel mensen nodig omdat er geen geavanceerde machines of magische krachten werden gebruikt. Alles kwam tot stand door menselijke inspanning, met de eenvoudigste middelen om de stenen te verrollen, omhoog te hijsen en op de juiste positie te plaatsen. Heel Egypte hielp mee, iedereen had een taak in dit grote gebeuren.

Het is het enige moment in de geschiedenis van de mensheid dat vele meesters uit de hoogste lichtsferen op aarde reïncarneerden. Zij deden dat speciaal en alleen om de piramide te bouwen, een stenen tempel voor alle tijden, een uitnodiging om tot vragen te komen. Want hoe was het mogelijk om in die tijd zonder geavanceerde middelen en zonder de huidige wetenschap een dergelijk monumentaal bouwwerk te ontwerpen en te realiseren, waarbij elke ontzagwekkend zware steen tot op de millimeter nauwkeurig is neergezet? En waar is al die kennis dan gebleven die daarvoor nodig was, en vooral, waar kwam die kennis in die tijd al vandaan?

De verreikende betekenis

De meesters hebben in steen de kosmische evolutie van de ziel uitgebeeld. In de eerste plaats is de geboorte en het leven van Christus voorspeld. Daarnaast is ook de ontwikkeling van de mensheid en de kosmos uitgebeeld, en alle graden die het leven in haar kosmische ontwikkeling beleeft.

Elke steen heeft een eigen betekenis. Zo verwijzen de gangen in de piramide naar het innerlijke leven van de mens. De koningskamer symboliseert het Al, waar wij als ziel op weg naar zijn. De sfinx is ook verbonden met de

piramide. Zij symboliseert het moederschap, vanuit het dierlijke naar het hogere gevoelsleven. Zij en de piramide als verdichte schepping vertegenwoordigen de basiskrachten van al het leven.

In de boeken van Jozef Rulof is de betekenis van de piramide slechts summier aangeraakt in het boek 'Het Ontstaan van het Heelal'. Op dat moment was Jozef als medium nog niet ver genoeg ontwikkeld om een verklaring op zielsniveau te geven. Later had dit wel gekund maar is dit niet gebeurd omdat de tijd daarvoor te kort was.

De duiding van de betekenis van de piramide zal pas in de komende eeuwen plaatsvinden. Telkens zullen er zielen geboren worden die een tipje van de sluier onthullen, net datgene wat op het denken van de mensheid op dat moment is afgestemd. Voor alle komende tijden staat daar het gebouw als een tempel die getuigt van de verziende blik van de meesters uit het Al, die de mens op aarde vanaf de oertijd inspireren en ondersteunen om het lijden op te lossen en het eeuwigdurende geluk te realiseren door geestelijke ontwikkeling en universele liefde.

Jezus Christus

De Universiteit van Christus onthult het Albewustzijn van Christus waarover in de Bijbel niets geschreven is.

Christus in het Al

Op aarde kent men vooral de Bijbelse Christus die in het Nieuwe Testament is beschreven. De artikelen 'Bijbelschrijvers' en 'apostelen' lichten toe dat de Bijbel geschreven werd door mensen die onderhevig waren aan hun eigen tijdsgeest. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' ontleedt het beeld van de zwakke Christus dat zo ontstaan is.

Het artikel 'Universiteit van Christus' verklaart hoe Jozef Rulof en zijn meesters Christus heel anders hebben leren kennen. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen over de kosmische weg van de Albron naar het Al, die Christus heeft afgelegd voordat hij de Messias werd.

Een smalle weg

Toen Christus vanuit het Al op aarde reïncarneerde, wist Hij wat hem te wachten stond. Mozes en de profeten hadden een smalle weg voor hem gebaand door de mensheid het geloof in één almachtige God te geven en de komst van de Messias te voorspellen. Daar kon Hij op voortbouwen, zodat Hij voor de wereld niet zomaar uit het niets kwam.

Maar Hij wist dat Hij bitter weinig van zijn Albewustzijn zou kunnen doorgeven, omdat de mensheid nog ingesteld stond op geweld en macht. Hijzelf leefde in de hoogste graad van liefde, maar op aarde beleefde de massa slechts eigenliefde.

Maria en Jozef

Maria en Jozef waren hierop een uitzondering, zij voelden reeds universele liefde. Dat was niet toevallig, zij waren voor hun taak wedergeboren. Zij reïncarneerden vanuit de eerste lichtsfeer van het hiernamaals om in hun harmonieus samenzijn de Albewuste te ontvangen. De artikelen 'ons hiernamaals' en 'onze reïncarnaties' geven een overzicht van de artikelen die de werelden van de menselijke ziel beschrijven.

Toen Christus zich instelde op deze twee mensen, werd Jozef geïnspireerd om zich aan Maria te geven. Man en vrouw kwamen tot lichamelijk éénzijn,

zodat de ziel van Christus zich kon verbinden met een zaadcel en een eicel, zoals elke wedergeboorte op aarde begint. Christus wist dat het moederschap en het vaderschap de basiskrachten van al het leven vertolkten, en Hij volgde hierin deze universele levensmogelijkheid.

In haar zwangerschap voelde Maria dat zij een heel bijzonder kind droeg. De meesters brachten haar in een toestand van helderhorendheid en helderziendheid om haar zo in woord en beeld te kunnen verduidelijken welke weg haar kind zou gaan. Deze meesters werden door de mensheid engelen genoemd.

Christus en Jezus

Voordat Christus als Albewuste op aarde kon spreken moest Hij eerst een nieuwe aardse persoonlijkheid opbouwen die aan de taal en de gebruiken van die tijd was aangepast. Die persoonlijkheid werd op aarde Jezus genoemd.

Jezus kon als kind spelen zoals elk kind, maar soms trok Hij zich terug om te mediteren. Dan was Christus bezig om zijn Albewustzijn stap voor stap in zijn aardse persoonlijkheid geboren te laten worden. Dat moest heel geleidelijk gebeuren, naarmate het zenuwstelsel zijn Albewuste bezieling kon opvangen en verwerken.

Soms vond Maria haar kind terug tussen de bloemen en de vogels, waarmee Hij zich dan in gevoel had verbonden. Maria voelde deze zoon veel inniger dan haar andere kinderen, want door de gevoelsverbinding communiceerde Hij met haar en al het leven. Eerst nam Hij de natuur als leermeester, om de natuurwetten te bevoelen en deze gevoelens in dit nieuwe aardse lichaam ook tot stoffelijke gedachten te brengen.

Daarna richtte Hij zijn aandacht op de mens, en volgde de levensloop van embryo tot ouderdom. Hij peilde alle gevoelsgraden van zijn medemensen, en begreep tot waar hun denken was gekomen. Op twaalfjarige leeftijd ging Hij de tempel binnen en praatte Hij met de schriftgeleerden. Hij verblufte hen met zijn kennis, die al volledig op God en zijn schepping stond ingesteld. Hij sprak uit zijn gevoel, dat Hij zich in zijn miljoenen levens had eigen gemaakt en dat Alvermogend was geworden. Hij plaatste het aardse gelovige gezag voor ziel en ruimte, maar werd niet aanvaard. Zo gaf Hij aan wat juist was in de Bijbel, maar ook wat verkeerd beschreven was door de Bijbelschrijvers. De schriftgeleerden hielden zich vast aan hun geleerdheid en wezen zijn Albewustzijn af. De wereld was begonnen om zich tegen hem te keren.

Hij liet de schriftgeleerden in hun geloof en verbond zich verder met het leven in de ruimte. Zo beleefde Hij de maan en de zon, de planeten en sterren, en drong door tot hun kosmische diepte. Op die wijze bereidde Hij zich

ernstig voor op zijn taak, en ging hierin geen stap verder dan Hij op dat ogenblik kon verwerken. Dag na dag liet Hij zijn Albewustzijn in zijn aardse persoonlijkheid ontwaken, in harmonie met de groei en de kracht van zijn stoffelijke lichaam.

In gedachten volgde Hij de reis die zijn kosmische ziel had afgelegd. Hij ging zijn levens na op de eerste planeet in de ruimte. Hij volgde zijn ziel die lichaam na lichaam opbouwde om te komen tot de menselijke gestalte op Moeder Aarde. Toen Hij het moment bekeek dat Hij als eerste ziel in het hiernamaals aankwam, zag Hij zich weer afvragen waar het zonlicht gebleven was. Hij zag zich 'schepper van licht' worden en zijn kosmische evolutie vervolgen tot in de zevende kosmische levensgraad, het Al. Zo kwam Hij tot aan het moment dat Hij de Universiteit van Christus oprichtte om de mensheid naar de universele liefde te leiden. Vervolgens zag hij zich reïncarneren bij Maria en Jozef om op aarde te tonen wat de hogere liefde daadwerkelijk betekent.

Een blijvend houvast

Toen zijn lichaam volwassen was en Hij elke cel van dat lichaam in zijn gevoel had opgenomen, voelde Hij zich klaar om in de openbaarheid te treden. Nu kon geen lichamelijk weefsel hem meer storen en afleiden, Hij was heer en meester over zijn aardse lichaam én zijn aardse persoonlijkheid.

Hij trok zijn apostelen aan en gaf zijn eerste lezing aan het volk. De waarheid die Hij voelde werd nu vertolkt, woord voor woord kreeg een universele betekenis, niet alleen voor die tijd maar ook voor de komende eeuwen. Hij wilde de mens van alle tijden een blijvend houvast geven om het lagere ik en de disharmonie in zichzelf te overwinnen.

Zijn Blijde Boodschap

Christus wist dat Hij niet veel kon zeggen voordat men hem het spreken zou beletten. Bovendien stemde Hij zich af op het begripsvermogen in die tijd. Daarom vatte Hij zijn boodschap samen met enkele woorden: heb elkander lief, heb lief alles wat leeft, heb de ander lief zoals uzelf. Het gaat om een hogere liefde dan de eigenliefde die men doorgaans in de wereld beleeft. Het artikel 'graden van liefde' gaat hier dieper op in en verklaart wat Christus in zijn tijd nog niet kon uitleggen.

Hij gaf wel aanwijzingen hoe die hogere universele liefde begrepen kon worden, zoals bijvoorbeeld: 'Indien ge al de talen van de wereld bezit en ge hebt geen liefde, dan hebt ge niets en ge zijt niets.' Het gaat niet om kennis

of om een gebed, maar wel om een daadwerkelijke liefde die helpt en geeft. De universele liefde is meer dan een gevoel dat uitgaat naar één mens. Ze heeft vele aspecten in zich, zoals hartelijkheid, welwillendheid, begrip, aanvaarding en dienstbaarheid.

De eerste steen

Liefhebben is tegengesteld aan iemand veroordelen of iets kwalijk nemen. Toen men een vrouw wilde stenigen, schreef Christus in het zand: 'Wie vrij van zonden is, gooie de eerste steen.'

Toen Petrus bij Christus kwam om zich te beklagen dat ze hem hadden uitgejouwd, vroeg Christus hem of hij daar aanleiding toe gegeven had. Petrus moest toegeven dat hij eerst had gezegd dat ze zich niet met hem moesten bemoeien. Christus vroeg steeds wie als eerste begonnen was met bedrog, roddel of afbraak.

Hij kon in die tijd nog niet de fundamentele principes van 'oorzaak en gevolg' uitleggen. Hij kon alleen zeggen: 'Wat ge zaait zult ge oogsten.' En wanneer Johannes en Petrus aan hem vroegen of ze het goed deden, vroeg Hij of ze dan niet voelden dat ze van de ander terugkregen wat ze zelf uitstraalden. Een hartelijke liefde opent harten en laat de warmte terugstralen.

Toen Christus voor een mens stond die een misdaad had begaan, zei Hij: 'U bent geen misdadiger' en over Maria Magdalena zei Hij: 'Zij is geen publieke vrouw. Zonden zijn er niet.' En tegen haarzelf zei Hij: 'Láát het en ge zijt genezen.' Meer kon Hij in die tijd niet kwijt, zijn toehoorders waren nog niet toe aan een verklaring op zielsniveau. Zij wisten nog niets af van hun kosmische ziel. Zij konden nog niet bedenken dat er geen misdadigers of publieke vrouwen bestaan, omdat elke ziel onnoemelijk veel ruimer is dan die paar handelingen waar men dan iemand op beoordeelt.

Bovendien is het veel belangrijker om zich af te vragen waar wij als ziel naar op weg zijn en hoe we daar komen. Daarom ging Christus in tegen het begrip 'zonde', omdat het de mens in gevoel vastpint op zijn verleden. Als we van ons verleden leren wat niet harmonisch voelt en dat dan laten, dan komen we vooruit. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' gaat dieper in op wat het begrip 'zonde' met de mens in de loop der tijden gedaan heeft.

Christus richtte zich tot Maria Magdalena omdat zij door zijn hulp haar leven ten goede kon veranderen. Hij wist dat men hem dat later zou verwijten. Dat weerhield hem er echter niet van om zijn toehoorders op deze wijze duidelijk te maken dat ze geen enkele medemens mochten minachten. Christus voelde zich verbonden met al het leven, en dan kan je niet meer zeggen: het gaat me niet aan, ik was mijn handen in onschuld. Nee, Pilatus, dat is

geen universele liefde.

Het gooien van de eerste steen begint niet met onze handelingen, maar met onze gedachten. Christus zei: 'Maar Ik zeg u allen, dat, zo wie éne vrouw aanziet, om dezelve te begeren, te bezitten, die heeft alreeds overspel gepleegd.' Hij waarschuwde de mens voor de hartstocht die de universele liefde tegenhoudt.

Reïncarnatie

Het gooien van de eerste steen gaat veel verder terug dan het huidige leven. Christus wist dat zijn toehoorders gereïncarneerd waren om hun karma uit hun vorige levens op te lossen. Daarom zei Hij: 'Gij zult geenszins uitkomen, daar niet, gij zult uw laatste penning moeten betalen voor uw leven.' Elke ziel zal haar 'laatste penning terug betalen' voor elke disharmonie die aan een ander is aangedaan, voordat men de lichtsferen kan betreden.

Christus kende al zijn vorige levens, en zei: 'Voordat gij was, was Ik er al.' Zijn toehoorders zouden niet aanvaard hebben dat Hij erbij vertelde dat Hij al in het prehistorische tijdperk op aarde geleefd had, en zijn aardse levenscyclus al vele miljoenen jaren geleden had voltooid. Zij konden zich geen begrip vormen van kosmische levensgraden.

Gethsemane en Golgotha

Toen de Messias voelde dat zijn kruisiging naderde, ging hij in meditatie. Zo bereidde Hij zich voor op het geweld van de wereld dat op hem afstormde. Hij wist dat Hij niet veel meer zou kunnen doen om de mens tot voorbeeld te zijn hoe men geweld kan opvangen zonder de eigen harmonie te verliezen.

Toen Hij zijn meditatie had afgerond, maakte Hij zijn apostelen bewust van hun mogelijke inzet met de woorden: 'Kunt ge dan geen uur met me waken?' Hij aanvaardde de kus van Judas, en liet zich gewillig meevoeren door de soldaten. Hij zei niets tegen Pilatus, want het gezag van de toenmalige maatschappij kon hem toch niet begrijpen.

Toen Caiphas als het gelovige hoofd van het volk hem vroeg of hij de Messias was, zei Hij alleen: 'Gij zegt het.' De verstrekkendheid van al deze gebeurtenissen wordt toegelicht in de artikelen 'Judas', 'Pilatus', 'Caiphas', 'Gethsemane en Golgotha' en 'apostelen'.

Toen Christus aan zijn kruis hing en zijn laatste ogenblikken in dit lichaam beleefde, voelde Hij zich niet verlaten want Hij was elke seconde één met God en de Albron. Hij zei: 'Dát leven ben Ik. Gij zijt uit God ontstaan. Ik lijd voor u.' Deze woorden zijn door de toehoorders niet begrepen en later

vervormd door het gelovige denken dat nog in zonden dacht, zoals toegelicht wordt in het artikel 'kerkelijke vertelsels'. Men begreep niet dat Christus bedoelde dat Hij het leed van alle mensen voelde, omdat Hij een kosmische verbondenheid met al het leven beleefde. Hij leed om het gebrek aan bewustzijn waar de mensheid in leefde, dat Hij op dat moment niet hoger kon brengen omdat men hem bewust vermoordde.

Tot zijn laatste gedachten was Christus werkzaam om de mens op aarde naar het licht te stuwen. De laatste woorden die Hij van gevoel tot gevoel heeft gesproken waren gericht tot een hulpbehoevende leerling waarmee Hij verbonden was, zijn geliefde apostel Judas. Judas voelde hem op dat moment niet, omdat deze leerling in wanhoop was opgelost en zelfmoord wilde plegen. Maar ooit zou Judas naar dit ogenblik kunnen terugkijken en dan ervaren dat zijn Meester wist dat er geen verraad in zijn gevoel had meegespeeld.

De opstanding

Christus stierf en men legde zijn lichaam in een graf. Toen men een paar dagen later dat graf weer opende, bleek het lichaam verdwenen te zijn. De meesters hebben later via Jozef Rulof verklaard hoe dit mogelijk was. Het lichaam werd gedematerialiseerd en opgetrokken naar het geestelijke lichaam. Toen Christus zich met dit geestelijke lichaam later aan de apostelen vertoonde, werd het voor hen duidelijk dat Hij uit de dood was opgestaan.

Dat deze opstanding niet stoffelijk was, is door de gelovige mens niet begrepen. Het artikel 'kerkelijke vertelsels' licht toe dat men er een 'laatste oordeel' van gemaakt heeft, met een lichamelijke opstanding die gebruik zou maken van de beenderen die in het graf liggen.

De werkelijke opstanding behoort echter aan de ziel, voor wie het lichamelijke sterven slechts een overgang is naar de volgende fase in haar kosmische evolutie. Onze ziel staat miljoenen malen weer op na het einde beleefd te hebben van het vorige leven. Door miljoenen opstandingen evolueren we naar het Christusbewustzijn.

Onze eigen Christus

De Universiteit van Christus verklaart dat het niet zozeer gaat om Christus na te volgen, maar wel om onze eigen Christus te laten ontwaken. In elke ziel zal het Christusbewustzijn wakker worden, wanneer de universele liefde het handelen gaat leiden. Dankzij vele reïncarnaties zal elke ziel in de ruimte ooit tot deze geestelijke ontwaking komen.

Judas

Judas vond pas rust en geluk nadat hij al het eisende in zijn gevoelsleven had begraven en niets meer van Christus wilde afdwingen.

De eis van Judas

Volgens de Bijbel heeft Judas Christus verraden. De Bijbelschrijvers hebben dat verondersteld door te interpreteren wat er is gebeurd. Ook de andere apostelen konden niet in het hart van Judas kijken, en ze hebben zijn daad vanuit hun eigen bewustzijn betekenis gegeven.

De meesters van de Universiteit van Christus kunnen zich wel afstemmen op wat er in het gevoel van Judas omging toen hij zijn bewuste kus aan Jezus gaf en hiermee de soldaten liet zien wie ze zochten. Op dat moment wilde Judas de Messias aansporen om te tonen wat Hij kon. Judas verwachtte dat Christus de soldaten met zijn krachten zou neerslaan, zodat de wereld eindelijk zijn grootsheid zou zien.

Judas had een grenzeloos vertrouwen in de Messias. Hij kende de schrift als geen ander, en voelde dat Christus de langverwachte Messias was van wie de komst door Mozes en de profeten was voorspeld. Hij beschouwde Christus als de zoon van God en was overtuigd dat de miezerige soldaten niet tegen de goddelijke krachten waren opgewassen.

Judas was eisend tegenover Christus en wilde hem aansporen om tot krachtdadig handelen over te gaan, zodat de mensheid zijn goddelijke afkomst zou leren kennen. Hij bemoeide zich met de wijze waarop Christus zijn weg ging, hij wilde die weg een andere wending geven.

En op dat beslissende moment voelde Judas een hevige spanning in zichzelf. Hij was trots op Christus en had hem innig lief. Maar als de Messias nu eens anders zou handelen en de dingen een verkeerde loop zouden nemen? Dat kon niet, want Christus zou eindelijk bewijzen wie Hij was!

Christus bleef zichzelf

Christus wist wat Judas wilde, maar Hij bleef zichzelf en bliksemde de soldaten niet neer, maar liet zich als een lam wegvoeren. Hij zette geen geweld tegenover geweld, en overheerste geen andere mensen. Hiermee gaf Hij Judas een levensles.

Ook bij de gebeurtenissen die daarop volgden bleef Christus op dezelfde wijze handelen. Het artikel ‘Gethsemane en Golgotha’ beschrijft welke gees-

telijke waarde Christus met zijn geweldloosheid vertolkte. Hij bleef al het leven liefhebben en vormde geen één negatieve gedachte.

Wedergeboren

Judas kende geen rustig uur meer en pleegde zelfmoord. Na verloop van tijd werd hij opnieuw op aarde geboren. Tijdens zijn nieuwe leven lag in hem het verlangen om te studeren en alles van het geloof te weten. Hij maakte een diepgaande studie van zowel het joodse als het katholieke geloof. Hij schopte het tot rabbi in de joodse raad en was een van de geleerdste onder hen.

Uiteindelijk kwam hij zover dat hij bewust voelde dat Christus de Messias was. Daarna probeerde hij zijn mede-rabbijnen te overtuigen dat ze niet langer naar de Messias hoefden uit te zien omdat Hij al in de persoon van Christus tot hen was gekomen. Maar die wilden hier niet van horen en stootten hem uit de raad.

Judas reisde vervolgens naar Jeruzalem, waar hij zich al van kindsbeen af toe aangetrokken voelde. Toen hij deze stad betrad, voelde hij zich als herboren en trappelde als een blij kind. Schreiend kuste hij de aarde, waarover de Messias ooit liep. Hier kwam hij tot diep nadenken.

Hij zwierf rond en leed honger en ellende, maar dat deerde hem niet. Hij wilde boeten, al wist hij niet waarvoor. In hem woedde een hevige strijd en hij wilde het wel uitschreeuwen dat men de Messias moest aanvaarden, maar kwam slechts tot prevelen.

Waar eens het kruis van Christus stond, groef hij met zijn blote handen een diepe kuil en ging erin zitten. Zijn vorige leven voelde hij in zijn innerlijk als een andere persoonlijkheid naar boven komen, maar hij durfde die niet helemaal toe te laten omdat die dan zijn bewustzijn overheerste en een branderige pijn met zich meebracht. Dit maakte hem verward waardoor hij niet goed meer kon denken.

Hij smeekte God het vreselijke, dat zijn innerlijk teisterde, uit hem weg te nemen. Soms dwaalde hij door de straten van Jeruzalem, in zichzelf pratend en hoofdschuddend. Plots had hij een flits van zijn vorige leven, waarin hij zichzelf door Jeruzalem zag wandelen naast een figuur, die zo hemels en goddelijk was, dat het alleen de Messias kon zijn. In extase zonk hij neer en prevelde de naam van de Messias.

Toen hij wakker werd door de geïnteresseerde voorbijgangers, vluchtte hij weer naar Gethsemane. Daar vond men hem dood terug, met zijn hoofd op de aarde, alsof hij nog in zijn laatste ogenblikken het antwoord had willen horen op zijn beklemmende vragen. Verschillende keren had hij gevoeld dat hij Judas geweest was, maar dat heeft hij niet kunnen aanvaarden, het was te

ongelooflijk voor hem.

Een innerlijke brand

Ook in zijn volgende leven klom hij op tot de joodse raad en werd hij verstoten om zijn overtuiging dat Christus de Messias was. Hij trok weer naar Jeruzalem en beklom dadelijk de Calvarieberg om te mediteren. Maar toen kreeg hij opeens een hevige schok, omdat hij onverwachts in zijn vorige levens afdaalde. De schrik was zo hevig dat hij door een beroerte stierf.

In zijn volgende levens bleef het vuur in hem branden. Dikwijls werd hij verbannen door de joodse raad voor zijn afwijkende mening. Jeruzalem had een magische aantrekkingskracht. Men vond hem meestal terug in Gethsemane en op Golgotha. Tot in zijn laatste leven brandde er één vraag op zijn lippen: ben ik Judas geweest?

Ook in het hiernamaals

Als hij na zijn laatste leven in het hiernamaals wakker wordt, treden gestalten op hem toe die hij meent te herkennen. Petrus, Johannes, Andreas, Jakobus en andere apostelen verwelkomen hem in de eerste lichtsfeer. Ze laten hem zijn levens op aarde zien, waardoor hij zijn vragen en spanningen begrijpt die hem toen drukten.

Toch is hij ook nu nog niet vrij van die brand in hem. Hij keert als astrale persoonlijkheid vanuit het hiernamaals naar Golgotha terug. Daar blijft hij verlangen dat Christus naar hem komt en zijn daad vergeeft. Maar Christus komt niet en Judas zinkt weg in een gevoel van wanhoop. De gedachten aan de eeuwige verdoemenis laten hem niet los. Hij vraagt zich af of zijn daad te groot was om ooit vergiffenis te kunnen ontvangen.

Wanneer hij zijn vorige levens op aarde nagaat en daarbij geen verlangens in zich laat opkomen, ervaart hij vrede en geluk in hem. Maar zodra hij zich laat drijven door zijn dwingende begeerte om vergeving, stijgt de onrust en voelt hij dat hij weer achteruit gaat. Hij eist dan weer, en heeft het leven hem niet te verstaan gegeven dat hij niets te eisen heeft?

Aanvaarding

Om verder te komen smoort hij iedere gedachte die in zijn innerlijk opkomt en hem dwingen wil om vergeving te verlangen. Hij voelt dat hij pas meester over zichzelf zal worden, als er geen eisende gevoelens meer in hem zijn. Met die nieuwe geesteshouding volgt hij opnieuw hoe het hele drama

zich op Golgotha heeft afgespeeld, inclusief zijn eigen rol daarin.

Hij denkt er nu rustig over na en begrijpt hoe alles heeft kunnen gebeuren. Zo komt er warmte en geluk in hem. En als het laatste gevoel van eisen in hem gestorven is, breekt er een gouden licht door op Golgotha. Judas kijkt omhoog en ziet het gelaat van zijn Goddelijke Meester.

Judas vraagt om vergeving, maar nu in volle overgave, zonder nog te eisen. Christus omstraalt hem met zijn gouden licht en bevestigt dat Judas nu alles achter zich kan laten, omdat hij zichzelf heeft leren kennen. In Judas zingt het van geluk omdat hij zich vrij voelt van elke lagere gedachte. Hij heeft nu afstemming op de derde sfeer van licht en is bezig om voor de mensheid grote dingen tot stand te brengen.

Pilatus

Pilatus verzinnebeeldt de persoonlijkheid die uit twijfel, gemakzucht of angst verzaakt om daadwerkelijk al het leven lief te hebben.

Hij waste zijn handen in onschuld

Christus werd voor Pilatus gebracht, die toen het hoogste maatschappelijke gezag in Jeruzalem vertegenwoordigde. Pilatus moest oordelen of Christus overgeleverd kon worden aan het Joodse gezag, dat hem wilde berechten voor vermeende zonden.

Pilatus constateerde geen misdaad waarvoor Jezus moest terechtstaan. Hij waste echter zijn handen in onschuld, omdat hij zich niet wilde bemoeien met deze netelige kwestie. Hij onttrok zich aan het eigenlijke oordeel, om zo zijn maatschappelijke positie niet in gevaar te brengen. Hierdoor verzaakte hij zijn mogelijkheid om een halt toe te roepen aan het lagere in de mens, dat de hogere liefde van Christus wilde ombrengen.

Zijn reïncarnaties

De meesters van de Universiteit van Christus hebben de volgende reïncarnaties van Pilatus gevolgd, om te zien wat zijn handelen in Jeruzalem voor de ontwikkeling van zijn gevoelsleven veroorzaakte. Ze zagen dat Pilatus in zijn volgende levens heel geïnteresseerd was in de blijde boodschap van Christus en zich ging inzetten om die te verspreiden.

Leven na leven diende hij het christendom en sprak hij over Pilatus en het gebeuren in Jeruzalem, zonder zijn rol daarin te kennen. Eeuwenlang werd hij voortgedreven door de innerlijke drang om te werken voor Christus, zonder te weten waar die stuwing vandaan kwam. Zo werd hij bijvoorbeeld als bisschop tijdens de Tweede Wereldoorlog vervolgd voor zijn geloof. Zijn ziel was stuwende om zijn toenmalige handelen te corrigeren en voortaan te doen wat hij diep voelde dat hij in Jeruzalem had moeten doen.

De twijfel

Meester Zelanus volgt in zijn lezingen welke gevoelens Pilatus tot zijn handelen in Jeruzalem brachten. Pilatus zelf kon geen schuld in Christus ontdekken, maar toch gebruikte hij zijn maatschappelijke gezag niet om Christus te verdedigen tegen het lagere geweld dat hem wilde kruisigen. Hij wilde

geen onvrede van dat lagere geweld naar zichzelf toetrekken, en waste zijn handen in onschuld om zich te beschermen.

Meester Zelanus ziet in het Pilatusbewustzijn een diepe afgrond die 'twijfel' genoemd kan worden. Het twijfelen om de waarheid te vertegenwoordigen wanneer het daarbij behorende gedrag kan leiden tot negatieve gevolgen voor het eigen stoffelijke leven. Allen die iets hebben gedaan voor de geestelijke bewustwording van de mensheid, hebben het gevecht met deze twijfel moeten leveren. Socrates, Plato, Aristoteles, Pythagoras en vele anderen wisten dat diegenen die hen niet begrepen, hun aardse leven konden vernietigen. Maar ze lieten zich niet tegenhouden door de twijfel die elke bezieling smoort en hogere gedachten ondermijnt.

Ook de apostel Petrus heeft deze keuze moeten maken, toen men hem vroeg of hij tot de leerlingen van Christus behoorde. Hij hoorde de haan kraaien toen hij tot driemaal toe de waarheid verloochend had om zijn hachje te redden. Later vond hij de kracht om te getuigen voor de universele liefde en hiervoor in die tijd een gewelddadige dood te ondergaan.

Meester Zelanus trekt dit door naar het dagelijkse handelen in de maatschappij. Telkens als men de verantwoordelijkheid van een handeling onterecht naar een ander afschuift, wordt het hogere gevoel gekelderd. Indien men zich uit gemakzucht laat dragen door de maatschappij, kan de eigen werkzaamheid niet groeien. Als we niet werken voor het geheel, kunnen we niet voelen dat we met al het leven verbonden zijn.

Onze Albron

Wanneer we ons door de twijfel laten leiden, zal de maatschappij ons hierop niet afrekenen. Maar wat doet de twijfel met onszelf? In eerste instantie kan de twijfel signaleren dat we voor afbrekende gevoelens, gedachten of handelingen staan. Hierdoor kunnen we ons bewust worden dat we voor een keuze staan.

De tientallen artikelen over 'onze kosmische ziel' beschrijven hoe ons leven gestuwd wordt door de Albron in ons. Die stuwt ons tot reïncarneren en tot de verruiming van onze persoonlijkheid. Wanneer we onze handelingen afstemmen op die innerlijke bezieling, dan krijgen we steeds hogere gevoelens en gedachten.

De sleutel tot onze geestelijke groei is hoe we omgaan met de Pilatus in onszelf. Elke seconde kunnen we onze persoonlijkheid verruimen door ons handelen af te stemmen op de gevoelens van waarheid, rechtvaardigheid, harmonie en universele liefde. Dan gaat onze Albron sterker stromen, omdat die gevoelens de kern van onze ziel vertolken. Dan krijgen we meer kracht

en vitaliteit omdat we de basiskrachten van onze ziel in harmonie met al het leven laten werken. Die basiskrachten van de Albron hebben planeten en zonnen geschapen, ze zijn onuitputbaar.

Maar die planeten en zonnen zouden niet tot stand gekomen zijn, wanneer er twijfel in het spel was geweest. Twijfel in het scheppingsproces geeft afbraak, duisternis, vernietiging. Het niet inzetten van de hogere krachten in onszelf leidt tot stilstand en achteruitgang. Na Pilatus kwam Caiphas, en vernietigden de lagere gevoelens de hogere liefde op aarde.

Christus bracht de universele liefde. Het verwerven van die hogere liefde vraagt het krachtdadig halt toeroepen aan de eigenliefde van de Pilatus in onszelf. Dit kan niet door een eenmalige keuze, maar slechts door miljoenen malen te kiezen voor de universele liefde die meer inzet vraagt, maar waardoor er nieuwe en hogere krachten in onze Albron geactiveerd worden. En zo bereiken we uiteindelijk de geestelijke gevoelsgraad, waarin geen minuscuul twijfeltje ons nog weerhoudt om elk ogenblik al het leven lief te hebben.

Caiphas - artikel

Caiphas vermoordde Christus en elk gevaar voor zijn eigen macht en geloofsdogma, van Jeruzalem tot in de Tweede Wereldoorlog.

De hogepriester die Christus liet kruisigen

Pilatus leverde Christus uit aan Caiphas en de andere hogepriesters die aan het hoofd van het Joodse volk stonden. Caiphas aanvaardde niet dat Christus de Messias was en liet hem zo snel mogelijk aan het kruis nagelen. Hij voelde er niets voor om zijn machtige positie in gevaar te laten brengen door een rabbi die wonderen zou verrichten.

Caiphas zei: 'Dood hem, Hij mismaakt de Heer.' Om zijn gezag als hogepriester van het oude geloof veilig te stellen, moest hij ervoor zorgen dat Christus niet meer volgelingen zou krijgen. Caiphas verdedigde zijn geloof, zijn bezit, zijn aanzien en zijn macht over de gelovigen.

Reïncarnaties van Caiphas

De machtswellust van Caiphas eindigde niet met zijn dood. In zijn volgende levens veranderde zijn innerlijk weinig. De meesters van de Universiteit van Christus beschreven de reïncarnaties van Caiphas om later zijn gedrag als Hitler te verklaren.

In zijn volgende levens onderging Caiphas dezelfde verschijnselen als Judas en Pilatus: de gebeurtenissen in Jeruzalem hadden een enorme impact op zijn gevoelsleven. Hij begreep de gevoelens van wroeging, twijfel en haat niet die in hem leefden. Hij voelde dat hij iets met Golgotha te maken had, maar wat?

In zijn eerstvolgende leven werd Caiphas opnieuw priester. Hij trok naar Jeruzalem, dat een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefende. Toen hij door de straten van Jeruzalem zwierf, voelde hij zich als een uitgehongerde wolf die al het leven haatte. Hij was angstig voor de beelden en gedachten die in zijn innerlijk naar boven kwamen en die betrekking hadden op de gebeurtenissen die zich in deze stad hadden voltrokken.

In zijn daaropvolgende levens zocht hij naar alles wat de schrift vertelt over de gebeurtenissen op Golgotha. Dikwijls ging hij naar Jeruzalem en beklom er de Calvarieberg. Steeds was hij aan het zoeken en aan het vragen, maar toch leerde hij niets nieuws in deze levens, omdat zijn innerlijke leven bleef overheersen. De eeuwen vlogen voorbij, maar hij beleefde niets van de stof-

felijke en geestelijke evolutie van de mensheid.

Er brandde wroeging in zijn innerlijk, en hij hoorde een stem steeds luider roepen: Christus was de Messias! Hij vervloekte die woorden, maar kon er zich niet van bevrijden. Geregeld maakte hij gewelddadig een einde aan zijn aardse leven, maar ook dat bevrijdde hem niet van zijn moordende gevoelens.

Aards gesproken behoorde hij tijdens deze levens meestal tot het Joodse volk, waarmee zijn gevoelsleven verbonden bleef. Vaak was hij rabbi of koopman. Hij kreeg een afkeer tegen gesjacher, gewoeker, liegen en bedriegen. Soms ging hij daar fel tegen tekeer, en dan deed hij een merkwaardige ondervinding op. Hoe meer hij de afbraak van het levenspeil hekelde, hoe minder hij zijn eigen innerlijke pijn en wroeging voelde. Hij onderzocht deze gevoelens, maar raakte er niet over uitgedacht.

De corrigerende ziel

Uiteraard kon hij dit verschijnsel niet begrijpen, omdat hij als persoonlijkheid de werking van zijn ziel niet kende. Hij wist niet dat zijn ziel in essentie harmonisch is en hem stuwt om zijn gedrag als Caiphas in Jeruzalem te corrigeren. Hij had geen begrip van de werking van karma en 'oorzaak en gevolg'.

Op het moment dat hij zich tijdelijk onttrok aan leugen en bedrog, voelde hij zijn wroeging minder sterk. Dit gaf hem op dat ogenblik een beetje rust, en daardoor ging hij steeds meer tekeer tegen sjacheren en bedriegen. Maar hij bleef al het leven haten, en zijn gevoelsleven bleef ook in al zijn volgende levens afgestemd op het 'land van haat en hartstocht en geweld'. Meer en meer ging hij het gedrag bij anderen haten dat hij vroeger zelf vertoonde, en waarover hij onbewust wroeging voelde. Dat gedrag verbond hij aan het Joodse volk waartoe hij zich als persoonlijkheid rekende.

Hitler en zijn soort

Het artikel 'Hitler' beschrijft hoe de persoonlijkheid van Caiphas zich uitleefde in zijn reïncarnatie in de twintigste eeuw. Als Hitler zette hij niet alleen de machtswellust van Caiphas in Jeruzalem voort, maar ook zijn opgebouwde haat tegen het Joodse volk. Als Hitler gaf hij zijn ziel geen kans om het karma te corrigeren, maar creëerde integendeel onnoemelijk veel nieuw karma.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog bundelde hij zijn krachten opnieuw met enkele andere persoonlijkheden die ook op vernietiging ingesteld stonden. Zijn zoon in Jeruzalem die hem hielp om Christus te kruisigen, was in de

twintigste eeuw zijn duivelse propagandist: Goebbels. En de man die zijn lans ophief naar Christus aan het kruis had ook een nieuwe naam gekregen: Himmler. Soort zoekt soort.

De Caiphas als karaktereigenschap

De intellectuele hoogmoed en het dogmatische geloof lieten het angstig donker worden op Golgotha. Toen waren het Caiphas en de zijnen, later werden het Hitler en zijn soort. Maar het zijn niet alleen hun duistere gedachten die Christus hebben vermoord en de universele liefde aan het kruis nagelen. Alle duistere gedachten van alle mensen zijn hiervoor verantwoordelijk, omdat ze samen een duistere sfeer voeden.

Meester Zelanus analyseert in zijn lezingen de Caiphas als karaktereigenschap. Wat hebben wij nog als Caiphaseigenschappen in onszelf? Caiphas staat hierbij voor het oude dat het nieuwe niet wil toelaten. Dat kan bijvoorbeeld een geloof zijn dat tot starre dogma's is vervallen, en geen nieuwe bezieling meer krijgt om ons een hogere bewustwording te geven. Of dat kan een positie in de maatschappij zijn, die verdedigd wordt omwille van het bijbehorende geld of aanzien, waardoor iemand een nieuwe uitvinding of bewustwording tegenhoudt. En het kan vorm krijgen in het gelijk willen hebben wanneer men voelt dat men geen gelijk heeft.

We staan voor die Caiphas in allerlei vormen door de hele maatschappij heen. Meester Zelanus benadrukt het belang om niet met die handelingen mee te doen, zodat we de Caiphaseigenschappen in ons innerlijk niet voeden. We hoeven een Caiphaseigenschap niet eens droog brood te verschaffen. Het helpt eerder om deze achter tralies te zetten en een stille dood te laten sterven. Indien we dan in de plaats van dat Caiphasbewustzijn onszelf naar de universele liefde stuwen, kan het Christusbewustzijn in ons ontwaken.

Gethsemane en Golgotha

Op Golgotha bleef Christus alle mensen liefhebben en onvoorwaardelijk aanvaarden, ondanks het geweld van de wereld dat hem wilde vernietigen.

Gethsemane

Christus mediteerde in Gethsemane, een tuin aan de voet van de Olijfberg ten oosten van Jeruzalem. Hij wist wat hem te wachten stond en Hij wilde zich innerlijk voorbereiden op Golgotha, de laatste fase van zijn aardse leven. In Gethsemane maakte Hij zich klaar om zijn Albewustzijn te vertegenwoordigen op het moment dat het geweld van de wereld op hem zou afstormen. Te midden van die afbraak moest Hij precies datgene kunnen doen en zeggen wat zijn boodschap van liefde kracht kon geven voor de mensheid.

Hij voelde dat Hij dit kon bereiken door de mensen die naar hem toe gingen komen, in alles te aanvaarden en op te vangen in liefde. Die innerlijke houding had hij zich eigen gemaakt tijdens zijn kosmische evolutie, door het liefde geven aan al het leven steeds meer te voeden en in praktijk te brengen. Hierdoor konden die houding en die universele liefde hem leiden in alles wat hem tegemoet kwam. Hij was immers in alles waarachtig geworden, wanneer Hij tot de mens sprak en hulp bood waar mogelijk.

In Gethsemane maakte Hij ook zijn apostelen van hun rol bewust. Die vielen immers nog in slaap, omdat hun hogere en dienende gevoelens niet paraat stonden om met hem te waken in deze cruciale uren. Zouden zij bestand zijn tegen de lagere gevoelens en gedragingen die hun leven gingen beproeven, of gingen zij aanstonds hun eigen harmonie verliezen door mee te doen met de ruwheid van de wereld?

Meester Zelanus verklaart in zijn lezingen wat Gethsemane kan betekenen voor wie de weg van Christus wil volgen. Gethsemane is de voorbereiding op de taak die men in het leven wil opnemen. Hiervoor is het nodig om een stilte in het innerlijk te creëren, een rustige plek om te mediteren. Een ruimte waarin alle gevoelens en gedachten afgewogen kunnen worden ten opzichte van de universele liefde. Wanneer alle luie en afbrekende gevoelens en gedachten uit het innerlijk verbannen worden, kunnen die de mens niet meer bespringen als het eropaan komt.

Golgotha

Golgotha is de plaats waar Christus gekruisigd werd. Hij liet zich gewil-

lig aan het kruis slaan, nadat hij dat zware kruis de berg op had gesleept. De apostelen begrepen op dat moment niet waarom hun leraar geen enkele tegenstand bood. Meester Zelanus zegt dat ze stikten in de willoosheid van Christus en dat ze toen twijfelden of Hij de Messias wel was, omdat Hij zich liet vermoorden als een misdadiger.

In zijn lezingen analyseert meester Zelanus de reden waarom Christus deze kruisiging aanvaardde. Christus wist dat zijn handelen over de hele wereld bekend zou worden en als voorbeeld voor de mensheid zou dienen. Maar om welk handelen gaat het dan, om de geweldloosheid die de apostelen als willoos zagen?

De Alliefde

Meester Zelanus brengt naar voren dat het juist heel veel wil kost om zich op die wijze te laten slaan en niets terug te doen. Christus had zich met één gedachte uit die situatie kunnen bevrijden, Hij hoefde daar niet eens zijn handen voor te gebruiken. Als Hij maar even zijn machtige concentratie had ingesteld, waren al zijn belagers van de aardbodem weggeveegd. Maar wat had Hij dan bereikt?

Meester Zelanus verklaart dat Hij dan zijn Alliefde had verloren. Christus was tot in het Al gekomen door elk leven lief te hebben, niet door het te verwensen en weg te denken. De universele liefde gaat niet alleen uit naar de eigen geliefden maar naar alle mensen, ook de zogenaamde tegenstanders en vijanden. Christus kende geen tegenstanders, Hij zag alleen het leven van de Alziel dat wij 'mensen' genoemd hebben. Christus had ook Pilatus, Caiphas en zijn beulen lief. Hij verstoffelijkte niet één negatieve gedachte over hen.

Kosmische openheid

Hierdoor gaf Hij aan wat de universele liefde inhoudt. Dat is in de eerste plaats een onvoorwaardelijk aanvaarden van alles wat een ander doet. Die totale aanvaarding is ook een volledige openheid, het openhouden van de verbinding met de ander, het klaarstaan om die ander op te vangen in alles wat die doet, denkt en voelt.

Christus had die openheid vroeger al opgebouwd tijdens zijn eigen evolutie als kosmische ziel. Hij had eerst een gevoelsverbinding verworven waardoor Hij rechtstreeks de innerlijke wereld van alle mensen kon voelen. Daarna was die gevoelsverbinding met het leven nog ruimer geworden, en voelde Hij het leven van dier, natuur en Moeder Aarde. En tenslotte had Hij de kosmische gevoelsverbinding met al het leven in het heelal kunnen openen.

Indien Hij zich op Golgotha maar even had afgesloten voor zijn beulen, dan had Hij zijn kosmische openheid vernietigd. Christus bleef openstaan voor alle mensen, en daardoor had Hij tijdens zijn kruisdood te lijden, maar niet door de kruisiging van zijn lichaam. Wel omdat Hij voelde wat het zijn belagers bracht. Dat deed hem pijn, want Hij wist dat die zichzelf hierdoor in een sfeer van geweld plaatsten.

Christus kende die sfeer, het land van haat en hartstocht en geweld in het hiernamaals, Hij wist waar al deze mensen zich door hun handelingen op afstemden. Hij wist dat zijn beulen zichzelf sloegen en dat ze later in dit geweld zouden wegzinken. Wanneer ook zij eens aan hun tocht naar de lichtsferen gaan beginnen, moeten zij al dit geweld terugnemen en zullen ze zich onvoorstelbaar berouwen dat ze zich ooit aan de Messias hebben vergrepen. Het zal hun vele eeuwen lijden kosten om zich van die wroeging te bevrijden.

Harmonisch blijven

Christus wist dat ze hem niet konden slaan, want Hij was innerlijk niet te bereiken, Hij bleef zichzelf, Hij bleef liefde. Maar Hij kon hen niet uitleggen hoe zij door een hard woord of een vernietigende gedachte hun eigen ziel belastten. Hij kon deze mensen niet leren dat hun ziel van nature harmonisch is en dat zij alleen verder kwamen in hun kosmische evolutie als zij de harmonie van hun ziel gingen beleven door hun gevoelens en handelingen te laten leiden door de universele liefde.

Christus wist dat Hij deze mensen niet door woorden kon bereiken, daarom zei Hij niets, en liet zich kruisigen. Maar Hij wist tevens dat zijn astrale leerlingen, de meesters van de Universiteit van Christus, ooit aan de wereld zouden kunnen uitleggen waarom Hij zich had laten kruisigen. Hij wist ook dat daar nog tweeduizend jaar overheen zou gaan. Zijn apostelen konden destijds nog geen verklaring op zielsniveau begrijpen, zij waren nog te beperkt door het toenmalige begripsniveau van de wereld.

Het Allicht

De meesters konden in de twintigste eeuw via Jozef Rulof doorgeven dat de weg van Christus de weg van alle zielen in de ruimte is. Elke ziel zal ooit tot het volledige aanvaarden komen en zo de universele liefde bereiken. Nadat elke afbrekende gedachte is gekruisigd en al het innerlijke geweld is gestorven, zal elke ziel de Alliefde beginnen te voelen die in de kern van al het leven is ingebouwd en alleen door het daadwerkelijk liefhebben tot werking komt en uitstralend licht wordt.

Dan ontwaakt de Christus in het gevoelsleven, omdat het eigen Golgotha tot in de diepte aanvaard en beleefd wordt. Zo begint voor elke ziel die al het duistere voelen en denken achter zich laat, de voelende verbinding met al het leven in de kosmos. Dan wordt de persoonlijkheid zacht, welwillend, dragend, behulpzaam, hartelijk, open en universeel liefdevol. Voor die ziel wordt het nooit meer duister op aarde of in het hiernamaals, omdat het Allicht voor immer haar verdere wegen verlicht.

Apostelen

De apostelen waren voor hun taak uit het hiernamaals op aarde gereïncarneerd, maar hun denken was beperkt door hun gevoelsgraad en de tijdsgeest.

Geboren voor hun taak

De apostelen waren geen toevallige voorbijgangers en tijdsgenoten van Jezus Christus. Zij werden 'wedergeboren voor hun taak'. In het hiernamaals hadden ze zich al voorbereid op het apostelschap, zodat zij de zwaarte daarvan op aarde zouden kunnen dragen.

Voordat zij reïncarneerden leefden zij in het schemerland, de geestelijke wereld die grenst aan de eerste lichtsfeer. Net als Mozes en de profeten waren zij bezield om aan de wereld de waarheid te brengen dat er leven na de dood is. Eenmaal op aarde voelden zij die geestelijke werkelijkheid omdat ze die zelf al beleefd hadden.

Bewustwording

Ook de vrouwen van de apostelen waren op hun taak berekend. Toen hun mannen hun gezinnen verlieten om Christus te volgen, namen zij de zorg voor de kinderen alleen op hun schouders. De apostelen stuurden geregeld een bericht naar hun vrouwen, waarin ze de universele liefde van hun leraar beschreven. Omdat de vrouwen het belang van de boodschap van Christus voor de mensheid voelden, bracht het apostelschap van hun mannen geen disharmonie in hun gezinnen.

Het gevoelsleven van de apostelen was nog niet afgestemd op de lichtsferen, daarom moest Christus hen nog leren dat ze met geweld geen universele liefde konden beleven. Toen Petrus zijn zwaard gebruikte, zei Christus: 'Petrus, Petrus, waar Ik al de jaren voor heb gewerkt, sla je in één slag aan stukken en brokken.'

Toen de apostelen met Christus in Jeruzalem aankwamen, begonnen ze te voelen dat er onweerswolken op komst waren. Petrus werd bang dat hun meester iets ging overkomen. Johannes legde de anderen uit dat ze zich niet moesten bemoeien met de weg van de Messias, maar dat ze zichzelf moesten voorbereiden op hun rol in het grote gebeuren.

Die rol konden ze alleen vervullen door hun eigen gevoelskrachten en door wat ze begrepen van wat hun leraar zei. Ze behoorden tot de enkele mensen op aarde die hier al over durfden te denken, omdat ze voor die taak geboren

waren. Maar ze kenden hun kosmische ziel nog niet, Christus kon hen alleen uitleggen wat in die tijd begrepen kon worden.

Twijfel en verloochening

Christus richtte zich tot verschillende graden van denken en voelen, omdat zijn universele boodschap voor alle tijden was bedoeld. Daarom aanvaardde Hij alle apostelen, elk met hun eigen karakter. Zoals het artikel 'Judas' beschrijft, had die apostel nog eisende karaktereigenschappen. En Petrus bijvoorbeeld verloochende Christus, ondanks de jaren dat hij naast de Messias had mogen lopen. Hij had toen nog niet de bezieling van de christenen die later voor hun geloof de leeuwenkuil ingingen.

Christus had Petrus nochtans gewaarschuwd dat hij zijn leraar driemaal zou verloochenen voordat de haan ging kraaien. Toen men Petrus vroeg of hij bij Christus hoorde, beweerde Petrus herhaaldelijk dat hij die man nooit gekend had en met hem niets te maken had. Maar niet alleen Petrus was door de twijfel bevangen.

Alle apostelen twijfelden toen Christus aan het kruis hing. Ze konden op dat moment niet geloven dat Hij de Messias was. Ze dachten dat Hij maar een doodgewone rabbi was, die zich voor Christus en God had uitgegeven, want toen het eropaan kwam, liet Hij zich kruisigen als een grote stakker zonder zich te verdedigen.

Later begreep Petrus dat hij Christus niet kon verloochenen omdat de Messias onaantastbaar was. Petrus voelde toen dat hij de waarheid had verloochend die Christus vertolkte. Hij had angst om gefolterd en vermoord te worden als hij uitkwam voor de waarheid. De haan kraaide alleen voor het deel in hem dat twijfelde en de foltering wilde voorkomen. De haan kraaide niet voor zijn hele persoonlijkheid, want Petrus had ook sterke karaktertrekken.

Na deze verloochening vloog Petrus in razende wanhoop door Jeruzalem. Hij voelde zich gekraakt naar lichaam en ziel en ging voelen hoe hij die verloochening had kunnen voorkomen. Voordien had hij alle onware gedachten en gevoelens uit zijn persoonlijkheid moeten bannen. Indien hij waarheid was geworden zoals zijn grote voorbeeld, dan had de leugen hem op dat kritieke ogenblik niet meer te pakken kunnen nemen.

Geestelijke gaven

Daar zaten ze na de kruisiging dan, de apostelen. Jarenlang hadden ze wijsheid van hun leraar gekregen. Maar nu was hun rabbi op schandelijke

wijze gedood en stonden ze voor zichzelf. Wat hadden ze zich van deze wijsheid zelf eigen gemaakt? Wat was hun eigen innerlijk bezit geworden, vanwaaruit ze nu moesten handelen?

Ze zaten bijeen en wachtten op bezieling, ze hadden niet de kracht om vanuit zichzelf tot het verkondigen van de blijde boodschap te komen. Christus kende hun toestand en kwam terug uit het hiernamaals om zich aan hen te laten zien, Hij wandelde tot hun grote verbazing met zijn geestelijke lichaam zo door een muur heen.

En ook nadat Hij naar het Al was teruggekeerd, bleef Hij hen helpen, Hij stuurde de Heilige Geest. Dat dit eigenlijk de meesters van de Universiteit van Christus waren, konden de apostelen nog niet begrijpen. Zij dachten dat het Christus was die hen aan wonderen hielp.

De meesters ontwikkelden bij hen geestelijke gaven, voor zover de apostelen dit konden verwerken. Toen de apostelen bijeenwaren en besluiten moesten nemen, hoorden ze zelfs fysieke stemmen. De meesters lieten de directestem horen waarbij ze hun geestelijke stemgeluid halfstoffelijk verdichtten zodat dit door de stoffelijke oren van de apostelen gehoord kon worden. In het artikel 'directe-stemapparaat' wordt op dit verschijnsel dieper ingegaan.

Hierdoor hoefden de apostelen niet meer te twijfelen, ze hoorden hun geestelijke leiding. Door dit bezielende woord konden zij hun leven voor hun meester inzetten. Vanaf dat moment bleef Petrus zijn eigen waarheid vasthouden. Later liet hij zich door zijn vervolgers afslachten, en was hij blij dat hij zijn twijfel had overwonnen.

De apostelen droegen nu de boodschap van Christus uit in woord en daad. Ze beleefden hierbij helderziendheid en helderhorendheid. Maar ze konden nog geen 'verklaring op zielsniveau' geven, omdat zijzelf en de mensheid in die tijd zo diep nog niet konden denken.

Terug in het hiernamaals

Ook toen de apostelen in het hiernamaals aankwamen, hadden ze nog geen begrip van de reïncarnaties van onze kosmische ziel. Petrus vroeg aan Christus of Hij hem een nieuw lichaam kon geven om dan ditmaal meteen vanaf het begin zonder twijfel en met meer bezieling te kunnen getuigen van het woord van Christus. De meesters maakten hem en de andere apostelen duidelijk dat dit geen zin had, omdat de mensheid nog niet voor meer wijsheid te bereiken was.

Christus liet hun zien wat Hij de wereld had kunnen geven, als die verder ontwikkeld zou zijn geweest en hem had laten leven. Dan had Hij over God als Moeder gesproken, over Alziel en Albron, maan, zon en kosmische le-

vensgraden. Maar Hij wist dat dit eerst na tweeduizend jaar in de Eeuw van Christus mogelijk zou worden.

Toen begrepen de apostelen dat ze van het kosmische bewustzijn van Christus op aarde nog niet veel hadden leren kennen. Ze vatten hun eigen geestelijke studie aan door het verleden van hun kosmische ziel en de mensheid te volgen. De meesters toonden hun tijdperk na tijdperk en eerst toen zei Petrus tegen Johannes: 'Je ziet het, Johannes, toen ik op aarde leefde, keek ik in de ogen van God, maar begreep hem niet. Zon en Maan vertegenwoordigen deze wetten. Kom, wij moeten verdergaan en ons de wetten van God eigen maken.'

Kerkelijke vertelsels

Eeuwig vuur in de hel, laatste oordeel, zonde, vergeving, biecht, maagdelijke geboorte van een zwakke Christus, Adam en Eva, e.a.

Vertelsels door kerken en Bijbelschrijvers

Hoeveel de mens op aarde kan begrijpen, wordt meestal bepaald door de tijdsgeest waarin hij leeft. Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat de meesters onder leiding van Christus hun inspiraties steeds hebben aangepast aan de ontvanger. Daarom kregen Mozes en de profeten een krachtdadige God die in staat was om de groep van Mozes te beschermen tegen vijandige stammen.

Het artikel 'Bijbelschrijvers' verklaart dat de menselijke schrijvers van de Bijbel de overgeleverde verhalen hebben vervormd tot wat zijzelf konden begrijpen. Daarnaast maakten ze er zelf verhalen bij om de almacht van God te vergroten.

Christus kon in zijn leven als Jezus zijn kosmische wijsheid niet kwijt, dus gebruikte hij een universele beeldspraak. Maar zijn apostelen en de kerken die zijn woorden en leven uitgelegd hebben, misten het onderscheid tussen de goddelijke waarheid en hun eigen aardse denken.

De kerken hebben veel goeds gedaan door God en Christus naar vele mensen op aarde te brengen. Maar door van de overgeleverde vertelsels vastgeroeste dogma's te maken, hebben ze echter ook vele mensen vastgezet in onwaarheden. In de Eeuw van Christus kunnen die onwaarheden nu ontleed worden door de boeken van de Universiteit van Christus. Zo worden de kerkelijke dogma's teruggebracht tot hun oorsprong: vertelsels 'van horen zeggen'.

Eeuwig brandend vuur in de hel

Het grootste dogma aller tijden is de leerstelling dat men eeuwig kan branden in de hel. In de boeken die via Jozef Rulof op aarde kwamen wordt naar deze leerstelling verwezen met de termen 'eeuwige verdoemdheid' en 'verdoemenis'.

De meesters hebben Mozes en de profeten aangemoedigd om geen handelingen uit te voeren die hen in disharmonie met het leven brachten. De mens van toen ging alleen stoppen met die handelingen indien hij daarvoor zwaar gestraft zou worden door een alziende God. Slechts door een indrin-

gende angst begonnen sommige mensen hun hartstochten onder controle te brengen. De meesters hadden geen andere keuze, de mens liet geen andere benadering toe.

In het begin werkte deze benadering, de volgelingen van Mozes gingen hun eigen daden kritisch bekijken en beteugelen. Zo is de eerste aanzet voor een geestelijke bewustwording gegeven. Een kleine groep mensen ging in vrede met elkaar leven, het moorden werd hierdoor binnen deze groep een halt toegeroepen.

Toen echter deze 'waarschuwing van God' werd doorverteld, begon de aandikking. Bij elke doorvertelling werd de straf van God groter gemaakt, om het vertelsel meer kracht en aanschouwelijkheid te geven. De mens maakte er een eeuwigdurend vuur bij dat de zondaar op gruwelijke wijze foltert maar niet volledig vernietigt, zodat de foltering alsmaar kan doorgaan. Meer kon de mens niet bedenken, dat was toch het ergste wat voorstelbaar was. Dat men daarbij ook gelijk God tot een afgrijselijk monster had gemaakt, werd door de fantastische vertellers niet gevoeld.

Toen Christus zijn leven als Jezus begon, was dit grootste dogma al totaal versteend en ingeslepen. Het was zo hard geworden, dat Hij dit met geen tienduizend woorden meer kon wegnemen. Hij kon alleen een tegengewicht geven door de universele liefde te introduceren. Daarom sprak Hij veelvuldig over zijn Vader van Liefde, maar zijn toehoorders konden daaruit nog niet de gevolgtrekking maken dat de God van verdoemenis niet bestond en nooit bestaan had.

Ook na zijn dood kwam hier niet de minste verbetering in. Integendeel, menig apostel en kerkelijke functionaris bliezen de vlammen van het eeuwig brandende vuur nog hoger op. De kerken vonden er hun middel in om de gelovigen onder de knoet te houden en veel geld te laten betalen om de verdoemenis te ontlopen.

Miljoenen gelovigen voelden de zwaarte toenemen. Als ze even een zwakheid toonden, kon het al te laat zijn: misschien was het al voldoende geweest voor het eeuwige hellevuur! Het ontnam de mens de moed om er het beste van te maken, om opnieuw te beginnen na een inzinking.

Vele gelovigen gingen alles van zichzelf inzetten om aan het hellevuur te ontkomen en een plaatsje in de hemel te bemachtigen, waarbij ze boven hun menselijke krachten gingen. Ze lazen dag en nacht in de Bijbel, prevelden voortdurend hun gebeden, smeekten God onafgebroken om vergiffenis en verzaakten menselijke gevoelens die behoorden bij hun gevoelsgraad. Het dreef velen tot godsdienstwaanzin, de ergste vorm van waanzin omdat de persoonlijkheid volledig kan oplossen in het niets, in een onwerkelijk dogma. Dit kan al de andere karaktereigenschappen overwoekeren en dooddrukken,

zodat men niets meer van het leven voelt.

En toen deze gelovigen dan in het hiernamaals aankwamen, waren ze hun dogma nog niet kwijt! Ook daar ontnam het hen de kracht om tot innerlijke vooruitgang te komen. Ze sloten zich bovendien af voor de meesters van het licht die hun wilden duidelijk maken dat hun geloof uit kerkelijke nonsens bestond. Ze geloofden zelfs niet dat ze op aarde gestorven waren, want hun kerk en Bijbel hadden hun niets gezegd over het werkelijke leven in deze astrale sfeer.

Het lijden van al deze mensen op aarde en in het hiernamaals raakt ook de bewoners van de lichtsferen. Zolang er mensen rondlopen met de vreselijkste god aller tijden die zondaars zwaarder straft dan enig mens op aarde zou kunnen, zijn zelfs Christus en de zijnen in het Al niet gelukkig. Hoe ijler en liefdevoller men wordt, hoe meer men aanvoelt wat de medemens drukt.

Laatste oordeel

Twee dagen na het sterven van Jezus bleek bij het openen van zijn graf zijn lichaam verdwenen te zijn. Later verscheen Hij met zijn geestelijke lichaam aan zijn apostelen. Zijn opstanding was geestelijk, maar het aardse denken heeft er een lichamelijke opstanding van gemaakt, met gebruik van het lichaam dat in het graf ligt. Volgens het dogma van het laatste oordeel zal God op de dag des oordeels alle overledenen lichamelijk uit de graven halen en een plaats in de hemel of hel toewijzen. Maar hoe moet het dan bijvoorbeeld met de oermensen en alle anderen van wie geen bot meer over is?

De artikelen 'oorzaak en gevolg' en 'karma' leggen uit dat er geen externe god is die over ons oordeelt, maar wel een interne god, die we ook 'ziel' kunnen noemen. Wanneer onze handeling niet in harmonie is met het leven, zal onze ziel die handeling corrigeren in dit of in een volgend leven. En als we naar het hiernamaals overgaan, is het onze eigen gevoelsgraad die ons naar een duistere sfeer of een lichtsfeer brengt, naarmate de graad van liefde die we bezitten.

Een zwakke Christus

Het artikel 'Jezus Christus' schetst een beeld van het leven en de boodschap van Christus. Dat is heel anders dan het kerkelijke beeld dat op basis van de Bijbel gevormd is. De schrijvers van het Nieuwe Testament hebben Christus zwak gemaakt omdat ze zijn woorden en handelen naar hun eigen aardse denken hebben geïnterpreteerd. Bovendien hebben ze Christus woorden in de mond gelegd die Hij nooit uitgesproken heeft.

Hoe kan Christus in Gethsemane gevraagd hebben om de drinkbeker aan hem te laten voorbijgaan, wanneer Hij reeds voor zijn geboorte wist hoe zijn reïncarnatie ging eindigen? Het artikel 'Universiteit van Christus' beschrijft het Albewustzijn waarmee Christus reïncarneerde. De Bijbelschrijvers kenden geen Al, ze projecteerden zichzelf in Gethsemane en schreven neer wat zijzelf normaal vonden. Zij hebben van de goddelijk bewuste een zwak mens gemaakt naar hun eigen beeld en begrip.

Zo schreven zij dat Christus aan het kruis gezegd zou hebben dat Hij zich verlaten voelde. Maar Christus had het gevoel van verlatenheid al miljoenen jaren achter zich gelaten, Hij voelde onafgebroken zijn goddelijke verbinding met al het leven. In de bronnen van het artikel 'Jezus Christus' zijn de woorden opgenomen die Hij wel uitsprak tijdens zijn kruisiging. Hij zei: 'Dát leven ben Ik. Gij zijt uit God ontstaan. Ik lijd voor u.'

Maar dat begreep de mens niet, en hij maakte ervan dat Christus heeft geleden in de plaats van alle mensen en hiermee gelijk hun zonden heeft weggenomen. De Bijbelschrijvers en kerken dachten in termen van zonden, waarvoor een zondeval, een laatste oordeel en een eeuwige verdoemenis werden bedacht. En die zonden wilde men kwijt, dus moest Christus die maar van hen overnemen en wegwassen. Wel zo gemakkelijk, dan hoefde men die zelf niet goed te maken. Eventueel nog even biechten en een paar gebeden prevelen, maar dan dachten ze wel al hun zonden ook echt voor altijd kwijt te zijn.

En zo ontstond het vertelsel: Christus is voor onze zonden gestorven, Hij gaf zijn leven om ons te bevrijden en werd het Lam Gods om God tevreden te stellen. De meesters maken echter duidelijk dat Christus zijn leven niet gegeven heeft, maar dat Hij bewust vermoord werd. Christus was veel liever blijven leven om zijn universiteit toen al op aarde te brengen, maar men heeft zijn lichaam vernietigd en hem zo het spreken ontnomen.

En van deze moordpartij wilde men bovendien nog een genade maken. Dat dode lichaam van Christus moest nu ook nog de kroon op het hoofd van zijn moordenaars zetten. Ze hebben niet alleen zijn bloed en levenskracht weggenomen, nu moest Hij ook nog voor hun zonden gestorven zijn en ze nieuw leven geven door hen alle zonden te vergeven. Het woord 'vergeven' staat echter niet in het ruimtelijke woordenboek, net zomin als 'straffen'.

Zonde

De zwaarste dogma's zijn gebaseerd op het begrip 'zonde'. De meesters zijn hier heel duidelijk over: er bestaan geen zonden, er is alleen tijdelijke disharmonie die uiteindelijk tot ontwaking leidt! De verklaring op zielsniveau is

immers heel anders dan het aardse denken in zonden. Als we ons door een handeling in disharmonie met een ander brengen, dan zijn we hierdoor ook in disharmonie met onze eigen ziel, die in wezen harmonie is. Op dat moment wordt onze ziel stuwend om die disharmonie ongedaan te maken. De artikelen 'harmonie', 'karma' en 'oorzaak en gevolg' leggen uit hoe onze ziel haar harmonie herwint.

Dat kan niet via een kerk, een biechtstoel, een sacrament, een gebed of een vergiffenis. Dat kan alleen wanneer we daadwerkelijk liefde geven waar we voordien duisternis hebben gebracht. Daarvoor moeten we nieuwe handelingen stellen, nieuwe levens beleven, opnieuw reïncarneren. Dat vraagt onze volledige inzet, tot de laatste gram aan kracht die we hebben. En dan bereiken we een geestelijke bewustwording die uiteindelijk de universele liefde voor al het leven wordt.

Omdat er geen zonden bestaan, vervallen meteen een heleboel vertelsels. Eeuwige verdoemenis heeft geen grond meer, want er zijn geen zonden waarvoor iemand gestraft kan worden. Een laatste oordeel heeft geen zonden meer om over te oordelen. Christus is niet voor onze zonden gestorven, de wereld heeft hem brutaal vermoord. Christus heeft onze zonden ook niet weggenomen, want we zullen zelf rechtzetten wat we krom geslagen hebben. Wat kan men gaan biechten, als er geen zonden bestaan? Er zijn geen Adam en Eva meer nodig om de zonde te laten ontstaan, en de appelboom en de slang kunnen hun eigen natuurlijkheid behouden. Priesters zijn niet meer nodig om onze zonden te vergeven. Maria hoeft geen onbevlekte ontvangenis te ondergaan, want er zijn geen vlekkerige zonden die tot moederschap en vaderschap leiden. Priesters en nonnen mogen weer huwen, want ze hoeven geen vleselijke zonden meer te vermijden. De kerkelijke brandstapels waren niet alleen afschuwelijk maar ook onzinnig, want er is nooit één zondaar geweest die dodelijk gestraft moest worden. Galilei had niet in die kerkelijke kerker vastgezet mogen worden, want zijn van de Bijbel afwijkende bevindingen zijn geen zonde. En de mens ... kan dan eindelijk vrij ademhalen en zonder die doodzondige last voortaan aan zijn geestelijke bewustwording werken door al het leven lief te hebben, want er zijn ook geen zonden bij hemzelf of een ander meer te zien. Hij kan nu naar zijn medemens kijken als een ziel die vrij van zonden is en als een metgezel op de kosmische reis naar het Al.

Adam en Eva

De Bijbelschrijvers wilden aantonen dat God de mens heeft geschapen, en daarom verzonnen ze het kinderlijke verhaaltje van Adam en Eva. Ze hebben

toen meteen ook het ontstaan van de zonden ingebouwd door er een sluwe slang in te laten sluipen. Aangezien hun God nog boos kon worden, kon Hij ook zijn kinderen uit zijn paradijs verstoten.

De kerken hebben dit naïef vertelseltje gebruikt om hun macht over de gelovigen te behouden, want die konden alleen via de kerk vrijkomen van de erfzonde waar de hele mensheid voortdurend mee is belast door Adam en Eva.

In het artikel 'kosmische levensgraden' worden de grote evolutiestappen van onze ziel beschreven en het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft de werkelijke eerste levens van de menselijke ziel op de eerste planeet. Toen die tot de eerste gevoelsgraad was geëvolueerd, heeft de mens zichzelf uit zijn paradijselijke harmonie verwijderd door zich uit te leven buiten het samenzijn met zijn tweelingziel. Zonden heeft de mens zich hiermee niet op de hals gehaald, dus die hoeven ook niet afgewassen te worden door een doopsel of verzoend te worden door een Messias als Lam Gods.

De heilige maagd Maria

Om Christus te laten ontsnappen aan de erfzonde heeft de kerk gestunt met verschillende vertelsels. Ze bedacht dogma's als de 'onbevlekte ontvangenis' en 'de maagdelijke geboorte', waarbij Jezus verwekt zou zijn zonder toedoen van een man. Vader Jozef mocht dus niet meedoen, de 'Heilige Geest' had dienst en 'overschaduwde' Maria. Bovendien werd Maria heilig verklaard en werd de heilige maagd 'ten hemel opgenomen'.

De basiskrachten van al het leven, moederschap en vaderschap, worden zo door de kerk opzij gezet voor leugens, die geen enkele geestelijke werkelijkheid vertolken. De meesters geven aan dat het tijd wordt dat deze katholieke onzin door de geestelijke werkelijkheid wordt weggeblazen.

Jozef en Maria hadden geslachtsgemeenschap en Jezus beleefde op volstrekt natuurlijke wijze deze conceptie en zijn geboorte zoals al het leven in de kosmos door moederschap én vaderschap gebaard en geschapen wordt. Maar voor de kerk is dit onzedelijk, te echt menselijk, en gevaarlijk omdat er zonder die dogma's wellicht nog minder mensen zich gebonden voelen door de kerkelijke vertelsels.

Trouwen met God of Christus

Er zijn mensen die door de kerkelijke vertelsels denken dat ze kunnen trouwen met God of Christus. Ze kiezen bewust voor het celibataire leven en willen geen moeder en vader worden om religieuze redenen. In feite zetten

ze hierdoor hun verdere evolutie op één kaart, namelijk op één leven. Want als ze nog meer levens op aarde nodig hebben om hun karma op te lossen, dan verwijderen ze zich van die voortgang die alleen door het moederschap gerealiseerd kan worden.

Het artikel 'vrije wil' licht toe dat de mens zijn persoonlijke vrije wil kan inzetten om bijvoorbeeld priester of non te worden. Hij kan dit levens lang volhouden, en zijn gevoel hiervoor steeds sterker opbouwen, totdat hij uiteindelijk het hoogste voor zijn bedachte heiligheid bereikt: het pausschap. Maar is dat ook in overeenstemming met de wil van zijn ziel?

Hij is dan immers het verst verwijderd van de basiskrachten van zijn eigen ziel: het moederschap en het vaderschap. De weg terug is lang en moeilijk, want elke gedachte die tegen die basiskrachten indruist, brengt de persoonlijkheid verder in de richting van het onnatuurlijke voelen en denken van het celibataire geloof dat buiten de werkelijkheid van de kosmische evolutie van onze ziel staat. Wanneer iemand nog een lichaam moet teruggeven aan een andere ziel om karma op te lossen, zal het moederschap immers nog beleefd moeten worden. Maar omdat men zich daar in voelen en denken levens lang uit heeft verwijderd, zal het ook vele levens duren voordat men weer in staat is om het gevoel 'moederschap en vaderschap' te voelen en te beleven.

Bovendien heeft men zich door al de celibataire levens in disharmonie gebracht met het totale moederschap en vaderschap van de mensheid. Andere moeders moeten hierdoor meer kinderen baren, om de evolutie van alle zielen op aarde doorgang te laten vinden. Ook die opgebouwde disharmonie met het mondiale ouderschap zal weer in harmonie gebracht moeten worden, voordat men de lichtsferen in het hiernamaals kan betreden.

Geloof

De meesters van de Universiteit van Christus zijn via Mozes begonnen om een geloof op aarde te brengen. De mens had dat nodig om te beginnen aan het beheersen van zijn hartstochten, om te stoppen met het doden van anderen. Terwijl het geloof destijds de mens een houvast gaf om op weg te gaan naar de ijlere gevoelens van zijn eigen ziel, is het geloof tegenwoordig voor heel wat mensen een belemmering geworden. De vraag is dan: hoe krijgt hun ziel hen weer van dat geloof af? Want reële geestelijke vooruitgang vindt alleen plaats door het beleven van een werkelijkheid, niet door erin te geloven.

En juist het open bevoelen en zelfstandig denken werd bepaald niet aangemoedigd door een kerk die het geloof van de mens dikwijls gebruikte om haar eigen rijkdom en macht op te bouwen. Ze verkocht eeuwenlang de hemelen en zette miljoenen ongelovigen op de brandstapel om haar macht te

behouden. Wie nieuw denken bracht zoals Galilei, werd door het Vaticaan het zwijgen opgelegd, omdat zijn ontdekking inging tegen de heilige Bijbel.

De onwaarheden in de Bijbel en de kerkelijke vertelsels zullen pas volledig verdwijnen wanneer de meesters door het directe-stemapparaat tot de mensheid kunnen spreken. Dan hoort ook elke gelovige de geestelijke werkelijkheid van onze eeuwige ziel.

Evolutie van de mensheid

De evolutie van de mensheid wordt geleid door de meesters van de Universiteit van Christus via inspiratie van mensen op aarde.

Gevoelsgraad van de mensheid

Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat de mensheid vanaf de oertijd geholpen wordt door de meesters onder leiding van Christus. Christus beoogt hierdoor het lijden van de mens op aarde te stoppen en in de plaats een eeuwig geluk te brengen. Hij weet dat dit geluk alleen blijvend zal zijn als de mensheid een hoge gevoelsgraad heeft bereikt.

Het artikel 'gevoelsgraden' verklaart dat ons gevoelsleven een bepaald niveau heeft. De meesters hebben die niveaus leren kennen in het hiernamaals. Daarin onderscheiden ze verschillende astrale werelden die ze 'sferen' noemen. Een sfeer weerspiegelt het gevoelsleven van haar bewoners. In de lichtsferen hebben de bewoners universele liefde voor al het leven, terwijl in de duistere sferen de eigenliefde regeert.

Zoals de gevoelsgraad van een mens zijn niveau van liefde aangeeft, spreken de meesters ook over de gevoelsgraad van de gehele mensheid. Dat is het gemiddelde niveau van liefde dat op aarde door de mens beleefd wordt.

Vanaf de oertijd

In de oertijd was die gevoelsgraad van de mensheid nog maar op het eerste niveau. De oermens was vooral gericht op zijn eigen overleving, ook als dit ten koste ging van andere mensen. Bij voedselschaarste werd er hevig gevochten met elkaar.

De meesters konden deze mensen niet ineens tot universele liefde brengen, waardoor het vechten met elkaar zou stoppen. Ze inspireerden de mens eerst tot het krijgen van meer stoffelijke welvaart, zodat het vechten om eten minder nodig werd. Om het aardse bestaan vooruit te brengen, leerden ze de mens het beheersen van vuur en het maken van werktuigen. Die stoffelijke vooruitgang zorgde ervoor dat men alerter werd op de omgeving en alles wat daarin te vinden was om het eigen materieel bezit te vergroten. Al was dit gericht op eigen bezit, toch gaf dit al meer stoffelijk bewustzijn dan de vorige fase.

Na lange tijd bereikten een aantal mensen op aarde hierdoor de tweede gevoelsgraad, die overeenkomt met de duistere sfeer die in het artikel 'land

van haat en hartstocht en geweld' beschreven wordt. Hierbij gold alleen het recht van de sterkste, zoals in de dierenwereld. Dit tweede niveau wordt dan ook de dierlijke gevoelsgraad genoemd. Door dit 'recht' moesten de mensen met een zwakker lichaam het ontgelden en kregen zij te lijden onder de heerschappij van de sterksten.

De goddelijke bescherming

Toen de mens zich bewust werd dat hij in een groep sterker stond, gingen steeds grotere groepen tegen elkaar vechten. De stammenstrijd werd heviger, het geweld nam toe. De meesters begrepen dat de mens zijn gedrag alleen zou veranderen, als hij een hogere macht boven zichzelf en de vijanden voelde, die dit geweld een halt kon toeroepen. De artikelen 'Mozes en de profeten', 'Bijbelschrijvers' en 'God' beschrijven hoe de meesters mensen op aarde inspireerden om ontzag voor die oppermacht te gaan voelen.

De volgelingen van Mozes konden alleen in die hogere macht geloven, als die ook daadwerkelijk zijn macht liet zien, door bijvoorbeeld hun groep te beschermen tegen andere stammen. De meesters hielpen Mozes om zijn groep te beschermen, zodat die niet uitgeroeid zou worden door de stammenoorlogen.

De leiding van de meesters bestond er vooral uit om Mozes te waarschuwen wat de plannen waren van de heersers van de vijandige stammen, zodat hij daarop kon anticiperen. Mozes werd ook geïnspireerd om van zijn volgers strijders te maken, zodat ze hun groep konden beschermen.

Zo werd deze groep niet vernietigd door stammen met een lagere gevoelsgraad. Anders zou er op de wereld nooit een overwicht van mensen met een hogere gevoelsgraad kunnen komen. De bescherming door de meesters is erop gericht dat het aantal mensen met een hogere gevoelsgraad kan groeien totdat ze zo talrijk en krachtig zijn, dat ze kunnen zorgen voor vrede en vooruitgang in de wereld.

Christus

Nadat de profeten een smal pad voor de Messias hadden gebaand, reïncarneerde de mentor van de Universiteit van Christus zelf om de mensheid een krachtige impuls te geven naar de universele liefde. De artikelen 'Jezus Christus' en 'Gethsemane en Golgotha' lichten dit toe. De christenen die zijn blijde boodschap in praktijk brachten, verhoogden op die manier hun eigen gevoelsgraad.

De meesters inspireerden alle mensen die op aarde voor een taak weder-

geboren werden. Socrates, Plato, Aristoteles, Boeddha, Ramakrishna en vele anderen konden hierdoor elk in hun eigen tijd het denken van de mensheid verruimen. Ook de grote kunstenaars kregen hun directe inspiraties om een hoger gevoel op aarde te brengen.

De Universiteit van Christus voerde de wetenschap op en zorgde er bijvoorbeeld voor dat de zeeën konden worden bevaren. De meesters inspireerden miljoenen mensen om tot hogere gevoelens te komen. Zo kon de mensheid haar eerste gevoelsgraad overwinnen, waarin zij nog vertoefde op het moment dat Christus zijn blijde boodschap bracht.

Napoleon

Toen Napoleon in 1769 geboren werd, was de mensheid tot de tweede gevoelsgraad geëvolueerd. Napoleon was een product van een wereld, die voor een groot deel nog op haat en vernietiging ingesteld stond. Verteerd door machtswellust was geen middel hem te wreed om zijn wellust te bevredigen. Hij ontketende een hel op aarde en liet het bloed van honderdduizenden stromen. Rusteloos voortgezweept door zijn drift naar bezit en heerschappij, begon hij de ene militaire actie na de andere.

En toch konden de meesters ervoor zorgen dat zijn acties niet alleen vernietiging brachten. De meesters gaven hem de gedachte om Europa te verenigen. Ze konden van hem niet in één slag een edel mens maken, net zomin als ze de mensheid in één jaar naar een hogere gevoelsgraad konden tillen. Napoleon was niet tegen te houden in zijn wil om te vechten en te vernietigen, maar door de gedachte die de meesters hem gaven, bracht die onafwendbare strijd toch ook de eerste stappen op weg naar meer samenwerking in Europa.

Voor die samenwerking was het eerst nodig om elkaar te leren kennen, want onbekend maakt onbemind. De militaire operaties van Napoleon en zijn bezetting waren een ongewenst en afgedwongen contact, maar brachten desondanks het contact waardoor de mensen elkaar leerden kennen. Hierdoor kreeg de vroegere vijand een gelaat, en bleek uiteindelijk een gewone medemens te zijn met dezelfde angsten en verlangens.

Daarnaast zorgen oorlogen ervoor dat steeds meer mensen zich afkeren van alles wat met oorlog te maken heeft, door de ellende die ze ervaren als gevolg van oorlog. Deze mensen zullen zelf geen oorlog meer starten, omdat ze weten wat een ander erdoor aan ellende over zich heen gestort krijgt. Het leed heeft hen wakker geschud en bewust gemaakt dat haat en vernietiging de wereld naar de afgrond voeren.

De meesters wisten dat Napoleon er niet in zou slagen om de eenheid van Europa tot stand te brengen. Die eenheid kan alleen duurzaam gevestigd

worden als ze gebaseerd is op verdraagzaamheid en samenwerking die geluk en vrede geven voor alle betrokkenen. Maar de beoogde samenwerking was toch een stap dichterbij gekomen door het grotere contact.

Voor Napoleon zelf was zijn machtswellust funest. Hij stemde zich erdoor af op de laagste duistere sfeer die er in het hiernamaals bestaat. Daar ligt hij nu als een astrale kwal neer, zijn geestelijk lichaam is verslijmd. Van het leven is hij zich niet meer bewust en hij komt niet eerder dan over honderdduizend jaar tot werking om zijn evolutie weer op te nemen.

Uitvindingen

De meesters stuwen de stoffelijke ontwikkeling van de mensheid door uitvinders te inspireren. Zo kon Edison bijvoorbeeld het elektrische licht op aarde brengen doordat de meesters hem in hun bewustzijn optrokken. Alle uitvindingen die voor vooruitgang dienen, werden door de meesters op aarde gebracht.

Ze wisten ook dat die uitvindingen gebruikt zouden worden voor oorlogsdoeleinden. Dat was natuurlijk niet hun bedoeling, maar de meesters voorzagen wel dat dit misbruik zou bijdragen aan het inzicht dat het zo niet moet.

Eerste Wereldoorlog

In 1914 leefde de mensheid nog in de dierlijke gevoelsgraad, afgestemd op het land van haat, hartstocht en geweld. Door de enorme ellende tijdens de Eerste Wereldoorlog keerde zij de dierlijke gevoelsgraad de rug toe en ging ze op weg naar de derde gevoelsgraad, het grofstoffelijke niveau.

In de jaren hierna ging de mensheid verder op dit pad en bereikte zo de sfeer die door de meesters het schemerland wordt genoemd. Nu had ze meer beheersing gekregen over haar lagere instincten. Vóór 1914 stortte men zich in oorlog zonder veel na te denken. Na 1918 duurde het veel langer voordat de oorlog werd verklaard, omdat men nog wist wat dit betekende.

De mensheid is afgestemd op het schemerland

Het artikel 'schemerland' licht toe welke gevoelens haar bewoners ervaren. De angst en de spanning van het land van haat ligt dan achter hen. Ze willen niet meer moorden, maar zijn nu ingesteld op rust en vrede. Ze willen nog wel meer materieel bezit, maar niet meer ten koste van anderen.

Omdat er kennis wordt nagestreefd, is het schemerland in het hiernamaals feitelijk een soort universiteitsstad geworden, met studierichtingen en we-

reldbeschouwingen. Het gevoel is hier nog aards stoffelijk, de meerderheid is nog niet bezig om zich geestelijk te verrijken. Het schemerland is een mistachtige toestand, die nog geen warmte uitstraalt. Ook op aarde voelt men zich nog niet verwarmd door de massa, er wordt nog niet overal waarlijk geluk beleefd.

Sommige bewoners van het schemerland verhogen hun gevoelsgraad door bijvoorbeeld in de duistere sferen waar mogelijk te gaan helpen. Dokters en verpleegsters gaan hier spoedig toe over, want zij waren reeds op aarde ingesteld op het dienen van hun medemens. Door het dienen komt men hoger, omdat men de luie zelfgenoegzame gevoelens van het schemerland aflegt.

Maar de meerderheid wacht en begint niet uit zichzelf om te werken en zich in te zetten voor de medemens. De meeste mensen hier voelen alleen eigenliefde en zijn nog niet aan hun geestelijke ontwaking begonnen. Hun aardse gevoelsleven is gericht op de materie.

Op aarde wordt de massa die afgestemd is op het schemerland pas aangespoord om te vechten tegen lagere eigenschappen door een oorlog en een bezetting. Het vasthouden aan het materiële bezit wordt alleen doorkruist door een oorlog die op grote schaal en met razend geweld de eigendommen vernietigt.

En in de mensheid waren er in 1939 nog lagere krachten die voor deze strijd zouden zorgen. Het gemiddelde van de mensheid was al afgestemd op het schemerland, maar sommige volkeren waren nog niet zo hoog geëvolueerd en haakten nog naar het verwerven van meer land en bezit door verovering en strijd. Zij zouden de mensheid in een nieuwe wereldoorlog storten.

Tweede Wereldoorlog

Vele mensen in Duitsland, Italië en Japan waren in 1939 nog afgestemd op het land van haat, hartstocht en geweld. Deze groep mensen was nog groot genoeg om haar wil op te leggen aan het deel van de bevolking dat al tot schemerland was gekomen. Samen hadden de mensen die afgestemd waren op het schemerland en het land van haat nog de overhand in deze volkeren, en konden ze de technische middelen aanwenden om de bewapening op te voeren en in te zetten voor verovering.

Ze wilden de hele wereld overheersen en aan hun wil onderwerpen. Ze vertegenwoordigden het lagere ik van de mensheid. Dit lagere ik martelde de medemens in concentratiekampen, ging over lijken en loog en bedroog zoals dat voorheen nog niet was geschied.

Het land van haat, hartstocht en geweld verklaarde de oorlog en stortte de wereld in een niets ontziende vernietiging. Deze dierlijke sfeer wilde de

hele wereld veroveren en ontketende de Tweede Wereldoorlog. Het werd een strijd tussen twee gevoelsgraden in de mensheid, tussen het land van haat en het schemerland. Miljoenen jaren heeft het geduurd voordat er een oorlog uitgevochten kon worden die de laatste wereldoorlog aller tijden zou worden. Nu pas was de mensheid als massa tot de afstemming van het schemerland geëvolueerd waarin zij een dergelijke oorlog niet meer wilde. Tijdens deze strijd zal ze alles inzetten om het lagere ik van zichzelf, de dierlijke gevoelsgraad, definitief te overwinnen, zodat die na deze oorlog nooit meer de kans zou krijgen om een wereldoorlog te beginnen.

Het artikel 'Hitler' beschrijft het verloop van deze wereldstrijd. Het artikel 'de Eeuw van Christus' licht toe hoe deze laatste wereldoorlog de mensheid stuwt om op weg te gaan naar het licht van de eerste lichtsfeer. Het artikel 'lichtende toekomst' beschrijft wat een mooie toekomst de mensheid heeft verkregen door tijdens de laatste wereldoorlog haar lagere eigenschappen definitief te overwinnen.

Hitler

Hitler heeft groter leed veroorzaakt dan wie dan ook in de geschiedenis, daarom is hij het laagste wezen van alle zielen in de ruimte.

De boeken van Jozef Rulof gaan diep in op het wezen van Adolf Hitler. Ze verklaren hoe hij aan de macht kon komen en hoe de meesters van het licht ervoor zorgden dat hij de Tweede Wereldoorlog verloor.

Land van haat en macht

Hitler werd gedreven door haat en machtswellust. Hij haatte wat men zijn volk had aangedaan door het Verdrag van Versailles, dat op het einde van de Eerste Wereldoorlog een zwaar juk oplegde aan Duitsland. Hij wilde die last afwerpen en zijn land weer een grote rol in het wereldgebeuren geven.

Hij beschouwde het als zijn taak om het Duitse volk te leiden naar die grote rol. Hij kwam aan de macht door het bespelen van de gevoelens van het volk, die overeenkwamen met zijn eigen innerlijk. De meesters stelden vast dat vijfentwintig procent van het Duitse volk na de Eerste Wereldoorlog dezelfde gevoelsafstemming had als Hitler. Ze noemen dat de dierlijke gevoelsgraad, omdat in deze sfeer de sterkste zijn wil oplegt aan de zwakkere. De sfeer in het hiernamaals die daarmee overeenkomt en door deze gevoelens wordt opgebouwd, noemen ze het 'land van haat en hartstocht en geweld'.

Samen met deze groep mensen kreeg Hitler vat op de beïnvloedbare massa, die toen veertig procent van het Duitse volk bedroeg. Hitler beloofde deze massa een eigen auto en huis, een reis om de wereld, eretekens en grenzeloze roem als ze hem tot kanselier kozen. Met de blik gericht op die fraaie beloften, lieten ze Hitler aan de macht komen en staken ijverig hun hand op wanneer hij over het grote Duitse rijk sprak.

Toen hij over oorlog begon, begreep de overige vijfendertig procent van het Duitse volk dat hij zeer gevaarlijk was. Deze groep vertegenwoordigde het hogere gevoel, de wil om in vrede met iedereen te leven. Maar hun aantal was niet groot genoeg om de macht van Hitler tegen te houden.

Geen genie

Tijdens het leven van Hitler waren er mensen op aarde die zich afvroegen of hij een genie was, omdat hij zoveel voor elkaar kreeg. Veel mensen van zijn eigen volk aanvaardden hem als een godheid, die Duitsland uit het puin van de Eerste Wereldoorlog deed verrijzen. Maar ook bijvoorbeeld in Nederland

waren er mensen die in zijn grootsheid geloofden, zoals in het artikel 'NSB en nationaalsocialisme' wordt toegelicht.

Tot deze mensen zeggen de meesters in het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' dat Hitler geen genie is, alleen al omdat hij zijn eigen ondergang niet kon voorzien. Of je zou over 'genieën in het kwaad' moeten spreken, die het leven op aarde naar de afgrond voeren. Die dictators offeren het bloed van miljoenen mensen op zonder aan het leed van deze mensen te denken.

Het zijn menselijke hyena's, die uit pure machtswellust miljoenen mensen leegzuigen. Als vampiers drinken ze het vergoten bloed om hun eigen begeerten te bevredigen. En ze verhullen hun ware aard in schijnheiligheid. Zo liefkoosde Hitler bijvoorbeeld kinderen, om met zijn satanische vernuft het Duitse volk iedere kritiek te ontnemen.

Het laagste wezen in de ruimte

In de boeken van Jozef Rulof is het oordeel over Hitler overduidelijk:

> Adolf Hitler veroorzaakt dieper leed dan ooit één heerser voor hem heeft gedaan. Hij is voor de ruimte het énige wezen, dat het meeste kwaad doet en kan doen.
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.4972.4973)

> *Daarom is Adolf Hitler het laagste wezen in de ruimte, Christus het Hoogste!*
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.4975)

Hitler daalde door zijn handelingen af tot de voordierlijke gevoelsgraad. Hiermee duiden de meesters aan dat hij lager kwam dan het dier dat kan doden uit honger. Hitler liet miljoenen mensen martelen en vernietigen uit machtswellust, wat in gevoel veel lager is dan welk dier dan ook. Daarom noemde Jozef Rulof hem dan ook een satan:

> Hoor je dit, Adolf? Ik vertegenwoordig de geestelijke levensgraad voor het menselijke bewustzijn, jij de vóórdierlijke! En daardoor ben je nu een satan.
>
> De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (C2.3161.3163)

In het artikel 'genocide' is een lang citaat opgenomen, dat beschrijft hoe Hitler zo laag heeft kunnen zinken. Toen hij als dictator begon, werd hij verteerd door haat en machtsdrang. Dit was zijn eigen gevoelsafstemming, de

dierlijke gevoelsgraad. Maar door het begaan van de gruweldaden tijdens zijn bewind zakte hij steeds dieper, totdat hij volledig oploste in het kwaad dat hij zelf opgeroepen had. Zo zonk hij terug tot de voordierlijke gevoelsgraad, de laagste en meest duistere graad tot waar een mens kan dalen.

Caiphas en het Joodse volk

Om te begrijpen hoe de machtswellust in het gevoelsleven van Hitler werd opgebouwd, volgden de meesters zijn vorige levens. Ze zagen dat hij Caiphas was geweest, de hogepriester die Christus liet kruisigen. Tweeduizend jaar geleden was hij reeds leider van een volk, en ook toen deed hij er al alles aan om zijn macht te behouden. Omdat Christus in zijn ogen die macht bedreigde, moest de Messias vernietigd worden.

Zijn persoonlijke haat naar het Joodse volk heeft hij later opgebouwd, in de levens die hij tussen het leven van Caiphas en dat van Hitler beleefde. Dit wordt beschreven in het artikel 'Caiphas'. Toen hij reïncarneerde als Hitler, was het leven als Caiphas zijn sterkste stuwing om zijn macht te herkrijgen en uit te breiden. Maar door die macht kreeg zijn haat naar het Joodse volk vrij baan en konden de gruwelijke handelingen een enorme omvang aannemen.

Die vreselijke wreedheden trokken de laagste demonen uit de duistere sferen aan, die het gevoelsleven van Hitler zo nog sterker konden beïnvloeden. Hiervan kon hij zich uiteindelijk niet meer vrijmaken, want de weinige normale of hogere gevoelens die hij ooit had gehad, losten op in het verschrikkelijke voordierlijke geweld dat hij liet toepassen op het Joodse volk en vele anderen.

Reeds ten tijde van Christus vertegenwoordigde Caiphas het afbrekende gevoelsleven dat de universele liefde van Christus wilde tegenhouden en vernietigen om de eigen macht te behouden. Ook in de laatste wereldoorlog heeft Caiphas als Adolf Hitler het demonische vertegenwoordigd, het afbrekende gevoelsleven dat de wereld aan zijn eigen macht wilde onderwerpen.

Het tegenhouden van Hitler

De meesters konden door inwerking bepaalde gevoelens van Hitler versterken, maar ze konden van hem niet ineens een weldenkend mens maken, net zomin als bij Napoleon, zoals toegelicht wordt in het artikel 'evolutie van de mensheid'. Door het versterken van bepaalde gevoelens konden de meesters er echter wel voor zorgen dat hij de Tweede Wereldoorlog zou verliezen.

Toen Hitler Denemarken, Noorwegen, Nederland, België en Frankrijk had vermorzeld, had hij meteen Engeland kunnen aanvallen en vernietigen.

Hij had immers zijn V2 bommen al twee jaar klaar voordat die ingezet werden. Maar hij aarzelde om direct door te stoten. De meesters versterkten zijn gevoel dat het wachten hem de zekerheid van de uiteindelijke overwinning zou geven. Hij wist niet dat deze wachttijd hem van de wal in de sloot voerde. Door deze rustperiode hebben Engeland en Amerika zich kunnen bewapenen om een tegenkracht op te bouwen.

Daarnaast versterkten de meesters het gevoel van Hitler dat Rusland gevaarlijk was. De meesters wisten dat de strijd tussen beide grootmachten nodig was om het Duitse leger uit te putten. Zij wisten ook dat Rusland hierop voorbereid was, want zij hadden zelf het gevoel bij de Russische leiders versterkt dat ze zich moesten wapenen tegen een mogelijke aanval.

De meesters overzagen dit proces omdat ze de gevoelsgraad van de volkeren kenden. Ze kenden het overwicht van de dierlijke gevoelsgraad in Duitsland en Rusland, die de wereld nog wilden onderwerpen aan hun eigen heerschappij. Wanneer beide heersers hun krachten zouden bundelen, zouden zij de wereld langdurig kunnen overheersen.

Om dit niet te laten gebeuren, versterkten de meesters op de kritieke momenten van de oorlogsvoering bepaalde gevoelens bij de leiders van alle betrokken partijen. Churchill, Chamberlain, Roosevelt, Hitler, Stalin en de andere leiders werden voor de belangrijkste beslissingen die de afloop van deze wereldoorlog zouden bepalen, beïnvloed door de meesters.

De meesters hebben er zo voor gezorgd dat Duitsland én Rusland hun krachten verbruikten zonder dat ze de wereld in handen kregen. Wanneer deze twee landen in 1941 niet tegen elkaar waren gaan vechten maar integendeel de veroverde wereld onder hun tweeën hadden verdeeld, dan hadden ze op het hoogtepunt van hun macht zich toch op elkaar geworpen om uit te maken wie de uiteindelijke wereldheerser was. De een verdroeg de ander niet, met als gevolg, dat ze op termijn toch elkanders vernietiging beoogden. Deze strijd moest in de Tweede Wereldoorlog uitgevochten worden, zodat daarna een stabiele tijd van vrede kon aanbreken, zonder nog het gevaar van een wereldoorlog die de hele wereld in ellende zou storten. Zonder deze bewuste leiding van de meesters zou het leed voor de mensheid veel groter geworden zijn, en onnoemelijk veel langer geduurd hebben.

Na de laatste wereldoorlog

De artikelen ‘de Eeuw van Christus’, ‘ultiem genezingsinstrument’, ‘directe-stemapparaat’ en ‘lichtende toekomst’ belichten de tijd die aangebroken is na de Tweede Wereldoorlog. Dit is een nieuw tijdperk omdat er geen nieuwe wereldoorlog meer zal ontstaan die de materiële en geestelijke opbouw van

de mensheid kan tenietdoen.

Die opbouw zal slechts geleidelijk plaatsvinden, want de mensheid heeft door de laatste wereldoorlog nog maar pas het bewustzijn verworven hoe het niet moet. Het artikel 'Evolutie van de mensheid' bespreekt de invloed van oorlogen op het tot stand komen van dit bewustzijn. In de totale mensheid als persoonlijkheid hebben de opbouwende krachten nu definitief de overhand, maar er worden nog wel kleinere oorlogen uitgevochten, omdat nog niet alle mensen dit bewustzijn hebben verworven. Zodra de meeste mensen ingesteld staan om elkander universeel lief te hebben zoals Christus dat bedoelde, zullen ook de kleinere oorlogen tot het verleden behoren.

De grootste massa's hebben nu dat bewustzijn bereikt, en daarin heeft ook Hitler zijn rol gespeeld. Had hij die niet gespeeld, dan was er eerst nog tientallen jaren vrede geweest, maar daarna was de opstand van het Duitse volk toch gekomen, omdat de meerderheid daar dit bewustzijn nog moest verkrijgen. Nadat zij dit bewustzijn had verworven, is het Duitse volk juist een opbouwende rol in het wereldgebeuren gaan vervullen.

De Tweede Wereldoorlog heeft ontzettend veel leed gebracht, maar tegelijkertijd nog onnoemelijk meer leed voorkomen, doordat het bewustzijn van de mensheid hierdoor verhoogd is. Daartoe hebben de meesters bepaalde gevoelens van de wereldleiders versterkt. Zij wisten dat het lijden noodzakelijk was voor het verkrijgen van dit bewustzijn, niet alleen door de mensheid als geheel, maar ook voor vele individuele zielen. Voor vele zielen betekenden de gebeurtenissen evolutie, zelfs al verloren ze op dat moment hun lichaam.

Zoals het artikel 'verklaring op zielsniveau' toelicht, bekijken de meesters zelf de gebeurtenissen anders dan de meeste mensen op aarde. De meesters weten dat er veel bloed is gevloeid, maar er is niet één ziel gesneuveld. Wat de betrokken zielen ervan geleerd hebben, kunnen ze inzetten in hun volgende reïncarnatie of in hun verdere leven in het hiernamaals. Op wereldniveau is het bewustzijn door de laatste wereldoorlog zo ver verhoogd, dat de meesters nu technische instrumenten op aarde kunnen brengen, die het lichamelijke lijden van alle mensen zullen wegnemen. Het ultieme genezingsinstrument zal alle ziekten uitbannen, en alle lichamen op aarde gezond maken. Het directe-stemapparaat zal de mensheid de definitieve zekerheid geven dat de ziel alle ellende overleeft en dat alle zielen uiteindelijk naar de sferen van licht zullen overgaan. De techniek die ten grondslag ligt aan deze instrumenten kan pas nu op aarde gebracht worden, omdat die niet meer voor oorlogsdoeleinden gebruikt zal worden.

Het karma dat Hitler zichzelf heeft aangedaan

Het artikel 'karma' licht toe wat de gevolgen van een moord zijn. Wanneer men het lichaam van een ziel vernietigt, wordt de harmonie van de eigen ziel met al het leven verstoord. Die harmonie wordt pas herwonnen, wanneer men aan een ziel een lichaam teruggeeft, zodat die ziel de afgebroken evolutie kan voortzetten.

Hitler is verantwoordelijk voor het vernietigen van miljoenen lichamen. Hij zal dus miljoenen zielen een nieuw lichaam moeten geven, voordat zijn ziel weer in harmonie is met al het leven. Het artikel 'Joodse volk' licht toe dat hij hierdoor tot het einde van de aarde zal moeten reïncarneren, hij zal moeten blijven tot het laatst!

Voordat hij zijn eerste reïncarnatie kan beleven, moet hij tienduizenden jaren wachten. Zo ver heeft hij zich van de natuurlijke geboorte verwijderd door zijn voordierlijke handelen op aarde. Zijn gedachten zijn in uiterste mate moordend, in die toestand kan hij geen bevruchte eicel bezielen, hij drukt dit tere weefsel dood als hij ermee in verbinding komt.

Wanneer hij dan uiteindelijk voldoende rust heeft bereikt om geboren te kunnen worden, zal zijn bewuste lijden pas een aanvang nemen. Door zijn verleden zal hij het gevoel hebben dat hij voor iets groots is weggelegd, maar hij zal in elk leven de laagste taak op aarde moeten verrichten die er in die tijd nog nodig is. Hiertegen zal hij in opstand komen.

De meesters zullen hem dan via het directe-stemapparaat zijn vorige levens duidelijk maken, en hem laten zien wat hem wacht. Hij zal als moeder miljoenen malen moeten baren. Wanneer hij de omvang van zijn toekomst beseft, zal hij telkens weer bezwijken. Dat baren is hem vreemd, want zijn overheersende gevoelsleven zit hem nog in de weg. Toch moet hij zijn lagere ik overwinnen en voortaan het leven dienen in plaats van het te vernietigen. Hij kan immers niet aan de corrigerende werking van zijn eigen ziel ontsnappen en net als alle anderen zal hij moeten komen tot de universele liefde om naar de lichtsferen te kunnen overgaan.

Joodse volk

De beschrijvingen van het Joodse volk in de boeken van Jozef Rulof bevinden zich op het verklaringsniveau van het aardse denken.

Aards denken of zielsniveau

In het artikel 'verklaring op zielsniveau' worden twee verklaringsniveaus in de boeken van Jozef Rulof onderscheiden: het aardse denken en het zielsniveau.

De passages die op het aardse denken gericht zijn, bevatten woorden die aansloten op denkbeelden van de lezers in de tijd dat deze boeken geschreven werden, van 1933 tot 1952. Zo zijn bijvoorbeeld passages over het Joodse volk opgenomen, omdat de lezers in die termen dachten.

De schrijvers van deze boeken, de meesters, hebben vanaf dit aardse denken een weg gebouwd door 27 boeken heen om te komen tot de verwoording van wat zij voor zichzelf als waarheid vastgesteld hebben, en dat is het wat ze uiteindelijk aan de wereld wilden doorgeven als een nieuwe zienswijze. Hun eigen waarheid hebben ze alleen beschreven in het zielsniveau, dat zij meestal 'de kosmologie' genoemd hebben.

Op zielsniveau spreken ze niet meer over het Joodse volk of over andere volkeren, omdat op hun eigen verklaringsniveau het concept 'volk' niet bestaat, de ziel behoort namelijk niet tot een bepaald volk. Elke menselijke ziel beleeft miljoenen reïncarnaties, wat toegelicht wordt in 30 artikelen over onze kosmische ziel. Iedere ziel leeft hierdoor bij alle groepen mensen die wij verschillende namen hebben gegeven van volkeren en landen. Maar op geen enkel moment behoort een ziel tot een volk, zelfs niet in het leven waarin de mens zichzelf als lid van een volk beschouwt. Wanneer we het wezen van onze ziel gaan voelen, beseffen we dat het eeuwige leven in ons veel ruimer is dan wat men onder volkeren verstaat.

Dit betekent dat alles wat er in de boeken over Joden en andere volkeren geschreven is, niet de eigen waarheid van de schrijvers weergeeft, maar gericht is op het denken van de lezers uit die tijd. De meesters hebben zich namelijk eerst gericht naar de concrete vragen waarmee hun lezers rondliepen.

Het individuele karma in de Tweede Wereldoorlog

Zo werd bijvoorbeeld in het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' ingegaan op de prangende vraag van vele lezers waarom juist de Jo-

den zoveel te lijden kregen. Dit boek is geschreven tijdens de Tweede Wereldoorlog, te midden van de gruwelijkheden die door Hitler en zijn soldaten werden begaan.

Om een begin van een antwoord op deze vraag te geven, wezen de meesters eerst op het verleden van alle zielen die in de oorlog als mens hebben geleden. De artikelen 'karma' en 'oorzaak en gevolg' verklaren hoe de levensomstandigheden die ons toevallen meestal te maken hebben met onze eigen handelingen in onze vorige levens. Dit geldt niet voor een bepaald volk, maar wel voor individuele zielen die op een bepaald moment gereïncarneerd zijn.

Karma kan niet ontstaan omdat men 'toevallig' geboren wordt bij een zogenaamd volk. Karma is individueel. De ziel die voor karma naar de aarde terugkeert is stuwend om licht te brengen omwille van het eigen handelen in een vorig leven waarin die ziel zelf een voortijdig levenseinde van een andere ziel heeft veroorzaakt. Men kan geen karma 'erven' van zijn ouders of van het volk waartoe de mens gerekend wordt.

Als er in de boeken gesproken wordt over het zogenaamde karma van het Joodse volk, is dat geen verklaring op zielsniveau, aangezien de meesters zelf niet in termen van volkeren denken. Ze hebben in het boek 'De Volkeren der Aarde' deze vragen van de lezers niet geestelijk of ruimtelijk ontleed, dus niet op zielsniveau. Ze hebben alleen een menselijke geschiedenis beschreven, om voor het aardse denken Hitler en de Tweede Wereldoorlog te verklaren:

> Ja meneer, u hebt het gelezen, in 'De Volkeren der Aarde' gaan we er nog even op in. Maar, u voelt wel, aan het laatste, die laatste twee pagina's ... Meester Zelanus zegt: 'Ik moet tweehonderdduizend pagina's schrijven over dit boek', we hadden er zeven werken over kunnen schrijven, maar dat hoeft niet want het ging er alleen maar om: Adolf Hitler en die oorlog te verklaren, en dat God geen oorlog voert. 'De Volkeren der Aarde' is een boek, dat is niet geestelijk en nog niet ruimtelijk ontleed voor de mens. Dat wil zeggen, men heeft door dat boek de ruimte nog niet ontleed, en de mens nog niet ontleed, dit is alleen maar de geschiedenis van de mensheid.
>
> (Meneer in de zaal): ' ...een algemene geschiedenis.'
>
> Een klein beetje geschiedenis als natuurwetten, goddelijke wetten. En nu krijgen we Christus te zien. Nu krijgen we te zien wat er achter de sluiers gebeurde. Maar nu gaan we beginnen. Nu straks ...
>
> Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.5313.5323)

Als de ziel voor karma reïncarneert, dan is zij werkzaam om zichzelf weer in harmonie met het leven te brengen. Dit heeft niets te maken met de zogenaamde groep waartoe zij volgens het menselijke denken zou behoren. Er zijn geen Nederlandse zielen, Joodse zielen, Chinese zielen, of Amerikaanse zielen. Op zielsniveau bestaat er geen volk, wat in het volgende citaat verwoord wordt als 'God kent geen volk':

> U ziet dat altijd maar weer maatschappelijk, en dat is voor de mensheid, en dat is voor ons volk ... God kent geen mensheid, God kent geen volk, en God kent geen mens, God kent alleen Zijn leven, en u bent léven.
>
> Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.6208.6209)

Al die namen van volkeren en landen zijn door de mens bedacht. Als ziel zijn wij echter direct afgestemd op de Albron:

> Maar dacht ge waarlijk dat God in het Al Holland kende, en Frankrijk, Engeland, namen die u zelf hebt geschapen? U hebt uzelf een naam gegeven van Piet, Hendrik en Klaas, maar u bent aan Gene Zijde een levensgraad als vonk, direct afstemmend op de Albron als God.
>
> Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.7945.7946)

Wanneer de meesters op zielsniveau vanuit de 'Universiteit van Christus' spreken, lossen alle volkeren op:

> Wat wij voor de Universiteit van Christus hebben vast te leggen, mijn broeders, is het volgende.
>
> Aan Gene Zijde lossen de Volken der Aarde op!
>
> De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (C5.6531.6532)

Wie heeft Christus gekruisigd?

In het aardse denken kunnen bepaalde volkeren verantwoordelijk gehouden worden voor de kruisiging van Jezus Christus, zoals het Joodse volk en de Romeinen. Wanneer de meesters op zielsniveau verklaren wie Christus vermoord hebben, dan verwijzen zij niet naar een volk, maar naar iedereen die de waarheid en de universele liefde van Christus niet wil:

> En dan hoefde het christenkind zich niet te schamen dat de Messias aan het kruis werd geslagen. Door het Joodse ras? Nee, dat bent u zélf. Nóg

worden die dingen gekruisigd, nóg breekt u af, professor, dokter, omdat ge de waarheid niet wilt. En nu is het voor de maatschappij niet zó erg, niet zó gevaarlijk, maar betreed nu eens de geestelijke werelden, het gevoelsleven, uw ziel, uw geest, uw universele persoonlijkheid. Welk licht straalt er uit uw oog? Wat is stilte? Spreek nu eens, eindelijk eens ... door de waarheid, door dankbaarheid!

Lezingen Deel 1 (L1.300.307)

Op een contactavond legt meester Zelanus uit hoe het gewelddadige gevoel in de mensheid geleid heeft tot de kruisiging van Christus. Iedereen die het afbrekende en vernietigende gevoel naar anderen voeding geeft en daar naar handelt, zaait deze energie uit. En wanneer veel mensen hiertoe overgaan, groeit dit tot een massagevoel waardoor vroeg of laat andere mensen vernietigd zullen worden:

Waarom heeft men de Christus vermoord? Waarom? Het hoogste bewustzijn, de liefste persoonlijkheid die op aarde heeft geleefd was Christus, en Die slachtte men af.

(Meneer in de zaal): 'Men heeft Hem niet begrepen zeker.'

Niet begrepen?

(Meneer in de zaal): 'Ze begrepen Hem zeker niet.'

Nee, ze waren wild. De mensheid was erg wild. Begrepen, dat staat duizendmaal hoger. Indien u een mens begrijpt, dan vermoordt u de mens nog niet. Ziet u, dat is het lagere bewustzijn. En dat bewustzijn moet dat houvast nog hebben. Ook al maakt de katholieke kerk daar van alles van, ook al zegt men: de Christus heeft door Zijn dood ons opgetrokken en Zijn leven gegeven. Ja, dat zou de katholieke kerk wel willen. Dat moet u verdienen. En als u dat maar vasthoudt en begrijpt: zij hebben Hem vermoord. Maar wij allen, indien we maar even verkeerd doen, dan zaaien we reeds het kwaad uit. En vroeg of laat is het een massagevoel, en dan worden er mensen door gestenigd.

Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.10449.10466)

De persoonlijke haat van Hitler

De Tweede Wereldoorlog heeft een enorme ellende gebracht voor vele

mensen. Geestelijk gezien is de oorlog het gevolg van de vernietigende gedachten en handelingen die door vele zielen in vele levens zijn opgebouwd. Daarom zijn niet alleen de oorlogsvoerders, zoals Hitler, verantwoordelijk voor deze uitbarsting van geweld.

Rondom Hitler trok heel veel vernietigende energie samen. In het volgende citaat legt meester Zelanus uit dat Hitler hierdoor toch niet bezweek, omdat veel ellende in de oorlog te maken had met alle zielen die in hun vorige levens meewerkten aan afbraak en haat. Die ellende had dan niet met Hitler als persoon te maken.

Echter, Hitler is wel degelijk persoonlijk verantwoordelijk voor veel ellende tijdens de Tweede Wereldoorlog die door hem ontketend is. Hij heeft immers veel leed veroorzaakt dat niet toe te schrijven is aan de vorige levens van de betrokken zielen. Zo is hij persoonlijk verantwoordelijk voor de marteling en vernietiging van velen die menselijk gesproken tot het Joodse volk gerekend werden, zonder dat dit tot het oorzaak en gevolg of het karma van de betrokken zielen behoorde. Dit komt omdat hij in zijn eigen vorige levens een persoonlijke haat tegen het Joodse volk gevormd had, en die haat kreeg de overhand in zijn leven als Hitler:

> *Adolf Hitler draagt de ellende niet alleen, ook u helpt hem dragen.* Iedere ziel doet het, want dit is het oorzaak en gevolg van de massa.
>
> Zelfs het ongeboren kind heeft schuld aan deze oorlog. Of gelooft u nóg, dat de ziel slechts eenmaal op Aarde leeft? Iedere ziel heeft miljoenen levens beleefd, en zo zal ook het pasgeboren kind het eigen leed en de eigen smart niet kunnen ontlopen.
>
> Zo komt het, dat Adolf Hitler niet instort. De oorlogsellende is door de mensheid zelf ontstaan. Hij kán er niet door instorten, omdat uw leed hem niet aangaat, zomin als het een ander aangaat. Alleen het leed en die smart, die hij schept buiten uw karma om, zijn voor zijn rekening. Dat wat hij de Joden oplegt bijvoorbeeld. Iedere marteling, die hij uit haat en hartstocht aandoet, valt op hem terug en wreekt zich op hem.
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.4956.4966)

In de artikelen 'Caiphas' en 'Hitler' wordt beschreven hoe hij in zijn vorige levens tot deze persoonlijke haat gekomen is. Tijdens de Tweede Wereldoorlog ging die haat zijn persoonlijkheid domineren, wat ontaardde in een genocide. Elke ellende die hij zo gebracht heeft aan vele mensen buiten hun eigen oorzaak en gevolg om, valt op hem terug in de zin dat hij in zijn volgende

levens voor de taak staat om dat leed bij de betrokken zielen om te zetten in geluk. Gezien de enorme ellende die hij gebracht heeft, zal hij hiermee langer bezig zijn dan elke andere ziel op aarde. Dit wil zeggen dat hij pas als laatste ziel deze aarde zal verlaten, nadat er niemand meer op aarde rondloopt die nog door deze ellende belast is.

Ooit zullen de meesters hem kunnen tonen wat hem wacht. Dan pas gaat hij de zwaarte van het door hem geschapen karma aanvoelen:

> Adolf ziet miljoenen levens voor zich, miljoenen geboorten en stervensprocessen van hemzelf, want Moeder Aarde houdt hem vast, hij moet helpen bouwen en de wetten van God ondergaan. Hij zinkt, overweldigd door de zwaarte van het door hem geschapen karma, bijna ineen, hij sleept zich voort, hij gaat wroeging voelen. Mijn hemel, moet ik miljoenen eeuwen op Aarde blijven? Anderen zullen heengaan, verder en hoger, ik zal moeten blijven tot het laatst!
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.10534.10537)

De Universiteit van Christus

Alleen het zielsniveau bevat de eigenlijke boodschap van de meesters, en de uiteindelijke kennis die ze aan de wereld wilden doorgeven. Die kennis gaat niet over Joden, Nederlanders of Chinezen, maar over de boodschap van Christus. De meesters vestigden de 'Universiteit van Christus' op aarde om geestelijk-wetenschappelijke uitleg bij de boodschap van Christus te geven.

Die uitleg maakt duidelijk waarom er in het 'heb elkander lief' geen onderscheid naar volk of nationaliteit of godsdienst kan zitten, want die aardse benamingen vertegenwoordigen geen wezenlijk kenmerk van onze ziel. Op zielsniveau richt de universele liefde zich niet naar Nederlanders of Joden, naar mensen of volkeren, maar naar het leven. Wanneer we dat leven liefhebben en dienen waar we kunnen, dan laten we de Christus in onszelf groeien en worden we ons bewust van de kosmische kracht die we in wezen zijn.

NSB en nationaalsocialisme

De NSB en het nationaalsocialisme worden in de boeken van Jozef Rulof omschreven als rot, satanisch, voordierlijk, prehistorisch en giftig als de pest.

NSB

De Nationaal-Socialistische Beweging in Nederland (afgekort 'NSB') was een Nederlandse politieke partij die van 1931 tot 1945 heeft bestaan. De NSB huldigde de ideologie van het nationaalsocialisme en fungeerde ten tijde van de Duitse bezetting van Nederland in de Tweede Wereldoorlog als de collaboratiepartij die samenwerkte met de bezetter.

In het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' van Jozef Rulof werd deze beweging besproken als onderdeel van de analyse van het nationaalsocialisme in Nederland tijdens de Tweede Wereldoorlog:

> Als u dit alles voelt, moet het u duidelijk zijn, waarom het Nederlandse volk niets met het nationaalsocialisme te maken wilde hebben.
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2895)

In het bovenstaande citaat gaat het over de vijfenzeventig procent van het Nederlandse volk dat een hogere gevoelsgraad vertegenwoordigt:

> En de vijfenzeventig procent van uw volk walgen van de idealen en denkbeelden van deze beweging. Wat zij voor uw volk vertegenwoordigt is knechting, bruut geweld, bedrog, gemeenheid, verraad en duizenden andere eigenschappen meer, die tot het lagere, voordierlijke instinct behoren. Deze gedachten moeten botsen tegen de gezonde, vrije, bewuste, op liefde ingestelde mentaliteit van het Nederlandse volk. De mensen, die deze beweging dienen, vertegenwoordigen de lagere eigenschappen van uw volk, zij handelen aldus dierlijk slecht of stemmen er door te zwijgen op z'n minst mee in. Deze lieden hebben God en Christus niet nodig, zij voelen zichzelf „Übermenschen" en beleven de duisternis! Is het dan zo'n wonder, dat deze lage graad ondanks zijn vele inspanning door de hogere graad scherp wordt afgewezen?
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2897.2902)

De NSB-idealisten worden afgezet tegen Mozes en de zijnen:

Mozes en de zijnen waren óók idealisten en te allen tijde bereid hun leven voor de geestelijke bewustwording van de mensheid in te zetten. De idealisten van úw tijd zijn grofstoffelijke wezens, die hun eigen levensgraad dienen en merendeels zichzelf liefhebben. Mozes diende de mensheid, uw idealisten een volk en staan hierbij open voor hel en verschrikking. Mozes bracht het geloof in Ene God op Aarde, uw idealisten verderf en duivelse gemeenheid! Mozes was een strijder voor God, een prediker van de liefde, uw idealisten daarentegen scheppen verdeeldheid, honen God en vermoorden het betere-ik in de mens.

Maar zo bedekt kunnen ze hun satanische plannen niet inkleden of de goede kern van het Nederlandse volk doorziet hen en wijst hen af.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2989.2994)

In de nadagen van de Tweede Wereldoorlog werd de doodstraf in Nederland heringevoerd en uitgevoerd op NSB'ers. Op een contactavond wordt aan Jozef Rulof gevraagd hoe hij over die doodstraf dacht:

Een dame komt terug op haar vraag van de vorige week en vraagt nu: „Mag de doodstraf worden toegepast?"

Jozef zegt: „Natuurlijk mag dat niet. Wat zeggen de „Tien Geboden"?

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3038.3040)

Voor Jozef is doden altijd verkeerd, ook als het wordt toegepast op de leider van de NSB Anton Mussert en de NSB'er Max Blokzijl:

In de Bijbel staat: 'Gij zult niet doden.' Dus wat u er ook nog anders van in de Bijbel vindt, is van de verknoeiers van die Bijbel, van de mens, die het woord van God en Christus heeft versjacherd.

Er staat dus: 'Gij zult niet doden', maar waarom hebben ze hier dan onder andere Mussert en die arme Max Blokzijl het leven ontnomen? Die Blokzijl is niet „arm", ik beklaag dat leven niet, ik vond hem en Mussert sufferds, maar om zulke onbewusten ook nog het leven te ontnemen? Had die mannen de kolenmijnen ingestuurd! Had ze desnoods dag en

nacht laten werken, totdat zij erbij neervielen, maar had ze niet gedood. Dood geen mens, of u vergrijpt zich aan hen; maar geef ze de mogelijkheid, om hun fouten goed te maken. Dat heeft Christus bedoeld en niets anders!

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3043.3050)

In het blad 'Evolutie' dat Jozef uitgaf, wordt van de NSB'ers gezegd:

Wij zagen hen gaan en we hadden hun kunnen toeroepen: 'Volg de satanische mentaliteit van het hakenkruis niet. Daar is een ander kruis, dat van Golgotha af uw weten wil verlichten. Laat af van verraad en geweld, want ge voert uzelf naar de duistere hellen en moet eeuwen van strijd en ellende doorleven om u daarvan los te maken. Ge besmet uzelf, uw vrouw en uw kind met de heidense theorieën van uw 'kameraden' en ge zult u daardoor uit uw maatschappij stoten.'

Archief (AR.6726.6729)

Voorzeker is hun mentaliteit verknoeid, zijn hun leerstellingen giftig, hierdoor en door de daden, die zij verrichtten, zijn zij een gevaar voor een gezonde, op de liefde en het dienen gerichte samenleving.

Archief (AR.6732)

Jozef noemt de NSB'ers gekken:

Toen u die gekken achternaliep, gebruikte ik mijn tijd anders.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3101)

Over het uitbrengen van hun groet zegt hij:

Ga weg, stuiptrekkers, verknoei mijn leven niet langer.

Vraag en Antwoord Deel 1 (Q1.3099)

Op een contactavond vertelt hij dat hij in 1942 in zijn geboortedorp 's-Heerenberg NSB'ers tegenkwam:

Ik kwam in 's-Heerenberg, dame, in 1942, ik kwam in 's-Heerenberg in mijn geboorteland terug, en toen liepen daar de NSB'ers: zo. Ik kom bij de elite, dat is bij Heining, dat is een mooi café – ik kwam er nooit want die waren me te blufferig – daar kwamen alleen notabelen, de burgemeester kwam er, nou, een kind van de Grintweg mocht daar niet

komen, die joegen ze weg.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2673.2674)

Jozef werd in zijn geboortedorp 'Jeus' genoemd:

Maar toen kwam ik daar, ik had al een stuk of twaalf, vijftien boeken in mijn handen, en toen gingen ze een beetje buigen en: 'Goh, in die Jeus zit wel iets.' En toen kwam ik daarbinnen, en daar zat de elite van Mussert.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2675.2676)

Jozef laakt het uitbrengen van de NSB-groet:

'Zo', ik zeg, 'wat is hier in 's-Heerenberg aan de hand? Verdikke nog aan toe, alle mensen steken de hand in de hoogte, wat is dat toch? Zun ze gek?' Ik zeg: 'En ze hebben allemaal op een wit, op een kreupel paard gewed, dat paard zakt straks in elkaar.'

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2677.2680)

Jozef wist dat hij hiervoor in de gevangenis kon belanden, omdat hij inging tegen de NSB en het nationaalsocialisme:

En toen zei mijn vriend, die was nou een kopstuk daar, een zoon van de lange Van Bree, die zegt: 'Als Jeus het niet geweest was, had ik niks voor hem kunnen doen, had ik hem in de gevangenis moeten stoppen.' Maar het was Jeus. Ik zeg: 'Willem', toen de oorlog voorbij was, ik zeg: 'Willem, dat had je moeten doen, dan had ik je alle haren uitgetrokken.' En toen ik dan terugkwam na de oorlog, zei hij: 'Jeus, Jeus, wat wasse wiij toch stommerike, wâ (wat waren wij toch stommeriken, niet)? We wisten het nie't. Kui ons dat vergève dan (Kun je ons dat dan vergeven)?' Ik zeg: 'Ik was toch niet kwaad op jullie? Kinderen.'

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2681.2688)

Het NSB-gedrag slaat je uit de harmonie en de liefde van de eerste lichtsfeer:

En dat slaat u uit die eerste sfeer, dames en heren. Want hoe kun je, heb ik mijn mensen verteld die mijn boeken hadden gelezen, hoe kun je op een wild gedoe je leven inzetten terwijl Christus zei: 'Wie het zwaard neemt, zal door het kruis vergaan.' En dat waren Bijbelkenners, hoor. Er waren erbij die hadden seances met de 'meesters' aan Gene Zijde en die

zeiden: 'Het was goed zo.' Ik zeg: 'Houd op met je kletspraat, jullie hebben niets.' Wouden ze niet kwijt.

Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2690.2695)

Het standpunt in de boeken van Jozef Rulof over de NSB is duidelijk:

Je moet eens kijken nu, Jeus, hoeveel mooie mensen er zijn gesneuveld door die vervloekte, rotte, onbewuste NSB.

Lezingen Deel 3 (L3.1308)

Nationaalsocialisme

Het nationaalsocialisme komt van een roofmoordenaar:

Duitsland viel uw land binnen, verpletterde uw leger en ontpopte zich als een roofmoordenaar.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2958)

De meeste Nederlanders zagen het prehistorische bewustzijn van de nationaalsocialistische propaganda:

De Nederlander laat alle propaganda, hoe grootscheeps ook, over zich heengaan, omdat hij daarin toch het prehistorische bewustzijn onderkent. De nationaal-socialistische idealisten willen van uw volk soldaten maken.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2963.2964)

Waarom voelt uw volk niet voor hun schetterende marsmuziek? Omdat het vindt, dat dit ketelgerammel in het oerwoud thuishoort!

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.2978.2979)

Na uw land bezet en uw goederen geroofd te hebben, wil het nationaalsocialisme ook uw ziel bezitten.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3800)

Hun domme mentaliteit beseft niet, dat een waarachtig christen liever sterft dan zijn arm op te heffen om hun heidense groet te brengen.

De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3804)

De gedachten van Hitler zijn een pest:

De rest is satanisch, dierlijk, die gedachten zijn een pest, waarvan de wereld verlost gaat worden!
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3263)

Het nationaalsocialisme moet tot de laatste gedachte uitgeroeid worden:

Duitsland zal dan ook aan banden worden gelegd en het duivelse nationaal-socialisme tot de laatste gedachte worden uitgeroeid. Dit vervloekte stelsel (zal) van de Aarde verdwijnen!
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3260.3261)

Zie ook het artikel 'Hitler'.

Genocide

Wat staat er in de boeken van Jozef Rulof over de volkerenmoord in de Tweede Wereldoorlog op de Joden en andere groepen mensen?

De rechtszaak

In 2003 werd in België een rechtszaak tegen de uitgever van de boeken van Jozef Rulof aangespannen. De aanklagers beweerden dat er in deze boeken passages voorkomen die de Belgische negationismewet overtreden. Dit is de 'Wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd'.

De rechtszaak duurde vier jaar. Op 3 april 2007 sprak de rechtbank van Dendermonde de uitgever vrij van alle aanklachten. In hun vonnis schreven de drie rechters:

'De rechtbank heeft zich de moeite getroost om het boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien" door te nemen. Uit dit boek blijkt duidelijk dat de genocide niet wordt ontkend, niet wordt geminimaliseerd, niet wordt gerechtvaardigd en niet wordt goedgekeurd.

De rechtbank beperkt zich tot het citeren van een passage uit het ter correctionele griffie neergelegde boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien". Het betreft de uitgave 2001 (de eerste druk verscheen in 1946). De geciteerde tekst bevindt zich op de bladzijden 168 en 169:

> De kinderen van (het Huis) Israël onder zijn volk huiveren van alles wat zij te zien en te horen krijgen. De Joden worden tot vijanden van het Duitse volk verklaard en als zodanig behandeld. Ook toont Hitler zich een vijand van de kerken. Zij ontvangen van hem een kaakslag. Wat Hitler om zich vergaart, zijn mensenhaters, bruten en sadisten. Zij leven hun hartstochten uit ten koste van duizenden. De gevoelsmens vlucht uit Duitsland en intussen gaan Hitler en de zijnen voort dood en verschrikking te brengen onder de Joden. Zij zijn krankzinnig geworden, dit alles is beestachtig, maar het wordt nog erger. De verschrikkingen hopen zich op, de martelingen worden steeds afschuwelijker. Adolf Hitler is nu reeds de vijand van de mensheid geworden.
>
> Nu Hitler zich eenmaal aan zijn gevoelens heeft overgegeven, lost hij geheel in het kwaad op; het verleden in hem openbaart zich aan het

dagbewuste ik, dat thans volkomen plaats moet maken voor zijn slechte persoonlijkheid. Het kwaad heeft zich van dit leven meester gemaakt, de duivelen van de hel scheppen zich door hem en zijn soort een eigen wereld en leven zich in de sfeer der Aarde uit. En Adolf Hitler kan het kwaad, dat hij opgeroepen heeft, niet meer tegengaan. Ieder van zijn volgelingen leeft zich uit, zij overtreffen elkander in wreedheid. Door hellen en hemelen wordt Adolf Hitler bezield, hij dient de plannen van twee werelden. Hitler denkt, dat het de Voorzienigheid is, die hem helpt. Al zijn daden motiveert hij door de Voorzienigheid erachter te stellen. Op haar gezag legt hij de zweep over de Joden en ranselt hij er meedogenloos op los. Hij steriliseert het leven van God om een gezond volk te krijgen. De Voorzienigheid wil het! Hij bezoedelt het huwelijk en maakt er een mestput van. Het kind hoort aan de staat. De Voorzienigheid wil het!

Hij leeft met de zijnen in het prehistorische tijdperk. Hij voelt het nieuwe, het komende door het kwade en verkeerde heen, maar wat uit zijn handen komt, is besmet met dierlijk gif. En toch heeft deze man een taak te volbrengen voor Gene Zijde? En deze taak wordt hem door de Eeuw van Christus opgelegd?

Wat leeft er in deze mens?

Waarom haat hij de Joden?

Waarom valt hij de kerken aan?

Is hij waarlijk door God gezonden of is hij de Satan zelf?

In Duitsland zelf ziet men hem als een God. God en Christus gaan er voor aan de kant.

De volken der Aarde staan machteloos, want in eigen land kan de Führer doen wat hem goeddunkt. Miljoenen zielen bidden tot God en smeken Hem deze demon van de Aarde weg te nemen. Maar de volken zien het tegendeel geschieden, Hitlers macht groeit met het uur. Zal zij straks niet de gehele mensheid vernietigen? Men klampt zich vast aan de voorspellingen van de zieners en zieneressen, die daar bijzonder gul mee zijn en Hitler allerlei doden zien sterven. Maar Adolf Hitler sterft niet en wordt evenmin vermoord.

Heeft God zich van de mensheid afgewend? God schijnt al Zijn leven te vervloeken, God moet de mensheid wel haten. Het vreselijke geschiedt, Hitler begint de oorlog en ondraaglijk is het leed, dat hij over miljoenen uitstort. En nog is hij niet verzadigd, het beest gaat verder en waar hij zijn voetstappen zet, vloeit er bloed, veranderen huizen in puin en worden mensen gemarteld.

Toch zal hij zich in het door hem en de zijnen ontketende geweld verliezen, u zult het beleven. Hij zal gaan twijfelen aan zijn Voorzienigheid, nu en dan wartaal spreken en in zichzelf een verschrikkelijke strijd voeren, daar hij dan niet meer weet, wat hij goed of verkeerd doet.

Dit alles zullen de geschiedschrijvers vastleggen, ik ga er hier niet verder op in, ik volg verder de geestelijke weg.
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3912.3957)

(De rechtbank): De geschiedschrijving laat Jozef Rulof aan anderen. Rulof *'filosofeert'* dan verder. Hij stelt dat hij moet aantonen dat Adolf Hitler het instrument is, waarop deze eeuw speelt en hij preciseert:

Dat het Golgotha, het Koninkrijk Gods en de mensheid zijn, die hem als instrument nodig hebben, had u zeker niet gedacht.

Adolf Hitler kon dat instrument worden uitsluitend en alleen door zijn verleden. Ik moet u nu in dat verleden binnenvoeren, zo ge alles wilt begrijpen.
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.3960.3962)

(De rechtbank): Uit dit *'gefilosofeer'* van Rulof blijkt nergens dat hij de genocide ontkent, goedkeurt, schromelijk minimaliseert of poogt te rechtvaardigen en evenmin enige intentie daartoe heeft. De rechtbank gaat ter zake niet meer citeren, doch verwijst hiervoor naar de inhoud van het boek "De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien" (2001) in zijn geheel.'

En verder schrijven de rechters nog:

'De boeken toegeschreven aan Rulof dienen tevens te worden gezien in de tijdsgeest waarin zij werden geschreven.'

De filosofie van Jozef Rulof

Wanneer Jozef Rulof later op de Tweede Wereldoorlog terugkijkt, be-

spreekt hij herhaaldelijk het grote lijden dat toen heeft plaatsgevonden. Zo geeft hij op een contactavond in 1952 aan dat de mensen in de concentratiekampen meer geleden hebben dan Christus aan het kruis:

> En dan ga je Onze-Lieve-Heer een keer een beetje begrijpen, waarom Hij meer geslagen werd omdat Hij de mensheid niet kon bereiken – dat wist Hij trouwens ook – dan (door) die hele ganse kruisdood.
>
> Want de mens in de concentratiekampen heeft meer geleden dan de Christus.
>
> Vraag en Antwoord Deel 3 (Q3.2661.2662)

In het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' wordt in de menselijke terminologie die in die tijd gebruikt werd, beschreven wat de zogenaamde 'taak' was van Hitler. Hiermee wordt bedoeld welke rol hij in de Tweede Wereldoorlog vervuld heeft. Het boek belicht deze rol 'door Gene Zijde bezien', dus vanuit het perspectief van de bewoners van het hiernamaals. Daarom wordt Hitler ook een 'instrument' genoemd. De bewoners van Gene Zijde, die in dit boek de meesters genoemd worden, hebben Hitler als instrument gebruikt om ervoor te zorgen dat hij de oorlog verloor, want anders had de ellende voor de mensheid nog veel langer geduurd en grotere vormen aangenomen.

In het artikel 'Hitler' wordt beschreven hoe de meesters op hem hebben ingewerkt om hem te laten verliezen. Hij dacht geleid te worden door de 'Voorzienigheid' die hij als een astrale stem hoorde. Hij besefte niet dat de meesters hem hierdoor juist die stappen lieten nemen, waardoor zijn grote leger overwonnen kon worden.

De concentratiekampen hebben echter nooit tot de 'taak' van Hitler behoord. In de artikelen 'Joodse volk' en 'Hitler' wordt toegelicht dat Hitler Joden liet martelen en vergassen uit een persoonlijke haat die hij in zijn vorige levens had gevormd. Zoals beschreven in het citaat dat de rechters aanhaalden, loste Hitler op in het voordierlijke kwaad dat hij tijdens de oorlog heeft opgeroepen. Hierdoor heeft hij een nieuw en onnoemlijk groot karma opgebouwd, waardoor hij vele miljoenen jaren zal moeten werken om weer met het leven in harmonie te komen.

Verklaring op zielsniveau

Vele woorden in de boeken van Jozef Rulof dienen niet alleen gezien te worden in de tijdsgeest waarin zij werden geschreven, maar ook in het licht

van de terminologie die toen gebruikt werd. Daarom wordt in de boeken geschreven over 'de taak van Hitler', 'het kwaad', 'de duivelen van de hel', 'Satan', 'de Voorzienigheid', 'Gene Zijde', 'het Koninkrijk Gods', 'de Joden', 'het Duitse volk', enz.

Het artikel 'verklaring op zielsniveau' rekent deze terminologie tot het 'aardse denken'. In de boeken worden deze termen gebruikt om op woordniveau aan te sluiten bij de lezer uit die tijd. Gaandeweg bouwen de meesters een hoger verklaringsniveau op, waarin zij de werkelijkheid beschrijven op hun eigen waarnemingsniveau. Hierin staat de ziel centraal.

Wanneer de meesters een verklaring op zielsniveau geven, klinkt dat heel anders. Dan zeggen ze bijvoorbeeld dat er in de Tweede Wereldoorlog niemand is doodgegaan:

> Mijn kind, er zijn miljoenen mensen gesneuveld tijdens de oorlog; er is er niet één doodgegaan. Niet één.
>
> Vraag en Antwoord Deel 6 (Q6.1661.1662)

De ziel als onze eeuwige wezenskern gaat niet dood, zij gaat na het aardse leven over naar het hiernamaals of reïncarneert in een volgend aards leven. Ook tijdens een oorlog kan er geen ziel sneuvelen of vermoord worden, want het leven van de ziel kan niet vernietigd worden, alleen haar lichaam.

Als in de boeken van Jozef Rulof een verklaring op zielsniveau gegeven wordt, kan het voor het menselijke denken lijken alsof de Holocaust en het lijden van het Joodse volk geminimaliseerd zou worden. De schrijvers van deze boeken, de meesters, doen op dat moment echter niet aan menselijke geschiedschrijving, maar aan het verwoorden van de eeuwige realiteit op zielsniveau die zij hebben leren kennen.

Op zielsniveau bestaat er geen 'taak van Hitler', want een ziel kan nooit de taak hebben om andere mensen te vermoorden of een oorlog te beginnen. Hitler heeft zich als persoonlijkheid zelf tot taak gesteld om de wereld te vormen naar zijn voordierlijke gevoelsleven. Dat hij hiermee zijn ziel een ontzagwekkend groot karma aandeed, wist hij als persoonlijkheid niet, anders had hij de gruwelijke handelingen niet laten uitvoeren.

De meesters zeggen dat door deze ontzettende gruwelijkheden de mensheid het gevaar van teveel macht voor één iemand heeft ingezien:

> De ganse mensheid heeft deze levensles geleerd: Nimmermeer mag aan één ziel op Aarde zóveel macht worden verleend!
>
> De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (PE.5229)

Graden van liefde

De hogere graden van liefde maken we in onze ziel wakker door anderen daadwerkelijk te helpen en universele liefde te geven aan al het leven.

Christus bracht het evangelie van de liefde

Christus kende alle graden van liefde, maar Hij kon die in zijn leven als Jezus niet uitleggen omdat zijn toehoorders daar nog niet aan toe waren. Dus vatte Hij zijn blijde boodschap samen tot de universele liefde. In het evangelie werd enigszins verwoord hoe groot die liefde bedoeld is, want die omvat zelfs het liefhebben van de vijand.

De meesters van de Universiteit van Christus konden in de twintigste eeuw wel alle graden van liefde beschrijven in de boeken van Jozef Rulof, waardoor ze konden toelichten welke graad van liefde Christus precies bedoelde. De graden van liefde vallen immers samen met de gevoelsgraden. Het artikel 'gevoelsgraden' verklaart dat er op aarde vier opeenvolgende gevoelsgraden beleefd worden. De universele liefde is dan de vierde gevoelsgraad.

De universele liefde

De universele liefde is niet beperkt tot één mens. Zij gaat uit naar alle mensen ongeacht hun persoonlijkheid of hun lichaam. Het helpen van de medemens staat hierbij centraal. Daarom wordt ze ook de dienende liefde genoemd, gericht op het dienen van de evolutie van de ander.

Deze helpende liefde is afgestemd op de eerste drie lichtsferen in het hiernamaals. Vanaf de vierde lichtsfeer spreekt men over de geestelijke of vijfde gevoelsgraad. Die wordt alleen door de meesters in het hiernamaals bereikt, omdat die graad volledig onthecht is van de aardse stoffelijke materie.

De meesters zijn hierdoor ook meesterlijk in het helpen, zij voelen precies aan wat een ander nodig heeft om zich verder te ontwikkelen. Ze overzien ook wanneer het beter is om een ander niet te helpen, omdat die ander dan juist alles van zichzelf moet inzetten om vooruit te komen. Zij kunnen vooruit zien of hun hulp een blijvend resultaat heeft, en dan zetten zij zich daar volledig voor in.

De natuurlijke liefde

Voordat de universele liefde binnen bereik komt, doorloopt elke ziel de

eerste drie gevoelsgraden. De meesters hebben dit proces in de kosmische evolutie van de ziel gevolgd. Ze kennen de stappen en hindernissen op die weg. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van alle artikelen die deze ontwikkelingsweg schetsen. Hierdoor leren we de wortels van onze liefde kennen.

Wanneer is het gevoel 'liefde' ontstaan? De meesters gingen terug naar de oertijd en zagen wat voor een soort liefde de oermensen hadden gekend. Die mensen kwamen in hun leven tweemaal tot de handeling die men later 'geslachtsgemeenschap' is gaan noemen. De stuwing om tot deze handeling te komen ging niet van henzelf uit, maar van een andere ziel die op dat moment wilde reïncarneren. Die stuwing van de reïncarnerende ziel verbond zich met deze oermensen waarna zij tot het lichamelijke eenzijn overgingen.

Buiten dit tijdstip hadden deze oermensen geen gevoelens om zich lichamelijk met elkaar te verbinden. Zij leefden als tweelingzielen wel in harmonie met elkaar en ze hadden geen verlangen om zich met iemand anders te verbinden. Leven na leven reïncarneerden ze omstreeks dezelfde tijd zodat ze hun aardse levenstijd samen konden beleven.

In elk leven kregen ze twee kinderen. In het artikel 'moederschap en vaderschap' wordt toegelicht dat ze hierdoor hun eigen reïncarnatie verzekerden, zodat ze steeds verder konden evolueren. Door het krijgen van kinderen ontwikkelde zich ook een gevoel dat veel later tot moederliefde zou uitgroeien. De kinderen werden gezoogd en bij een dreiging werden ze door de moeder met alle kracht verdedigd. Als ze op eigen kracht verder konden, keek de moeder niet meer naar ze om, en later wist ze niet eens meer dat het haar kinderen waren.

Het bewustzijn van deze oermensen ging immers niet verder dan hun lichamelijke ervaringen. Zij kenden vooral honger en dorst en alles wat nodig was om aan eten en drinken te komen. Hun gevoelsgraad wordt in de boeken voordierlijk genoemd, ze hadden minder bewustzijn dan de huidige huisdieren hond en kat.

Het willen liefhebben

Hoe meer levens ze beleefden, des te meer gevoel ze kregen hoe ze aan eten en drinken konden komen. Dit vormde een begin van een persoonlijkheid, een instinctief aanvoelen waar het eten zich meestal bevindt. Ze kenden ook al het gevoel van angst dat er geen eten te vinden is.

Ook het beleven van de geslachtsorganen gaf hun lichamelijke gevoelens. Dit waren positieve gevoelens, want dit harmonieuze gebeuren was een uiting van de diepste basiskrachten van hun ziel. Het artikel 'onze basiskrach-

ten' licht toe dat de vrouwelijke en mannelijke krachten de essentie van onze ziel vertolken, wat in de boeken 'moederschap en vaderschap', 'baring en schepping' of 'uitdijing en verdichting' genoemd wordt. Door de geslachtsgemeenschap kwam de ziel tot uitdijing en verdichting, en kon evolueren dankzij reïncarnatie.

Leven na leven werden die gevoelens bewuster. De persoonlijkheid begon zich die gevoelens te herinneren en te onderscheiden van andere gevoelens die als minder aangenaam ervaren werden. De mens kreeg meer bewustzijn en wilde die aangename gevoelens vaker ervaren dan tweemaal in een mensenleven. De stuwing die hij kreeg van de reïncarnerende ziel om tot baren en scheppen te komen, was niet voldoende meer. De mens wilde nu zelf liefhebben.

Tot dan had de geslachtsgemeenschap ten dienste gestaan van de voortplanting. Nu echter kreeg de mens de seksuele handelingen en de verschijnselen lief, los van de functie ervan. Op dat moment werd de hartstocht geboren, de wil van de mens om seksuele gevoelens te beleven.

Toen verliet de mens de natuurlijke liefde die door de natuur en het leven wordt aangereikt. De wil tot geslachtsgemeenschap kwam nu niet meer vanuit een ziel die geboren wilde worden, maar vanuit de mens op aarde als persoonlijkheid. De organen werden gebruikt voor genot en niet alleen meer voor de voortplanting. De mens kwam tot het begeren van zijn eigen gevoelens, hij betrad de eigenliefde.

Disharmonie

Nadat de mens de kracht van zijn lichaam had leren gebruiken om zijn eten te bemachtigen ten koste van andere mensen, ontstond de strijd onder elkaar. De persoonlijkheid groeide en bereikte de dierlijke gevoelsgraad. Deze tweede gevoelsgraad wordt gekenmerkt door het recht van de sterkste.

Ook de eigenliefde werd nu beleefd naar de kracht van het lichaam. De sterkste legde zijn wil op aan de zwakkere om de eigen gevoelens van genot te ervaren. En zo is de verkrachting ontstaan. De mens wilde meer beleven dan alleen zijn eigen tweelingziel en richtte zijn seksueel genot ook op anderen.

Deze hartstocht bracht de ziel in disharmonie. Andere mensen werden overheerst en geweld aangedaan. Hierdoor werd er gemoord en het aardse leven kwam te vroeg ten einde. De persoonlijkheid bouwde karma op, die door de ziel in volgende levens gecorrigeerd moest worden. De ziel werd door dit karma losgeslagen uit het harmonische samenzijn met haar tweelingziel. Deze harmonie werd verder verstoord omdat de persoonlijkheid zich uit wellust met vele andere zielen verbond.

Het land van hartstocht

Niet alleen op aarde beleefde de mens zijn hartstocht, ook in het hiernamaals was de persoonlijkheid tot de dierlijke gevoelsgraad gekomen. Daar nam de hartstocht nog grotere vormen aan, omdat die niet geremd werd door een beperkte levenstijd of een stoffelijk lichaam. Door zijn hartstocht schiep de mens in het hiernamaals een duistere sfeer van hartstocht en geweld.

In dit 'land van hartstocht' leefden de mensen zich volkomen op elkaar uit. Ze gingen ook naar de aarde, en beleefden daar de hartstocht van de aardse mens mee door zich in gevoel met deze mens te verbinden. Ze spoorden de aardse mens aan om meer hartstocht te beleven, en zo ontstond de beïnvloeding en bezetenheid voor hartstocht. Het artikel 'schepper van licht' beschrijft de eerste bezetenheid op aarde en het artikel 'krankzinnigheid' geeft aan hoe dit in de huidige tijd plaatsvindt.

In het astrale land van hartstocht is de onnatuurlijkheid van de hartstochtelijke liefde zichtbaar, omdat het geestelijke lichaam naar het gevoelsleven gevormd wordt. Wie daar hartstochtelijk naar de ander kijkt, is te herkennen aan zijn uitpuilende ogen die door de ruimte vliegen. En het blijft daar niet bij kijken, het lichaam verliest haar natuurlijke vorm. Die hele wereld is mismaakt, een natuurlijk leven zoals een boom kan daar niet groeien.

Een warm gevoel

En toch was het juist in dit land van hartstocht dat er ooit een hogere graad van liefde geboren werd. Toen vele bewoners van deze duistere sfeer naar de aarde terugkeerden om door de aardse mens de lichamelijke hartstocht te beleven, raakten de prooien schaarser. Er werd nu gevochten om een stoffelijk wezen dat voor de astrale persoonlijkheid het genieten mogelijk maakte.

Om de aardse mens niet kwijt te raken, ging de astrale persoonlijkheid hem beschermen. Er kwam bezorgdheid en later zorgzaamheid in de astrale mens, en hierdoor voelde hij een warmte die anders is dan het aardse lichaam kan geven. Deze innerlijke warmte maakte hem licht en blij. Hij dacht hierover na en volgde de nieuwe gevoelens in hem.

Omdat hij de warmte in hem sterker wilde voelen, verhoogde hij zijn bescherming en zijn zorg voor de aardse mens. Hij begon te dienen! En langzaamaan kwam er liefde in hem voor de mens, die hij bewaakte en beschermde. Dat liefdegevoel kreeg na vele tijdperken van versterking een hogere graad te beleven, waardoor de astrale persoonlijkheid overging naar de derde gevoelsgraad, die ook 'grofstoffelijk' genoemd wordt. Zo ontstond het schemerland, een geestelijke wereld waarin het schemerachtig licht de ontwa-

kende liefde van de bewoners weerspiegelt.

Het uitstralende licht van de liefde

De bewoners van het schemerland gingen eeuwen door met het dienen van de mens op aarde, en zo bouwden zij aan de sferen van licht. Elk gevoel van zorg, bescherming en dienende liefde dat zij in praktijk brachten, kreeg een lichtende uitstraling, waardoor de lichtsferen tot stand kwamen. De ziel werd nu schepper van licht.

Door deze verschijnselen leerde de astrale mens de werking van zijn ziel kennen. Elke daad van zichzelf maar ook van de mens op aarde straalt het licht uit van de gevoelsgraad die eraan ten grondslag ligt. Zijn handeling kan afgewogen worden aan het licht dat ervan uitstraalt en dat licht wordt in het hiernamaals waargenomen.

Hierdoor begreep de astrale mens dat de graad van liefde die door dit uitstralend licht zichtbaar werd, al in zijn ziel in potentie aanwezig moest geweest zijn. Anders had die niet geactiveerd kunnen worden door de dienende handelingen. Elke ziel heeft dat licht in zich, en zal het uitstralen zodra de persoonlijkheid tot het bewuste dienen is gekomen.

De meesters zagen dit verschijnsel ook in het ontstaan van het heelal. Het artikel 'onze basiskrachten' beschrijft hoe de Alziel tot lichtende nevelen kwam toen zij de vierde graad in haar uitdijing bereikte. Deze basiskrachten werken in de macrokosmos en de microkosmos, voor stof en geest, ze vormen zowel zonnen als lichtsferen.

De meesters zagen dat ze door het daadwerkelijk liefhebben van het andere leven steeds de opvolgende gevoelsgraad in zichzelf openbaarden. Het uitstralende licht van hun liefdevolle handelingen werd door hun ziel opgezogen, waardoor de ziel bij haar volgende baring haar geschapen ruimte meer licht kon geven. Elke handeling echter die voor de bereikte gevoelsgraad minderwaardig was, gaf aan de ziel geen uitdijing. De ziel kon dan het bewustzijn van die daad niet toevoegen aan haar ontwikkeling waardoor er voor haar een korte stilstand ontstond, totdat die handeling gecorrigeerd was naar het niveau van de bereikte gevoelsgraad.

Overbodige hartstocht

De meesters volgden verder wat hartstocht voor de ziel betekent. Geestelijk gezien kan de ziel niets met de ervaringen die door hartstocht worden opgewekt. Het onnatuurlijke licht van het land van hartstocht geeft de ziel geen verhoging van haar graad van liefde. Zij kan het bewustzijn van de harts-

tochtelijke handelingen niet aanvaarden omdat dit niet in harmonie is met het moederschap en het vaderschap die haar evolutie geven. Voor de ziel is het dan wachten totdat haar persoonlijkheid uitgeleefd is in de hartstocht en open gaat staan voor hogere gevoelens. De geestelijke ontwikkeling van de ziel kan door de hartstocht echter ook in een tijdelijke impasse raken, omdat haar persoonlijkheid aan hartstocht verslaafd kan worden.

Op aarde heeft de ziel geen baat bij de hartstochtelijke handelingen van haar persoonlijkheid, want die geven geen nieuw lichaam om nieuwe ervaringen op te doen of om karma te herstellen. Bovendien kan de hartstocht op aarde het openstaan voor het krijgen van kinderen onderdrukken. De mens wil dan geslachtsgemeenschap beleven, maar zonder de gevolgen van de 'kinderlast', omdat die de eigenliefde bezwaren.

De uitdijende liefde

De universele liefde heeft het lichamelijke beleven volkomen overwonnen. Tegelijk vertegenwoordigt die hogere graad van liefde precies dezelfde levenswetten als het lichaam, namelijk uitdijing en verdichting. Het menselijke organisme komt immers in de moederschoot tot groei door dezelfde basisprincipes.

Wat het lichaam in haar stoffelijke groei en werking al heeft, kan de persoonlijkheid zich geestelijk ook eigen maken. Dan beleeft de mens niet alleen de lichamelijke mogelijkheid om tot eenzijn te komen en hierdoor kinderen te scheppen, maar gaat hij die werking ook innerlijk beleven. Want elke karaktertrek is in wezen ook een uitdijing van het barende en scheppende gevoelsleven. Elke gram gevoel die we voor het dienen van onze medemens inzetten, verhoogt het uitdijende gevoel van onze universele liefde. Als we liefde willen ervaren, kunnen we dat door zelf liefde te worden. De meesters hebben ervaren dat ze zich een hogere graad van liefde eigen maakten door liefde te geven en het te zijn, niet door het te krijgen. Daarom raadde Christus ons aan om elkander lief te hebben. Zoals onszelf, zei hij erbij, want hij wist dat de meeste mensen al wel de nodige eigenliefde kenden, en door die vergelijking konden bedenken hoe universele liefde er dan zou uitzien.

Christus kende zijn Albron en wist dat hij die tot goddelijk licht had laten uitstralen door al het leven lief te hebben. Wanneer we een ander mens echter niet willen begrijpen, dan slaan we die Albron in onszelf terug tot duisternis. We zijn pas afgestemd op de eerste lichtsfeer als al onze karaktereigenschappen vreugde, beminnelijkheid en openheid vertolken. De meesters hebben ervaren dat ze door het leven in alle aspecten te aanvaarden en in zichzelf op te nemen, een gevoelsverbinding met dat leven ontwikkelden zodat ze dat

leven leerden kennen en konden dienen. Zo kwamen ze tot het universele eenzijn met al het leven.

De zevende graad van liefde

Hoewel we kunnen spreken van een lagere en hogere graad van liefde, is de ene graad niet minder belangrijk dan de andere. Alle treden van de trap zijn nodig om boven te komen. En pas boven op de berg genieten we van het prachtige uitzicht. Alleen de hoogste graad van liefde laat de uiteindelijke realiteit zien waar al de vorige graden voor dienen.

Een vorige graad is dus geen doel op zichzelf. Al is de mens blij wanneer hij het geluk en de warmte van de eerste lichtsferen voelt, dan nog wachten de hogere lichtsferen en hogere kosmische levensgraden om geopenbaard te worden in de uitdijende ziel.

De graden van liefde zijn echter niet alleen de treden van de trapladder, ze blijven ook allemaal een onderdeel van het eindstadium dat zou instorten wanneer er één trede zou oplossen. De meesters zien deze natuurwet ook terug in ons lichaam. Tijdens de zwangerschap in de eerste maanden van onze lichamelijke groei wordt orgaan na orgaan gevormd, en daarna heeft ons volgroeide lichaam alle vitale organen nodig voor een krachtige werking. Wanneer bijvoorbeeld onze nieren of longen zouden oplossen, zouden de andere organen niet de mogelijkheid hebben om dit op te vangen. Het geheel bestaat bij de gratie van de samenwerking van al haar delen.

Dit geldt ook voor de gevoelsgraden. We kunnen alleen dan de universele liefde beleven indien we al de vorige gevoelsgraden in onszelf op volle kracht uitgebouwd hebben om de hogere gevoelsgraad ten volle te dragen. We kunnen deze werking vergelijken met alle verdiepingen van een flatgebouw die de hoogste verdieping in de hoogte houden.

De meesters hebben de vijfde graad van de liefde bereikt, en bieden ons door de boeken van Jozef Rulof een inkijk op hun verdieping. Zij voelen niet alleen een universele liefde voor al het leven, zij hebben ook een gevoelsverbinding met de ziel van een levensvorm. Hierdoor weten zij welke graad van evolutie die levensvorm op dat moment belichaamt en hoe de ziel daar gekomen is.

De Universiteit van Christus leert dat er ook nog een zesde ruimtelijke gevoelsgraad is waarin men een gevoelseenheid met alle levensvormen in de ruimte beleeft. En daarna komt de zevende kosmische of goddelijke gevoelsgraad. Christus heeft die hoogste graad bereikt en voelt een eenheid met al het leven in de kosmos tot in haar diepste Albronkern. En het goede nieuws dat de Universiteit van Christus ons brengt is: wij allen zijn niet alleen op

weg naar die zevende graad van liefde, maar het is een volslagen zekerheid dat we die allemaal ook zullen bereiken, omdat de Albron in ons door baring en schepping ons laat evolueren totdat we al de liefde die in onze ziel aanwezig is, ook lichtend uitstralen.

Tweelingzielen - artikel

Onze tweelingziel is de ziel waarmee we in gevoel het innigst verbonden zijn van alle zielen in de kosmos, vanaf het ontstaan van onze beide zielen.

Onze soulmate

Vele mensen hebben een vaag of uitgesproken gevoel dat er ergens iemand is die bij hen hoort als de ware geliefde. Die soulmate wordt in de boeken van Jozef Rulof de tweelingziel genoemd. In het boek 'De Kringloop der Ziel' bijvoorbeeld worden de tweelingzielen Lantos en Marianne beschreven.

Al in hun kinderspel trouwden ze voor hun gevoel met elkaar. Daarna gingen hun levens uiteen, omdat Marianne door haar vorige levens nog aan een andere man had goed te maken. Heel zijn leven bleef Lantos naar zijn jeugdliefde verlangen, en hij voelde zich door zijn liefde geïnspireerd om als beeldend kunstenaar de mooiste kunstproducten te scheppen.

Daarna bestudeerde Lantos als geestelijke persoonlijkheid negen eeuwen lang het leven op aarde en in het hiernamaals, en schreef daarover later als meester Zelanus via Jozef Rulof talrijke boeken. Al die tijd wachtte Marianne in de wereld van het onbewuste op een nieuwe reïncarnatie. In haar laatste leven op aarde kon Lantos haar als beschermgeest helpen bij het oplossen van haar oorzaak en gevolg. Na dat leven wachtte hun het eeuwige samenzijn in de lichtsferen.

Tweelingliefde

In het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven' werd de vader van Theo heel zijn leven lang beschermd door zijn tweelingziel Angelica als zijn geestelijke gids. Tijdens zijn moeilijke huwelijk op aarde voelde hij dat de eigenliefde van zijn vrouw hun geen geluk bracht. Dit gemis maakte hem open voor een ijlere liefde. Na zijn aardse leven beleefde hij die tweelingliefde met Angelica in het hiernamaals. Hij voelde dat ze eeuwig bij elkaar hoorden, één in voelen en denken.

Theo hoort later van zijn vader dat de tweelingliefde boven de aardse liefde staat. Wanneer het gevoel nog gericht is op de lichamelijke liefde, wordt de tweelingliefde niet gevoeld, zelfs al ontmoeten tweelingzielen elkaar op aarde. Het artikel 'graden van liefde' licht de verschillende niveaus van liefde toe.

Zijn vader legt uit dat voor de tweelingliefde het volkomen aanvaarden

van de ander nodig is. Hij is voor zijn tweelingziel volledig open, ze kunnen elkaar volgen tot in hun diepste innerlijk. Hij voelt in zijn tweelingziel het leven, haar ziel, haar ruimte. Hoe dieper hij zich in gevoel met haar kan verbinden, hoe meer hij de diepte van haar leven en daardoor van al het leven leert kennen. In de sferen van licht dalen de tweelingzielen zo diep in elkaar af dat ze het allereerste begin van hun samenzijn voelen.

Toewerken naar elkaar

In het boek 'Tussen Leven en Dood' zocht de tempelpriester Venry naar zijn grote liefde Lyra, en ontmoette haar als priesteres in het oude Egypte. In dat leven konden deze tweelingzielen niet samenzijn, omdat ze beiden in hun oorzaak en gevolg leefden. Ze konden elkaar wel geestelijk steunen, zodat Venry zijn aartsmoeilijke taak kon vervullen om als opperpriester van de tempel liefde te brengen waar immense duisternis heerste.

Hun ontmoeting kwam tot stand omdat de taak waarvoor Venry naar de aarde gereïncarneerd was, dit vereiste. Meestal echter beleven tweelingzielen hun oorzaak en gevolg los van elkaar, met andere zielen waarmee dat in het verleden gecreëerd is. Ook dan kunnen mensen zoeken naar hun tweelingziel, maar zullen die niet vinden.

Meester Zelanus zegt dat ze de ander zelfs meestal niet herkennen, als ze elkaar tegen het lijf lopen. Want ze kunnen elkaar op allerlei manieren ontmoeten, bijvoorbeeld als moeder en kind, broer en zus, dokter en patiënt, rechter en veroordeelde, zanglerares en student, verkoper en klant, bedelaar en voorbijganger, doodgraver en lijk, minister en stemgerechtigde, werkgever en werknemer, misdadiger en slachtoffer, verpleegster en stervende, soldaat en soldaat, vriend en vijand.

Meester Zelanus maakt nog concreter wat dit voor ons dagelijks leven kan betekenen. Want als we iemand bestelen, is dat misschien onze tweelingziel, zonder dat we dat weten. Voel haat voor de mens en je haat mogelijk je tweelingziel. Doe mee aan geweld en je vermoordt je tweelingziel. Weiger kinderen, en je tweelingziel kan niet geboren worden. Heb universeel lief, en je leeft in liefde met je tweelingziel!

Daarnaast geeft meester Zelanus de raad om de tijd op aarde goed te besteden voor het oplossen van de disharmonie uit het verleden, want juist hierdoor werken tweelingzielen zich naar elkaar toe. Niet door het samenzijn, maar door het apart van elkaar werken, wordt de afstand tussen beiden stap voor stap kleiner. Alles wat we doen heeft invloed op de verbinding met onze tweelingziel, het versnelt of vertraagt het ogenblik dat we voor eeuwig in liefde en harmonie zullen samenzijn. Meester Zelanus zegt daarom: 'Zoek

niet, vraag niet, je tweelingziel komt tot je, wanneer je gereed bent.'

De gezamenlijke kosmische reis

Het artikel 'onze eerste levens als cel' belicht het ogenblik waarop tweelingzielen ontstaan zijn op de eerste planeet. Ze zijn op dezelfde seconde geboren, en samen vertegenwoordigen ze de twee basiskrachten van het leven. In het artikel 'onze basiskrachten' worden die krachten moederschap en vaderschap genoemd. De vrouwelijke en mannelijke krachten leiden samen tot reïncarnatie, tot evolutie.

Vanaf hun eerste leven gingen beide tweelingzielen samen op weg, van graad tot graad, gelijk in gevoel, één in werking, even oud, geen tien seconden van elkaar weg. Afwisselend beleefden ze in hun reïncarnaties de moederlijke en vaderlijke werking, en hun samenzijn zorgde voor meer gevoel en een hoger bewustzijn. De artikelen 'evolutie in het water' en 'evolutie op het land' schetsen de groei van hun lichaam en gevoelsleven.

Het artikel 'ons bewustzijn op Mars' belicht het wakker worden van de persoonlijkheid die de kracht van het lichaam leerde gebruiken om zichzelf van eten te verzekeren. Daarbij werd voor de eerste maal een lichaam van een medeziel vernietigd, waardoor karma ontstond. Op dat moment verwijderden de tweelingzielen zich van elkaar. Wie de moord pleegde, moest terug om de betrokken ziel een nieuw lichaam te geven. Pas daarna kon de kosmische reis samen met de eigen tweelingziel voortgezet worden.

Op aarde echter ontwaakten in de persoonlijkheid hartstocht en geweld. Nog niet bewust van de ware aard van zijn ziel ging de mens over tot eigenliefde en verspeelde daarmee het samenzijn met de tweelingziel. Gericht op hartstocht en lichamelijke liefde ging de mens met vele anderen paren, en niet alleen met de eigen tweelingziel. Maar het waren vooral de gepleegde moorden die de tweelingzielen uiteenrukten, omdat ze hierdoor een berg van karma opbouwden die eerst geslecht zou moeten worden.

Tot op de dag van vandaag zijn de meeste mensen op aarde gereïncarneerd om hun karma op te lossen. Daardoor is men in de regel niet samen met zijn tweelingziel, omdat men bezig is de disharmonie uit het verleden te corrigeren. Dit gebeurt overwegend in het samenzijn met de andere zielen die bij de disharmonie van het verleden betrokken waren.

Wanneer al het karma is gecorrigeerd, kan men afscheid van de aardse levens nemen om in het hiernamaals verder te werken aan de geestelijke ontwikkeling. Als dan de tweelingziel nog niet zover is en op aarde nog werk te doen heeft, kan men zich in die tijd geestelijk verder ontwikkelen tot de vierde lichtsfeer, de geestelijke gevoelsgraad.

Om van daaruit verder door te dringen in de diepte van het leven heeft men zijn tweelingziel nodig, omdat men alleen samen deze diepte kan betreden en dragen. Nadat men weer samen is gekomen, in de vierde lichtsfeer of al eerder, begint het eeuwigdurende samenzijn. Vanaf dat moment zal de gevoelsverbinding nooit meer verbroken worden, omdat men geen disharmonie meer creëert. De persoonlijkheid is dan ten volle bewust geworden van de harmonie van de ziel, en zal in al het verdere voelen, denken en handelen deze harmonie vertolken. Samen dienen de tweelingzielen voortaan al het leven, en verwerven op die wijze de hogere lichtsferen.

Daarna reïncarneren ze als tweelingzielen op de eerste planeet van de vierde kosmische levensgraad. Hier zullen ze opnieuw het moederschap en vaderschap beleven in een stoffelijk lichaam. Dan wisselen ze elk nieuw leven tussen het vrouwelijke en mannelijke lichaam, en telkens krijgen ze als tweelingzielen twee kinderen om hun reïncarnatie te verzekeren. Hun tweelingliefde vangt alles op, alles verloopt in harmonie, en elk nieuw leven groeien ze in gevoel en kosmisch bewustzijn.

Tot ze samen hand in hand de zevende kosmische levensgraad bereiken, het Al. Dan hebben ze de Alziel en Albron in zichzelf tot volle kracht en bewustzijn gebracht, en dragen ze in hun kosmische liefde al het leven in de ruimte.

Moederschap en vaderschap

Moederschap en vaderschap vertolken de basiskrachten van het leven waardoor elke ziel tot reïncarnatie en kosmische evolutie komt.

De Universiteit van Christus heeft miljoenen jaren lang al het leven in de kosmos bestudeerd. De hoogste meesters van deze universiteit zijn doorgedrongen tot de fundamenten van het leven. Zij ontdekten dat er twee basiskrachten zijn die al de levensvormen laten groeien en evolueren.

Het artikel 'onze basiskrachten' geeft aan hoe die krachten in de boeken van Jozef Rulof benoemd worden. De eerste basiskracht wordt 'uitdijing', 'baring' of 'moederschap' genoemd, en de tweede basiskracht wordt aangeduid met de termen 'verdichting', 'schepping' of 'vaderschap'.

Deze twee krachten zorgen door hun samenwerking voor de ontwikkeling van al het leven. Door moederschap én vaderschap kan er een nieuw leven ontstaan, groeien en geboren worden. Door uitdijing én verdichting zijn er in de macrokosmos planeten en zonnen ontstaan en heeft het uitdijende heelal zijn huidige vorm van verdichte sterrenstelsels bereikt.

De macrokosmos

De meesters hebben ook de toestand van het heelal kunnen peilen in de periode voordat de basiskrachten tot werking kwamen. Het artikel 'Alziel en Albron' licht toe dat in het allereerste begin beide krachten nog niet gescheiden waren. Het artikel 'kosmische splitsing' beschrijft het moment waarop de scheiding tot stand kwam.

Na deze scheiding vormden ze elk een ruimtelijk lichaam dat één van de twee basiskrachten ten volle tot uiting bracht. Het barende principe werd vormgegeven door de eerste planeet in de ruimte, en het scheppende principe door de eerste zon. Met behulp van de zon baarde de eerste planeet binnen in haar lichaam de eerste microkosmische levensvormen, die we 'cellen' kunnen noemen.

De microkosmos

Op dat moment is de menselijke ziel haar eerste leven als cel begonnen. Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de twee basiskrachten ervoor zorgden dat die eerste cellen tot een voortplantingsproces kwamen. De cellen verbonden zich per tweetal met elkaar, en samen brachten ze door uitdijing en verdichting twee 'kindercellen' voort.

Even later lieten de zielen van de oudercellen hun cellichaampje los, en gingen ze over naar de wereld van het onbewuste. Op het moment dat hun kinderen tot voortplanting kwamen, verbonden de eerste zielen zich met dit baringsproces en konden ze reïncarneren in een nieuw cellichaam. De eerste zielen konden toen hun tweede leven beleven omdat zij zelf voordien twee kinderen hadden voortgebracht.

Onze evolutie

De meesters hebben de ontwikkeling van de eerste zielen in de verschillende kosmische levensgraden verder kunnen volgen. De artikelen 'evolutie in het water', 'evolutie op het land', 'ons bewustzijn op Mars' en 'Aarde' beschrijven hoe de menselijke ziel haar lichaam en gevoelsleven opbouwde tot het huidige stadium op Moeder Aarde.

In alle stappen van deze evolutie was de ziel in staat om verder te groeien dankzij het moederschap en vaderschap. Hierdoor kwam er telkens een nieuw lichaam beschikbaar om te reïncarneren en de groei van lichaam en gevoelsleven voort te zetten.

De meesters zagen dat het lichaam opgebouwd werd rondom de organen die voor het moederschap en vaderschap zorgen. Om deze centrale organen te dienen, werden de andere lichaamsstelsels uitgebouwd. Zo kwam een menselijk lichaam tot stand dat perfect in staat was om ook op het land tot voortplanting over te gaan. Het vrouwelijke en mannelijke lichaam werd toegerust voor de specifieke taken die bij het moederschap en vaderschap behoren. De ziel bouwde zo aan twee verschillende lichamen die haar twee basiskrachten vormgeven.

Ook in het dierenrijk kwam er duidelijke opdeling in vrouwtjes en mannetjes, en zorgde hun samenwerking voor de jongen. En Moeder Natuur was in haar plantenrijk nog creatiever om met de barende en scheppende krachten een brede waaier van levensvormen voort te brengen, die hun voortplanting allemaal net een ander kleurtje gaven.

Ziel en persoonlijkheid

Door het beleven van het vrouwelijke en mannelijke lichaam ontwikkelde de menselijke ziel verschillende gevoelens die haar persoonlijkheid begonnen te vormen. Het moederlichaam gaf haar gevoelens van zorg voor haar kinderen. Zo kreeg zij de eerste gevoelens van moederschap.

Om zichzelf en de kinderen van eten te verzekeren, ontdekte men de kracht van het opgebouwde oersterke lichaam. Omdat er niet altijd genoeg voeding

voor iedereen voorhanden was, ging men die kracht ook gebruiken tegen andere oermensen. Zo ontstond het eerste gevecht en de eerste doodslag.

De artikelen 'harmonie' en 'karma' lichten de gevolgen hiervan toe. Tot dat moment was elke ziel in harmonie gebleven met zichzelf en al het andere leven. Maar door de eerste doodslag bracht de oermens zich in disharmonie met een andere ziel. Die ziel kwam hierdoor te vroeg in de wereld van het onbewuste terecht.

Ze miste de resterende levenstijd van dat vernietigde lichaam om innerlijk te groeien. Er was een nieuw lichaam nodig om die levenstijd in te halen. Maar dat extra lichaam was niet voorzien binnen de normale reïncarnatiecyclus. Tot dan hadden twee tweelingzielen als moeder en vader samen altijd twee kinderen gekregen om voor hun eigen reïncarnatie te zorgen. Maar nu was er een ziel teveel in de wereld van het onbewuste, door de doodslag was een ziel uit haar normale reïncarnatiecyclus geslagen. Voor die wachtende ziel was een extra lichaam nodig, naast de twee kinderen voor de eigen reïncarnatie. En toen zagen de meesters dat er voor de eerste maal een gezin met drie kinderen ontstond.

Dat derde kind was de wachtende ziel. Zodra die de verloren levenstijd ingehaald had, liet zij dat extra lichaam los, en ging terug naar de wereld van het onbewuste om haar normale reïncarnatiecyclus te hervatten.

Dit alles speelde zich af buiten het bewustzijn van de persoonlijkheid van de ouders, omdat dit door de reïncarnerende ziel aangestuurd werd. Door de stuwing van die ziel kwam er een extra lichaam en werd het karma opgelost. De andere ziel waarvan de persoonlijkheid de doodslag toebracht, kwam weer in harmonie met het leven door als moeder ook een extra lichaam voor een wachtende ziel te baren.

Karma

De doodslag was een onbewuste handeling, de persoonlijkheid was zich niet bewust van de gevolgen ervan. Die gevolgen ontstonden doordat de handeling diametraal tegengesteld was aan de basiskrachten van de ziel. De basiskrachten moederschap en vaderschap geven een lichaam aan een andere ziel, terwijl de doodslag daarentegen het lichaam van een andere ziel vernietigt.

De persoonlijkheid kon echter de disharmonie van deze handeling nog niet beseffen. Zo bewust was ze nog niet, zij leefde pas in de eerste graad van bewustzijn en gevoel. In deze eerste gevoelsgraad was zij vooral bezig met eten vinden om te overleven. Het artikel 'gevoelsgraden' licht de verschillende niveaus van gevoel en bewustzijn toe.

Naarmate de persoonlijkheid zich bewuster werd van haar lichamelijke kracht, nam haar geweld naar andere mensen toe. Toen zij zich bewust werd van de lichamelijke ervaringen tijdens het vrijen, werd het geweld nog veel groter. De persoonlijkheid ging namelijk deze ervaringen najagen, buiten moederschap en vaderschap om, en desnoods ten koste van anderen. Zo ontstonden de eerste verkrachtingen uit hartstocht.

Door deze gevoelens en handelingen verwijderde de persoonlijkheid zich van het harmonische moederschap en vaderschap dat door haar ziel gestuwd werd. Het artikel 'vrije wil' licht toe dat de persoonlijkheid een eigen wil ontwikkelde, die niet synchroon liep aan de wil van de ziel die ingesteld stond op harmonische evolutie en reïncarnatie. Hoe meer de persoonlijkheid van de baan van de ziel afweek, hoe meer tijd de ziel nodig had om het ontstane karma te corrigeren. In de huidige tijd zijn de meeste zielen op aarde bezig met het oplossen van karma, en wachten er miljarden zielen in de wereld van het onbewuste om hun evolutie te kunnen voortzetten.

Kinderen krijgen

Hierdoor zijn er moeders die meer dan twee kinderen kunnen krijgen. Naast de kinderen die te maken hebben met het oplossen van het eigen karma kan men meewerken aan het verminderen van het grote aantal zielen die aan het wachten zijn op een wedergeboorte om verder te kunnen evolueren. Het artikel 'karma' licht toe dat de samenleving in de toekomst de ouders hierin veel meer gaat helpen. Het artikel 'lichtende toekomst' beschrijft welke gevolgen dit heeft voor de wereldbevolking.

Er zijn ook vrouwen die geen kinderen kunnen krijgen, zelfs al willen ze dat heel graag. Dit kan verschillende oorzaken hebben. Er kan een stoffelijke disharmonie zijn in het vrouwelijke of mannelijke lichaam. Het kan ook komen door een disharmonie in het gevoelsleven van de vrouw, die ontstaan is in vorige levens, omdat voor het ontvangen van het nieuwe leven een bepaalde harmonie nodig is. Daarnaast zijn er ook vrouwen die hun laatste leven op aarde beleven en gereed zijn met hun reïncarnatiecyclus. Zij hoeven geen kinderen meer te krijgen om zelf in een volgend leven nog een keer geboren te kunnen worden.

Wanneer de meesters overgaan tot een verklaring op zielsniveau, dan spreken ze niet meer over het 'krijgen' of 'hebben' van kinderen. Het baren van een kind is voor de moeder de mogelijkheid om straks weer te reïncarneren en hierdoor te evolueren. En voor de ziel is de kindertijd alleen de opbouw van het nieuwe leven om verder te evolueren. Elke ziel die we ontmoeten is oeroud, er zijn geen 'nieuwe' kinderen.

De stuwing van de ziel

We kunnen ook geen kind 'aantrekken', want de reïncarnerende ziel is zelf de eigenlijke stuwing om geboren te worden. Die ziel kan al lang aan het stuwen zijn. Soms is een vrouw als meisje al in contact met die ziel die haar voert tot het moederschap en tot de aanstaande vader. Het gevoel om tot geslachtsgemeenschap te komen is in dit geval van de stuwende ziel afkomstig.

De ziel brengt zichzelf tot reïncarnatie, en man en vrouw zijn hierin dienend. Moeder en vader dienen hierdoor ook hun eigen evolutie, omdat ze ervoor zorgen dat ook zij straks als ziel twee mensen kunnen stuwen tot het mogelijk maken van hun nieuwe reïncarnatie.

Omdat de ziel haar eigen reïncarnatie in handen heeft, kan er door haar handelen hierin ook een stoornis optreden. Indien bijvoorbeeld een ziel als persoonlijkheid door het kerkelijke denken non werd en hier levens in doorging, dan zullen er steeds minder moeders op aarde zijn die haar nog kunnen baren, omdat ze zelf in die tijd geen kinderen ter wereld heeft gebracht. Zij kan dan alleen terugkomen bij een moeder die buiten haar eigen karma om wil dienen.

Maar daarnaast heeft deze kerkelijke persoonlijkheid zichzelf uit het geboren-worden verwijderd, door zich in daad en gevoel aan het moederschap te onttrekken. Hoe meer ze door haar bidden en gelovig denken haar basiskrachten dood heeft gesuggereerd, hoe minder verbinding ze nog heeft met het natuurlijke proces van baren en scheppen, en dus ook met haar eigen wedergeboorte die door dit baren en scheppen tot stand moet komen.

Geslachtsgemeenschap

Wanneer een ziel stuwend is om te reïncarneren, wordt de wil van die ziel in een vrouw en een man de liefde om het lichamelijke éénzijn te beleven. Zij krijgen het gevoel om zich lichamelijk te verbinden en hun basiskrachten worden in dienst van het leven aangewend.

Wat zij hiervan als persoonlijkheid beleven, wordt bepaald door hun gevoelsgraad. Is die stoffelijk ingesteld, dan overheersen de lichamelijke gevoelens. Als de aandacht uitgaat naar het lichamelijke beleven, zijn de ijlere graden van de stuwing van het leven nog niet waarneembaar.

Wanneer men naar de ijlere gevoelsgraden overgaat, wordt het lichamelijke éénzijn alleen beleefd als de reïncarnerende ziel daartoe stuwt. Dan is daarbuiten de persoonlijkheid niet meer ingesteld op dit gebeuren, omdat de lichamelijke liefde overgegaan is in de universele liefde.

Bevruchting

Vanaf de bevruchting is de ziel verbonden met de bevruchte eicel. Om de groei van die tere cel niet te storen, heeft de ziel zich in harmonie met die cel gebracht. Zij is dan teruggekeerd tot haar Albronnelijke toestand, zoals zij was op het moment dat zij op de eerste planeet in de ruimte haar eerste leven als cel beleefde.

Al haar ervaringen van vorige levens zijn in de wereld van het onbewuste teruggezonken tot haar onderbewustzijn. Tussen haar vorige leven en de nieuwe incarnatie heeft zij geen bewuste ervaringen beleefd, omdat zij als ziel pas naar het bewuste hiernamaals gaat wanneer zij vrij is van haar aardse reïncarnatiecyclus. Zolang er echter zielen in de aardse levenscyclus zijn waarmee zij door karma is verbonden, blijft zij ingesteld om te reïncarneren om dat karma eerst op te lossen.

Zwangerschap

Na de bevruchting stuwt de ziel de bevruchte eicel tot uitdijing en splitsing. Door een veelheid van splitsingen wordt het embryo opgebouwd. In negen maanden tijd geschiedt, wat in de schepping biljoenen jaren duurde, voordat het universum gereed was. Tijdens die korte tijd is de moeder één met alle fasen die de Albron doorliep om haar leven in het heelal vorm te geven.

In de groei van het embryo worden ook alle stappen weerspiegeld die de ziel bij de vorming van haar lichaam op de verschillende planeten van de eerste drie kosmische levensgraden heeft gezet. Zo is bijvoorbeeld het visstadium terug te zien, met de aanzet van kieuwen om in het water te ademen, en een staartbeen dat ooit noodzakelijk was om zich in het water voort te bewegen.

De groei in de moederschoot kent zeven tijdperken, die de zeven overgangen in elk evolutieproces weerspiegelen. Tussen het derde en het vierde tijdperk ontwaakt het bewustzijn voor het kind, waarna er beweging kan komen in dit kleine lichaam. Naarmate het lichaampje begint uit te dijen, maakt de ziel haar gevoelsleven weer wakker.

Geboorte

Wanneer het kind pas geboren is, leeft het in gevoel nog in zijn vorige reïncarnatie die wakker is geworden door de groei van het lichaam. Als het kind al zou kunnen praten, zou het van zijn vorige levens kunnen vertellen. Maar

voor de ziel moet de nieuwe aardse persoonlijkheid nog opgebouwd worden, en eerst moet hiervoor het daglicht in deze nieuwe ogen verwerkt worden.

Na zeven dagen komt het licht pas in de ogen en kan de ziel in het nieuwe leven gaan kijken. Dan zakt het vorige leven weer naar het onderbewustzijn. De ervaringen van de vorige levens zullen zich uiten in aanleg en talenten, en gaan deel uitmaken van een nieuwe persoonlijkheid die bij dit aardse leven past.

Graden van liefde

De mens beleeft het moederschap en vaderschap volgens de bereikte gevoelsgraad. De eerste gevoelsgraden werden beleefd in een natuurlijk bewustzijn, het baren en scheppen gebeurde in harmonie met het leven. Maar toen de persoonlijkheid zich bewust werd van haar mogelijkheden, ging zij zich met moederschap en vaderschap bemoeien. In de fase van de eigenliefde gingen een aantal mensen het krijgen van kinderen als last zien. De mens ging knoeien met het moederschap en vaderschap, het nieuwe leven werd geweigerd door abortus. En ook het krijgen van kinderen ging men voorkomen. Biljoenen tijdperken lang was de ziel tot evolutie gekomen door het moederschap en vaderschap, en nu dacht haar persoonlijkheid het beter te weten en ging zelf handelen zonder de gevolgen voor haar kosmische evolutie te beseffen.

In de hogere gevoelsgraden komt de ziel als persoonlijkheid weer in harmonie met haar moederschap en vaderschap, en zullen altijd beide ouders zich toeleggen op het vergroten van hun liefde voor hun kinderen. Dan worden alle kinderen in dankbaarheid en liefde door moeder en vader aanvaard, en voelen zij zich gedragen door de liefde van hun ouders. Dan bouwt ook de vader zijn vriendschap naar de kinderen uit, die in hem een grote kameraad en een voorbeeld zien. De vader voelt nu zijn rol om te dienen voor moeder en kinderen, en beide ouders dienen voor de reïncarnatie, voor het nieuwe leven.

Zo evolueren de ouders naar het universele moederschap en vaderschap. Hierbij kijken moeder en vader niet alleen wat ze kunnen doen voor hun eigen kinderen, maar dienen ze al het leven wat op hun weg komt. Dan kan de moederliefde en vaderliefde overgaan in de universele liefde. Daarin voelt men zich moeder én vader, en heeft men zich de gevoelens van beiden eigen gemaakt.

Regelrecht naar het Al

De eerste oermensen die op aarde geleefd hebben, zijn nu in de hoogste kosmische levensgraad: het Al. De artikelen 'ontstaan van de astrale wereld', 'schepper van licht', 'vierde kosmische levensgraad' en 'het Al' beschrijven hun weg van de aarde naar het Al.

In de oertijd hebben zij geen 'beschaving' gekend, zij hadden nog geen kunst, cultuur, welvaart, techniek, geloof, God of Christus. Zij waren alleen bezig met overleven, en ze voerden de enige daad uit die direct een ziel dient: moeder en vader worden.

Veel later heeft de mens op aarde daaromheen een persoonlijkheid opgebouwd die de ruimte voor zijn voelen en denken beleeft. In die ruimte is hij duizend en één aardse dingen belangrijk gaan vinden, omdat hij zich nog niet bewust was dat dit alles op aarde zou achterblijven en voor zijn kosmische evolutie geen meerwaarde had. Toen die aardse verlangens het moederschap en vaderschap overwoekerden, zorgden die zelfs voor een vertraging op de weg naar het Al.

De eerste zielen hadden het in dit opzicht makkelijker. We hebben één van deze zielen leren kennen, Hij reïncarneerde veel later als de Messias. Tijdens zijn leven als Jezus Christus kon Hij niets kwijt van zijn kosmische bewustzijn. Hij vatte zijn boodschap samen tot de universele liefde, omdat een paar mensen daar toen al iets van konden voelen en begrijpen. Hij wist dat het zich richten naar de universele liefde aan de menselijke persoonlijkheid een houvast kon geven om terug te keren naar haar verloren harmonie met al het leven.

Als Hij voluit had kunnen spreken in het weten dat Hij begrepen zou worden, dan had Hij gezegd: 'U bent vader en moeder.' Maar dan had men hem midden in zijn gezicht uitgelachen. Want men wist nog niet dat het harmonieus beleven van het moederschap en het vaderschap elke ziel regelrecht naar het Al leidt, zoals Christus dat zelf beleefd had.

Homoseksualiteit

Wat men homoseksualiteit noemt, ontstaat doordat de ziel na een aantal levens als vrouw in een volgende reïncarnatie een mannelijk lichaam opbouwt, of andersom.

De gevoelswaarde van woorden

De boeken van Jozef Rulof werden geschreven tussen 1933 en 1952. Vele woorden die in die tijd gebruikt werden, hadden een andere betekenis of gevoelswaarde dan in de huidige tijd. De psycholoog sprak toen bijvoorbeeld nog over krankzinnigheid, en de mensen die hieraan leden werden in Nederland behandeld in krankzinnigengestichten.

In deze instellingen werden soms ook 'homoseksuelen' opgesloten. Homoseksualiteit werd in die tijd doorgaans als een ziekte bestempeld, als een vorm van krankzinnigheid of een verkeerde gerichtheid van seksuele driften. Men vroeg zich toen ook af hoe deze zogenaamde 'ziekte' genezen zou kunnen worden.

Voor Jozef Rulof waren krankzinnigheid en homoseksualiteit echter heel iets anders dan wat men toen onder die woorden categoriseerde. Zijn visie op krankzinnigheid wordt toegelicht in het artikel 'krankzinnigheid'.

Voor Jozef was datgene wat men homoseksualiteit noemde geen ziekte maar een natuurlijk gebeuren dat door elke ziel vele malen in haar evolutie ervaren wordt. Op een contactavond in 1952 hekelde hij dan ook de brandmerkende en vernederende uitwerking van het woord 'homoseksueel' in de toenmalige maatschappij.

Een natuurlijk gevolg van reïncarnatie

Volgens Jozef kon men juist door het verschijnsel homoseksualiteit het bestaan en de werking van reïncarnatie goed zien. Om dit te verklaren is het belangrijk een onderscheid te maken tussen de menselijke ziel en haar persoonlijkheid. De ziel is de eeuwige kern die vele malen op aarde reïncarneert om haar gevoelsleven te verruimen. De persoonlijkheid wordt ook het 'ik' genoemd en zet het gevoel voort tot gedachten en handelingen. Het artikel 'onze reïncarnaties' geeft een overzicht van de artikelen die hier meer uitleg over geven.

Wanneer een ziel na een aantal vrouwelijke levens reïncarneert en in het nieuwe leven een mannelijk lichaam opbouwt, zal zij zich als persoonlijkheid

nog steeds vrouwelijk voelen. Het gevoelsleven en de persoonlijkheid zijn immers niet ineens aangepast aan het nieuwe lichaam. Het gevoelsleven is het resultaat van al de ervaringen uit de vorige levens. Men begint in een nieuw leven op het punt waar men in het vorige leven geëindigd is.

Naarmate het nieuwe leven in het mannelijke lichaam vordert, zal het verschil tussen het vrouwelijke gevoelsleven uit het vorige leven en het mannelijke lichaam van het nieuwe leven duidelijker worden. De persoonlijkheid voelt zich nog altijd vrouwelijk maar heeft geen vrouwelijk lichaam meer dat haar gevoel vormgeeft. Het mannelijke lichaam vindt ze vreemd, het hoort niet bij wie ze is. Ze weet ook niet hoe ze met de mannelijkheid van dat lichaam om kan gaan, omdat het nieuw is voor haar gevoelsleven.

Als ze niet weet hoe dit verschil ontstaan is, kan ze gaan twijfelen aan zichzelf. Ze voelt zich nog altijd vrouw, en seksueel voelt ze zich aangetrokken tot mannen. Voor de buitenwereld lijkt het alsof een man een andere man zoekt, waardoor dit gedrag homoseksualiteit wordt genoemd. Voor haarzelf voelt het als vanzelfsprekend, want haar seksuele voorkeur gaat uit naar mannen.

Tijdelijke aanpassingen

In de huidige tijd kan ze chirurgische en hormonale behandelingen aanwenden met de bedoeling om haar nieuwe lichaam zo goed mogelijk weer te laten passen bij haar vrouwelijke gevoel. In vroegere tijden kon ze zich alleen maar kleden of vermommen als vrouw.

De reikwijdte van al deze handelingen is echter beperkt tot het huidige leven, want volgens Jozef Rulof en zijn meesters bouwt deze ziel in het volgende leven opnieuw het mannelijke lichaam op, en ziet deze persoonlijkheid zich dus telkens voor dezelfde verandering geplaatst, totdat zij de weg van haar ziel volgt.

De weg van de ziel

De ziel is namelijk op weg naar het andere geslacht. Zij heeft niet voor niets een mannelijk lichaam opgebouwd. Dat doet zij alleen wanneer zij haar cyclus van vrouwelijke levens heeft beëindigd en aan een cyclus van mannelijke levens begint.

De ziel heeft het beleven van beide geslachten nodig, om alle gevoelens te ervaren die met de twee verschillende lichamen mogelijk zijn. In het vrouwelijke lichaam kan zij gevoelens ervaren die specifiek zijn voor dat soort lichaam, zoals het moederschap. Bij het mannelijke lichaam is dat het vaderschap.

Het artikel ‘onze basiskrachten’ licht toe dat ‘moederschap en vaderschap’ de twee basiskrachten vertolken die al het leven voortstuwen. Het artikel ‘onze kosmische ziel’ geeft een overzicht van de artikelen die de weg van de ziel in kosmisch perspectief zet. Elke ziel beleeft vele levens op verschillende planeten in het heelal om haar gevoelsleven te verruimen. In elke graad van haar evolutie zal zij vrouwelijke en mannelijke lichamen opbouwen, om alles te ervaren en te voelen wat in die graad te leren valt.

Verklaring op zielsniveau

Het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ belicht het grote verschil in de boeken van Jozef Rulof tussen het aardse denken en de eigenlijke zienswijze van de meesters van de Universiteit van Christus. Om op woordniveau aan te sluiten bij de lezer tussen 1933 en 1952, geven een aantal passages over homoseksualiteit in de boeken van Jozef Rulof het aardse denken weer dat in die tijd gebruikelijk was.

De meesters moesten eerst de kosmische evolutie van de ziel beschrijven, voordat ze konden uitleggen hoe zijzelf naar het verschijnsel homoseksualiteit kijken. Wanneer ze hierover een verklaring op zielsniveau geven die hun eigen zienswijze vertolkt, dan valt het woord ‘homoseksualiteit’ weg. Op zielsniveau bestaat er helemaal geen homoseksualiteit, omdat de ziel niet homoseksueel kan zijn. De ziel beleeft moederschap en vaderschap in al haar evolutiegraden, en hierdoor verruimt ze haar gevoelsleven.

Psychopathie

De rol van vorige levens in het ontstaan van de verstandelijke beperking die bij mensen met een meervoudige handicap kan optreden.

Toenmalige terminologie

In de eerste helft van de vorige eeuw werd in de diagnostiek van psychiatrische ziektebeelden gebruikgemaakt van de tweedeling psychopathie en psychose. Onder de verzamelnaam psychopathie vielen alle ziekten met een psychisch disfunctioneren, behalve het ziektebeeld dat men psychose noemde.

De categorie psychopathie was heel breed. Zo bijvoorbeeld werd een vrouw psychopathisch genoemd die door de smart om de dood van haar zoon in de oorlog haar normale denken was kwijtgeraakt en tegen het jasje van haar zoon praatte alsof het hemzelf betrof.

Daarnaast werden er ook ziektebeelden met lichamelijke kenmerken toe gerekend, zoals bijvoorbeeld het syndroom van Down dat in die tijd 'mongolisme' genoemd werd. Toen Jozef Rulof op de contactavonden die gehouden werden van 1949 tot 1952 vragen over zogenoemde 'mongooltjes' kreeg, verwees hij naar de term psychopathie zonder verder iets over het syndroom van Down te zeggen. Ook nergens anders in zijn boeken is er over dit syndroom een specifieke uitleg opgenomen. Dit wijst op het algemene gebruik van de term psychopathie in die tijd.

Psychopaten

Na Jozefs tijd heeft de psychiatrische diagnostiek het begrip psychopathie grotendeels verlaten en is men een onderscheid gaan maken tussen diverse andere diagnostische categorieën, zoals persoonlijkheidsstoornissen en zwakzinnigheid. Door een grotere aandacht voor de sociale impact is men gekomen tot het begrip 'antisociale persoonlijkheidsstoornis'. In de media en de volksmond spreekt men dan over psychopaten.

Hierdoor hebben tegenwoordig de woorden 'psychopaten', 'psychopathie' en 'psychopathisch' een zware emotionele beladenheid. Ze worden bijvoorbeeld gebruikt voor de beschrijving van een seriemoordenaar die gevoelloos zijn slachtoffers mishandelt en vermoordt.

In de boeken van Jozef Rulof daarentegen verwijzen deze woorden meestal naar mensen met een meervoudige handicap, namelijk mensen die naast een lichamelijke handicap ook een verstandelijke beperking hebben. Al naarge-

lang de score op een IQ-test maakt men nog een onderscheid tussen een lichte, matige, ernstige en diepe graad van verstandelijke beperking.

Oorzaken van meervoudige handicap

De meesters van de Universiteit van Christus belichten in de boeken van Jozef Rulof de oorzaken van de meervoudige handicap waarbij ernstige aangeboren lichamelijke afwijkingen gepaard gaan met een verstandelijke beperking. De lichamelijke stoornissen kunnen door verschillende oorzaken tijdens de zwangerschap ontstaan, bijvoorbeeld door een val van de moeder.

Daarnaast hebben de meesters vastgesteld dat de aangeboren lichamelijke afwijkingen ook kunnen ontstaan door de invloed van het kind zelf. Het gaat dan niet om het kinderlijke bewustzijn, maar om de invloed van de persoonlijkheid van de ziel die reïncarneert. Het artikel 'onze reïncarnaties' geeft een overzicht van de artikelen die toelichten wat de meesters verstaan onder de reïncarnatie van een ziel en haar persoonlijkheid.

Kort samengevat beleeft onze ziel vele opeenvolgende levens op aarde, waarbij zij telkens een bevruchte eicel bezielt tot verdere groei. Die groei kan echter al in de moederschoot gepaard gaan met lichamelijke afwijkingen door een stoornis in de stuwing van de ziel. Die stoornis komt dan uit de persoonlijkheid van de ziel en is veroorzaakt door haar disharmonisch gedrag in vorige levens.

Van disharmonie naar harmonie

De meesters hebben dat gedrag in vorige levens gevolgd om te zien hoe de persoonlijkheid tot die disharmonie is gekomen. Zij zagen dat de persoonlijkheid disharmonisch had gehandeld ten opzichte van andere mensen. Het ging dan om zware disharmonische handelingen.

De meesters onderzochten wat dit teweegbracht in de ziel. Zoals het artikel 'harmonie' toelicht, is de ziel van nature harmonisch. Wanneer haar persoonlijkheid disharmonisch handelt omdat zij deze innerlijke harmonie nog niet voelt, brengt dit de ziel verder weg van haar harmonie. De disharmonische handeling stoort de innerlijke rust van de ziel, het bewustzijn van die afbrekende daad past niet bij haar harmonie. Dit brengt een stoornis in het gevoelsleven van de ziel, omdat zij hierdoor geen liefde beleeft naar het andere leven.

Wanneer de ziel dan wil reïncarneren, wordt zij door deze stoornis gehinderd. Bij het incarneren verbindt de ziel zich met het samensmelten van een zaadcel en een eicel. Deze samensmelting is in wezen een harmonische

liefdevolle handeling. Het artikel 'onze eerste levens als cel' licht toe dat de eerste samensmelting en celdeling al een uiting is van de gevende bezieling. De cellen delen zichzelf om een kind voort te brengen.

Een ziel met de eerdergenoemde stoornis in het gevoelsleven zal een langere tijd nodig hebben om te kunnen reïncarneren, om zich te kunnen afstemmen op de harmonische gebeurtenis die we bevruchting hebben genoemd. Het artikel 'wereld van het onbewuste' belicht de toestand waarin die ziel vele eeuwen nodig kan hebben om zich af te stemmen op een nieuwe incarnatie. Andere zielen die in harmonie zijn gebleven en die stoornis niet hebben, zullen haar voorgaan en eerder kunnen reïncarneren. Pas nadat de disharmonische stoornis ver genoeg weggezakt is in het gevoelsleven, zal de ziel opnieuw kunnen komen tot de aanraking met een eicel en een zaadcel.

Miskraam

De eerste maal dat er voor de ziel met de eerdergenoemde stoornis een bevruchte eicel beschikbaar komt, zal die ziel er niet in slagen om die eicel tot groei te stuwen. De disharmonie in het gevoelsleven van de ziel geeft dan te veel druk op de tere cel, die hiertegen in dit ijle stadium niet bestand is. Dit leidt tot afvloeiing van de vrucht.

Ook de tweede maal zal het embryo niet tot ontplooiing kunnen komen, want hiervoor zou de stuwende werking van de ziel zonder overdruk moeten gebeuren. Maar door het beleven van de bevruchting en de korte groei van het embryo zal de ziel toch al vooruitgang boeken. De natuurlijke groei van de cel heeft een harmoniserende invloed op het gevoelsleven van de ziel, dat hierdoor meer in rust kan komen. Elke nieuwe poging zal meer harmonisering geven waardoor het kleine lichaampje telkens langer zal kunnen groeien voordat de druk te groot wordt en tot een miskraam leidt.

Vervorming van het lichaam

Na vele pogingen is de disharmonische druk vanuit het gevoelsleven van de ziel laag genoeg zodat de vrucht niet meer afgebroken wordt. Maar de druk die nog aanwezig is, zal dan leiden tot een misvorming van het lichaam. De weefsels kunnen zich in dit geval al opbouwen en het lichaampje kan zich al helemaal ontwikkelen, maar de druk veroorzaakt nog stoornissen in de vorming van de weefsels.

De ziel kan dan al tot de geboorte komen, maar de vervorming van de weefsels stoort de opbouw van de verstandelijke vermogens. Op aarde zal men dan naast de lichamelijke afwijkingen een diepe graad van verstande-

lijke beperking vaststellen.

Deze meervoudige handicap is niet te genezen, omdat de weefsels onherroepelijk misvormd zijn. Door de vervorming kan er geen normaal bewustzijn opgebouwd worden, in dit lichaam kan de ziel niet tot een normaal denken komen.

Herstel

Toch is het voor de ziel van het hoogste belang om dit leven te kunnen uitleven. Door het beleven van de lichamelijke organen komt het gevoelsleven van de ziel tot verdere rust en harmonisering. Het menselijke lichaam is dan wel vervormd, maar het heeft nog voldoende natuurlijke werking in zich om de ziel tot meer natuurlijkheid in voelen te brengen.

Indien de ziel dit leven kan uitleven, kan zij de volgende incarnatie met een rustiger gevoelsleven starten. Zo bouwt zij aan het herstel van haar verstandelijke vermogens. Elk leven zal zij hier verder mee komen. Op aarde zal men dan spreken van een ernstige, matige en na vele levens ten slotte een lichte graad van verstandelijke beperking. Daarom is het erg belangrijk dat ook mensen met een meervoudige handicap geboren kunnen worden. En dat ouders met de samenleving als geheel ervoor kunnen zorgen dat deze medemensen hun volledige levenstijd in de beste condities kunnen beleven.

Uiteindelijk komt de ziel dan tot een incarnatie waarbij het lichaam geen enkele lichamelijke stoornis meer vertoont, en haar persoonlijkheid het normale maatschappelijke bewustzijn weer geniet. Dan kan de ziel beginnen aan het herstellen van het karma dat door de disharmonische handelingen is teweeggebracht. Wanneer dat karma achter de rug is, beëindigt de ziel haar aardse reïncarnatiecyclus, en gaat ze over naar het hiernamaals.

Eerste lichtsfeer

In het hiernamaals zal de ziel ervaren hoe het geestelijk lichaam er dan uitziet dat door haar gevoelsleven en persoonlijkheid gevormd is. Als haar gevoelsleven nog steeds het andere leven wil vernietigen, zal haar geestelijke lichaam misvormd zijn, omdat deze gevoelens de astrale weefsels vervormen zoals zij destijds ook de lichamelijke weefsels tijdens het groeiproces vervormden.

Maar ook in het hiernamaals zal de ziel stuwend zijn om een hogere gevoelsgraad te bereiken die in overeenstemming is met haar harmonie. Door die stuwing bereikt iedereen de eerste lichtsfeer, waarin het geestelijke lichaam harmonisch uitstralend is omdat we als persoonlijkheid daar de uni-

versele liefde hebben bereikt.

Dan behoort elke vorm van psychopathie en verstandelijke beperking definitief tot het verleden, omdat men nu weet hoe men in harmonie blijft met zichzelf en alle anderen. Bovendien is het dan overduidelijk dat die aardse woorden geen 'verklaring op zielsniveau' geven, want voor de ziel bestaat er geen psychopathie of verstandelijke beperking. De ziel beleeft alleen een evolutie, zij stuwt zichzelf tot de harmonie terug en zal zich uiteindelijk een hogere graad van liefde eigen maken, om dan samen met haar tweelingziel op weg te gaan naar de hogere kosmische levensgraden.

Krankzinnigheid

‘Krankzinnigheid’ is een oude term uit het aardse denken voor verschijnselen die in sterke mate bij de overgang van gevoelsgraden kunnen optreden.

Verklaring op zielsniveau

De boeken van Jozef Rulof zijn geschreven tussen 1933 en 1952. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ wordt toegelicht dat vele termen in deze boeken gebruikt werden om op woordniveau aan te sluiten bij het aardse en wetenschappelijke denken uit die tijd in Nederland. Zo ook de term ‘krankzinnigheid’.

Veel van wat toen buiten de gangbare en wenselijke omgangsvormen viel, werd krankzinnig genoemd. Niet alleen mensen met een verstandelijke beperking of een psychiatrisch ziektebeeld kregen dit etiket opgeplakt, maar ook bijvoorbeeld epilepsiepatiënten, mensen met asociaal gedrag, oproerkraaiers, verslaafden en dementerenden. Om de maatschappij te beschermen, werden deze mensen gedwongen opgenomen in krankzinnigengestichten.

Het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ uit 1939 bevat een beschrijving van het bezoek van Jozef Rulof en zijn geestelijke leider Alcar aan een gesticht. Alcar laat Jozef onder meer het gevoelsleven peilen van een man die men homoseksueel noemt. Die man zat opgesloten in het krankzinnigengesticht, omdat men ook homoseksualiteit toen meestal als ziekte beschouwde. Conform dit toenmalige denken wordt in dit boek homoseksualiteit ook een graad van krankzinnigheid genoemd.

Het artikel ‘homoseksualiteit’ licht toe dat dit niet de zienswijze is van de schrijvers van de boeken van Jozef Rulof, de meesters. Wanneer zij dit verschijnsel op zielsniveau verklaren, beschouwen zij het niet als een ziekte maar als een ontwikkelingsfase van de ziel. Wanneer de ziel in een bepaalde gevoelsgraad alles met een vrouwelijk lichaam ervaren heeft, gaat zij in het volgende leven over naar het mannelijke lichaam om het mannelijke gevoelsleven op te bouwen.

Het boek ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’ is volledig geschreven naar het aardse denken toe. Zelfs de titel is gekozen om bij het toenmalige denken aan te sluiten en te benadrukken dat het niet om lichamelijke ziekten gaat. Maar op zielsniveau kan de ziel niet ziek zijn en bestaan er geen ‘zielsziekten’. Op zielsniveau gaat het meestal om overgangsverschijnselen van een ziel die in evolutie is. Dit is dikwijls ook het geval bij wat men toen ‘krankzinnigheid’ noemde. Want dit kan in sterke mate optreden wanneer de ziel naar

een volgende gevoelsgraad overgaat.

Gevoelsgraden

Het artikel 'gevoelsgraden' licht toe dat elke ziel zich tijdens haar aardse levens vier opeenvolgende gevoelsgraden kan eigen maken. Elke reïncarnatie voegt ervaringen toe aan het gevoelsleven. Zo kan de ziel haar gevoelsgraad verhogen. De artikelen 'onze reïncarnaties' en 'onze kosmische ziel' geven een overzicht van de artikelen die de ontwikkelingsweg van de ziel schetsen.

Wanneer een ziel een gevoelsgraad helemaal beleefd heeft, ontstaat er een overgangsperiode. Daarin leeft een deel van de persoonlijkheid nog in de vorige gevoelsgraad en een ander deel al in de volgende. In deze overgangstijd heeft men niet de volledige sterkte en stuwing van één gevoelsgraad, waardoor men vatbaarder is voor beïnvloeding.

De meesters verklaren dat deze beïnvloeding kan komen van mensen die in het hiernamaals leven. Het artikel 'ons hiernamaals' geeft een overzicht van de artikelen die de verschillende geestelijke werelden in het hiernamaals beschrijven. Globaal gezien zijn er duistere sferen en lichtsferen, al naargelang het niveau van innerlijk licht en liefde van de bewoners. Deze bewoners kunnen zich ook met de mensen op aarde verbinden die tot hun eigen gevoelsgraad behoren. Bewoners van de duistere sferen verbinden zich met mensen op aarde om de gevoelens te kunnen beleven die met een fysiek lichaam te maken hebben, zoals eten, drinken, warmte en seksualiteit. Wanneer deze beïnvloeding overheersend wordt, kunnen er verschijnselen optreden die men vroeger 'krankzinnigheid' of 'bezetenheid' noemde.

Bezetenheid

Bij bezetenheid heeft de astrale persoonlijkheid van de bewoner uit de duistere sferen een sterke grip op het dagbewustzijn van de mens op aarde. De astrale persoonlijkheid kan dan het handelen van de aardse mens bepalen en doen wat zij begeert. Ze leeft haar hartstochten uit en verbruikt daarbij in ruime mate de lichaamskrachten van de mens op aarde.

De persoonlijkheid van de aardse mens wordt dan onderdrukt en leeft voor een deel in het onderbewustzijn. Van daaruit beleeft zij het gedrag wel mee. Dat gedrag is op het niveau van de gevoelsgraad die zij als ziel aan het afleggen is. Hierdoor ontstaat er een strijd tussen beide persoonlijkheden, omdat de aardse mens niet wil terugvallen in die vorige gevoelsgraad. Die brengt nu een voor haar minderwaardig handelen voort, zoals overmatig alcoholgebruik of seksuele uitspattingen.

Op aarde kan men daarom bij deze mensen zowel het losbandige handelen van de astrale persoonlijkheid waarnemen, als de strijd tussen beide persoonlijkheden. Wanneer de bewoner van de duistere sferen de overhand heeft en zijn hartstochten botviert, is hij een gevaar voor de samenleving en belandt de aardse mens dikwijls op de gesloten afdeling van een psychiatrisch ziekenhuis.

Wanneer de astrale persoonlijkheid het dagbewustzijn volledig in handen krijgt, heeft de aardse mens de strijd voor dat leven meestal verloren. Toch wordt juist het lijden van de aardse mens door deze strijd zijn stuwing om dit lijden in zijn volgende reïncarnatie te voorkomen. Hij laat zich dan niet meer beïnvloeden door de gevoelens die horen bij de gevoelsgraad die hij aan het afleggen is. Hierdoor groeit de persoonlijkheid van de aardse mens en krijgt zij meer vat op haar handelen. Daarom beschouwen de meesters deze strijd als een ontwikkelingsfase voor de ziel, en niet als een ziekte die vroeger aangeduid werd met de termen 'krankzinnigheid' of 'bezetenheid' en die men daarna 'psychose' is gaan noemen.

Lien

Wanneer de aardse mens de beïnvloeding van een duistere astrale persoonlijkheid voelt, ontstaat er meestal eerst een zware strijd. Meester Alcar gaf het voorbeeld van Lien, een vrouw die door een astrale persoonlijkheid aangespoord werd tot overmatig alcoholgebruik. Tijdens haar slaap werd ze aangevallen door een bewoner van de duistere sferen. Die had zich tijdens deze periode van onbewustzijn in gevoel met haar verbonden, zodat hij haar kon aanzetten om te drinken. Toen ze wakker werd, voelde ze een verstikkende dorst en begon het gevecht tegen de astrale invloed.

Eerst dacht ze dat ze die dorst kon lessen door een paar borrels te drinken. Die borrels verlaagden echter haar dagbewustzijn, zodat de astrale persoonlijkheid meer vat op haar kreeg en twee flessen jenever leegdronk. Haar vermoeide lichaam en zenuwstelsel bezweken en ze lag voor dood op de grond. Jozef legde haar daarna uit dat ze toch weer herstelde, omdat de astrale persoonlijkheid om mee te kunnen drinken haar lichaam ook kracht gaf.

Bij een volgende aanval pakte ze het anders aan en zette ze een borrel voor haar op tafel. Ze tartte de astrale wereld die moest bewijzen dat ze nog te bereiken was. Geen tien minuten later dronk ze drie borrels zonder het te weten. De astrale persoonlijkheid had namelijk van een kort ogenblik gedachteloosheid van haar gebruikgemaakt. Jozef vroeg haar later om alle jenever uit huis te doen, maar ze verwierp zijn raad.

En toen kwam de ultieme aanval. Lien vocht tot het uiterste. Ze vloog te-

gen de muren op, wierp zich op de grond en wrong zich in duizend bochten. Zo'n pijn deed het! Het brandde in haar, een brand die met jenever geblust wilde worden. Ze nam koude baden en gooide met haar spullen door de kamer, maar ze voelde haar krachten verminderen. Na uren vechten tegen de wil van de astrale persoonlijkheid gaf ze het op en zette het glas aan de lippen. Ze had nog steeds de hoop dat ze hiermee de brand in haar kon doven. Op dat moment overheerste meester Alcar even haar wil en liet het glas uit haar hand vliegen. Lien schrok hier zo hevig van, dat ze naar buiten rende om bij te komen. Door te wandelen in de natuur kwam ze tot rust. En ze voelde zich merkwaardig licht, alsof een zware last van haar schouders gevallen was.

Jozef legde haar daarna uit dat ze de strijd gewonnen had. Ze had dat kleine tikje nodig gehad om haar wil te versterken. Toen deed ze de jenever het huis uit en zette haar wil om er definitief mee te stoppen op honderd procent. Ze besefte nu dat het alles of niets was, en dat haar leven verloren was als ze bleef drinken door de invloed van een ander en die krachten bleef onderschatten. De astrale persoonlijkheid probeerde het nogmaals, maar kon haar niet meer bereiken, ze had haar gedrag en gedachten nu onder controle.

Beïnvloeding

Wanneer de bewoner van de duistere sferen sluwer is, zal hij ervoor zorgen dat zijn prooi niet opgesloten geraakt in bijvoorbeeld een gevangenis of psychiatrische instelling. Dan stelt hij zich tevreden met een hechte gevoelsverbinding waardoor hij de gevoelens van de aardse mens meebeleeft maar niet verdrukt. Hij beïnvloedt de aardse mens wel, maar zal niet zover gaan dat deze invloed als 'van buiten komend' ervaren wordt.

In de boeken van Jozef Rulof wordt hiervoor ook de term 'bewuste krankzinnigheid' gebruikt. Hiermee wordt bedoeld dat de aardse mens nog wel zijn dagbewustzijn beleeft en voor de maatschappij normaal bewust blijft. De astrale invloed is dan verborgen voor de maatschappij en voor de aardse persoonlijkheid. De bewoner van de duistere sferen zal dan zijn invloed maar langzaam verhogen, zodat de aardse mens denkt dat hij volkomen zichzelf is.

De meesters geven aan dat alle gevoelens, gedachten en handelingen van de aardse mens die afstemming hebben op de duistere sferen, opgevangen en versterkt kunnen worden door de bewoners van deze sferen. De enige manier om zich in het aardse leven volledig te bevrijden van duistere astrale invloed is de hele persoonlijkheid op de eerste lichtsfeer af te stemmen. De mensen die universeel liefhebben en ingesteld zijn op het dienen van hun medemens, zijn voor de bewoners van de duistere sferen niet meer bruikbaar.

Lichtende toekomst

De meesters van de Universiteit van Christus inspireren alle mensen om naar de eerste lichtsfeer te evolueren. Ook hun inspiratie is een 'beïnvloeding', maar dan gericht is op het dienen van de kosmische evolutie waar elke ziel zelf aan werkt. Het artikel 'lichtende toekomst' beschrijft de toekomst waarin alle mensen op aarde die universele graad van liefde bereikt zullen hebben, zodat geen enkele bewoner van de duistere sferen nog naar de aarde komt.

Daarna zullen ook die duistere sferen zelf minder bevolkt worden, omdat er geen nieuwe mensen van de aarde meer naartoe gaan. En tenslotte zullen al die duistere sferen oplossen, omdat alle bewoners dan zelf ook de lichtvolle gevoelsgraad bereikt hebben. Dan heeft elke ziel op aarde en in het hiernamaals de innerlijke duisternis overwonnen en omgezet in een liefdevol bewustzijn.

Het mediumschap van Jozef Rulof

Jozef Rulof werd ontwikkeld door de Universiteit van Christus tot vierdegraadsmedium voor de mensheid, als voorbereiding op het technische medium.

Graden van mediumschap

Jozef Rulof was een medium, een contactmiddel tussen het hiernamaals en de aarde. Hij stond in contact met meesters van de Universiteit van Christus. Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat deze meesters hun geestelijke wijsheid op aarde brengen door middel van inspiratie en mediums.

Er zijn veel mensen die zich medium noemen. Om zicht te krijgen op de aard en het niveau van hun mediumschap heeft meester Zelanus het boek 'Geestelijke Gaven' geschreven. Hij legt daarin uit dat er graden van mediumschap zijn, die overeenkomen met de gevoelsgraden. Het artikel 'gevoelsgraden' licht toe dat dit opeenvolgende niveaus van gevoel en liefde zijn die wij ons eigen kunnen maken door het beleven van vele levens.

In elk leven doen we ervaringen op, waardoor we gevoel voor iets ontwikkelen. Het artikel 'aanleg talent gave' verklaart dat we zo onze eigen talenten ontwikkelen, die in onze volgende levens aangeboren zijn. Hoe meer we aan een bepaalde vaardigheid werken zoals bijvoorbeeld het kunstschilderen, hoe meer gevoel we in het volgende leven hebben om dit talent uit te bouwen. Het vereist daarom vele reïncarnaties om een Rubens of Van Dyck te worden.

Dit geldt ook voor het mediumschap. Vele levens van studie zijn nodig om zich gevoel eigen te maken dat voor het mediumschap ingezet kan worden. Dit wist men al in de tempels van het oude Egypte. Daar nam men alleen leerlingen aan, die blijk gaven van een uitzonderlijk talent in het beheersen van het eigen lichaam en de omgeving door concentratie. De hogepriesters wisten dat alleen natuurbegaafden tot de diepte van mediumschap konden komen waardoor er nieuwe wijsheid aan de tempel kon doorgegeven worden.

De tempelpriesters wisten echter niet dat er nog een andere bepalende factor was, namelijk de gevoelsgraad. Mediums van wie het gevoelsleven afgestemd is op de eerste drie gevoelsgraden, kunnen geen wijsheid uit de sferen van licht doorgeven. Het artikel 'lichtsferen' verklaart dat dit de geestelijke werelden in het hiernamaals zijn, waarin het hemellicht de universele liefde van de bewoners weerspiegelt.

Het artikel 'duistere sferen' gaat over de geestelijke werelden waarop de eerste drie gevoelsgraden zijn afgestemd. Deze sferen worden namen gege-

ven zoals het 'land van haat, hartstocht en geweld' en het 'schemerland'. De gevoelsgraden worden voordierlijk, dierlijk en grofstoffelijk genoemd. Algemeen gesproken gaat het om de eigenliefde en het willen beleven van de aardse stoffelijke materie.

De meeste mensen op aarde bezitten één van de eerste drie gevoelsgraden. Wanneer zij hun gevoel openstellen voor het hiernamaals, trekken zij bewoners van de duistere sferen aan, omdat ze zelf als persoonlijkheid nog niet vrij zijn van stoffelijke gevoelens. Wanneer deze mensen werkelijk tot een geestelijk contact met het hiernamaals komen, worden ze beïnvloed en in het ergste geval zelfs bezeten door de bewoners van de duistere sferen. Het artikel 'krankzinnigheid' licht toe dat men hiervoor geen medium hoeft te zijn, vele mensen zijn op deze wijze hun dagbewustzijn kwijtgeraakt en worden tegenwoordig psychotisch genoemd.

De meesters van het licht verbinden zich niet met mediums die nog stoffelijke gevoelens of eigenliefde hebben, omdat ze weten dat die vroeg of laat ten onder gaan. Wanneer een medium zich openstelt voor beïnvloeding, dan kunnen immers ook de bewoners van de duistere sferen deze mens bespelen, omdat die duistere karaktereigenschappen van het medium door de meesters niet zijn af te schermen. Het openstellen is dan letterlijk levensgevaarlijk, waardoor vele mediums hun dagbewustzijn en lichaam definitief kwijtraakten.

Vele mensen die denken geestelijke gaven te bezitten, beleven echter alleen de stoffelijke helderziendheid en het telepathische aanvoelen. Zij hebben af en toe een 'treffer', maar alleen dan wanneer ze iemand op aarde peilen die tot hun eigen gevoelsgraad behoort. In feite beleven ze dezelfde gevoeligheid als een hond die aanvoelt wanneer zijn baas naar huis komt. Wanneer ze denken met het hiernamaals in contact te zijn, geven ze zichzelf antwoord op de gestelde vragen.

Mensen die met het hiernamaals in contact willen komen, sluiten zich door hun wil al af van het contact met de lichtsferen. De meesters verbinden zich alleen met mediums die uit zichzelf geen contact zoeken, maar wel onvoorwaardelijk willen dienen voor de mensheid en daarvoor uit onbaatzuchtige liefde hun eigen leven inzetten.

Dit eigen willen beperkt ook de mensen die men magiër, fakir, yogi en ingewijde noemt. Zij willen iets met hun eigen persoonlijkheid beheersen en weigeren meestal hulp van meesters. Maar zelfs indien ze er zich voor openstellen, dienen de meesters nooit een aardse persoonlijkheid.

Niemand op aarde bezit zelf geestelijke gaven die afgestemd zijn op de lichtsferen. De meesters houden die gaven in eigen hand en laten het medium zien, horen en voelen wat ze nodig vinden dat het medium doorkrijgt.

Alleen de meesters kunnen immers overzien en met zekerheid weten wat de mensheid vooruithelpt.

Een medium dat door zijn vierde gevoelsgraad afgestemd is op de lichtsferen, kan dienen voor de mensheid. De meesters kunnen dat medium van elke stoffelijke beïnvloeding vrijwaren. Voor het doorgeven van een geestelijke boodschap is het immers nodig dat het eigen voelen en denken van het medium op dat moment wordt uitgeschakeld, zodat de boodschap niet beïnvloed wordt door zijn persoonlijkheid. Om de invloed van persoonlijke kennis op de boodschap tegen te gaan, moeten de meesters ook het onderbewustzijn van het vierdegraadsmedium afsluiten. Ze gebruiken dan alleen het mediamieke gevoel dat het medium in vele levens heeft opgebouwd om te komen tot geestelijke gevoeligheid, maar ze houden de concrete persoonlijke ervaringen uit vorige levens tegen.

Jozef Rulof leefde in de vierde gevoelsgraad en hierdoor kon hij zich de doorgegeven wijsheid ook eigen maken. Bij hem kon het geestelijke uittreden ontwikkeld worden, zodat hij met de meesters in het hiernamaals kon reizen en ervaringen opdoen. Door het beleven van de geestelijke gaven kon hij zijn gevoelsleven verruimen en zijn gevoelsgraad verhogen. Hierdoor kon hij stijgen tot aan de grens van de vijfde gevoelsgraad die afgestemd is op de vierde lichtsfeer, waarin meester Zelanus leeft. En kon hij uiteindelijk ook de kosmologie ontvangen, die de verklaringen van de meesters op zielsniveau weergeeft. Het artikel 'verklaring op zielsniveau' licht toe dat de meesters op dat moment in staat waren de werkelijkheid te beschrijven zoals ze die voor zichzelf hadden vastgesteld. Tot aan dat moment hebben ze zich moeten beperken tot het aardse denken, omdat het medium eerst ontwikkeld moest worden om de kosmologie te kunnen ontvangen.

Gereïncarneerd vanuit de lichtsferen

Jozef Rulof was niet alleen afgestemd op de lichtsferen, hij was er ook vanuit gereïncarneerd. Vóór zijn aardse leven als Jozef Rulof had hij al met zijn meesters ruimtelijke reizen gemaakt, waardoor hij voldoende ontwikkeld was om dit bewustzijn ook op aarde te brengen. Alleen een medium dat vanuit de lichtsferen reïncarneert, kan het astrale bewustzijn mee naar de aarde brengen en uiteindelijk de kosmologie ontvangen.

Alleen een ziel die speciaal daarvoor geboren wordt, kan die taak op aarde uitvoeren, omdat er dan geen karmische gebondenheid meer hindert. De artikelen 'wedergeboren voor een taak' en 'karma' lichten dit toe. Dit geldt ook voor vele andere zielen die voor de Universiteit van Christus terugkwamen, zoals Mozes en de profeten.

De profeten echter werden uit het schemerland geboren en stonden nog open voor geweld. Door het inspireren van de profeten voerden de meesters een vroegere fase van de geestelijke ontwaking van de mensheid uit, namelijk het brengen van een geloof in God. De profeten hadden de taak van Jozef niet kunnen volbrengen, omdat zij niet tot de lichtsferen op te trekken waren. Zo heeft elke tijd en taak de mensen met een daartoe geschikte gevoelsgraad nodig.

Voortzetting van de eerste priester-magiër

Het artikel 'de eerste priester-magiër' beschrijft hoe de meesters de eerste mens op aarde hebben geïnspireerd om geestelijke gaven te ontwikkelen. De meesters begonnen toen het metafysische pad te vormen, waarop mensen vele levens lang kunnen werken aan het opbouwen van mediamiek gevoel. Uiteindelijk kon er daardoor een medium als Jozef Rulof komen, die in zijn vorige levens een dergelijke opleiding had genoten.

Allen die het pad van de eerste priester-magiër volgen, moeten dezelfde hinderpalen overwinnen. Zij moeten door de bezetenheid heen, om de graden van slaap te leren kennen en te overwinnen. In hun levens als magiër kunnen ze geen dienend mediumschap bereiken, omdat hun gevoel dan ingesteld staat op het bemeesteren van deze krachten en niet op de universele liefde.

Voortzetting van het oude Egypte

Het artikel 'het oude Egypte' beschrijft het hoogtepunt van de metafysische ontwikkelingslijn in de geschiedenis van de mensheid. In de tempels daar hebben de meesters het contact tussen de aarde en het hiernamaals kunnen opvoeren. De mediums van de vierde graad die in de tempels werkten, brachten een geestelijke kennis op aarde die voordien niet gegeven kon worden. Toch bleef ook deze kennis beperkt door het toenmalige wereldbeeld en de gevoelsgraad van de mensheid, die toen nog dierlijk was. De gevoelsgraad om deze geestelijke gaven zuiver te houden was ook nog niet aanwezig was bij het merendeel van de priesters. Daarom verviel Egypte na verloop van tijd tot de zwarte magie.

Deze periode is onder meer van belang omdat er priesters werden opgeleid, die in latere levens de Universiteit van Christus nog beter konden dienen. Hiertoe behoort Jozef Rulof, die in het oude Egypte als priester Dectar reeds een occulte hoogte had bereikt. In het boek 'Tussen Leven en Dood' zijn de vorige levens van Jozef Rulof in het oude Egypte uitvoerig beschreven, zodat

het duidelijk wordt hoe hij daar zijn machtig gevoel voor het mediumschap opgebouwd heeft. De leerling van Dectar, Venry, mocht toen al op kracht van de meesters voorspellen dat Dectar na duizenden jaren zijn taak voor de Universiteit zou kunnen voortzetten.

In vele opzichten is het mediumschap van Jozef Rulof echter veel zwaarder. In de twintigste eeuw moest hij zich staande houden in een maatschappij die niet ingesteld stond op geestelijke gaven. In het oude Egypte was alles hierop ingericht, de priesters konden in de rust van hun tempels hun hele leven aan de metafysische studie wijden. Als zij het hoogste bereikten, werden ze door een hele cultuur op handen gedragen. In de twintigste eeuw in Den Haag moest Jozef Rulof er echter voor waken dat hij niet onder een tram kwam, wanneer zijn mediamieke gevoeligheid hem uit het maatschappelijke bewustzijn trok.

De meesters gaan in de twintigste eeuw veel verder dan vierduizend jaar geleden in Egypte. De Egyptenaren hadden hun ceremoniën en maannachten nodig om het contact met het hiernamaals tot stand te brengen. Jozef Rulof was in de twintigste eeuw elke seconde door de meesters te bereiken, ook te midden van een wandeling of een maatschappelijke taak. Het oude Egypte heeft de metafysische wetten tussen leven en dood beleefd, maar door Jozef Rulof konden de meesters deze wetten in de twintigste eeuw ook uitvoerig verklaren.

Bedrog

In de eeuwen na de bloeiperiode van het oude Egypte probeerden vele mensen de magische krachten van de tempelpriesters te evenaren om hun macht te kunnen laten gelden. Maar omdat ze meestal niet bereid waren hier vele levens voor in te zetten, gingen er velen over tot bedrog.

De huidige tijd kent vele duizenden charlatans die anderen dol proberen te praten over hun zogenaamde geestelijke gaven. In elke stad leven deze bedriegers, alsof er geen vele levens nodig zijn om mediamiek gevoel op te bouwen. Daardoor krijgen vele mensen een verkeerd beeld van het mediumschap, en hebben zij zich ook afgewend van de wijsheid die door de echte mediums doorgegeven werd.

Dit is een vanzelfsprekend gevolg, omdat het zonder het boek 'Geestelijke Gaven' heel moeilijk is om onderscheid te maken tussen een bedrieger en een echt medium. Omdat ook de echte wijsheid bedolven wordt onder het massale bedrog, wist Jozef Rulof dat de wereld zijn mediumschap niet zou aanvaarden. Daarvoor zal eerst het massale bedrog met krachtige hand opgeruimd moeten worden door het komende technische medium, het directe-

stemapparaat.

Het schrijvend mediumschap

In zijn leven als Jozef Rulof waren alle mediamieke krachten gericht op het ontwikkelen en uitvoeren van het schrijvend mediumschap. De meesters wilden hun wijsheid in boekvorm doorgeven, zodat deze kennis onafhankelijk kwam te staan van de levenstijd van het medium en men ook na zijn aardse leven deze wijsheid tot zich kon nemen.

Tegelijkertijd gaven de meesters Jozef ook zelf de mogelijkheid om zich door het schrijvend mediumschap het kosmische bewustzijn eigen te maken. Hiervoor was het noodzakelijk dat hij kon uittreden, zodat hij de nodige ervaringen kon opdoen. Voor het ontwikkelen van het uittreden waren eerst de zogenoemde fysische gaven nodig, zodat elke zenuw van zijn lichaam vrij kon komen van de persoonlijkheid. Daartoe beleefde hij materialisaties en dematerialisaties, apports en de directe-stem.

Daarnaast werd ook het genezend mediumschap ontwikkeld, zodat hij als helderziende magnetiseur zijn dagelijkse brood kon verdienen. Het schilderend mediumschap zorgde er dan weer voor dat hij door de verkoop van de mediamiek ontvangen schilderijen de uitgave van de boeken in eigen hand kon houden. Tot slot werd ook het sprekend mediumschap ontwikkeld, en kon hij in diepe trance meester Zelanus lezingen voor een zaal laten houden.

Het dienen van de mensheid

Elk mediumschap is te beoordelen aan de hand van de geestelijke wijsheid die doorgegeven wordt. Door Jozef Rulof waren de meesters voor het eerst in de menselijke geschiedenis in staat om kosmische wijsheid door te geven. Een vierdegraadsmedium dient de evolutie van de mensheid, alle geestelijke gaven staan dan ten dienste van de geestelijke bewustwording.

Voor een dergelijk grote taak wordt een ziel uit de lichtsferen wedergeboren en berekenen de meesters vooraf wat ze door dit medium aan de aarde kunnen schenken. De gevoelsverbinding tussen meester en medium wordt voordien in het hiernamaals al op volle kracht gebracht, zodat er op aarde niets kan tussenkomen. Het zuivere doorkomen van de geestelijke boodschap van de meesters moet immers gegarandeerd kunnen worden, willen de meesters er zeker van zijn dat de mensheid hierdoor kan evolueren.

Het laatste menselijke medium van de Universiteit

Er is in een bepaalde tijd maar één vierdegraadsmedium nodig voor de hele mensheid, omdat de meesters door dit medium op ongefilterde wijze hun kennis kunnen doorgeven. Bij Jozef Rulof wisten de meesters dat de mensheid als geheel de diepte van de doorgegeven kennis nog niet kon aanvoelen, maar ze gaven deze wijsheid door voor alle toekomende tijden.

Ze brachten door Jozef Rulof het allerlaatste op aarde: de beschrijving van de kosmische evolutie van onze ziel door alle tijden heen, van haar ontstaan tot aan haar bestemming, van de Albron tot in het Al. Hoger gaan is op aarde niet meer mogelijk, dit is de wijsheid uit de vierde lichtsfeer, de geestelijke gevoelsgraad. Dit is de verklaring op zielsniveau, de beschrijving van de werkelijkheid zoals de meesters die in de vierde sfeer zelf beleven, voor zover die in aardse woorden is uit te drukken.

Jozef Rulof reïncarneerde in de twintigste eeuw, omdat de mensheid toen zover gevorderd was dat een vierdegraadsmedium niet meer op de brandstapel belandde. Bovendien was de Eeuw van Christus begonnen, waarin de verklaring van de boodschap van Christus op aarde zou komen, zoals Christus dat ooit beloofd had. Na de laatste wereldoorlog was immers een tijd aangebroken, dat de ontvangen wijsheid niet meer door een wereldoorlog kon worden weggevaagd. Nu konden de meesters in rechte lijn gaan bouwen aan de technische apparaten die het denken en leven van alle mensen op aarde definitief gaan veranderen, zoals het ultieme genezingsinstrument en het directe-stemapparaat. De artikelen 'evolutie van de mensheid', 'de Eeuw van Christus' en 'ultiem genezingsinstrument' geven hier meer uitleg over.

Jozef Rulof was het laatste menselijke medium van de Universiteit van Christus. Na hem komt er geen vierdegraadsmedium meer, omdat er geen hogere kennis meer door te geven is. Zijn opvolger wordt geen ander menselijk medium, maar een technisch medium. De meesters weten immers dat de via een menselijk medium doorgegeven wijsheid de wereld niet zal overtuigen van het leven na de dood en de kosmische evolutie van onze ziel. Daarvoor is het bedrog van de charlatans te wijdverspreid. Daarom brengen ze straks het directe-stemapparaat, het technische medium dat het contact tussen de aarde en het hiernamaals op wetenschappelijk controleerbare wijze zal vestigen. Het artikel 'directe-stemapparaat' licht toe hoe dit technische apparaat definitief de mensheid zal kunnen overtuigen, waardoor alle mensen aan hun geestelijke bewustwording kunnen beginnen. Tot zolang is de kosmische kennis in de boeken van Jozef Rulof er al voor de enkeling die de diepte van deze wijsheid aanvoelt als de universele waarheid.

De Eeuw van Christus

De Eeuw van Christus is de tijdsperiode waarin de mensheid naar een hoger bewustzijn gaat door de stuwing en de kosmische kennis van Christus.

Betekenis van de Eeuw van Christus

De Eeuw van Christus is de tijdsperiode waarin de Universiteit van Christus op aarde bekend wordt. De artikelen 'Universiteit van Christus' en 'Jezus Christus' lichten toe dat Christus ruim tweeduizend jaar geleden zijn kosmische bewustzijn aan de mensheid niet kwijt kon. Hij werd al vermoord voor het weinige dat Hij heeft kunnen zeggen. Daarom moest Hij zijn boodschap beperken tot de kern: Heb elkander lief.

Pas in de twintigste eeuw heeft Hij zijn kosmische kennis op aarde kunnen brengen. Toen hebben zijn leerlingen, de meesters van zijn Universiteit, via Jozef Rulof de kosmologie doorgegeven. Daarin wordt de volledige kosmische evolutie gevolgd die wij als ziel door vele reïncarnaties beleven. Het artikel 'onze kosmische ziel' geeft een overzicht van de artikelen die deze kosmische evolutie toelichten. Het artikel 'verklaring op zielsniveau' licht toe dat de meesters in de kosmologie de werkelijkheid op zielsniveau hebben beschreven, dat is hoe zij zelf deze werkelijkheid ervaren en kennen.

God en de metafysische weg

De Eeuw van Christus kon pas in de twintigste eeuw beginnen omdat de mensheid toen het vereiste niveau van bewustzijn en gevoelsgraad had bereikt. Daardoor werd een medium als Jozef Rulof niet meer op de kerkse brandstapel gezet. De macht van de kerk was niet zo groot meer dat zij deze verruiming van de geestelijk-wetenschappelijke kennis kon tegenhouden.

Daarnaast waren er toen voldoende fundamenten gelegd om de kosmologie te begrijpen. De wetenschap had de Bijbel al op belangrijke punten gecorrigeerd, en de kerkelijke vertelsels hadden minder vat op het vrije denken.

Grote denkers als Socrates, Plato, Aristoteles, Boeddha, Ramakrishna, Annie Besant, Madame Blavatsky, Mary Baker-Eddy, Rudolf Steiner, Schopenhauer, Immanuel Kant, Galilei, Paulus, Jesaja, Daniël en vele anderen hadden elk in hun eigen tijd hun beste krachten al gegeven voor de opbouw van de Universiteit van Christus op aarde. De meesters hadden God gebracht via Mozes en de profeten, en Christus had het godsbeeld verruimd naar een Vader van Liefde. De eerste priester-magiër was geïnspireerd om

leven en dood te onderzoeken, en via het oude Egypte en de ingewijden uit het Oosten hadden de meesters die metafysische lijn verder kunnen ontwikkelen. Door al die ontwikkelingen kon men in de twintigste eeuw veel meer begrijpen dan de apostelen van Christus in hun tijd.

Evolutie van de mensheid

Het artikel 'evolutie van de mensheid' licht toe dat de Eeuw van Christus pas kon beginnen toen de periode van de wereldoorlogen ten einde liep. Terwijl de enkeling zijn gevoelsgraad kan verhogen door het leven te dienen en zijn lagere karaktereigenschappen los te laten, leert de massa vooral door de ellende van een oorlog hoe het niet moet.

Door de Tweede Wereldoorlog was de meerderheid van de mensen op aarde zover gekomen dat ze geen oorlog meer wilden beginnen, waardoor de wereldvrede niet meer door een wereldoorlog bedreigd zou worden. Hierdoor kunnen de boeken van Jozef Rulof op aarde blijven, en is de kosmologie niet tevergeefs gebracht.

De meesters kunnen nu ook definitief toewerken naar hogere technologie die niet meer voor oorlogsdoeleinden gebruikt zal worden. In de Eeuw van Christus zullen ze uitvindingen op aarde brengen die het bewustzijn en het geluk van alle mensen op aarde zullen verhogen, wat toegelicht wordt in de artikelen 'ultiem genezingsinstrument' en 'directe-stemapparaat'.

Christus in 'De Kosmologie van Jozef Rulof'

Door de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' plaatsten de meesters de pilaren voor de Universiteit van Christus. De kosmische reizen die de meesters met Jozef maakten, werden gevolgd en begeleid door Christus, die wilde dat ze deze reizen begonnen. Dit was de wederkomst van Christus, via de meesters. Christus sprak weer tot de mensheid en gaf zijn kennis door via de meesters.

Nadat Jozef en zijn meesters alle kosmische levensgraden hadden bereisd, kwamen ze aan in het Al waar Christus leeft. Hij gaf hun daar de opdracht zijn Alwijsheid op aarde te brengen, zodat wij zijn en onze kosmische ziel leren kennen. Christus toonde hun zijn levens en liet hun zien dat Hij al in de vroege oertijd op aarde had geleefd.

Christus had in zijn leven als Jezus al voorspeld dat er na hem mensen gingen komen die meer zouden verklaren dan Hij. In de Eeuw van Christus is die tijd eindelijk aangebroken, door Jozef Rulof als kosmisch instrument van de Universiteit van Christus. Dit is de eerste maal in de menselijke geschiede-

nis dat de Universiteit zo zuiver haar kennis op aarde kon brengen. Zo konden Christus en de meesters nu ook het begin van hun leerschool brengen als gids voor de verruiming van ons bewustzijn en onze liefde.

Fundamenten voor de nabije toekomst

Toch wist Jozef Rulof dat zijn kosmologie de wereld niet zou overtuigen. De massa is nog niet toe aan verklaringen op zielsniveau. Deze wijsheid is de mensheid drie eeuwen vooruit. Waarom is de kosmologie dan nu al op aarde gebracht?

De meesters hebben hierdoor fundamenten gelegd voor hún toekomst. Wanneer zij straks het directe-stemapparaat op aarde brengen, kunnen ze naar de boeken van Jozef Rulof verwijzen. Dan ziet de wereld dat de meesters niet uit het niets komen, maar dat hun wijsheid voordien al op aarde gebracht werd, met een vast doel. Het zal dan vele ogen openen voor de verreikende blik waarmee de hoogste meesters van de Universiteit van Christus sinds de oertijd de mensheid naar een hogere bewustwording stuwen.

Daarom leven we nu in de meest ontzagwekkende tijd die ooit op aarde beleefd zal worden. De meesters hebben door de kosmologie fundamenten gelegd voor weldra, maar ook voor de toekomstige mens over tien miljoen jaar. De ruimtelijke kennis van onze kosmische ziel is een levensgids voor de mens van alle toekomende tijden. Hoger gaan dan deze kennis is niet mogelijk omdat de kosmologie afgestemd is op het kosmische bewustzijn van de vierde lichtsfeer.

Wat er nu van op aarde is, is echter nog maar een klein begin. De vijf boeken van 'De Kosmologie van Jozef Rulof' zijn slechts kruimels in vergelijking met de kosmische kennis van de meesters. Méér was echter niet nodig, als voorbereiding op de nabije toekomst. Zodra ze via het directe-stemapparaat de volgende duizend boeken van de kosmologie kunnen dicteren, krijgt de wereld het vervolg van de taak van Jozef Rulof en zijn meesters te zien. Dan zetten zij hun missie voor de Universiteit van Christus voort, zonder de beperking van een menselijk medium. Het technische medium zal onuitputtelijk zijn.

Wandeling naar de eerste lichtsfeer

De Eeuw van Christus duurt langer dan honderd jaar. Het is de hele tijdsperiode waarin de mensheid haar gevoelsgraad verhoogt naar de eerste lichtsfeer. Het artikel 'evolutie van de mensheid' geeft aan dat zij door de Tweede Wereldoorlog tot het gevoelsniveau was gekomen dat overeenstemt met het

schemerland in het hiernamaals. Het artikel 'schemerland' geeft een beeld van deze sfeer, waarin het schemerachtige licht het ontwakende gevoelsleven vertegenwoordigt. Het artikel 'eerste lichtsfeer' schetst een beeld waar de mensheid naartoe wandelt.

In schemerland blijft de wereldvrede overeind, de meeste mensen willen al in vrede met elkaar leven. Maar ze kennen hun kosmische ziel nog niet, velen weten niet eens dat er reïncarnatie is. De massa is nog gericht op het stoffelijke leven en op de eigenliefde. Het artikel 'graden van liefde' licht toe dat de universele liefde hoger staat dan de eigenliefde. Om te komen tot de universele liefde van de lichtsferen dient de gerichtheid op de stof omgezet te worden in belangstelling voor het geestelijke leven.

Om daartoe te komen, inspireren de meesters vele mensen om het geestelijk maatschappelijk bewustzijn te verhogen. De mens wordt zich dan meer bewust van de samenleving en hoe men daarin de medemens respecteert en helpt indien nodig. Alleen in een liefdevolle samenleving kan iedereen gelukkig worden.

De Eeuw van Christus is ook een tijdsperiode van technische wonderen. De meesters zorgen dat het leven veraangenaamt, zodat men tijd krijgt om aan geestelijke bewustwording te werken. Wetenschap en techniek gaan stap voor stap in de richting van de technische wonderen die de mensheid zullen vooruithelpen en voor het geluk van alle mensen zullen zorgen.

Voor de bewoners van het hiernamaals is het onderscheid tussen het schemerland en de eerste lichtsfeer duidelijk te zien. Wanneer zij zich in de eerste lichtsfeer bevinden en daar aards stoffelijk gaan denken, dan verwaast de lichtsfeer en vinden ze zich even later terug in het schemerland of op de aarde. Het aardse denken trekt hen terug naar de stoffelijke toestand. Velen die dit voor de eerste maal meemaakten dachten dat ze uit het paradijs van de eerste lichtsfeer verdreven waren. Tot ze beseften dat ze dat zelf veroorzaakt hadden, door niet meer in harmonie te zijn met de eerste sfeer van lichtvol en geestelijk denken.

Geestelijk denken staat los van de stoffelijke materie. In de eerste lichtsfeer voelt men het leven dat alles voortstuwt. Men heeft lief alles wat leeft, en helpt waar men kan. Het vereist het ver weg blijven van alles wat met leugen en bedrog te maken heeft, laat staan met haat en geweld. Om hiertoe te komen is het nodig om elke gedachte te wikken en te wegen vooraleer we die vertolken. Als we met elke gedachte waarheid vertolken, zijn we in harmonie met de geestelijke werkelijkheid waarin we leven.

Vooral op aarde is de strijd te beleven, om zich vrij te maken van elke eigenliefde. Het is nu nog een grote kunst om zich individueel verder te brengen naar de universele liefde en het geestelijke bewustzijn. Wanneer straks de

hele mensheid de eerste lichtsfeer heeft bereikt, is het geen kunst meer, omdat de samenleving dan iedereen hierbij ten volle ondersteunt. Die toekomst wordt beschreven in het artikel ‘lichtende toekomst’.

Lichtende toekomst

In de toekomst zorgt de samenleving voor het geluk en het welzijn van iedereen, in rechtstreeks contact met de bewoners van het hiernamaals.

In de boeken van Jozef Rulof zijn profetieën opgenomen zodat de wereld straks kan aanvaarden dat de meesters uit het hiernamaals al in het midden van de twintigste eeuw tot de mensheid hebben gesproken.

De Universiteit van Christus

De Universiteit van Christus stuwt de mensheid naar een lichtende toekomst. Het artikel 'Universiteit van Christus' licht toe dat de meesters van deze Universiteit al vanaf de oertijd de ontwikkeling van de mensheid begeleiden. Ze stimuleren technische en wetenschappelijke ontwikkelingen, en inspireren alle mensen die voor de geestelijke bewustwording werken. Ze beschermen de mensen die zich op de universele liefde richten, en zorgen dat de oorlogen niet alle vooruitgang vernielen.

Hierdoor kon de mensheid in de twintigste eeuw de laatste wereldoorlog beleven. De wereldvrede die hierna gevestigd wordt, zal door geen wereldoorlog meer verstoord worden. Nu kan er aan de definitieve opbouw van zowel de materiële als de geestelijke welvaart begonnen worden. Binnen afzienbare tijd komen technische instrumenten op aarde, die het leven voor alle mensen verbeteren. Het artikel 'ultiem genezingsinstrument' licht toe hoe alle ziekten zullen verdwijnen, en het artikel 'directe-stemapparaat' beschrijft hoe het rechtstreekse contact met de bewoners van het hiernamaals gerealiseerd zal worden.

We leven nu in de machtigste tijd ooit, zoals het artikel 'de Eeuw van Christus' toelicht. De gevoelsgraad van de mensheid evolueert van het schemerland naar de eerste lichtsfeer. In de boeken van Jozef Rulof beschrijven de meesters in detail hoe de toekomst er zal uitzien, naarmate de universele liefde van de eerste lichtsfeer op aarde gestalte zal krijgen. De meesters kunnen in die toekomst kijken, omdat ze buiten de tijd staan die met de aardse materie verbonden is.

Eenheid

In Europa is de strijdbijl na de Tweede Wereldoorlog definitief begraven. Hierdoor kan er aan de opbouw begonnen worden. Het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien', geschreven tijdens de Tweede Wereldoor-

log en uitgegeven vlak erna, geeft verschillende profetieën van deze opbouw. Zo is bijvoorbeeld de toekomst van Duitsland precies beschreven zoals we die in de huidige tijd al hebben zien voltrekken.

Het boek beschrijft al tijdens de Tweede Wereldoorlog hoe Duitsland eerst in stukken opgedeeld zal worden ten behoeve van de landen die door het Duitse leger meedogenloos aangevallen werden. Van de hereniging wordt gezegd dat die zal plaatsvinden nadat Duitsland lange tijd door hen bewaakt is en bewezen heeft dat het voldoende te vertrouwen is. Daarna zal het zorgen voor vrede, rust, welvaart en opbouw.

In 1990 werd deze profetie al bewaarheid. De muur viel, en Duitsland kon aan de hereniging en opbouw gaan werken. Sindsdien is Duitsland een motor voor vrede, welvaart en opbouw in Europa en in de wereld.

De meesters wezen in 1951 ook op de Verenigde Naties als een voorbeeld hoe de mensheid naar samenwerking en eenheid toewerkt, zoals zij tijdens de laatste wereldoorlog voorspelden. Er zullen alleen nog lokale conflicten uitgevochten worden, totdat de meerderheid van de mensen in alle delen van de wereld voelen en overtuigd zijn dat oorlog en geweld nooit tot rust en welvaart kunnen leiden.

Technische wonderen

We leven in de eeuw van de techniek. De Universiteit van Christus stimuleert de ontwikkeling van de technische middelen, zodat wij hierdoor vrij gaan komen van alle aardse zorgen. Zo zullen straks alle ziekten overwonnen worden. En dan hoeven we niet meer al het werk te doen dat machines ons uit handen kunnen nemen. Dan kosten de machines geen banen, omdat die banen niet meer nodig zijn, want de stoffelijke welvaart zal dan verdeeld worden en ten goede komen aan iedereen op aarde. En kunnen we onze tijd en energie besteden aan een liefdevolle zorg voor onze medemens en al het leven om ons heen.

Nu al zorgt de techniek voor een wereldwijde directe communicatie. Hierdoor kunnen we in één week meer kennis opdoen dan voordien in tweeduizend jaar. We krijgen nu al beelden vanuit de hele wereld en straks zal de techniek er ook voor zorgen dat we beelden uit het hiernamaals krijgen. Dan hoeft geen mens meer te twijfelen aan meesters, die meester materialiseert zich en staat in ons midden en gaat praten.

Toename van de wereldbevolking

Door televisie en mondiale communicatiemiddelen is de mens sinds kort

zich bewust geworden dat er veel mensen op aarde leven en dat dit aantal snel toeneemt. Men spreekt dan van overbevolking, omdat men ook aanvoelt dat dit grote aantal mensen een bepaalde disharmonie vertegenwoordigt. De meeste mensen weten echter nog niet dat de mens zelf verantwoordelijk is voor dat grote aantal, doordat hijzelf in vorige levens aan die disharmonie begonnen is.

Moord, zelfmoord, ongeluk, ziekte, euthanasie, oorlog en andere oorzaken maken dat de ziel te vroeg uit zijn lichamelijke leven geslingerd wordt. Die verloren levenstijd moet ingehaald worden in extra levens, omdat de ziel alleen door het beleven van die levenstijd in een aards lichaam aan bewustzijn en gevoel wint. Het aantal extra benodigde lichamen is op wereldschaal hierdoor enorm toegenomen. Anderzijds komen er door celibaat en geboortebeperking minder lichamen beschikbaar. Er zijn nu vele miljarden zielen die in de wereld van het onbewuste wachten op een wedergeboorte. Dat geeft een druk vanuit die wereld, het leven vraagt om meer geboorten om die druk te verminderen. Alleen door een toename van het aantal mensen op aarde zal die druk afnemen en er geleidelijk meer harmonie komen tussen leven en dood.

De meesters voorspellen dat vermindering van deze druk topprioriteit wordt in de toekomst. Dan wordt het een grote uitdaging om al die mensen van eten en drinken en woonruimte te voorzien. Daarvoor zullen alle middelen op aarde aangesproken worden en vooral, eerlijk verdeeld worden. De 'Eeuw van de Moeder' komt eraan, want alleen het moederschap kan harmonie brengen in de wereld van de wedergeboorte. En de samenleving zal alle moeders maximaal gaan helpen door alles ten dienste te stellen aan het ontvangen van de zielen uit de wereld van het onbewuste.

De zorgzame samenleving

De Universiteit van Christus werkt aan een wereld waarin al het lijden verdwenen is en iedereen op aarde geluk, welvaart en geestelijke bewustwording geniet. En dat bij een toenemende wereldbevolking om de druk in de wereld van de wedergeboorte te verminderen. Hoe moet de samenleving georganiseerd worden zodat deze doelen binnen bereik komen?

Op dit moment is de meerderheid van de mensen nog ingesteld op het hebben en vergroten van stoffelijk bezit. Dit leidt tot een oneerlijke verdeling van de welvaart. De meesters zien daarom een toekomst waarin de aardse goederen eerlijk verdeeld worden doordat de samenleving de verdeling in handen neemt. Daarom wordt persoonlijk bezit opgeheven en gaan alle middelen naar de samenleving. Die zorgt als een groot huisgezin voor de behoef-

ten van al haar kinderen. Iedereen krijgt wat hij of zij nodig heeft om aan deze nieuwe samenleving mee te werken.

Allereerst zal de samenleving als geheel zorgen dat elke moeder in alles gesteund wordt om zielen de kans te geven wedergeboren te worden. De man krijgt als voornaamste taak om dit moederschap te ondersteunen. Wie het gevoel heeft de techniek te verbeteren om dit alles mogelijk te maken, krijgt daartoe de nodige middelen en ruimte. Om alle mensen geluk te geven, zorgt de samenleving ervoor dat man en vrouw met een gelijkgestemde kunnen gaan trouwen. De ziel krijgt nu sneller een nieuw lichaam en niemand komt nog te vroeg aan in de wereld van de wedergeboorte.

Iedereen wordt nu echt gelijkwaardig, er is geen enkele positie die hoger dan een andere wordt geacht. De meeste beroepen zijn niet meer nodig, omdat de machines het werk overnemen. Werklozen zijn er niet meer, iedereen die wil werken kan zich dienstbaar maken voor de samenleving. Politieagenten worden overbodig, omdat iedereen zichzelf onder controle krijgt. Wanneer het leven op aarde het aanzien van de eerste lichtsfeer krijgt, dan verdwijnen de gevangenissen omdat allen eraan werken om hun gevoelsgraad te verhogen.

Velen zullen de wereld bereizen, want ook dat is gratis. Geld verdwijnt omdat het niet meer nodig is. Goud heeft zijn stoffelijke betekenis verloren. Er worden geen woekerwinsten meer gemaakt, de handel wordt geregeld door de gemeenschap.

Het einde van de mensheid op aarde

Na het bereiken van de eerste lichtsfeer op aarde wandelt de mensheid verder naar de hogere lichtsferen. De harmonie in de wereld van de wedergeboorte is hersteld, de ziel wordt na een leven onmiddellijk wedergeboren. Leven na leven kan beleefd worden volgens de kosmische harmonie en levenstijd.

De macrokosmos en de microkosmos veranderen. De maan lost op, haar schijnsel verzwakt, ze gaat volledig over naar de vierde kosmische levensgraad. De dieren in het water verdwijnen, hun leven gaat over naar het landelijke bewustzijn. De wilde dieren uit het oerwoud sterven uit, het innerlijke leven daarvan reïncarneert in vreedzame soorten. De exploitatie van het vee wordt stilgelegd, de mensheid leeft vegetarisch.

De duistere sferen lossen op, de bewoners ervan kunnen allang op aarde niets meer beleven, want de gevoelsafstemming van de aardse en astrale mensheid is met elkaar verbonden. Wanneer de mensheid op aarde de derde lichtsfeer bereikt, lost ook het land van haat, hartstocht en geweld op. Na-

dien lost het schemerland op, en mindert het aantal zielen dat op aarde geboren wordt. Eeuw na eeuw gaat voorbij, de mensheid staat voor de vierde lichtsfeer, het zomerland. Dan lossen ook de eerste, tweede en derde lichtsfeer op en heeft de mensheid het hoogste stadium bereikt.

Wanneer de laatste zielen op aarde leven, dooft de zon uit. Biljoenen zielen begeven zich dan naar de aarde om daar de laatste mensen af te halen. De fase van de menselijke geschiedenis op aarde is voorbij, Moeder Aarde wordt nu door haar laatste kinderen verlaten. De hoogste meesters zijn nu op aarde en spreken de laatste mensen toe. De ziel als astrale persoonlijkheid laat nu al het menselijke bezit achter, waarvoor duizenden oorlogen zijn bevochten. Stof zal tot stof terugkeren, maar de menselijke ziel en die van het hoogste diersoort gaan verder. Het einde van de mensheid op aarde is gekomen.

Het laatste zonlicht bereikt de aarde. Met Moeder Aarde zullen alle planeten en sterren oplossen en dan zal er een nieuwe leegte ontstaan, zoals de leegte van vóór de schepping. Moeder Aarde ontdoet zich van haar beschermende dampkring. Nu valt de duisternis en sterft zij. De aarde en de zon hebben hun kosmische taak volbracht, de menselijke ziel heeft haar aardse levens beëindigd en maakt zich klaar voor de vierde kosmische levensgraad. Dit is ons volgende universum, waar we als ziel na de zevende lichtsfeer in het hiernamaals reïncarneren om onze lichtende toekomst voort te zetten.

Ultiem genezingsinstrument

In de Eeuw van Christus zal een ultiem genezingsinstrument op aarde gebracht worden dat alle lichamelijke ziekten definitief oplost.

Lijden en geluk

De missie van de 'Universiteit van Christus' is het lijden op aarde weg te nemen en de mensheid geluk, vrede en geestelijke bewustwording te brengen. Het geluk zal pas volkomen zijn, als al het lichamelijke lijden tot het verleden behoort, en als alle zielen op aarde weer een gezond en krachtig functionerend lichaam kunnen beleven.

Daarom hebben de meesters van deze universiteit onder leiding van Christus een plan uitgewerkt om alle ziekten definitief uit de wereld te helpen. Met de uitvoering van dat plan zijn ze al eeuwen bezig, en in de Eeuw van Christus zal het uiteindelijk gerealiseerd worden.

De oorsprong van ziekten

Om het lijden op te lossen, zijn de meesters al duizenden eeuwen bezig met het bestuderen van de ziekten van het menselijke lichaam. Om de essentie van een ziekte te begrijpen, gingen ze op zoek naar de oorsprong, naar het moment in de menselijke evolutie waarop de ziekte ontstaan is.

Het artikel 'stoffelijke levensgraden' belicht de eigenlijke oorzaak waardoor er ziekten konden ontstaan. Dat zijn niet de zogenaamde ziekteverwekkers zoals bacteriën en virussen. De meesters keken veel dieper, en onderzochten waarom deze micro-organismen de kans hadden gekregen om het verdedigingssysteem van het menselijke lichaam te overwinnen.

De meesters zagen dat de oorzaak daarvan lag in de verzwakking van de oerkracht van het lichaam. Die verzwakking was tot stand gekomen door de vermenging van de oorspronkelijk gescheiden lichamelijke levensgraden. Dat proces begon al heel lang geleden. En nu we miljoenen vermengingen verder zijn, is elk lichaam op aarde verzwakt.

Gevoed door levensaura

Om die verzwakking te kunnen verhelpen, gingen de meesters eerst bestuderen hoe de werking van het stoffelijke lichaam in elkaar zit. Ze zagen dat het lichaam constant gevoed wordt door de levensaura van de ziel. Wanneer

die levensaura verbruikt is, stopt het lichaam met functioneren en begint het proces dat de mens 'sterven' noemt.

Zolang de levensaura niet op is, blijft de ziel het lichaam voeden en in gevoel hiermee verbonden. Dit zorgt voor de verschijnselen die besproken zijn in de artikelen 'sterven als overgaan', 'crematie of begraven', 'balseming', 'orgaandonatie en transplantatie' en 'euthanasie en zelfmoord'.

De meesters gingen begrijpen dat de oplossing voor de ziekten kon liggen in de levensaura die het lichaam voedt. Ze hadden immers al gezien dat een zieke kan genezen door de liefdevolle aura van een medemens, zoals de eigen moeder of een hoogstaande magnetiseur. Maar die geneeswijze kan niet toegepast worden op wereldschaal, want zoveel liefde is er in de wereld nog niet aanwezig.

Inspiratie en medici

Daarom gingen de meesters op verschillende wijzen te werk, overal waar ze konden gingen ze mensen inspireren om ziekten te bestrijden. Ze inspireerden de eerste medicijnmannen, en brachten kennis van het gebruik van kruiden om lichamelijke processen te ondersteunen.

De medici werden geïnspireerd om de medische wetenschap uit te bouwen. Er werd techniek op aarde gebracht om hiermee medische middelen te kunnen maken. En de mens die hiervoor te bereiken was, kreeg gevoel voor natuurlijke geneesmethodes, zoals de priesters in het Oude Egypte. Maar bij al deze verschillende geneesmethodes die de meesters op aarde brachten, wisten ze dat die geen blijvende oplossing konden geven. Het was slechts een zo goed mogelijke hulp voor de lijdende mensheid in die tijden.

Uitgebreide studie

Ondertussen gingen de meesters verder met hun uitgebreide studie van alle ziekten op aarde. Ze namen een deel van de aura van een ziek lichaam en namen dat mee naar de lichtsferen om het daar langdurig en uitgebreid te kunnen bestuderen. Ze zorgden dat die aura niet oploste, zodat ze de ziekte langer konden bestuderen dan de verschijningsvorm ervan tijdens een aards leven.

In de sferen werd met hulp van de hoogste meesters een instrument ontworpen om deze aura's te bestuderen. Wanneer een ziekte-aura met dat instrument werd verbonden, kon men de oorsprong en evolutie van die ziekte volgen. Daartoe werden alle evolutiefasen van het menselijke lichaam en de ziel op een tijdschaal gezet, zodat in de kosmische evolutie bekeken kon wor-

den hoe de ziekte zich ontwikkeld had en het lichaam kon aantasten. Het instrument kon al de ontwikkelingsfasen ook visueel en astraal verdichten, zodat elke stap uitvoerig onderzocht kon worden.

Die verdichting vond plaats door de ijle energie van de Albron, het protoplasma, tot aan die bepaalde ontwikkelingsfase te verdichten. Dat proces was mogelijk, omdat het leven in de kosmos ook deze weg had afgelegd om die ontwikkelingsfase te bereiken. Het instrument kon dit alleen sneller uitvoeren, en op een technische wijze.

Röntgen en techniek

De volgende stap was dit instrument op aarde te brengen. Daarom inspireerden de meesters aardse wetenschappers om technische middelen te ontwikkelen die de weg naar het instrument baanden. Zo moest er eerst elektriciteit op aarde gebracht worden, zodat het instrument hiervan gebruik kon maken. Later brachten ze het röntgenapparaat op aarde, dat straks onderdeel wordt van het ultieme genezingsinstrument.

Maar de meesters konden niet verder dan de gevoelsgraad van de mensheid op aarde dat toeliet. Ze moesten altijd rekening houden met de oorlogsgezindheid van de dierlijke gevoelsgraad, die hun technische middelen zou kunnen gebruiken voor oorlogsvoering. Elke stap werd berekend, en zelfs het misbruik werd daarbij ingecalculeerd. Zo brachten ze de atoomenergie op aarde, als onderdeel van de technische ontwikkeling die nodig was voor het ultieme genezingsinstrument. De meesters wisten dat de oorlogszuchtige mens deze stap zou gebruiken voor zijn oorlogsvoering, maar ze voorzagen dat het ellendige gevolg van de eerste atoombommen de mensheid voldoende besef ging geven dat een verder gebruik ervan een groot gevaar voor de gehele wereld was.

Toch moesten de meesters wachten totdat de mensheid de laatste wereldoorlog zou uitvechten, en hierdoor tot besef zou komen dat er zich op wereldvlak een samenwerking moest gaan ontwikkelen om een dergelijk vreselijk lijden voortaan te voorkomen. Daarom konden de meesters pas na de Tweede Wereldoorlog in de Eeuw van Christus beginnen om de definitieve stappen te zetten op weg naar het ultieme genezingsinstrument op aarde. Nu is het een kwestie van enkele eeuwen en het nodige geld om al het benodigde te ontwikkelen. Wanneer het geld niet meer voor oorlogsdoeleinden maar voor vrede, samenwerking, wetenschap en techniek gebruikt wordt, kan het sneller gaan.

Diathermie van protoplasma

Zoals met alle grote uitvindingen zullen de verdere stappen op weg naar en de uiteindelijke realisatie van het ultieme genezingsinstrument tot stand gebracht worden door inspiratie én wedergeboorte van de zielen die aan de Universiteit van Christus verbonden zijn. De meesters werken zo snel als de mensheid dat toelaat.

Op aarde zal het instrument enigszins werken zoals de diathermie, waarbij er stroom door het menselijke lichaam geleid wordt. Maar het apparaat zal een veel ijlere stroom genereren. Wanneer een menselijk lichaam met het genezingsinstrument verbonden wordt, zal er een energie doorheen geleid worden die afstemming heeft op de tweede lichtsfeer. Het protoplasma van de Albron wordt dan op een technische wijze verdicht tot een aura die hoger en ijler is dan de levensaura van de mens op aarde. Hierdoor worden de zieke organen gevoed met een zuiverende kracht die de weefsels terugvoert naar de harmonische werking zoals dat weefsel in de oertijd functioneerde.

Zoals Christus genas door zijn helende levensaura aan de zieke te geven, zal het instrument alle zieken kunnen genezen omdat het protoplasma van de Albron onuitputtelijk is. Reeds vanaf de kindertijd zal het instrument het lichaam op kracht brengen. Generaties lang zullen alle lichamen op deze wijze gezuiverd worden. Totdat ze opnieuw beschikken over hun natuurlijke weerstand en nooit meer ziek worden.

Dit wordt het opperste geschenk van Christus aan de mensheid, naast het directe-stemapparaat dat voor de geestelijke bewustwording zal zorgen. In de Eeuw van Christus zal de mensheid hierdoor lichamelijk én geestelijk kunnen groeien naar eeuwig geluk en universele liefde.

Directe-stemapparaat

Het directe-stemapparaat zal op technische wijze een rechtstreeks gesproken contact mogelijk maken tussen de aarde en het hiernamaals.

Het laatste menselijke medium

Het artikel 'het mediumschap van Jozef Rulof' beschrijft het laatste medium van de Universiteit van Christus. Hoe hoogstaand zijn mediumschap ook was, voor velen blijft het de vraag of het bewezen kan worden dat hij werkelijk contact met het hiernamaals heeft gehad.

Jozef wist dat hij de wereld niet kon overtuigen van die werkelijkheid. Hiervoor was er teveel bedrog op aarde gekomen door mensen die zich voor medium uitgaven, maar uiteindelijk tegen de lamp liepen en bedriegers bleken te zijn. Daarnaast waren er ook veel mensen die dachten in contact te zijn, maar in feite alleen hun eigen geprojecteerde gedachten weerspiegeld kregen. En tenslotte waren er ook mediums met een werkelijk contact die de doorgekregen boodschap onzuiver maakten door die onbewust of bewust te mengen met eigen verlangens en gedachten. Om al deze toestanden te onderscheiden is het boek 'Geestelijke Gaven' geschreven.

Jozef gaf zijn lezers de raad om zijn boeken te vergelijken met andere kennis op aarde. De omvang en diepgaande kennis in zijn boeken kan een reden zijn om zijn mediumschap te geloven, zeker voor wie een deel van die kennis als waar aanvoelt. Maar voor de wereld en de wetenschap zal het nooit een bewijs worden, omdat wetenschappelijk niet kan worden uitgesloten dat het medium tenminste een deel van de boodschap zelf heeft geproduceerd.

De voorloper

De wetenschap en de wereld zullen alleen een onweerlegbaar bewijs aanvaarden van een technisch apparaat. In het boek 'De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien' worden dergelijke apparaten voorspeld. Het gaat om het directe-stemapparaat en de voorloper ervan.

De voorloper zal niet groter zijn dan een radiotoestel uit 1941 en werken op elektriciteit. Het zal letters aanstippen, die woorden en zinnen vormen. De kern van het apparaat bestaat uit een gevoelig element dat in staat is gedachten op te vangen van bewoners van het hiernamaals. Die gedachten zijn veel ijler dan onze gedachten op aarde. Wanneer wij op aarde denken, krijgen die gedachten door het lichamelijke vormingsproces een stoffelijke lading.

Gedachten die gevormd worden door een bewoner van het hiernamaals met zijn geestelijk lichaam zijn astraal ijl en kennen die stoffelijke verdichting niet.

De voorloper van het directe-stemapparaat zal voor vele mensen het bewijs leveren van het leven na de dood. Voor de hele wereld echter nog niet, omdat de wetenschap niet zal kunnen vaststellen wie of wat het gevoelige element aanstuurt. De boodschap zal duidelijk en onvervormd doorkomen, maar de gever van die boodschap is voor aardse ogen niet waarneembaar.

De overheid zal geen oordeel over dit apparaat vellen, maar wel toestaan dat het in de handel wordt gebracht. Hierdoor zal het zijn weg vinden naar vele geïnteresseerden, die door het apparaat geestelijke boodschappen ontvangen. Ze weten zich met het hiernamaals verbonden, zonder dat de boodschap vervormd wordt door een menselijk medium.

Het directe-stemapparaat

De wetenschap en de wereld zullen pas overtuigd worden door de bewijskracht van het directe-stemapparaat. Dat komt heel wat later op aarde, omdat het technisch veel geavanceerder is. Dit apparaat zal namelijk de stem van de bewoners van het hiernamaals verdichten tot het voor ons hoorbaar is zoals een stem via de telefoon.

In de kringen van mediums is het verschijnsel van de directe-stem bekend. Het ijle stemgeluid van de bewoners van het hiernamaals wordt hierbij verdicht door gebruik te maken van de aura van het menselijke medium. Tijdens diverse seances is dit tot stand gekomen, maar daarna werd dit ook door bedriegers nageaapt, waardoor het geen bewijskracht meer had voor de wereld. Het verschijnsel is uitgebreid beschreven in het boek 'Geestelijke Gaven'.

Het directe-stemapparaat zal de benodigde levensaura technisch verdichten. De aura zelf komt van het leven, het is het protoplasma waaruit de hele kosmos is gevormd. De artikelen 'Alziel en Albron', 'onze basiskrachten' en 'kosmische splitsing' beschrijven hoe dit protoplasma onder meer de maan en de zon heeft gevormd. Het artikel 'onze eerste levens als cel' beschrijft hoe de menselijke ziel van dit protoplasma gebruikt heeft gemaakt om haar eerste cellichaampje te vormen.

Het directe-stemapparaat zal niet in de handel komen, het wordt het bezit van de gehele mensheid. Als technisch instrument zal het alle mensen overtuigen, ook diegenen die de voorloper niet konden geloven. Nu wordt elke andere beïnvloeding uitgesloten, de aanwezigen herkennen direct de stemmen van hun overleden geliefden. In niets is het stemgeluid veranderd, het

klinkt precies zoals het op aarde klonk.

Het ultieme moment

Behalve uitleg over het apparaat wordt ook het moment beschreven dat het voor het eerst in werking gesteld zal worden. Als eerste zal de overleden vader van de uitvinder spreken, zodat zijn zoon de stem onmiddellijk kan herkennen. Daarna zal de astrale meester van de uitvinder hem duidelijk maken dat de uitvinder samen met zijn vrouwelijke tweelingziel voor deze uitvinding vanuit de lichtsferen op aarde is gereïncarneerd.

De uitvinder verneemt dan ook dat ze spoedig gaan beginnen aan het materialisatie-instrument, waardoor de mensheid de meesters ook kan zien. Daarvoor hoeven slechts een paar veranderingen aan het directe-stemapparaat aangebracht te worden.

Daarna zal de hoogste meester uit de lichtsferen de boodschap geven dat hij binnen twee weken weer zal spreken, maar dan voor de wereldleiders, wetenschappers en kerkelijke afgevaardigden. Hij zal dan tot de hele mensheid spreken en alle wetenschappelijke faculteiten zullen kunnen vaststellen dat de kloof tussen leven en dood definitief overbrugd is.

Eindelijk is de dood overwonnen!

Door het directe-stemapparaat zullen alle vragen beantwoord worden en zal de wetenschap het kosmische ontwaken ontvangen. De meesters zullen elke dag tot de mensheid spreken, want dit apparaat is nooit uit te putten. Waaraan de mensheid duizenden eeuwen heeft getwijfeld, wordt dan dagelijkse realiteit op aarde.

De meesters zullen dan voor de mensheid verduidelijken wat Christus heeft bedoeld, en hoe de Universiteit van Christus vanaf de oertijd de evolutie van de mensheid heeft ondersteund. Ze leggen uit hoe het beoefenen van de universele liefde elke ziel naar de lichtsferen voert. Er wordt gesproken in alle talen, waardoor voor elke mens op aarde de sluier van de dood opgeheven wordt. Ze zullen de kosmische evolutie van de ziel beschrijven, zodat alle mensen aan hun geestelijke bewustwording kunnen beginnen.

Duizenden boeken

Omdat de meesters al wisten dat ze door het directe-stemapparaat de volgende duizenden boeken zullen dicteren, hebben ze niet nog meer boeken via Jozef Rulof op aarde gebracht. Daarom hebben ze zich door dit menselijke

medium beperkt tot de opbouw die nodig was om tot aan 'De Kosmologie van Jozef Rulof' te komen. Alle boeken daarvoor zijn slechts een inleiding op de eigenlijke boodschap van de meesters, wat toegelicht wordt in het artikel 'verklaring op zielsniveau'.

Jozef Rulof is in 1952 naar de lichtsferen teruggekeerd om zich voor te bereiden op het ultieme moment dat hij via het directe-stemapparaat rechtstreeks tot de mensheid kan spreken. Dan kan hij het technische bewijs geven, dat door zijn boeken niet mogelijk was. Dan lossen alle twijfels in één dag op, en begint hij aan zijn volgende duizenden boeken over ons leven.